„Un roman fantasy cum n-ai mai citit până acum!”
Jennifer L. Armentrout

REBECCA YARROS

Fotografie de GypsyThorn Photography

REBECCA YARROS

este autoarea a peste cincisprezece romane. Trăiește în Colorado, împreună cu soțul ei, cei șase copii ai lor, doi buldogi englezi încăpățânați, două șinșile jucăușe și o pisică pe nume Artemis, care se află la conducerea familiei. Rebecca îi ajută pe copiii dați în plasament prin intermediul organizației sale non-profit One October, pe care a fondat-o împreună cu soțul ei în 2019. Vă recomandăm să-i citiți blogul **www.rebeccayarros.com** și să o urmăriți pe Instagram **@rebeccayarros**.

A PATRA
ARIPĂ

REBECCA YARROS

Traducere din engleză de
Maria-Mădălina Udrescu

STORIA BOOKS

Titlul original: *Fourth Wing*
Autor: Rebecca Yarros

Fourth Wing
Copyright © 2023 by Rebecca Yarros
All rights reserved.
Translation copyright © 2023
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

© Storia Books, 2023, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Yarros, Rebecca
A patra aripă / Rebecca Yarros; trad. din engleză de Maria-Mădălina Udrescu. – Bucureşti: Storia Books, 2023
ISBN 978–630–6525–24–9
I. Udrescu, Maria Mădălina (trad.)
821.111

REDACTORI: Simona Ştefana Stoica, Maria Manolescu
CORECTORI: Rodica Creţu, Cătălina Călinescu, Cristina Munteanu
DESIGN COPERTĂ: Bree Archer, Elizabeth Turner Stokes
ILUSTRAŢII COPERTĂ: © Peratek/Shutterstock
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna
HARTĂ DE INTERIOR: Amy Acosta, Elizabeth Turner

Stokes

DTP: Dragoş Tudor

A Patra Aripă este o aventură fantasy captivantă de la început până la final, a cărei acţiune are loc în lumea brutală şi competitivă a unui colegiu militar pentru călăreţi de dragoni. Unele dintre subiectele din roman includ referinţe la război, luptă corp la corp, situaţii periculoase, sânge, violenţă intensă, răni brutale, moarte, otrăvire, limbaj grafic şi activităţi sexuale.

Cititorii care pot fi sensibili cu privire la astfel de teme sunt rugaţi să ia aminte şi să se pregătească să intre la Colegiul de Război Basgiath...

Pentru Aaron.
Propriul meu Căpitan America.
De-a lungul mobilizărilor, mutărilor dintr-un oraş în altul şi a celor mai însorite şi mai întunecate momente, am fost mereu noi doi, puştiule.

Pentru artişti.
Voi deţineţi puterea de a modela lumea.

Următorul text a fost transcris integral din navarriană în limba modernă de către Jesinia Neilwart, curatorul Cvadrantului Scribilor de la Colegiul de Război Basgiath. Toate evenimentele sunt reale, iar numele au fost păstrate, pentru a onora curajul celor căzuţi.

Fie ca sufletele lor să fie încredinţate lui Malek!

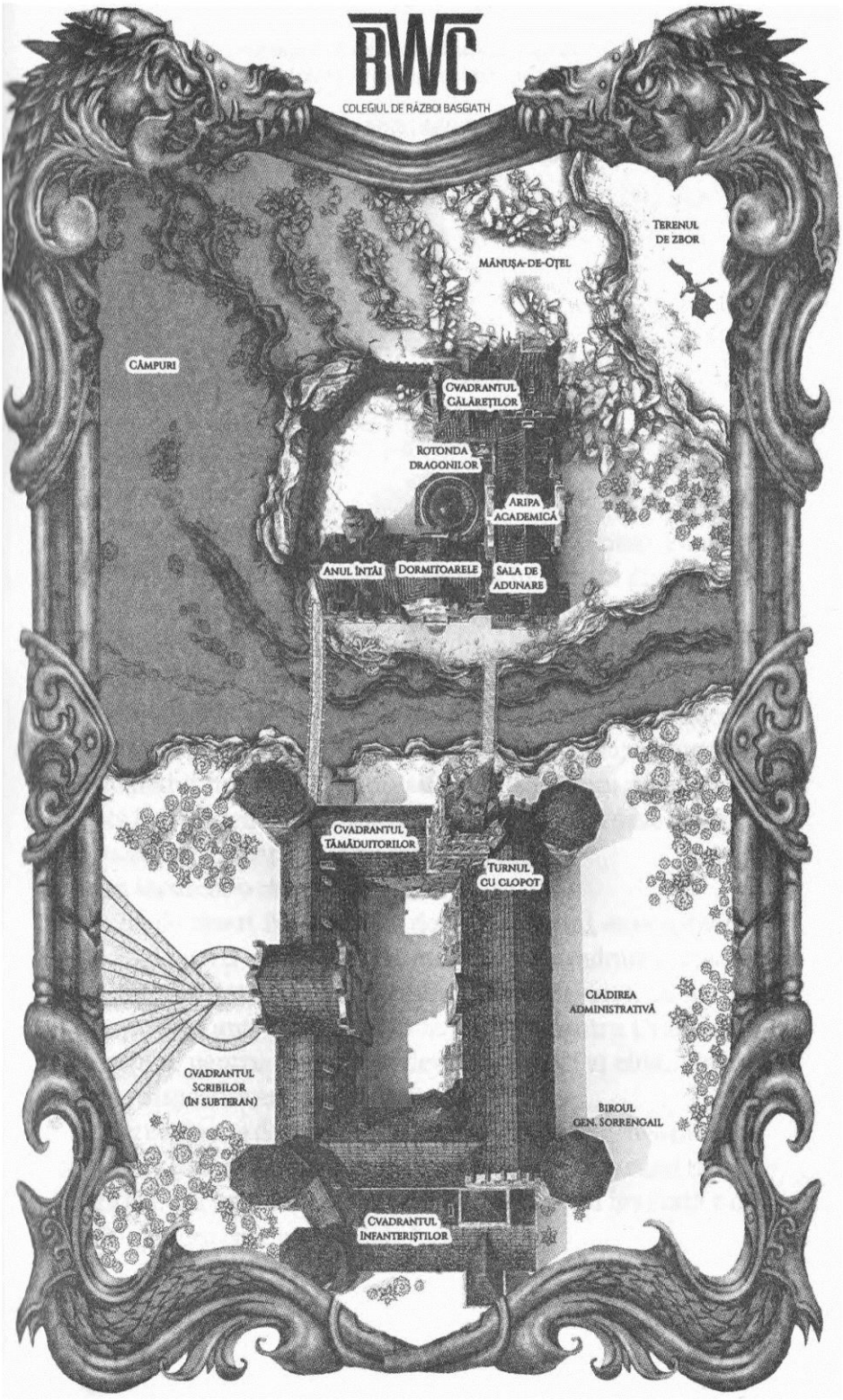
BWC
COLEGIUL DE RĂZBOI BASGIATH
TERENUL DE ZBOR
MÂNUȘA-DE-OȚEL
CÂMPURI
CVADRANTUL GĂLĂREȚILOR
ROTONDA DRAGONILOR
ARIPA ACADEMICĂ
ANUL ÎNTÂI
DORMITOARELE
SALA DE ADUNARE
CVADRANTUL TĂMĂDUITORILOR
TURNUL CU CLOPOT
CLĂDIREA ADMINISTRATIVĂ
CVADRANTUL SCRIBILOR (ÎN SUBTERAN)
BIROUL GEN. SORRENGAIL
CVADRANTUL INFANTERIȘTILOR

Un dragon fără călăreţul lui e o tragedie.
Un călăreţ fără dragonul lui e mort.

— ARTICOLUL UNU, SECŢIUNEA UNU CODEXUL CĂLĂREŢILOR DE DRAGONI

CAPITOLUL 1

Ziua Recrutării e întotdeauna cea mai periculoasă. Poate de aceea răsăritul e deosebit de frumos în această dimineaţă – pentru că sunt conştientă că ar putea fi ultimul.

Strâng curelele rucsacului greu din pânză şi urc abia târându-mi picioarele treptele late ale fortăreţei de piatră pe care o numesc acasă. Când ajung pe coridorul de piatră care duce la biroul generalului Sorrengail, abia respir din cauza efortului, iar plămânii mă ard. Asta mi-au oferit şase luni de antrenamente fizice intense – abilitatea de a urca cu greu şase etaje, cu un rucsac de aproape paisprezece kilograme.

Am încurcat-o rău de tot.

Miile de tineri în vârstă de douăzeci de ani, care aşteaptă dincolo de porţi ca să-şi preia îndatoririle cvadrantului ales, sunt cei mai inteligenţi şi puternici din Navarre. Sute dintre ei au fost antrenaţi încă de la naştere pentru Cvadrantul Călăreţilor, pentru şansa de a deveni membri ai elitei. Eu am avut la dispoziţie exact şase luni.

Gărzile lipsite de orice fel de expresie care flanchează vestibulul larg din capătul palierului îmi evită privirea când trec pe lângă ele, dar asta nu-i o noutate. De fapt, să fiu ignorată e cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla.

Colegiul de Război Basgiath nu e renumit pentru blândeţea arătată faţă de... ei bine, faţă de nimeni, nici măcar faţă de aceia dintre noi ale căror mame se află la conducere.

Fiecare ofiţer navarrian, indiferent că alege să fie instruit

drept tămăduitor, scrib, infanterist sau călăreţ, e format între aceste ziduri pline de cruzime mai bine de trei ani şi şlefuit în meşteşugul armelor, ca să asigure protecţia graniţelor noastre montane împotriva atacurilor violente ale regatului Poromiel şi ale călăreţilor săi de grifoni. Cei slabi nu supravieţuiesc aici, mai ales în Cvadrantul Călăreţilor. Se asigură dragonii de asta.

— O trimiţi la moarte! tună o voce familiară prin uşa groasă de lemn a generalului, iar respiraţia mi se accelerează.

Există o singură femeie pe întreg continentul suficient de nebună încât să ridice tonul la general, dar se presupune c-ar trebui să fie la graniţă, cu Aripa de Est. *Mira.*

Din birou se aude un răspuns înăbuşit, iar eu întind mâna spre clanţă.

— N-are nicio şansă! strigă Mira, în timp ce trag cu putere de uşa masivă, însă greutatea rucsacului se deplasează înainte şi aproape că mă dărâmă. *La dracu'!*

Generalul înjură din spatele biroului. Între timp, mă agăţ de spătarul canapelei stacojii, tapisate, ca să-mi recapăt echilibrul.

— La naiba, mamă, nici măcar nu-şi poate căra rucsacul! izbucneşte Mira, care se repede spre mine.

— Sunt bine!

Obrajii îmi iau foc de ruşine şi mă chinui să mă ridic. S-a întors de nici cinci minute şi deja încearcă să mă salveze. *Fiindcă trebuie să fii salvată, neghioabo!*

Nu vreau asta. Nu vreau să am *nimic* de-a face cu toate rahaturile astea din Cvadrantul Călăreţilor. Doar nu-mi doresc să mor. Ar fi fost mai bine dacă picam examenul de admitere la Basgiath şi mergeam direct în armată, la fel ca majoritatea recruţilor. Dar *chiar* mă pot descurca cu rucsacul. Şi o *voi* face de una singură.

— Ah, Violet!

Doi ochi căprui, plini de îngrijorare, se uită în jos la mine, în timp ce braţe puternice îmi cuprind umerii.

— Bună, Mira!

Un zâmbet îmi înalţă colţurile gurii. S-ar putea să fie aici ca să-şi ia rămas-bun, dar, chiar şi aşa, sunt bucuroasă să-mi revăd sora, pentru prima dată de ani buni.

Privirea i se îmblânzeşte, iar degetele i se încordează pe umerii mei de parcă ar vrea să mă tragă într-o îmbrăţişare, însă se retrage şi se aşază lângă mine, cu faţa spre mama noastră.

— Nu poţi face asta!

— Am făcut-o deja, spune mama, iar când dă din umeri, cutele uniformei negre, mulate, se ridică şi coboară odată cu mişcarea.

Pufnesc sfidător. S-a ales praful de speranţa unei amânări! Nu că ar fi trebuit să mă aştept vreodată la aşa ceva sau să sper la vreun dram de milă din partea unei femei care a ajuns faimoasă tocmai pentru lipsa ei.

— Atunci *desfă-o!* spumegă Mira. Şi-a petrecut toată viaţa pregătindu-se să devină scrib. N-a fost crescută să devină călăreţ.

— Păi, cu siguranţă nu-ţi seamănă, nu-i aşa, locotenent Sorrengail?

Mama îşi propteşte braţele pe tăblia imaculată a biroului şi se apleacă înainte, fără să se aşeze, cântărindu-ne din priviri cu ochii ei îngustaţi, în care se oglindesc dragonii incrustaţi pe picioarele masive ale mobilierului. Nu am nevoie de puterea interzisă a citirii minţii ca să ştiu exact ce vede.

La douăzeci şi şase de ani, Mira e o versiune mai tânără a mamei. E înaltă, cu muşchi puternici, tonifiaţi după ani întregi de antrenamente şi sute de ore petrecute pe spatele dragonului ei Pielea îi străluceşte realmente de sănătate, iar părul brun-auriu e tuns scurt, la fel ca al mamei, ca să n-o incomodeze în luptă. Dar, dincolo de înfăţişare, sora mea afişează aceeaşi aroganţă, aceeaşi convingere nestrămutată că aparţine cerului. E călăreţ până-n măduva oaselor.

E tot ce eu nu sunt, iar clătinatul dezaprobator din cap al mamei dă de înţeles că-mi împărtăşeşte părerea. Sunt prea scundă. Prea fragilă. Puţinele rotunjimi pe care le am ar trebui să fie muşchi, dar trupul meu trădător mă face ruşinos de vulnerabilă.

Mama se îndreaptă spre noi, cizmele ei negre, lustruite, sclipind în luminile-magice care pâlpâie din torţele de pe pereţi. Îmi prinde capătul împletiturii lungi, apoi pufneşte dispreţuitor la vederea porţiunii în care şuviţele castanii încep să piardă din căldura culorii şi să se decoloreze treptat într-un argintiu metalic, ca de oţel, spre vârfuri. În cele din urmă, îi dă drumul.

— Piele palidă, ochi spălăciţi, păr tern.

Căutătura ei taie în carne vie, până în adâncul sufletului meu, şi îmi smulge fiecare fărâmă de încredere.

— Parcă febra ţi-a furat toată culoarea odată cu puterea, continuă ea, apoi mâhnirea îi fulgeră în ochi şi se încruntă. I-am spus să nu te ţină în biblioteca aia.

Nu-i prima oară când o aud blestemând boala care aproape că a ucis-o când era însărcinată cu mine sau biblioteca pe care tata a transformat-o în a doua mea casă, după ce au fost repartizaţi aici, la Basgiath, ea ca instructoare, iar el ca scrib.

— Iubesc biblioteca aia, o contrazic.

A trecut mai bine de un an de când inima lui a încetat să mai bată, iar Arhivele sunt încă singurul loc din fortăreaţa asta uriaşă pe care îl mai pot numi acasă, singurul loc în care încă mai simt prezenţa tatălui meu.

— Ai vorbit ca fiica unui scrib, spune mama încet şi, pentru o clipă, o întrezăresc pe femeia care a fost pe când trăia tata.

Mai sensibilă. Mai blândă... cel puţin cu propria familie.

— Sunt fiica unui scrib.

Spatele meu urlă de durere, aşa că las rucsacul să-mi alunece de pe umeri, ghidându-l spre podea, şi reuşesc, pentru

prima dată de când mi-am părăsit camera, să-mi umplu complet plămânii cu aer.

Mama clipeşte, iar femeia blândă dispare şi rămâne doar generalul.

— Eşti fiica unui călăreţ, ai douăzeci de ani, iar astăzi e Ziua Recrutării. Te-am lăsat să-ţi termini pregătirea, dar, aşa cum ţi-am spus primăvara trecută, niciunul dintre copiii *mei* nu va intra în Cvadrantul Scribilor, Violet!

— Pentru că scribii sunt inferiori călăreţilor? mormăi, ştiind foarte bine că în vârful ierarhiei sociale şi militare se află călăreţii.

Ajută şi faptul că dragonii de care sunt legaţi prăjesc oamenii ca să se amuze.

— Da! îmi răspunde ea, pierzându-şi calmul obişnuit. Şi dacă îndrăzneşti să pui azi piciorul în tunelul care duce către Cvadrantul Scribilor, o să te smulg de acolo de coada aia ridicolă şi o să te pun eu însămi pe Parapet.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tata n-ar fi vrut una ca asta! protestează Mira şi gâtul i se acoperă de roşeaţă.

— L-am iubit pe tatăl vostru, dar el e mort, spune mama, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Mă îndoiesc că-şi doreşte prea multe zilele astea.

Trag aer în piept, dar îmi muşc limba. Dacă mă cert cu ea, nu o să rezolv nimic. Niciodată nu m-a ascultat şi n-o va face nici azi.

— Trimiterea lui Violet în Cvadrantul Călăreţilor echivalează cu o condamnare la moarte.

Se pare că Mira nu se dă bătută. Se ceartă încontinuu cu mama, iar partea frustrantă e că ea a respectat-o mereu pentru asta. Trăiască dublul standard!

— Nu e destul de puternică, mamă! Şi-a rupt deja braţul anul ăsta, se alege cu o entorsă o dată la două săptămâni şi nu e

suficient de înaltă ca să încalece un dragon îndeajuns de mare ca s-o ţină în viaţă într-o bătălie.

— Pe bune, Mira?

Ce naiba? Îmi strâng mâinile în pumni, înfigându-mi unghiile în palme. Să ştiu că şansele mele de supravieţuire sunt minime e una. S-o ascult pe sora mea cum îmi aruncă în faţă toate neputinţele e cu totul altceva.

— Vrei să spui că sunt *slabă?*

— Nu, zice Mira, care mă strânge de mână. Doar... fragilă.

— Nu-i cu nimic mai bine.

Dragonii nu se leagă de femei *fragile.* Le incinerează.

— Deci e mică.

Mama mă măsoară din cap până-n picioare, analizând cum îmi vin tunica de culoare crem, prinsă cu o curea, şi pantalonii, ambele veşminte alese în această dimineaţă pentru potenţiala mea execuţie.

— Ce facem acum, lista defectelor mele?

— N-am spus că e un defect, zice mama, apoi se răsuceşte spre sora mea. Mira, Violet se confruntă cu mai multă durere până la prânz, decât o faci tu într-o săptămână. Dacă vreunul dintre copiii mei e capabil să supravieţuiască în Cvadrantul Călăreţilor, ea e aceea.

Îmi ridic sprâncenele. Cuvintele ei aduc izbitor de mult cu un compliment, dar în cazul mamei nu pot fi niciodată pe deplin sigură.

— Câţi dintre candidaţi au murit în Ziua Recrutării, mamă? Patruzeci? Cincizeci? Atât de nerăbdătoare eşti să mai îngropi un copil? răbufneşte Mira, spumegând de furie.

Mă crispez când temperatura din cameră scade brusc, din pricina peceţii de mânuire a furtunilor, o putere a mamei pe care o canalizează prin dragonul ei, Aimsir.

La menţionarea fratelui meu, simt un junghi în inimă. În cei cinci ani care au trecut de la moartea lui Brennan şi a

dragonului său, în lupta împotriva rebeliunii tyrriene din sud, nimeni n-a avut curajul să le rostească numele. Pe mine mă tolerează şi pe Mira o respectă, dar pe Brennan mama chiar l-a iubit.

Şi tata l-a iubit. Durerile lui din piept au început imediat după moartea fratelui meu.

Mama şi-a încleştat maxilarul, iar în ochii ei aţintiţi asupra Mirei mocneşte furia, prevestind o pedeapsă cruntă.

Sora mea înghite în sec, dar rămâne pe poziţie în competiţia privirilor ameninţătoare.

— Mamă, încep. N-a vrut să spună că...

— Ieşi. Din. Cameră. Locotenent! mă întrerupe mama, iar cuvintele i se transformă în nori de abur în biroul nefiresc de rece. Înainte să raportez că ţi-ai părăsit unitatea fără învoire.

Mira îşi îndreaptă postura, dă o dată din cap, se răsuceşte pe călcâie cu precizia unui militar, apoi se îndreaptă spre uşă, fără un cuvânt în plus, înhăţând un rucsac mic în drum spre ieşire.

E prima dată, de luni bune, când rămân singură cu mama. Când ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei, inspiră adânc şi temperatura creşte.

— La examenul de admitere te-ai încadrat în primul sfert de candidaţi la viteză şi agilitate. Te vei descurca bine. Toţi cei din familia Sorrengail se descurcă bine.

Îşi trece dosul degetelor peste obrazul meu, abia atingându-mi pielea.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, şopteşte, după care îşi drege glasul şi se îndepărtează câţiva paşi.

Bănuiesc că nu există premii pentru merite deosebite în disponibilitate emoţională.

— Nu-mi va fi permis să te recunosc în următorii trei ani, continuă ea, sprijinindu-se cu spatele de marginea biroului. În calitate de general aflat la conducerea Basgiathului, voi fi

ofiţerul tău superior.

— Ştiu.

Asta e cea mai mică dintre grijile mele, având în vedere că abia dacă mă bagă în seamă acum.

— Nu vei avea parte de niciun tratament preferenţial doar pentru că eşti fiica mea. Vor fi chiar mai duri cu tine, ca să vadă de ce eşti în stare, adaugă ea, arcuindu-şi o sprânceană.

— Ştiu exact ce mă aşteaptă.

Am procedat bine că m-am antrenat cu maiorul Gillstead în ultimele luni, de când mama şi-a făcut cunoscută hotărârea.

Oftează şi se străduieşte să zâmbească.

— Atunci, se pare că te voi vedea în vale, la Treierat, candidate. Deşi până la apus vei fi cadet, presupun.

Sau voi fi moartă.

Niciuna dintre noi nu rosteşte cuvintele.

— Mult noroc, candidat Sorrengail! spune ea înainte să se întoarcă în spatele biroului, punându-mă, pur şi simplu, pe liber.

— Mulţumesc, generale!

Salt pe umeri rucsacul şi ies din birou. Un membru al gărzii închide uşa în urma mea.

— E nebună de legat! strigă Mira din mijlocul vestibulului, stând chiar între doi soldaţi.

— O să-i spună c-ai zis asta.

— De parcă ei n-ar şti deja! spune ea printre dinţii încleştaţi. Să mergem! A mai rămas doar o oră până când trebuie să se prezinte la raport toţi candidaţii, iar din zbor am văzut sute aşteptând la porţi.

O ia din loc şi mă conduce în jos pe şirurile de trepte din piatră, prin coridorul care duce spre camera mea.

Ei, bine... *fosta* mea cameră.

În cele treizeci de minute în care am lipsit, toate lucrurile mele personale au fost împachetate în lăzi, stivuite acum într-un colţ. Mă cuprinde un sentiment de groază, dar rămân cu

picioarele înfipte în podeaua din lemn masiv. Mi-a îngrămădit toată viaţa în nişte cutii.

— Trebuie să recunosc că e al naibii de eficientă, bombăne Mira.

Se întoarce spre mine şi mă măsoară din cap până-n picioare într-o evaluare făţişă.

— Am sperat că o voi convinge să se răzgândească. N-ai fost niciodată sortită să faci parte din Cvadrantul Călăreţilor.

— Ai menţionat deja asta, spun, ridicând o sprânceană. În mod repetat.

— Îmi pare rău!

Mira tresare, apoi se aşază deodată pe podea şi-şi goleşte rucsacul.

— Ce faci?

— Acelaşi lucru pe care l-a făcut şi Brennan pentru mine, spune ea încet, iar un nod dureros mi se pune în gât. Poţi mânui o sabie?

Clatin din cap.

— E prea grea. Totuşi sunt destul de rapidă cu pumnalele.

Chiar sunt al naibii de rapidă. De fapt, extrem de rapidă. Acolo unde îmi lipseşte puterea, compensez cu viteza.

— Mă gândeam eu. Bun! Acum dă-ţi jos rucsacul şi scoate-ţi cizmele alea oribile!

Sora mea caută printre lucrurile pe care le-a adus şi-mi întinde o altă pereche de cizme şi o uniformă neagră.

— Îmbracă-te cu astea!

— Ce e-n neregulă cu rucsacul meu? o întreb, scoţându-l oricum.

Îl deschide imediat şi se apucă să arunce din el toate lucrurile pe care le împachetasem cu atâta grijă.

— Mira! Mi-a luat toată noaptea să-l fac!

— Cari mult prea multe lucruri, iar cizmele tale sunt o capcană a morţii. O să aluneci de pe Parapet cu tălpile astea

netede. Ţi-am adus o pereche de cizme cum poartă călăreţii, cu tălpi cauciucate, în caz că ai nevoie, iar acum, draga mea Violet, ai nevoie de ele mai mult decât oricând.

Cărţile încep să zboare şi să aterizeze pe lângă lăzi.

— Hei, pot să iau cu mine doar ce pot căra şi le vreau pe alea!

Mă avânt după următoarea carte, înainte să apuce s-o azvârle, şi abia reuşesc să-mi salvez colecţia preferată de legende întunecate.

— Eşti dispusă să mori pentru ele? mă întreabă Mira, cu o privire extrem de serioasă.

— Le pot căra.

Nu e deloc bine ce se întâmplă. Se presupune c-ar trebui să-mi dedic întreaga viaţă cărţilor, nu să le arunc într-un colţ ca să-mi uşurez rucsacul.

— Nu. Nu poţi. De-abia dacă ai de trei ori greutatea rucsacului, Parapetul are cam patruzeci şi cinci de centimetri lăţime şi se află la şaizeci de metri deasupra pământului, iar ultima dată când m-am uitat pe fereastră, se apropiau nori de furtună. N-o să-ţi ofere nimeni vreo amânare din cauza ploii, doar fiindcă podul ar putea fi un pic alunecos, surioară. O să cazi. O să mori. Acum ai de gând să mă asculţi? Sau vrei să fii pe lista candidaţilor morţi, la apelul de mâine-dimineaţă?

Nu-mi recunosc deloc sora mai mare în călăreţul care stă în faţa mea. Femeia asta are o minte brici, e vicleană şi cam crudă. A supravieţuit celor trei ani petrecuţi la colegiu şi s-a ales cu o singură cicatrice, cea pe care i-a făcut-o Chiar propriul dragon în timpul Treieratului.

— Pentru că doar asta vei ajunge. O altă piatră funerară. Un alt nume gravat în piatră. Renunţă la cărţi!

— Tata mi-a dăruit-o pe asta, şoptesc strângând cartea la piept.

Chiar dacă e doar o carte pentru copii, o simplă colecţie de

poveşti care ne avertizează în privinţa magiei ispititoare şi chiar îi demonizează pe dragoni, e tot ce mi-a mai rămas.

Mira oftează.

— E cumva cartea aceea veche de povestiri folclorice, despre paraziţii care mânuiesc întunericul şi wyvernii[1] lor? N-ai citit-o deja de o mie de ori?

— Probabil de mai multe ori, recunosc. Şi se numesc *veninoşi,* nu paraziţi.[2]

— Tata şi alegoriile lui! spune ea. Încearcă doar să nu canalizezi puterea înainte să te legi de un dragon, altfel te vei trezi cu monştri cu ochi roşii sub pat, aşteptând ca dragonii lor cu două picioare să te înhaţe şi să te înroleze în armata lor întunecată.

Scoate din rucsac şi ultima carte pe care o împachetasem şi mi-o întinde.

— Renunţă la cărţi! repetă ea. Tata nu te poate salva. A încercat. Eu am încercat. Decizia îţi aparţine, Violet. Vrei să mori ca un scrib? Sau să trăieşti ca un călăreţ?

Cobor privirea spre cărţile pe care le ţin în braţe şi mă hotărăsc.

— Eşti ca un ghimpe în coastă!

O pun pe cea cu legende în colţ, dar păstrez celălalt tom şi mă întorc spre sora mea.

— Un ghimpe în coastă care te va ţine în viaţă. Asta despre ce e? mă provoacă ea.

— Cum să ucizi oameni, îi răspund şi i-o dau înapoi.

Un zâmbet i se întinde lent pe chip.

— Bine. Pe asta o poţi păstra. Acum du-te şi schimbă-te,

---

[1] Creatură fantastică, înrudită cu dragonul, reprezentată adesea pe scuturile medievale, care are două picioare, coada acoperită cu spini otrăvitori şi nu scuipă foc (n.t).

[2] Joc de cuvinte intraductibil prin care se face referire la asemănarea fonetică dintre cuvintele *venin* (veninos) şi *vermin* (parazit) (n.t.).

iar eu mă ocup de dezastrul ăsta!

Clopotul scoate un sunet strident deasupra noastră. Mai avem patruzeci şi cinci de minute.

Mă îmbrac repede, dar mă simt de parcă toate lucrurile aparţin altcuiva, deşi e evident că au fost ajustate pe mărimea mea. Tunica mi-e înlocuită cu o cămaşă neagră, strâmtă, care îmi acoperă braţele, şi-mi schimb pantalonii largi cu o pereche din piele, care-mi accentuează fiecare rotunjime. Apoi Mira mă ajută să-mi pun un corset tip vestă peste cămaşă.

— Ca să nu-ţi irite pielea, îmi explică ea.

— Seamănă cu echipamentul pe care îl poartă călăreţii în luptă.

Trebuie să recunosc că hainele arată destul de impresionant, chiar dacă mă fac să mă simt ca o impostoare. *Pe toţi zeii, asta chiar se întâmplă!*

— Întocmai. Pentru că exact asta vei face. O să intri în luptă.

Combinaţia de piele şi de o ţesătură pe care nu o recunosc mă acoperă de la claviculă până la câţiva centimetri sub talie, mi se înfăşoară peste sâni şi trece de umeri. Pipăi cu degetul tecile cusute în diagonală peste cutia toracică.

— Pentru pumnalele tale.

— Am doar patru, spun şi le culeg din grămada de pe podea.

— O să câştigi mai multe.

Când îmi strecor lamele în teci, am impresia că inclusiv coastele mi se transformă în arme. Modelul e atât de ingenios, încât mânerele sunt uşor de apucat.

Abia mă recunosc în oglindă. Arăt ca un călăreţ, dar mă simt în continuare ca un scrib.

Câteva minute mai târziu, jumătate dintre lucrurile pe care le împachetasem sunt îngrămădite în lăzi. Mira mi-a reorganizat rucsacul, eliminând tot ce a considerat inutil şi aproape tot ce

are o valoare sentimentală, turnându-mi în acelaşi timp sfaturi despre cum să supravieţuiesc în cvadrant. Apoi mă surprinde cu cel mai emoţionant gest dintre toate – îmi spune să mă aşez între genunchii ei, ca să-mi poată împleti părul într-o coroană.

Parcă aş fi din nou o copilă, nu o femeie în toată firea. Dar nu mă împotrivesc.

— Ce-i ăsta? o întreb şi testez materialul de deasupra inimii, zgâriindu-l cu unghia.

— E ceva creat de mine, îmi explică ea, aranjându-mi împletitura dureros de strâns pe scalp. L-am făcut special pentru tine, cu solzii lui Teine cusuţi în interior. Aşa că ai grijă de el!

— Solzi de dragon?

Las capul pe spate ca s-o pot privi.

— Cum ai reuşit? Teine e uriaş!

— Întâmplarea face să cunosc un călăreţ care are puterea de a face lucrurile mari foarte mici, răspunde ea, apoi pe buze îi apare un zâmbet viclean. Iar lucrurile mici... mult, mult mai mari.

Îmi dau ochii peste cap. Mira mereu a vorbit mai mult despre bărbaţii din viaţa ei decât am vorbit eu despre... cei doi din viaţa mea.

— Mă întreb cât de mari?

Râde, apoi îmi smuceşte coada.

— Pleacă-ţi capul! Ar fi trebuit să-ţi tai părul.

Mă trage cu putere de şuviţe, astfel încât să fie lipite de creştet, apoi continuă să-mi împletească părul.

— E o povară la antrenamente şi în bătălii, ca să nu mai vorbim despre faptul că te transformă într-o ţintă uriaşă. Nimeni nu mai are păr care se decolorează până devine argintiu, iar ceilalţi candidaţi te-au luat deja în vizor.

— Ştii foarte bine că pigmentul natural pare să dispară treptat, indiferent de lungime.

Ochii îmi sunt la fel de indecişi, un amestec de nuanţe de

albastru cu chihlimbariu, de parcă nu preferă realmente o anumită culoare.

— În plus, lăsând la o parte grija tuturor cu privire la nuanţa părului, e singurul lucru din înfăţişarea mea care e perfect sănătos. Dacă l-aş tăia, ar fi ca şi cum mi-aş pedepsi trupul pentru că în sfârşit face ceva bine, şi nu e ca şi cum aş simţi nevoia să ascund cine sunt.

— Nu-i adevărat!

Îmi smuceşte coada şi îmi trage capul pe spate, pironindu-şi ochii într-ai mei.

— Eşti cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc. Să nu uiţi asta! Mintea îţi e cea mai de preţ armă. Fii mai deşteaptă decât ei! Ai înţeles?

Încuviinţez, iar ea îşi slăbeşte strânsoarea, apoi îmi termină împletitura şi mă saltă în picioare în timp ce continuă să rezume ani de cunoştinţe în cincisprezece minute precipitate, abia oprindu-se să răsufle.

— Fii cu ochii în patru! E bine să fii tăcută, dar ai grijă să nu-ţi scape nimic şi observă-i pe toţi cei din jurul tău, ca să dobândeşti avantaje. Ai citit Codexul?

— De câteva ori.

Cartea cu reguli pentru Cvadrantul Călăreţilor e doar o frântură din lungimea celorlalte divizii. Probabil pentru că respectarea regulilor nu e punctul forte al călăreţilor.

— Bun. Atunci ştii că toţi ceilalţi călăreţi te pot ucide oricând. Iar cei mai cruzi cadeţi vor încerca s-o facă. Mai puţini candidaţi înseamnă şanse mai mari de reuşită la Treierat. Niciodată nu sunt suficienţi dragoni dispuşi să se lege; în plus, cineva îndeajuns de nesăbuit încât să se lase ucis nu este demn de un dragon.

— Oricând, mai puţin când dorm. Atacarea unui cadet în timp ce doarme e o infracţiune pedepsită cu moartea. Articolul Trei...

— Da, dar asta nu înseamnă că eşti în siguranţă pe timpul nopţii. Dacă poţi, încearcă să dormi în asta.

Mă bate uşor peste partea din faţă a corsetului.

— Dreptul de a purta uniforma neagră a călăreţilor trebuie câştigat. Eşti sigură că azi n-ar trebui să port tunica? o întreb, trecându-mi palma peste piele.

— Vântul de pe Parapet va umfla orice haină mai largă ca pe o pânză, îmi explică Mira, care-mi întinde rucsacul, acum mult mai uşor. Cu cât îţi sunt mai mulate veşmintele, cu atât îţi va fi mai bine acolo sus şi în ring, când vei începe să lupţi. Poartă-ţi tot timpul armura! Şi ţine-ţi *tot timpul* pumnalele la îndemână, adaugă ea, înainte să-mi indice tecile fixate pe coapsele ei.

— Unii vor spune că nu le-am câştigat pe drept.

— Eşti o Sorrengail, spune Mira, de parcă un asemenea răspuns ar fi suficient. La naiba cu ce zic ceilalţi!

— Şi nu crezi că solzii de dragon încalcă regulile?

— De-ndată ce te vei căţăra pe zid, lucrurile precum trişatul nu vor mai conta. Există doar supravieţuire sau moarte.

Bate clopotul. Au mai rămas doar treizeci de minute. Mira înghite în sec.

— A sosit timpul. Eşti pregătită?

— Nu.

— Nici eu n-am fost, recunoaşte ea, iar un zâmbet ironic îi înalţă un colţ al gurii. Cu toate că m-am antrenat toată viaţa.

— Nu voi muri azi.

Îmi arunc rucsacul peste umeri şi-mi este mai uşor să respir decât azi-dimineaţă. E infinit mai lesne de manevrat.

Coridoarele din partea central-administrativă a fortăreţei sunt bizar de liniştite, însă, pe măsură ce coborâm mai multe rânduri de scări, zgomotul de afară devine tot mai puternic. Mă uit pe ferestre: pe colinele înverzite, chiar sub poarta principală, mii de candidaţi îi îmbrăţişează pe cei dragi şi îşi iau rămas-bun.

Din câte am observat în ceilalţi ani, familiile rămân lângă candidaţi până la ultima bătaie de clopot. Cele patru drumuri care duc spre cetate sunt ticsite de cai şi căruţe, în special pe porţiunea unde se unesc în faţa colegiului, însă cele goale de la marginea câmpurilor îmi provoacă greaţă.

Acelea sunt pentru cadavre.

Chiar înainte de ultima cotitură care dă înspre curte, Mira se opreşte.

— Ce *e... Of!*

Mă trage la pieptul ei şi mă îmbrăţişează cu putere în intimitatea relativă oferită de coridor.

— Te iubesc, Violet! Adu-ţi aminte tot ce ţi-am spus. Fă în aşa fel încât să nu ajungi un alt nume pe lista morţii! spune ea, cu un tremur în voce.

Îmi înfăşor braţele în jurul surorii mele, strângând-o la rândul meu.

— Voi fi bine! îi promit.

Dă din cap, iar bărbia i se loveşte uşor de creştetul meu.

— Ştiu. Hai să mergem!

Sunt ultimele cuvinte pe care mi le adresează înainte să se retragă şi să se îndrepte spre curtea aglomerată aflată dincolo de poarta principală a fortăreţei. Adunaţi în calitate neoficială, instructorii, comandanţii şi chiar şi mama noastră aşteaptă ca nebunia din afara zidurilor să se transforme în ordinea din interiorul lor. Dintre toate uşile colegiului de război, poarta principală este singura prin care azi nu va păşi niciun cadet, pentru că fiecare cvadrant are propria intrare şi propriile facilităţi. Naiba să-i ia – călăreţii au propria cetate! Nişte nenorociţi pretenţioşi şi egoişti.

O urmez pe Mira şi-o prind repede din urmă din câţiva paşi mari.

— Găseşte-l pe Dain Aetos! mă sfătuieşte sora mea în timp ce traversăm curtea, îndreptându-ne spre porţile deschise.

— Pe Dain?

La gândul că-l voi revedea pe Dain, inima îmi bate mai tare şi nici măcar nu încerc să-mi ascund zâmbetul. A trecut un an. Mi-a fost dor de ochii lui căprui, blânzi, şi de felul în care râde, de parcă hohotele îi străbat fiecare parte din trup. Mi-a fost dor de prietenia noastră, de momentele în care am crezut că s-ar putea transforma, în circumstanţe favorabile, în ceva mai mult. Mi-a fost dor de felul în care mă priveşte, ca şi cum aş fi cineva demn de luat în seamă. Cu alte cuvinte, mi-a fost dor... de el.

— Am plecat din cvadrant de trei ani, dar, din câte am auzit, se descurcă bine şi te va proteja. Nu mai zâmbi aşa! mă mustră Mira. Va fi în anul doi, adaugă ea şi mă ameninţă cu degetul. Nu te încurci cu nimeni din anul doi! Dacă vrei să te culci cu cineva, iar asta ar trebui să se întâmple des – îşi ridică sprâncenele – ţinând cont că nu vei şti niciodată ce-ţi aduce ziua de mâine, atunci fă-ţi de cap cu cei din anul tău. Nimic nu e mai rău decât cadeţii care împrăştie zvonuri că te-ai culcat cu cineva ca să-ţi asiguri spatele.

— Deci sunt liberă să mă culc cu oricine vreau din anul întâi, spun, cu un zâmbet abia schiţat. Dar nu cu cei din anii doi şi trei.

— Exact! aprobă ea şi-mi face cu ochiul.

Trecem de porţi, părăsim fortăreaţa şi ne alăturăm haosului organizat din exterior.

Ca-n fiecare an, toate cele şase provincii ale Navarrei şi-au trimis candidaţii pentru serviciul militar. Unii sunt voluntari. Unii ispăşesc o pedeapsă. Majoritatea sunt recrutaţi. Singurul lucru pe care îl avem în comun aici, la Basgiath, e faptul că am luat examenul de admitere – atât proba scrisă, cât şi testul de agilitate, pe care nu-mi vine să cred că l-am trecut –, ceea ce înseamnă că nu vom sfârşi drept nutreţ pentru prima linie de infanterie.

În atmosfera tensionată, plină de anticipare, Mira mă

conduce pe poteca pietruită şi tocită spre turnul de sud. Clădirea principală a colegiului e construită pe un versant al Muntelui Basgiath, lăsând impresia că se desprinde dintr-o creastă a vârfului. Structura vastă şi formidabilă se înalţă deasupra mulţimii de candidaţi temători şi a familiilor înlăcrimate, cu crenelurile sale impunătoare de piatră construite ca să protejeze uriaşa fortificaţie din interior şi cu bastioane de apărare plasate la fiecare colţ, unul dintre ele găzduind clopotul.

O mare parte din mulţime se îngrămădeşte să se alinieze la baza turnului nordic, intrarea spre Cvadrantul Infanteriştilor. Majoritatea candidaţilor se îndreaptă spre poarta din spatele nostru, unde este Cvadrantul Tămăduitorilor, care ocupă toată partea sudică a colegiului. Invidia îmi strânge pieptul când îi observ pe câţiva mergând spre tunelul care duce în arhivele de sub cetate ca să se alăture Cvadrantului Scribilor.

Intrarea în Cvadrantul Călăreţilor nu e nimic altceva decât o uşă fortificată situată la temelia turnului, la fel ca cea a infanteriştilor, dinspre nord. Dar, spre deosebire de candidaţii la infanterie, care pot merge direct în cvadrantul lor de la nivelul solului, noi, cei care ne dorim să ajungem călăreţi, trebuie să ne *căţărăm.*

Când eu şi Mira ne aşezăm la coadă ca să mă înscriu, fac greşeala să-mi ridic privirea.

Mult deasupra noastră, traversând valea pe fundul căreia se află râul ce desparte colegiul principal de fortăreaţa şi mai înaltă a Cvadrantului Călăreţilor, poziţionată pe creasta sudică a muntelui, se află Parapetul, un pod de piatră a cărui menire în următoarele câteva ore e să separe candidaţii de adevăraţii cadeţi.

Nu-mi vine să cred că voi lua parte la aşa ceva!

— Şi când mă gândesc că în toţi aceşti ani m-am pregătit pentru examenul scris al scribilor, spun cu o undă de sarcasm în voce. Când de fapt ar fi trebuit să mă joc pe o bârnă.

Mira mă ignoră. Coada înaintează, iar candidaţii dispar dincolo de uşă.

— Nu lăsa vântul să te dezechilibreze!

Puţin mai în faţă, dincolo de următorii doi candidaţi, o femeie plânge în timp ce partenerul ei o desprinde cu forţa de lângă un tânăr, apoi amândoi ies din rând şi se retrag pe culmea dealului, cu lacrimile şiroind pe obraji, şi se alătură mulţimii de rude care umple străzile. Nu mai sunt alţi părinţi înaintea noastră, doar câteva zeci de candidaţi, care se îndreaptă spre responsabilii cu listele.

— Menţine-ţi privirea pe pietrele din faţă şi nu te uita în jos! spune Mira, iar trăsăturile chipului i se înăspresc. Ţine-ţi mâinile întinse ca să-ţi păstrezi echilibrul! Dacă îţi alunecă rucsacul, aruncă-l! Mai bine să cadă el decât să te prăbuşeşti tu.

Când mă uit peste umăr, am impresia că în spatele nostru s-au înghesuit în scurt timp câteva sute de candidaţi.

— Poate că ar trebui să-i las pe ei înaintea mea, şoptesc, cu inima cuprinsă de panică.

Ce naiba fac?

— Nu, răspunde Mira. Cu cât aştepţi mai mult pe trepte – face un semn spre turn – cu atât îţi va fi mai frică. Traversează Parapetul înainte ca groaza să pună stăpânire pe tine!

Coada continuă să se mişte, iar clopotul bate din nou. E ora opt.

Mai mult ca sigur, miile de candidaţi din spatele nostru s-au alăturat cvadrantelor alese, toţi aliniindu-se ca să-şi treacă numele pe listă şi să-şi înceapă antrenamentul.

— Concentrează-te! pufneşte Mira.

Îmi întorc brusc capul înainte.

— S-ar putea să sune cam dur, dar nu căuta să-ţi faci prieteni acolo, Violet. Găseşte-ţi aliaţi!

În faţa noastră mai sunt doar doi candidaţi. O femeie cu rucsacul plin, ai cărei pometi înalţi şi faţă ovală îmi amintesc de

reprezentările lui Amari, regina zeilor. Părul şaten-închis îi e prins în mai multe rânduri de împletituri scurte, care abia îi ating pielea la fel de întunecată a gâtului. Al doilea e băiatul blond, musculos, a cărui mamă plângea la pieptul lui. Cară un rucsac şi mai mare.

Privesc dincolo de cei doi, spre biroul responsabililor cu listele, iar ochii mi se măresc de uimire.

— El e cumva... şoptesc.

Mira îşi îndreaptă privirea într-acolo şi murmură o înjurătură.

— Fiul unui separatist? Da. Vezi semnul strălucitor care începe din partea de sus a încheieturii? E o relicvă a rebeliunii.

Ridic sprâncenele de uimire. Singurele relicve despre care am auzit până acum sunt cele pe care le face un dragon când foloseşte magia ca să însemneze pielea călăreţului de care se leagă. Însă acelea sunt un simbol al onoarei şi al puterii şi, în general, au forma dragonului care le dăruieşte. Acestea seamănă cu nişte vârtejuri şi crestături ce par mai degrabă un avertisment decât o revendicare.

— Un *dragon* a făcut asta? şoptesc din nou.

Mira dă din cap.

— Mama spune că dragonul generalului Melgren le-a făcut asta tuturor, când el le-a executat părinţii. Însă n-a fost dispusă să discute mai mult pe marginea subiectului. Cel mai sigur mod de a-i convinge pe părinţi să nu trădeze e pedepsirea copiilor.

Pare... crud, însă prima regulă de la Basgiath e să nu pui niciodată la îndoială judecata unui dragon. Au tendinţa de a incinera pe oricine consideră nepoliticos.

— Majoritatea copiilor care au fost însemnaţi cu relicvele rebeliunii sunt din Tyrrendor, firește, dar sunt câţiva ai căror părinţi trădători provin din alte provincii.

Sângele i se scurge din obraji şi mă apucă de curelele rucsacului, răsucindu-mă cu faţa spre ea.

— Tocmai mi-am amintit!

Vocea îi coboară şi mă aplec, cu inima tresărind din cauza tonului poruncitor.

— Stai naibii departe de Xaden Riorson!

Aerul îmi părăseşte plămânii. Numele ăsta...

— Da, de *acel* Xaden Riorson! îmi confirmă ea, cu frica scânteindu-i în ochi. E în anul trei şi te va ucide de îndată ce va afla cine eşti.

— Tatăl lui a fost Marele Trădător. A *condus* rebeliunea, spun încet. Ce caută Xaden aici?

— Toţi copiii liderilor au fost înrolaţi drept pedeapsă pentru crimele părinţilor, murmură Mira şi ne deplasăm în lateral, mişcându-ne odată cu rândul. Mama mi-a spus că nu s-au aşteptat ca Riorson să reuşească să treacă de Parapet. Apoi au sperat că avea să-l omoare un cadet, dar după ce a fost ales de un dragon...

Clatină din cap.

— Ei bine, din acel moment nu se mai poate face nimic. A avansat în rang până la lider de aripă.

— Nu se poate! spun agitată.

— A jurat credinţă Navarrei, dar nu cred că asta îl va opri în ceea ce te priveşte. De-ndată ce vei trece de Parapet – şi vei *reuşi* s-o faci – găseşte-l pe Dain! Te va pune în detaşamentul lui. Pe urmă nu avem ce face decât să sperăm că e departe de Riorson.

Îmi strânge curelele şi mai tare.

— Stai. Departe. De. El!

— Am înţeles!

— Următorul! strigă o voce din spatele mesei de lemn pe care sunt răsfirate listele Cvadrantului Călăreţilor.

Călăreţul însemnat, pe care nu-l cunosc, stă aşezat lângă un scrib pe care-l ştiu, iar sprâncenele argintii ale căpitanului Fitzgibbons se înalţă a mirare pe chipul zbârcit.

— Violet Sorrengail?

Încuviinţez din cap, apuc condeiul şi-mi scriu numele pe următorul rând gol de pe pergament.

— Dar credeam că eşti destinată Cvadrantului Scribilor, spune blând căpitanul Fitzgibbons.

Îi invidiez tunica de culoare crem, incapabilă să-mi găsesc cuvintele.

— Generalul Sorrengail a hotărât astfel, răspunde Mira.

Tristeţea umple ochii bătrânului.

— Ce păcat! Aveai atât de mult potenţial!

— În numele zeilor, spune călăreţul de lângă căpitanul Fitzgibbons. Tu eşti Mira Sorrengail?

Rămâne cu gura căscată şi îi pot simţi veneraţia de aici.

— În carne şi oase! răspunde ea şi-l salută din cap. Iar ea e sora mea, Violet. Va fi în primul an.

— Dacă supravieţuieşte Parapetului! comentează cineva în spatele meu, râzând scurt. Să n-o doboare vântul!

— Ai luptat la Strythmore, spune cu admiraţie călăreţul de după birou. Ţi-au oferit Ordinul Ghearei pentru c-ai distrus divizia din spatele liniilor inamice.

Râsetele încetează.

— Aşa cum am spus, continuă Mira, care-mi pune o mână pe spate, ea e sora mea, Violet.

— Ştii drumul, spune căpitanul, dând din cap, apoi face un gest spre uşa deschisă a turnului.

La vederea întunericului ameninţător din interior, mă împotrivesc imboldului de a fugi mâncând pământul.

— Ştiu drumul, îl asigură Mira.

Mă conduce pe lângă masă, pentru ca netrebnicul care râde zeflemitor să-şi poată trece numele pe listă, apoi ne oprim în prag şi ne răsucim una spre cealaltă.

— Să nu mori, Violet! Nu mi-ar plăcea deloc să rămân singurul copil al mamei.

Zâmbeşte larg şi se îndepărtează, trecând pe lângă şirul de candidaţi care se uită admirativ pe măsură ce vestea identităţii şi a faptelor ei se răspândeşte.

— Greu să te ridici la nivelul ăsta! spune femeia din faţa mea, în interiorul turnului.

— Aşa e, o aprob.

Îmi strâng curelele rucsacului şi înaintez prin întuneric. Ochii mi se adaptează repede la lumina slabă care pătrunde prin ferestrele amplasate la distanţe egale de-a lungul scării în spirală.

— Sorrengail, la fel ca pe...? mă întreabă femeia, aruncându-mi o privire peste umăr când începem să urcăm sutele de trepte care ne conduc spre o posibilă moarte.

— Da.

Din moment ce nu există balustradă, îmi ţin mâna pe zidul de piatră şi urc treptele.

— Ca pe general? mă întreabă blondul din faţă.

— Exact ca pe ea, răspund, schiţând un zâmbet.

Cineva atât de iubit de mamă nu poate reprezenta *realmente* o ameninţare, nu-i aşa?

— Uau! Apropo, frumos costum de piele! spune el, zâmbind la rândul lui.

— Mersi! Mi l-a dăruit sora mea.

— Mă întreb câţi candidaţi au căzut de pe marginea treptelor şi au murit înainte să ajungă pe Parapet, spune femeia, coborând scurt privirea spre golul din centrul scării.

— Doi, anul trecut, spun şi-mi plec capul când îşi întoarce ochii spre mine. De fapt, trei, dacă o pui la socoteală şi pe fata peste care s-a prăbuşit unul dintre băieţi.

Ochii căprui i se aprind, dar se răsuceşte şi continuă să urce.

— Câte trepte sunt?

— Două sute cincizeci, răspund şi mergem în tăcere alte

cinci minute.

— Nu-i prea rău, spune ea cu un surâs luminos, în timp ce ne apropiem de vârf, iar coada se împotmoleşte. Apropo, sunt Rhiannon Matthias!

— Dylan, răspunde tipul cel blond, care-şi flutură entuziasmat mâna.

— Violet!

Le ofer la rândul meu un zâmbet crispat, ignorând total sugestia Mirei de mai devreme, şi anume să nu-mi fac prieteni şi doar să închei alianţe.

— Mă simt de parcă am aşteptat întreaga viaţă ziua asta! spune Dylan, aranjându-şi rucsacul în spate. Vă vine să credeţi că noi chiar facem asta? E un vis devenit realitate!

Cum să nu! Firește, cu excepţia mea, toţi ceilalţi candidaţi sunt încântaţi să fie aici. E singurul cvadrant de la Basgiath în care nu sunt acceptaţi recruţi – doar voluntari.

— La naiba, nu mai am răbdare! zice Rhiannon cu un zâmbet şi mai larg. Adică cine nu ar vrea să încalece un *dragon?*

Eu. Nu că n-ar suna distractiv în teorie. Chiar sună. Doar că şansele aproape inexistente de a supravieţui până la absolvire îmi întorc stomacul pe dos.

— Părinţii tăi au fost de acord? întreabă Dylan. Fiindcă mama mă imploră de luni întregi să mă răzgândesc. Am încercat s-o fac să înţeleagă că am şanse mult mai mari să avansez în calitate de călăreţ, însă ea a vrut să intru în Cvadrantul Tămăduitorilor.

— Ai mei au ştiut mereu că asta îmi doresc şi m-au susţinut destul de mult. În plus, o pot dădăci pe sora mea geamănă. Raegan îşi trăieşte deja visul. S-a căsătorit, iar acum aşteaptă un copil, spune Rhiannon şi se întoarce spre mine. Şi tu? Lasă-mă să ghicesc! Cu un nume ca Sorrengail, pun pariu că ai fost prima care s-a oferit voluntar anul ăsta!

— Am fost mai degrabă forţată să mă ofer voluntar.

Răspunsul meu nu e nici pe departe la fel de entuziast ca al ei.

— Înţeleg.

— Iar călăreţii chiar au mult mai multe beneficii decât ceilalţi ofiţeri, îi spun lui Dylan, iar rândul avansează din nou.

Candidatul care râdea în spatele meu ne prinde din urmă, transpirat şi rumen la faţă. *Ia uite cine nu se mai hlizeşte acum!*

— Sunt plătiţi mult mai bine, iar protocolul nu-i atât de strict în privinţa uniformei, adaug.

Nimănui nu-i pasă ce poartă călăreţii, atât timp cât e negru. Singurele reguli pe care trebuie să le respecte sunt cele pe care le-am memorat din Codex.

— Mai au şi dreptul de a se numi şmecheri supremi, adaugă Rhiannon.

— Şi asta, aprob. Sunt destul de sigură că primeşti un orgoliu pe măsură odată cu echipamentul de zbor din piele.

— În plus, am auzit că, spre deosebire de celelalte cvadrante, călăreţilor li se permite să se căsătorească mai devreme, spune Dylan.

— Aşa e. Imediat după absolvire.

Dacă supravieţuim.

— Cred că are ceva de-a face cu dorinţa de a duce dinastiile mai departe.

Majoritatea călăreţilor iluştri provin din familii de renume.

— Sau pentru că avem tendinţa de a muri mai repede decât cei din celelalte cvadrante, cugetă Rhiannon.

— Nu voi muri! zice Dylan cu mai multă încredere decât simt eu, în timp ce scoate de sub tunică un lanţ, dând la iveală un inel ce-i atârnă la capăt. Mi-a spus că ar putea aduce ghinion să o cer în căsătorie înainte să plec, aşa că vom aştepta până la absolvire.

Sărută inelul, apoi bagă lanţul înapoi sub guler.

— Următorii trei ani vor fi lungi, dar vor merita cu vârf şi-

ndesat.

Înăbuş un oftat, cu toate că ar putea fi cel mai romantic lucru pe care l-am auzit.

— S-ar putea să treci de Parapet, spune tipul din spatele nostru, rânjind dispreţuitor. Însă asta de aici e la o adiere distanţă de fundul râpei.

Îmi dau ochii peste cap.

— Taci şi fă-ţi griji pentru tine! se răsteşte Rhiannon, iar cizmele îi scot un sunet scurt şi ascuţit în timp ce urcăm treptele de piatră.

Încep să se distingă capătul scărilor şi uşa scăldată în lumina difuză. A avut dreptate Mira. Norii ne vor pune beţe în roate, deci trebuie să ajungem pe cealaltă parte înainte să se întâmple asta.

Încă un pas, încă un bocănit dinspre Rhiannon.

— Lasă-mă să mă uit la cizmele tale! spun încet, astfel încât idiotul din spate să nu mă audă.

Se încruntă, dar îmi arată tălpile, cu ochii căprui trădându-i confuzia. Sunt netede, la fel precum cele pe care le purtasem mai devreme. Simt cum mă cuprinde neliniştea.

Rândul înaintează din nou, până când doar un pas ne mai desparte de uşă.

— Ce mărime porţi?

— Poftim? mă întreabă ea, clipind nedumerită.

— La cizme. Ce mărime porţi?

— Opt, răspunde Rhiannon, încruntându-se.

— Eu port şapte, spun repede. O să te strângă ca naiba, dar vreau să iei cizma mea stângă. Să facem schimb.

În cea dreaptă am un pumnal.

— Pardon?

Se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile, şi poate că aşa e.

— Astea-s cizme de călăreţ. Nu vor aluneca atât de uşor pe

piatră. Degetele de la picior îţi vor fi strânse ca într-o menghină şi te vor durea, dar nu vei cădea dacă începe să plouă.

Rhiannon se uită spre ieşire, la cerul tot mai întunecat, apoi se întoarce spre mine.

— Eşti dispusă să renunţi la o cizmă?

— Doar până ajungem pe cealaltă parte.

Arunc o privire prin uşa deschisă. Trei candidaţi traversează Parapetul, cu mâinile întinse în lateral.

— Dar trebuie să ne grăbim! Aproape că ne-a sosit rândul.

Preţ de o clipă, Rhiannon îşi uneşte buzele, gânditoare, apoi acceptă şi ne schimbăm cizmele stângi. Abia reuşesc să-mi leg şireturile înainte ca rândul să se mişte din nou, iar tipul din spate mă îmbrânceşte, făcându-mă să mă împleticesc afară, pe platformă.

— Haide! Unii dintre noi au treburi de rezolvat pe cealaltă parte.

Vocea lui îmi zgârie nervii încordaţi la maximum.

— Nu merită să-mi bat capul cu tine acum, murmur.

Îmi recapăt echilibrul, iar vântul îmi biciuieşte pielea, în dimineaţa de vară deosebit de umedă. *Ce inspirată ai fost cu împletitura, Mira!*

Partea de sus a turnului e goală, crenelurile de piatră urcând şi coborând de-a lungul structurii circulare care-mi vine până în dreptul pieptului, fără să ascundă deloc priveliştea. Brusc, râpa şi râul de dedesubt par foarte, foarte îndepărtate. Oare câte căruţe aşteaptă jos? Cinci? Şase? Ştiu statisticile. Parapetul revendică aproximativ 15% dintre candidaţi. Fiecare probă din cvadrant, inclusiv aceasta, e concepută pentru a testa abilitatea cadetului de a călări. Dacă nu reuşeşti să traversezi podul îngust de piatră, în bătaia vântului, atunci cu siguranţă nu vei putea să-ţi menţii echilibrul şi să lupţi pe spatele unui dragon.

Cât despre rata mortalităţii... bănuiesc că toţi ceilalţi călăreţi consideră că gloria merită un asemenea risc sau sunt

îndeajuns de aroganţi încât să creadă că nu vor cădea.

Nu mă aflu în niciuna dintre tabere.

Din pricina ameţelii, îmi ţin o mână apăsată pe stomac. Inspirând pe nas şi expirând pe gură, merg pe margine, după Rhiannon şi Dylan, şi, pe măsură ce ne croim drum spre Parapet, ating în treacăt, cu degetele, lucrătura din piatră.

Trei călăreţi aşteaptă la intrare, care nu e nimic altceva decât o gaură săpată în peretele turnului. Unul, cu mânecile rupte, notează numele candidaţilor care urmează să străbată podul ameninţător. Altul, care şi-a ras tot părul, cu excepţia unei fâşii în partea de sus, chiar în centru, îl instruieşte pe Dylan, în timp ce acesta îşi ia poziţia şi se bate uşor pe piept, de parcă inelul ascuns acolo îi va aduce noroc. Sper să fie aşa.

Al treilea se răsuceşte în direcţia mea, iar inima pur şi simplu... mi se opreşte.

E înalt, cu păr brunet, ciufulit, şi sprâncene negre. Are pielea bronzată şi linia maxilarului pronunţată, acoperită de o barbă întunecată, iar când îşi încrucişează braţele, i se încordează inclusiv muşchii de pe piept, mişcându-se într-un fel care mă face să înghit în sec. Şi ochii lui... Ochii lui au nuanţa onixului, cu irisurile însemnate de pete aurii. Contrastul este uluitor – de fapt, totul la el e uluitor. Are trăsături atât de dure, încât par să fie sculptate în marmură, dar în acelaşi timp sunt uluitor de perfecte, de parcă un artist şi-ar fi petrecut întreaga viaţă ca să-i dea o asemenea înfăţişare, zăbovind cel puţin un an asupra gurii.

E cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Şi, din moment ce am locuit în colegiul de război, am văzut o *mulţime* de bărbaţi.

Cicatricea care-i secţionează sprânceana stângă şi îi însemnează partea de sus a obrazului îl face şi mai irezistibil. Extrem de irezistibil. Năucitor de irezistibil. Te-bagă-în-belele-şi-îţi-place, genul ăsta de irezistibil. Dintr-odată, nu-mi mai

amintesc exact de ce mi-a spus Mira să nu mă culc cu nimeni din afara anului meu.

— Ne vedem pe cealaltă parte! spune Dylan peste umăr, zâmbind încântat, înainte să păşească pe Parapet cu braţele larg întinse.

— Eşti gata pentru următorul, Riorson? întreabă călăreţul cu mânecile rupte.

Xaden Riorson?

— Eşti pregătită, Sorrengail? mă întreabă Rhiannon şi înaintează.

Călăreţul brunet îşi aţinteşte fulgerător privirea asupra mea, iar când se întoarce complet spre mine, inima mi-o ia la galop din motive total greşite. Încrengătura de crestături şi spirale ale relicvei rebeliunii îi începe de pe încheietura dezgolită a mâinii stângi, apoi dispare sub uniforma neagră şi îi reapare deasupra gulerului, unde i se întinde şi i se încolăceşte pe gât până la linia maxilarului.

— Oh, la naiba! şoptesc, iar ochii i se îngustează de parcă m-ar putea auzi peste şuieratul vântului care-mi răscoleşte împletitura bine fixată.

— Sorrengail?

Păşeşte înaintea mea şi privesc în sus... tot mai sus.

Ferească zeii abia dacă îi ajung până la claviculă! Are un fizic impresionant. Probabil că are mai mult de un metru nouăzeci înălţime.

Mă simt exact aşa cum m-a numit Mira, *fragilă*, dar dau o singură dată din cap, iar strălucirea de onix a ochilor lui se transformă în ură rece, nedisimulată. Aproape că pot simţi aroma dezgustului care emană din fiinţa lui ca un parfum amar.

— Violet? mă strigă Rhiannon, care înaintează pe Parapet.

— Eşti fiica cea mică a generalului Sorrengail, spune el, pe un ton profund şi acuzator.

— Eşti fiul lui Fen Riorson, i-o întorc, iar certitudinea

revelaţiei îmi pătrunde până-n măduva oaselor.

Ridic bărbia şi fac tot ce-mi stă în puteri pentru a-mi încorda fiecare muşchi din trup, ca să nu încep să tremur.

Te va ucide de îndată ce va afla cine eşti. Cuvintele Mirei îmi vâjâie în minte, iar frica îmi încleştează gâtul. Mă va arunca peste margine. Mă va înhăţa şi mă va azvârli de pe acest turn. Nu voi avea niciodată şansa să traversez Parapetul. Voi muri, fiind exact aşa cum mi-a spus mama mereu că sunt – neajutorată.

Xaden inspiră adânc, iar muşchiul maxilarului i se încordează o dată. De două ori.

— Mama ta l-a capturat pe tatăl meu şi i-a supravegheat execuţia.

Stai puţin! De ce vorbeşte de parcă *el* ar fi singurul care are dreptul să simtă ură? Furia îmi curge prin vene.

— Tatăl tău l-a ucis pe fratele meu mai mare! Se pare că suntem chit.

— Nici pe departe.

Privirea lui duşmănoasă mă măsoară din cap până în picioare, de parcă ar vrea să memoreze fiecare detaliu sau să caute vreo slăbiciune.

— Sora ta e călăreţ. Presupun că aşa se explică echipamentul de piele.

— Presupui corect!

Nu-mi desprind ochii din ai lui, de parcă, dacă aş câştiga confruntarea privirilor ameninţătoare, aş putea intra direct în cvadrant, în loc să traversez Parapetul din spatele său. Oricum îl voi traversa. Mira nu-şi va pierde şi fratele, şi sora.

Xaden strânge mâinile în pumni şi se încordează. Mă pregătesc pentru lovitură. S-ar putea să mă arunce din turn, dar nu-i voi face treaba deloc uşoară.

— Eşti bine? mă întreabă Rhiannon, ochii ei trecând de la Xaden la mine.

— Sunteţi prietene? o întreabă acesta.

— Ne-am întâlnit pe scări, spune ea, dând din umeri.

Xaden îşi coboară privirea şi, după ce ne observă cizmele desperecheate, ridică dintr-o sprânceană. Mâinile i se relaxează.

— Interesant.

— Ai de gând să mă omori? îl întreb, înălţând bărbia cu încă un centimetru.

Privirile ni se înlănţuie ca într-un duel. Deasupra noastră, cerul eliberează potopul, iar ploaia cade în rafale; în câteva secunde îmi face leoarcă părul şi costumul de piele, udând pietrele din jur.

La auzul unui strigăt sfâşietor, eu şi Rhiannon ne îndreptăm brusc atenţia spre Parapet, la timp ca să-l vedem pe Dylan cum alunecă de pe margine.

Scot un suspin adânc, cu inima pulsându-mi în gât.

Dylan reacţionează repede şi-şi aruncă braţele peste podul de piatră, însă picioarele îi atârnă în gol şi caută cu disperare un punct de sprijin, care nu există.

— Trage-te în sus, Dylan! strigă Rhiannon.

— Oh, zei!

Îmi acopăr cu o mână gura. Braţele îi alunecă pe piatra udă şi cade, dispărând din vedere. Ropotul ploii şi vântul fură orice sunet pe care i l-ar putea face trupul în valea de dedesubt. Îmi fură şi strigătul înăbuşit.

Xaden nu-şi dezlipeşte nici măcar o clipă ochii de pe mine, studiindu-mă în tăcere într-un fel imposibil de descifrat. Privirea mea îngrozită o întâlneşte din nou pe a lui.

— De ce mi-aş irosi energia să te ucid, când Parapetul o va face în locul meu?

Un zâmbet răutăcios îi arcuieşte buzele.

— E rândul tău.

În Cvadrantul Călăreţilor există o concepţie greşită conform căreia fie ucizi, fie eşti ucis. În ansamblu, călăreţii nu-şi fac un ţel din a-i asasina pe ceilalţi cadeţi... cu excepţia cazului în care sunt prea puţini dragoni în anul respectiv sau un cadet reprezintă o povară pentru aripa sa.

Atunci lucrurile pot deveni... interesante.

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR, DE MAIORUL AFENDRA (O EDIŢIE NEAUTORIZATĂ)

CAPITOLUL 2

Nu voi muri azi.

Transform cuvintele într-o mantră, pe care o repet în gând. Rhiannon îşi spune numele călăreţului care ţine evidenţa candidaţilor în dreptul deschizăturii înspre Parapet. Ura din privirea lui Xaden îmi arde o parte a chipului ca o flacără palpabilă, însă nici măcar ploaia care-mi loveşte pielea cu fiecare nouă rafală de vânt nu reuşeşte să domolească văpaia – sau fiorul de groază care-mi străbate şira spinării.

Dylan e mort. E doar un nume, o altă piatră care va fi în curând aşezată în cimitirele nesfârşite care mărginesc drumurile spre Basgiath, un alt avertisment pentru candidaţii mânaţi de ambiţie, care preferă să-şi rişte vieţile pentru a deveni călăreţi în loc să aleagă siguranţa oricărui alt cvadrant. Abia acum înţeleg de ce Mira m-a sfătuit să nu-mi fac prieteni.

Rhiannon apucă ambele laturi ale deschizăturii turnului, apoi se uită peste umăr la mine.

— Te aştept pe cealaltă parte! strigă peste mugetul furtunii. Ochii ei îmi oglindesc propria frică.

— Ne vedem pe cealaltă parte!

Dau din cap şi reuşesc chiar să schiţez o grimasă drept zâmbet.

Rhiannon păşeşte pe Parapet şi începe să meargă; deşi sunt sigură că azi e foarte ocupat, înalţ o rugăciune mută către Zihnal, zeul norocului.

— Numele? mă întreabă călăreţul de pe margine, în timp ce tovarăşul lui ţine o mantie deasupra pergamentului, într-o încercare inutilă de a păstra hârtia uscată.

— Violet Sorrengail, răspund.

Tunetul bubuie deasupra mea, un zgomot ciudat de reconfortant. Întotdeauna mi-au plăcut nopţile furtunoase, în care picăturile de ploaie lovesc ferestrele fortăreţei, deopotrivă luminând şi învăluind în umbre cărţile pe care le citesc într-un loc confortabil, deşi s-ar putea ca aversa asta să mă coste viaţa. La o privire rapidă, observ că ultimele litere din numele lui Dylan şi al lui Rhiannon au fost deja şterse, unde apa a întinat cerneala. E ultima dată când numele lui Dylan va fi scris altundeva, în afară de piatra funerară. În celălalt capăt al Parapetului, va exista un alt sul de pergament, pentru ca scribii să-şi întocmească mult iubitele statistici cu victime. Într-o altă viaţă, eu aş fi cea care ar citi şi ar înregistra datele pentru analiza istorică.

— Sorrengail? repetă călăreţul, iar sprâncenele i se ridică a mirare. La fel ca pe generalul Sorrengail?

— La fel.

La naiba, deja mi-a ajuns şi ştiu că va fi şi mai rău! Nu pot evita să fiu comparată cu mama, mai ales cât se află la conducere. Pentru a înrăutăţi situaţia, probabil că ei cred că sunt un călăreţ înnăscut, asemenea Mirei, sau un strateg excelent, aşa cum a fost Brennan. Sau îmi vor arunca o singură privire şi, după ce vor descoperi că nu semăn cu niciunul dintre ei, vor tăbărî asupra mea.

Îmi pun mâinile de câte o parte a turnului şi-mi trec vârfurile degetelor peste piatră. Încă e caldă de la soarele dimineţii, însă se răceşte rapid sub ploaia torenţială, şi netedă la

atingere, de la muşchiul crescut, dar nu alunecoasă.

În faţa mea, Rhiannon îşi continuă drumul şi păşeşte cu braţele întinse ca să-şi menţină echilibrul. Probabil că a parcurs un sfert din distanţă, silueta ei înceţoşându-se tot mai tare pe măsură ce se îndepărtează prin ploaie.

— Credeam că are o singură fiică, spune celălalt călăreţ, înclinând mantia când o altă rafală de vânt suflă spre noi.

Dacă vântul bate cu atâta putere aici, unde partea inferioară a trupului e adăpostită de turn, atunci va fi o adevărată nebunie pe Parapet.

— Aud asta des.

Inspir pe nas şi expir pe gură. Mă forţez să-mi calmez respiraţia, să-mi încetinesc pulsul accelerat. Dacă intru în panică, voi muri. Dacă alunec, voi muri. Dacă... *Ah, la dracu' cu tot!* Nu pot face nimic mai mult ca să mă pregătesc pentru asta.

Fac singurul pas care mă mai desparte de Parapet şi mă agăţ de peretele de piatră exact când ne loveşte o altă rafală, izbindu-mă în lateral de marginea deschizăturii.

— Şi crezi că vei fi în stare să călăreşti? mă ia peste picior candidatul nemernic din spatele meu. Halal Sorrengail, cu un asemenea echilibru! Mi-e milă de oricare ar fi aripa în care vei ajunge.

Îmi recapăt echilibrul şi îmi încleştez mâinile pe curelele rucsacului.

— Numele? întreabă din nou călăreţul, dar ştiu că de data asta nu mi se adresează.

— Jack Barlowe, răspunde cel din spatele meu. Să-ţi aminteşti numele! Într-o bună zi, voi fi lider de aripă.

Până şi tonul îi e arogant.

— Ai face bine să o iei din loc, Sorrengail! îmi ordonă Xaden cu o voce profundă.

Mă uit peste umăr şi îi văd ochii plini de furie aţintiţi asupra mea.

— Sau poate că ai nevoie de o mică motivaţie?

Jack se avântă înainte, cu mâinile ridicate. Rahat, vrea să mă arunce în hăul de dedesubt!

Frica îmi năvăleşte în vene şi mă mişc, abandonând siguranţa oferită de turn în timp ce mă arunc pe Parapet. Acum nu mă mai pot întoarce.

Bătăile puternice ale inimii îmi răsună ca o tobă în urechi.

Menţine-ţi privirea pe pietrele din faţă şi nu te uita în jos! Sfatul Mirei îmi răsună în minte, însă e greu să ţin cont de el când fiecare pas ar putea fi ultimul. Întind braţele pentru echilibru şi încep să fac paşi mici, măsuraţi, aşa cum am exersat în curte cu maiorul Gillstead. Dar, luând în considerare vântul, ploaia şi abisul de şaizeci de metri, asta nu se compară deloc cu antrenamentul. Pietrele de sub picioare sunt inegale pe alocuri, ţinute laolaltă de mortarul turnat în şănţuleţe, de care e uşor să te împiedici, însă mă concentrez pe poteca dinaintea mea, evitând să-mi cobor ochii spre cizme. Muşchii mi se încordează de fiecare dată când îmi mut centrul de greutate, încercând să-mi menţin postura dreaptă.

Mă cuprinde ameţeala, iar pulsul îmi creşte vertiginos.

Calmă. Trebuie să rămân calmă.

Nu pot ţine ritmul unei melodii, nici măcar nu pot fredona cât de cât decent, prin urmare cântatul iese din discuţie ca mijloc de distragere a atenţiei, dar sunt un cărturar. Nu există nimic mai liniştitor decât arhivele, aşa că la asta mă gândesc. La date. Logică. Istorie.

Mintea ta ştie deja răspunsul, trebuie doar să te linişteşti şi s-o laşi să şi-l amintească! Tata îmi spunea mereu asta. Am nevoie de ceva care să-mi împiedice partea pragmatică a creierului să se întoarcă şi s-o ia la sănătoasa înapoi spre turn.

— Continentul găzduieşte două regate aflate în război de patru sute de ani, recit, făcând apel la informaţiile simple, de bază, care mi-au fost sădite în minte în timpul pregătirii pentru

examenul scribilor.

Pas cu pas, îmi croiesc drum de-a lungul Parapetului.

— Navarre, casa mea, e cel mai mare dintre regate şi cuprinde şase provincii unice. Provincia Tyrrendor, cea mai întinsă, aflată în cel mai sudic punct al regatului, se învecinează cu provincia Krovla din regatul Poromiel.

Fiecare cuvânt îmi calmează respiraţia şi îmi domoleşte pulsul, reducând ameţeala.

— În regiunea estică ne învecinăm cu alte două provincii din Poromiel, Braevick şi Cygnisen, lanţul muntos Esben constituind o graniţă naturală.

Trec de linia pictată care marchează jumătatea drumului. Am depăşit cel mai înalt punct, dar nu mă pot gândi la asta acum. *Nu privi în jos!*

— Dincolo de Krovla, dincolo de ţinutul inamicului nostru, se află îndepărtatele Ţinuturi Aride, formând un deşert...

Tunetul bubuie, vântul mă izbeşte şi îmi agit braţele, neputincioasă.

— La naiba!

Când furtuna mă balansează spre stânga, cad pe Parapet. Mă agăţ de margini şi mă ghemuiesc, ca să nu-mi alunece picioarele, apoi mă fac cât pot de mică, în timp ce vântul şuieră pretutindeni în jur. Cu stomacul în noduri, simt că plămânii ameninţă să-mi explodeze de la răsuflările tot mai întretăiate.

— De pe teritoriul Navarrei, Tyrrendorul a fost ultima dintre provinciile de graniţă care s-a alăturat alianţei, jurând credinţă regelui Reginald! strig peste urletul vântului, forţându-mi creierul să lupte în continuare cu amenințarea iminentă provocată de panica paralizantă. De asemenea, a fost singura provincie care a încercat să producă o secesiune şase sute douăzeci şi şapte de ani mai târziu şi tot singura provincie care ar fi lăsat în cele din urmă regatul nostru fără apărare, dacă ar fi avut succes.

Rhiannon e încă înaintea mea, la ceea ce presupun că este linia care marchează trei sferturi din drum. Bun. Merită să reuşească.

— Teritoriul regatului Poromiel e în mare parte format din câmpii agricole şi mlaştini, dar e renumit pentru calitatea excelentă a textilelor, pentru nesfârşitele câmpuri de cereale şi nestematele cristaline care pot amplifica vrăjile minore.

Arunc o privire rapidă spre norii întunecaţi de pe cer, apoi o iau lent din loc, punând cu grijă un picior în faţa celuilalt.

— Spre deosebire de acesta, regiunile montane ale Navarrei ne oferă din abundenţă minereuri, cherestea rezistentă din provinciile estice şi ne asigură o sursă inepuizabilă de căprioare şi elani.

Următorul pas desprinde câteva bucăţi de mortar; mă opresc, fluturându-mi mâinile ca să mă redresez.

Înghit în sec şi-mi verific stabilitatea înainte să pornesc iarăşi.

— Acordul Comercial de la Resson, semnat cu mai bine de două sute de ani în urmă, asigură schimbul de produse între cele două regate: carne şi lemn din Navarre pentru ţesături şi cereale din Poromiel, de patru ori pe an, la avanpostul Athebyne de la graniţa dintre Krovla şi Tyrrendor.

Pot vedea de aici Cvadrantul Călăreţilor. Stânca enormă de la temelia citadelei se înalţă din munte până la baza structurii, unde ştiu că se sfârşeşte Parapetul; numai să reuşesc să ajung până acolo. Îmi şterg de umăr apa care-mi şiroieşte pe faţă şi arunc o privire în spate, ca să văd unde e Jack.

S-a oprit imediat după marcajul care anunţă sfertul traseului, silueta lui robustă stând neclintită... de parcă ar aştepta ceva. Îşi ţine mâinile pe lângă corp şi pare că vântul nu-i afectează deloc echilibrul. Ce nenorocit norocos! Chiar şi de la o asemenea distanţă, jur că am impresia că rânjeşte, dar ar putea fi doar ploaia care mi se prelinge în ochi.

Nu mai pot sta pe loc. Dacă vreau să văd răsăritul, trebuie să mă mişc. Frica nu-mi poate controla corpul. Îmi încordez muşchii picioarelor pentru stabilitate, mă dezlipesc încet de piatra de dedesubt şi mă ridic.

Întinde braţele! Înaintează!

Trebuie să avansez cât mai mult înainte de următoarea rafală de vânt.

Când verific din nou unde se află Jack, sângele îmi îngheaţă în vene. Stă cu spatele la mine şi cu faţa spre următorul candidat, care se clatină periculos pe măsură ce se apropie. Jack îl înhaţă pe băiat de curelele rucsacului mult prea plin şi îl urmăresc, cu muşchii înţepeniţi de şoc, cum îl aruncă pe candidatul sfrijit de pe Parapet, ca pe un sac cu tărâţe.

Îmi ajunge la urechi un ţipăt care durează doar o clipă, înainte să fie înghiţit de hăul de dedesubt.

La dracu'!

— Tu urmezi, Sorrengail! urlă Jack.

Reuşesc să-mi smulg privirea din râpă şi-i văd degetul îndreptat asupra mea, un zâmbet sinistru schimonosindu-i gura.

Apoi vine după mine, iar paşii lui mari străbat distanţa dintre noi cu o viteză înfiorătoare.

Mişcă-te! Acum!

— Provincia Tyrrendor se întinde pe toată partea de sud-est a continentului, recit, înaintând pe Parapetul alunecos şi îngust cu paşi egali, dar temători, piciorul stâng deviind puţin la începutul fiecăruia dintre ei. Formată dintr-un relief montan ostil, mărginită de Marea de Smarald la vest şi de Oceanul Arctil la sud, e aproape de necucerit. Deşi separată geografic de Stâncile Dralor, o barieră de protecţie naturală...

Când o altă rafală se năpusteşte asupra mea, piciorul îmi alunecă de pe piatră. Inima îmi tresare violent. Mă împiedic şi cad, iar Parapetul se apropie vertiginos de mine. Mă lovesc cu genunchiul de piatră şi icnesc la muşcătura ascuţită a durerii.

Mâinile îmi caută cu disperare o suprafaţă dură, cât piciorul stâng atârnă peste marginea podului infernal. Jack o să mă ajungă în orice clipă din urmă! Atunci fac greşeala să privesc în jos şi mă pierd cu firea.

Apa mi se prelinge de pe nas şi bărbie, picurând pe piatră înainte să se alăture râului care curge în vale, la mai mult de şaizeci de metri dedesubt. Înghit nodul tot mai dur din gât şi clipesc de câteva ori, străduindu-mă din răsputeri să-mi temperez bătăile năvalnice ale inimii.

Nu voi muri azi.

Apucând muchiile pietrei, îmi las o parte din greutate pe rocile alunecoase, estimând cât anume pot susţine, şi-mi balansez piciorul stâng în sus. Talpa găseşte poteca. Din acest punct, nu există destule date în lume ca să-mi pot pune ordine în gânduri. Trebuie să-mi trag piciorul drept sub mine, cel care are forţă de tracţiune mai mare, însă cu o singură mişcare greşită voi afla exact cât de rece e apa râului din vale.

Vei *muri la impact.*

— Vin după tine, Sorrengail! aud din spate.

Mă împing în piatră şi mă rog ca tălpile cizmelor să găsească suprafaţa podului când mă salt în picioare. Dacă voi cădea, da, va fi vina mea. Dar n-am de gând să-l las pe neisprăvitul ăsta să mă omoare. *Cel mai bine e să ajung pe cealaltă parte, unde mă aşteaptă restul ucigaşilor.* Firește, nu toţi cei din cvadrant vor încerca să mă omoare, doar cadeţii care mă vor considera o povară pentru aripă. Există un motiv întemeiat pentru care puterea este venerată în rândul călăreţilor. Un detaşament, o divizie sau o aripă e la fel de puternică precum cea mai slabă verigă, iar dacă acea verigă cedează, toată lumea e în pericol.

Fie Jack crede că eu sunt veriga respectivă, fie e un nemernic sărit de pe fix, căruia îi place să ucidă. Probabil ambele variante. Oricum, trebuie să mă mişc mai repede.

Cu mâinile întinse în lături, mă concentrez să ajung în celălalt capăt al Parapetului, în curtea cetăţii în care Rhiannon păşeşte în siguranţă. În ciuda ploii, mă grăbesc şi-mi ţin muşchii încordaţi, centrul de greutate nemişcat, şi, pentru prima dată, sunt recunoscătoare că sunt mai scundă decât majoritatea.

— Vei ţipa tot drumul până jos?

Jack îşi bate joc de mine, strigând în continuare, deşi vocea i se aude tot mai aproape. Mă prinde din urmă!

Frica nu-şi are locul într-un asemenea moment, aşa că-mi imaginez că o închid în spatele unor zăbrele de fier, într-o închisoare a minţii Acum pot distinge capătul Parapetului şi-i zăresc pe călăreţii care aşteaptă la intrarea în cetate.

— Cineva care nici măcar nu poate căra un rucsac plin n-are nicio şansă să treacă examenul de admitere! Eşti o greşeală, Sorrengail! strigă Jack, vocea devenindu-i mai clară, dar nu risc să-mi pierd ritmul ca să verific distanţa care ne mai desparte. E mai bine să te elimin acum, nu crezi? E un gest mult mai mărinimos decât să te las pradă dragonilor. Îţi vor înfuleca picior după picior sfrijit, cât încă mai eşti în viaţă. Haide! insistă el. Va fi *plăcerea* mea să te ajut!

— Va fi pe dracu'! mormăi.

Mai sunt doar patru metri până la zidurile exterioare uriaşe ale cetăţii. Piciorul stâng îmi alunecă şi mă clatin, dar pierd doar câteva clipe înainte să mă mişc din nou. Fortăreaţa se profilează dincolo de crenelurile late, dăltuite în versantul muntelui într-o structură în forma literei L, şi e alcătuită din clădiri masive de piatră, construite să reziste la foc, din motive evidente. Zidurile care înconjoară cetatea din interior au trei metri grosime şi doi metri patruzeci înălţime, cu o singură deschizătură – iar eu aproape. Că. Am. Ajuns. Acolo.

Îmi înăbuş un suspin de uşurare, în timp ce stâncile se înalţă de o parte şi de alta, punându-mă la adăpost.

— Crezi că vei fi în siguranţă acolo?

Glasul lui Jack e dur şi... se aude mult prea aproape. Protejată de ambele părţi de formaţiunile stâncoase, ca nişte ziduri, alerg ultimii trei metri, cu inima bătându-mi cu putere în timp ce adrenalina îmi forţează corpul la maximum. Paşii lui Jack răsună în urma mea. Întinde mâna ca să-mi apuce rucsacul, dar ratează ţinta şi mă loveşte peste şold când ne apropiem de margine. Mă năpustesc în faţă, sărind cei treizeci de centimetri rămaşi ai Parapetului înălţat şi aterizând în curte, unde aşteaptă doi călăreţi.

Jack răcneşte de frustrare, iar sunetul îmi strânge pieptul ca într-o menghină.

Mă întorc, scoţând fulgerător un pumnal dintr-una dintre tecile fixate în dreptul coastelor. Jack încremeneşte deasupra mea, pe Parapet, cu respiraţia întretăiată şi faţa roşie. Cu dorinţa de a ucide întipărită în ochii albaştri mijiţi şi glaciali, se uită în jos la mine şi vede unde i-am sfâşiat materialul pantalonilor cu vârful pumnalului – în dreptul boaşelor.

— Cred. Că voi fi în siguranţă. Deocamdată, reuşesc să spun printre gâfâieli.

Deşi îmi tremură muşchii, mâna îmi e cât se poate de fermă.

— Oare?

Jack vibrează de mânie şi-şi coboară sprâncenele blonde, groase, spre ochii albaştri ca de gheaţă, cu statura lui uriaşă înclinându-se ameninţător spre mine, însă nu mai face niciun pas.

— E interzis ca un călăreţ să-l rănească pe un altul. Într-o formaţie a cvadrantului sau când e supravegheat. În prezenţa unui cadet superior în rang, recit din Codex, încă simţindu-mi inima în gât. Fiindcă va diminua eficacitatea aripii şi, având în vedere mulţimea din spatele nostru, cred că e evident că asta e o formaţie. Articolul Trei, Secţiunea...

— Nu-mi pasă!

Jack se mişcă, dar rămân pe poziţie, iar lama pumnalului îi taie primul strat al pantalonilor.

— Îţi sugerez să te mai gândeşti.

Îmi ajustez poziţia, în caz că n-o face.

— S-ar putea să-mi alunece mâna.

— Numele?

Călăreţul de lângă mine vorbeşte tărăgănat, de parcă am fi cel mai neinteresant lucru pe care îl vede azi. Privesc o clipă în direcţia femeii. Cu o mână îşi dă după ureche şuviţele lungi până la bărbie, roşii ca focul, iar în cealaltă ţine pergamentul, urmărind desfăşurarea conflictului. Cele trei stele argintii cu patru colţuri, brodate pe umărul mantiei, îmi indică faptul că e în anul trei.

— Eşti cam scundă pentru un călăreţ, dar se pare că ai reuşit.

— Violet Sorrengail, răspund, însă atenţia mi se îndreaptă din nou în totalitate spre Jack.

Picăturile de ploaie i se preling de pe cutele apărute pe frunte.

— Şi înainte să întrebi, da, fac parte din *acea* familie Sorrengail.

— Cu manevra aia, nu-i de mirare, spune femeia, ţinând deasupra pergamentului un stilou precum cel folosit de mama.

E cel mai frumos compliment pe care l-am primit.

— Şi tu cum te numeşti? întreabă din nou călăreţul.

Mai mult ca sigur i se adresează lui Jack, dar sunt mult prea ocupată să-mi studiez adversarul ca să mă întorc spre ea.

— Jack. Barlowe.

A renunţat la zâmbetul sinistru de pe buze şi la tachinările jucăuşe despre cum i-ar plăcea să-mi vină de hac. O răutate pură îi conturează trăsăturile, promiţând răzbunare.

Un fior de nelinişte îmi ridică firele de păr de pe ceafă.

— Ei bine, Jack, spune încet călăreţul din dreapta mea,

scărpinându-şi barbişonul.

Nu poartă mantie, iar apa îi îmbibă numeroasele embleme cusute într-o haină uzată de piele.

— Cadetul Sorrengail te cam strânge de boaşe, şi la propriu, şi la figurat. Are dreptate. Regulile spun că între călăreţii din formaţie trebuie să existe numai respect. Dacă vrei s-o ucizi, va trebui s-o faci în ringul de antrenament sau pe cont propriu. Asta dacă-ţi permite să cobori de pe Parapet, pentru că, teoretic, încă n-ai atins pământul, deci încă nu eşti cadet. Dar *ea* e.

— Şi dacă decid să-i sucesc gâtul în secunda în care cobor? mârâie Jack, iar expresia din ochii lui îmi confirmă c-o va face.

— Atunci te vei întâlni mai devreme cu dragonii, răspunde roşcata pe un ton domol. Pe-aici nu pierdem timpul cu procesele. Trecem direct la execuţii.

— Ce ai de gând să faci Sorrengail? mă întreabă călăreţul. Vrei ca Jack să-şi înceapă serviciul militar ca eunuc?

La dracu'! Ce să fac? Nu pot să-l omor, nu din unghiul ăsta, iar tăierea boaşelor nu va face decât să-i sporească ura faţă de mine. Dacă aşa ceva e măcar posibil.

— O să respecţi regulile? îl întreb.

Capul îmi bubuie şi-mi simt mâna cumplit de grea, dar nu îndepărtez pumnalul de ţintă.

— Presupun că n-am de ales.

Un colţ al gurii i se înalţă într-un rânjet dispreţuitor, apoi îşi relaxează postura şi-şi ridică mâinile în semn de capitulare.

Cobor pumnalul, dar îl ţin în palmă, pregătită să atac, şi fac câţiva paşi în lateral, spre roşcata responsabilă cu lista.

Jack coboară în curtea interioară şi, când trece pe lângă mine, îşi loveşte umărul de al meu, oprindu-se pentru a se trage mai aproape.

— Eşti moartă, Sorrengail! Şi eu voi fi cel care te va ucide!

Dragonii albaştri se trag din formidabila stirpe Gormfaileas. Renumiți pentru dimensiunile impresionante, sunt cei mai necruţători din neamul lor, mai ales dragonul Albastru Coadă-Pumnal, deosebit de rar, ai cărui spini din vârful cozii, ascuţiţi ca briciul, pot spinteca un inamic dintr-o singură fluturare.

— GHIDUL DE CĂPĂTÂI AL RASELOR DE DRAGONI, DE COLONELUL KAORI

CAPITOLUL 3

Dacă Jack vrea să mă omoare, trebuie să stea la coadă.

Fiindcă am impresia că Xaden Riorson i-o va lua înainte.

— Nu azi, îi răspund lui Jack, cu mânerul solid al pumnalului în mână.

Reuşesc cumva să-mi reprim un fior când se apleacă şi inspiră.

Mă adulmecă la fel ca un câine, apoi pufneşte dispreţuitor şi se îndepărtează, alăturându-se cadeţilor şi călăreţilor care sărbătoresc, adunaţi în curtea interioară încăpătoare a cetăţii.

E încă devreme, probabil în jur de ora nouă, dar nu-mi scapă faptul că numărul cadeţilor e mult mai mic decât cel al candidaţilor care aşteptau la rând înaintea mea. Luând în considerare prezenţa covârşitoare a costumelor din piele, cadeţii din anii doi şi trei au apărut la rândul lor, nerăbdători să facă bilanţul noilor recruţi.

Ploaia se domoleşte, preschimbându-se în burniţă, de parcă ar fi încercat să complice şi mai mult cel mai dificil test din viaţa mea, dar... am făcut-o.

Sunt în viaţă.

Am reuşit.

Încep să tremur din toate încheieturile şi o durere surdă îmi izbucneşte în genunchiul stâng, cel pe care l-am lovit de

Parapet. Fac un pas şi simt cum cedează sub mine. Trebuie să-l bandajez înainte să observe cineva.

— Se pare că ţi-ai făcut un duşman, remarcă roşcata, mutându-şi cu lejeritate arbaleta letală pe care o are prinsă strategic peste umăr.

Se uită la mine pe deasupra pergamentului şi mă măsoară din creştet până-n tălpi, cu o privire ageră.

— Dac-aş fi în locul tău, mi-aş păzi spatele cu ăla!

Încuviinţez din cap. Va trebui să-mi păzesc spatele şi orice altă parte a corpului.

Dinspre Parapet se apropie următorul candidat, iar cineva mă apucă de umeri pe la spate şi mă răsuceşte.

Pumnalul e la jumătatea drumului când îmi dau seama că e Rhiannon.

— Am reuşit! exclamă ea şi zâmbeşte larg, strângându-mă de umeri.

— Am reuşit! repet cu un zâmbet crispat.

Coapsele îmi tremură, dar apuc să-mi strecor pumnalul înapoi în teaca liberă de la coaste. Acum, că suntem aici, amândouă cadeţi, pot avea încredere în ea?

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns! M-aş fi putut prăbuşi în gol de cel puţin trei ori, dacă nu m-ai fi ajutat. Ai avut dreptate. Tălpile alunecau ca naiba. Ai văzut oamenii de aici? Jur, tocmai am văzut o tipă din anul doi cu şuviţe roz şi un tip cu solzi de dragon tatuaţi pe tot bicepsul.

— Conformismul e pentru infanterişti, spun, iar Rhiannon îşi înlănţuie braţul cu al meu, trăgându-mă spre mulţime.

Genunchiul îmi urlă de durere: un junghi îmi străbate în sus piciorul, până la şold, apoi coboară spre laba piciorului; şchiopătez, lăsându-mi greutatea pe Rhiannon.

La naiba!

De unde vine greaţa asta? De ce nu mă pot opri din tremurat? Voi cădea în orice secundă – cu spasmele din picioare

şi vâjâitul din cap, nu-i cu putinţă să rămân dreaptă.

— Apropo de asta, spune ea, uitându-se în jos. Trebuie să facem schimb de cizme. E o bancă...

O siluetă înaltă, îmbrăcată într-o uniformă neagră impecabilă, se desprinde din mulţime şi se năpusteşte spre noi. Deşi Rhiannon reuşeşte să se ferească, eu mă lovesc de pieptul călăreţului.

— Violet?

Mâini puternice mă prind de coate, ajutându-mă să mă redresez, şi-mi înalţ privirea spre o pereche familiară de ochi căprui, realmente izbitori, larg deschişi din cauza şocului.

Mă cuprinde un val de uşurare şi mă străduiesc să zâmbesc, dar probabil că nu-mi iese decât o grimasă. Pare mult mai înalt decât vara trecută, barba care-i acoperă maxilarul e nouă, iar umerii îi sunt atât de largi, încât simt nevoia să clipesc... sau poate că de vină e doar vederea mea, care începe să se înceţoşeze pe la margini. Zâmbetul frumos şi relaxat pe care-l afişează în aproape toate fanteziile mele nici că ar putea fi mai diferit de felul în care mă priveşte acum, cu buzele strânse dezaprobator, iar totul din înfăţişarea lui pare puţin mai aspru, dar i se potriveşte schimbarea. Conturul bărbiei, arcuirea sprâncenelor, chiar şi muşchii bicepsului îi sunt rigizi sub degetele mele când încerc să-mi recapăt echilibrul. În ultimul an, Dain Aetos a trecut de la atrăgător şi drăguţ la *superb*.

Iar eu sunt gata să vomit pe încălţările lui.

— Ce dracu’ cauţi aici? urlă el, iar şocul din privire se transformă în ceva străin, ceva fatal.

Nu mai e băiatul cu care am crescut. Acum e un călăreţ în anul doi.

— Dain, mă bucur să te văd!

Asta era de la sine înţeles, însă convulsiile iau locul tremuratului, fierea îmi urcă în gât şi ameţeala îmi înrăutăţeşte senzaţia de greaţă. Genunchii îmi cedează.

— La naiba, Violet! mormăie el şi mă pune înapoi pe picioare.

Cu o mână pe spate şi cu cealaltă sub cot, mă îndrumă repede departe de mulţime, într-un alcov al zidului din vecinătatea primului turn de apărare al cetăţii. E un loc umbrit, ascuns vederii, unde se află o bancă tare, de lemn, pe care mă aşază înainte să mă ajute să-mi dau jos rucsacul.

Saliva îmi umple gura.

— Cred că o să vomit.

— Capul între genunchi! îmi ordonă Dain pe un ton autoritar, cu care nu sunt obişnuită, dar îl ascult.

Îmi trasează cercuri cu degetele în partea de jos a spatelui; inspir pe nas şi expir pe gură.

— Din cauza adrenalinei Mai stai un minut şi va trece.

Aud paşi apropiindu-se pe pietriş.

— Tu cine dracu' mai eşti?

— Rhiannon. Sunt... prietena lui Violet.

Mă uit la prundişul de sub cizmele desperecheate şi-mi doresc ca stomacul meu să nu-şi reverse conţinutul sărăcăcios.

— Ascultă-mă, Rhiannon! Violet e în regulă, spune Dain cu fermitate, apoi continuă: Dacă te întreabă cineva, îi spui exact ce am zis mai devreme, că sunt doar efectele adrenalinei. Ai priceput?

— Nu e treaba nimănui ce se întâmplă cu Violet! răspunde ea pe un ton la fel de tranşant ca al lui. Aşa că n-o să spun nimic. Mai ales că datorită ei am reuşit să traversez Parapetul.

— Ar fi bine să vorbeşti serios! o previne el, cu o notă ameninţătoare în voce, care contrastează cu cercurile neîntrerupte, liniştitoare, pe care mi le trasează pe spate.

— Ştii, şi eu aş putea să te întreb *pe tine* cine dracu' eşti! i-o întoarce Rhiannon.

— E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei!

Tremuratul se potoleşte şi greaţa scade în intensitate, dar

nu ştiu dacă datorită sincronizării sau a poziţiei în care stau, aşa că îmi ţin capul în continuare între genunchi, străduindu-mă să-mi dezleg cizma stângă.

— Ah! răspunde Rhiannon.

— Şi sunt călăreţ în anul doi, *cadet!* mârâie el.

Pietrişul trosneşte când Rhiannon se retrage cu un pas.

— Nimeni nu te poate vedea, Vi! Aşa că ia-ţi cât timp ai nevoie ca să-ţi revii! spune Dain cu blândeţe.

— Pentru că a-mi goli măruntaiele după ce am supravieţuit Parapetului şi idiotului care a vrut să mă arunce de pe acesta ar fi o dovadă de slăbiciune.

Mă ridic încet în picioare.

— Exact, răspunde Dain. Eşti rănită?

Îşi plimbă privirea asupra mea cu o undă de disperare, de parcă vrea să-mi cerceteze fiecare centimetru cu propriii ochi.

— Mă doare genunchiul, recunosc în şoaptă, pentru că e Dain.

Dain, pe care îl cunosc de când aveam cinci ani, iar el avea şase. Dain, al cărui tată este cel mai de încredere confident al mamei. Dain, care a rămas lângă mine când Mira a plecat în Cvadrantul Călăreţilor, apoi când a murit Brennan.

Îmi cuprinde bărbia între degetul mare şi arătător şi-mi întoarce faţa la stânga şi la dreapta, ca să mă inspecteze.

— Asta-i tot? Eşti sigură?

Îşi trece mâinile de o parte şi de alta a trupului meu, oprindu-se în dreptul coastelor.

— *Porţi pumnale?*

Rhiannon îşi scoate cizma mea şi oftează de uşurare, destinzându-şi degetele.

Dau din cap.

— Trei la coaste şi unul în cizmă.

Slavă zeilor pentru pumnale, altfel mă îndoiesc că aş mai fi stat acum aici!

— Hm!

Îşi coboară mâinile şi mă priveşte de parcă ar fi prima oară când mă vede, de parcă aş fi o străină, dar clipeşte şi expresia aceea dispare.

— Schimbaţi-vă cizmele! Arătaţi amândouă ridicol. Vi, ai încredere în ea? mă întreabă Dain şi face un gest spre Rhiannon.

Ar fi putut să mă pândească din siguranţa oferită de zidurile cetăţii şi să mă împingă de pe Parapet, la fel cum intenţionase Jack, dar n-a făcut-o.

Aprob din cap. Am la fel de multă încredere în ea cât ar avea oricine altcineva într-un cadet din primul an.

— Bun! spune el.

Se întoarce cu faţa spre ea. De părţile laterale ale uniformei din piele îi sunt prinse teci pentru arme şi toate au pumnale, spre deosebire de ale mele, care sunt goale.

— Sunt Dain Aetos, liderul celui de-Al Doilea Detaşament, Divizia Flacără, A Doua Aripă.

Lider de detaşament? Sprâncenele-mi sar în sus de uimire. Cele mai înalte ranguri pe care le poate avea un cadet în Cvadrantul Călăreţilor sunt lider de aripă şi lider de divizie. Ambele poziţii sunt oferite elitei din anul trei. Cei din anul doi pot obţine titlul de lider de detaşament, însă doar dacă se dovedesc excepţionali Ceilalţi sunt pur şi simplu cadeţi înainte de Treierat – când dragonii aleg de cine se vor lega –, iar după aceea devin călăreţi Oamenii mor prea des pe aici ca să li se ofere prematur un rang.

— Proba Parapetului ar trebui să se termine în următoarele câteva ore, în funcţie de cât de repede traversează sau cad în gol candidaţii. Găseşte-o pe roşcata responsabilă cu lista, de obicei poartă o arbaletă asupra ei, şi spune-i că Dain Aetos vă preia pe tine şi pe Violet Sorrengail în detaşamentul său. Dacă îţi pune întrebări, aminteşte-i că mi-e datoare pentru că i-am salvat fundul în timpul Treieratului de anul trecut. O aduc în curând pe

Violet în curte.

Rhiannon se uită la mine şi dau din cap.

— Du-te înainte să ne vadă cineva! se răsteşte Dain.

— Mă duc! răspunde ea.

Îşi vâră piciorul în cizmă, apoi o leagă repede, iar eu îi imit gestul.

— Ai traversat Parapetul cu o cizmă care-ţi era mare? mă întreabă Dain şi se uită în jos, nevenindu-i să creadă.

— Ar fi murit dacă nu făceam schimb.

Mă ridic de pe bancă, dar tresar când genunchiul îmi protestează dureros şi-mi dau seama că nu-mi pot îndrepta piciorul.

— Şi tu o să mori dacă nu găsim o cale să te scoatem de aici, spune el, însă tot îmi oferă braţul. Ţine-te de mine! Trebuie să te ducem în camera mea. Să-ţi bandajăm genunchiul ăla, adaugă Dain, ridicând din sprâncene. Doar dacă nu cumva ai descoperit în ultimul an vreun leac miraculos de care eu n-am habar?

Scutur din cap şi-l iau de braţ.

— Fir-ar al naibii, Violet! *Fir-ar al naibii!*

Mă lipeşte discret de el şi îmi apucă cu mâna liberă rucsacul, apoi mă conduce spre tunelul aflat la capătul alcovului din peretele exterior, pe care nici nu-l remarcasem. Luminile-magice se aprind pe măsură ce înaintăm şi se sting după ce le lăsăm în urmă.

— N-ar trebui să fii aici!

— Nu-mi spui nimic nou.

Acum, când nu ne mai vede nimeni, îmi dau voie să şchioapăt puţin.

— Ar trebui să fii în Cvadrantul Scribilor! adaugă el agitat, în timp ce mă conduce prin tunelul din zid. Ce naiba s-a întâmplat? Te rog, spune-mi că nu te-ai oferit *voluntară* pentru Cvadrantul Călăreţilor!

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl provoc când trecem printr-o poartă din fier forjat, care pare construită să ţină la distanţă un trol... sau un dragon.

Dain înjură.

— Mama ta.

— Mama mea, îi confirm. Fiecare Sorrengail trebuie să fie călăreţ, nu ştii asta?

Ajungem la o scară în spirală şi, îndrumată de Dain, urc primele două etaje şi mă opresc pe palierul celui de-al treilea, unde împinge o altă poartă care se deschide cu un scrâşnet de metal frecat de metal.

— Ăsta e etajul celor din anul doi, îmi explică el pe un ton scăzut. Ceea ce înseamnă că...

— N-ar trebui să urc până aici, evident.

Mă trag mai aproape de Dain.

— Nu te îngrijora. Dacă ne vede careva, îi spun că am căzut pradă poftelor trupeşti de prima dată când te-am văzut şi n-am vrut să mai aştept nicio clipă ca să mă culc cu tine.

— Iar o faci pe deşteapta! Nimic nou, adaugă el, iar un zâmbet strâmb îi curbează buzele în timp ce străbatem coridorul.

— Când ajungem în camera ta, pot să strig de câteva ori *oh, Dain!*, ca să fim credibili, mă ofer în glumă, dar de fapt vorbesc serios.

Pufneşte şi dă drumul rucsacului pe podea, în faţa unei uşi de lemn, apoi îşi răsuceşte încheietura mâinii în dreptul clanţei. Se aude un declic.

— Ai puteri, remarc.

Nu-i o noutate, firește. E în anul doi şi, de-ndată ce dragonii aleg să-şi canalizeze puterea prin călăreţi, toţi pot executa vrăji minore. Dar... e Dain.

— Nu fi atât de surprinsă!

Îşi dă ochii peste cap şi deschide uşa, cărându-mi rucsacul şi ajutându-mă să intru în cameră.

E simplă, doar un pat, o măsuţă de toaletă, un birou şi un şifonier. Nu are o notă personală, cu excepţia câtorva cărţi de pe birou. Cu un licăr de satisfacţie, observ că una dintre ele e volumul despre limba krovliană pe care i l-am dăruit vara trecută, înainte să plece. Dintotdeauna a avut o înclinaţie pentru limbi străine. Până şi pătura de pe pat e simplă, neagră ca uniforma călăreţilor, de parcă ar putea să uite în somn de ce se află aici. Mă apropii de fereastra boltită. Prin geamul transparent zăresc, dincolo de râpă, restul fortăreţei Basgiath.

E acelaşi colegiu de război, însă la o lume întreagă depărtare. Mai sunt doi candidaţi pe Parapet, dar îmi feresc privirea, înainte să-mi pese de soarta acestora şi să fiu părtaşă la prăbuşirea lor. Există o limită dincolo de care nu mai poţi suporta atâta moarte într-o zi, iar eu am atins-o cu vârf şi-ndesat.

— Ai bandaje înăuntru? mă întreabă Dain când îmi înmânează rucsacul.

— Le-am luat pe toate de la maiorul Gillstead, răspund şi mă aşez pe marginea patului perfect făcut, apoi încep să scotocesc prin rucsac.

Din fericire, Mira e de o mie de ori mai pricepută la împachetat decât mine, iar bandajele sunt uşor de găsit.

— Simte-te ca acasă! mă îndeamnă el, cu un zâmbet larg, apoi se sprijină cu spatele de uşa închisă şi-şi încrucişează gleznele. Oricât de mult urăsc faptul că eşti aici, trebuie să recunosc că sunt mai mult decât încântat să-ţi revăd chipul, Vi!

Ridic privirea şi ochii ni se întâlnesc. Presiunea care mi-a apăsat pieptul în ultima săptămână – la naiba, în ultimele şase luni – se estompează şi, preţ de o clipă, suntem doar noi doi.

— Mi-a fost dor de tine!

Poate că scot la iveală o slăbiciune, dar nu-mi pasă. Oricum Dain ştie tot ce e de ştiut despre mine.

— Da, şi mie de tine! spune el încet.

Ochii i se îmblânzesc. Mi se strânge pieptul şi devenim

conştienţi unul de celălalt, în timp ce între noi ia naştere un sentiment aproape tangibil de... anticipare. Poate că, după toţi aceşti ani, suntem în sfârşit pe aceeaşi lungime de undă, conştienţi că ne dorim unul pe altul. Sau poate că e doar uşurat să-şi revadă vechea prietenă.

— Ai face bine să-ţi bandajezi piciorul, mă sfătuieşte Dain, care se întoarce cu faţa către uşă. Nu mă uit.

— Nu-i nimic din ce n-ai văzut până acum.

Îmi salt şoldurile şi îmi dau jos pantalonii de piele, trecându-i peste coapse şi genunchi. La naiba! Genunchiul stâng e umflat. Dacă altcineva ar fi avut parte de o asemenea căzătură, s-ar fi ales cu o vânătaie, poate cu o zgârietură. Însă eu? Trebuie să-l imobilizez ca să mă asigur că nu-mi va sări rotula. Nu doar muşchii îmi sunt slabi. Nici afurisitele alea de ligamente care îmi leagă articulaţiile nu funcţionează cum trebuie.

— Mda, bine, nu ne furişăm ca să înotăm în râu, nu-i aşa? mă tachinează el.

Am copilărit împreună, în fiecare avanpost în care erau staţionaţi părinţii noştri, şi nu conta unde eram: mereu găseam un loc unde să înotăm şi copaci în care să ne căţărăm.

Fixez faşa în partea de sus a genunchiului, apoi încep s-o înfăşor în jurul lui, imobilizând articulaţia, aşa cum procedez de când am fost suficient de mare pentru ca tămăduitorii să mă înveţe. E o mişcare îndelung exersată, pe care aş putea s-o fac şi-n somn, iar familiaritatea ei e aproape liniştitoare, dacă nu iau în calcul faptul că încep instruirea în cvadrant rănită.

Cum am terminat de prins clemele metalice, mă ridic, îmi trag pantalonii peste fund şi închid nasturii.

— Totul e acoperit!

Dain se întoarce şi mă măsoară din priviri.

— Arăţi... diferit.

— Pielea-i de vină, spun cu o ridicare din umeri. Cum adică? Diferit în sens negativ?

Îmi ia câteva secunde să-mi închid rucsacul şi să-l pun pe umeri. Slavă zeilor! Acum că mi-am bandajat genunchiul, durerea e suportabilă.

— Doar... începe el şi clatină lent din cap, muşcându-şi buza inferioară. Diferit.

— Pe bune, Dain Aetos?

Zâmbesc şi înaintez, apucând clanţa de lângă el.

— M-ai văzut în costum de baie, în tunici şi în rochii de bal. Vrei să spui că uniforma din piele e cea care te tulbură într-atât?

Pufneşte, dar o roşeaţă uşoară îi colorează obrajii, în timp ce-mi acoperă mâna cu palma ca să deschidă uşa.

— Mă bucur să observ că anul în care am fost despărţiţi nu ţi-a tocit ascuţimea limbii, Vi.

— Oh! îi arunc peste umăr, când ies pe coridor. Pot face multe cu limba. Ai fi impresionat.

Zâmbetul mi-e atât de larg, încât aproape că mă dor obrajii, şi, pentru o clipă, uit că sunt în Cvadrantul Călăreţilor sau că tocmai am supravieţuit probei Parapetului.

Ochii îi ard. Se pare că şi el a uitat unde suntem. Pe de altă parte, Mira a spus întotdeauna că între aceste ziduri călăreţii nu au inhibiţii. Din moment ce e posibil ca mâine să mori, nu ai de ce să te înfrânezi.

— Hai să te scoatem de aici! spune Dain, clătinând din cap de parcă ar vrea să-şi limpezească gândurile.

Apoi face acelaşi gest din încheietură şi aud sunetul scos de încuietoare. Nu e nimeni pe coridor şi ajungem repede la trepte.

— Mulţumesc! îi spun în timp ce coborâm. Genunchiul îmi e mult mai bine acum.

— Încă nu pot să cred că mama ta a crezut că-i o idee bună să te trimită în Cvadrantul Călăreţilor!

Simt cum emană furie prin toţi porii. Pe partea lui nu e nicio balustradă, dar lipsa ei nu pare să-l incomodeze, chit că un

pas greşit îi poate aduce sfârşitul.

— Nici eu. Primăvara trecută, chiar după ce am trecut examenul de admitere, a anunţat ce cvadrant voi alege. Am început imediat pregătirea cu maiorul Gillstead.

Va fi atât de mândru când va citi mâine listele şi va vedea că numele meu nu e pe ele.

— Sub nivelul principal, la baza treptelor, există o uşă care duce la pasajul spre Cvadrantul Tămăduitorilor, aflat mai departe de râpă, mă informează Dain când ne apropiem de primul etaj. O să te trecem prin el spre Cvadrantul Scribilor.

— Poftim?

Mă opresc când pun picioarele pe piatra lustruită a nivelului principal, însă el continuă să coboare. Când îşi dă seama că nu-l urmez, e deja cu trei trepte mai jos decât mine.

— Cvadrantul Scribilor, repetă Dain încet, întorcându-se cu faţa spre mine.

Din unghiul ăsta sunt mult mai înaltă decât el, aşa că îl privesc de sus, furioasă.

— Nu pot merge în Cvadrantul Scribilor, Dain!

— Cum adică?

Sprâncenele îi ţâşnesc în sus.

— Ea nu va accepta aşa ceva!

Clatin din cap. Dain deschide gura, apoi o închide, iar pumnii i se încleştează pe lângă corp.

— Locul ăsta te va ucide, Violet! Nu poţi rămâne aici! Toată lumea va înţelege. Nu te-ai oferit voluntară... nu tocmai.

Mânia îmi urcă pe şira spinării şi îmi îngustez ochii, fixându-l cu privirea. Ignorând cine m-a oferit sau nu voluntară, mă răstesc la el:

— În primul rând, sunt foarte conştientă de şansele pe care le am aici, *Dain*, şi-n al doilea rând, în mod normal, 15% dintre candidaţi nu reuşesc să treacă de Parapet, iar eu sunt încă în picioare, deci presupun că am demonstrat ceva.

Se dă un pas înapoi.

— N-am spus că nu le-ai dat peste nas prin faptul că ai intrat aici, Vi, dar trebuie să pleci! O să te facă praf şi pulbere când te vor pune prima dată în ringul de antrenament, iar asta se va întâmpla înainte ca dragonii să simtă că eşti...

Îşi fereşte privirea şi strânge din dinţi.

— *Cum* anume sunt?

Furia mi se înteţeşte.

— Dă-i drumul, spune-o! Când vor simţi că sunt *mai slabă decât* ceilalţi? Asta ai vrut să zici?

— La naiba! răbufneşte el, trecându-şi mâna prin cârlionţii de un castaniu-deschis, tunşi scurt. Nu-mi mai pune cuvinte în gură! Ştii la ce mă refer. Dacă supravieţuieşti Treieratului, nu există nicio garanţie că un dragon se va lega de tine. Anul trecut am avut treizeci şi patru de cadeţi care nu au fost legaţi şi au stat pe tuşă, aşteptând să reia anul cu următoarea tranşă de recruţi, ca să aibă parte de o nouă şansă, şi toţi au fost perfect sănătoşi.

— Nu fi nemernic!

Un abis mi se cască în stomac. Doar pentru că are dreptate, asta nu înseamnă că vreau să aud cuvintele rostite cu voce tare... sau că vreau să fiu numită *bolnavă.*

— Mă străduiesc să te ţin în viaţă! strigă Dain, iar vocea îi ricoşează de-a lungul scării, din piatră în piatră. Dacă te ducem chiar acum în Cvadrantul Scribilor, ai timp berechet să iei examenul şi vei avea o poveste fantastică pe care s-o istoriseşti la un pahar. Dacă te duc înapoi acolo, adaugă el, arătând spre uşa ce dă în curtea interioară, nu mai depinde de mine. Nu te pot proteja aici. Nu pe deplin.

— Nu-ţi cer să o faci!

Stai aşa, nu asta am vrut de fapt? Nu asta a sugerat şi Mira?

— De ce i-ai spus lui Rhiannon să mă pună în detaşamentul tău, dacă voiai să ies pe furiş prin uşa din spate?

Gheara din jurul inimii se strânge tot mai tare. În afară de

Mira, Dain mă cunoaşte cel mai bine de pe întreg blestematul ăsta de continent, însă nici măcar el nu crede că sunt în stare să mă descurc aici.

— Ca s-o conving să plece şi să te pot scoate din fortăreaţă!

Urcă două trepte, micşorând distanţa dintre noi, dar nu există niciun semn de capitulare în postura fermă a umerilor lui. Dacă determinarea s-ar putea întrupa, atunci ar lua chipul lui Dain Aetos.

— Chiar crezi că vreau să-mi văd cea mai bună prietenă murind? Chiar crezi că o să mă distrez urmărind ce o să-ţi facă alţi cadeţi, ştiind că eşti fiica generalului Sorrengail? Dacă te îmbraci în piele, nu înseamnă că eşti călăreţ, Vi! Te vor face bucăţi, iar dacă ei dau greş, dragonii cu siguranţă vor reuşi. În Cvadrantul Călăreţilor, fie absolvi, fie mori. Şi ştii prea bine asta! Lasă-mă să te salvez!

Îndârjirea i se clatină, iar rugămintea mută din ochii lui îmi temperează puţin indignarea.

— Te rog, lasă-mă să te salvez!

— Nu poţi, şoptesc. A spus că mă va aduce imediat înapoi, cu forţa. Există două căi prin care pot pleca de aici: fie devin călăreţ, fie ajung un nume pe o piatră funerară.

— Nu vorbea serios! insistă el, scuturând din cap. Nu poate vorbi serios!

— Vorbeşte foarte serios. Nici măcar Mira n-a putut s-o convingă să renunţe.

Dain se uită cercetător în ochii mei şi se încordează, de parcă ar putea vedea adevărul în ei.

— Căcat!

— Da, căcat! repet şi dau din umeri, cu indiferenţă, de parcă n-am discuta despre viaţa mea.

— Prea bine!

Observ cum îi lucrează mintea, înregistrând noile

informaţii.

— O să găsim o altă soluţie. Deocamdată, hai să mergem!

Mă ia de mână şi mă conduce prin alcovul prin care am dispărut mai devreme.

— Ieşi pe aici şi alătură-te celorlalţi din anul întâi! Eu o să mă întorc şi voi ieşi prin poarta turnului. Îşi vor da seama destul de curând că ne cunoaştem, dar nu le da muniţie.

Mă strânge de mână şi pleacă fără vreun alt cuvânt, făcându-se nevăzut prin tunel.

Apuc strâns curelele rucsacului şi păşesc în curtea interioară inundată de lumina soarelui. Norii se risipesc, burniţa se opreşte, iar prundişul îmi scrâşneşte sub tălpi când îmi croiesc drum spre mulţimea de călăreţi şi cadeţi.

Curtea interioară spaţioasă, în care ar putea încăpea cu uşurinţă o mie de călăreţi, arată la fel ca harta din Arhive. Are forma unei lacrimi ascuţite, partea rotunjită constând într-un perete exterior, uriaş, de cel puţin trei metri grosime. Pe laterale sunt coridoare de piatră. Clădirea de patru etaje săpată în munte, cu o arcadă în partea de sus, aparţine academicienilor, iar cea din dreapta, care se înalţă deasupra stâncii, găzduieşte dormitoarele în care m-a dus Dain. Rotonda impozantă care uneşte cele două clădiri serveşte drept intrare spre sala de adunare, spaţiul comun şi biblioteca din spate. Conştientă că am rămas cu gura căscată, îmi întorc privirea şi păşesc în curte, îndreptându-mă spre zidul exterior. În dreapta Parapetului se află o estradă de piatră, ocupată de doi bărbaţi în uniformă, pe care îi identific ca având gradele de comandant şi comandantul adjunct ambii îmbrăcaţi în ţinută militară completă, cu medaliile strălucind în bătaia soarelui.

Îmi ia câteva minute s-o găsesc pe Rhiannon în mulţimea tot mai numeroasă; stă de vorbă cu o altă fată, cu părul negru-cărbune tuns la fel de scurt ca al lui Dain.

— Iată-te!

Zâmbetul îi e autentic şi plin de uşurare.

— Îmi făcusem griji! E totul...

Ridică din sprâncene.

— Sunt ca nouă! o asigur.

Când mă întorc spre cealaltă femeie, Rhiannon ne face cunoştinţă. O cheamă Tara şi vine din provincia Morraine, din nord, de pe coasta Mării de Smarald. Afişează aceeaşi încredere în propriile forţe pe care o are şi Mira, iar ochii îi dansează de entuziasm când vorbeşte cu Rhiannon despre obsesia pe care o au pentru dragoni încă din copilărie. Sunt atentă, dar doar atât cât să-mi pot aminti detalii, dacă trebuie să formăm o alianţă.

Trece o oră, apoi încă una, conform clopotului de la Basgiath pe care îl auzim de aici. Într-un final, în curtea interioară intră ultimii cadeţi, urmaţi de cei trei călăreţi din celălalt turn.

Şi Xaden se numără printre ei. Nu doar înălţimea îl face să iasă în evidenţă în mulţime, ci şi felul în care ceilalţi călăreţi par să se mişte în jurul său, de parcă ar fi un rechin, iar ei nişte peştişori care se feresc din calea lui. Incapabilă să mă abţin, mă întreb care este pecetea lui, puterea unică oferită de legătura cu dragonul său, şi dacă acesta e motivul pentru care inclusiv cei din anul trei se dau la o parte când Xaden se îndreaptă spre estradă, cu o graţie letală, de prădător. Acum sunt zece persoane pe podium, iar după felul în care comandantul Panchek face câţiva paşi în faţă, uitându-se la noi...

— Cred că suntem pe cale să începem, le spun Tarei şi lui Rhiannon, iar ele se întorc spre estradă.

La fel ca toată lumea.

— Trei sute unu dintre voi au supravieţuit Parapetului ca să devină astăzi cadeţi, începe comandantul Panchek, care afişează un surâs de politician, gesticulând înspre noi.

Tipul a vorbit mereu cu mâinile.

— Felicitări! Şaizeci şi şapte nu au reuşit!

Simt un junghi în piept cât fac repede calculele. Aproape 20%. Din cauza ploii? A vântului? E mult peste medie. Şaizeci şi şapte de oameni au murit încercând să ajungă aici.

— Am auzit că funcţia curentă e doar prima etapă din planul ascensiunii lui, şopteşte Tara. Vrea să-i ia locul lui Sorrengail, apoi pe al generalului Melgren.

Melgren e comandantul general care are în subordine toate forţele din Navarre. Ochii lui plini de răutate m-au făcut să mă chircesc de fiecare dată când ne-am intersectat pe parcursul carierei mamei.

— Pe al generalului Melgren? murmură Rhiannon din cealaltă parte.

— Nu va izbuti! spun în şoaptă, când comandantul ne urează bun-venit în Cvadrantul Călăreţilor. Prin intermediul peceţii, dragonul îi dă lui Melgren abilitatea de a vedea deznodământul unei bătălii înainte să înceapă. E imbatabil. În plus, nu poţi fi asasinat, dacă ştii că asta se va întâmpla.

— Aşa cum spune Codexul, adevărata provocare acum începe! strigă Panchek, iar vocea îi răsună peste cei cinci sute de oameni care estimez că se află în curte. Veţi fi testaţi de către superiori, veţi fi vânaţi de semeni şi ghidaţi de propriile instincte. Dacă supravieţuiţi Treieratului şi sunteţi aleşi, veţi deveni călăreţi. Apoi rămâne de văzut câţi dintre voi vor absolvi.

Statisticile arată că doar un sfert dintre noi vor trăi ca să absolve, aproximativ acelaşi număr pentru fiecare an. Cu toate acestea, numărul voluntarilor pentru Cvadrantul Călăreţilor nu scade niciodată. Fiecare cadet din curtea asta consideră că are tot ce-i trebuie pentru a deveni un membru al elitei, un simbol a tot ce are mai bun Navarre de oferit... un călăreţ de dragon. Pentru o clipă, mă întreb dacă şi eu gândesc la fel. Dacă aş putea face mai mult decât să supravieţuiesc.

— Instructorii voştri vă vor îndruma, ne promite Panchek,

făcând un gest cu mâna spre profesorii adunaţi în uşa aripii academice. Depinde de voi cât de bine veţi învăţa, adaugă el şi-şi flutură degetul arătător înspre noi. Disciplina cade în seama unităţilor voastre, iar liderul de aripă are ultimul cuvânt! Dacă e nevoie să mă implic...

Un zâmbet macabru i se întinde lent pe chip.

— Credeţi-mă, n-aţi vrea să mă implic. Acestea fiind spuse, vă las în mâinile liderilor de aripă. Cel mai preţios sfat al meu? Să nu muriţi!

Coboară de pe estradă, urmat îndeaproape de comandantul adjunct, lăsându-i doar pe călăreţi pe scena de piatră.

O femeie brunetă, lată-n umeri şi cu un rânjet tăiat de o cicatrice, înaintează cu paşi mari, ţepii argintii de pe uniformă scânteind în lumina soarelui.

— Eu sunt Nyra, liderul de aripă senior al cvadrantului şi conducătoarea Primei Aripi. Lideri de divizie, lideri de detaşament, luaţi-vă acum poziţiile!

Simt o împunsătură în umăr când cineva îşi face loc printre mine şi Rhiannon. Şi alţii îi urmează exemplul, până când în faţa noastră se strâng în jur de cincizeci de persoane, grupate în formaţii.

— Divizii şi detaşamente, îi şoptesc lui Rhiannon, în cazul în care n-a crescut într-o familie de militari. Trei detaşamente în fiecare divizie şi trei divizii în fiecare dintre cele patru aripi.

— Mersi! răspunde Rhiannon.

Dain stă în secţiunea celei de-A Doua Aripi, cu faţa spre mine, însă fără să mă privească în ochi.

— Primul Detaşament, Divizia Gheară, Prima Aripă! strigă Nyra.

Un bărbat din apropierea estradei ridică mâna.

— Cadeţi, când vă auziţi numele strigate, intraţi în formaţie, în spatele liderului de detaşament, ne instruieşte Nyra.

Roşcata cu arbaleta şi pergamentul face câţiva paşi înainte

şi începe să strige nume. Unul câte unul, cadeţii se desprind din mulţime şi se aşază în formaţie, iar eu ţin socoteala, făcându-mi impresii rapide pe baza hainelor şi a aroganţei. Se pare că fiecare pluton va avea cincisprezece sau şaisprezece cadeţi.

Jack este chemat în Divizia Flacără, în Prima Aripă.

Tara a fost chemată în Divizia Coadă, iar în curând trecem la A Doua Aripă. Nu-mi pot reţine un oftat de satisfacţie când descopăr că liderul de aripă nu e Xaden.

Eu şi Rhiannon suntem chemate în Al Doilea Detaşament, Divizia Flacără, A Doua Aripă. Ne alăturăm grăbite formaţiei, ocupându-ne locul în careu. O privire furişă îmi spune că avem un lider – Dain, care nu se uită la mine –, o femeie în funcţia de lider executiv al detaşamentului, patru cadeţi care par să fie în anul doi sau trei şi nouă din anul întâi. Unul dintre călăreţi, o femeie cu două stele pe uniformă şi cu părul pe jumătate ras, pe jumătate roz, are o relicvă a rebeliunii pe braţ, care-i urcă de la încheietură până deasupra cotului, unde dispare sub mâneca uniformei, însă îmi mut privirea ca să nu mă prindă că o studiez.

Aşteptăm în tăcere să fie strigaţi şi membrii celorlalte aripi. Acum soarele străluceşte cu toată puterea, încălzindu-mi costumul şi pârjolindu-mi pielea. *I-am spus să nu te ţină în biblioteca aia.* Mă bântuie cuvintele mamei de azi-dimineaţă, dar n-aş fi putut să mă pregătesc pentru arşiţă. Când vine vorba despre soare, fie sunt palidă, fie mă ard.

De îndată ce răsună ordinul, ne întoarcem cu faţa spre estradă. Încerc să-mi fixez privirea pe responsabila cu lista, dar ochii mei trădători se îndreaptă imediat în dreapta şi pulsul mi-o ia razna. Xaden mă ţintuieşte cu o căutătură rece şi calculată, de parcă ar încerca să-mi plănuiască moartea din locul pe care îl ocupă în calitate de lider al celei de-A Patra Aripi.

Îmi ridic bărbia.

Îşi înalţă sfidător sprânceana secţionată de cicatrice. Apoi îi spune ceva liderului celei de-A Doua Aripi, iar toţi liderii de

aripă se alătură la ceea ce în mod clar e o discuţie înflăcărată.

— Despre ce crezi că vorbesc? mă întreabă Rhiannon în şoaptă.

— Linişte! şuieră Dain.

Iau imediat poziţie de drepţi. În circumstanţele date, nu pot avea pretenţia ca el să fie *acel* Dain pe care îl cunosc de-o viaţă, dar tonul pe care-l foloseşte e şocant.

În cele din urmă, liderii de aripă se răsucesc cu feţele spre noi, iar zâmbetul din colţul gurii lui Xaden mă înfioară, ca un semn rău-prevestitor.

— Dain Aetos, detaşamentul tău va face schimb cu cel al Aurei Benhaven! comandă Nyra.

Stai, ce? Cine e Aura Benhaven?

Dain dă din cap, apoi se întoarce spre noi.

— Urmaţi-mă! spune el o singură dată, apoi iese cu paşi mari din formaţie, obligându-ne să alergăm după el.

Pe drum ne încrucişăm cu un alt detaşament de la... de la... Aerul îmi îngheaţă în plămâni.

Ne mutăm în A Patra Aripă. În aripa lui Xaden.

În cel mult două minute ne ocupăm toţi locurile în noua formaţie. Mă forţez să respir. Pe chipul arogant şi frumos al lui Xaden flutură un zâmbet diavolesc.

Acum sunt complet la mila lui, un subordonat în lanţul său de comandă. Mă poate pedepsi cum vrea la cea mai măruntă abatere, chiar şi una închipuită.

Nyra se uită scurt la Xaden, terminând de împărţit ordinele, iar el încuviinţează şi face un pas înainte, întrerupând o altă competiţie de priviri ameninţătoare între noi. Cred că a câştigat, din moment ce inima mi-a luat-o la galop ca a unui cal scăpat din frâu.

— Acum sunteţi cadeţi! se aude în toată curtea vocea lui Xaden, mai puternică decât a oricui altcuiva. Uitaţi-vă în jur, la detaşamentul vostru! Aceştia sunt singurii oameni care, după

cum garantează Codexul, nu vă vor ucide. Asta nu înseamnă că, dacă ei nu vă pot curma viaţa, alţii n-o vor face. Vreţi un dragon? Câştigaţi-l!

Majoritatea ovaţionează, însă eu îmi ţin buzele ferecate.

Şaizeci şi şapte de oameni au murit azi în diferite feluri. Şaizeci şi şapte de candidaţi, la fel ca Dylan, ai căror părinţi le culeg cadavrele sau urmăresc cum sunt îngropaţi la baza muntelui, sub o piatră rudimentară. Nu mă pot forţa să ovaţionez pentru pierderea lor.

Ochii lui Xaden îi găsesc pe ai mei, iar stomacul mi se încleştează înainte ca el să se uite în altă parte.

— Şi pun pariu că vă simţiţi grozav, nu-i aşa, cadeţi din primul an?

Mai multe urale.

— Aveţi impresia că sunteţi invincibili după ce aţi trecut de Parapet, nu-i aşa? strigă Xaden. Credeţi că sunteţi de neatins! Că veţi face parte din elită! Dintr-un cerc restrâns! Aleşii!

Cu fiecare afirmaţie, o nouă rundă de urale izbucneşte din ce în ce mai zgomotos.

Nu. Nu se aud doar uralele, ci şi sunetele scoase de fluturatul aripilor în văzduh, biciuind aerul.

— Oh, zeilor, sunt superbi! şopteşte Rhiannon lângă mine, când vedem... un grup de dragoni.

Mi-am petrecut întreaga viaţă în preajma dragonilor, însă de la distanţă. Nu tolerează oamenii pe care nu i-au ales. Însă aceştia opt? Zboară direct spre noi... în viteză.

Tocmai când cred că sunt pe cale să zboare deasupra noastră, se lasă în jos şi bat din aripile uriaşe, semitransparente, stârnind pale puternice, care mă dezechilibrează, apoi aterizează pe zidul exterior semicircular. Solzii de pe piept par să li se unduiască odată cu mişcările, iar ghearele lor ascuţite ca briciul se înfig de o parte şi de alta a meterezului. Acum înţeleg de ce zidurile fortăreţei au trei metri grosime. Nu sunt o barieră. Sunt

un nenorocit de *piedestal* pentru dragon!

Rămân cu gura căscată. În cei cinci ani petrecuţi aici n-am văzut niciodată aşa ceva, dar, pe de altă parte, nici nu mi s-a permis să asist la evenimentele din Ziua Recrutării.

Câţiva cadeţi ţipă.

Presupun că toţi vor să fie călăreţi de dragoni, până se află la şase metri distanţă de unul.

Nori de aburi îmi ţâşnesc în faţă când dragonul bleumarin dinaintea mea pufăie prin nările largi. Coarnele de un albastru strălucitor i se înalţă deasupra capului, pe care-l răsuceşte fulgerător, cu o eleganţă letală, şi, preţ de o clipă, îşi întinde aripile, cu vârfurile articulaţiilor superioare încununate cu gheare feroce, înainte să le coboare. Cozile le sunt la fel de fatale, dar nu le pot vedea din acest unghi şi nici nu pot spune ce rasă e fiecare fără acest indiciu.

Toţi sunt mortali.

— Va trebui să aducem din nou zidarii, mormăie Dain când rocile se desprind sub strânsoarea dragonilor, bolovani de dimensiunea trunchiului meu prăbuşindu-se în curtea interioară.

Sunt trei dragoni în nuanţe diferite de roşu, doi în nuanţe de verde, ca Teine, dragonul Mirei, unul brun, ca al mamei, unul portocaliu şi giganticul bleumarin din faţa mea. Toţi sunt masivi, umbrind structura cetăţii, şi-şi îngustează dezaprobator ochii aurii, de parcă ar fi decis deja că nu avem nicio şansă.

Sunt sigură că, dacă n-ar avea nevoie de noi, de pricăjiţii ăştia de oameni, ca să dezvolte abilităţile peceţilor prin intermediul legăturilor şi să menţină scuturile de protecţie din jurul Navarrei, ne-ar mânca până la ultimul şi totul s-ar încheia. Însă le place să ocrotească Valea – locul din spatele colegiului Basgiath, pe care dragonii îl consideră căminul lor – de atacurile crunte ale grifonilor, iar nouă ne place să trăim, aşa că iată-ne într-unul dintre cele mai ciudate parteneriate.

Inima ameninţă să-mi sară din piept şi sunt complet de

acord cu ea, pentru că şi eu vreau să fug. Doar gândul c-ar trebui să încalec o astfel de făptură e al naibii de hilar.

Un cadet iese ţipând din formaţia celei de-A Treia Aripi, alergând spre donjoanele de piatră din spatele nostru. Ne răsucim cu toţii ca să-l privim în timp ce sprintează spre poarta uriaşă cu arcadă din centru. Aproape că pot distinge de aici cuvintele cioplite în piatra arcadei, dar le ştiu oricum pe dinafară: *Un dragon fără călăreţul lui e o tragedie. Un călăreţ fără dragonul lui e mort.*

Odată legat, un călăreţ nu mai poate trăi fără dragonul său, însă cei mai mulţi dragoni pot trăi fără probleme fără noi. De aceea aleg cu grijă, ca nu cumva să fie umiliţi că au selectat un laş, nu că un dragon ar recunoaşte vreodată c-a făcut o asemenea greşeală.

Dragonul roşu din stânga îşi deschide gura, dând la iveală nişte colţi la fel de mari ca mine. Dacă ar vrea, m-ar putea zdrobi între fălci ca pe o boabă de strugure. Focul îi erupe de-a lungul limbii sub forma unei flăcări macabre, pe care o aţinteşte direct spre cadetul care fuge.

Băiatul devine o grămăjoară de cenuşă înainte să reuşească să ajungă în umbra donjonului.

Şaizeci şi opt de morţi.

Flăcările dogoritoare îmi încing o parte a feţei, când îmi îndrept brusc privirea înainte. Dacă altcineva fuge şi e executat în acelaşi mod, nu vreau să fiu martoră la aşa ceva. Alte ţipete răsună în jurul meu, dar îmi încleştez maxilarul cât pot de tare ca să păstrez tăcerea.

Urmează încă două rafale de căldură, una în stânga mea, apoi alta în dreapta.

Şi am ajuns la *şaptezeci.*

Dragonul bleumarin se înclină în direcţia mea, de parcă ochii săi aurii, îngustaţi, ar putea vedea prin mine, până la frica ghemuită în stomac şi la îndoiala încolăcită subtil în jurul inimii.

Pun rămăşag că-mi poate vedea şi faşa cu care mi-am bandajat genunchiul. Ştie că sunt în dezavantaj, că sunt prea scundă ca să mă pot căţăra pe piciorul lui din faţă şi să-i urc în cârcă, că sunt prea fragilă ca să călăresc. Dragonii întotdeauna ştiu.

Dar nu voi fugi. Dacă m-aş fi dat bătută de fiecare dată când obstacolele păreau prea greu de depăşit, n-aş mai fi fost aici. *Nu voi muri azi.* Cuvintele mi se tot repetă în minte de dinainte să urc pe Parapet şi nici acum nu încetează.

Îmi trag umerii în spate şi ridic bărbia.

Dragonul clipeşte, ceea ce ar putea fi un semn de aprobare sau de plictiseală, apoi se uită în altă parte.

— Mai vrea cineva să se răzgândească? strigă Xaden, scrutând rândurile de cadeţi cu o privire la fel de perspicace precum cea a dragonului bleumarin din spate. Nu? Excelent! Vara viitoare, pe vremea asta, aproximativ jumătate dintre voi vor fi morţi.

Formaţia rămâne tăcută, cu excepţia câtorva suspine înăbuşite din stânga mea.

— Încă o treime dintre voi, în anul următor, iar situaţia se va repeta şi-n ultimul an. Aici nimănui nu-i pasă cine sunt părinţii voştri. Chiar şi al doilea fiu al regelui Tauri a murit în timpul Treieratului. Aşa că vă mai întreb o dată: acum, că aţi ajuns în Cvadrantul Călăreţilor, aveţi impresia că sunteţi invincibili? De neatins? Membri ai elitei?

Nimeni nu aclamă.

O altă explozie de căldură se năpusteşte în direcţia noastră, de data asta direct spre mine, iar toţi muşchii mi se încordează, pregătiţi de incinerare. Însă nu sunt flăcări, ci doar aburi care îi flutură pe spate împletiturile lui Rhiannon, în timp ce dragonii îşi termină expiraţia simultană. Pantalonii cadetului din primul an din faţa mea se întunecă, culoarea părând să se i scurgă pe picioare.

Vor să ne sperie. Misiune îndeplinită.

— Fiindcă pentru ei nu sunteţi de neatins sau speciali.

Xaden arată spre dragonul bleumarin şi se apleacă înainte, de parcă ar vrea să ne împărtăşească un secret.

— Pentru ei, voi sunteţi prada!

Ringul de antrenament e locul în care cadeţii ies victorioşi sau sunt învinşi.
La urma urmelor, niciun dragon care se respectă n-ar alege un călăreţ care nu se poate apăra şi niciun cadet care se respectă n-ar permite ca o asemenea povară pentru aripă să-şi continue antrenamentul.

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR, DE MAIORUL AFENDRA
(O EDIŢIE NEAUTORIZATĂ)

CAPITOLUL 4

Căpitanul Fitzgibbons citeşte numele de pe lista morţii, flancat de alţi doi scribi, iar noi stăm tăcuţi, aliniaţi în formaţie, cu ochii mijiţi în soarele dimineţii.

— Elena Sosa, Braydon Blackburn.

Azi purtăm toţi echipamentul negru al călăreţilor, cu o singură stea argintie în patru colţuri, însemnul primului an, pe claviculă, şi o emblemă specifică celei de-A Patra Aripi pe umăr. Ieri, după ce Parapetul a luat sfârşit, ne-au fost distribuite uniformele standard, tunici de vară, pantaloni şi accesorii, dar nu şi costumele din piele pentru zbor. Nu are niciun rost să ne împartă uniformele de luptă, mai groase şi mai protectoare, din moment ce jumătate dintre noi nu vom rezista până la Treieratul din octombrie. Corsetul pe care mi l-a făcut Mira nu e prevăzut în regulament, dar mă integrez perfect printre sutele de uniforme modificate.

După ultimele douăzeci şi patru de ore şi o noapte petrecută în cazărmile de la primul etaj, am început să-mi dau seama că acest cvadrant e o combinaţie ciudată între hedonismul am-putea-muri-mâine şi o eficienţă brutală dictată de aceleaşi motive.

— Jace Sutherland, continuă căpitanul Fitzgibbons, iar

scribii de lângă el îşi schimbă poziţia. Dougal Luperco.

Cred că e undeva pe la cincizeci, dar am pierdut numărătoarea acum câteva minute, când a strigat numele lui Dylan. E singura menţionare a candidaţilor, singura dată când li se rosteşte numele în interiorul cetăţii, aşa că mă concentrez să le memorez pe toate, însă sunt prea multe.

Pielea mi-e iritată din cauza armurii pe care am purtat-o toată noaptea, aşa cum m-a sfătuit Mira, iar genunchiul mă doare, dar mă împotrivesc impulsului de a mă apleca şi de a-mi ajusta faşa, pe care am reuşit să mi-o pun în intimitatea inexistentă din dormitorul comun al celor din anul întâi, înainte să se mai trezească altcineva.

La primul etaj al clădirii în care se află dormitoarele suntem o sută cincizeci şi şase de cadeţi, iar paturile ne sunt aranjate în patru rânduri perfecte în spaţiul larg. Chiar dacă Jack Barlowe a fost pus în dormitoarele de la etajul trei, n-am de gând să las pe nimeni să-mi vadă slăbiciunile. Cel puţin până când o să-mi dau seama în cine pot avea încredere. Camerele de o persoană sunt ca uniformele de zbor din piele: primeşti una abia după ce supravieţuieşti Treieratului.

— Simone Castaneda.

Căpitanul Fitzgibbons rulează pergamentul.

— Le încredinţăm sufletele lui Malek!

Zeul morţii.

Clipesc de câteva ori. Se pare că eram mai aproape de final decât mi-am închipuit.

Nu mai e nici o altă formalitate de îndeplinit, nici măcar un ultim moment de tăcere. Pergamentul cu nume părăseşte podiumul odată cu scribii, iar liniştea e spulberată de liderii de detaşament care se adresează cadeţilor din subordine.

— Sper că aţi luat toţi micul-dejun, fiindcă nu veţi mai avea ocazia să mâncaţi până la prânz, spune Dain.

Ochii lui îi întâlnesc pe-ai mei preţ de-o bătaie de inimă,

apoi se uită în altă parte, mimând indiferenţa.

— Dar bine se mai preface că nu te cunoaşte, îmi şopteşte Rhiannon la ureche.

— Aşa e, şoptesc la fel de încet, însă colţurile gurii mi se înalţă într-un zâmbet şi încerc să-mi păstrez expresia neutră, delectându-mă cu priveliştea.

Soarele îi joacă în părul şaten deschis, de culoarea nisipului, iar când îşi răsuceşte capul, observ printre firele bărbii o cicatrice pe maxilar, pe care în mod inexplicabil am ratat-o ieri.

— Anii doi şi trei, mă bizui că voi ştiţi unde să mergeţi, continuă Dain, în timp ce scribii îşi croiesc drum de-a lungul marginii curţii, în dreapta mea, ca să se întoarcă în cvadrantul lor.

Ignor vocea firavă din minte, care susţine cu îndârjire că acela ar fi trebuit să fie cvadrantul *meu*. Dacă pierd timpul gândindu-mă la ce ar fi putut să fie, n-o să apuc răsăritul de mâine.

Se aude un murmur de aprobare din partea cadeţilor mai mari, aşezaţi în faţa noastră. Noi, cei din anul întâi, ne aflăm în ultimele două rânduri ale careului care formează Al Doilea Detaşament.

— Bobocilor, cel puţin unul dintre voi ar fi trebuit să memoreze programul care v-a fost înmânat ieri! tună vocea lui Dain.

Îmi e greu să suprapun această imagine de lider sever şi serios peste cea a băiatului amuzant şi zâmbitor pe care îl cunosc dintotdeauna.

— Rămâneţi împreună! Mă aştept să fiţi cu toţii în viaţă când ne vom întâlni după-amiază în sala de antrenament.

La dracu’, aproape că am uitat că azi ne luptăm! Avem antrenamente doar de două ori pe săptămână, deci, atâta vreme cât voi scăpa nevătămată după sesiunea de azi, voi fi în

siguranţă pentru câteva zile. Cel puţin voi avea timp să mă pun pe picioare înainte să ne confruntăm cu Mănuşa-de-Oţel, terifianta cursă cu obstacole pe verticală, pe care ne-au spus că trebuie să învăţăm cum să o străbatem fără probleme înainte ca frunzele să-şi schimba culorile, peste două luni.

Dacă reuşim să parcurgem provocarea finală a Mănuşii-de-Oţel, vom ajunge în canionul natural, de forma unei cutii, apoi pe terenul de zbor pentru înfăţişare, unde dragonii dornici să se lege în acest an îşi vor putea face o primă impresie despre cadeţii rămaşi. Două zile mai târziu va avea loc Treieratul în valea de sub cetate.

Mă uit în jur, la noii mei tovarăşi de detaşament, şi nu mă pot abţine să mă întreb câţi dintre noi vor ajunge pe terenul de zbor, darămite în vale.

Nu te frământa pentru problemele de mâine.

— Şi dacă n-o să fim? întreabă isteţul din anul întâi aflat în spatele meu.

Nu mă sinchisesc să mă uit, dar Rhiannon o face şi-şi dă ochii peste cap când îşi îndreaptă din nou privirea înainte.

— Atunci nu-mi voi bate capul să-ţi aflu numele, pentru că va fi citit mâine-dimineaţă, răspunde Dain, ridicând din umeri.

Unul dintre cadeţii din anul doi din faţa mea pufneşte în râs, reacţia făcându-i cei doi cercei rotunzi, prinşi de lobul urechii stângi, să scoată un sunet metalic, însă tipa cu părul roz rămâne tăcută.

— Sawyer?

Dain se uită la cadetul din anul întâi din stânga mea.

— O să mă asigur că ajung acolo! răspunde cadetul înalt şi slab, cu tenul deschis la culoare acoperit cu o grămadă de pistrui.

Când îşi încordează maxilarul la fel de pistruiat, simt o undă de simpatie. E unul dintre repetenţi, un cadet care nu a fost legat în timpul Treieratului, iar acum trebuie să reia anul.

— Rupeţi rândurile! ordonă Dain.

Detaşamentul nostru se desparte aproape simultan cu celelalte, formaţiile ordonate din curtea interioară transformându-se în grupuri de cadeţi care stau la taclale. Cei din anii doi şi trei, inclusiv Dain, pleacă în altă direcţie.

— Avem aproximativ douăzeci de minute să ajungem la curs! strigă Sawyer la cei opt boboci rămaşi. Etajul patru, a doua sală din stânga, în aripa academică. Luaţi-vă catrafusele şi nu întârziaţi!

Nu se oboseşte să aştepte vreo confirmare din partea noastră, ci se îndreaptă direct spre dormitoare.

— Cred că-i tare greu, spune Rhiannon în timp ce urmăm mulţimea care o ia tot spre dormitoare. Să fii respins şi să o iei de la capăt.

— Mai bine decât să fii mort, spune isteţul când trece prin dreapta noastră, părul şaten-închis săltându-i pe frunte la fiecare pas.

Dacă îmi aduc bine aminte din scurtele prezentări de aseară, de dinainte de cină, numele cadetului scund e Ridoc.

— Asta-i adevărat, răspund şi intrăm în îmbulzeala formată în dreptul uşii.

— Am auzit pe cineva din anul trei spunând că bobocii care supravieţuiesc Treieratului fără să se lege de un dragon pot încerca din nou, dacă vor, cu permisiunea cvadrantului, adaugă Rhiannon, iar eu mă întreb cât de îndârjit poţi fi ca să supravieţuieşti primului an şi să fii dispus să-l repeţi, doar ca să ai şansa de a deveni într-o bună zi călăreţ. Ai putea muri la fel de uşor a doua oară.

O pasăre fluieră în stânga şi scrutez mulţimea, inima tresărindu-mi în piept, pentru că recunosc imediat sunetul. *Dain.*

Chemarea răsună din nou, de undeva de lângă uşa rotondei. Stă în vârful treptelor late, iar în momentul în care îmi aţintesc ochii asupra lui, face un semn discret cu capul spre uşă.

— Voi fi... încep să-i spun lui Rhiannon, dar ea îmi urmăreşte deja privirea.

— Îţi iau eu lucrurile şi ne întâlnim acolo. Sunt sub pat? mă întreabă.

— Nu te deranjează?

— Patul tău e lângă al meu, Violet. Nu-i nicio bătaie de cap. Du-te!

Îmi azvârle un zâmbet conspirativ şi mă înghiontește-n umăr.

— Mulţumesc!

Îi răspund cu un surâs fugar, apoi îmi croiesc drum printre cadeţi până când ies din mulţime. Din fericire, foarte puţini se îndreaptă spre spaţiul comun, aşa că nu observă nimeni când mă strecor pe una dintre cele patru uşi imense ale rotondei.

Mi se taie răsuflarea. Arată ca reprezentările din Arhive, dar nu există niciun desen, niciun fond artistic care să poată surprinde cât de copleşitor e spaţiul, cât de rafinat e fiecare detaliu. Rotonda ar putea fi cea mai impresionantă piesă arhitecturală nu numai din cetate, ci din tot Basgiathul. Încăperea are înălţimea a trei etaje, de la podeaua de marmură strălucitoare până la cupola de sticlă din tavan, care filtrează lumina blândă a dimineţii. În stânga sunt două uşi masive, boltite, care duc spre aripa academică, dublate de alte două în dreapta, care dau spre dormitoare, iar în faţa mea se înalţă cele patru uşi ale sălii de adunare, la care ajungi după ce urci şase trepte.

Împrejurul rotondei, la distanţe egale, strălucind în nuanţe de roşu, verde, maro, portocaliu, albastru şi negru, se află şase coloane de marmură intimidante, sculptate în formă de dragoni, care lasă impresia că se prăbuşesc din tavan. Între gurile larg deschise, cu colţii la vedere, de la baza fiecăruia e suficient spaţiu cât să încapă patru detaşamente, dar acum e pustiu.

Dau să trec pe lângă dragonul cioplit în marmură purpurie,

dar cineva mă prinde de cot şi mă trage în spatele coloanei, în spaţiul gol dintre gheară şi perete.

— Eu sunt, spune Dain abia perceptibil, răsucindu-mă cu faţa spre el.

Fiecare muşchi al corpului îi trădează tensiunea.

— M-am prins, din moment ce tu eşti pasărea care m-a chemat, îi spun, zâmbind larg.

Foloseşte semnalul de când eram copii şi locuiam la graniţa cu Krovla, în timp ce părinţii noştri erau staţionaţi acolo împreună cu Aripa de Sud.

Se încruntă şi mă cercetează din cap până-n picioare, fără îndoială în căutarea unor răni noi.

— Avem doar câteva minute înainte ca locul ăsta să fie plin. Cum îţi e genunchiul?

— Mă doare, dar voi supravieţui.

Am avut răni mult mai grave şi amândoi ştim asta, dar nu are rost să-i spun să se relaxeze, când e limpede că n-are de gând s-o facă.

— N-a încercat nimeni să te înjunghie azi-noapte?

Cute de îngrijorare îi brăzdează fruntea. Îmi încrucişez braţele, ca nu cumva să i le netezesc cu degetele. Preocuparea lui îmi apasă pieptul ca un bolovan.

— Ar fi aşa rău dac-ar face-o? îl tachinez, străduindu-mă să-mi menţin zâmbetul larg.

Îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp şi oftează profund, sunetul răsunând în rotondă.

— Ştii că nu asta am vrut să spun, Violet.

— N-a încercat nimeni să mă omoare noaptea trecută, Dain. Nici să mă rănească, adaug, proptindu-mă cu spatele de perete ca să-mi eliberez genunchiul de o parte din greutate. Fără îndoială că am fost prea obosiţi şi uşuraţi că suntem în viaţă ca să ne mai măcelărim între noi.

Forfota din cazărmi s-a stins destul de repede după ce s-a

dat stingerea. Epuizarea emoţională şi-a spus din plin cuvântul.

— Şi ai mâncat, nu? Ştiu că vă scot din dormitoare imediat ce sună clopotul de ora şase.

— Am mâncat împreună cu ceilalţi cadeţi din primul an şi, înainte să-ţi treacă prin minte să-mi ţii predici, mi-am bandajat genunchiul sub cuvertură şi mi-am împletit părul înainte să sune clopotul. Am trăit ani întregi după programul scribilor, Dain. Ei se trezesc cu o oră mai devreme. De fapt, asta mă face să-mi doresc să mă ofer voluntară la prepararea micului-dejun.

Se uită la împletitura strânsă, argintie la capăt, pe care am prins-o într-un coc în vârful capului, peste părul mai închis la culoare.

— Ar trebui să-ţi tai părul.

— Nici să nu îndrăzneşti să deschizi subiectul! îl avertizez, clătinând din cap.

— Aici, femeile îl au scurt dintr-un motiv întemeiat, Vi. În clipa în care cineva o să te apuce de păr în ringul de antrenament...

— Părul e *ultima* dintre grijile mele în ringul de antrenament, îi răspund.

Face ochii mari.

— Încerc să te ţin în siguranţă. Ai noroc că în dimineaţa asta nu te-am împins în braţele căpitanului Fitzgibbons şi nu l-am implorat să te scoată de aici.

Ignor semnalul unei ameninţări. Pierdem timpul, iar eu am nevoie de o informaţie de la Dain.

— De ce a fost mutat detaşamentul nostru din A Doua Aripă în A Patra?

Încremeneşte şi-şi fereşte privirea.

— Spune-mi!

Trebuie să ştiu dacă sunt paranoică.

— La dracu'! mormăie el, trecându-şi o mână prin păr. Xaden Riorson vrea să te omoare. După ziua de ieri, toate

cadrele de conducere ştiu asta.

Nu, se pare că nu reacţionez exagerat.

— A mutat detaşamentul ca să aibă cale liberă spre mine. Deci poate face orice vrea şi nimeni nu-i va cere socoteala. Se răzbună pe mine pentru faptele mamei.

Inima nici măcar nu mi-a luat-o la galop după ce am primit confirmarea.

— Exact cum bănuiam. Am vrut să mă asigur că imaginaţia nu-mi joacă feste.

— Nu voi permite să ţi se întâmple ceva!

Dain se apropie şi-mi cuprinde faţa între palme, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare, un gest de altfel liniştitor.

— Nu poţi face prea multe, spun şi mă îndepărtez de perete, punând distanţă între noi. Trebuie să ajung la curs.

În rotondă încep să răsune deja vocile cadeţilor aflaţi în trecere.

Dain îşi încleştează scurt maxilarul, apoi cutele îi reapar între sprâncene.

— Dă-ţi silinţa să nu te faci remarcată, mai ales când suntem la Sumarul-Luptei. Oricum te dă de gol culoarea părului, dar e singurul curs la care participă întreg cvadrantul. O să văd dacă nu poate cineva din anul doi să stea de pază.

— N-o să mă asasineze nimeni în timpul orei de istorie, îl asigur, dându-mi ochii peste cap. Cursurile sunt singurul loc în care nu trebuie să-mi fac griji. Ce o să facă Xaden? O să mă scoată din clasă şi o să mă fugărească cu o sabie în mijlocul coridorului? Sau chiar crezi c-o să mă înjunghie la Sumarul-Luptei?

— Eu nu l-aş subestima, Violet! E al naibii de *crud*. De ce crezi că l-a ales dragonul lui?

— Te referi la cel bleumarin, care a aterizat ieri în spatele estradei?

Un fior de neliniște îmi străbate trupul. Felul în care m-au evaluat ochii aceia aurii...

Dain dă din cap.

— Sgaeyl e un dragon Albastru Coadă-Pumnal și e... malefică. Nu mă înțelege greșit, adaugă el repede, după ce înghite în sec. Cath poate fi o adevărată amenințare când se enervează – asta-i valabil pentru toți dragonii Roșu Coadă-Sabie –, dar până și dragonii o evită pe Sgaeyl.

Mă uit lung la Dain, la cicatricea care îi conturează bărbia și la ochii duri, familiari și străini deopotrivă.

— Ce-i? mă întreabă el, nedumerit.

Vocile din jurul nostru se aud tot mai tare, mai mulți cadeți vin și pleacă.

— Ești legat de un dragon. Ai puteri de care nu știam. Deschizi ușile prin magie. Ești lider de detașament...

Rostesc lent cuvintele, nădăjduind că așa voi accepta pe deplin realitatea, că voi înțelege cât de mult s-a schimbat.

— Mi-e greu să accept că ești încă... Dain.

— Sunt tot eu.

Postura i se destinde și-și ridică mâneca scurtă a tunicii, dând la iveală relicva dragonului roșu de pe umăr.

— Acum am relicva, atâta tot. Iar în ceea ce privește puterile, Cath canalizează o cantitate semnificativă de magie, comparativ cu alți dragoni, dar nu-s nici pe departe vreun expert. Nu m-am schimbat atât de mult. Cât despre vrăjile minore, alimentate prin legătură datorită relicvei, pot face lucruri obișnuite, cum ar fi să deschid ușile, să-mi măresc viteza sau să folosesc stilourile cu cerneală însuflețite de putere în locul condeielor ăstora incomode.

— Care e puterea peceții tale?

Toți călăreții pot face vrăji minore după ce dragonii lor încep să-și redirecționeze puterea spre ei, însă pecetea este o abilitate aparte, care iese în evidență, cea mai puternică

deprindere, rezultată din fiecare legătură unică dintre dragon şi călăreţ.

Unii călăreţi au aceleaşi peceţi. Mânuirea focului, a gheţii sau a apei sunt doar câteva dintre cele mai răspândite puteri ale acestora, toate utile în luptă.

Apoi sunt peceţile care-i fac pe unii călăreţi de-a dreptul extraordinari.

Mama poate mânui puterea furtunilor.

Melgren poate vedea deznodământul unei bătălii.

Mă întreb din nou care e pecetea lui Xaden... şi dacă o va folosi ca să mă ucidă, când mă aştept cel mai puţin.

— Pot citi amintirile recente ale unei persoane, recunoaşte Dain cu o voce scăzută. Nu cum citeşte un intinsic gândurile sau ceva asemănător... Trebuie să ating persoana respectivă, aşa că nu reprezint un risc de securitate. Dar pecetea mea nu e cunoscută de multă lume. Cred că mă vor folosi în spionaj.

Îmi indică emblema sub formă de busolă de pe umăr, aflată sub cea de la A Patra Aripă. Purtarea unui astfel de simbol înseamnă că pecetea e secretă. Nu am observat-o până acum.

— Fugi de aici!

Zâmbesc şi respir mai liniştită când îmi amintesc că n-am văzut nicio emblemă pe uniforma lui Xaden.

Dain dă din cap, cu buzele curbate într-un surâs plin de entuziasm.

— Încă învăţ şi, firește, cu cât sunt mai aproape de Cath, cu atât mă descurc mai bine. Dar, da, pur şi simplu îmi pun mâinile pe tâmplele cuiva şi sunt martor la tot ceea ce a văzut. E... incredibil!

Nu numai că pecetea îl va face deosebit pe Dain, dar îl va transforma într-unul dintre cele mai valoroase instrumente de interogare pe care le avem.

— Şi zici că nu te-ai schimbat! spun, însă glumesc doar pe jumătate.

— Locul ăsta poate denatura aproape totul la o persoană, Vi. Îndepărtează toate ipocriziile şi politeţurile, dezvăluind cine eşti cu adevărat în străfundul sufletului. Asta îşi doresc. Să reteze toate legăturile anterioare, astfel încât loialitatea ta să fie doar faţă de aripă. E unul dintre multele motive pentru care cei din primul an nu au permisiunea să corespondeze cu familiile şi prietenii lor, altfel ştii că ţi-aş fi scris! Însă un an n-a schimbat faptul că încă te consider cea mai bună prietenă a mea. Sunt încă Dain, iar anul viitor, pe vremea asta, tu vei fi tot Violet. Vom continua să fim noi înşine.

— Dacă voi mai fi în viaţă, spun în glumă, exact când se aude clopotul. Trebuie să ajung la curs.

— Mda, iar eu voi întârzia pe terenul de zbor.

Îndreaptă mâna spre marginea coloanei.

— Uite, Riorson e încă lider de aripă. Te va pândi, dar va găsi o metodă în conformitate cu regulile din Codex, cel puţin de ochii lumii. Anul trecut, am fost...

Obrajii i se înroşesc.

— Foarte bun prieten cu Amber Mavis, actualul lider al celei de-A Treia Aripi. Crede-mă pe cuvânt, Codexul e sacru pentru ei. Bun, acum du-te tu prima! Ne vedem în sala de antrenament, adaugă el, cu un zâmbet încurajator.

— Ne vedem.

Îi răspund la zâmbet şi mă răsucesc pe călcâie, pornind prin rotonda pe jumătate plină. Vreo două duzini de cadeţi trec dintr-o clădire într-alta, aşa că îmi ia câteva secunde să mă orientez.

În clipa în care observ uşile academiei între coloanele pictate în nuanţe de portocaliu şi negru, mă îndrept într-acolo, amestecându-mă în mulţime.

Când trec prin centrul rotondei, mi se zbârlesc firele de păr de pe ceafă, iar un fior de gheaţă îmi coboară pe şira spinării. Mă opresc brusc. Cadeţii mişună în jurul meu, dar ochii îmi sunt atraşi în sus ca de un magnet, spre capul scării ce duce la sala de

adunare.

Oh, fir-ar!

Xaden Riorson mă urmăreşte cu ochii mijiţi, cu mânecile uniformei suflecate peste braţele musculoase, pe care şi le ţine încrucişate la piept, lăsând la vedere relicva ca pe un avertisment. Lângă el se află un alt cadet din anul trei, care îi spune ceva, însă Xaden îl ignoră vizibil.

Inima-mi sare din piept şi-mi rămâne înţepenită în gât. Ne despart aproape şase metri. Degetele îmi zvâcnesc, pregătite să apuce una dintre lamele ascunse în dreptul coastelor. Chiar are de gând s-o facă aici? În mijlocul rotondei? Podeaua de marmură e cenuşie, aşa că îngrijitorilor n-o să le fie prea greu să cureţe sângele.

Xaden îşi înclină capul şi mă priveşte cu ochii lui ireal de întunecaţi, de parcă ar decide care-mi este cel mai vulnerabil punct.

Ar trebui să fug, nu? Dar dacă rămân pe loc, măcar îl pot vedea venind.

Atenţia i se mută spre dreapta mea şi-şi înalţă o sprânceană.

Simt un gol în stomac când Dain iese de după coloană.

— Ce crezi că... începe el de îndată ce ajunge lângă mine, încruntat şi confuz.

— În capul scărilor, a patra uşă, şuier, întrerupându-l.

Dain îşi înalţă privirea în timp ce mulţimea din jurul nostru se răreşte, apoi murmură o înjurătură şi se apropie şi mai mult de mine, un gest nici pe departe subtil. Mai puţini oameni înseamnă mai puţini martori, însă nu sunt atât de proastă încât să cred că Xaden nu mă va ucide în faţa întregului cvadrant dacă vrea.

— Ştiu că părinţii voştri au o relaţie strânsă! strigă Xaden, cu un zâmbet malefic pe buze. Dar chiar trebuie să fiţi atât de bătători la ochi?

Puţinii cadeţi care au mai rămas în rotondă se întorc spre noi.

— Să vedem dacă ghicesc, continuă el, mutându-şi privirea de la mine la Dain. Prieteni din copilărie? Poate chiar prima iubire?

— Nu te poate răni fără un motiv, nu? întreb în şoaptă. Fără un motiv şi fără să convoace cvorumul liderilor de aripă, pentru că eşti lider de detaşament. Articolul Patru, Secţiunea Trei.

— Corect, răspunde Dain, fără să se obosească să-şi coboare glasul. Dar tu nu eşti.

— Mă aşteptam să-ţi ascunzi mai bine sentimentele, Aetos.

Xaden se pune în mişcare, coborând treptele.

La naiba. La naiba. *La naiba!*

— Fugi, Violet! îmi ordonă Dain. *Acum!*

O iau la goană.

Ştiind că astfel îmi exprim vădit dezacordul faţă de ordinele generalului Melgren, mă împotrivesc oficial hotărârilor luate în şedinţa de astăzi.

Părerea conform căreia copiii conducătorilor rebeliunii ar trebui să fie forţaţi să asiste la execuţia propriilor părinţi nu este împărtăşită de subsemnatul general. Niciun copil n-ar trebui să-şi vadă părinţii murind.

— REBELIUNEA TYRRIANĂ – RAPORT OFICIAL ÎNTOCMIT DE GENERALUL LILITH SORRENGAIL PENTRU REGELE TAURI

CAPITOLUL 5

Profesoara Devera stă pe ultimul nivel al uriaşului amfiteatru, iar emblema de un mov-deschis a Diviziei Flacără de pe umăr i se asortează perfect cu părul scurt.

— Bine aţi venit la primul curs de Sumarul-Luptei! ne urează ea.

E singurul curs pe care îl ţinem în sala circulară, supraetajată, care rotunjeşte complet capătul aripii academice, de altfel una dintre cele două săli din cetate în care încap toţi cadeţii. Fiecare scaun scârţâitor din lemn e ocupat, iar cadeţii din anul trei stau în picioare în spatele nostru, aliniaţi de-a lungul peretelui. Însă avem cu toţii loc.

Nu se compară cu cel de istorie de mai devreme, unde au fost prezente doar trei detaşamente din primul an, dar cel puţin cadeţii din detaşamentul nostru au stat împreună. Dacă aş putea să-mi amintesc şi toate numele lor, ar fi ideal!

Ridoc e uşor de reţinut. A făcut tot soiul de comentarii isteţe în timpul cursului de istorie. Sper că-i mai inteligent de atât şi că aici o să se abţină. Profesoara Devera nu pare genul care ştie de glumă.

— În trecut, călăreţii au fost chemaţi rareori în serviciu

înainte de absolvire, continuă profesoara Devera, cu maxilarul încleştat, stând în dreptul unei hărţi a Continentului de şase metri înălţime, fixate pe peretele din spate, pe care sunt marcate cu precizie toate avanposturile noastre de la graniţe.

Zeci de lumini-magice sunt răspândite în amfiteatru, compensând din plin lipsa ferestrelor şi reflectându-se în sabia lungă pe care o are prinsă la spate.

— În astfel de situaţii, s-a apelat întotdeauna la cadeţii din anul trei care au petrecut timp cu aripile active, însă ne aşteptăm ca la absolvire să fiţi cu toţii conştienţi de ceea ce vă aşteaptă. În orice caz, nu e suficient doar să ştiţi unde este staţionată fiecare aripă.

Face o pauză pentru a privi în ochii fiecărui cadet din primul an pe care-l prinde în vizor. Gradul de pe umăr ne indică faptul că e căpitan, dar, luând în considerare medaliile prinse în piept, ştiu că va fi avansată la rangul de maior înainte să părăsească serviciul de predare prin rotaţie.

— Trebuie să înţelegeţi politica inamicului, strategiile de apărare ale avanposturilor noastre, atacate constant, şi să deţineţi cunoştinţe aprofundate atât despre bătăliile încheiate recent, cât şi despre cele în curs de desfăşurare. Dacă nu puteţi pricepe aceste noţiuni de bază, locul vostru nu e pe spatele unui dragon.

Îşi arcuieşte o sprânceană neagră, cu câteva nuanţe mai închisă decât pielea ei brună.

— Nicio presiune, îmi murmură Rhiannon la ureche, luând de zor notiţe.

— Ne vom descurca! îi promit în şoaptă. Cei din anul trei au fost trimişi ca întăriri numai la posturile din centrul regatului, niciodată pe front.

Din moment ce am stat mereu cu urechile ciulite în preajma mamei, ştiu măcar atâta lucru.

— E singurul curs pe care îl veţi avea zilnic, pentru că e singurul care contează dacă veţi fi chemaţi mai devreme în

serviciu.

Privirea profesoarei Devera se plimbă de la stânga la dreapta, apoi se opreşte asupra mea. Ochii i se măresc preţ de o clipă, apoi zâmbeşte, dă aprobator din cap şi continuă.

— Pentru că e singurul curs care vă va fi predat în fiecare zi şi se întemeiază pe informaţii actuale, veţi răspunde şi în faţa profesorului Markham, care merită tot respectul vostru.

Îi face semn scribului să înainteze, iar el vine lângă ea, uniforma crem contrastând puternic cu cea neagră. Când profesoara Devera îi şopteşte ceva, el se apleacă, iar sprâncenele i se ridică a mirare şi-şi întoarce brusc privirea în direcţia mea.

Când ochii împovăraţi ai colonelului îi întâlnesc pe ai mei, nu schiţează niciun zâmbet de încuviinţare, doar oftează adânc, ceea ce îmi umple pieptul cu o suferinţă apăsătoare. Trebuia să fiu eleva lui strălucită din Cvadrantul Scribilor, să-i încununez anii de muncă înainte să se retragă. Ce ironic că acum e atât de puţin probabil să reuşesc aici.

— În afară de studierea şi aprofundarea trecutului, printre îndatoririle scribilor se numără şi redarea şi înregistrarea prezentului, spune el, frecându-şi şaua nasului borcănat, după ce, în cele din urmă, îşi smulge privirea dezaprobatoare de la mine. Fără descrierile amănunţite ale liniilor noastre de pe front, fără informaţiile sigure cu ajutorul cărora luăm decizii strategice şi, cel mai important, fără detaliile veridice în baza cărora ne documentăm istoria pentru binele generaţiilor viitoare, suntem condamnaţi atât ca regat, cât şi ca societate.

Şi tocmai din acest motiv am vrut să devin scrib. Nu c-ar mai conta acum.

— Primul subiect de pe ordinea de zi.

Profesoara Devera se poziţionează în faţa hărţii, apoi face un gest brusc cu mâna, orientând o lumină-magică direct spre graniţa de est cu provincia Braevick din Poromiel.

— Noaptea trecută, în apropierea satului Chakir, Aripa de

Est a suferit un atac din partea unui grup de călăreţi de grifoni din Braevick.

La naiba! Un val de şoapte străbate sala, iar eu îmi înmoi pana în călimara aşezată înaintea mea pe pupitru, pregătită să iau notiţe. Abia aştept să am puteri, ca să pot folosi unul dintre stilourile mult râvnite pe care le ţine mama pe birou. Un surâs îmi curbează buzele. În definitiv, s-ar putea să fie – *vor fi* – unele avantaje în a fi călăreţ.

— Fireşte, unele informaţii sunt confidenţiale din motive de securitate, însă vă putem spune că scuturile de protecţie au căzut de-a lungul lanţului muntos Esben.

Profesoara Devera îşi îndepărtează mâna, iar raza de lumină se extinde, cuprinzând lanţul montan care formează graniţa noastră cu Braevick.

— Asta a permis atât grifonilor să pătrundă pe teritoriul navarrian, cât şi călăreţilor acestora să le canalizeze şi să le mânuiască puterile cândva pe la miezul nopţii.

Un gol mi se cască în stomac, iar din rândul cadeţilor, în special a celor din primul an, se aud şuşoteli. Dragonii nu sunt singurele făpturi capabile să-şi redirecţioneze puterile către călăreţi. Şi grifonii din Poromiel posedă această abilitate, însă dragonii *sunt* singurii care pot alimenta scuturile de protecţie care fac orice altă formă de magie, în afară de a lor, imposibil de folosit în interiorul graniţelor noastre. De aceea frontierele sunt oarecum circulare – puterea radiază din Vale şi ajunge atât de departe prin intermediul detaşamentelor din avanposturi. Fără scuturile de protecţie suntem terminaţi. Trupele din Poromiel ar avea cale liberă să atace satele navarriene. Nemernicii ăia lacomi nu se mulţumesc niciodată cu propriile resurse. Mereu le vor şi pe-ale noastre, iar până când nu vor învăţa să fie mulţumiţi cu tratatul comercial încheiat, recrutarea nu va lua sfârşit în Navarre. Nu vom avea şansa de a trăi în pace.

Însă, dacă nu s-a dat alarma, înseamnă că scuturile de

protecţie au fost refăcute, sau măcar stabilizate.

— Treizeci şi şapte de civili au fost ucişi în timpul atacului, cu o oră înainte ca un detaşament al Aripii de Est să poată interveni şi să respingă inamicul, încheie profesoara Devera, încrucişându-şi braţele la piept. Pe baza acestor informaţii, care sunt întrebările pe care le-aţi pune?

Ridică un deget.

— Pentru început, vreau intervenţii doar din partea celor din primul an.

Iniţial, aş întreba de ce naiba au cedat scuturile de protecţie, dar n-ar răspunde la aşa ceva într-o încăpere plină de cadeţi care n-au acces la informaţii secrete.

Studiez harta. Lanţul muntos Esben atinge cea mai mare altitudine la graniţa de est cu Braevick, ceea ce-l face cel mai improbabil loc pentru un atac, mai ales că grifonii nu tolerează înălţimile la fel de bine ca dragonii, probabil datorită faptului că sunt pe jumătate lei şi pe jumătate vulturi şi nu pot suporta aerul rarefiat de la altitudini mari.

Există un motiv pentru care am reuşit să respingem orice atac major asupra teritoriului nostru în ultimii şase sute de ani şi ne-am apărat cu succes regatul în acest război fără sfârşit declanşat cu patru sute de ani în urmă. Abilităţile noastre, atât cele minore, cât şi cele oferite de peceţi, sunt superioare pentru că dragonii pot canaliza mult mai multă putere decât grifonii. Aşadar, de ce au atacat muntele? Ce anume a făcut ca scuturile de protecţie să cedeze tocmai acolo?

— Hai, bobocilor, arătaţi-mi că ştiţi mai mult decât să vă ţineţi echilibrul! Demonstraţi-mi că sunteţi în stare să gândiţi critic! ne cere profesoara Devera. E esenţial să fiţi pregătiţi pentru ceea ce se află dincolo de graniţe.

— E prima dată când cedează scuturile de protecţie? întreabă un cadet din primul an, aşezat cu câteva rânduri mai în faţă.

Profesoara Devera şi Markham fac schimb de priviri înainte ca ea să se întoarcă spre cadet.

— Nu.

Inima îmi sare în gât. În amfiteatru se lasă o tăcere mormântală.

Nu e prima dată.

Fata care pusese întrebarea îşi drege glasul.

— Şi cât de... des cad?

Ochii ageri ai profesorului Markham se îngustează.

— Informaţia depăşeşte rangul pe care îl ai, cadet, răspunde el înainte să-şi îndrepte privirea spre detaşamentul nostru. Următoarea întrebare relevantă privind atacul despre care discutăm?

— Câte pierderi a suferit aripa? întreabă un cadet din primul an, de pe rândul din dreapta mea.

— Un dragon rănit. Un călăreţ mort.

Un alt murmur străbate sala. Dacă supravieţuim până la absolvire, nu înseamnă că vom supravieţui în serviciu. Statistic vorbind, mulţi călăreţi mor înainte să împlinească vârsta retragerii, mai ales dacă luăm în considerare rata mortalităţii din ultimii doi ani.

— De ce ai pus această întrebare anume? îl întreabă profesoara Devera pe cadet.

— Ca să aflu de câte întăriri vor avea nevoie, răspunde el.

Profesoara Devera dă din cap şi se întoarce spre Pryor, cel mai sfios membru al detaşamentului nostru, care are mâna sus, însă o coboară repede, adunându-şi sprâncenele întunecate.

— Vrei să pui o întrebare?

— Da, spune el, câteva şuviţe negre căzându-i în ochi, apoi se răzgândeşte. Nu, nu contează!

— Atât de hotărât! comentează de lângă el Luca – cea mai răutăcioasă din detaşament, pe care cu siguranţă o voi evita –, înclinându-şi capul când cadeţii din jur izbucnesc în hohote de

râs.

Îşi înalţă un colţ al gurii într-un zâmbet răutăcios şi-şi aruncă peste umăr părul lung şi şaten, cu o mişcare teatrală. La fel ca mine, e una dintre puţinele femei din cvadrant care nu şi-au tăiat părul. O cunosc de mai puţin de o zi şi îi invidiez încrederea că nu va avea de suferit din cauza lui, dar nu şi atitudinea.

— Face parte din detaşamentul nostru! o ceartă Aurelie – cel puţin cred că ăsta e numele ei – ochii negri îngustându-i-se spre Luca. Dă şi tu dovadă de puţină loialitate!

— Ia mai scuteşte-mă – niciun dragon n-o să se lege de un băiat care nu e în stare să se hotărască dacă vrea sau nu să pună o întrebare! Şi l-ai văzut azi-dimineaţă la micul-dejun? A ţinut toată coada în loc fiindcă nu se putea hotărî între şuncă şi cârnaţi.

Luca îşi dă peste cap ochii conturaţi cu kohl.

— Au încetat cei din A Patra Aripă să se mai ia unii de alţii? intervine profesoara Devera.

— Întreabă la ce altitudine se află satul, îi şoptesc lui Rhiannon.

— Ce?

Sprâncenele i se ridică a mirare.

— Doar întreabă! îi răspund, încercând să ţin cont de sfatul lui Dain.

Jur că-i pot simţi privirea în ceafă, de la şapte rânduri mai în spate, dar nu mă întorc să verific. Nu când şi Xaden e prin preajmă.

— La ce altitudine e satul? întreabă Rhiannon.

Luată prin surprindere, profesoara Devera se întoarce spre Rhiannon.

— Markham?

— La aproape trei mii de metri, răspunde el. De ce?

Rhiannon mă cercetează cu coada ochiului, apoi îşi drege

glasul.

— Pare puţin cam sus pentru un atac planificat cu grifoni.

— Bună treabă! îi şoptesc.

— Da, *chiar e* puţin cam sus pentru un atac planificat, confirmă Devera. De ce nu-mi spui ce anume nu e în regulă cu asta, cadet Sorrengail? Şi poate că ai vrea să-ţi pui singură întrebările de acum încolo.

Mă învredniceşte cu o privire atât de pătrunzătoare, încât încep să mă foiesc pe scaun.

Toate capetele din sală se întorc în direcţia mea. Dacă mai avea cineva vreun strop de îndoială cu privire la cine sunt, acum misterul s-a evaporat cu desăvârşire. *Minunat!*

— Grifonii nu sunt la fel de puternici la acea altitudine şi nici nu au o capacitate prea mare de a-şi canaliza magia, răspund. E nefiresc pentru ei să atace acolo, cu excepţia cazului în care ştiau că scuturile de protecţie aveau să cedeze, mai ales că satul pare să se afle la aproximativ... o oră de zbor de cel mai apropiat avanpost?

Mă uit spre hartă ca să mă asigur că nu mă fac de râs.

— Chakir e chiar acolo, nu-i aşa?

Trăiască instruirea pentru scribi!

— Aşa-i! confirmă profesoara Devera, cu un zâmbet schiţat. Continuă-ţi ideea!

Stai puţin!

— Nu aţi spus că *detaşamentul* de călăreţi a ajuns după o oră?

— Aşa am spus.

Mă priveşte expectativ.

— Atunci erau deja pe drum, adaug repede şi instantaneu îmi dau seama cât de aiurea sună.

Obrajii îmi sunt cuprinşi de flăcări când râsete înfundate se aud în jurul meu.

— Mda, pentru că asta chiar are sens! intervine Jack din

primul rând, întorcându-se spre mine ca să-mi râdă în nas. Generalul Melgren poate vedea deznodământul oricărei bătălii înainte să înceapă, însă nu ştie şi *când* va avea loc, toanto!

Am impresia că râsetele colegilor îmi reverberează în oase. Vreau să mă târăsc sub pupitrul ăsta stupid şi să dispar.

— Du-te naibii, Barlowe! se răsteşte Rhiannon.

— Nu eu sunt ăla care crede în precogniţie, replică el cu un surâs dispreţuitor. Zeii să ne ajute dacă ea va ajunge vreodată pe spatele unui dragon!

La următoarea rundă de râsete, fierbinţeala îmi coboară pe gât.

— Ce te face să spui asta, Violet? mă întreabă Markham, apoi tresare şi se corectează. Cadet Sorrengail?

— Nu există o explicaţie logică a faptului că au ajuns acolo în mai puţin de o oră de la atac decât dacă erau deja pe drum.

Îmi susţin argumentul, aruncându-i o privire lui Jack. La naiba cu el şi cu râsul lui batjocoritor! Oi fi eu mai slabă decât el, dar sunt cu mult mai inteligentă.

— Ar fi nevoie de cel puţin jumătate din timpul ăsta ca să aprindă balizele de semnalizare şi să ceară întăriri şi niciun detaşament complet nu aşteaptă prin preajmă, în cazul în care e nevoie de el. Mai bine de jumătate dintre călăreţi ar fi dormit la ora aia – prin urmare erau deja pe drum.

— Şi de ce ar fi fost deja pe drum? insistă profesoara Devera, iar scânteia din ochii ei îmi spune că am dreptate, încurajându-mă să-mi continui şirul gândurilor.

— Pentru că, într-un fel sau altul, au ştiut că scuturile de protecţie urmau să cedeze.

Îmi ridic bărbia, sperând că am dreptate şi în acelaşi timp rugându-mă lui Dunne – zeiţa războiului – să mă înşel.

— Ăsta e cel mai... începe Jack.

— Are dreptate, îl întrerupe profesoara Devera, iar toată lumea amuţeşte. Unul dintre dragonii aripii a simţit că scuturile

de protecţie slăbesc, aşa că detaşamentul a zburat într-acolo. Dacă n-ar fi fost ei, numărul victimelor ar fi fost mult mai mare, iar satul, complet devastat.

O mică bulă de încredere mi se formează în piept, spartă iute de privirea lui Jack, care îmi aminteşte că nu şi-a uitat promisiunea de a mă ucide.

— Anii doi şi trei, preluaţi! ordonă profesoara Devera. Să vedem dacă puteţi fi mai respectuoşi decât colegii voştri din primul an.

Îşi arcuieşte o sprânceană spre Jack, în timp ce încep să curgă întrebările de la cadeţii din spatele nostru.

Câţi călăreţi au fost mobilizaţi la faţa locului?

Cine a înlăturat ameninţarea?

Cât a durat până când satul a fost eliberat de grifoni?

A mai rămas cineva în viaţă ca să fie interogat?

Scriu fiecare întrebare şi răspuns, organizând faptele în genul de raport pe care l-aş fi întocmit dacă eram în Cvadrantul Scribilor, separând informaţiile importante de cele irelevante.

— În ce stare se afla satul? întreabă o voce puternică din fundul amfiteatrului.

Mi se ridică firele de păr de pe ceafă, iar trupul meu recunoaşte pericolul iminent din spate.

— Riorson? întreabă Markham, ferindu-şi ochii de luminile-magice şi ridicându-şi privirea spre partea de sus a sălii.

— Satul, repetă Xaden. Profesoara Devera a menţionat că pagubele ar fi putut fi mult mai grave, însă care a fost starea reală? A fost incendiat? Distrus? Nu l-ar fi demolat dacă ar fi încercat să stabilească un punct strategic, prin urmare starea satului contează când încercăm să stabilim motivul atacului.

Profesoara Devera surâde aprobator.

— Până să sosească aripa, clădirile prin care au trecut fuseseră incendiate, iar altele, jefuite.

— Căutau ceva, spune Xaden cu deplină convingere. Nu era un sat bogat. Nu e un district minier de nestemate. Ceea ce ridică întrebarea: ce avem noi şi ei îşi doresc atât de mult?

— Exact! Asta e întrebarea! spune profesoara Devera, care se uită prin amfiteatru. Şi de asta Riorson e lider de aripă. E nevoie de mai mult decât putere şi curaj ca să fiţi călăreţi buni.

— Şi care e răspunsul? întreabă un cadet din primul an din stânga.

— Habar n-avem, răspunde Devera, ridicând din umeri. E doar o altă întrebare fără răspuns privind motivele pentru care cererile noastre constante de pace sunt respinse de către regatul Poromiel. Ce anume caută? De ce acel sat? Ei sunt responsabili pentru prăbuşirea scuturilor de protecţie sau erau deja slăbite? Mâine, săptămâna viitoare, peste o lună, va avea loc un alt atac şi poate vom mai primi un indiciu. Apelaţi la istorie dacă vreţi să descoperiri un răspuns. Toate războaiele au fost deja disecate şi analizate. Sumarul-Luptei e doar pentru situaţii în desfăşurare. La acest curs vrem să vă învăţăm care sunt întrebările care trebuie puse ca să aveţi o şansă să vă întoarceţi acasă teferi.

Ceva din tonul ei îmi dă de înţeles că nu doar cei din anul trei ar putea fi chemaţi în serviciu anul ăsta. Gândul mă înfioară.

*

— Ai ştiut toate răspunsurile la istorie şi aparent toate întrebările corecte pe care să le pui la Sumarul-Luptei, spune Rhiannon şi clatină din cap, în timp ce stăm pe marginea covoraşului de antrenament, după prânz, urmărindu-i pe Ridoc şi pe Aurelie cum îşi dau târcoale unul altuia, îmbrăcaţi în costumele din piele pentru luptă.

Sunt aproape de aceeaşi statură. Ridoc e mai scund, iar Aurelie are aceeaşi conformaţie ca Mira, ceea ce nu mă surprinde, având în vedere că a moştenit asta din partea tatălui

ei.

— Nici măcar nu va fi nevoie să înveţi pentru teste, nu-i aşa?

Ceilalţi boboci stau pe aceeaşi parte cu noi, iar cei din anii doi şi trei sunt aliniaţi pe partea opusă. Cu siguranţă deţin avantajul, având în vedere că au cel puţin un an de lupte în spate.

— M-am pregătit ca să devin scrib, spun şi dau din umeri, iar corsetul pe care mi l-a făcut Mira sclipeşte subtil odată cu mişcarea.

Cu excepţia momentelor în care solzii reflectă lumina pe sub materialul de camuflare, corsetul se potriveşte perfect cu bluzele pe care le-am primit ieri. Acum toate femeile sunt îmbrăcate similar, croiala pieilor fiind aleasă după preferinţele fiecăreia.

Majoritatea băieţilor sunt la bustul gol, deoarece au impresia că dacă poartă cămăşi le oferă adversarilor ceva de care să se agaţe. Personal, nu mă împotrivesc logicii lor, ci doar mă bucur de privelişte... cu tot respectul, firește, ceea ce înseamnă că-mi ţin ochii pe rogojina detaşamentului meu şi departe de celelalte douăzeci din sala de antrenament uriaşă, care ocupă primul etaj al aripii academice. Un perete e format numai din ferestre şi uşi, toate deschise ca să lase briza să pătrundă înăuntru, dar e încă infernal de cald şi transpiraţia mi se scurge pe şira spinării, pe sub vestă.

În această după-amiază sunt câte trei detaşamente din fiecare aripă aici şi, ce noroc pe capul meu, Prima Aripă şi-a trimis al treilea detaşament, în care e şi Jack Barlowe; de când am intrat, mă săgetează cu privirea de la două covoraşe distanţă.

— Înseamnă că nu eşti îngrijorată pentru cursurile academice, spune Rhiannon.

Şi ea şi-a ales o vestă din piele, însă a ei e decupată deasupra claviculei şi prinsă la gât, lăsându-i umerii goi, ca să se

mişte în voie.

— Încetaţi să vă mai învârtiţi unul în jurul celuilalt ca nişte parteneri de dans şi atacaţi! ordonă profesorul Emetterio de pe cealaltă latură a rogojinii, unde Dain şi Cianna, liderul executiv al detaşamentului nostru, urmăresc meciul dintre Aurelie şi Ridoc.

Slavă zeilor că Dain are cămaşa pe el, pentru că n-am nevoie de încă o distragere când o să-mi vină rândul!

— Asta mă îngrijorează, îi mărturisesc lui Rhiannon, înclinându-mi bărbia spre covor.

— Zău?

Îmi aruncă o privire sceptică. Împletiturile îi sunt răsucite într-un coc mic la ceafă.

— Credeam că dacă eşti o Sorrengail vei fi o adevărată ameninţare în lupta corp la corp.

— Nu tocmai.

La vârsta mea, Mira se antrena deja de doisprezece ani în lupta corp la corp. Eu am doar şase luni mari şi late la activ, ceea ce n-ar conta atât de mult dacă n-aş fi la fel de fragilă ca o ceaşcă de porţelan, dar asta e.

Ridoc se lansează într-un atac asupra Aureliei, dar ea se fereşte şi-şi întinde piciorul, punându-i piedică. El se poticneşte, dar nu cade, apoi se roteşte repede, de data asta cu un pumnal în mână.

— Fără lame astăzi! strigă profesorul Emetterio de lângă covoraş.

E abia al patrulea profesor pe care îl cunosc azi, dar cu siguranţă mă intimidează cel mai mult. Sau poate că doar cursul pe care îl predă îmi dă impresia că statura lui solidă are proporţii de uriaş.

— Doar ne evaluăm adversarul!

Ridoc bodogăneşte ceva şi-şi pune pumnalul înapoi în teacă, taman la timp ca să devieze croşeul Aureliei.

— Bruneta are un pumn dat naibii, spune Rhiannon, zâmbind apreciativ înainte să se uite la mine.

— Iar tu? o întreb când Ridoc o loveşte în coaste pe Aurelie.

— La naiba! exclamă el şi se dă înapoi. N-am vrut să te rănesc!

Aurelie se ţine de coaste, dar îşi înalţă bărbia.

— Cine a spus că m-ai rănit?

— Dacă te porţi cu mănuşi, îi faci un deserviciu! îl atenţionează Dain, încrucişându-şi braţele pe piept. Dacă se prăbuşeşte de pe spatele dragonului în spatele liniilor inamice, cygnienii de la graniţa de nord-est n-o vor menaja doar pentru că e femeie, Ridoc. O vor ucide fără să ezite.

— Haide! strigă Aurelie, făcându-i semn lui Ridoc cu degetele îndoite.

E limpede că mare parte dintre cadeţi s-au antrenat toată viaţa ca să intre în Cvadrantul Călăreţilor, în special Aurelie, care evită o altă lovitură în coaste şi reuşeşte să-i înfigă lui Ridoc un pumn în rinichi.

Au!

— Pfff... să-mi bag! mormăie Rhiannon, care îi mai aruncă o privire Aureliei înainte să se întoarcă spre mine. Sunt destul de pricepută pe covoraş. Satul meu e la graniţa cu Cygnesen, aşa că toţi am fost învăţaţi de mici cum să ne apărăm singuri. Nici fizica sau matematica nu reprezintă o problemă. Însă istoria?

Clatină din cap.

— Cursul ăsta s-ar putea să-mi vină de hac!

— N-o să te omoare dacă pici la istorie, o asigur, exact când Ridoc o atacă pe Aurelie, doborând-o la podea cu suficientă forţă încât să tresar. Dar eu probabil că voi muri pe aceste rogojini.

Aurelie se agaţă cu picioarele de ale lui Ridoc şi reuşeşte cumva să-l împingă, până când ajunge să stea deasupra lui,

trântindu-i în faţă pumn după pumn. Sângele împroaşcă imediat covorul.

— Poate că ţi-aş putea da câteva sfaturi ca să supravieţuieşti la antrenamente, spune Sawyer din cealaltă parte a lui Rhiannon, trecându-şi mâna prin barba brună de o zi, care nu-i acoperă pistruii. Însă istoria nu e punctul meu forte.

Un dinte zboară, iar fierea îmi urcă în gât.

— De-ajuns! strigă profesorul Emetterio.

Aurelie se rostogoleşte de pe Ridoc, se saltă în picioare şi-şi atinge cu degetele buza spartă, examinând sângele, apoi îi întinde mâna ca să-l ajute.

El o apucă.

— Cianna, du-o pe Aurelie la tămăduitori! Nu are rost să piardă un dinte la antrenament! comandă Emetterio.

— Ce zici de o înţelegere? întreabă Rhiannon, pironindu-şi ochii căprui într-ai mei. Hai să ne ajutăm între noi! Noi te ajutăm cu lupta corp la corp, dacă tu ne ajuţi la istorie. Sună bine, Sawyer?

— Absolut!

— S-a făcut! spun, însă înghit în sec când un cadet din anul trei şterge rogojina cu un prosop. Dar cred că eu ies în avantaj cu târgul ăsta.

— Încă nu m-ai văzut încercând să memorez date! glumeşte Rhiannon.

Cineva ţipă la câteva rogojini mai încolo, aşa că ne răsucim ca să vedem. Jack Barlowe blochează un alt cadet din primul an. Celălalt e mai scund şi mai slab decât Jack, dar tot are cu treizeci de kilograme în plus faţă de mine.

Jack îşi smuceşte braţele, cu palmele încă fixate de o parte şi de alta a capului celuilalt bărbat.

— Tipul ăsta e un nemernic... începe Rhiannon.

În sală răsună trosnetul îngrozitor al oaselor zdrobite, iar cadetul din primul an rămâne nemişcat în strânsoarea lui Jack.

— Sfinte Malek! şoptesc când acesta îl scapă pe bărbat pe podea.

La cât de des e invocat zeul morţii, încep să mă întreb dacă nu cumva locuieşte aici. Prânzul ameninţă să-mi părăsească stomacul, dar inspir pe nas şi expir pe gură, fiindcă aici nu-mi pot băga capul între genunchi.

— Ce am spus adineauri? strigă instructorul lor, îndreptându-se spre rogojină. Fir-ar să fie, i-ai rupt gâtul!

— De unde era să ştiu că gâtul lui e aşa firav? protestează Jack.

Eşti moartă, Sorrengail! Şi eu voi fi cel care te va ucide! Promisiunea lui de ieri îmi revine pe furiş în minte.

— Privirea înainte! ne ordonă Emetterio, în timp ce ne uităm la cadetul mort din primul an, însă tonul lui e mai blând decât înainte. Nu trebuie să vă obişnuiţi cu asta, însă trebuie să treceţi peste. Tu şi tu!

Face semn spre Rhiannon şi un băiat corpolent din primul an, din detaşamentul nostru, cu păr negru-albăstrui şi trăsături colţuroase. La naiba, nu-mi mai amintesc numele lui! Trevor? Poate Thomas? Sunt prea mulţi oameni noi ca să mai ştiu în acest moment care-i care.

Mă uit la Dain, dar el e deja cu ochii pe ei.

Rhiannon se ocupă repede de cadet, uimindu-mă de fiecare dată când reuşeşte să evite un pumn şi să plaseze unul de-al ei. E agilă, iar loviturile îi sunt puternice – combinaţia fatală care o va scoate în evidenţă, la fel ca pe Mira.

— Cedezi? îl întreabă pe băiat.

Îl răstoarnă pe spate, mâna oprindu-i-se la jumătatea loviturii, chiar deasupra gâtului.

Tanner? Sunt destul de sigură că e un nume care începe cu *T*.

— Nu! urlă el înainte să-şi înfăşoare picioarele în jurul picioarelor lui Rhiannon, trântind-o pe spate.

Însă ea se rostogoleşte şi-şi recapătă echilibrul, aducându-l din nou în aceeaşi poziţie, dar de data asta îşi pune şi cizma pe gâtul lui.

— Nu ştiu ce să spun, Tynan, s-ar putea să vrei să cedezi, spune Dain, zâmbind. Ţi-a cam tăbăcit fundul.

Ah, aşa e! Tynan.

— Du-te dracului, Aetos! pufneşte Tynan, dar Rhiannon îi apasă cizma pe gât, ultimul cuvânt ieşind ca o bolboroseală de neînţeles.

Faţa i se face de un roşu aprins. Mda, Tynan are orgoliul mai mare decât simţul raţiunii.

— Cedează! declară Emetterio, iar Rhiannon păşeşte într-o parte şi-i întinde mâna.

Tynan o acceptă.

— Tu, spune Emetterio, indicând-o pe fata cu părul roz şi relicva rebeliunii pe mână, din anul doi. Şi tu, adaugă el, iar degetul i se îndreaptă spre mine.

E cu cel puţin un cap mai înaltă decât mine, iar dacă tot corpul îi e la fel de bine tonifiat precum braţele, atunci sunt terminată.

Nu pot s-o las să pună mâna pe mine!

Inima-mi bate atât de tare, încât ameninţă să-mi iasă din piept, dar dau din cap şi păşesc pe rogojină.

— Poţi s-o faci! mă încurajează Rhiannon, împungându-mă în umăr când trece pe lângă mine.

— Sorrengail.

Fata cu părul roz se uită la mine, cu ochii de un verde-pal îngustaţi, de parcă aş fi ceva ce a răzuit de pe talpa cizmei.

— Chiar ar trebui să-ţi vopseşti părul, dacă nu vrei ca ceilalţi să afle cine e maică-ta. Eşti singura ciudată cu părul argintiu din cvadrant.

— N-am spus niciodată că-mi pasă dacă lumea află cine e mama.

Îi dau ocol pe covoraş.

— Sunt mândră de felul în care slujeşte regatul, protejându-l de inamicii din exterior *şi* din interior.

Când strânge din dinţi în urma înţepăturii, un sâmbure de speranţă îmi încolţeşte în piept. Cei însemnaţi, aşa cum am auzit că li se spune celor care poartă relicvele rebeliunii, dau vina pe mama pentru executarea părinţilor lor. Fie, urăşte-mă! Mama spune adesea că, dacă laşi emoţiile să intervină într-o luptă, ai pierdut deja. Nu mi-am dorit niciodată cu atâta înverşunare ca mama mea, legendară pentru sângele ei rece, să aibă dreptate.

— Târfa naibii! scuipă ea. Maică-ta mi-a ucis familia!

Se aruncă înainte, complet dezlănţuită, cu braţul întins şi mâna strânsă în pumn, dar fac repede un pas în lateral şi mă răsucesc cu mâinile ridicate. Repetăm figura de câteva ori, apoi o lovesc şi mă gândesc că planul meu s-ar putea să funcţioneze.

Când mă ratează din nou, scoate un sunet ameninţător din gât, ca un mârâit, iar piciorul îi zboară spre capul meu. Mă las în jos, dar fata se aruncă la podea şi mă loveşte direct în piept cu celălalt picior, propulsându-mă înapoi.

Aterizez pe rogojină cu o bufnitură puternică, iar în secunda următoare mă trezesc cu ea deasupra mea. E al naibii de *rapidă!*

— Aici n-ai voie să-ţi foloseşti puterile, Imogen! strigă Dain.

Imogen îşi dă silinţa să mă omoare.

Ochii ne sunt la acelaşi nivel. Simt alunecarea fulgerătoare a unui obiect greu de-a lungul coastelor. Zâmbeşte, dar zâmbetul îi păleşte când ne uităm amândouă în jos şi observ cum îşi vâră pumnalul înapoi în teacă.

Armura tocmai mi-a salvat viaţa. *Mulţumesc, Mira!*

Confuzia îi schimonoseşte chipul pentru un moment, suficient însă cât să-i reped un pumn în obraz şi să mă rostogolesc de sub ea.

Mâinile îmi strigă de durere, chit că sunt sigură c-am strâns corect degetele, dar o ignor şi ne redresăm amândouă.

— Ce fel de armură e asta?

Se uită fix la coastele mele în timp ce ne dăm târcoale una alteia.

— A mea!

Mă feresc şi mă retrag când mă atacă din nou, dar mişcările i se văd ca prin ceaţă.

— Imogen! urlă Emetterio. Mai fă asta o dată şi voi...

De data asta o iau în direcţia greşită şi mă prinde, doborându-mă la podea. Mă lovesc cu faţa de rogojină şi genunchii ei îmi presează spatele. Printr-o mişcare rapidă, Imogen îmi trage braţul drept înapoi.

— Cedează! strigă ea.

Nu pot. Dacă cedez din prima zi, cine ştie ce-mi va aduce următoarea.

— Nu!

Acum eu sunt cea lipsită de raţiune, la fel ca Tynan, însă eu sunt mult mai fragilă.

Când mă trage şi mai tare de braţ, durerea îmi înlătură orice gând din minte şi peste ochi mi se lasă un văl negru. Nu-mi pot reţine urletul când ligamentele se întind, se sfărâmă, apoi pocnesc.

— Cedează, Violet! strigă Dain.

— Cedează! îmi comandă Imogen.

Gâfâind după aer din cauza greutăţii ei care mă striveşte, îmi răsucesc faţa într-o parte şi simt cum îmi dislocă umărul. Durerea mă copleşeşte.

— A cedat, spune Emetterio. Ajunge!

Îl aud din nou – pocnetul macabru al oaselor rupte –, însă de data asta sunt ale mele.

Din punctul meu de vedere, dintre toate puterile călăreţilor oferite de peceţi, vindecarea e cea mai de preţ, însă nu ne putem permite să lăsăm garda jos în preajma unei astfel de peceţi. Vindecătorii sunt rari, iar răniţii, din belşug.

— GHIDUL MODERN PENTRU TĂMĂDUITORI, DE MAIORUL FREDERICK

CAPITOLUL 6

Flăcările agoniei îmi cuprind antebraţul şi pieptul în timp ce Dain mă scoate în braţe din Cvadrantul Călăreţilor, prin pasajul acoperit de la nivelul inferior, apoi mă poartă peste râpă, în Cvadrantul Tămăduitorilor. De fapt, e un pod de piatră prevăzut cu un acoperiş, întărit cu şi mai multă piatră, care aproape-l transformă într-un tunel suspendat cu puţine ferestre, dar nu gândesc destul de limpede ca să-l admir. Dain îl traversează repede, paşii lui mari străbătând distanţa în câteva secunde.

— Aproape am ajuns! îmi spune liniştitor, ţinându-mă ferm, dar cu grijă, de cutia toracică şi de sub genunchi.

Braţul inutil mi-e sprijinit pe piept.

— Toată lumea te-a văzut pierzându-ţi cumpătul, şoptesc, străduindu-mă din răsputeri să blochez mintal durerea, ca-n nenumărate alte dăţi.

De obicei ajunge să ridic un zid mintal în jurul durerii chinuitoare care-mi pulsează în corp, apoi îmi spun că durerea există doar în interiorul cutiei prin urmare n-o mai pot simţi însă, de data asta, soluţia nu prea dă roade.

— Nu mi-am pierdut cumpătul! mă contrazice Dain, care loveşte de trei ori cu piciorul în uşă când ajungem în dreptul ei.

— Ai strigat şi m-ai scos de acolo de parcă ai ţine la mine, spun cu ochii aţintiţi pe cicatricea de pe maxilarul lui, pe barba

care-i acoperă pielea bronzată sau pe orice altceva, doar ca să nu simt durerea devastatoare din umăr.

— Chiar ţin la tine! spune şi mai loveşte o dată cu piciorul.

Şi *acum toată lumea ştie asta.*

Uşa se deschide şi Winifred, o tămăduitoare care mi-a fost alături de prea multe ori ca să mai ţin socoteala, se dă înapoi ca să-i facă loc lui Dain să mă care înăuntru.

— Încă un rănit? Voi, călăreţii, vreţi să ne ocupaţi toate paturile... Oh, nu, Violet?

Face ochii mari.

— Bună, Winifred! reuşesc să îngaim, în ciuda durerii.

— Pe-aici!

Ne conduce în infirmerie, o sală lungă plină cu paturi, dintre care jumătate sunt ocupate de oameni în uniformele negre ale călăreţilor. Spre deosebire de vindecători, tămăduitorii nu au puteri magice, apelând în schimb la tradiţionalele tincturi şi la pregătirea medicală. Sper că Nolon e prin preajmă în seara asta, din moment ce el m-a îngrijit în ultimii cinci ani.

Pecetea de vindecare e extraordinar de rară în rândul călăreţilor. Aceştia au puterea de a repara, de a restaura şi de a face orice să revină la starea sa iniţială, de la ţesături sfâşiate şi poduri prăbuşite până la oase rupte. Fratele meu a fost vindecător şi ar fi ajuns unul dintre cei mai buni, dacă ar mai fi trăit.

Dain mă întinde cu blândeţe pe patul spre care ne-a îndrumat Winifred, care se aşază pe marginea saltelei, lângă şoldul meu. Când îşi pune mâna zbârcită pe fruntea mea, am impresia că fiecare rid de pe chipul ei e o mângâiere.

— Helen, cheamă-l pe Nolon! îi porunceşte Winifred unei tămăduitoare de patruzeci de ani care trece pe lângă noi.

— Nu! strigă Dain, panicat.

Poftim?

Tămăduitoarea de vârstă mijlocie îşi plimbă privirea de la

Winifred la Dain, vizibil încurcată.

— Helen, ea e Violet Sorrengail, iar dacă Nolon o să afle că e aici şi *nu* l-ai chemat, tu răspunzi, spune Winifred pe un ton înşelător de calm.

— Sorrengail? repetă tămăduitoarea pe un ton ascuţit.

Încerc să mă concentrez asupra lui Dain printre pulsaţiile dureroase din umăr, dar camera începe să se învârtă. Vreau să-l întreb de ce nu e de acord să-mi fie vindecat umărul, dar un alt val de durere aproape că mă lasă inconştientă şi nu reuşesc decât să gem.

— Helen, dacă nu-l aduci pe Nolon, o să-şi pună dragonul să te mănânce de vie, cu tot cu mutra ta acră!

Winifred îşi arcuieşte o sprânceană argintie, ignorându-l făţiş pe Dain, care insistă din nou să nu-l cheme pe vindecător în cele din urmă, Helen dispare, albă la faţă.

Dain mută un scaun de lemn mai aproape de patul meu, un scârţâit infernal răsunând în cameră în timp ce-l târăşte pe podea.

— Violet, ştiu că eşti rănită, dar poate că...

— Poate că ce, Dain Aetos? Vrei s-o vezi suferind? îl întreabă Winifred. I-am spus că aveau să te distrugă, murmură ea şi se apleacă deasupra mea, cercetându-mă cu ochii ei cenuşii.

Winifred e cea mai bună tămăduitoare pe care o are Basgiathul, prepară fiecare tonic pe care-l prescrie şi, în toţi aceşti ani, m-a văzut cu mai multe zgârieturi decât mi-ar plăcea să-mi amintesc.

— M-a ascultat? Fireşte că nu! Mama ta e a naibii de încăpăţânată.

Întinde mâna spre braţul meu rănit, dar tresar când îl ridică câţiva centimetri şi-mi împunge uşor umărul.

— Păi, cu siguranţă e rupt, spune ea la vederea braţului meu. Şi cu siguranţă vei avea nevoie de un chirurg pentru

umărul ăla. Ce s-a întâmplat? îl întreabă pe Dain.

— Antrenamentul, o lămuresc printr-un singur cuvânt.

— Tu taci! Conservă-ţi energia! spune ea şi se răsuceşte spre Dain. Iar tu, băiete, fă-te util şi trage draperiile în jurul nostru! Cu cât mai puţini oameni o văd în starea asta, cu atât mai bine.

Dain sare în picioare şi se conformează rapid, înconjurându-ne cu materialul albastru care formează un separeu înghesuit, dar eficient, despărţindu-ne de ceilalţi călăreţi care au fost aduşi.

— Bea asta!

Winifred scoate de la centură o fiolă cu un lichid chihlimbariu.

— Îţi va amorţi durerea cât timp ne ocupăm de tine.

— Nu-i poţi cere s-o vindece! protestează Dain.

— Noi doi am vindecat-o în ultimii cinci ani, zice ea, scoţând dopul fiolei şi apropiindu-mi-o de buze. Atâta îţi trebuie, să începi să-mi spui ce pot sau nu să fac!

Dain îmi strecoară o mână sub spate, iar cealaltă la ceafă, ajutându-mă să mă ridic puţin în şezut ca să pot înghiţi lichidul. Amar, ca de fiecare dată când l-am luat, dar ştiu că-şi va face treaba. Mă lasă înapoi pe pat şi se răsuceşte spre Winifred.

— Nu vreau să sufere, de aceea suntem aici. Dar, dacă e rănită atât de grav, poate scribii o vor lăsa să dea o admitere târzie. A trecut doar o zi.

Când înţeleg motivul pentru care nu e de acord să mă vadă un vindecător, furia îmi depăşeşte durerea suficient ca să ripostez.

— Nu voi merge la scribi!

Apoi oftez, îmi cobor pleoapele şi simt cum ceva plăcut îmi curge iute prin vene, cu un zumzet liniştitor. În decurs de câteva clipe, între mine şi durere se întinde o distanţă îndeajuns de mare cât să pot gândi oarecum limpede. Mă forţez să deschid

ochii.

Sau cel puţin aşa am crezut, că au trecut doar câteva clipe, dar e clar că nu am prins tot din conversaţia care are loc, deci evident că s-au scurs mai multe minute.

Draperiile se despart şi intră Nolon, sprijinindu-se în baston. Îi zâmbeşte soţiei sale, dinţii albi contrastând puternic cu pielea brună.

— Ai trimis după mine, draga...

Zâmbetul îi dispare când mă observă.

— Violet?

— Bună, Nolon! spun, forţându-mi gura să articuleze cuvintele. Te-aş saluta, dar unul dintre braţe nu funcţionează iar celălalt mi-e ca de plumb.

Zeii să aibă milă, acum stâlcesc cuvintele?

— Serul Leigheas, îi explică Winifred soţului ei cu un zâmbet strâmb.

— E cu tine, Dain?

Nolon se întoarce spre el cu o privire încărcată de reproş, care mă face să mă simt de parcă am iarăşi cincisprezece ani şi sunt adusă aici pentru că mi-am luxat glezna, după ce ne-am căţărat într-un loc unde n-aveam voie.

— Sunt liderul detaşamentului din care face parte, răspunde el, făcându-i loc vindecătorului să se apropie. S-o pun sub comanda mea a fost singurul lucru la care m-am putut gândi ca s-o ţin în siguranţă.

— Nu te-ai descurcat prea bine, nu-i aşa? spune Nolon.

— A fost ziua evaluării pentru lupta corp la corp, explică Dain. Imogen, din anul doi, i-a dislocat umărul lui Violet şi i-a rupt mâna.

— În ziua evaluării? mârâie Nolon şi-mi taie materialul cămăşii cu mânecă scurtă cu un pumnal.

Bărbatul are optzeci şi patru de ani, însă nu trece nici

măcar o singură zi în care să nu se îmbrace în uniforma neagră a călăreţilor, înarmat până-n dinţi.

— Mama ei sa... numărat printre... sepa... sepa... separatiştii... luiFenRiorson, explic încet, încercând să articulez cuvintele, dar eşuez. Iar eussssssuntosorrengail, aşacăînţeleg.

— Eu nu! mormăie Nolon. N-am fost niciodată de acord cu recrutarea copiilor ăstora în Cvadrantul Călăreţilor ca pedeapsă pentru păcatele părinţilor. N-am forţat niciodată pe nimeni să se înroleze în acest cvadrant. Niciodată! Şi pentru un motiv foarte întemeiat. Mulţi cadeţi nu supravieţuiesc, dar bănuiesc că ăsta e de fapt şi scopul. Dincolo de asta, n-ar trebui ca tu să suferi pentru onoarea mamei tale. Generalul Sorrengail a salvat Navarre când l-a capturat pe Marele Trădător.

— Deci n-o vei vindeca, aşa-i? întreabă Dain cu voce joasă, ca să nu fie auzit de dincolo de draperii. Tot ce vreau este ca tămăduitorii să-şi facă treaba şi să se întremeze de la sine. Fără magie. N-are nicio şansă dacă se întoarce în cvadrant în ghips sau dacă trebuie să se apere cu umărul încă refăcându-se după o intervenţie chirurgicală. Ultima dată i-a luat patru luni să-şi revină. E singura cale s-o scoatem din Cvadrantul Călăreţilor cât încă respiră!

— Numerglasibi!

S-a ales praful de încercarea mea de a nu stâlci cuvintele!

— Sibi.

Mai încerc o dată.

— SIBI!

Oh, la dracu'!

— Vindecă-mă!

— Întotdeauna o să te vindec, îmi promite Nolon.

— Doar... de... data... asta!

Mă concentrez pe fiecare cuvânt.

— Dacă... ceilalţi... vor observa... că trebuie... să fiu... mereu... vindecată... vor crede că... sunt vulnerabilă.

— De asta ar trebui să profităm de prilej şi să te scoatem de aici!

Dain devine din ce în ce mai panicat. Nu mă poate proteja de fiecare dată, însă o să fie distrus dacă o să continue să fie de faţă când sunt rănită şi, în cele din urmă, ucisă.

— Singura ta şansă de supravieţuire e să pleci de aici şi să mergi direct în Cvadrantul Scribilor!

Mă uit urât la Dain şi-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Nu plec din c... vadrant. Doar pentru ca mama să mă târască înapoi aici. Rămân.

Îmi răsucesc capul, căutându-l pe Nolon, iar camera începe din nou să se învârtă.

— Vindecă-mă, dar doar de data asta!

— Ştii c-o să te doară ca naiba şi că o să te mai înjunghie câteva săptămâni, nu? mă întreabă Nolon, care se aşază pe scaunul de lângă pat, uitându-se lung la umărul meu.

Încuviinţez din cap. Nu-i prima mea vindecare, dar când eşti atât de fragilă din naştere ca mine, durerea vindecării e depăşită doar de cea provocată de rană. Practic, e o zi obişnuită.

— Te rog, Vi! mă imploră Dain. Te rog, schimbă cvadrantele! Dacă nu pentru tine, fă-o pentru mine – fiindcă n-am reacţionat la timp. Ar fi trebuit s-o opresc. Nu te pot proteja!

Aş fi vrut să-mi fi dat seama de planul lui înainte să iau poţiunea de la Winifred, ca să-i pot explica mai bine. Nimic din cele întâmplate nu e din vina lui, dar el va continua să-şi asume răspunderea – ca întotdeauna. Inspir adânc şi îi spun:

— Am ales deja.

— Întoarce-te în cvadrant, Dain! îi ordonă Nolon fără să-şi ridice privirea. Dacă ar fi fost oricare alt cadet din primul an, ai fi plecat de mult.

Privirea îndurerată a lui Dain o susţine pe a mea.

— Du-te! insist. Ne vedem în formaţie mâine dimineaţă. Oricum, nu vreau să fie de faţă.

Îşi acceptă cu greu înfrângerea şi dă din cap o dată, apoi se răsuceşte şi iese prin deschizătura dintre draperii, fără să mai spună ceva. Sper din tot sufletul că alegerea mea de astăzi nu-l va distruge mai târziu pe cel mai bun prieten al meu.

— Eşti gata? mă întreabă Nolon, cu mâinile întinse deasupra umărului meu.

— Muşcă! zice Winifred.

Îmi aduce în dreptul buzelor o cureluşă de piele, pe care o prind între dinţi.

— Să începem! murmură Nolon.

Cute de concentrare îi apar pe frunte înainte să-mi răsucească mâna. O agonie nimicitoare îmi sfredeleşte umărul şi-mi înfig dinţii în cureluşa de piele. Ţip, rezist o secundă, două, apoi totul se întunecă.

*

Seara târziu, când îmi croiesc drum înapoi, cu braţul drept pulsând de durere şi înfăşurat într-o faşă de-un albastru-deschis, care, dacă e posibil, îmi desenează o ţintă şi mai mare pe spate, cazărmile sunt aproape pline.

Feşele dau de înţeles că eşti *slabă*. Dau de înţeles că eşti *fragilă*. Dau de înţeles că eşti o *povară pentru aripă*. Dacă mă rănesc atât de uşor pe rogojină, ce se va întâmpla când o să cad de pe spatele unui dragon?

Soarele a apus de mult, dar camera e scăldată în razele blânde şi strălucitoare ale luminilor-magice. Câteva fete din primul an se pregătesc de culcare. Îi zâmbesc uneia dintre ele, care îşi tamponează buza umflată cu o pânză mânjită de sânge,

şi-mi oglindeşte gestul, tresărind.

Remarc trei paturi goale în rândul nostru, dar asta nu înseamnă că toţi cadeţii sunt morţi, nu? Poate că sunt în Cvadrantul Tămăduitorilor, la fel cum am fost şi eu, sau poate că se îmbăiază.

— Ai venit! mă întâmpină Rhiannon, sărind din pat, deja îmbrăcată pentru somn, în pantaloni scurţi şi tricou, iar uşurarea i se citeşte în privire şi-n zâmbet.

— Am venit, o asigur. Am rămas fără o cămaşă, dar am venit.

— Poţi face rost de alta mâine de la depozit.

Cred că vrea să mă îmbrăţişeze, dar, după ce aruncă o privire spre braţul imobilizat în faşă, se dă un pas îndărăt şi se aşază pe marginea patului ei. Mă aşez şi eu pe al meu, cu faţa spre ea.

— Cât de rău e?

— O să mă doară în următoarele câteva zile, dar voi fi bine atât timp cât îl ţin imobilizat. O să fiu ca nouă înainte de începerea înfruntărilor pe rogojină.

Am două săptămâni la dispoziţie ca să-mi dau seama cum să evit să se mai întâmple aşa ceva.

— O să te ajut să te pregăteşti! îmi promite ea. Eşti singura prietenă pe care o am aici şi aş prefera să nu mori când lucrurile o să devină interesante.

Îmi oferă un zâmbet strâmb.

— Îmi voi da silinţa să n-o fac, îi răspund cu un rânjet, în ciuda durerii pulsatile din umăr şi braţ.

Efectul tonicului a trecut de mult şi începe să doară ca naiba.

— Iar eu o să te ajut la istorie.

Îmi las greutatea pe mâna stângă, care alunecă sub pernă. E ceva acolo.

— Vom fi de neoprit! declară Rhiannon, uitându-se la

Tara, fata cu părul negru şi buclat din Moraine, când trece prin dreptul priciurilor noastre.

Scot o carte mică – nu, e un jurnal –, cu un bilet îndoit deasupra, pe care e notat *Violet* cu scrisul de mână al Mirei. Îl despăturesc cu o mână.

Violet,

Am petrecut o grămadă de timp citind listele în această dimineaţă şi, slavă zeilor, numele tău nu era pe ele! Nu mai pot sta. Sunt nevoită dă mă întorc la aripa mea şi, chiar dacă aş fi putut să mai rămân, oricum nu mi-ar fi permit să te văd. Am mituit un scrib să-ţi lase biletul sub pernă. Sper că ştii cât de mândră sunt că eşti sora mea! (Brennan mi-a scris asta în vara de dinainte să intru în cvadrant. M-a salvat şi te poate salva şi pe tine. Am adăugat pe ici, pe colo propriile frânturi de înţelepciune, dobândite cu greu, dar în mare parte sunt îndemnările lui şi ştiu că ar fi vrut să le ai. Ar fi vrut să trăieşti.

Te iubesc!

Mira

Îmi înghit nodul din gât şi pun biletul deoparte.

— Ce-i asta? mă întreabă Rhiannon.

— A fost al fratelui meu.

Mă grăbesc să deschid coperta. Mama a ars toate lucrurile lui după ce a murit, aşa cum dictează tradiţia. Parcă au trecut secole de când i-am văzut ultima dată scrisul apăsat, dar iată-l aici! Mi se strânge pieptul şi mă străbate un nou val de suferinţă. „Jurnalul lui Brennan” citesc pe prima pagină, apoi trec la a doua.

Mira,

Eşti o Sorrengail aşa că vei supravieţui. Poate nu la fel de spectaculos ca mine. Însă nu ne putem ridica toţi la standardele mele, nu-i aşa? Lăsând gluma deoparte, aici găseşti tot ce am învăţat. Ai

grijă de jurnal. Ascunde-l! Trebuie să trăieşti, pentru că Violet e cu ochii pe tine. N-o poţi lăsa să te vadă căzând.

Brennan

Lacrimile îmi inundă ochii, dar clipesc şi le alung.

— E doar jurnalul lui, mint, răsfoind paginile.

Îi pot auzi tonul sarcastic când parcurg notiţele, de parcă ar fi aici, lângă mine, înlăturând orice pericol cu un zâmbet larg sau făcându-mi cu ochiul. Fir-ar să fie, îmi e atât de dor de el!

— A murit acum cinci ani.

— Oh, asta e... începe Rhiannon şi se apleacă în faţă, cu ochii plini de compasiune. Nici noi nu ardem întotdeauna totul. Uneori e frumos să ai ceva, nu-i aşa?

— Da, şoptesc.

Înseamnă *totul* să am jurnalul lui, dar ştiu că, dacă mama îl va găsi vreodată, îl va arunca în foc.

Rhiannon se întinde pe priciul ei, deschizându-şi cartea de istorie, iar eu mă cufund din nou în trecutul lui Brennan, începând de la a treia pagină.

Ai supravieţuit Parapetului. Bravo! Fii atentă în următoarele câteva zile şi nu face nimic care să atragă atenţia asupra ta. Ţi-am desenat o hartă care îţi arată atât unde sunt sălile de clasă, cât şi unde se întâlnesc instructorii Ştiu că eşti stresată în privinţa confruntărilor, dar nu trebuie să fii nu cu un asemenea croşeu de dreapta. Alegerea perechilor poate părea aleatorie, dar nu-i aşa. Mira, instructorii nu vă spun că toate confruntările sunt hotărâte cu o săptămână înainte. Într-adevăr, orice cadet poate solicita una, dar instructorii vor stabili adversarii astfel încât să fie eliminaţi cei mai slabi. Asta înseamnă că, imediat ce începe adevărata luptă corp la corp, instructorii ştiu deja cine îţi va fi adversar în acea zi. Iată secretul – dacă ştii unde să cauţi şi poţi scăpa neobservată, vei şti cu cine te vei lupta şi te poţi pregăti.

Inspir şi citesc pe nerăsuflate restul paginilor, speranţa înflorindu-mi în piept. Dacă ştiu cu cine urmează să mă lupt, pot

începe lupta înainte să intrăm în ring. În minte mi se conturează limpede un plan.

Două săptămâni, atât mai am la dispoziţie ca să adun tot ce am nevoie înainte de începerea confruntărilor, însă nimeni nu cunoaşte domeniul Basgiathului mai bine decât mine. Totul e aici.

Un zâmbet mi se întinde încet pe chip. Știu cum să supraviețuiesc.

În interesul menţinerii păcii pe teritoriul Navarrei, fiecărui detaşament, din fiecare cvadrant, nu-i vor fi repartizaţi mai mult de trei cadeţi însemnaţi cu relicvele rebeliunii.

— ANEXA 5.2, CODUL DE CONDUITĂ AL COLEGIULUI DE RĂZBOI BASGIATH

Ca o adăugare la modificările survenite în ultimul an, un grup mai mare de trei persoane însemnate va fi privit de acum încolo ca un act de revoltă şi este considerat prin prezenta un semn de înaltă trădare.

— ANEXA 5.3, CODUL DE CONDUITĂ AL COLEGIULUI DE RĂZBOI BASGIATH

CAPITOLUL 7

Mă lovesc cu degetul într-un bolovan şi mă împiedic în iarba înaltă până la talie, care creşte pe malul râului de sub cetate.

— La naiba! mormăi.

Luna frumoasă şi plină îmi luminează calea, dar transpir abundent sub pelerina care mă ascunde, luată pentru eventualitatea în care şi altcineva a mai avut ideea să hoinărească pe-aici după ora stingerii.

De pe piscurile de deasupra coboară râul Iakobos, alimentat de precipitaţiile de vară. Curenţii sunt rapizi şi periculoşi în această perioadă a anului, mai ales în culoarul adânc al râpei. Nu-i de mirare că un cadet din primul an a murit ieri, când a căzut în el în timpul liber. De la Parapet, detaşamentul nostru e singurul care n-a pierdut pe nimeni, însă e puţin probabil ca lucrurile să mai rămână aşa multă vreme în colegiul ăsta nemilos.

După ce-mi fixez mai bine traista grea peste faşă, mă

apropii de râu, de-a lungul pâlcului de stejari străvechi, unde ştiu că o să găsesc o viţă cu boabe de fonilee, care în curând vor fi numai bune de cules. Coapte, fructele mov sunt acre şi greu de mâncat, dar, dacă le strâng înainte de sezon şi le las la uscat, vor deveni o armă în arsenalul meu în creştere, încropit pe parcursul a nouă nopţi de furişat. De aceea am luat cu mine cartea despre otrăvuri.

Confruntările încep săptămâna viitoare, aşa că orice avantaj e esenţial.

Găsesc bolovanul pe care l-am folosit ca reper în ultimii cinci ani, apoi număr copacii de pe malul râului.

— Unu, doi, trei, număr în şoaptă şi dau exact de stejarul de care am nevoie.

Ramurile i se întind în toate direcţiile, unele cutezând să ajungă deasupra râului. Din fericire, nu trebuie să depun prea mult efort ca să mă caţăr pe creanga cea mai apropiată de pământ, mai ales că iarba de la baza trunchiului e neobişnuit de călcată în picioare.

Un junghi ascuţit îmi străbate umărul când îmi eliberez braţul drept din faşă şi încep să mă caţăr în lumina lunii. Durerea se estompează repede într-un disconfort suportabil, aşa cum se întâmplă în fiecare seară în care Rhiannon îmi tăbăceşte fundul pe rogojină. Sper că mâine Nolon îmi va scoate definitiv faşa asta enervantă.

Viţa de fonilee arată înşelător de asemănător cu iedera, însă am escaladat de atâtea ori copacul, încât ştiu că asta e ceea ce caut. N-am fost niciodată nevoită să mă urc în blestematul ăsta de copac cu o mantie pe mine. E ca un ghimpe-n coaste. Ţesătura se agaţă de fiecare creangă pe măsură ce avansez, cu grijă şi constant, ocolind ramura groasă pe care am pierdut ore în şir citind.

— La naiba!

Piciorul îmi alunecă pe scoarţă, iar inima mi se opreşte

pentru o clipă, apoi bâjbâi cu tălpile după un punct de sprijin mai solid. Ar fi mult mai uşor pe timpul zilei, dar nu pot risca să fiu prinsă.

Scoarţa îmi juleşte palmele, dar urc în continuare. La înălţimea asta, vârfurile frunzelor de viţă sunt albe, abia vizibile în lumina pestriţă a lunii care pătrunde prin coronament, dar zâmbesc larg când găsesc boabele.

— Aici eraţi!

Sunt superbe, necoapte şi de culoarea lavandei. Perfect! Înfig unghiile în ramura de deasupra, reuşind să scot din traistă un flacon fără să mă dezechilibrez şi să-i scot dopul cu dinţii Apoi culeg suficiente fructe de pe viţă ca să-l umplu şi fixez dopul înapoi. Dacă pun la socoteală şi ciupercile culese în noaptea asta şi celelalte ingrediente adunate, ar trebui să trec cu bine peste următoarea lună de confruntări.

Când doar câteva ramuri mă mai despart de pământ, observ o mişcare sub mine şi mă opresc. Sper că-i doar o căprioară.

Dar n-am norocul ăsta.

Două siluete înveşmântate în mantii negre – aparent deghizarea preferată a serii – se strecoară la adăpostul copacilor. Cea mai scundă se sprijină cu spatele de un trunchi şi-şi dă gluga jos, dezvăluind un cap pe jumătate ras şi un păr roz mult prea familiar.

Imogen, colega de detaşament care mi-a rupt braţul acum zece zile.

Stomacul mi se strânge, apoi mi se face ghem, când a doua siluetă îşi dă gluga jos.

Xaden Riorson.

La naiba!

Sunt aproximativ cinci metri între noi, însă nu există nimic – şi nimeni – care să-l împiedice să mă ucidă. Frica mă gâtuie şi-mi încleştez mâinile pe ramurile din jur, dezbătând dacă merită să-mi ţin respiraţia ca să nu mă audă sau dacă asta mă va

face să cad din copac, ajunsă în pragul leşinului din cauza lipsei de oxigen.

Încep să vorbească, dar susurul râului din apropiere mă împiedică să disting cuvintele. Uşurarea îmi descătuşează plămânii. Dacă nu-i pot auzi, nici ei nu mă pot auzi pe mine, dacă stau nemişcată. Însă tot ce trebuie să facă Xaden e să-şi ridice privirea şi m-am ars! La propriu, dacă se hotărăşte să mă arunce între fălcile dragonului său Albastru Coadă-Pumnal. Lumina lunii, pentru care am fost recunoscătoare acum câteva minute, a devenit cea mai mare problemă.

Încet, cu grijă, în tăcere, mă mut de pe ramura scăldată în lumina lunii pe următoarea, pierzându-mă printre umbre. Ce caută afară împreună cu Imogen? Oare sunt iubiţi? Prieteni? Nu e deloc treaba mea, dar tot mă întreb dacă ea e genul de femeie de care e atras – una a cărei frumuseţe e întrecută doar de brutalitate. Naiba să-i ia, se merită unul pe altul!

Xaden îşi întoarce chipul dinspre râu, de parcă s-ar uita după cineva, şi-n câteva clipe sosesc mai mulţi călăreţi, adunându-se sub copac. Îşi strâng mâinile. Toţi poartă mantii negre. Şi toţi sunt însemnaţi cu relicvele rebeliunii.

Ochii mi se măresc de uimire când îi număr. Sunt douăzeci şi patru, câţiva din anii doi şi trei, dar cei mai mulţi din anul întâi. Cunosc regulile. Celor însemnaţi le este interzis să se adune în grupuri mai mari de trei persoane. Comit un act de înaltă trădare prin simplul fapt că se află în acelaşi loc. În mod clar e un soi de întâlnire; mă simt ca o pisică agăţată de crengile înfrunzite ale copacului în timp ce lupii dau târcoale dedesubt.

Adunarea lor ar putea fi complet inofensivă, nu? Poate că le e dor de casă, aşa cum cadeţii din provincia Moraine îşi petrec câte o sâmbătă la lacul din apropiere, pentru că le aminteşte de oceanul de care le este atât de dor.

Sau poate că însemnaţii plănuiesc să ardă Basgiathul din temelii, ca să termine ceea ce au început părinţii lor.

Pot sta aici şi să-i ignor, dar această lipsă de reacţie – această frică – ar putea costa câteva vieţi dacă ei chiar pun la cale ceva. Să-l anunţ pe Dain ar fi cel mai înţelept lucru, dar nici măcar nu aud ce-şi spun.

La naiba, la naiba, la naiba! Mi se face greaţă. Trebuie să mă apropii.

Rămânând pe partea opusă a trunchiului şi ascunsă în umbră, cobor pe o altă ramură cu viteza melcului şi-mi ţin respiraţia în timp ce testez fiecare creangă cu o parte din greutate, înainte să cobor. Vocile lor sunt încă înăbuşite de susurul râului, dar îl aud pe cel care vorbeşte mai tare, un tip înalt, cu păr negru şi piele palidă, ai cărui umeri laţi ocupă spaţiu cât pentru doi cadeţi din primul an. Stă vizavi de Xaden şi poartă însemnul celor din anul trei.

— Deja i-am pierdut pe Sutherland şi Luperco, spune el, dar nu pot desluşi răspunsul.

Trebuie să mai cobor două ramuri înainte ca vorbele lor să devină inteligibile. Inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că vrea să-mi iasă dintre coaste. Sunt suficient de aproape încât toţi să mă poată vedea, cu excepţia lui Xaden, care stă cu spatele la mine.

— Îţi convine sau nu, trebuie să rămânem uniţi dacă vrei să supravieţuieşti până la absolvire, spune Imogen.

Cu o mică săritură la dreapta, i-aş putea răsplăti manevra bădărană la care mi-a supus umărul cu o lovitură rapidă în moalele capului.

Dar în acest moment pun mai mult preţ pe viaţa mea decât pe răzbunare, aşa că-mi ţin picioarele acasă.

— Şi dacă vor afla că ne întâlnim? întreabă o fată cu ten măsliniu din primul an, rotindu-şi privirea în jur.

— Facem asta de doi ani şi n-a aflat nimeni, răspunde Xaden, care se sprijină cu spatele de trunchiul din dreapta mea şi-şi încrucişează braţele. Asta doar dacă n-o să le dea de ştire

vreunul dintre voi. Iar dacă vorbeşte careva, voi afla.

Nici nu se oboseşte să-şi mascheze tonul ameninţător.

— Aşa cum a precizat şi Garrick, am pierdut deja doi cadeţi din primul an din cauza neglijenţei lor. Suntem doar patruzeci şi unu în Cvadrantul Călăreţilor şi nu vrem să vă pierdem pe niciunul, dar asta se va întâmpla dacă nu depuneţi puţin efort. Sorţii sunt întotdeauna împotriva noastră şi, credeţi-mă pe cuvânt, orice alt navarrian din cvadrant va căuta motive să vă numească trădători sau va încerca să vă forţeze să daţi greş.

Cadeţii încuviinţează la unison din cap, iar intensitatea din vocea lui îmi taie răsuflarea. La naiba, nu vreau să găsesc nimic admirabil la Xaden Riorson, însă iată-l aici, în carne şi oase, comportându-se enervant de admirabil. Nemernicul!

Trebuie să recunosc, ar fi frumos dacă un călăreţ de rang înalt din provincia mea ar da măcar o para chioară pe vieţile noastre, ale celorlalţi din regiune.

— Câţi dintre voi o încasaţi în lupta corp la corp? îi întreabă Xaden.

Patru mâini ţâşnesc în aer, dar niciuna nu-i aparţine băiatului cu păr blond şi ţepos din primul an, care stă cu mâinile adunate la piept, cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi Liam Mairi. E în Al Doilea Detaşament, Divizia Coadă din aripa noastră, şi unul dintre cadeţii fruntaşi din an. A alergat realmente pe Parapet şi şi-a distrus toţi adversarii în ziua evaluării.

— La naiba! înjură Xaden şi aş da orice să-i văd expresia când îşi trece o mână peste faţă.

Uriaşul – Garrick – oftează.

— Îi învăţ eu!

Îl recunosc acum. E liderul Diviziei Flacără din A Patra Aripă. Superiorul meu direct, după Dain.

Xaden dă din cap.

— Eşti cel mai bun luptător...

— *Tu eşti* cel mai bun luptător dintre noi, îl contrazice un cadet din anul doi, care stă pe lângă el, cu un zâmbet fugar pe buze.

E chipeş, cu pielea brună, cu o claie de bucle negre şi o litanie de embleme pe partea de uniformă care se întrezăreşte pe sub mantie. Trăsăturile îi sunt asemănătoare cu cele ale lui Xaden, ceea ce înseamnă c-ar putea fi rude. Poate verişori? Dacă-mi aduc bine aminte, Fen Riorson a avut o soră. Fir-ar, cum îl chema pe tip? Au trecut ceva ani de când am citit registrele, dar cred că numele îi începe cu litera *B.*

— Poate că-i cel care luptă cel mai murdar, spune Imogen printre dinţi.

Majoritatea izbucnesc în râs, iar cei din primul an schiţează nişte zâmbete.

— Mai degrabă-i al naibii de nemilos! adaugă Garrick.

Toţi consimt, dând din cap, inclusiv Liam Mairi.

— Garrick e cel mai bun luptător dintre noi, iar Imogen îi calcă pe urme, dar ea e mult mai răbdătoare, remarcă Xaden, ceea ce e ridicol, având în vedere că n-a părut deloc răbdătoare când mi-a rupt braţul. Voi patru vă împărţiţi între ei doi pentru antrenamente. Un grup de trei nu va atrage atenţia. Alte probleme?

— Nu pot face asta! izbucneşte un cadet slăbănog din primul an, care-şi trage umerii, ridicându-şi degetele subţiri spre faţă.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Xaden, iar glasul îi devine mai aspru.

— Nu pot face asta! repetă tipul. Să ucid! Să mă bat! Nimic din toate astea! adaugă el, ridicând tot mai mult vocea cu fiecare afirmaţie. În ziua evaluării, unui tip i-a fost rupt gâtul chiar în faţa mea. Vreau să merg acasă! Poţi să mă ajuţi cu *asta?*

Toate capetele se întorc spre Xaden.

— Nu, spune el şi ridică din umeri. Nu vei supravieţui. Cel mai bine e să-ţi accepţi soarta şi să nu-mi mai iroseşti timpul.

Luată prin surprindere, fac tot posibilul să-mi înăbuş suspinul, însă unii din grup nu se obosesc să-şi ascundă reacţiile. Ce nenorocit!

Băiatul scund pare afectat şi, din instinct, îmi pare rău pentru el.

— Ai fost cam dur, vere! spune băiatul din anul doi care seamănă cu Xaden, înălţându-şi sprâncenele.

— Ce ai vrea să spun, Bodhi? întreabă Xaden pe un ton calm şi uniform. Nu-i pot salva pe toţi, în niciun caz pe cei care nu sunt dispuşi să-şi dea silinţa ca să se salveze.

— La naiba, Xaden! Aşa nu-i încurajezi!

— Dacă au nevoie de încurajări, atunci ştim amândoi că nu vor părăsi cvadrantul în ziua absolvirii. Hai să fim realişti! Pot să-i ţin de mâini şi să le fac tot felul de promisiuni goale, cum că vor reuşi toţi să supravieţuiască, dacă asta îi ajută să doarmă, însă, din experienţa mea, adevărul e mult mai valoros.

Îşi întoarce capul şi pot doar să presupun că se uită la băiatul panicat din primul an.

— În război mor oameni. Nu-i încununat de glorie, aşa cum cântă barzii. Înseamnă gâturi rupte şi căzături de la şaizeci de metri înălţime. Nu-i nimic romantic în pământul pârjolit sau în mirosul de sulf. Acesta – face un gest spre cetatea din spate – nu-i un basm în care toată lumea scapă cu viaţă. E realitatea crudă, rece şi nepăsătoare. Nu toţi cei de aici se vor mai întoarce acasă... sau la ce a mai rămas din casele noastre. Şi să nu vă îndoiţi de asta: suntem în război de fiecare dată când punem piciorul în cvadrant.

Se apleacă uşor înainte.

— Aşa că, dacă nu laşi tâmpeniile şi nu lupţi, atunci, nu, nu vei reuşi!

Doar greierii îndrăznesc să curme tăcerea.

— Acum, să-mi dea cineva o problemă pe care chiar pot s-o rezolv! ordonă Xaden.

— Sumarul-Luptei, spune încet o fată din anul întâi, pe care o recunosc.

Patul ei se află la un rând distanţă de al meu şi al lui Rhiannon. Ah, cum o cheamă? Sunt prea multe femei în dormitorul comun ca să le cunosc pe toate, dar sunt sigură că e în A Treia Aripă.

— Nu-i vorba că nu pot ţine pasul, dar informaţiile...

Ridică din umeri.

— Asta-i una grea, răspunde Imogen, întorcându-se cu faţa spre Xaden.

Profilul ei e aproape de nerecunoscut în lumina lunii, de parcă nu i-ar aparţine persoanei care mi-a dislocat umărul. Acea Imogen e rea, maliţioasă, chiar crudă, dar felul în care se uită la Xaden îi îmblânzeşte ochii, gura, întreaga postură, în timp ce-şi aranjează după ureche o şuviţă scurtă de păr roz.

— Înveţi ce-ţi predau, spune Xaden cu o notă de duritate în voce. Nu uiţi ce ştii, dar reciţi tot ce-ţi spun ei.

Sprâncenele mi se ridică a mirare. Ce naiba vrea să spună cu *asta?* Sumarul-Luptei e unul dintre cursurile predate de scribi cu scopul de a ţine cvadrantul la curent cu toate mişcările de trupe care nu sunt secrete şi cu situaţia liniilor de luptă. Singurele lucruri pe care trebuie să le recităm sunt evenimentele recente şi informaţiile generale cu privire la activitatea de pe front.

— Altcineva? continuă Xaden. Aţi face bine să puneţi acum întrebări, nu avem toată noaptea la dispoziţie!

Atunci îmi pică fisa – în afară de faptul că s-au adunat într-un grup mai mare de trei persoane, nu e nimic în *neregulă* cu ceea ce fac ei aici. Nu-i niciun complot, nicio lovitură de stat, niciun pericol. E doar un grup de călăreţi mai mari, care îi consiliază pe cei din primul an din provincia lor. Însă, dacă Dain

ar afla, ar fi obligat să...

— Când putem s-o ucidem pe Violet Sorrengail? întreabă un tip din spate.

Îmi îngheaţă sângele în vene.

Murmurele aprobatoare care străbat grupul îmi trimit un fior de teroare pe şira spinării.

— Chiar aşa, Xaden, spune Imogen pe un ton mieros.

Înălţându-şi spre el ochii de un verde-pal. Când o să ne răzbunăm şi *noi?*

Xaden se răsuceşte cât să-i zăresc profilul şi cicatricea care-i străbate chipul, cu ochii mijiţi fixaţi pe Imogen.

— Ţi-am spus deja, cea mea tânără Sorrengail e *a mea* şi mă voi ocupa de ea la timpul potrivit.

Se va... ocupa de mine? Focul indignării îmi dezmorţeşte muşchii. Nu sunt un inconvenient de care să se *ocupe* cineva. Scurtul sentiment de admiraţie faţă de Xaden dispare subit.

— Încă nu ţi-ai învăţat lecţia, Imogen? o mustră băiatul din mijlocul cercului, cel care-i seamănă lui Xaden. Din ce am auzit, Aetos te pune să speli vasele după cină timp de o lună pentru că ţi-ai folosit puterile pe rogojină.

Imogen îşi smuceşte capul în direcţia lui.

— Mama ei e responsabilă pentru execuţia mamei şi a surorii mele. Ar fi trebuit să fac mult mai mult decât să-i disloc umărul.

— *Mama* ei e responsabilă pentru capturarea *majorităţii* părinţilor noştri, reformulează Garrick, încrucişându-şi mâinile pe pieptul lat. Nu fiica ei. Pedepsirea copiilor pentru păcatele părinţilor e practica navarriană, nu tyrriană.

— Prin urmare, din cauza acţiunilor părinţilor noştri de acum mulţi ani, suntem înrolaţi şi condamnaţi la moarte în acest colegiu... începe Imogen.

— În caz că n-ai observat, şi ea e condamnată la moarte în acelaşi colegiu, replică Garrick. Se pare că are deja parte de

aceeaşi soartă.

Chiar stau aici şi-i urmăresc dezbătând dacă să fiu pedepsită pentru că sunt fiica lui Lilith Sorrengail?

— Nu uitaţi că fratele ei a fost Brennan Sorrengail, spune Xaden. Are la fel de multe motive să ne urască, adaugă el şi se uită cu atenţie la Imogen, apoi la cadetul din primul an care a pus întrebarea. Şi n-am de gând să mă repet. *Eu* mă voi ocupa de ea. Are cineva ceva de obiectat?

Toţi au amuţit.

— Bun. Treceţi înapoi în pat şi plecaţi în grupuri de câte trei!

La un semn din cap al lui Xaden, se despart în grupuri de câte trei, aşa cum le-a ordonat. El e ultimul care o ia din loc.

Inspir lent. Pe toţi dracii, s-ar putea să scap cu viaţă din asta!

Dar trebuie să fiu sigură că au plecat. Nu-mi clintesc un muşchi, nici măcar când crampele îmi iau coapsele cu asalt, iar degetele îmi înţepenesc, numărând în gând până la cinci sute. Respir cât mai uniform, ca să-mi liniştesc bătăile năvalnice ale inimii.

Doar când am certitudinea că sunt singură, când veveriţele străbat în viteză pădurea, cobor din copac şi sar ultimul metru care mă desparte de solul ierbos. Probabil că Zihnal are o slăbiciune pentru mine, fiindcă sunt cea mai norocoasă femeie de pe Continent...

O umbră se întinde în spatele meu. Deschid gura să ţip, dar un braţ viguros îmi înconjoară gâtul şi-mi taie răsuflarea, iar în următoarea secundă mă trezesc lipită de un piept dur.

— Dacă scoţi un sunet, te omor! şopteşte el.

Simt un fior de teamă când braţul care mă sugrumă e înlocuit cu o lamă ascuţită, care îmi e apăsată de gât.

Încremenesc. Aş recunoaşte oricând vocea aspră a lui Xaden.

— A naibii Sorrengail!

Mă apucă cu mâna de spatele mantiei şi-mi trage gluga.

— Cum ţi-ai dat seama?

Tonul meu e de-a dreptul indignat, dar nu-mi pasă. Dacă are de gând să mă ucidă, nu mă voi înjosi în asemenea hal încât să-i cerşesc îndurarea.

— Lasă-mă să ghicesc, mi-ai simţit parfumul? Nu asta le dă mereu de gol pe eroinele din cărţi?

Pufneşte.

— Mânuiesc umbrele, dar fie, cum zici tu, *parfumul* te-a dat de gol.

Lasă jos pumnalul şi se îndepărtează.

— Pecetea ta e să mânuieşti umbrele? întreb surprinsă.

Nu-i de mirare că a avansat atât de mult în rang. Mânuitorii de umbre sunt incredibili de rari şi foarte valoroşi în luptă, pentru că pot dezorienta cete întregi de grifoni, dacă nu chiar să le doboare, în funcţie de puterea peceţii.

— Să nu-mi spui că Aetos nu te-a avertizat încă să nu rămâi singură cu mine în întuneric!

Vocea lui îmi mângâie pielea, alunecând precum catifeaua aspră; mă înfior, apoi îmi scot propriul pumnal din teaca fixată de coapsă şi-l ridic când mă răsucesc spre el, pregătită să mă apăr până la ultima suflare.

— Aşa plănuieşti să te *ocupi* de mine?

— Ai tras cu urechea, nu-i aşa?

Îşi ridică sprâncenele negre şi-şi vâră pumnalul înapoi în teacă, de parcă n-ar fi cu putinţă să reprezint o ameninţare pentru el, ceea ce mă enervează şi mai tare.

— Acum chiar s-ar putea să fiu *nevoit* să te ucid!

Există o urmă de adevăr în ochii ăia sfidători.

Asta chiar e... o tâmpenie.

— Atunci dă-i drumul şi termină odată!

Scot un alt pumnal de sub pelerină, din teaca de la coaste,

şi mă dau înapoi câţiva metri, punând suficientă distanţă între noi ca să-l pot arunca – dacă nu mă grăbeşte.

Xaden îşi aţinteşte privirea asupra unuia dintre pumnale, apoi asupra celuilalt şi oftează, împreunându-şi mâinile pe piept.

— Asta e cea mai bună postură defensivă pe care o poţi adopta? Nu-i de mirare că Imogen mai avea puţin şi-ţi smulgea braţul.

— Sunt mult mai periculoasă decât crezi! mă ia gura pe dinainte.

— Observ. Tremur de frică.

Îşi ridică un colţ al gurii într-un rânjet batjocoritor.

Nemernic afurisit!

Îmi răsucesc pumnalele în palmă şi le prind de vârfuri, apoi îmi flexez încheieturile şi le arunc dincolo de capul lui, câte unul de fiecare parte. Lamele se înfig cu un bufnet în trunchiul copacului din spate.

— Ai ratat.

Nici măcar nu tresare.

— Zău?

Îmi apuc ultimele două pumnale.

— De ce nu te dai câţiva paşi în spate ca să-ţi testezi teoria?

Curiozitatea îi joacă în privire o clipă, dar dispare în următoarea, înlocuită de o indiferenţă rece şi zeflemitoare.

Simţurile îmi sunt în alertă maximă, însă umbrele nu se mişcă, iar el se dă înapoi, cu ochii pironiţi într-ai mei. Spatele i se lipeşte de copac, mânerele pumnalelor atingându-i uşor urechile.

— Mai spune-mi o dată c-am ratat! îl ameninţ, apucând de vârf pumnalul din mâna dreaptă.

— Fascinant! Pari fragilă, la un pas să te frângi, dar de fapt eşti o făptură mică şi violentă, nu-i aşa?

Un zâmbet apreciativ îi curbează buzele perfecte, în timp

ce umbrele se ridică pe trunchiul stejarului şi iau forma unor degete, care îmi smulg pumnalele din scoarţă şi le aşază în mâinile lui Xaden.

Plămânii mi se golesc brusc de aer. Posedă un tip de putere care mi-ar putea curma viaţa fără să fie nevoit să ridice un deget – mânuirea umbrelor. Încercarea de a mă apăra de el e de tot râsul.

Când se îndreaptă cu paşi mari spre mine, cu umbrele unduindu-i-se în jurul picioarelor, mă gândesc cât îi urăsc frumuseţea şi alura letală oferită de abilităţi. Îmi aminteşte de una dintre florile otrăvitoare din pădurile răsăritene din Cygnisen, despre care am tot citit. Atractivitatea lui e un avertisment să nu te apropii prea mult, iar eu *cu siguranţă* sunt prea aproape.

Îmi ajustez priza pe mânerele pumnalelor şi mă pregătesc de atac.

— Ar trebui să-i arăţi micul tău truc lui Jack Barlowe, spune Xaden, care-şi întoarce palmele în sus şi-mi înapoiază pumnalele.

— Poftim?

E o capcană. Trebuie să fie o capcană.

Micşorează şi mai mult distanţa dintre noi. Drept răspuns, îmi ridic lama. Inima îmi bubuie în piept şi simt cum frica îmi înstăpâneşte trupul.

— Frângătorul de gâturi din primul an, care a declarat public că te va ciopârţi, clarifică Xaden, în timp ce lama pumnalului meu îi apasă mantia la nivelul abdomenului.

Întinde mâna pe sub mantia mea şi-mi strecoară un pumnal în teaca de pe coapsă, apoi dă la o parte faldurile şi se opreşte. Când privirea îi cade pe coada lungă şi împletită care îmi atârnă peste umăr, aş putea să jur că respiraţia i se opreşte preţ de-o fracţiune de secundă, înainte să pună şi ultimul pumnal într-una dintre tecile de la coaste.

— Dacă i-ai arunca câteva pumnale spre cap, probabil că s-ar gândi de două ori înainte să-ţi plănuiască moartea.

E... e... foarte ciudat. Trebuie să fie un fel de joc menit să mă zăpăcească, nu? Şi, dacă-i aşa, îl joacă al naibii de bine.

— Fiindcă onoarea de a mă ucide îţi aparţine? îl provoc. M-ai vrut moartă cu mult înainte ca micul tău club să aleagă copacul meu ca loc de întâlnire, aşa că presupun că în mintea ta m-ai îngropat deja.

Se uită la pumnalul care-i ţinteşte stomacul.

— Ai de gând să spui cuiva despre micul meu *club?*

Privirea lui o întâlneşte pe a mea şi tot ce zăresc în ochii lui e o moarte rece şi necruţătoare, aflată la pândă.

— Nu, răspund cu sinceritate, reprimându-mi un fior.

— De ce nu? mă întreabă el, înclinându-şi capul într-o parte. E ilegal ca odraslele ofiţerilor separatişti să se adune în...

— Grupuri mai mari de trei persoane. Ştiu foarte bine asta. Am locuit la Basgiath mai mult decât tine.

Îmi ridic bărbia.

— Şi n-o să dai fuguţa la mămica şi la iubiţelul tău Dain, ca să le spui că ne-am întâlnit?

Anxietatea preia controlul, la fel ca înainte să păşesc pe Parapet, de parcă trupul meu ştie că orice decizie pe care o voi lua acum îmi va determina durata vieţii.

— Încerci să-i ajuţi. Nu văd de ce ar fi nevoie de o pedeapsă.

N-ar fi corect faţă de el sau faţă de ceilalţi. A fost ilegală mica lor întâlnire? Categoric. Ar trebui să moară din cauza asta? Categoric *nu.* Şi exact asta se va întâmpla dacă vorbesc. Acei cadeţi din primul an vor fi executaţi doar pentru că au cerut îndrumare, iar cadeţii mai mari le vor împărtăşi soarta doar pentru că i-au ajutat.

— Nu voi sufla nici măcar un cuvânt.

Mă priveşte de parcă ar încerca să vadă *prin* mine; ace de

gheaţă îmi înţeapă scalpul.

Deşi nu-mi tremură mâna, îmi e groază de ceea ce ar putea aduce următoarele treizeci de secunde. M-ar putea ucide chiar aici, mi-ar putea arunca trupul în râu, iar nimeni nu va şti că am dispărut până ce nu-mi va fi descoperit cadavrul în aval.

Însă nu-l voi lăsa să mă ucidă fără să-l fac mai întâi să sângereze, asta-i al naibii de sigur!

— Interesant, spune el domol. Vom vedea dacă te ţii de cuvânt. Şi, dacă o faci, se pare că-ţi voi rămâne dator. Din nefericire.

Apoi se îndepărtează, se întoarce şi se îndreaptă spre scara săpată în stâncă ce duce la cetate.

Stai! Ce s-a întâmplat?

— N-ai de gând să te *ocupi* de mine? strig după el, şocată.

— Nu în noaptea asta! strigă la rândul lui, peste umăr.

Pufnesc.

— Ce mai aştepţi?

— Nu mai e amuzant dacă te aştepţi la asta, răspunde Xaden, mergând cu paşi mari prin întuneric. Întoarce-te în pat înainte ca liderul tău de aripă să-şi dea seama c-ai ieşit după ora stingerii.

— Poftim? îl întreb, rămânând cu gura căscată. *Tu* eşti liderul meu de aripă!

Însă Xaden a dispărut deja în umbre, lăsându-mă să vorbesc singură ca o toantă.

Nici măcar nu m-a întrebat ce am în traistă.

Un zâmbet mi se întinde pe chip. Îmi pun braţul înapoi în faşă şi oftez uşurată când umărul îmi e eliberat de greutate. *O toantă cu boabe de fonilee.*

Despre arta otrăvurilor nu se vorbeşte prea des, dar totul ţine de sincronizare. Doar un maestru ştie cum să dozeze şi să administreze corect pentru un atac eficient. În primul rând, trebuie să ţină cont atât de greutatea individului, cât şi de metoda de administrare.

— ÎNTREBUINŢĂRILE EFICIENTE ALE PLANTELOR SĂLBATICE ŞI CULTIVATE, DE CĂPITANUL LORENCE MEDINA

CAPITOLUL 8

E linişte în dormitorul comun al femeilor când mă îmbrac pentru o nouă zi, iar soarele abia mijeşte dincolo de linia orizontului, luminând ferestrele mai îndepărtate. Îmi iau vesta cu solzi de dragon de pe umeraşul de la capul patului, unde am atârnat-o să se usuce, şi mi-o pun peste cămaşa neagră cu mânecă scurtă. Norocul meu c-am devenit destul de pricepută să-mi leg singură şireturile la spate, fiindcă patul lui Rhiannon e gol.

Măcar una dintre noi are parte de orgasmele atât de necesare. Sunt destul de sigură că şi aici există cel puţin o persoană care nu doarme singură şi se bucură din plin de un partener. Liderii de detaşamente ne spun întruna că trebuie să fim în dormitor după ora stingerii, dar nimănui nu-i pasă cu adevărat. Nimănui, cu excepţia lui Dain. El nu încalcă nicio regulă.

Dain. Emoţiile îmi răscolesc inima şi zâmbesc, terminând de împletit părul într-o coroană. Să-l văd e cea mai frumoasă parte a zilei, chiar şi în momentele în care nu-mi acordă deloc atenţie în public. Chiar şi în momentele în care se străduieşte din răsputeri să mă scoată din locul ăsta.

Îmi iau traista în drum spre ieşire şi trec pe lângă şirurile de priciuri goale care au aparţinut celor douăsprezece femei care n-

au supraviețuit să se bucure de august, apoi deschid ușa.

Și iată-l!

Ochii lui Dain se luminează când se îndepărtează de peretele coridorului. Mă aștepta, evident.

— Neața!

Nu-mi pot reprima zâmbetul care îmi curbează buzele.

— Știi că nu trebuie să mă escortezi la corvezi în fiecare dimineață.

— E singurul moment în care te pot vedea, și nu în calitate de lider de detașament, spune el cât străbatem coridorul, trecând pe lângă holurile care ne vor conduce la camerele noastre, dacă supraviețuim Treieratului. Crede-mă pe cuvânt, merită să te trezești cu o oră mai devreme, deși tot nu-mi dau seama de ce preferi să pregătești micul-dejun în defavoarea altor sarcini.

Ridic din umeri.

— Am motivele mele.

Motive foarte, foarte, *foarte* bune. Deși chiar îmi lipsește ora de somn pe care am sacrificat-o când ne-am ales sarcinile suplimentare săptămâna trecută.

O ușă din dreapta se deschide brusc. Dain se aruncă dinaintea mea și-și folosește brațul ca să mă împingă câțiva pași înapoi, așa că ajung cu fața lipită de spatele lui. Miroase a piele și săpun și...

— Rhiannon? răbufnește el.

— Scuze! spune ea, cu ochii măriți.

Ies de după Dain și mă așez lângă el ca s-o pot vedea.

— Chiar mă întrebam pe unde umbli în această dimineață.

Un zâmbet mi se întinde pe chip când Tara își face apariția lângă ea.

— Hei, Tara!

— Hei, Violet!

Flutură mâna în semn de salut, apoi înaintează pe coridor, îndesându-și cămașa în pantaloni.

— Avem stabilită o oră de stingere dintr-un motiv întemeiat, cadet! declară Dain, iar eu abia îmi stăpânesc impulsul de a-mi da ochii peste cap. Şi presupun că ţi s-a adus la cunoştinţă faptul că nu aveţi voie în dormitoarele individuale până după Treierat.

— Poate că doar ne-am trezit devreme! ripostează Rhiannon. Ştii, la fel ca voi.

Îşi plimbă privirea de la unul la altul, cu un zâmbet ştrengăresc pe buze.

Dain se prinde de şaua nasului.

— Întoarce-te în dormitor şi prefă-te c-ai dormit acolo, bine?

— Bineînţeles!

Mă strânge de mână când trece pe lângă mine.

— Bună treabă! îi şoptesc repede.

A fost atrasă de Tara de când am ajuns aici.

— Ştiu, nu-i aşa?

Se dă înapoi veselă şi dispare pe uşile coridorului.

— Când am aplicat pentru poziţia de lider de detaşament, nu mi-am imaginat că voi ajunge să supraveghez viaţa sexuală a cadeţilor din primul an, bombăne Dain şi ne continuăm drumul spre bucătărie.

— Oh, haide! De parcă n-ai fost şi tu în aceeaşi oală anul trecut!

Îşi înalţă sprâncenele, dus pe gânduri, şi, într-un final, dă din umeri.

— Bine punctat. Acum şi tu eşti în primul an.

Când ne apropiem de uşile boltite care dau spre rotondă, ochii îi alunecă în direcţia mea şi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-şi continue ideea, dar îşi fereşte privirea şi se răsuceşte să-mi deschidă uşa.

— Vai, Dain Aetos! Mă întrebi cumva despre viaţa mea sexuală?

Îmi trec degetele peste colţii dragonului verde sculptat pe stâlp şi îmi reprim un zâmbet.

— Nu! spune el şi clatină din cap, după care face o pauză, în mod clar preocupat. Adică... ai vreo viaţă sexuală despre care să întreb?

Urcăm scările spre spaţiul comun, dar mă răsucesc spre el înainte să ajungem la uşă. E cu două trepte mai jos decât mine, aşa că ne putem privi în ochi.

— De când am ajuns aici? îl întreb, lovindu-mi uşurel bărbia cu degetul. Nu-i treaba ta! De dinainte să ajung aici? Nici asta nu-i treaba ta!

— Bine punctat. Din nou.

Îmi oferă un zâmbet larg, care mă îndeamnă să-mi doresc să fi fost treaba lui.

Mă întorc înainte să fac ceva de-a dreptul nesăbuit, cum ar fi să mă asigur că *devine* treaba lui. Avansăm prin spaţiul comun şi trecem de mesele de studiu şi de uşa care dă spre bibliotecă. Nu e la fel de dotată precum Arhivele scribilor, dar conţine toate volumele de care am nevoie.

— Eşti pregătită pentru azi? mă întreabă Dain când ne apropiem de sala pentru adunare. Pentru confruntările care încep după-amiază?

Simt un nod în gât.

— Voi fi bine, îl asigur, dar îmi taie calea, forţându-mă să mă opresc brusc.

— Ştiu că te antrenezi cu Rhiannon, dar...

Pe frunte îi apar cute de îngrijorare.

— Mă descurc! îl asigur, privindu-l în ochi ca să ştie că vorbesc serios. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine!

Noaptea trecută, numele lui Oren Seifert a fost afişat lângă al meu, exact acolo unde a indicat Brennan că avea să fie. E un blond înalt din Prima Aripă, nu foarte dibace la mânuirea pumnalelor, însă are un pumn al naibii de periculos.

— Întotdeauna îmi fac griji pentru tine, mărturiseşte Dain, strângându-şi pumnii.

— Nu trebuie să o faci. Pot să-mi port singură de grijă.

— N-aş suporta să te văd din nou rănită.

Cutia toracică îmi striveşte inima ca într-o menghină.

— Atunci fereşte-ţi privirea! îi spun şi îi cuprind mâna bătătorită într-a mea. Nu mă poţi salva din această situaţie, Dain. Mă aşteaptă o confruntare în fiecare săptămână, la fel ca pe oricare alt cadet. Nu mă poţi proteja nici de Treierat, nici de Mănuşa-de-Oţel, nici de Jack Barlowe...

— Încearcă s-o laşi mai moale cu tipul ăla, Vi! mă întrerupe el şi se strâmbă. Evită-l pe nenorocit cât poţi de mult! Nu-i oferi nicio scuză să vină după tine. Deja e responsabil pentru prea multe nume de pe lista morţii.

— Atunci dragonii îl vor adora.

Mereu se dau în vânt după cei mai nemiloşi.

Dain mă strânge uşor de mână.

— Doar fereşte-te de el!

Clipesc de câteva ori. Sfatul lui e atât de diferit de abordarea aruncă-i-câteva-pumnale-în-cap a lui Xaden.

Xaden. Sentimentul apăsător de vinovăţie care îmi torturează stomacul de săptămâna trecută mai creşte puţin. Conform Codexului, ar trebui să-i spun lui Dain că i-am văzut pe însemnaţi sub stejar, dar n-o voi face, nu pentru că i-am promis lui Xaden, ci pentru că mi se pare corect să păstrez secretul.

Însă n-am ţinut niciodată un secret faţă de Dain.

— Violet, ai auzit ce ţi-am spus? mă întreabă el.

Îmi pune o mână pe obraz, iar eu-l privesc fix în ochi şi îi repet cuvintele.

— Fereşte-te de el!

Apoi îşi îndepărtează mâna şi o vâră într-un buzunar al pantalonilor.

— Să sperăm că va uita complet despre mica lui dorinţă de răzbunare.

— Se întâmplă des ca un bărbat să uite că o femeie i-a ţinut un pumnal la ouă?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Nu, răspunde el oftând. Să ştii că nu e prea târziu să treci în Cvadrantul Scribilor. Fitzgibbons te-ar lua...

Clopotul bate de ora cinci şi un sfert, salvându-mă de o nouă rundă de insistenţe din partea lui Dain să dau bir cu fugiţii în Cvadrantul Scribilor.

— Voi fi bine! Ne vedem când ne strângem în formaţie.

Îl strâng de mână înainte să mă îndepărtez, ducându-mă direct spre bucătărie. Întotdeauna ajung prima şi nici azi nu e o excepţie.

Scot din traistă flaconul cu pulberea uscată făcută din boabele de fonilee şi mă apuc de treabă în timp ce-şi fac apariţia ceilalţi voluntari, cu ochii cârpiţi de somn şi bodogănind. O oră mai târziu, îmi ocup locul la coada pentru servit; pulberea e aproape albă, aproape invizibilă şi imposibil de detectat când o presar peste omleta lui Oren.

*

Profesorul Kaori îi priveşte pe noii recruţi cu ochii săi negri şi serioşi, apoi schimbă proiecţia dragonului Verde Coadă-Pumnal, pe care o invocase, cu cea a unui Roşu Coadă-de-Scorpion.

— Ţineţi cont de temperamentul specific fiecărei rase de dragoni, înainte să decideţi de care să vă apropiaţi şi de care să fugiţi la Treierat.

E un iluzionist şi singurul din cvadrant a cărui pecete îi oferă puterea de a proiecta exact ceea ce-şi imaginează, prin urmare e unul dintre cursurile mele preferate. Cu ajutorul lui am

aflat exact cum arată Oren Seifert.

Mă simt vinovată pentru că am indus în eroare un profesor cu privire la motivul pentru care a trebuit să găsesc un anumit cadet? Nu. Cred că trişez? Din nou, nu. Făceam ceea ce m-a sfătuit Mira, şi anume să-mi folosesc creierul.

Roşul Coadă-de-Scorpion din centrul meselor noastre aranjate în cerc are cel mult un metru optzeci, doar o reprezentare miniaturală a celui real, dar e o copie fidelă a adevăratului scuipător de foc care ne va aştepta în Vale la Treierat.

— Dragonii din rasa Roşu Coadă-de-Scorpion, precum Ghrian aici de faţă, sunt cei mai temperamentali, continuă profesorul Kaori, mustaţa impecabil tunsă curbându-i-se când îi zâmbeşte iluziei, de parcă ar fi el însuşi dragonul.

Luăm notiţe.

— Deci, dacă-i jigniţi, o să deveniţi...

— Prânzul lor, adaugă Ridoc din stânga mea, iar clasa începe să râdă.

Pufneşte chiar şi Jack Barlowe, care n-a încetat să mă urmărească din clipa-n care detaşamentul său a luat în stăpânire un sfert din sală cu jumătate de oră în urmă.

— Exact, răspunde profesorul Kaori. Aşadar, care e cea mai bună strategie ca să vă apropiaţi de un Roşu Coadă-de-Scorpion?

Îşi roteşte privirea prin sală.

Ştiu răspunsul, dar nu ridic mâna, urmând sfatul lui Dain de a mă da la fund.

— N-o faci, mormăie Rhiannon, şi-mi maschez râsul inspirând zgomotos.

— Dacă e posibil, preferă să ne apropiem din partea stângă sau prin faţă, răspunde o femeie dintr-un alt detaşament.

— Excelent! exclamă profesorul Kaori, apoi adaugă: La Treierat vor fi trei dragoni Roşu Coadă-de-Scorpion dispuşi să

se lege.

Imaginea din faţa noastră se schimbă, înfăţişând un dragon diferit.

— Câţi dragoni vor fi în total? întreabă Rhiannon.

— O sută anul acesta, răspunde profesorul Kaori, schimbând din nou imaginea. Însă unii s-ar putea răzgândi în timpul înfăţişării de peste două luni, în funcţie de ce vor vedea.

Un hău mi se cască în stomac.

— Cu treizeci şi şapte mai puţini decât anul trecut.

Poate că o să fie chiar mai puţini dacă n-o să le placă ce văd când vom defila în faţa lor cu două zile înainte de Treierat, ca să ne studieze cu atenţie. Oricum, după acest moment rămân de obicei mai puţini cadeţi.

Profesorul Kaori îşi ridică sprâncenele negre.

— Da, cadet Sorrengail, întocmai. Şi cu douăzeci şi şase mai puţin decât acum doi ani.

Din ce în ce mai puţini dragoni aleg să se lege, dar numărul celor care intră în cvadrant rămâne constant. Rotiţele mi se pun în mişcare. Atacurile de la graniţa de est sunt tot mai frecvente, însă tot mai puţini dragoni sunt dispuşi să se lege ca să protejeze Navarre.

— Vă spun de ce nu vor să se lege? întreabă un cadet din primul an.

— Nu, nătărăule! răspunde Jack dispreţuitor, îngustându-şi ochii albaştri, de gheaţă. Dragonii nu comunică decât cu călăreţii de care s-au legat, aşa cum le dezvăluie doar acestora numele lor complet. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

Profesorul Kaori îi aruncă lui Jack o privire care-i închide gura, dar nu-l împiedică să rânjească batjocoritor la celălalt cadet.

— Nu-şi divulgă motivele, spune instructorul nostru. Şi nimeni dintre cei care le respectă existenţa nu le va adresa o întrebare la care nu sunt dispuşi să răspundă.

— Numărul lor afectează scuturile de protecţie? întreabă Aurelie din spatele meu, bătând cu vârful condeiului în pupitru.

Nu-i place să stea locului.

Maxilarul profesorului Kaori zvâcneşte de două ori.

— Nu suntem siguri. Până acum, numărul dragonilor care s-au legat nu a influenţat niciodată integritatea scuturilor de protecţie din jurul Navarrei, dar n-o să vă mint şi să vă spun că n-am observat breşele tot mai dese, mai ales că aţi fost deja informaţi la Sumarul-Luptei.

Scuturile de protecţie cad într-un ritm care mă cutremură de fiecare dată când profesoara Devera începe cursul. Fie devenim mai slabi, fie inamicul devine mai puternic. Însă, oricum ar fi, înseamnă că e nevoie de toţi cadeţii din cameră mai mult decât oricând.

Inclusiv de mine.

Imaginea se schimbă, înfăţişând-o pe Sgaeyl, dragonul bleumarin legat de Xaden. Mă cuprinde groaza când îmi amintesc felul în care s-a uitat direct prin mine în prima zi.

— Nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la dragonii albaştri. Niciunul n-a fost dispus să se lege la Treieratul de anul acesta. Însă trebuie să fiţi în stare s-o recunoaşteţi pe Sgaeyl când o întâlniţi, spune profesorul Kaori.

— Ca să putem fugi ca de dracu'! comentează Ridoc.

Dau din cap, iar ceilalţi râd.

— Ea e un Albastru Coadă-Pumnal, cel mai rar dintre dragonii albaştri, şi, da, dacă vă întâlniţi cu ea fără călăreţul de care s-a legat, ar trebui să vă doriţi să fiţi în orice alt loc. *Nemiloasă* e un cuvânt prea blând pentru a o descrie, însă nici nu se supune la ceea ce presupunem noi că înţeleg dragonii prin lege. De fapt, chiar s-a legat de o rudă a călăreţului ei anterior, ceea ce în mod normal, după cum bine ştiţi, e interzis. Însă Sgaeyl face ce vrea, când vrea. În concluzie, dacă vedeţi vreun dragon albastru, feriţi-vă de el! Pur şi simplu...

— Fugim, repetă Ridoc trecându-şi mâna prin părul des, şaten.

— Fugiţi, consimte profesorul Kaori cu un zâmbet, iar mustaţa care-i acoperă buza superioară îi tremură abia perceptibil. Mai sunt câţiva dragoni albaştri în serviciu, însă îi veţi găsi de-a lungul munţilor Esben, în est, unde luptele sunt mai intense. Toţi sunt intimidanţi, dar Sgaeyl este cea mai puternică dintre ei.

Mi se taie răsuflarea. Nu-i de mirare că Xaden poate controla umbrele, umbre care smulg pumnale din copaci, umbre care le-ar putea arunca înapoi. Şi totuşi... m-a lăsat în viaţă.

Gândul îmi trimite o undă de căldură prin corp, pe care o alung cât se poate de departe.

Probabil doar ca să te deruteze, ca un monstru care se joacă cu prada înainte să se năpustească asupra ei.

— Şi dragonii negri? întreabă cadetul din primul an de lângă Jack. Va fi unul, aşa-i?

Chipul lui Jack se luminează.

— Vreau unul!

— Nu că ar conta, spune profesorul Kaori.

Când îşi flutură încheietura mâinii, Sgaeyl dispare, înlocuită de un dragon negru masiv.

Chiar şi iluzia e mai mare, forţându-mă să-mi alungesc puţin gâtul ca să-i pot vedea capul.

— Dar doar ca să vă astâmpăr curiozitatea, pentru că e singura dată când îl veţi vedea, iată-l pe singurul dragon negru, cu excepţia celui al generalului Melgren.

— E uriaş! spune Rhiannon. E un Coadă-Măciucă?

— Nu. E un dragon Coada-Iadului. Are aceeaşi putere nimicitoare ca un Coadă-Măciucă, însă ţepii aceia pot eviscera o persoană la fel de uşor cum o poate face un Coadă-Pumnal.

— Cel mai bun dintre toţi! strigă Jack. Arată ca o maşinărie de ucis.

— Chiar e, răspunde profesorul Kaori. Sincer să fiu, nu l-am mai văzut în ultimii cinci ani, aşa că reprezentarea e mai mult decât un pic depăşită. Dar, pentru că tot îl avem aici, ce-mi puteţi spune despre dragonii negri?

— Sunt cei mai inteligenţi şi cei mai exigenţi! strigă Aurelie.

— Sunt foarte rari, adaug. Nu s-a născut niciunul în ultimul secol.

— Corect!

Profesorul Kaori învârte din nou iluzia şi întâlnesc o pereche de ochi galbeni, scânteietori.

— Sunt şi cei mai vicleni Nimeni nu-i întrece în înţelepciune. Acesta are puţin peste o sută de ani, adică e de vârstă mijlocie. E venerat în rândul lor ca un dragon de luptă şi, dacă n-ar fi fost el, probabil că am fi pierdut lupta împotriva rebelilor tyrrieni. Mai puneţi la socoteală faptul că e un Coada-Iadului, dar şi unul dintre cei mai mortali dragoni din Navarre.

— Pariez că are o pecete al naibii de puternică! Cum te apropii de el? întreabă Jack, iar în privire i se citeşte avariţia, oglindită de cea a prietenului său.

Fix de asta mai avea nevoie regatul, de un tip necruţător ca Jack, care să se lege de un dragon negru. Nici să nu aud de aşa ceva!

— Nu o faci, spune profesorul Kaori. A refuzat să se mai lege de când călăreţul lui a fost ucis în timpul revoltei, iar singura cale să fii în preajma lui e să ajungi în Vale, ceea ce nu se va întâmpla, fiindcă vei fi transformat în cenuşă înainte să traversezi defileul.

Roşcata palidă de lângă mine se fâţâie pe scaun şi-şi trage mâneca în jos, ca să acopere relicva rebeliunii.

— N-ar putea cineva să-l întrebe din nou? insistă Jack.

— Nu aşa merg lucrurile, Barlowe. Mai e un singur dragon negru în serviciu, care e...

— Cel al generalului Melgren, spune Sawyer.

Cartea lui e închisă pe pupitru, însă nu-l pot învinovăţi. Nici eu n-aş mai lua notiţe dacă ar fi a doua oară când parcurg cursul.

— Codagh, nu?

— Da, încuviinţează profesorul Kaori. Un Coadă-Sabie şi cel mai bătrân din bârlog.

— Doar de dragul curiozităţii...

Jack nu-şi desprinde ochii albaştri glaciali de pe iluzia dragonului negru, nelegat, încă proiectată.

— Ce putere de pecete i-ar oferi călăreţului său?

Profesorul Kaori îşi închide pumnul, iar iluzia dispare.

— Nu se ştie. Peceţile sunt rezultatul legăturii unice dintre călăreţ şi dragon şi, de obicei, spun mai multe despre primul decât despre al doilea. Cu cât e mai strânsă legătura şi cu cât e mai puternic dragonul, cu atât va fi mai puternică şi pecetea.

— Bine. Care a fost pecetea călăreţului anterior? întreabă Jack.

— Puterea lui Naolin a fost extragerea, spune Kaori, iar umerii îi cad. Putea absorbi putere din alte surse, alţi dragoni, alţi călăreţi, apoi s-o folosească sau s-o redistribuie.

— Şmecher! spune Ridoc, cu admiraţie în voce.

— A fost, îl aprobă profesorul Kaori.

— Ce poate ucide pe cineva cu o astfel de pecete? întreabă Jack, încrucişându-şi mâinile pe pieptul lat.

Profesorul Kaori îşi îndreaptă pentru o clipă privirea spre mine, apoi se uită în altă parte.

— A încercat să-şi folosească puterea pentru a învia un călăreţ căzut – nu a funcţionat, fiindcă nu există nicio pecete în stare să readucă pe cineva la viaţă – şi s-a consumat în timpul procesului. Ca să folosesc o expresie cu care vă veţi familiariza după Treierat, i s-a stins fitilul vieţii şi a murit lângă acel călăreţ.

Ceva îmi freamătă în piept, un sentiment pe care nu-l pot

desluşi şi de care totuşi nu mă pot debarasa.

Se aude clopotul, semn că ora s-a încheiat, şi ne grăbim toţi să ne adunăm lucrurile. Detaşamentele se revarsă pe coridor, golind sala, iar eu mă ridic din bancă şi-mi pun traista pe umăr. Rhiannon mă aşteaptă în prag, cu o expresie de nedescifrat pe chip.

— A fost Brennan, nu-i aşa? îl întreb pe profesorul Kaori.

O tristeţe copleşitoare îi întunecă privirea când o întâlneşte pe a mea.

— Da, a murit încercând să-ţi salveze fratele, însă Brennan era deja mort.

— De ce a făcut asta?

Ajustez greutatea traistei.

— Învierea nu e posibilă. De ce să se sinucidă, practic, când Brennan era deja mort?

Un junghi de durere îmi frânge inima şi-mi îngreunează respiraţia. Brennan n-ar fi acceptat niciodată ca cineva să se sacrifice pentru el. Nu-i stătea în fire.

Profesorul Kaori, se sprijină cu spatele de bancă şi se trage de firele negre şi subţiri ale mustăţii.

— Să fii o Sorrengail nu-ţi aduce niciun beneficiu aici, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap.

— Să zicem doar că numărul cadeţilor care vor să-mi ştirbească reputaţia, atacând-o simultan şi pe cea a familiei mele, nu e nici pe departe mic.

— Lucrurile se vor schimba după ce pleci. După absolvire vei descoperi că să fii fiica generalului Sorrengail înseamnă că alţii vor face tot posibilul să te ţină în viaţă, nu fiindcă o iubesc pe mama ta, ci pentru că le e teamă de ea ori caută să-i intre în graţii.

— În cazul lui Naolin cum a fost?

— Puţin din ambele. Uneori e dificil pentru un călăreţ cu o

pecete atât de puternică să-şi accepte limitele. În definitiv, legarea te face călăreţ, dar să întorci pe cineva din morţi? Ei bine, asta te face zeu. Însă mă îndoiesc că Malek e îngăduitor cu un muritor care îi calcă teritoriul.

— Mulţumesc pentru răspunsuri! spun înainte să mă îndrept spre ieşire.

— Violet! mă strigă profesorul Kaori şi mă întorc spre el. Le-am predat fraţilor tăi. O pecete ca a mea e mai utilă în clasă decât să slujească aripa pentru vreme îndelungată. Brennan a fost un călăreţ spectaculos şi un om bun. Mira e deşteaptă şi foarte talentată când vine vorba de călărit.

Dau din cap.

— Însă tu eşti mai inteligentă decât ei.

Clipesc de câteva ori, confuză. De obicei, când cineva mă compară cu fratele sau cu sora mea, nu mă pune niciodată pe primul loc.

— Din ce am observat, în fiecare seară o ajuţi pe prietena ta să înveţe în spaţiul comun, iar asta îmi lasă impresia că s-ar putea să fii şi mai plină de compasiune. Să nu uiţi asta!

— Mulţumesc, dar inteligenţa şi compasiunea nu-mi vor fi de niciun folos la Treierat, spun, cu un râs depreciativ. Ştiţi mai multe despre dragoni decât oricine altcineva din cvadrant, poate de pe Continent. Ei aleg forţa şi iscusinţa.

— Aleg după criterii pe care nu ni le împărtăşesc, precizează profesorul Kaori, care se ridică de la birou. Şi forţa nu tine numai de muşchi, Violet.

Dau din cap, pentru că nu găsesc cuvintele potrivite ca să răspund linguşirii lui bine intenţionate, şi mă îndrept spre uşă, unde mă aşteaptă Rhiannon. Un lucru ştiu sigur, compasiunea nu mă va ajuta pe rogojină, după prânz.

*

Stau pe marginea rogojinii negre şi sunt atât de agitată, încât îmi vine să vomit. O urmăresc pe Rhiannon cum îşi ciomăgeşte cu înverşunare oponentul, scoţând şi untul din el. E un tip din A Doua Aripă şi n-a durat mult până ce i-a prins capul într-o priză, lăsându-l fără oxigen. Şi-a dat silinţa să mă înveţe şi pe mine mişcarea în ultimele câteva săptămâni.

— Face ca totul să pară aşa de simplu, îi spun lui Dain, când vine lângă mine.

Cotul lui îl atinge uşor pe al meu.

— Va încerca să te omoare.

— Poftim?

Îmi ridic ochii şi-i urmăresc privirea până la două rogojini mai încolo.

Ochii lui Dain scapără săgeţi spre Xaden, care stă vizavi, cu o expresie de plictiseală profundă întipărită pe chip, urmărind-o pe Rhiannon cum îşi înteţeşte strânsoarea în jurul gâtului cadetului boboc din A Doua Aripă.

— Adversarul tău, spune Dain încet. L-am auzit vorbind cu *câţiva prieteni*. Din cauza puştiului ăla Barlowe, au impresia că reprezinţi o povară pentru aripă.

Privirea i se îndreaptă spre Oren, care mă ţine sub observaţie ca pe o jucărioară pe care plănuieşte s-o distrugă.

Însă zâmbesc larg la vederea tenului său verzui.

— O să fiu bine! recit, pentru că asta e mai nou mantra mea.

Sunt echipată cu vesta cu solzi de dragon, pe care o simt deja ca pe o a doua piele, şi costumul din piele pentru luptă. Toate cele patru pumnale sunt în tecile lor şi, dacă lucrurile merg conform planului, curând voi mai adăuga unul la colecţie.

Bobocul din A Doua Aripă leşină, iar Rhiannon se ridică victorioasă în aplauzele noastre. Apoi se apleacă deasupra adversarului ei şi recuperează pumnalul de lângă el.

— Se pare că e al meu acum! Somn uşor!

Îl bate pe creştet, un gest care mă face să râd.

— Nu pricep de ce râzi, Sorrengail! strigă o voce dispreţuitoare din spatele meu.

Mă răsucesc şi dau cu ochii de Jack, sprijinit de peretele placat cu şipci de lemn, cu picioarele depărtate şi un zâmbet pe buze ce nu poate fi caracterizat altfel decât diabolic.

— Du-te dracului, Barlowe!

Îi arăt degetul mijlociu.

— Sper sincer să câştigi confruntarea de astăzi!

Mă îngreţoşează licărul de bucurie sadică din ochii lui.

— Ar fi mare păcat să te ucidă cineva înainte s-apuc s-o fac eu însumi. Însă nu m-ar surprinde. Ştii doar, violetele sunt atât de gingaşe, atât... de fragile.

Gingaşă, pe dracu'!

Dacă i-ai arunca câteva pumnale spre cap, probabil că s-ar gândi de două ori înainte să-ţi plănuiască moartea.

Îmi scot ambele pumnale din tecile de la coaste şi le arunc în direcţia lui dintr-o singură mişcare fluidă. Aterizează exact unde am intenţionat, unul aproape crestându-i urechea, iar celălalt cu aproape trei centimetri mai jos de boaşe.

Ochii i se fac cât cepele de frică.

Zâmbesc cu neruşinare şi-mi flutur degetele în semn de salut.

— Violet! şuieră Dain.

— Vei plăti pentru asta! mă ameninţă Jack după ce se extrage dintre pumnale şi se îndepărtează de perete.

Îndreaptă un deget în direcţia mea, însă o ia repede din loc, cu paşi mari. După felul în care îi urcă şi coboară umerii, aş zice că e puţin neliniştit.

Îl urmăresc cum pleacă, apoi îmi recuperez pumnalele şi le strecor înapoi în teci.

— Ce naiba a fost asta? mă întreabă Dain printre dinţi, când mă răsucesc spre el. Ţi-am spus s-o laşi mai moale când

vine vorba de Jack, iar tu...

Se opreşte şi clatină din cap, apoi continuă.

— Iar tu-l calci şi mai tare pe nervi?

— N-o să ajung nicăieri dacă o las mai moale, îi răspund, ridicând din umeri, cât timp oponentul lui Rhiannon e tras de pe covor. Trebuie să realizeze că nu sunt o povară.

Şi că voi fi mai greu de ucis decât crede.

Nu pot ignora furnicătura de pe scalp, aşa că-mi îndrept privirea spre Xaden.

Inima mea trădătoare îşi înteţeşte din nou bătăile, de parcă şi-ar fi trimis umbrele direct printre coastele mele ca să mi-o strângă cu putere. Când îşi ridică sprânceana crestată de cicatrice, sunt convinsă că pe buze îi apare umbra unui zâmbet în timp ce se îndreaptă spre următoarea rogojină, ca să-i observe pe cadeţii din A Patra Aripă.

— Eşti dată naibii! spune Rhiannon, care apare lângă mine. Am crezut că Jack o să se scape pe el.

Îmi reţin zâmbetul.

— N-o mai încuraja! o mustră Dain.

— Sorrengail! strigă profesorul Emetterio, citind din carnetul său. Seifert!

Alungând panica care ameninţă să mă sufoce, păşesc pe rogojină în faţa lui Oren, care e de-a dreptul verde la faţă.

Exact la ţanc.

M-am pregătit cât am putut de bine, înfăşurându-mi gleznele şi genunchii în cazul în care are de gând să-mi secere picioarele.

— N-o lua personal, spune el, când începem să ne dăm ocol unul altuia cu mâinile ridicate. Dar vei fi un pericol pentru aripa ta.

Se lansează spre mine, însă jocul lui de picioare e lent şi mă rotesc, izbindu-l cu pumnul în rinichi. În următoarea clipă, mă întorc pe călcâie şi-mi scot un pumnal.

— Nu sunt un pericol mai mare decât tine! îl acuz.

Pieptul îi tresaltă o dată şi broboane de transpiraţie îi acoperă fruntea, dar le şterge şi clipeşte repede, scoţându-şi propriul pumnal.

— Sora mea e tămăduitoare. Am auzit că oasele ţi se rup ca vreascurile.

— De ce nu te apropii ca să vezi dacă e adevărat?

Îmi forţez buzele să schiţeze un zâmbet şi-l aştept să se năpustească asupra mea, pentru că aşa procedează. L-am urmărit de la câteva rogojini distanţă în cele trei runde anterioare. E ca un taur, puternic, dar complet lipsit de graţie.

Întreg trupul i se contorsionează, de parcă urmează să vomite, însă îşi acoperă gura cu mâna liberă, inspiră adânc, apoi îşi îndreaptă spatele. Ar trebui să-l atac, dar prefer să aştept. În cele din urmă, Oren se avântă cu lama ridicată, gata să lovească.

Inima îmi bate cu putere, aşteptând să treacă acele secunde agonizant de lungi înainte să ajungă la mine, şi cumva creierul îmi convinge corpul să rămână ferm pe poziţie până în ultimul moment. Oren îşi repede arma în jos, dar mă retrag spre stânga, lovindu-l într-o parte cu lama pumnalului, apoi mă întorc şi-l izbesc în spate, doborându-l la podea.

Acum!

Se prăbuşeşte pe rogojină, iar eu profit imediat de avantaj şi-mi proptesc un genunchi în coloana lui, întocmai cum a făcut Imogen cu mine, şi îi pun lama la gât.

— Cedează!

Cine are nevoie de putere când ai viteză şi oţel?

— Nu! strigă el, însă trupul i se cutremură sub mine şi-şi deşartă micul-dejun, împroşcând covorul din faţa noastră.

E al naibii de scârbos!

— Oh, pe toţi zeii! strigă Rhiannon, dezgustată.

— Cedează! îi comand iarăşi.

Când spasmele încep să-i străbată trupul, sunt nevoită să-

mi retrag pumnalul, ca să nu-i tai accidental gâtul.

— Oren cedează! declară profesorul Emetterio, cu chipul contorsionat de repulsie.

Îmi vâr pumnalul în teacă şi mă dau jos de pe el, ocolind bălţile de vomă. Apoi iau pumnalul pe care îl aruncase la câţiva metri distanţă. Adversarul meu vomită în continuare. Pumnalul lui e mai greu şi mai lung decât celelalte pe care le am, dar acum e al meu, l-am câştigat. Îl pun în teaca goală de pe coapsa stângă.

— Ai învins! spune Rhiannon, îmbrăţişându-mă când plec de pe rogojină.

— Îi e rău, răspund, ridicând nonşalant din umeri.

— Mai bine să fii norocos decât să fii bun, replică ea.

— Trebuie să găsesc pe cineva care să cureţe mizeria asta! spune Dain, schimbându-se şi el la faţă.

Am câştigat.

*

Sincronizarea e cea mai dificilă parte a planului meu.

Câştig şi săptămâna următoare, pentru că o fată îndesată din Prima Aripă nu se poate concentra suficient încât să lovească aşa cum trebuie, datorită unor ciuperci leigorrel şi a proprietăţilor lor halucinogene, care au ajuns din întâmplare în prânzul ei. Încasez şi eu o lovitură zdravănă în rotulă, dar după câteva zile în bandaj se va vindeca.

Câştig şi săptămâna următoare, când un tip înalt din A Treia Aripă se prăbuşeşte pentru că i-au paralizat picioarele, graţie rădăcinii de zihna care creşte pe un afloriment din apropierea râpei Efectul e cam întârziat şi apucă să-mi dea câţiva pumni în faţă, lăsându-mă cu buza spartă şi cu o vânătaie care-mi colorează obrazul pentru următoarele unsprezece zile, dar cel puţin nu mi-a dislocat maxilarul.

Câştig iarăşi în săptămâna de după, când vederea unei fete îndesate se împăienjeneşte în mijlocul confruntării, datorită frunzelor de tarsillă care i-au fost strecurate în ceai. E rapidă, a apucat să mă trântească la podea şi să-mi plaseze câteva lovituri copleşitor de dureroase în abdomen, aşa că mă aleg cu nişte contuzii colorate şi amprenta bine conturată a cizmei pe coaste. Am fost la un pas să cedez şi să-l caut pe Nolon, însă am strâns din dinţi şi mi-am bandajat coastele, hotărâtă să nu le dau celorlalţi motive să mă elimine, aşa cum au în plan Jack şi însemnaţii.

Câştig al cincilea pumnal, unul cu un rubin drăguţ incrustat în mâner, în ultima confruntare din august, când lupt cu un tip deosebit de transpirat, care are strungăreaţă. Îl încetineşte scoarţa arborelui de carmin pe care i-am strecurat-o în burduful cu apă, făcându-l să pară bolnav. Efectele sunt puţin asemănătoare cu cele date de boabele de fonilee şi chiar e păcat că toţi cadeţii din Al Treilea Detaşament, Divizia Gheară, A Treia Aripă, au avut aceleaşi probleme cu stomacul. Trebuie să fie ceva viral, cel puţin asta îi spun când în cele din urmă cedează, după ce mi-a rupt degetul mare şi aproape că mi-a spart nasul.

E una din primele zile de septembrie şi păşesc sprintenă pe rogojină. Am înfruntat cinci adversari fără să-l omor pe vreunul dintre ei, ceea ce un sfert din boboci nu pot spune, în ultima lună fiind adăugate pe lista morţii alte douăzeci de nume – numai cadeţi din primul an.

Îmi rotesc umerii amorţiţi în aşteptarea oponentului.

Însă Rayma Corrie din A Treia Aripă nu face un pas înainte săptămâna asta, aşa cum ar fi trebuit.

— Îmi pare rău, Violet, spune profesorul Emetterio, scărpinându-se în barba neagră şi scurtă. Ar fi trebuit să te confrunţi cu Rayma, însă a fost dusă la tămăduitori pentru că nu-şi putea ţine echilibrul.

Cojile fructelor walwyn au un asemenea efect când sunt ingerate crude, cum ar fi dacă... au fost amestecate în glazura desertului de la micul-dejun.

— Asta-i...

La naiba!

— ... îngrozitor.

Mă crispez. *I le-ai dat prea devreme.*

— Ar trebui să... încep, pregătită deja să mă dau jos de pe rogojină.

— Mă ofer în locul Raymei!

Vocea aceea. Tonul acela. Acea furnicătură de gheaţă de pe scalp...

Oh, nu! Nu. Nu. *Nu!*

— Eşti sigur? îl întreabă profesorul Emetterio, uitându-se peste umăr.

— Absolut!

Simt cum mă prăbuşesc în gol.

Xaden păşeşte pe covoraş.

Nu voi muri azi.

— ANEXA PERSONALĂ A LUI VIOLET SORRENGAIL ÎN JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 9

Am dat de dracu'!

Xaden face un pas înainte – un adversar amenințător de aproape doi metri înălțime. E îmbrăcat în echipamentul de luptă din piele neagră ca noaptea și cu o cămașă cu mânecă scurtă, strânsă pe piept, care pare să-i accentueze strălucirea întunecată a relicvei rebeliunii de pe piele, transformând-o într-un avertisment și mai mare, ceea ce știu că e ridicol, dar cumva adevărat.

Inima mi-o ia la galop, ca și cum trupul meu știe deja adevărul pe care mintea refuză să-l accepte. Sunt pe cale să-mi fie tăbăcit fundul... sau chiar mai rău.

— Veți avea parte de un adevărat spectacol! spune profesorul Emetterio, bătând din palme. Xaden e unul dintre cei mai buni luptători pe care îi avem. Priviți și învățați!

— Bineînțeles că ești, bălmăjesc, dar stomacul mi se întoarce pe dos, de parcă eu aș fi cea care a mâncat coji de fructe walwyn.

Petele aurii din ochii lui Xaden par să prindă viață când schițează un rânjet cu un colț al gurii. Nenorocitul ăsta sadic e încântat de situație!

Genunchii, gleznele și încheietura mâinii îmi sunt protejate, bandajul alb care-mi înfășoară degetul mare contrastând puternic cu hainele din piele neagră.

— Nu credeți că e puțin cam prea mult pentru nivelul ei? întreabă Dain, încordat.

— Liniștește-te, Aetos! îi spune Xaden, uitându-se peste

umărul meu.

Ochii îi devin tăioşi când îi îndreaptă spre locul în care ştiu că stă Dain de fiecare dată când păşesc pe rogojină. După săgeţile pe care i le aruncă Xaden, îmi dau seama că m-a menajat destul de mult la capitolul priviri duşmănoase.

— O să fie întreagă după ce termin *lecţia.*

— Totuşi nu cred că e corect... insistă Dain, ridicând vocea.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, *lider de detaşament!* îl repede Xaden.

Se deplasează în lateral şi se descotoroseşte de toate armele pe care le are asupra lui – şi sunt o grămadă –, dându-i-le lui Imogen.

Gustul amar şi ilogic al geloziei îmi umple gura, dar nu am timp să analizez sentimentul nefiresc, când în doar câteva secunde va fi iarăşi în faţa mea.

— Nu crezi c-o să ai nevoie de ele? îl întreb, pregătindu-mi propriile pumnale.

Are un piept masiv, umeri laţi şi braţe impresionant de musculoase. O ţintă atât de mare ar trebui să fie uşor de nimerit.

— Nicidecum. Ai adus tu destule pentru amândoi.

Un zâmbet obraznic îi curbează buzele, apoi întinde mâna şi-şi mişcă degetele într-o invitaţie tacită să mă apropii.

— Să începem!

Inima îmi bate mai repede decât aripile unei păsări colibri, dar iau poziţia de luptă şi aştept să atace. Deşi rogojina are doar şase metri în lungime şi-n lăţime, întreaga mea lume e redusă între limitele ei şi la pericolul dinăuntru.

Xaden nu face parte din detaşamentul meu. Mă poate ucide fără să fie tras la răspundere.

Arunc un pumnal direct spre pieptul lui ridicol de bine sculptat.

Naiba să-l ia! Îl *prinde* şi plescăie din limbă.

— Am văzut deja figura asta!

Fir-ar să fie, e atât de rapid!

Trebuie să fiu şi mai rapidă. E singurul avantaj pe care-l am – asta îmi trece prin minte când mă avânt într-o combinaţie de fandări şi lovituri, o tactică pe care Rhiannon m-a învăţat-o în ultimele şase săptămâni. Xaden îmi ocoleşte cu îndemânare lama şi îmi prinde piciorul. Pământul se roteşte şi cad pe spate, iar impactul neaşteptat îmi goleşte plămânii de aer.

Însă nu încearcă să mă omoare. În schimb, dă drumul pumnalului pe care l-a prins, apoi îi face vânt de pe covor. O secundă mai târziu, când aerul îmi pătrunde din nou în plămâni, scot altul şi dau să i-l înfig în coapsă.

Îmi parează lovitura cu antebraţul, după care îmi prinde încheietura cu cealaltă mână şi îmi smulge arma dintre degete, aplecându-se în aşa fel încât chipul să-i fie la câţiva centimetri de al meu.

— Vrem să curgă sânge astăzi, nu-i aşa, Violenţă? îmi şopteşte el.

Metalul zăngăneşte din nou pe covoraş când Xaden loveşte lama cu piciorul şi o trimite dincolo de capul meu, suficient de departe cât să nu mai ajung la ea.

Nu mi-a luat pumnalul ca să-l folosească împotriva mea, ci m-a dezarmat ca să demonstreze că poate să o facă. Sângele îmi clocoteşte în vene.

— Numele meu e *Violet!* spun printre dinţi.

— Cred că varianta mea ţi se potriveşte mai bine.

Îmi eliberează încheietura şi se saltă în picioare, întinzându-mi mâna.

— N-am terminat încă.

Respir greu, încă străduindu-mă să-mi revin după ce m-a lăsat fără aer, însă îl iau de mână. De îndată ce mă saltă în picioare, îmi răsuceşte braţul la spate şi mă lipeşte de pieptul lui puternic, imobilizându-ne mâinile împreunate înainte să-mi

recapăt echilibrul.

— La naiba! exclam.

Simt o atingere pe coapsă, apoi un alt pumnal îmi atinge uşor pielea de pe gât. Pieptul lui îmi apasă ceafă, iar antebraţul îi e încleştat de-a lungul coastelor mele. Stă atât de nemişcat, încât ar putea la fel de bine să fie o statuie. N-are niciun rost să-mi iau avânt şi să-l izbesc cu capul – e atât de înalt, încât doar l-aş enerva.

— Să n-ai încredere în nicio persoană cu care te confrunţi pe covorul ăsta! mă avertizează cu un şuierat, iar respiraţia lui caldă îmi gâdilă urechea.

Îmi dau seama că vorbeşte încet cu un motiv. Lecţia e doar pentru mine.

— Nici măcar într-una care mi-e datoare? îl întreb la fel de încet.

Umărul îmi protestează din cauza unghiului nefiresc, dar nu mă clintesc. Nu vreau să-i dau satisfacţie.

Aruncă şi al treilea pumnal pe care mi-l ia, împingându-l cu piciorul înainte – până în locul în care stă Dain, cu celelalte două deja în mână. Un licăr criminal îi aprinde ochii când îl priveşte ameninţător pe Xaden.

— Eu sunt cel care decide când îmi achit datoria. Nu tu!

Îmi eliberează mâna şi se dă în spate.

Mă învârt, ţintindu-i gâtul, însă îmi dă mâna la o parte.

— Bine, spune el cu un zâmbet, parându-mi următoarea lovitură fără să depună nici cel mai mic efort. Să ţinteşti gâtul e cea mai bună opţiune pe care o ai, atât timp cât e expus.

Furia mă îndeamnă să reiau la nesfârşit acelaşi atac, memoria musculară preluând controlul, şi-mi prinde iarăşi piciorul, însă de data asta îmi smulge pumnalul din teacă şi-l aruncă pe covor. Îmi dă drumul, fără să-şi ascundă dezamăgirea.

— Am pretenţia să înveţi din propriile greşeli.

Loveşte pumnalul cu piciorul, scoţându-l de pe rogojină.

Mi-au mai rămas cinci, toate în tecile din dreptul coastelor.

Apuc unul, îmi ridic mâinile într-un gest defensiv şi încep să-i dau târcoale, dar, ca să mă scoată complet din sărite, nici măcar nu se oboseşte să se întoarcă spre mine. Doar stă nemişcat în mijlocul covorului, cu cizmele bine înfipte în pământ şi cu braţele relaxate, în timp ce eu mă mişc în jurul lui.

— Ai de gând s-o faci pe grozava sau să ataci?

Ducă-se dracului!

Îmi lansez pumnul înainte, însă el se lasă în jos, iar lama pumnalului îi zboară peste umăr, ratându-l cu doi centimetri. Stomacul îmi zvâcneşte când mă prinde de braţ şi mă trage spre el, învârtindu-mă pe lângă corpul său. Rămân suspendată pentru o fracţiune de secundă, înainte să mă prăbuşesc pe covor, coastele preluând impactul.

Îmi prinde braţul într-o strânsoare menită să mă supună voinţei lui şi ţip când durerea cruntă îmi săgetează muşchii, dar Xaden nu a terminat. Dimpotrivă, îmi pune un genunchi în coaste şi îmi ţine braţul imobilizat cu o mână, iar cu cealaltă îmi smulge un pumnal din teacă pe care-l aruncă la picioarele lui Dain, apoi scoate altul şi mi-l apasă sub mandibulă.

Se apleacă mai aproape.

— Eliminarea adversarului înainte de luptă e o mişcare foarte inteligentă, admit asta, şopteşte Xaden, răsuflarea lui caldă mângâindu-mi urechea.

Oh, zeii să mă apere! Ştie ce am făcut. Durerea din braţ nici nu se compară cu greaţa care-mi răvăşeşte stomacul, gândindu-mă cum s-ar putea folosi de o asemenea informaţie.

— Problema stă în felul următor: dacă nu-ţi testezi forţele aici – îmi zgârie pielea cu lama, dar nu se prelinge niciun firicel cald de sânge, ceea ce înseamnă că nu m-a crestat –, atunci nu vei deveni mai bună.

— Fără îndoială, ai prefera să mor, răspund cu o parte a feţei presată de covor.

Nu numai că e dureros, dar e şi umilitor.

— Şi să mi se refuze plăcerea companiei tale?

Îşi bate joc de mine.

— Chiar te urăsc!

Cuvintele îmi scapă de pe buze înainte să le pot opri.

— Asta nu te face specială.

Îmi eliberează pieptul şi braţul când se saltă în capul oaselor, azvârlindu-mi ambele pumnale spre Dain.

Încă două. Mai am doar două, însă indignarea şi mânia mi-au învins frica.

Ignor mâna întinsă a lui Xaden şi mă ridic, câştigând un zâmbet aprobator din partea lui.

— Poate fi învăţată.

— Învaţă repede, ripostez.

— Rămâne de văzut!

Se dă înapoi câţiva paşi, ca să mărească puţin distanţă între noi, şi-şi îndoaie din nou degetele, un semn să o luăm de la capăt.

— Ai demonstrat ce era de demonstrat! mă răstesc atât de tare, încât lui Imogen îi scapă un sunet de surpriză.

— Crede-mă pe cuvânt, abia am început.

Îşi încrucişează braţele şi se sprijină pe călcâie, aşteptând o mişcare din partea mea.

Nu gândesc. Acţionez pur şi simplu, lăsându-mă pe vine şi lovindu-l în spatele genunchilor.

Se prăbuşeşte ca un copac, iar sunetul e mai mult decât satisfăcător. Mă năpustesc asupra lui, încercând să-i prind capul într-o priză. Oricât de impunător ar fi cineva, toţi avem nevoie de aer. Îi prind gâtul în scobitura cotului şi strâng.

În loc să-mi atace braţele, se răsuceşte şi mă apucă de spatele coapselor, ca să-mi pierd echilibrul. Trupurile ni se rostogolesc pe rogojină. Şi ajunge deasupra mea.

Fireşte că asta se întâmplă!

Îşi apasă antebraţul de gâtul meu, nu cu putere, ca să mă sufoce, dar în mod cert capabil s-o facă, şi-mi ţintuieşte şoldurile cu ale lui, lăsându-şi greutatea între coapsele mele. Picioarele îmi atârnă inutile de o parte şi de alta a lui. E de neclintit.

Lumea din jur se estompează şi totul se reduce la sclipirea de aroganţă din ochii lui. E tot ce pot vedea, tot ce pot simţi.

Şi nu-l pot lăsa să câştige.

Îmi scot unul dintre cele două pumnale rămase şi dau să-l înjunghii în umăr.

Dar îmi apucă încheietura mâinii şi mi-o prinde deasupra capului.

La naiba. La naiba. LA NAIBA!

Roşeaţa îmi urcă pe gât, iar flăcările îmi învăluie obrajii când îşi coboară faţa, astfel încât doar câţiva centimetri să ne mai despartă buzele. Îi pot distinge fiecare pată aurie din ochii de culoarea onixului, fiecare protuberanţă şi creastă a cicatricei.

Al naibii. Nemernic. Frumos.

Îmi pierd suflul şi valuri de căldură mi se răspândesc prin trup. Fir-ar să fie de corp trădător! *Nu eşti atrasă de bărbaţi toxici,* îmi amintesc, dar iată-mă aici, simţind din plin atracţia. De fapt, dacă e să fiu sinceră, am simţit-o din prima clipă în care l-am văzut.

Xaden mă forţează să-mi deschid pumnul şi-mi ia pumnalul, trimiţându-l dincolo de covor înainte să-mi eliberez încheietura.

— Ia-ţi pumnalul! îmi ordonă.

— Ce?

Ochii mi se măresc de uimire. M-a dezarmat deja şi sunt într-o poziţie în care mă poate ucide fără să-şi dea silinţa.

— Ia-ţi. Pumnalul! repetă el şi-mi ia mâna într-a lui, conducându-mi-o spre ultima lamă.

Degetele lui le strâng pe ale mele, apucând mânerul.

Pielea îmi ia foc la senzaţia degetelor noastre înlănţuite.

Toxic. Periculos. Vrea să te ucidă. Nu, nu contează. Pulsul mi se accelerează ca unei adolescente.

— Eşti micuţă.

O spune ca pe o insultă.

— Sunt conştientă.

Ochii mi se îngustează.

— Atunci încetează să mai faci mişcări ample, care te expun! Trage vârful pumnalului în jos, de-a lungul trupului său.

— O lovitură în coaste ar fi funcţionat de minune.

Apoi ne ghidează mâinile spre spatele lui, punându-se de bunăvoie într-o postură vulnerabilă.

— Din această poziţie şi rinichii ar fi fost o alegere bună.

Înghit în sec, refuzând să mă gândesc la alte lucruri care se pot face din această poziţie.

Ne conduce mâinile spre talia lui, fără să-şi desprindă nici măcar o clipă ochii de ai mei.

— Dacă adversarul tău poartă armură, aici e un punct vulnerabil. Astea sunt trei zone în care ai putea să loveşti, înainte ca oponentul să aibă timp să te oprească.

Sunt, de asemenea, răni mortale. Şi le-am evitat cu orice preţ.

— Mă asculţi?

Încuviinţez din cap.

— Bun. Fiindcă nu poţi otrăvi fiecare inamic pe care-l întâlneşti, îmi şopteşte, iar cuvintele lui îmi fură culoarea din obraji. Nu vei avea timp să-i oferi ceai fiecărui călăreţ de grifon din Braevick care se apropie de tine.

— Cum ţi-ai dat seama? îl întreb într-un final, iar toţi muşchii mi se contractă, inclusiv coapsele care se întâmplă să fie încă strânse în jurul şoldurilor lui.

Ochii i se întunecă.

— Oh, Violenţă, eşti talentată, dar am cunoscut maeştrii în

otrăvuri şi mai buni. Secretul e să fii mai subtilă.

Buzele mi se întredeschid, dar mă abţin să-i spun că am avut grijă *săi fiu* subtilă.

— Cred că a învăţat suficient pentru astăzi! se răţoieşte Dain, reamintindu-mi că nu suntem nicidecum singuri.

Nu, suntem un spectacol în toată regula.

— Întotdeauna e atât de protector? mă întreabă Xaden, care se ridică câţiva centimetri.

— Îi pasă de mine, îi spun, uitându-mă urât la el.

— Te ţine pe loc! Dar stai liniştită, micul tău secret otrăvitor e în siguranţă.

Xaden îşi arcuieşte o sprânceană, dornic să-mi readucă aminte că şi eu sunt păstrătoarea secretului său. Apoi ne ghidează mâinile înapoi spre coastele mele, vârând pumnalul cu rubin înapoi în teacă.

Mişcarea e tulburător de... senzuală.

— N-ai de gând să mă dezarmezi? îl provoc, în timp ce îşi slăbeşte strânsoarea şi se ridică şi mai mult, eliberându-mi corpul de sub greutatea lui.

Coastele mi se decomprimă când inspir adânc pentru prima dată.

— Nu. Femeile lipsite de apărare n-au fost niciodată genul meu. Am terminat pe ziua de azi!

Se saltă în picioare şi se îndepărtează, fără să mai spună ceva, recuperându-şi armele de la Imogen. Mă rostogolesc pe genunchi. Mă doare fiecare părticică din corp, dar reuşesc să mă ridic.

În ochii lui Dain zăresc doar uşurare pură când ajung lângă el, scăpându-l de pumnalele pe care le-a adunat pentru mine.

— Eşti teafără?

Dau din cap, iar degetele îmi tremură când îmi aşez armele la locul lor. A avut prilejul şi toate motivele să mă omoare, însă m-a lăsat de *două* ori să scap cu viaţă. Ce fel de joc e ăsta?

— Aetos! strigă Xaden de pe partea opusă a covorului.

Dain îşi ridică brusc capul, strângând din dinţi.

— I-ar prinde bine mai puţină protecţie şi ceva mai multă instruire.

Xaden îl ţintuieşte cu privirea până când Dain încuviinţează.

Profesorul Emetterio anunţă următoarea confruntare.

*

— Sunt surprins că te-a lăsat în viaţă, spune Dain mai târziu, în camera lui, în timp ce-mi masează cu degetele mari muşchii dintre gât şi umeri.

E o durere savuroasă şi a meritat să îndur junghiurile pe care le-am avut când m-am strecurat până aici.

— Îmi vine greu să cred c-ar fi impus respect dacă mi-ar fi sucit gâtul pe covor.

Stau întinsă pe patul lui, dezbrăcată de la talie în sus, cu excepţia bandajelor înfăşurate peste sâni şi coaste, şi simt moliciunea aşternuturilor sub burtă şi piept.

— În plus, nu-i stilul lui.

Mâinile lui Dain mi se opresc pe piele.

— Pentru că tu ştii care e stilul lui?

Senzaţia de vinovăţie pentru că păstrez secretul lui Xaden îmi apasă conştiinţa.

— Mi-a spus că n-are sens să mă ucidă, când o poate face Parapetul în locul lui, răspund cu onestitate. Şi, hai să fim realişti, dacă ar fi vrut într-adevăr să mă elimine, a avut nenumărate ocazii în care să o facă.

— Hmm! zice Dain pe tonul gânditor caracteristic.

Se întinde pe cealaltă parte a patului, continuând să-mi frământe muşchii înţepeniţi şi dureroşi.

Rhiannon m-a muncit timp de două ore după cină şi abia

am fost în stare să mă mişc.

Cred că n-am fost singura pe care Xaden a speriat-o după-amiază.

— Crezi că s-ar fi putut lega de Sgaeyl dacă ar complota împotriva Navarrei? întreb cu obrazul îngropat în pătură.

— Aşa am crezut la început, spune Dain, coborându-şi mâinile de-a lungul coloanei mele, ca să apese contracturile care aproape că m-au împiedicat să-mi ridic mâinile în ultima jumătate de oră a antrenamentului din această seară. Însă, după ce m-am legat de Cath, mi-am dat seama că dragonii ar face orice ca să protejeze Valea şi locurile sacre în care îşi depun ouăle. În niciun caz nu s-ar fi legat de Riorson sau de orice alt separatist, dacă n-ar fi avut intenţii bune cu privire la protejarea Navarrei.

— Dar un dragon îşi poate da seama dacă minţi? îl întreb, apoi mă răsucesc ca să-i pot vedea chipul.

— Mda, spune Dain, zâmbind. Cath ar şti, pentru că e în mintea mea. Ar fi imposibil să ascunzi aşa ceva de dragonul tău.

— E mereu în mintea ta?

Ştiu că e împotriva regulilor să-l întreb – aproape tot ce ţine de legături e în afara oricărei discuţii, având în vedere cât de secretoşi sunt dragonii, dar e Dain.

— Da, îmi confirmă el, iar zâmbetul i se îmblânzeşte. Pot să-i blochez accesul dacă e nevoie. Te vor învăţa după Treierat.

Expresia îi devine mai sumbră.

— Ce s-a întâmplat?

Mă aşez în şezut şi strâng la piept una dintre perne, cu spatele lipit de tăblia patului.

— Am vorbit în seara asta cu colonelul Markham.

Se ridică şi-şi trage scaunul de sub birou, apoi se aşază şi-şi propteşte capul de mâini.

— S-a întâmplat ceva? insist.

Fiori îmi coboară pe şira spinării.

— Aripa Mirei?

— Nu! spune, înălţându-şi brusc capul, iar în ochii lui întrezăresc atât de multă suferinţă, încât mă dau jos din pat, legănându-mi picioarele peste margine. Nu-i nimic de genul. I-am împărtăşit... bănuiala că Riorson vrea să te omoare.

Clipesc şi mă aşez din nou pe pat.

— Ah, păi, nu-i chiar o noutate, nu-i aşa? Oricine a citit istoria rebeliunii poate pune totul cap la cap, Dain.

— Da, aşa e, dar i-am spus şi despre Barlowe şi Seifert.

Îşi trece mâinile prin păr.

— Crezi că n-am observat cum te-a împins Seifert în perete azi-dimineaţă, înainte de formaţie?

— E doar supărat că i-am luat pumnalul la prima confruntare.

Strâng perna mai tare.

— Iar Rhiannon mi-a spus că săptămâna trecută ai găsit flori strivite în pat.

Se uită lung la mine. Ridic din umeri.

— Au fost doar nişte flori ofilite.

— Nişte *violete* strivite! precizează Dain, strângând din buze.

Mă dau jos din pat şi merg lângă el, punându-mi mâinile pe creştetul lui.

— Nu mi-au lăsat vreun bilet de amenințare sau altceva, îl tachinez.

Îi mângâi părul moale, castaniu. Se uită în sus la mine, iar luminile-magice îi fac ochii să strălucească mai intens.

— Sunt amenințări.

— Toţi cadeţii primesc amenințări.

— Dar nu orice cadet trebuie să-şi bandajeze genunchii în fiecare dimineaţă.

— Cei răniţi o fac, zic, începând să mă enervez. Oricum, de ce i-ai spus lui Markham? E scrib şi n-ar putea interveni nici

dacă ar putea.

— A spus că te-ar mai accepta, îi scapă de pe buze lui Dain.

Dau să mă îndepărtez, dar mâinile lui mă apucă ferm de şolduri, ţinându-mă pe loc.

— L-am întrebat dacă ţi-ar da voie să treci în Cvadrantul Scribilor pentru siguranţa ta şi a spus că da. Te-ar pune cu cei din primul an. N-ar trebui să aştepţi Ziua Recrutării de anul viitor.

— Ce ai făcut?

Mă răsucesc şi mă smulg din prinsoarea lui, apoi mă dau câţiva paşi îndărăt.

— Am găsit o cale să te îndepărtez de pericol şi am profitat.

Se ridică în picioare.

— Ai făcut asta pe la spatele meu, crezând că nu voi riposta!

Adevărul acestor cuvinte îmi strânge pieptul ca într-o menghină, mă lasă fără aer, vlăguită. Dain mă cunoaşte mai bine decât *oricine,* însă dacă susţine şi *acum* că nu mă pot descurca, deşi am ajuns atât de departe...

Lacrimile îmi înţeapă ochii, dar refuz să le las să cadă. În schimb, ridic bărbia şi-mi iau vesta cu solzi de dragon pe care mi-o trag peste cap, legând şireturile deasupra şoldurilor.

Dain oftează.

— N-am spus niciodată că n-o să reuşeşti, Violet.

— O spui în fiecare zi! pufnesc indignată. O spui de fiecare dată când mă conduci de la formaţie la clasă, chiar dacă ştiu că asta te face să întârzii pe terenul de zbor. O spui şi când strigi la liderul tău de aripă când mă învinge pe covor...

— N-are dreptul să...

— E şi liderul *meu* de aripă!

Îmi trag tunica peste cap.

— Are dreptul să facă *orice* vrea, inclusiv să mă execute.

— Şi de aceea trebuie să pleci naibii de aici!

Dain îşi împleteşte degetele la ceafă şi începe să măsoare podeaua cu pasul, înainte şi înapoi.

— Se joacă cu tine, aşa cum se joacă o pisică cu un şoarece înainte să-l omoare.

— M-am descurcat până acum.

Îmi trec traista peste umăr, grea din pricina cărţilor dinăuntru.

— Am câştigat fiecare înfruntare...

— Cu excepţia celei de azi, când a şters podeaua cu tine în repetate rânduri! mă întrerupe Dain, apucându-mă de umeri.

Sau ai uitat partea în care ţi-a aruncat toate pumnalele, ca să-ţi demonstreze cât de uşor eşti de dezarmat?

Îmi împing bărbia înainte şi îl ţintuiesc cu o privire furioasă.

— Am fost acolo. În plus, am supravieţuit două luni în acest loc, ceea ce nu pot spune despre o pătrime dintre boboci.

— Ai habar ce se întâmplă la Treierat? mă întreabă el cu voce joasă.

— Mă faci ignorantă? izbucnesc, sângele clocotindu-mi în vene.

— Nu e vorba numai despre legare, continuă Dain. Vor trimite fiecare cadet din primul an pe acele terenuri de antrenament pe care *nu* le-aţi mai văzut până acum, iar cei din anii doi şi trei vă vor urmări în timp ce decideţi de care dragon să vă apropiaţi şi de care să fugiţi.

— Ştiu cum stau lucrurile, spun furioasă.

— Bun. Păi, în timp ce călăreţii privesc, cadeţii din primul an se vor dezlănţui şi vor elimina fiecare verigă slabă din aripă.

— Nu sunt o nenorocită de verigă slabă! răbufnesc, deşi, în adâncul sufletului, ştiu că exact asta sunt, cel puţin din punct de vedere fizic.

— Pentru mine nu eşti, şopteşte el şi-mi cuprinde obrazul în palmă. Dar ei nu te cunosc aşa ca mine, Vi. Şi, în momentul în care un cadet din primul an precum Barlowe sau Seifert va începe să te vâneze, vom fi forţaţi *să privim*. Eu voi fi forţat să *privesc*. Violet.

Suferinţa din vocea lui îmi stinge imediat flăcările mâniei.

— Nu ni se va *permite* să vă ajutăm. Să vă salvăm.

— Dain...

— Iar când vor aduna cadavrele ca să întocmească lista, nimănui nu-i va trece prin minte să se intereseze cum a murit un cadet. Va fi totuna dacă mori înjunghiată de Barlowe sau sfâşiată de gheara unui dragon.

Inspir adânc, copleşită de frică.

— Markham a spus că te va pune în primul an fără să-i spună mamei tale. Când va afla, vei fi deja acceptată ca scrib. Nu va mai putea face nimic.

Îşi ridică şi cealaltă mână şi-mi cuprinde faţa între palme, ridicându-mi-o spre a lui.

— Dacă n-o faci pentru tine, te rog, fă-o pentru mine!

Inima îmi tresare, iar hotărârea mi se clatină, raţionamentul împingându-mă în direcţia pe care o vrea el. *Dar ai ajuns atât de departe*, şopteşte o voce lăuntrică.

— Nu pot să te pierd, Violet! şopteşte Dain, lipindu-şi fruntea de a mea. Pur şi simplu nu pot!

Închid strâns ochii. Asta ar putea fi singura cale să scap de aici, însă nu vreau s-o accept.

— Doar promite-mi c-o să te gândeşti, mă imploră el. Mai avem patru, săptămâni până la Treierat. Doar gândeşte-te.

Speranţa din vocea lui şi felul în care mă atinge îmi zguduie zidurile de apărare.

— O să mă gândesc!

Nu subestima provocarea Mănuşii-de-Oţel, Mira!
Traseul e conceput astfel încât să-ţi testeze echilibrul, forţa şi agilitatea.
Timpii nu servesc la nimic, tot ce contează e să ajungi în vârf. Apucă frânghia dacă trebuie. Mai bine să ajungi printre ultimii, decât să mori.

— PAGINA PATRUZECI ŞI ŞASE, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 10

Mă uit în sus, şi mai sus, tot mai sus, iar frica mi se încolăceşte în stomac ca un şarpe gata să-şi înfigă colţii.

— Păi, asta-i...

Rhiannon înghite în sec, cu capul dat pe spate la fel de mult ca al meu, ca să putem vedea ameninţătoarea cursă cu obstacole care urmăreşte linia unei creste atât de abrupte, încât ar putea fi luată drept un vârf de stâncă. Zigzagurile mortale ale traseului se înalţă deasupra noastră şi urcă de-a lungul a cinci serpentine distincte, cu întoarceri de 180 de grade, dificultatea crescând în drum spre creasta falezei care separă cetatea de terenul de zbor şi de Vale.

— Uimitor! oftează Aurelie.

Rhiannon şi cu mine ne întoarcem spre ea, privind-o de parcă s-ar fi lovit la cap.

— Crezi că peisajul ăsta infernal arată *uimitor”?* o întreabă Rhiannon.

— Aştept acest moment de *atâţia* ani!

Aurelie zâmbeşte, iar ochii ei, de obicei serioşi, sclipesc în lumina soarelui când îşi împreunează mâinile şi-şi mută încântată greutatea de pe un picior bine tonifiat pe celălalt.

— Tata – a fost călăreţ până anul trecut, când s-a retras –

obişnuia să ne facă astfel de curse cu obstacole ca să ne antrenăm, iar Chase, fratele meu, spunea că asta e cea mai bună parte înainte de Treierat. O adevărată doză de adrenalină.

— E în Aripa de Sud, aşa-i? o întreb, concentrându-mă asupra cursei cu obstacole care şerpuieşte în sus *pe marginea unei afurisite de stânci.*

Aduce mai mult a capcană mortală decât a doză de adrenalină, dar, sigur, o putem lua şi aşa. Gândirea pozitivă duce la victorie, nu?

— Da! Mai mult muncă de birou, la câtă acţiune văd ei la graniţa cu Krovla.

Ridică din umeri şi arată în sus, cam la două treimi din înălţime.

— Mi-a spus să am grijă la buştenii aceia uriaşi care ies dintr-o parte a stâncii. Dacă nu eşti suficient de rapid, se rotesc şi te pot zdrobi între ei!

— Oh, grozav! Chiar mă întrebam când urma să devină dificil, bombăne Rhiannon.

— Mulţumesc, Aurelie!

Zăresc grămada de buşteni laţi de un metru, aproape lipiţi unii de ceilalţi, care ies din terenul stâncos ca un şir de trepte rotunjite, de la pământ până la serpentina situată deasupra. Dau din cap. Să fiu rapidă. Am înţeles. *Ai fi putut include şi informaţia asta, Brennan.*

Cursa cu obstacole e întruchiparea celui mai negru coşmar al meu. Pentru prima dată de când Dain m-a implorat să plec, săptămâna trecută, chiar iau în considerare oferta lui Markham. Nu există curse fatale în Cvadrantul Scribilor, asta-i sigur.

Dar ai ajuns deja atât de departe. Ah, iat-o, a revenit vocea mea lăuntrică, care-n ultimul timp îmi şopteşte la ureche, îndrăznind să-mi dea speranţa că voi putea supravieţui înfăţişării.

— Tot nu înţeleg de ce i se spune Mănuşa-de-Oţel,

comentează Ridoc în dreapta mea, suflând în palmele făcute căuş ca să alunge frigul dimineţii.

Soarele nu pătrunde încă în crevasă, strălucind doar pe ultimul sfert al cursei.

— Ca să fie înlăturaţi cei slabi, astfel încât dragonii să continue să vină la Treierat! pufneşte Tynan, aflat de cealaltă parte a lui Ridoc.

Îşi încrucişează mâinile la piept, săgetându-mă cu o privire tăioasă.

Mă uit urât la el, dar nu-i acord prea mare importanţă. E morocănos de când şi-a luat-o de la Rhiannon în ziua evaluării.

— Termină dracului odată! strigă Ridoc, reuşind să atragă atenţia întregului detaşament.

Ridic nedumerită din sprâncene. Nu l-am mai văzut să-şi piardă cumpătul până acum sau să reacţioneze altfel decât cu sarcasm, ca să detensioneze atmosfera.

— Care-i problema ta?

Tynan îşi dă o şuviţă de păr negru din ochi şi se răsuceşte spre Ridoc cu o expresie care se vrea intimidantă, dar care nu are efectul scontat, având în vedere că Ridoc e de două ori mai bine clădit şi cu jumătate de metru mai înalt decât el.

— Problema mea? Ai impresia că, dacă te-ai împrietenit cu Barlowe şi Seifert, ai dreptul să te porţi ca un nesimţit cu colegii tăi de detaşament? îl provoacă Ridoc.

— Întocmai. *Colegi de detaşament.*

Gesticulează spre cursa cu obstacole.

— Timpul nostru nu e înregistrat numai individual, Ridoc. Vom fi punctaţi şi ca detaşament, ceea ce determină ordinea pentru înfăţişare. Chiar crezi că un dragon se va lega de un cadet care intră în procesiune la coada celorlalte detaşamente?

Fie, are dreptate. Naiba să-l ia, chiar are dreptate!

— Nu ne cronometrează astăzi pentru înfăţişare, idiotule! zice Ridoc şi face un pas înainte.

— Opriţi-vă! ordonă Sawyer şi se bagă între ei, împingându-l atât de tare în piept pe Tynan, încât cadetul se clatină şi se loveşte de fata din spate. Ţine minte asta de la cineva care a trecut prin înfăţişare anul trecut: timpul pe care-l scoţi nu are nicio valoare! Ultimul cadet care a ajuns pe câmp s-a legat fără probleme, iar unii din primul detaşament au fost scoşi pe tuşă.

— Ţi-e puţin ciudă, nu-i aşa? rânjeşte Tynan.

Sawyer ignoră înţepătura.

— Pe lângă asta, nu-i spune Mănuşa-de-Oţel pentru că îi elimină pe cadeţi.

— Îi spune Mănuşa-de-Oţel pentru că asta e stânca care străjuieşte Valea, spune profesorul Emetterio, apropiindu-se prin spatele detaşamentului nostru, cu chelia strălucind în soarele tot mai puternic. În plus, mănuşile propriu-zise – cele de metal, din componenţa armurilor – sunt alunecoase ca naiba, iar denumirea a fost stabilită cu douăzeci de ani în urmă, adaugă el, apoi înalţă o sprânceană spre Tynan şi Sawyer: Aţi încheiat ciorovăiala? Pentru că toţi nouă aveţi exact o oră la dispoziţie ca să ajungeţi în vârf, înainte ca un alt detaşament să vină să se antreneze. Şi, din câte am observat din prestaţiile voastre de pe rogojină, veţi avea nevoie de fiecare secundă.

Din micul nostru grup se aude un murmur de încuviinţare.

— După cum ştiţi, confruntările corp la corp sunt suspendate în următoarele două săptămâni şi jumătate înainte de înfăţişare, ca să vă puteţi concentra aici.

Profesorul Emetterio întoarce o pagină din carneţelul pe care îl are în mână.

— Sawyer, din moment ce eşti familiarizat deja cu terenul, o să le arăţi cum stă treaba. Apoi urmează Pryor, Trina, Tynan, Rhiannon, Ridoc, Violet, Aurelie şi Luca.

Un zâmbet îi destinde linia severă a gurii când termină de înşirat toate numele cadeţilor din detaşament, iar noi ne aliniem.

— Sunteţi singurul detaşament care a rămas intact de la Parapet. Cred că liderul vostru e foarte mândru. Aşteptaţi aici o secundă, spune profesorul Emetterio.

Trece pe lângă noi, făcându-i semn cu mâna cuiva de pe stâncă. Fără îndoială, cineva are un cronometru.

— Aetos e deosebit de mândru de Sorrengail, spune Tynan, subliniindu-şi cuvintele cu un hohot batjocoritor când instructorul nu-l mai poate auzi.

Văd roşu în faţa ochilor.

— Ascultă, dacă vrei să spui căcaturi despre mine, n-ai decât, dar nu-l amesteca pe Dain în treaba asta!

— Tynan! îl avertizează Sawyer, scuturând din cap.

— Pe voi chiar nu vă deranjează că liderul nostru şi-o trage cu unul dintre noi?

Îşi desface braţele, scandalizat.

— Eu nu... încep, indignarea atingând cote maxime înainte să inspir adânc. Sincer, chiar nu-i treaba ta cu cine mă culc, Tynan.

Dar, dacă tot e să fiu acuzată, nu pot obţine măcar câteva beneficii? La cât de bine îl cunosc pe Dain, ia foarte în serios regula cu nu-fraternizaţi-în-interiorul-liniei-de-comandă, la fel ca nemernicul ăsta. Dar, dacă într-adevăr ar fi vrut să o încalce, ar fi luat iniţiativa, nu?

— Asta înseamnă că primeşti tratament preferenţial, se amestecă Luca.

— Oh, la naiba! mormăie Rhiannon, prinzându-se de şaua nasului. Luca, Tynan, tăceţi! Nu se culcă cu el, sunt prieteni din copilărie. Sau ştiţi atât de puţine despre conducere, încât aţi omis faptul că tatăl lui e consilierul mamei lui Violet?

Ochii lui Tynan se fac cât cepele, de parcă ar fi într-adevăr surprins.

— Serios?

— Serios!

Scutur din cap şi studiez traseul.

— La naiba, îmi... pare rău! Barlowe a spus...

— Şi asta a fost prima ta greşeală! exclamă Ridoc. Dacă mai asculţi de sadicul ăla, o să mori. Şi ai noroc că Aetos nu e prin preajmă.

Adevărat. Dain ar face mai mult decât să se opună vehement insinuărilor lui Tynan şi probabil că l-ar pune să facă curăţenie o lună. Bine că e pe terenul de zbor la ora asta.

Xaden pur şi simplu l-ar bate de i-ar suna apa în cap.

Clipesc, alungându-mi din minte comparaţia şi orice alt gând legat de Xaden Riorson.

— Să începem! spune profesorul Emetterio din fruntea rândului. O să aflaţi timpul la finalul cursei, dacă reuşiţi să ajungeţi până acolo, dar ţineţi minte că veţi avea nouă sesiuni de antrenament înainte să vă clasaţi pentru înfăţişarea de peste două săptămâni şi jumătate. Asta va determina dacă dragonii vă consideră vrednici la Treierat.

— N-ar fi fost mai logic să-i lăsaţi pe boboci să-şi înceapă antrenamentul pe traseul ăsta imediat după Parapet? întreabă Rhiannon. Ca să avem mai mult timp, astfel încât să nu murim? Zic şi eu.

— Nu, răspunde profesorul Emetterio. Timpii sunt parte din încercare. Sawyer, ai vreun sfat pentru ei?

Sawyer expiră lent, urmărind cu privirea traseul terifiant.

— Există frânghii la fiecare doi metri, care se întind de la vârful abrupt al stâncii până la bază, ne informează el. Aşa că dacă vă pierdeţi echilibrul, apucaţi o frânghie! Vă va costa treizeci de secunde, însă moartea costă mai mult.

Minunat!

— Bine, dar acolo e un şir de trepte în stare perfectă, spune Ridoc, indicând scara cioplită în stâncă, lângă serpentinele late ale Mănuşii-de-Oţel.

— Treptele vă ajută să ajungeţi pe terenul de zbor de pe

creastă *după* înfăţişare, zice profesorul Emetterio, apoi întinde mâinile şi-şi răsuceşte încheieturile, indicând spre feluritele obstacole.

Buşteanul de aproape cinci metri de la poalele urcuşului începe să se rotească. Pilaştrii de pe a treia ascensiune se zgâlţâie. Roata uriaşă de pe prima serpentină se învârte în sensul invers acelor de ceasornic. Iar buştenii ăia mari pe care i-a menţionat Aurelie mai devreme? Toţi se învârt în direcţii opuse.

— Fiecare dintre cele cinci ascensiuni din traseu a fost concepută în aşa fel încât să simuleze obstacole cu care vă veţi confrunta într-o bătălie.

Profesorul Emetterio se întoarce să ne privească, cu chipul la fel de sever ca la fiecare antrenament.

— De la echilibrul pe care trebuie să-l menţineţi pe spatele dragonului şi puterea de care aveţi nevoie ca să vă păstraţi locul în şa în timpul manevrelor, până la – face un gest spre ultimul obstacol de pe traseu, care de aici de jos pare o rampă de 90 de grade – rezistenţa necesară ca să luptaţi la sol, ca apoi să mai fiţi în stare şi să vă urcaţi imediat pe dragonii voştri.

Stâlpii dislocă o bucată de granit, iar bolovanul o ia la vale pe traseu, lovindu-se de fiecare obstacol înainte să se prăbuşească la şase metri în faţa noastră. Dacă ar fi existat vreodată o metaforă pentru viaţa mea, ei bine... asta e.

— Vai! murmură Trina, holbându-se la bolovanul pulverizat.

Eu sunt cea mai scundă din detaşament, dar Trina e cea mai tăcută. Cea mai rezervată. Cred că pot număra pe degetele de la o mână dăţile în care mi-a adresat vreun cuvânt, de la Parapet. Dacă n-ar avea prieteni în Prima Aripă, chiar mi-aş face griji, dar nu trebuie să fie prietenoasă cu noi ca să supravieţuiască în cvadrant.

— Eşti bine? o întreb în şoaptă.

Înghite în sec şi dă din cap, unul dintre cârlionţii castanii

legănându-i-se pe frunte.

— Ce se întâmplă dacă nu reuşim? întreabă Luca din dreapta mea, prinzându-şi părul lung într-o împletitură lejeră, iar trufia care o caracterizează nu mai e atât de bătătoare la ochi astăzi. Care e traseul alternativ?

— Nu există alternativă. Dacă nu reuşiţi, nu veţi participa la înfăţişare. Treci în poziţie, Sawyer! ordonă profesorul Emetterio, iar el se aşază la poalele traseului. După ce trece Sawyer de ultimul obstacol, ca să puteţi urmări un cadet care finalizează traseul, ceilalţi veţi porni la intervale de şaizeci de secunde. Şi... du-te!

Sawyer ţâşneşte ca din puşcă. Aleargă cu uşurinţă cei cinci metri de-a lungul buşteanului care se învârte paralel cu faţada stâncii, trece de stâlpii înalţi, dar petrece trei ture în interiorul roţii înainte să sară prin singura ieşire. În afară de asta, n-am observat niciun pas greşit în prima ascensiune. Niciunul.

Se întoarce şi se repede spre un şir de bile uriaşe care formează a doua ascensiune, agăţându-se şi sărind de pe una pe cealaltă. Picioarele îi ating iarăşi pământul şi coteşte, îndreptându-se spre a treia ascensiune, care e împărţită în două secţiuni. Prima parte cuprinde o serie de tije metalice atârnate paralel cu peretele stâncii, însă el se balansează fără efort şi se prinde cu o mână, apoi cu cealaltă, folosindu-şi greutatea corpului şi avântul ca să împingă bara înainte şi s-o apuce pe următoarea, plasată cu cincisprezece centimetri mai sus decât anterioara, căţărându-se pe o parte a stâncii. După ultima bară sare pe un şir de stâlpi care se zgâlţâie şi care formează a doua parte a ascensiunii, înainte de a ajunge înapoi pe poteca pietruită.

În momentul în care ajunge la a patra ascensiune, la buştenii rotitori despre care ne-a avertizat fratele Aureliei, Sawyer face ca totul să pară o joacă de copii şi încep să simt o brumă de speranţă: poate că traseul nu e aşa dificil cum pare de

aici, de la bază.

Dar apoi se confruntă cu o formaţiune în formă de horn care se înalţă deasupra lui într-un unghi de douăzeci de grade şi se opreşte.

— Poţi s-o faci! îl încurajează Rhiannon de lângă mine.

De parcă ar fi auzit îndemnul, aleargă spre hornul înclinat şi sare, apucându-se de margini şi formând un X cu corpul, apoi se agaţă de conductă şi se trage în sus până ajunge în vârf, ca-n cele din urmă să aterizeze înaintea ultimului obstacol, o rampă mare care duce până pe muchia stâncii, într-un urcuş aproape vertical.

Respiraţia mi se opreşte în gât când Sawyer începe să alerge spre rampă, folosindu-şi viteza şi elanul ca să urce două treimi din ea. Chiar înainte să cadă, se prinde cu mâna de buza rampei şi se aruncă peste margine.

Rhiannon şi cu mine izbucnim în urale. A avut o prestaţie aproape fără cusur.

— O tehnică perfectă! strigă profesorul Emetterio. Exact aşa ar trebui să faceţi şi voi.

— Perfectă, şi cu toate acestea a fost lăsat pe dinafară la Treierat! pufneşte Luca. Se pare că dragonii au gusturi bune.

— Las-o baltă, Luca! spune Rhi.

Cum poate cineva inteligent şi atletic precum Sawyer să nu se lege de un dragon? Şi, dacă el n-a reuşit, atunci ce şanse avem noi, restul?

— Sunt prea scundă ca să trec de rampă, îi şoptesc lui Rhi.

Mă analizează, apoi se uită spre obstacol.

— Eşti foarte rapidă. Dacă accelerezi, pun pariu că avântul te va propulsa direct în vârf.

Pryor – cadetul timid dintr-o regiune de la graniţa cu Krovla – se luptă cu tijele care se balansează din a treia ascensiune, după nişte ezitări destul de previzibile din partea lui, dar reuşeşte să treacă taman când Trina aproape cade de pe

stâlpii care se zgâlţâie, întinzându-se după o frânghie. Îi pot desluşi doar străfulgerarea roşcată a părului când ajunge la scările rotative, iar ţipătul ei mă străpunge până în vârfurile degetelor de la picioare când frânghia se leagănă aproape de pământ.

— Poţi s-o faci! strigă Sawyer de sus.

— Se învârt în direcţii diferite! strigă şi Aurelie.

— Tynan, du-te! ordonă profesorul Emetterio cu ochii pe ceasul de buzunar, nu pe traseu.

Pulsul îmi bubuie în urechi când Trina reuşeşte să depăşească treptele, iar inima continuă să-mi bată ca o tobă când Rhiannon e strigată să înceapă urcarea. Parcurge prima ascensiune cu graţia la care mă aştept din partea ei, apoi se opreşte brusc.

Tynan atârnă de a doua dintre cele cinci balize de pe a doua ascensiune, chiar acolo unde se cască abisul. Dacă alunecă, are o şansă infimă să lovească buşteanul care se învârte mai jos, însă are şanse mult mai mari să cadă de la nouă metri înălţime.

— Nu te opri, Tynan! strig, chit că fără îndoială nu mă poate auzi de aici.

O fi el un credul nenorocit, dar încă e colegul meu de detaşament.

Ţipă, cu mâinile înfăşurate în jurul bilei. E imposibil s-o cuprindă complet – asta e şi ideea – şi alunecă tot mai mult.

— O să-i încurce timpul, spune Aurelie, eliberând un oftat plictisit.

— Bine că doar exersăm, spune Ridoc, apoi urlă spre Tynan: Care-i faza, Tynan? Ţi-e frică de înălţime? Cine e veriga slabă acum?

— Încetează! răbufnesc, înghiontindu-l cu cotul pe Ridoc, care nu mai e aşa costeliv; a pus ceva muşchi în ultimele şapte săptămâni. Doar pentru că el e nesimţit, nu înseamnă că trebuie să-i urmezi exemplul.

— Dar îmi oferă ocazia perfectă de a-l răsplăti cu aceeaşi monedă, îmi răspunde Ridoc.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet, apoi se dă îndărăt, grăbindu-se să-şi ocupe poziţia de start.

— Balansează-te spre cealaltă! îi sugerează Trina din vârful traseului.

— Nu pot!

Ţipătul ascuţit al lui Tynan ar putea sparge sticla, iar pieptul mi se strânge.

— Ridoc, du-te! comandă profesorul Emetterio.

Ridoc trece peste buştean.

— Rhi! strig. Frânghia e între prima şi a doua!

Dă din cap spre mine, apoi sare pe prima bilă, prinzându-se de partea de sus, unde lanţurile se îmbină cu şina de fier, şi-şi lasă greutatea pe o parte.

E o abordare foarte inspirată, care chiar s-ar putea să funcţioneze în cazul meu.

Pietrişul îmi trosneşte sub cizme când mă apropii de poziţia de start. Oh, iată, chiar e posibil ca inima să-mi bată mai repede de atât! Afurisita. Îşi ia realmente zborul când îmi şterg palmele transpirate pe pantalonii de piele.

Rhiannon strecoară în mâna lui Tynan frânghia, dar, în loc s-o folosească ca să treacă de pe o bilă pe alta, el... *coboară.*

Aproape că rămân cu gura căscată. N-am prevăzut *asta.*

— Violet, du-te! ordonă Emetterio.

Zihnal, fii alături de mine! N-am petrecut suficient timp la templu ca zeului norocului să-i pese prea mult de ce mi se întâmplă, dar merită să încerc.

Mă năpustesc pe prima parte a ascensiunii şi ajung în câteva secunde la buşteanul care se învârte. Simt un nod apăsător în stomac din cauza bârnei infernale.

— E vorba de echilibru, atâta tot. Poţi să-ţi menţii echilibrul, mormăi şi încep traversarea. Repede. Repede.

Repede! repet până când ajung în capătul bârnei şi sar pe una dintre cele patru coloane de granit, fiecare mai înaltă decât precedenta.

E un metru între ele şi reuşesc să sar de pe un stâlp pe altul fără să alunec pe margine. Şi *asta a fost partea uşoară.* Mi se formează un nod în gât.

Sar pe roata care se învârte, apoi alerg, ratând singura deschidere care trece o dată prin faţa mea, apoi o urmăresc rotindu-se a doua oară. Sincronizare. Totul ţine de sincronizare.

Ocazia se iveşte din nou şi profit de ea: trec prin deschizătură şi aterizez pe poteca pietruită a celei de-a doua ascensiuni Bilele de baliză sunt chiar în faţa mea, însă, dacă nu mă liniştesc şi nu-mi conving palmele să nu mai transpire, o să cad.

Dragonii din rasa Coadă-Împănată sunt cei despre care avem cele mai puţine informaţii, recit în gând, conştientă că am nevoie de fiecare dram din capacitatea pulmonară când sar de pe capătul potecii pe prima bilă, prinzându-mă de partea de sus, la fel cum a făcut Rhiannon. Tensiunea instantanee din umeri mă forţează să-mi încordez muşchii, ca să împiedic dislocarea articulaţiilor.

Fii calmă! Fii calmă!

Mutându-mi centrul de greutate, forţez bila să se mişte, legănându-mă spre următoarea. *Asta deoarece dragonii Coadă-Împănată detestă violenţa şi nu sunt potriviţi să se lege.*

Repet mişcarea şi trec de pe o bilă pe alta, ţinându-mi privirea pe lanţ şi nicăieri altundeva.

Deşi acest cărturar nu poate fi sigur, deoarece niciunul nu a părăsit Valea de-a lungul vieţii sale. Continui să recit în gând, când ajung la a cincea şi ultima bilă. Cu un ultim balans, mă arunc în lateral şi dau drumul bilei, aterizând pe poteca pietruită fără să-mi scrântesc glezna.

Totul e un avânt pentru următoarea ascensiune.

— Dragonii verzi, mormăi printre răsuflări întretăiate, sunt cunoscuţi pentru inteligenţa ascuţită şi descendenţa onorabilă din linia Uaineloidsig, fiind în continuare cei mai raţionali din neamul lor, ceea ce îi transformă în arme de asalt perfecte, mai ales în cazul celor Coada-Măciucă, închei şi-mi aliniez corpul cu prima tijă metalică, înainte să mă balansez spre următoarea.

— Tu... *înveţi?* strigă Aurelie, care se agaţă de prima bilă de dedesubt.

— Mă linişteşte! îi răspund repede, fără să intru în detalii.

Pe traseu n-am timp să mă simt stânjenită – pot remedia asta mai târziu.

Sunt trei bare de fier în faţa mea, fiecare aţintită ca un berbec spre următoarea.

— Cvadrantul Scribilor chiar sună bine acum, bodogănesc printre răsuflări, apoi mă agăţ de prima tijă.

Cel puţin textura îmi oferă un punct de sprijin bun şi înaintez cu grijă. Junghiul din umăr se transformă într-o durere ucigătoare când ajung la capătul primei şine, legănându-mi picioarele ca să o apuc pe următoarea.

Primul zăngănit al fierului la întâlnirea dintre şine îmi face degetele să alunece. Icnesc, în timp ce groaza îşi croieşte drum cu ghearele în stomacul meu. *Dragonii portocalii, în nuanţe variate, de la piersică la morcov, sunt cei mai* – mă arunc spre următoarea bară – *imprevizibili, prin urmare întotdeauna reprezintă un risc.* Mă deplasez de-a lungul şinei cu aceeaşi mişcare succesivă a mâinilor, ignorând protestul tot mai acut al umărului. *Sunt descendenţi ai liniei Fhaicorain...*

Mâna dreaptă îmi alunecă, iar greutatea trupului mă leagănă înspre versantul abrupt al muntelui, izbindu-mă cu obrazul de stâncă. Urechile îmi sunt asaltate de un ţiuit ascuţit şi vederea mi se întunecă la margini.

— Violet! strigă Rhiannon de sus.

— Lângă tine! Frânghia e lângă tine! strigă Aurelie.

Fierul îmi zgârie vârfurile degetelor când îmi alunecă mâna stângă, dar reuşesc să apuc frânghia şi să mă ancorez cu picioarele de protuberanţa de sub mine, până când ţiuitul din urechi se estompează. Trebuie să mă balansez până ajung la loc sau să cobor.

Am supravieţuit şapte săptămâni în cvadrantul ăsta blestemat, aşa că n-o să mă las învinsă de o cursă cu obstacole!

Făcându-mi vânt de pe margine, mă întind spre tijă şi reuşesc s-o prind, apoi execut imediat aceeaşi mişcare a mâinilor, ca să trec la următoarea şi tot aşa, până când, în cele din urmă, ajung la primul stâlp de fier care se zguduie. Îmi pierd şirul gândurilor când acesta tremură violent, dar sar pe următorul, abia găsind un punct de sprijin înainte să ating poteca pietruită de la finalul ascensiunii.

Aurelie e chiar în spatele meu şi aterizează cu un zâmbet.

— Cea mai tare chestie! exclamă ea, cu un zâmbet larg.

— E clar că trebuie să te vadă tămăduitorii. Cred că te-ai lovit la cap dacă ai impresia că *asta* e distractiv.

Respiraţia mi se transformă în gâfâieli precipitate, dar nu pot să nu zâmbesc, când văd cât e de încântată.

— Peste asta trebuie doar să alergi, spune Aurelie de îndată ce ajungem la treptele formate din buşteni rotitori, care se desprind dintr-o parte a stâncii.

Fiecare lespede de un metru lăţime se roteşte de la bază într-una dintre cele mai abrupte porţiuni ale traseului. Fac rapid un calcul: dacă aluneci de pe unul dintre buşteni, s-ar putea să cazi de la o înălţime de cel puţin nouă sau doisprezece metri direct pe solul stâncos de dedesubt. Ignor senzaţia de groază care ameninţă să mă stranguleze şi mă concentrez pe posibilitatea ca agilitatea şi statura mea zveltă să-mi ofere un avantaj la acest obstacol aparte.

— Ai încredere în mine! continuă Aurelie. Dacă te opreşti, o să te rostogoleşti până jos.

Încuviinţez din cap şi-mi iau avânt, adunându-mi şi ultima brumă de curaj. Apoi fug. Picioarele mi se mişcă repede, atingând fiecare lespede atât cât e nevoie ca să mă propulsez spre următoarea, iar în câteva clipe sunt pe cealaltă parte.

— Da! strig, ridicând pumnul în semn de victorie şi mă dau din drum, făcându-i loc Aureliei.

— Du-te, Violet! strigă ea. Vin imediat!

Pe măsură ce sare de pe un buştean rotativ pe altul, observ că jocul ei de picioare e mult mai agil decât al meu.

Un răget răsună deasupra traseului şi-mi ridic la timp privirea ca să văd burta unui dragon Verde Coadă-Pumnal care zboară direct peste capetele noastre, înapoi spre Vale.

Nu mă voi obişnui niciodată cu asta.

Aurelie ţipă şi-mi smucesc capul spre ea, exact când se clatină şi alunecă de pe al cincilea buştean. Aerul îmi îngheaţă în plămâni când cade înainte, lovindu-se cu burta de penultimul stâlp care pare că se roteşte cu încetinitorul.

— Aurelie! urlu disperată şi mă întind după ea, abia atingând cu vârfurile degetelor al şaptelea stâlp.

Privirile ni se întâlnesc, şocul şi groaza mărindu-i ochii negri, apoi buşteanul o roteşte departe de mine şi Aurelie se prăbuşeşte în gol. De la jumătatea stâncii.

*

Soarele îmi arde ochii în timp ce stăm aliniaţi în formaţia de dimineaţă.

— Calvin Atwater, citeşte căpitanul Fitzgibbons, cu aceeaşi solemnitate obişnuită.

Primul Detaşament, Divizia Gheară, A Patra Aripă. Stă la două rânduri în spatele meu la Sumarul-Luptei. *Stătea.*

Dimineaţa asta nu are nimic special. Primul antrenament la Mănuşa-de-Oţel a extins lista morţii, însă e doar o altă listă într-

o altă dimineaţă, exceptând faptul că e prima dată când cruzimea de nedescris a ritualului m-a afectat atât de tare. Nu mai e la fel ca în prima zi. Mai bine de jumătate dintre numele pe care le enumeră îmi sunt cunoscute. Vederea mi se înceţoşează.

— Newland Jahvon! continuă căpitanul.

Al Doilea Detaşament, Divizia Flacără, A Patra Aripă. Împărţea cu mine sarcinile de la pregătirea micului-dejun.

Trebuie să fi ajuns deja pe la douăzeci. Cum e posibil ca totul să se termine aşa? Le pomenim numele o singură dată, apoi mergem mai departe, ca şi cum ei n-ar fi existat?

Lângă mine, Rhiannon îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi îşi trage brusc nasul, mişcarea scuturându-i umerii.

— Aurelie Donans!

O lacrimă solitară îmi alunecă printre gene, dar o îndepărtez furioasă, rupându-mi una dintre crustele de pe obraz. Când următorul nume e strigat, un firicel de sânge începe să mi se prelingă pe piele, dar nu îl şterg.

*

— Eşti sigură? mă întreabă Dain în noaptea următoare, cu două cute de îngrijorare între sprâncene, strângându-mă de umeri.

— Dacă nu vor veni părinţii ei s-o îngroape, eu trebuie să mă ocup de lucrurile ei. Sunt ultima persoană pe care a văzut-o, îi explic, rotindu-mi umerii ca să ajustez greutatea rucsacului Aureliei.

Fiecare părinte care-şi are copilul înrolat la Basgiath are aceleaşi variante în cazul în care cadetul îi e ucis. Fie îi recuperează trupul şi lucrurile personale, ca să le înhumeze sau să le ardă, fie colegiul îi aşază cadavrul sub o piatră funerară şi îi arde lucrurile personale. Părinţii Aureliei au ales a doua opţiune.

— Şi nu vrei să te însoţesc? mă întreabă Dain, punându-şi palmele pe gâtul meu.

Scutur din cap.

— Ştiu unde e groapa de ardere.

Mormăie o înjurătură.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— N-ai fi putut face nimic, Dain, îi spun blând şi-i acopăr mâna cu a mea, degetele noastre întrepătrunzându-se uşor. Niciunul dintre noi n-ar fi putut. N-a avut timp să apuce frânghia, şoptesc.

Am revăzut momentul în minte la nesfârşit şi de fiecare dată am ajuns la aceeaşi concluzie.

— Nici n-am apucat să te întreb dacă ai urcat până în vârf, adaugă el.

Clatin din cap.

— M-am împotmolit la horn şi am folosit o frânghie ca să cobor. Sunt prea scundă ca să parcurg distanţa, dar nu vreau să mă gândesc la asta în următoarele ore. O să găsesc o soluţie înainte de Ziua înfăţişării.

Trebuie s-o fac. N-o să ne dea voie să coborâm pe frânghie în ultima zi. Fie ajungi la capătul traseului şi învingi Mănuşa-de-Oţel... fie cazi şi mori.

— În regulă! Anunţă-mă dacă ai nevoie de mine.

Mă lasă să plec.

Dau din cap şi-mi folosesc toate scuzele ca să ies de pe holul de la dormitoare. Greutatea rucsacului Aureliei e copleşitoare. A fost îndeajuns de puternică să care toate astea pe Parapet. Şi tot a căzut.

Iar eu încă sunt în picioare.

Nu-mi pot reprima sentimentul c-o port cu mine în timp ce urc scările turnului academic, trecând pe lângă amfiteatrul în care se ţine Sumarul-Luptei, şi ajung pe acoperişul de piatră, intersectându-mă cu câţiva cadeţi care îşi croiesc drum în jos.

Groapa de ardere nu e nimic altceva decât un cazan uriaş de fier, al cărui unic scop e să incinereze. Flăcările ard, strălucitoare pe cerul nopţii, când mă împleticesc pe acoperiş, cu plămânii însetaţi după oxigen.

Cu câteva luni în urmă n-aş fi reuşit să car un rucsac atât de greu.

Nu mai e nimeni aici sus când îmi dau jos geanta de pe umeri.

— Îmi pare atât de rău! şoptesc, apoi îmi înfig degetele în cureaua genţii şi o arunc peste marginea metalică a cazanului.

Flăcările se aţâţă şi sfârâie, devenind mai puternice. O altă jertfă adusă lui Malek, zeul morţii.

În loc să fac cale întoarsă, mă apropii de marginea turnului. E o noapte înnorată, însă disting umbrele a trei dragoni care se apropie dinspre vest şi creasta pe care se află Mănuşa-de-Oţel, aşteptând să revendice o nouă victimă.

Nu voi fi eu aceea.

Dar de ce? Pentru că voi ajunge în vârf? Sau pentru că voi ceda rugăminţii lui Dain şi mă voi ascunde în Cvadrantul Scribilor? Întreaga fiinţă mi se revoltă la cea de-a doua opţiune, ceea ce mă face să pun totul în cumpănă în timp ce zăbovesc aici, lăsând minutele să treacă pe lângă mine până când clopotul anunţă stingerea. Cobor scările fără să am un răspuns clar la prima întrebare.

Traversez curtea goală, cu excepţia unui cuplu care nu se poate decide dacă să se sărute sau să se îndrepte spre estradă, şi-mi întorc privirea, îndreptându-mă spre alcovul în care Dain şi cu mine am stat prima dată după Parapet.

Se fac aproape două luni de atunci şi încă sunt aici. Încă mă trezesc la fiecare răsărit. Asta nu înseamnă ceva? Nu cumva e o şansă, oricât de mică, că aş putea trece prin Treierat? Că aş putea aparţine acestui loc?

Uşa ce duce spre tunelul pe care l-am străbătut de

dimineaţă, ca să ajungem pe creasta unde e Mănuşa-de-Oţel, se deschide deodată, vizavi de zidul curţii, chiar în stânga clădirii academice. Mă încrunt. Cine s-ar putea întoarce atât de târziu?

Mă lipesc de zid şi las întunericul să mă învăluie când conul de lumină-magică e chiar deasupra lui Xaden, Garrick şi Bodhi, vărul lui Xaden, care se îndreaptă în direcţia mea.

Trei dragorii. Erau afară... făcând ce anume, mai exact? Nu ştiu să fi fost antrenamente planificate în această noapte, nu c-aş fi la curent cu programul celor din anul trei.

— Trebuie să mai putem face ceva! spune Bodhi, cu voce joasă, uitându-se la Xaden.

Trec prin dreptul meu, cu prundişul scrâşnind sub cizmele lor.

— Facem tot ce putem! şuieră Garrick.

Simt furnicături pe scalp, iar Xaden se opreşte la jumătatea pasului, la trei metri de mine, şi umerii i se încordează.

La naiba!

Ştie că sunt aici.

În loc de groaza obişnuită care mă copleşeşte în prezenţa lui, simt doar furie. Dacă vrea să mă omoare, n-are decât! M-am săturat să aştept să se întâmple. M-am săturat să mai merg pe coridoare cu frica în sân.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Garrick, uitându-se imediat peste umăr, în direcţia opusă, către cuplul care a decis că e mai important să se giugiulească afară, decât să ajungă în dormitoare înainte de ora stingerii.

— Luaţi-o înainte! Ne vedem înăuntru! spune Xaden.

— Eşti sigur? întreabă Bodhi, încruntându-se în timp ce cercetează curtea.

— Duceţi-vă! ordonă Xaden, care rămâne complet nemişcat până când ceilalţi doi intră în cazarmă şi cotesc spre şirul de trepte care duce la al doilea şi la al treilea etaj.

Se răsuceşte doar după ce amândoi dispar din vedere,

uitându-se fix spre locul în care stau.

— Ştiu că ştii că sunt aici, îi spun şi mă forţez să stau dreaptă şi să mă apropii de el, ca nu cumva să creadă că mă ascund sau, chiar mai rău, că mă tem de el. Şi, te rog, nu mă lua cu mânuirea umbrelor! N-am chef în seara asta.

— Nicio întrebare cu privire la unde am fost?

Îşi încrucişează braţele, analizându-mă în lumina lunii. Cicatricea îi pare şi mai ameninţătoare în strălucirea argintie, dar n-am energia necesară să fiu speriată.

— Sincer, nu-mi pasă!

Ridic din umeri, iar gestul îmi intensifică junghiurile de durere. *Minunat!* Chiar la ţanc pentru antrenamentul de mâine, de la Mănuşa-de-Oţel.

Xaden îşi înclină capul într-o parte.

— Chiar nu-ţi pasă, nu-i aşa?

— Nu! Eu însămi sunt afară după ora stingerii, spun, un oftat greu scăpându-mi printre buze.

— Dar ce cauţi afară după ora stingerii, cadet?

— Dezbăteam dacă să fug, îi răspund. Dar tu? Dacă vrei să-mi împărtăşeşti, adaug batjocoritor, ştiind că n-are de gând s-o facă.

— La fel.

Nesimţit sarcastic!

— Uite, ai de gând să mă omori sau nu? Anticiparea începe să mă scoată din sărite.

Îmi duc o mână la umăr şi-l rotesc, masându-mi muşchii vătămaţi, dar nu mă ajută.

— Nu m-am hotărât încă! îmi răspunde el, de parcă l-aş fi întrebat ce vrea să mănânce la cină, dar ochii i se îngustează când îmi vede obrazul.

— Ai putea să te grăbeşti? mormăi. M-ar ajuta să-mi fac planul pe săptămâna asta.

Markham sau Emetterio. Scrib sau călăreţ.

— Îţi încurc programul, Violenţă?

Pe buze îi flutură, fără îndoială, un zâmbet.

— Vreau doar să ştiu ce şanse am.

Mâinile mi se strâng în pumni. Nesimţitul are tupeul să zâmbească!

— Asta e cea mai ciudată metodă prin care s-a dat cineva la mine...

— Nu şansele mele cu *tine,* ticălos îngâmfat!

La naiba! La naiba cu toate! Dau să trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietură. Strânsoarea îi e uşoară, dar mă ţine ferm.

Atingerea degetelor lui pe piele îmi înteţeşte bătăile inimii.

— Şanse să ce? mă întreabă el, trăgându-mă suficient de aproape încât să-i ating bicepsul cu umărul.

— Nu contează.

N-ar înţelege. Naiba să-l ia, e un *lider de aripă,* ceea ce înseamnă că a excelat la toate probele din cvadrant, reuşind să învingă, în pofida numelui de familie.

— Şanse *să ce?* repetă Xaden. Nu mă face să te întreb a treia oară.

Tonul lui de rău augur intră în contradicţie cu strânsoarea blândă *şi, fir-ar să fie,* de ce trebuie să miroasă aşa de bine? A mentă, piele şi a ceva greu de identificat, un amestec între citrice şi flori.

— Să rămân în viaţă după toate astea. Nu reuşesc să ajung în vârful blestematei ăleia de Mănuşi-de-Oţel!

Încerc să-mi eliberez încheietura, fără tragere de inimă, dar Xaden nu-mi dă drumul.

— Înţeleg.

E iritant de calm, însă nu mă pot concentra nici măcar pe *una* dintre emoţiile mele.

— Nu, nu înţelegi. Probabil că eşti în al nouălea cer, ştiind că voi cădea şi voi muri, aşa că nu va mai trebui să-ţi baţi capul să mă ucizi.

— Să te ucid n-ar fi o bătaie de cap, Violenţă. În schimb, să te las în viaţă pare să-mi creeze mari bătăi de cap.

Îmi ridic fulgerător ochii şi privirile ni se înlănţuie într-o înfruntare tacită, însă chipul îi e de nedescifrat, învăluit de umbre.

— Îmi pare rău că sunt o pacoste! spun, sarcasmul picurându-mi de pe buze. Ştii care e problema cu locul ăsta?

Încerc să-mi trag din nou braţul, dar mă ţine strâns.

— Pe lângă faptul că atingi lucruri care nu-ţi aparţin?

— Sunt sigur că-mi vei spune.

Mă ia ameţeala când îmi mângâie încheietura cu degetul mare, fix unde se simte pulsul, apoi mi-o eliberează. Răspund înainte să mă gândesc mai bine.

— Speranţa!

— Speranţa? repetă el.

Îşi apropie capul de al meu, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Da, speranţa. Cineva ca tine n-ar înţelege niciodată aşa ceva, dar am ştiut că venirea mea aici era o condamnare la moarte. N-a contat că m-am pregătit toată viaţa ca să intru în Cvadrantul Scribilor; când generalul Sorrengail dă un ordin, nu-l poţi ignora.

Pe toţi zeii, de ce îmi dau drumul la gură în faţa acestui bărbat? *Ce ar putea face mai rău? Să te omoare?*

— Firește că poţi, spune Xaden, ridicând din umeri. Dar s-ar putea să nu-ţi placă urmările.

Îmi dau ochii peste cap şi, spre ruşinea mea, în loc să mă îndepărtez după ce mi-a dat drumul la mână, mă înclin doar puţin spre el, de parcă aş putea să-i absorb o frântură din putere. Cu siguranţă are destulă, încât să poată da ceva din ea.

— Ştiam care-mi sunt şansele, dar am venit oricum, concentrându-mă pe procentul infim c-aş putea trăi. Şi am reuşit să supravieţuiesc aproape două luni şi am început să...

Clatin din cap şi strâng din dinţi.

— Sper.

Cuvântul îmi lasă un gust acru pe limbă.

— Ah! Şi apoi ai pierdut un coleg de detaşament, nu reuşeşti să treci de horn şi ai de gând să renunţi. Încep să înţeleg. Nu e un tablou măgulitor, dar dacă vrei să dai bir cu fugiţii în Cvadrantul Scribilor...

Tresar, surprinsă, şi teama îmi cască un hău în stomac.

— De unde ştii?

Dacă ştie... dacă va vorbi, Dain e în primejdie.

Un zâmbet malefic îi atinge buzele.

— Ştiu tot ce se petrece pe-aici.

Întunericul dansează în jurul nostru.

— Umbrele, îţi aminteşti? Ele aud totul, văd totul, *ascund* totul.

Restul lumii dispare. Poate face ce vrea cu mine aici şi nimeni nu va observa nimic.

— Mama te-ar recompensa dacă i-ai spune despre planul lui Dain, şoptesc.

— Şi pe tine te-ar recompensa dacă i-ai spune despre micul meu... cum i-ai zis? *Club.*

— N-am de gând să-i spun!

Cuvintele sună defensiv.

— Ştiu. De aceea eşti încă în viaţă.

Îşi pironeşte privirea într-a mea.

— Uite care-i treaba, Sorrengail! Speranţa e un lucru nestatornic, periculos. Îţi distrage atenţia şi ţi-o îndreaptă spre posibilităţi, în loc s-o menţină acolo unde-i e locul – pe probabilităţi.

— Şi atunci ce să fac? Să nu mai sper c-o să trăiesc? Să mă pregătesc să mor?

— Ar trebui să te concentrezi asupra lucrurilor care te pot ucide, astfel încât să găseşti căi de a *nu* muri.

Xaden clatină din cap.

— Abia pot să ţin socoteala persoanelor din cvadrant care vor să te ucidă, doar pentru că vor să se răzbune pe mama ta sau pentru că ai un talent în a-i călca pe nervi, dar eşti încă aici, sfidând sorţii.

Umbrele mă înfăşoară şi jur că simt o mângâiere pe obrazul rănit.

— De fapt, a fost chiar interesant de urmărit.

— Mă bucur că te distrez. Mă duc în pat.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre cazarmă, dar el e în spatele meu, suficient de aproape ca uşa să-l pocnească în faţă, dacă n-ar fi fost nefiresc de rapid ca s-o prindă.

— Poate că, dacă ai înceta să-ţi mai plângi de milă, ai descoperi că ai tot ce-ţi trebuie ca să treci cu bine de Mănuşa-de-Oţel! strigă el în urma mea, vocea lui răsunând până în capătul coridorului.

— Să nu-mi mai plâng de *milă?*

Mă întorc cu faţa spre Xaden, cu gura căscată.

— Oamenii mor, spune el încet, strângând din dinţi înainte să inspire adânc. Se va întâmpla de nenumărate ori. E în firea lucrurilor la Basgiath. Ceea ce te face călăreţ e felul în care procedezi *după* ce mor oamenii. Vrei să ştii de ce eşti încă în viaţă? Pentru că tu eşti balanţa după care mă judec mai nou noapte de noapte. În fiecare zi în care te las în viaţă, încerc să mă conving că mai există o parte în mine care mă face o persoană decentă. Aşadar, dacă vrei să renunţi, îndepărtează tentaţia şi *renunţă* naibii odată! Dar, dacă vrei să faci ceva, atunci fă-o!

— Sunt prea scundă ca să parcurg distanţa! şuier, fără să-mi pese dacă ne aude cineva.

— Calea corectă nu e întotdeauna singura. Găseşte o soluţie! Xaden îmi întoarce spatele şi se îndepărtează.

Ducă-se naibii!

Păstrarea lucrurilor unui persoane dragi care a murit este o ofensă gravă adusă lui Malek. Ele aparţin lumii de dincolo, alături de zeul morţii şi de cei plecaţi. În absenţa unui templu propriu-zis, orice foc poate fi folosit. Cei care nu ard în numele lui Malek vor fi arşi de Malek însuşi.

— GHIDUL PENTRU ÎMBUNAREA ZEILOR, DE MAIORUL RORILEE, EDIŢIA A DOUA

CAPITOLUL 11

Următoarea sesiune de antrenament la Mănuşa-de-Oţel n-a avut mai mult succes decât prima, însă n-am mai pierdut niciun coleg de detaşament. Tynan a încetat să mai dea din gură, pentru că se pare că nu poate ajunge până în vârf.

Bilele de baliză sunt problema lui.

Hornul – este a mea.

Până la a noua – şi penultima – sesiune, sunt gata să dau foc la întreaga cursă cu obstacole. Porţiunea din traseu care îmi ridică probleme e menită să simuleze puterea şi agilitatea de care ai nevoie ca să încaleci un dragon şi e evident că statura mea o să-mi pună bețe-n roate.

— Poate că ai putea să te caţări pe umerii mei şi să... începe Rhiannon, clătinând din cap în timp ce privim crevasa care mi-a devenit duşman de moarte.

— Chiar şi aşa, tot o să rămân blocată la jumătate, răspund, ştergându-mi sudoarea de pe frunte.

— Nu contează. N-ai voie să atingi alt cadet pe parcursul traseului, spune Sawyer, cu vârful nasului roşu de la soarele puternic şi cu braţele încrucişate peste piept.

— Eşti aici ca să ne faci zob speranţele şi visurile sau ai vreo sugestie? replică Rhiannon. Pentru că înfăţişarea e mâine, aşa că, dacă ai vreo idee strălucită, acum e momentul să-i dai

glas.

Dacă o să decid să fug în Cvadrantul Scribilor, atunci la noapte e ocazia perfectă. Inima îmi tresare în piept, împotrivindu-se unui asemenea gând. E alegerea logică. Alegerea sigură.

Doar două lucruri mă împiedică s-o fac.

În primul rând, nu există nicio garanţie că mama nu va afla. Chiar dacă Markham păstrează tăcerea, asta nu înseamnă că şi instructorii de aici o vor face.

Însă cel mai important, dacă plec, dacă mă ascund... n-o să aflu niciodată dacă sunt destul de bună încât să reuşesc aici. Şi, cu toate că s-ar putea să nu supravieţuiesc dacă rămân, nu sunt sigură că m-aş putea împăca cu mine însămi dacă plec.

*

— Doria Merrill! spune căpitanul Fitzgibbons de pe estradă.

Îi pot vedea clar trăsăturile chipului, nu fiindcă soarele e ascuns printre nori, ci pentru că sunt mai aproape. Cu fiecare cadet care se prăbuşeşte în gol, formaţia noastră devine tot mai restrânsă.

Conform lui Brennan şi statisticilor, astăzi va fi una dintre zilele cu cele mai multe victime în rândul cadeţilor din primul an.

E Ziua înfăţişării, însă ca să ajungem pe terenul de zbor trebuie să parcurgem mai întâi Mănuşa-de-Oţel. Tot ce ţine de Cvadrantul Călăreţilor e conceput în aşa fel încât să-i elimine pe cei slabi, iar ziua de azi nu e o excepţie.

— Kamry Dyre! continuă să citească de pe pergament căpitanul Fitzgibbons.

Tresar.

Stătea lângă mine la cursul despre rasele de dragoni.

— Arvel Pelipa!

Înaintea mea, Imogen şi Quinn – ambele în anul doi – îşi trag răsuflarea. Cadeţii din primul an nu sunt singurii care-şi riscă vieţile; suntem doar mai predispuşi să murim.

— Michel Iverem! strigă căpitanul Fitzgibbons, apoi rulează pergamentul. Le încredinţăm sufletele lui Malek!

Formaţia se împrăştie cu aceste ultime cuvinte.

— Anii doi şi trei, în afară de cei care au de îndeplinit sarcini pentru Mănuşa-de-Oţel, mergeţi la cursuri. Boboci, e vremea să ne arătaţi ce puteţi! spune Dain şi arborează un zâmbet forţat, sărindu-mă intenţionat cu privirea când se uită la detaşamentul nostru.

— Mult succes! spune Imogen, aranjându-şi după ureche o şuviţă roz, şi-mi aruncă un zâmbet greţos de dulce. Sper să nu cazi, pitico!

— Ne vedem mai târziu! îi răspund, împingându-mi bărbia înainte.

Preţ de o clipă mă priveşte cu o ură aproape palpabilă, apoi se întoarce şi pleacă împreună cu Quinn şi Cianna, ofiţerul nostru executiv, cu buclele ei blonde atingându-i uşor umerii.

— Mult noroc! ne urează Heaton, cadet în anul trei, cel mai solid din detaşamentul nostru, cu părul vopsit în roşu aprins şi tuns în forma unor flăcări, care îşi pune palmele în dreptul inimii, chiar peste cele două embleme, oferindu-ne un zâmbet scurt, dar sincer, înainte să pornească grăbit spre curs.

În timp ce-i urmăresc retragerea, mă întreb ce semnificaţie are emblema rotundă cu apă şi sfere plutitoare, cusută pe antebraţul drept. Ştiu că cea triunghiulară, din stânga acesteia, cu o suliţă, înseamnă că n-ai şanse cu el pe covor. De când mi-a povestit Dain despre emblema care marchează pecetea lui secretă, am fost mult mai atentă la bucăţile de material cusute pe uniformele celorlalţi cadeţi. Majoritatea le poartă ca pe o insignă onorifică, dar eu le recunosc exact pentru ceea ce sunt –

informaţii care m-ar putea ajuta într-o bună zi să-i înving.

— Nu mi-am dat seama până acum că Heaton chiar ştie să vorbească, spune Ridoc, nedumerit.

— Poate s-a gândit c-ar fi frumos să ne salute înainte să fim prăjiţi astăzi, adaugă Rhiannon.

— Înapoi în formaţie! ordonă Dain.

— O să vii cu noi? îl întreb.

Încuviinţează din cap, evitându-mi în continuare privirea.

Ne grupăm toţi opt în două linii de câte patru, cum fac şi celelalte detaşamente.

— Stânjenitor, îmi şopteşte Rhiannon. Pare cam supărat pe tine.

Privesc peste umerii slabi ai Trinei, iar briza îmi trece prin împletitura prinsă sub formă de coroană. Îi răvăşeşte şi ei câteva bucle desprinse.

— Vrea ceva ce nu-i pot oferi.

Rhiannon îşi ridică sprâncenele.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu... chestia aia.

— Nu mi-ar păsa dac-ar fi *aşa,* răspunde ea în şoaptă. E sexy. Are alura aia de băiatul-adorabil-din-vecini-care-tot-poate-să-te-bată-măr.

Mă lupt c-un zâmbet pentru că are dreptate. Chiar o are.

— Suntem cel mai numeros detaşament, remarcă Ridoc din spatele nostru, când cele mai îndepărtate din stânga – din Prima Aripă – trec prin poarta vestică a curţii.

— Câţi am mai rămas? întreabă Tynan. O sută optzeci?

— O sută şaptezeci şi unu, răspunde Dain.

Detaşamentele din A Doua Aripă se pun în mişcare, conduse de liderul de aripă, ceea ce înseamnă că şi Xaden e undeva în fruntea noastră.

Emoţiile îmi sunt rezervate pentru cursa cu obstacole, dar tot mă întreb în ce direcţie va înclina balanţa lui azi.

— Pentru o sută de dragoni? Dar cum vom putea...? întreabă Trina, mult prea tulburată pentru a-şi duce gândul la capăt.

— Nu mai lăsa frica să-ţi pătrundă în voce! se răsteşte Luca din spatele lui Rhiannon. Dacă dragonii vor descoperi că eşti laşă, mâine nu vei mai fi decât un nume.

— Spuse ea, înteţind frica, comentează sec Ridoc.

— Taci! se burzuluieşte Luca la el. Ştii că-i adevărat.

— Trebuie doar să emani încredere şi vei fi bine, şoptesc, aplecându-mă înainte ca să nu fiu auzită de colegii din spate, când A Treia Aripă trece în marş prin poartă.

— Mersi, zice Trina drept răspuns.

Privirea mijită a lui Dain se opreşte în sfârşit asupra mea, dar cel puţin nu-mi spune că sunt o mincinoasă. Însă există atâtea acuzaţii în ochii lui, încât aş putea fi judecată şi condamnată.

— Agitată, Rhi? o întreb, ştiind că urmează să fim chemaţi.

— Pentru tine? întreabă ea. Nu chiar. Vom reuşi.

— Oh, mă refeream la examenul de istorie de mâine, o tachinez. Azi nu se întâmplă nimic pentru care merită să ne panicăm.

— Acum, c-ai adus vorba, Tratatul de la Arif mi-ar putea aduce sfârşitul, spune Rhi cu un zâmbet.

— Ah, acordul încheiat între Navarre şi Krovla cu privire la împărţirea spaţiului aerian între dragoni şi grifoni de-a lungul unei fâşii înguste deasupra munţilor Esben, între Sumerton şi Draithus, recit.

— Memoria ta e ceva de speriat, îmi spune ea cu un zâmbet.

Însă memoria nu mă va ajuta să ajung în vârful Mănuşii-de-Oţel.

— A Patra Aripă! strigă Xaden de undeva din depărtare.

Nu-i nevoie să-l văd ca să ştiu că el a dat ordinul, nu

ofiţerul executiv.

— Marş!

Ne îndepărtăm pe rând, mai întâi Divizia Flacără, apoi Divizia Gheară şi, la urmă, Divizia Coadă.

E îmbulzeală în dreptul porţii, dar apoi pătrundem în tunelul luminat difuz prin magie, cel pe care-l străbatem în fiecare dimineaţă pentru a ajunge la Mănuşa-de-Oţel. Umbrele învăluie marginile potecii stâncoase pe care înaintăm.

Oare care sunt limitele puterilor lui Xaden? Ar putea folosi umbrele ca să sufoce fiecare detaşament care-i acum aici? Ar trebui să se odihnească sau să-şi adune energia după ce le foloseşte? O putere atât de mare vine la pachet cu oprelişti sau cu ceva care s-o echilibreze?

Dain rămâne în spate, până ajunge între mine şi Rhiannon.

— Răzgândeşte-te! spune el, cu vocea mai degrabă o şoaptă.

— Nu! îi răspund, mult mai încrezătoare decât mă simt de fapt.

— Răzgândeşte-te! repetă Dain şi mă apucă de mână, gestul lui fiind mascat de formaţia strânsă. Te rog!

— Nu pot!

Clatin din cap.

— La fel cum nici tu n-ai putea să-l abandonezi pe Cath şi să fugi la scribi.

— Nu-i acelaşi lucru! insistă Dain, strângându-mă de mână, şi îi simt încordarea din degete, din braţ. Eu sunt călăreţ.

— Ei bine, poate că şi eu sunt, şoptesc, când apare lumina la capătul tunelului.

N-am crezut asta înainte, când nu puteam pleca de aici pentru că nu mi-ar fi permis mama. Însă acum am posibilitatea de a alege. Şi aleg să rămân.

— Nu fi...

Îşi înghite cuvintele şi-mi dă drumul la mână.

— Nu vreau să te îngrop, Vi.

— Unul dintre noi îl va îngropa pe celălalt, e inevitabil.

Nu e un gând macabru, doar purul adevăr.

— Ştii la ce mă refer!

Lumina creşte şi se preschimbă într-o arcadă de trei metri înălţime, care ne conduce spre Mănuşa-de-Oţel.

— Te rog, nu face asta! mă imploră Dain, fără să se mai deranjeze să-şi coboare glasul.

Ieşim în lumina strălucitoare a soarelui. Ca de fiecare dată, priveliştea e spectaculoasă. Suntem încă pe munte, la mii de metri deasupra văii, iar verdeaţa pare că se întinde la nesfârşit spre sud, pâlcurile de copaci pierzându-se printre pantele presărate cu flori sălbatice multicolore. Privirea îmi fuge spre Mănuşa-de-Oţel, traseul săpat în faţada stâncii. Involuntar, urmăresc fiecare obstacol, din ce în ce mai sus, până ajung la creasta care, după cum arată hărţile, duce spre canionul în formă de cutie – terenul de zbor. Îmi muşc buza inferioară când mă uit la spaţiul liber dintre copaci.

În mod normal, doar călăreţii au voie pe terenul de zbor – mai puţin în Ziua înfăţişării.

— Nu ştiu dacă pot să mă uit, spune Dain, atrăgându-mi atenţia spre chipul lui dur.

Barba impecabil tunsă îi încadrează buzele pline, strânse acum într-o linie.

— Atunci închide ochii!

Am un plan, unul prostesc, dar merită încercat.

— Ce s-a schimbat de la Parapet şi până azi? mă întreabă el din nou, cu o mulţime de emoţii în ochi, pe care nu pot să le interpretez.

Cu excepţia fricii. Aceasta se vede foarte clar.

— Eu!

*

O oră mai târziu, picioarele îmi zboară peste buştenii rotitori dispuşi în formă de scară, apoi sar în siguranţă pe poteca pietruită. Am trecut de a treia ascensiune. Mai rămân două. Şi n-am atins nici măcar o frânghie.

Jur că-l pot simţi pe Dain urmărindu-mă de la poalele traseului, unde Tynan şi Luca nu şi-au început încă urcuşul, însă nu mă uit în jos. Nu-i timp pentru ceea ce crede el c-ar putea fi o ultimă privire şi nu mă pot opri ca să-l asigur că totul e bine, când mai am două obstacole înainte.

Ceea ce înseamnă că există unul cu care n-am apucat să exersez deloc – rampa aproape verticală de la final.

— Poţi s-o faci! strigă Rhiannon din vârf, când ajung la horn.

— Sau ne-ai putea face tuturor o favoare şi să cazi! strigă o altă voce.

Jack, fără niciun dubiu.

Cel puţin la antrenamente a fost prezent doar detaşamentul nostru, dar acum toţi cadeţii din primul an se uită, fie de la baza traseului, fie de pe stânca de deasupra.

Mă uit în sus, la coloana goală pe care ar trebui să mă caţăr, şi mă dau înapoi cu câţiva metri pe potecă.

— Ce faci? strigă Rhiannon, când apuc una dintre frânghii şi o trag orizontal pe suprafaţa stâncii, desprinzând câteva pietricele care se rostogolesc dedesubt.

Frânghia se opune ca naiba întinderii, dar reuşesc s-o agăţ de partea de jos a structurii hornului. O leg cât se poate de strâns, apoi îmi plasez un picior în lateral şi trag de ea, înălţând o rugăciune spre Zihnal ca planul să-mi funcţioneze.

— Are *voie* să facă asta? se răsteşte cineva.

O fac chiar acum.

Îmi desprind şi celălalt picior şi încep să urc doar pe partea dreaptă a hornului, apoi înaintez pe piatră cu ajutorul mâinilor,

îmi las greutatea pe frânghie şi alunec aproximativ până la jumătatea drumului, continuând să avansez chiar şi atunci când aceasta se agaţă de un bolovan. Inima îmi bubuie în urechi asemenea tunetului, însă mâinile sunt cele care-mi provoacă suferinţă. Am senzaţia că palmele îmi sunt devorate de flăcări şi strâng din dinţi ca să nu ţip.

Iată-l! Vârful.

Frânghia abia dacă mai ajunge la colţul structurii, dar îmi folosesc puterea rămasă în partea superioară a corpului ca să mă trag în sus, împleticindu-mă pe mâini şi genunchi înapoi pe potecă.

— Da! strigă Ridoc, punctându-mi reuşita de sus. Asta-i fata noastră!

— Ridică-te! strigă şi Rhiannon. Mai ai doar una!

Pieptul îmi tresaltă şi mă dor plămânii, dar reuşesc să mă ridic în picioare. Sunt la ultima ascensiune, finalul cărării spre terenul de zbor, iar înaintea mea se află o rampă de lemn ieşită în afară la trei metri de vârf, curbându-se în interior aidoma unui castron.

Obstacolul e gândit să testeze capacitatea cadetului de a se căţăra pe piciorul din faţă al dragonului ca să ajungă în şa. Iar eu sunt prea scundă.

Însă cuvintele lui Xaden, calea corectă nu e *întotdeauna singura,* mi-au răsunat în minte toată noaptea. În momentul în care a răsărit soarele, risipind întunericul, aveam deja un plan.

Sper doar că-l pot pune în aplicare.

Scot din teacă cel mai mare pumnal adus de acasă şi-mi şterg transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei murdare. Apoi uit de durerea agonizantă din mâini, de junghiul din umeri şi de pulsaţia din genunchi, după ce am aterizat greşit când am trecut de stâlpi. Le elimin din corp, le ferec în spatele unui zid, aşa cum am făcut mereu, şi mă concentrez asupra rampei, de parcă

viaţa mea ar depinde de reuşită.

Aici nu e nicio frânghie. E o singură cale prin care pot ajunge sus.

Cu o voinţă dată naibii!

Aşa că mă pregătesc, folosind viteza în avantajul meu.

Se aude un sunet ca de tobă în timp ce picioarele mele lovesc rampa cu picioarele, iar înclinaţia devine mai abruptă. Doar pentru că nu am înfruntat personal acest obstacol, nu înseamnă că nu i-am urmărit pe colegii mei de detaşament făcând-o de atâtea ori. Îmi împing corpul înainte, iar avântul mă poartă în sus, pe marginile rampei.

Aştept până când simt preţioasa schimbare, momentul în care gravitaţia îmi revendică trupul, la aproape jumătate de metru de vârf, şi îmi ridic braţul, înfigând pumnalul în lemnul alunecos şi moale al rampei – şi-l folosesc ca să mă propulsez peste ultimii centimetri care mă despart de capăt.

Un ţipăt ascuţit îmi iese din gâtlej când umărul mi-e sfâşiat de durere, chiar în momentul în care degetele mi se agaţă de cantul rampei. Îmi trec cotul peste margine, folosindu-l ca pe o pârghie, şi mă trag în sus, apoi mă ajut de mânerul pumnalului ca să parcurg ultimul pas înainte să mă prăbuşesc pe vârful stâncii.

Încă n-am terminat.

Stând pe burtă, mă răsucesc cu faţa spre rampă, îmi smulg pumnalul din lemn şi-l strecor înapoi în teaca de la coaste, înainte să mă ridic clătinându-mă. Am reuşit. Uşurarea îmi elimină adrenalina din trup.

Braţul lui Rhiannon se înfăşoară în jurul meu, susţinându-mi greutatea, şi gâfâi după oxigen. Ridoc chiuie de fericire şi mă îmbrăţişează pe la spate, strivindu-mă ca pe umplutura unui sandvici. Aş protesta, dar datorită lor rămân în picioare.

— Nu poate face asta! strigă cineva.

— Ei bine, se pare că tocmai a făcut-o! răspunde Ridoc,

slăbindu-şi strânsoarea.

Genunchii îmi tremură, însă rămân în picioare, respirând cu lăcomie.

— Ai reuşit! strigă Rhiannon, care-mi cuprinde faţa în palme, ochii ei căprui înotând în lacrimi. Ai reuşit!

— Cu noroc, spun cu respiraţia întretăiată, implorându-mi inima să-şi încetinească ritmul. Şi. Adrenalină.

— Ai trişat!

Mă răsucesc spre posesoarea vocii. E Amber Mavis, liderul celei de-A Treia Aripi, cu părul blond-căpşună, cea care a fost anul trecut *prietenă apropiată* cu Dain. Plină de furie, se năpusteşte spre Xaden, care stă la câţiva metri distanţă cu lista, înregistrând timpul cu un cronometru şi părând groaznic de plictisit de tot ce se întâmplă.

— Opreşte-te naibii, Mavis! o ameninţă Garrick, lumina soarelui reflectându-se în lamele celor două săbii pe care bărbatul cu păr creţ le are legate la spate, când se poziţionează între Amber şi Xaden.

— E clar că trişoarea a folosit materiale interzise nu o dată, ci de *două ori!* strigă Amber. Nu putem tolera aşa ceva! Trăim şi murim după reguli.

Nu mă mir că ea şi Dain erau atât de apropiaţi – amândoi sunt îndrăgostiţi de Codex.

— Nu-ţi permit să numeşti pe cineva din divizia mea trişor! o avertizează Garrick, iar umerii lui laţi o ascund vederii când se întoarce. *Liderul de aripă* se va ocupa de oricine a încălcat regulile în propria aripă.

Când se deplasează în lateral, întâlnesc ochii albaştri şi plini de furie ai lui Amber.

— Sorrengail? mă strigă Xaden, arcuindu-şi o sprânceană într-o provocare evidentă, cu un stilou încremenit deasupra registrului.

Remarc, nu pentru prima dată, că, în afară de insigna

pentru A Patra Aripă şi cea de lider de aripă, nu poartă emblemele pe care ceilalţi le afişează cu atâta mândrie.

— Mă aştept la penalizarea de treizeci de secunde pentru că am folosit o frânghie, spun, respirând tot mai regulat.

— Şi cum rămâne cu pumnalul? întreabă Amber, încruntându-se. E descalificată!

Când Xaden nu răspunde, se întoarce spre el.

— Sigur e eliminată! Nu poţi tolera încălcarea legii în aripa ta, Riorson!

Însă privirea lui Xaden nu o părăseşte pe a mea, aşteptând să răspund.

— Un călăreţ poate aduce în cvadrant doar obiectele pe care le poate căra... încep eu.

— Citezi din Codex? răcneşte Amber.

— ... şi nu va fi separat de aceste obiecte, indiferent de natura lor, continui. Pentru că, odată trecute peste Parapet, se consideră că fac parte din fiinţa lui. Articolul Trei, Secţiunea Şase, Anexa B.

Ochii albaştri i se măresc când mă uit lung la ea.

— Anexa a fost adăugată pentru ca hoţia să poată fi pedepsită prin execuţie.

— Corect, aprob, mutându-mi privirea de la ea spre ochii de onix care văd direct prin mine. Însă a dat posibilitatea ca orice lucru purtat peste Parapet să fie o parte din călăreţ.

Scot din teacă lama îndoită şi ciobită, cu o durere sfredelitoare în palme.

— Ăsta nu e unul dintre pumnalele pe care le-am dobândit în timpul provocărilor. Eu l-am adus, prin urmare, se consideră că e o parte din mine.

Un fulger aprinde ochii lui Xaden şi nu-mi scapă urma unui zâmbet pe gura aia iritant de ademenitoare. Ar trebui să fie împotriva Codexului să fii *atât* de arătos şi *atât* de nemilos.

— Calea corectă nu e întotdeauna singura!

Îi folosesc cuvintele împotriva lui. Xaden îmi susţine privirea.

— Te-a prins, Amber!

— Din cauza unei chichiţe!

— Tot te-a prins!

Xaden se răsuceşte încet şi-i aruncă o privire pe care n-o vreau niciodată îndreptată asupra mea.

— Gândeşti ca un scrib! strigă ea la mine.

A intenţionat să sune ca o insultă, însă doar încuviinţez din cap.

— Ştiu.

Pleacă şi-mi bag din nou pumnalul în teacă, apoi îmi las mâinile pe lângă corp şi închid ochii, uşurarea luându-mi o povară de pe umeri. Am reuşit! Am mai trecut un test!

— Sorrengail! spune Xaden şi deschid ochii brusc. Sângerezi, adaugă el, coborându-şi privirea spre mâinile mele.

Sângele îmi picură de pe vârfurile degetelor.

Când văd starea dezastruoasă în care se află mâinile mele, pe care le-am sfâşiat în timpul urcuşului, durerea erupe, sfărâmând cu forţa unui râu învolburat digul mintal pe care-l construisem.

— Fă ceva în privinţa asta! ordonă el.

Dau din cap şi mă îndepărtez, alăturându-mă celorlalţi din detaşament. Rhiannon mă ajută să-mi sfâşii mânecile cămăşii, ca să-mi bandajez mâinile, şi-i întâmpin cu chiote pe ceilalţi doi colegi de detaşament când păşesc pe stâncă.

Am reuşit cu toţii.

Ziua înfăţişării e deosebită de oricare alta. Posibilităţile plutesc în aer şi, posibil, şi mirosul sulfului emanat de un dragon jignit. Niciodată să nu priveşti în ochi un roşu. Niciodată să nu te îndepărtezi de un verde.

Dacă tremuri în faţa unui brun... păi, mai bine n-o face.

— GHIDUL DE CĂPĂTÂI AL RASELOR DE DRAGONI, DE COLONELUL KAORI

CAPITOLUL 12

Până la sfârşitul dimineţii rămânem 169 şi, în ciuda penalizării mele pentru că am folosit o frânghie, ne plasăm pe locul al unsprezecelea dintre cele treizeci şi şase de detaşamente aflate aici pentru înfăţişare – parada cadeţilor pişaţi pe ei de frică înaintea dragonilor dispuşi să se lege în acest an.

Anxietatea îmi taie picioarele la gândul că vom fi atât de aproape de dragonii hotărâţi să-i elimine pe cei mai slabi şi îmi doresc dintr-odată să fim ultimii.

Cel care a urcat cel mai repede Mănuşa-de-Oţel a fost Liam Mairi, primind, firește, emblema Mănuşii-de-Oţel. Tipul ăsta chiar nu ştie să se mulţumească cu locul doi, însă n-am fost cea mai înceată, ceea ce e destul de bine pentru mine.

Canionul în formă de cutie care alcătuieşte terenul de antrenament e spectaculos în lumina soarelui de după-amiază, cu kilometri de pajişti pictate în culorile toamnei şi piscuri care ne înconjoară din trei părţi. Aşteptăm la intrarea în vale, iar în capăt pot distinge contururile cascadei, care acum e doar un pârâu, dar al cărei debit va creşte odată cu începerea sezonului ploios.

Frunzele copacilor îşi schimbă nuanţa în auriu, de parcă cineva ar fi adus o pensulă înmuiată într-o singură culoare şi a pictat întregul peisaj.

Şi apoi mai sunt dragonii.

Având în medie opt metri înălţime, se află într-o formaţie proprie, la câţiva metri de potecă – suficient de aproape ca să ne judece când trecem prin dreptul lor.

— Să mergem, Al Doilea Detaşament! Voi urmaţi! spune Garrick, cu o fluturare a mâinii, care îi face relicva rebeliunii de pe antebraţ să sclipească.

Dain a rămas în urmă, alături de ceilalţi lideri de detaşament. Nu-mi dau seama dacă e încântat c-am reuşit să trec de Mănuşa-de-Oţel sau dezamăgit c-am încălcat regulile. Însă *eu* n-am fost niciodată atât de fericită.

— În formaţie! ordonă Garrick pe un ton oficial, ceea ce nu mă surprinde, având în vedere că maniera lui de conducere implică mai întâi ducerea la bun sfârşit a misiunii, apoi amabilitatea.

Îmi dau seama de ce e atât de apropiat de Xaden. Însă, spre deosebire de el, pe partea dreaptă a uniformei lui e un şir ordonat de embleme, una care îl declară liderul Diviziei Flacără şi mai mult de cinci care-i subliniază abilităţile cu o multitudine de arme.

Ne conformăm, iar de data asta eu şi Rhiannon ajungem aproape la coadă.

În depărtare se aude un sunet asemănător şuieratului vântului, care se opreşte la fel de brusc cum a început, şi ştiu că încă un cadet a fost eliminat.

Ochii de culoarea alunei ai lui Garrick ne inspectează.

— Să sperăm că Aetos şi-a făcut treaba şi ştiţi că e un drum drept de-a lungul pajiştii. V-aş recomanda să păstraţi o distanţă de cel puţin doi metri între voi...

— În cazul în care unul dintre noi e pârjolit, bombăne Ridoc din faţă.

— Corect, Ridoc! Rămâneţi îngrămădiţi dacă asta vreţi, dar

să ştiţi că dacă un dragon e nemulţumit de vreunul dintre voi, ar putea incinera tot lotul doar ca să-l elimine pe unul, ne avertizează Garrick, susţinându-ne privirea preţ de o clipă. De asemenea, amintiţi-vă că nu sunteţi aici ca să vă apropiaţi de ei, iar dacă o faceţi, n-o să vă mai întoarceţi în cazarmă la noapte.

— Pot să pun o întrebare? intervine Luca din fruntea rândului.

Garrick încuviinţează din cap, dar încleştarea maxilarului spune că e iritat. Nu-l învinovăţesc; Luca mă scoate şi pe mine din sărite. Nevoia ei constantă de a înjosi pe toată lumea ne face să o ocolim.

— Al Treilea Detaşament, Divizia Coadă din A Patra Aripă a trecut deja prin asta şi am stat de vorbă cu câţiva cadeţi...

— Asta nu e o întrebare! remarcă Garrick, ridicând sprâncenele.

Mda, l-a enervat.

— Da, doar că au spus că acolo e şi un dragon Coadă-Împănată?

— Un dragon Coadă-Îm... Împănată? se bâlbâie Tynan în faţa mea. Cine naiba ar vrea vreodată să se lege de un dragon Coadă-Împănată?

Îmi dau ochii peste cap, iar Rhiannon pufneşte.

— Profesorul Kaori nu ne-a spus niciodată c-ar putea fi şi unul din rasa Coadă-Împănată, spune Sawyer. Ştiu, pentru că am reţinut toţi dragonii pe care ni i-a arătat. Pe toţi cei o sută.

— Ei bine, se pare că acum sunt o sută unu! spune Garrick, comportându-se cu noi de parcă am fi nişte copii de care abia aşteaptă să scape, apoi aruncă o privire peste umăr spre intrarea în vale. Relaxaţi-vă! Dragonii din rasa Coadă-Împănată nu se leagă. Nici nu-mi aduc aminte când a fost văzut unul în afara Văii. Probabil că e doar curios. Fiţi atenţi! Rămâneţi pe cărare! Urcaţi, aşteptaţi întreg detaşamentul, coborâţi. Chiar nu devine mai uşor de aici înainte, copii. Deci, dacă nu puteţi urma nişte

instrucţiuni simple, atunci meritaţi orice vi se întâmplă acolo.

Se întoarce şi se îndreaptă spre poteca dinaintea zidului canionului, unde sunt cocoţaţi dragonii.

Îl urmăm, desprinzându-ne din mulţimea cadeţilor din primul an. Briza îmi loveşte umerii goi, acolo unde mi-am rupt mânecile ca să-mi bandajez mâinile, dar măcar am oprit sângerarea.

— Sunt toţi ai tăi, spune Garrick liderului de aripă senior din cvadrant, o femeie pe care am văzut-o de câteva ori la Sumarul-Luptei şuşotind cu Xaden.

Pe umerii uniformei are prinşi ţepii aceia care o reprezintă, însă de data asta sunt aurii şi al naibii de ascuţiţi, de parcă ar vrea să pară un pic mai periculoasă astăzi.

Dă din cap şi-l concediază cu un gest.

— Un singur rând!

Ne rearanjăm într-un şir. Rhiannon în spatele meu, iar Tynan în faţă, ceea ce înseamnă că trebuie să-i suport toate comentariile. *Minunat!*

— Vorbiţi! spune liderul de aripă senior, încrucişându-şi braţele la piept.

— O zi minunată pentru înfăţişare! glumeşte Ridoc.

— Nu cu mine! zice femeia şi gesticulează spre şirul de cadeţi din faţa ei Când sunteţi pe cărare, vorbiţi cu cel mai apropiat coleg de detaşament, ca să-i ajutaţi pe dragoni să-şi facă o părere despre cine sunteţi şi cum interacţionaţi cu ceilalţi. Există o corelaţie între cadeţii legaţi şi nivelul de comunicare.

Şi acum vreau să fac schimb de locuri.

— Nu ezitaţi să vă uitaţi la dragoni, mai ales dacă îşi arată cozile, însă evitaţi să-i priviţi în ochi dacă ţineţi la vieţile voastre. Dacă daţi peste vreun semn de arsură, asiguraţi-vă că nimic nu-i în flăcări înainte să continuaţi.

Face o pauză suficient de lungă ca să procesăm sfatul, apoi adaugă:

— Ne vedem după defilare.

Cu o fluturare a mâinii, liderul de aripă senior se dă la o parte, dezvăluind poteca de pământ care merge până în inima Văii, iar deasupra, nemişcaţi de parcă ar fi gargui, sunt cei o sută unu dragoni decişi să se lege în acest an.

Rândul avansează şi lăsăm între noi o distanţă de doi metri, aşa cum ni s-a sugerat.

Sunt extrem de conştientă de fiecare pas pe care-l fac pe cărare. Terenul e tare sub cizmele mele, iar în aer persistă un iz de sulf.

Prima dată trecem prin faţa unui trio de dragoni roşii. Ghearele lor au jumătate din înălţimea mea.

— Nici nu le pot vedea cozile! strigă Tynan din faţă. Cum ar trebui să ne dăm seama ce rasă sunt?

Îmi ţin privirea aţintită la nivelul umerilor lor masivi şi musculoşi, continuând să merg pe potecă.

— Nu trebuie să ştim ce rase sunt, îi răspund.

— Futu-i! spune el peste umăr. Trebuie să-mi dau seama de care să mă apropii la Treierat.

— Sunt destul de sigură că scopul scurtei noastre plimbări e ca *ei* să decidă.

— Sper că unul dintre ei o să decidă să nu ajungi la Treierat, spune Rhiannon într-o şoaptă care abia ajunge la mine.

Râd în timp ce ne apropiem de o pereche de dragoni bruni, amândoi puţin mai mici decât Aimsir, dragonul mamei, dar nu cu mult.

— Sunt puţin mai mari decât am crezut, spune Rhiannon şi vocea îi creşte în intensitate. Nu că nu i-aş fi văzut pe cei din ziua probei Parapetului, dar...

Mă uit înapoi şi-i văd ochii mari oscilând între potecă şi dragoni. E agitată.

— Deci ştii dacă vei avea o nepoată sau un nepot? o întreb, continuând drumul prin faţa unui grup de portocalii.

— Poftim?

— Am auzit că unii tămăduitori pot face presupuneri destul de exacte când sarcina unei femei e mai avansată.

— Ah, nu! spune ea. N-am nicio idee. Sper să aibă o fetiţă. Voi afla când o să terminăm anul şi le vom putea scrie familiilor.

— Mi se pare o lege stupidă, spun, apoi îmi cobor imediat capul după ce am privit din greşeală un dragon portocaliu în ochi.

Respiră normal! Stăpâneşte-ţi frica! Frica şi slăbiciunea mă vor ucide şi, din moment ce deja sângerez, sorţii nu sunt de partea mea.

— Nu crezi că încurajează loialitatea faţă de aripă? întreabă Rhiannon.

— Devotamentul faţă de sora mea rămâne acelaşi chiar dacă primesc sau nu o scrisoare de la ea, o contrazic. Sunt legături care nu pot fi sfărâmate.

— Şi eu i-aş fi loial surorii tale, spune Tynan, care se răsuceşte spre mine, zâmbind şi mergând cu spatele. E un călăreţ al dracului de bun, iar *fundul* ăla! Am văzut-o chiar înainte de Parapet şi, la naiba, Violet! E *sexy*.

Trecem din nou pe lângă un grup de dragorii roşii, apoi pe lângă unul brun şi o pereche de verzi.

— Întoarce-te! spun şi fac o mişcare de rotaţie cu degetele. Mira te-ar mânca la micul-dejun, Tynan.

— Doar mă întreb cum e posibil ca una dintre voi să arate atât de bine, iar cealaltă să primească resturile, spune el şi-şi plimbă privirea peste corpul meu.

Sunt scârbită din cap până-n picioare.

— Eşti un nemernic!

Îi arăt degetul mijlociu.

— Poate o să-i scriu şi eu o scrisoare când vom avea privilegiul, zice el şi se răsuceşte, continuându-şi drumul.

— Şi un nepot ar fi în regulă! spune Rhiannon, de parcă n-am fi întrerupt niciodată conversaţia. Băieţii nu sunt aşa de răi.

— Fratele meu era minunat, însă el şi Dain au fost singurele mele experienţe despre ce înseamnă să creşti cu băieţi.

Trecem pe lângă şi mai mulţi dragoni, iar respiraţia mi se linişteşte. Mirosul de sulf dispare sau m-am obişnuit cu el.

Sunt îndeajuns de aproape ca să ne pârjolească, jumătate de duzină de semne stând mărturie, dar nici nu le aud, nici nu le simt răsuflările.

— Deşi Dain a respectat mereu regulile mai mult decât orice alt copil. Îi place ordinea şi detestă tot ce nu se încadrează perfect în planul său. Probabil că-mi va trage o săpuneală zdravănă pentru felul în care am trecut de Mănuşa-de-Oţel, la fel cum a făcut şi Amber Mavis.

Am depăşit marcajul care anunţă jumătatea drumului şi mergem mai departe.

E înfricoşător felul în care se holbează dragonii la noi? Categoric, dar şi ei vor să fie aici la fel de mult ca noi, aşa că ar trebui să fie îndurători cu puterea lor de foc.

— De ce nu mi-ai povestit despre planul cu frânghia? Sau despre pumnal? mă întreabă Rhi pe un ton rănit. Să ştii că poţi avea încredere în mine.

— Abia ieri m-am gândit la asta, îi mărturisesc, uitându-mă peste umăr ca s-o pot privi. N-am vrut să fii complice, dacă n-ar fi mers. Ai un viitor strălucit aici, nu vreau să te trag după mine dacă nu reuşesc.

— Nu-i nevoie să mă protejezi!

— Ştiu, dar asta fac prietenii, Rhi.

Trecem pe lângă un trio de dragoni bruni, zgomotul înfundat al cizmelor noastre pe poteca pavată cu piatră neagră fiind singurul sunet care se aude pentru câteva secunde.

— Mai păstrezi şi alte secrete? mă întreabă Rhiannon într-un târziu.

Simt din nou acel sentiment de vinovăţie în stomac când mă gândesc la Xaden şi la întâlnirea dintre însemnaţi.

— Cred că-i imposibil să ştii tot ce-i de ştiut despre o persoană.

Mă simt ca naiba, dar cel puţin mă abţin s-o mint.

Pufneşte în râs.

— O, da, n-ai ocolit deloc întrebarea! Ce zici de asta? Promite-mi că, dacă ai nevoie de ajutor, o să mă laşi să ţi-l ofer.

Un zâmbet mi se întinde pe chip, în pofida dragonilor verzi, terifianţi, pe lângă care trecem.

Îi arunc o privire peste umăr.

— Ce zici de asta? Îţi promit că, dacă am nevoie de ajutor, iar tu poţi să mi-l oferi, o să ţi-l cer, dar doar dacă – adaug şi-mi ridic degetul arătător – şi tu promiţi acelaşi lucru.

— S-a făcut! consimte Rhi, iar zâmbetul i se lăţeşte.

— Aţi terminat de făcut promisiuni acolo? Pentru că, în caz că n-aţi observat, suntem aproape de capăt! comentează Tynan pe un ton zeflemitor înainte să se oprească în mijlocul cărării, cu privirea alunecându-i spre dreapta. Iar eu încă nu-mi dau seama pe care să-l aleg.

— Cu o asemenea aroganţă, orice dragon ar fi norocos să-ţi împărtăşească mintea pentru eternitate.

Îmi pare rău pentru oricare ar fi dragonul de care se va lega – dacă îl va alege vreunul.

Restul detaşamentului e grupat la capătul cărării cu faţa spre noi, însă atenţia cadeţilor e orientată spre dreapta.

Trecem de ultimul dragon brun şi inspir brusc.

— Ce naiba?

Tynan rămâne cu ochii holbaţi.

— Mergi mai departe! îi ordon, dar sunt transfigurată.

La capătul şirului e un dragon mic şi *auriu.* Soarele se reflectă în solzii şi-n coarnele lui, aşa cum stă înălţat în toată splendoarea sa, fluturându-şi în jurul corpului coada cu pene. *Un*

dragon Coadă-Împănată.

Rămân cu gura căscată când îi observ colţii ascuţiţi şi mişcările iuţi şi fulgerătoare ale capului, în timp ce ne analizează. Probabil e cu un metru mai înalt decât mine, o miniatură perfectă a celui brun de lângă el.

Mă ciocnesc de spatele lui Tynan şi tresar. Am ajuns la capătul cărării, unde ne aşteaptă ceilalţi din detaşament.

— Uită-te pe unde mergi, Sorrengail! se răsteşte Tynan, îmbrâncindu-mă. Cine dracu' s-ar lega de chestia aia?

Pieptul mi se strânge.

— Te poate auzi, îi reamintesc.

— E *galben*, spune Luca şi arată cu degetul spre dragon, strâmbând dezgustată din buze. Nu numai că e prea mic ca să poarte un călăreţ în luptă, dar nici măcar nu e suficient de puternic ca să aibă o culoare reală.

— Poate că e o greşeală, spune Sawyer încet. Poate că e un pui portocaliu.

— E ajuns la maturitate, îl contrazice Rhiannon. Dragonii nu le-ar permite niciodată puilor să se lege. Niciun om n-a văzut vreodată un pui.

— E o greşeală în toată regulă, întăreşte Tynan, care se uită la dragonul auriu, apoi pufneşte batjocoritor. Ar trebui să te legi de el, Sorrengail. Amândoi sunteţi nefiresc de slabi. Sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— Pare suficient de puternic să te transforme în cenuşă, îl contrazic, iar flăcările îmi cuprind obrajii.

Mi-a spus că sunt slabă, atât în faţa detaşamentului, cât şi în faţa dragonilor.

Sawyer se aruncă între noi, apucându-l de guler pe Tynan.

— Niciodată să nu spui asta despre un coleg de detaşament, mai ales în prezenţa unui dragon nelegat!

— Dă-i drumul – doar spune ceea ce gândim cu toţii, mormăie Luca.

Mă întorc lent, cu gura căscată, holbându-mă la ea. Asta se întâmplă când niciun cadet superior nu e prin preajmă ca să ne audă? Ne întoarcem unul împotriva celuilalt?

— Ce-i? Jumătate din părul tău e argintiu şi eşti... mică, spune ea cu un zâmbet fals. El e auriu şi... mic. Vă potriviţi.

Trina îşi lasă mâna pe braţul lui Sawyer.

— Nu face vreun gest necugetat în faţa lor. Nu ştim de ce sunt capabili, şopteşte fata şi ne grupăm.

Mă dau înapoi când Sawyer îi dă drumul lui Tynan.

— Cineva ar trebui să-l omoare înainte să se lege! scuipă Tynan.

Pentru prima dată în viaţă îmi doresc să lovesc pe cineva şi să-l dobor la pământ, apoi să continui să-l lovesc până când rămâne lat.

— O să-şi omoare călăreţul şi nu vom avea de ales dacă vrea să se lege de noi.

— În sfârşit ţi-ai dat seama cum stă treaba! spune Ridoc.

— Ar trebui să ne întoarcem, spune Pryor, uitându-se pe rând la cei din grup. Adică... dacă sunteţi de aceeaşi părere. Dar nu trebuie să o facem, fireşte.

— Măcar o dată în viaţă, spune Tynan, împingându-l ca să pornească în jos pe cărare, ia o afurisită de decizie, Pryor!

Plecăm unul câte unul, menţinând distanţa sugerată. De această dată, Rhiannon merge înaintea mea, iar Ridoc în spate, Luca încheind coloana.

— Sunt incredibili, nu-i aşa? comentează Ridoc, iar fascinaţia din glasul lui mă face să zâmbesc.

— Sunt, confirm.

— Sinceră să fiu, sunt puţin sub aşteptări, după ce l-am văzut pe cel albastru după proba Parapetului.

Vocea lui Luca ajunge până la Rhiannon, care se întoarce cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip.

— De parcă n-ar fi destul de stresant şi fără să-i mai insulţi

tu! zice ea.

Trebuie să detensionez atmosfera.

— Ce-i drept, ar putea fi şi mai rău. Am putea trece pe lângă un şir de wyverni, nu-i aşa?

— Oh, Violet, nu începe cu una dintre poveştile tale enervante, pe care le spui când eşti agitată! replică Luca sarcastic. Lasă-mă să ghicesc! Wyvernii formează vreun detaşament de elită ăl călăreţilor de grifoni şi au fost creaţi din pricina a ceva ce am făcut noi în timpul unei bătălii de care doar tu îţi aminteşti, mulţumită creieraşului tău de scrib.

— Nu ştii ce e un wyvern? întreabă Rhi, apoi o ia iar din loc. Părinţii tăi nu ţi-au spus poveşti înainte de culcare, Luca?

— Luminează-mă! replică Luca.

Îmi dau ochii peste cap şi continui să urmez poteca.

— Fac parte din legende, spun peste umăr. O specie asemănătoare cu dragonii, dar sunt făpturi mai mari, cu două picioare în loc de patru, cu o coamă de pene ascuţite ca briciul, care le acoperă gâtul. Ah, şi le place gustul cărnii de om. Spre deosebire de dragoni, care ne consideră puţin cam urât mirositori.

— Mamei îi plăcea să ne spună mie şi surorii mele, Raegan, că vom fi răpite de unul chiar de pe veranda din faţa casei, dacă nu suntem cuminţi. Şi că vom fi luate prizoniere de veninoşi, de călăreţii lor cu ochi roşii şi siniştri, dacă şterpelim dulciuri.

Rhi zâmbeşte şi observ că păşeşte mai relaxată.

La fel şi eu. Studiez fiecare dragon pe lângă care trecem, dar bătăile inimii îmi rămân egale.

— Tata obişnuia să-mi citească poveşti în fiecare seară, îi destăinui. Şi odată l-am întrebat cu toată seriozitatea dacă mama urma să se transforme într-un veninos, pentru că putea canaliza putere.

Rhiannon chicoteşte şi trecem pe lângă o pereche de

dragoni de un roşu strălucitor.

— Ţi-a spus şi că oamenii pot deveni veninoşi doar în situaţia în care canalizează putere direct de la sursă?

— Da, dar numai după ce mama a avut o noapte foarte lungă când eram staţionaţi la graniţa de est, iar ochii îi erau injectaţi şi roşii din cauza oboselii, aşa că m-am speriat şi am început să ţip, mărturisesc, fără să-mi reţin un zâmbet când îmi amintesc. Mi-a confiscat o lună cartea cu legende, fiindcă toate gărzile din avanpost au venit în fugă, iar eu eram pitită în spatele fratelui meu, care nu se putea opri din râs şi, ei bine... a fost un dezastru.

Îmi ţin privirea aţintită înainte şi-n centru, iar un dragon mare şi portocaliu adulmecă aerul când trec prin dreptul lui.

Umerii lui Rhiannon se zgâlţâie de râs.

— Mi-ar fi plăcut să avem o carte ca asta. Cred cu tărie că mama a modificat poveştile ca să ne sperie când săream calul.

— Sună ca o tâmpenie dintr-un sătuc de la graniţă, spune Luca zeflemitor. Veninoşi? Wyverni? Oricine cu un strop de educaţie ştie că scuturile noastre de protecţie opresc toată magia care nu e canalizată direct de dragoni.

— Sunt *poveşti,* Luca, zice Rhi peste umăr, dar abia acum remarc cât de mult teren am parcurs. Pryor, ai putea merge puţin mai repede?

— Poate că ar trebui să mergem mai încet şi să nu ne grăbim? sugerează Pryor din faţa lui Rhiannon, ştergându-şi palmele de lateralele uniformei. De fapt, dacă vrem să ieşim de aici, poate că ar trebui să grăbim pasul.

Un dragon roşu iese din linie, întinzându-şi gheara înaintea noastră, iar o greutate ca de plumb îmi cade în stomac când frica mi se răspândeşte prin corp.

— Nu, nu, nu! şoptesc, încremenind în loc, dar e prea târziu.

Dragonul roşu deschide gura şi-şi dezveleşte colţii ascuţiţi

şi strălucitori, iar focul îi erupe de-a lungul părţilor laterale ale limbii, ţâşnind prin aer chiar în faţa lui Rhiannon.

Ea ţipă, şocată.

Căldura mă izbeşte în faţă.

Apoi dispare.

Mirosul de sulf, iarbă arsă şi de... *ceva* pârlit îmi umple plămânii. Observ bucata de pământ carbonizată dinaintea lui Rhiannon, care n-a fost acolo până acum.

— Eşti teafără, Rhi? o strig.

Dă din cap, dar mişcarea e grăbită şi sacadată.

— Pryor e... El e...

Pryor e mort. Gura mi se umple cu salivă la fel ca atunci când îmi vine să vomit, dar mă străduiesc să inspir pe nas şi să expir pe gură, până când senzaţia dispare.

— Continuaţi-vă drumul! strigă Sawyer din depărtare, de pe potecă.

— E în ordine, Rhi, trebuie doar să...

Trebuie doar să ce? Să păşească peste cadavrul lui? Există vreun cadavru?

— S-a stins focul, spune Rhiannon peste umăr.

Încuviinţez din cap, fiindcă nu pot spune nimic care s-o liniştească.

Pe toţi dracii, chiar nu contăm!

Se pune în mişcare şi o urmez, ocolind grămăjoara de cenuşă care a fost Pryor.

— Oh, zeilor, ce *duhoare!* se plânge Luca.

— Ai putea, te rog, să afişezi un minimum de decenţă?

Mă întorc ca să-i arunc o privire nimicitoare, dar expresia de pe chipul lui Ridoc mă îndeamnă să mă opresc. Are ochii mari cât farfuriile, iar gura îi e deschisă.

— Violet!

E doar o şoaptă, aşa că mă întreb dacă l-am auzit într-adevăr sau dacă am văzut cuvântul formându-i-se pe buze.

— Vi...

O răsuflare caldă de aburi îmi gâdilă ceafa. Inima-mi bate frenetic în piept şi iau ceea ce ar putea fi ultima mea gură de aer înainte să mă întorc spre şirul de dragoni.

Ochii aurii, nu ai unuia, ci a doi dragoni verzi, îi întâlnesc pe ai mei, mistuindu-mă din priviri.

Futu-i!

Ca să te apropii de un dragon verde, pleacă-ţi privirea în semn de supunere şi aşteaptă-i încuviinţarea. Aşa am citit, nu?

Cobor ochii în pământ când un altul fornăie deasupra mea. Are răsuflarea fierbinte şi îngrozitor de umedă, dar sunt încă în viaţă, ceea ce e un plus.

Cel din dreapta scoate un mârâit din adâncul gâtului. Stai, ăsta să fie semnul de încuviinţare pe care-l aştept? La naiba, ar fi trebuit s-o întreb pe Mira!

Mira. Va fi devastată când va citi listele.

Ridic capul şi trag aer în piept. Sunt chiar mai aproape. Cel din stânga îmi înghiontește mâinile încleştate cu botul uriaş şi mă legăn, înfigându-mă în călcâie ca să nu mă prăbuşesc.

Dragonii verzi sunt cei mai raţionali.

— Mi-am tăiat palmele în timpul cursei cu obstacole.

Îmi ridic mâinile, de parcă ar putea vedea prin materialul negru cu care mi-am bandajat rănile.

Cel din dreapta îşi aşază capul la sânul meu şi pufăie din nou.

Ce. Naiba?

Adulmecă, scoţând acel sunet din gât, iar altul îşi împinge nasul în coastele mele, făcându-mă să-mi ridic braţele, în cazul în care au chef să mă ciugulească.

— Violet! strigă Rhiannon, deşi numele meu sună mai mult ca o şoaptă pe buzele ei.

— Sunt bine! îi răspund, apoi tresar, nădăjduind că nu mi-am pecetluit soarta ţipându-le în urechi.

Încă un fornăit. Încă un mârâit, de parcă vorbesc între ei în timp ce mă adulmecă.

Cel de sub braţul meu îşi mută botul la spatele meu şi mă miroase din nou. Dintr-odată, totul capătă sens şi reuşesc să-mi înăbuş un chicot profund şi total nepotrivit.

— Simţiţi mirosul lui Teine, nu-i aşa? îi întreb încetişor.

Amândoi se retrag suficient cât să-i pot privi în ochi, dar îşi ţin fălcile închise, dându-mi curajul să vorbesc în continuare.

— Sunt sora Mirei, Violet!

Cobor lent mâinile şi mi le trec peste vesta acoperită cu mucozităţi şi armura încastrată cu grijă în ea.

— Ea a adunat solzii lui Teine, după ce i-a lepădat anul trecut, apoi i-a micşorat şi i-a cusut în vesta asta, pe care mi-a dat-o ca să rămân în siguranţă.

Cel din dreapta clipeşte.

Cel din stânga îşi apropie iarăşi nasul, adulmecând zgomotos.

— Solzii mi-au salvat viaţa de câteva ori, şoptesc. Însă nimeni nu ştie că sunt în interior, în afară de Mira şi de Teine.

Clipesc amândoi spre mine şi îmi cobor privirea, pentru că mi se pare cel mai înţelept lucru. Profesorul Kaori ne-a învăţat toate modalităţile prin care să ne apropiem de un dragon, dar niciuna despre cum să ne îndepărtăm.

Îi văd cu coada ochiului cum se retrag pas cu pas, luându-şi locul în linie, apoi ridic capul.

Respir adânc de câteva ori şi-mi blochez muşchii ca să nu-mi tremure.

— Violet!

Rhiannon e la câţiva metri distanţă, privindu-mă îngrozită. Trebuie să fi fost chiar în spatele capetelor lor.

— Sunt bine! o asigur, străduindu-mă să schiţez un zâmbet. Am o armură din solzi de dragon pe sub vestă, şoptesc. Au simţit mirosul dragonului surorii mele.

Dacă vrea să am încredere în ea, am făcut deja primul pas.

— Te rog să nu spui nimănui!

— Nu spun! şopteşte. Eşti bine?

— Da, dacă trecem peste faptul că am pierdut câţiva ani din viaţă.

Râd. Sunetul, care seamănă mai mult cu un hohot isteric, îmi trădează neliniştea.

— Să plecăm de aici!

Înghite în sec, iar privirea i se îndreaptă spre şirul de dragoni.

— Bună idee!

Se răsuceşte, reluându-şi locul, iar de-ndată ce sunt doi metri între noi, o urmez.

— Cred că tocmai am făcut pe mine, spune Ridoc, iar râsul meu creşte pe măsură ce înaintăm pe câmp.

— Sinceră să fiu, am crezut că erau pe cale să te-nfulece, remarcă Luca.

— Şi eu, recunosc.

— Nu i-aş fi condamnat, adaugă ea.

— Eşti o nesuferită! strigă Ridoc.

Mă concentrez pe cărare şi continui să înaintez.

— Ce? În mod cert e cea mai slabă verigă după Pryor şi nu-i învinovăţesc că l-au eliminat, îl contrazice Luca pe Ridoc. Nu era în stare să ia o decizie şi nimeni nu-şi doreşte un călăreţ ca el...

O rafală fierbinte îmi încinge spatele şi mă opresc numaidecât.

Să nu fie Ridoc! Să nu fie...

— Presupun că şi dragonii cred că e nesuferită, bombăne Ridoc.

Detaşamentul nostru a ajuns la şase cadeţi de anul întâi.

Nimic nu-ţi arată mai bine care ţi-e locul şi nimic nu e mai covârşitor decât să fii martor la Treierat... însă secretul e să supravieţuieşti.

— GHIDUL DE CĂPĂTÂI AL RASELOR DE DRAGONI, DE COLONELUL KAORI

CAPITOLUL 13

Treieratul are întotdeauna loc în prima zi a lui octombrie.

Nu contează dacă pică lunea, miercurea sau duminica. În prima zi a lui octombrie, cadeţii din primul an din Cvadrantul Călăreţilor intră în valea împădurită, în formă de castron, aflată la sud de cetate, şi se roagă să scape cu viaţă.

Nu voi muri azi.

Nu am mâncat nimic de dimineaţă şi chiar îmi pare rău pentru Ridoc, care tocmai îşi goleşte stomacul la rădăcina copacului din dreapta mea.

Rhiannon are o sabie prinsă la spate, mânerul împungându-i coloana vertebrală la fiecare salt, în timp ce-şi întinde pe rând braţele peste piept.

— Ia ciuliţi urechile! ne spune profesorul Kaori din faţa grupului de 147 de cadeţi rămaşi, lovindu-se cu degetele în piept. Dacă un dragon v-a ales deja, vă va chema.

Se bate din nou în piept.

— Aşa că fiţi atenţi nu doar la împrejurimi, ci şi la sentimentele voastre şi lăsaţi-vă ghidaţi de ele, adaugă el, cu o grimasă. Iar dacă instinctul vă îndeamnă să o luaţi în altă direcţie... ascultaţi-l!

— Pe care ai pus ochii? mă întreabă Rhiannon în şoaptă.

— Nu ştiu.

Clatin din cap, dar nu pot să scap de sentimentul de eşec absolut din piept. În acelaşi stadiu, Mira ştia deja că vrea să-l

caute pe Teine.

— Ai memorat cartonaşele, nu-i aşa? mă verifică ea, înălţându-şi sprâncenele. Ştii ce ne aşteaptă?

— Da, doar că nu simt nicio *conexiune* cu niciunul dintre ei!

Ceea ce e mai bine decât să simt vreo conexiune cu un dragon pe care a pus ochii alt călăreţ. Nu-mi doresc să lupt până la moarte azi.

— Dain a încercat să mă convingă că un dragon brun ar fi o variantă bună.

— Dain şi-a pierdut dreptul să te sfătuiască când a încercat să te convingă să *pleci*, mă contrazice Rhi.

Cuvintele ei au un sâmbure de adevăr. Am vorbit o singură dată cu el în ultimele două zile de după înfăţişare şi a încercat să mă convingă să fug din primele cinci minute. Azi-dimineaţă i-am văzut doar pe profesori, dar ştiu că şi cadeţii din anii doi şi trei sunt împrăştiaţi prin vale ca să observe.

— Dar tu?

Zâmbeşte.

— Mă gândesc la cel verde. Cel care era cel mai aproape de mine, când ceilalţi şi-au îndreptat atenţia asupra ta.

— Păi, nu te-a mâncat, ceea ce e un început promiţător, spun şi surâd, în ciuda fricii care îmi curge prin vene.

— La fel cred şi eu, mă aprobă Rhiannon, înlănţuindu-şi braţul cu al meu.

Mă concentrez pe ce ne spune profesorul Kaori.

— Dacă mergeţi în grup, e mult mai probabil să fiţi incineraţi decât aleşi, se ceartă profesorul Kaori cu cineva din apropierea inimii văii. Scribii au cercetat statisticile. Veţi fi mai în siguranţă pe cont propriu.

— Şi ce se întâmplă dacă nu suntem aleşi până la cină? întreabă băiatul cu barbă scurtă din stânga mea.

Mă uit pe lângă el şi-l văd pe Jack trecându-şi degetul de-a

lungul gâtului în direcţia mea. Cât de original! Apoi Oren şi Tynan apar de o parte şi de alta a lui.

S-a ales praful de loialitatea faţă de detaşament! Astăzi fiecare e pe cont propriu.

— Dacă nu sunteţi aleşi până la căderea nopţii, chiar e o problemă, răspunde profesorul Kaori, cu vârfurile mustăţii groase lăsate în jos. Vom trimite un profesor sau un senior din conducere să vă scoată de acolo, aşa că nu renunţaţi, gândindu-vă că am uitat de voi! adaugă el, verificându-şi ceasul de buzunar. Amintiţi-vă să vă împrăştiaţi şi să folosiţi fiecare centimetru al văii în avantajul vostru. E ora nouă, iar asta înseamnă că dragonii ar trebui să zboare aici în orice moment, începând de acum. Tot ce vreau să vă mai urez e „norocul să fie cu voi”!

Dă din cap şi-şi plimbă privirea asupra mulţimii cu o asemenea intensitate, încât sunt sigură că va putea recrea momentul într-o iluzie.

Apoi se îndepărtează şi urcă dealul din dreapta noastră, făcându-se nevăzut printre copaci.

Fel şi fel de gânduri îmi asaltează mintea. A sosit timpul! Voi părăsi pădurea drept călăreţ... sau, probabil, n-o voi mai părăsi niciodată.

— Ai grijă! spune Rhiannon.

Mă îmbrăţişează, codiţele ei împletite atârnându-mi peste umăr când mă strânge cu putere.

— Şi tu! răspund, înfăşurându-mi braţele în jurul spatelui ei, apoi simt o altă pereche de braţe în jurul meu.

— Să nu mori! îmi ordonă Ridoc.

Ăsta e singurul nostru obiectiv acum. Ce a mai rămas din detaşamentul nostru se risipeşte, fiecare luând-o în altă direcţie, de parcă am fi fost împrăştiaţi de mişcarea circulară a unei roţi.

*

După poziţia soarelui, presupun c-au trecut câteva ore de când dragonii au zburat în vale, aterizând într-o succesiune de tunete care au cutremurat pământul.

Am trecut pe lângă doi verzi, unul brun, patru portocalii şi...

Inima îmi rămâne blocată în gât şi picioarele îmi încremenesc când un dragon roşu păşeşte în câmpul meu vizual, capul ajungându-i la coronamentul copacilor uriaşi.

Nu e dragonul meu. Nu sunt sigură de unde ştiu, dar n-am nicio îndoială în privinţa asta.

Îmi ţin respiraţia ca să nu fac niciun zgomot, privindu-l cum îşi leagănă capul spre dreapta, apoi spre stânga. După o clipă, îmi aţintesc ochii în pământ şi mă înclin.

În ultima oră, sau poate a trecut chiar mai mult de atât, am văzut dragorii care se avântă în văzduh cu cadeţi pe spate – acum călăreţi –, însă am văzut şi multe fuioare de fum şi nu vreau să mă număr printre ele.

Dragonul fornăie, apoi îşi continuă drumul pe cărare, fluturându-şi coada-măciucă, cu care retează una dintre ramurile mai joase. Creanga cade pe pământ cu un trosnet monstruos, însă îmi ridic capul abia după ce sunetul paşilor se stinge în depărtare.

Acum am întâlnit dragoni de toate culorile, dar niciunul nu mi-a vorbit sau nu mi-a transmis acea conexiune pe care ar trebui s-o simţim.

Am senzaţia că stomacul mi se prăbuşeşte în gol. Dacă sunt unul dintre cadeţii care nu sunt destinaţi să devină călăreţi? Unul care trebuie s-o ia din nou şi din nou de la capăt şi să repete primul an până când ceva îl înscrie pe lista morţii? Oare toate astea să fi fost în zadar?

Gândul e prea greu de îndurat.

Poate că, dacă aş putea vedea valea, aş trăi sentimentul

despre care ne-a vorbit profesorul Kaori.

Ochesc cel mai apropiat copac în care mă pot cățăra și mă pun pe treabă, urcând ramură după ramură. Durerea îmi iradiază din mâini, dar n-o las să mă distragă. Scoarța se agață de bandajul care încă îmi acoperă palmele... Asta chiar e deranjant, pentru că trebuie să mă opresc la fiecare câțiva metri ca să scutur materialul de așchii.

Sunt destul de sigură că ramurile de sus nu-mi vor susține greutatea, așa că mă opresc cu un sfert înainte de vârf, scrutând împrejurimile.

În dreapta observ câțiva dragoni verzi care ies în evidență pe fundalul frunzelor de toamnă. Destul de ciudat, e singura perioadă din an când dragonii portocalii, bruni și roșii au cele mai mari șanse să se camufleze. Mă uit printre copaci, ca să surprind vreo mișcare, și descopăr mai mulți spre sud, însă nu simt nicio chemare, nicio nevoie imperioasă să mă îndrept într-acolo, ceea ce înseamnă că niciunul dintre aceia nu e dragonul meu.

Observ cel puțin șase cadeți din anul întâi care rătăcesc fără țintă și mă învăluie o ușurare rușinos de puternică. N-ar trebui să fiu bucuroasă că nu și-au găsit dragonii, dar nu sunt singura, iar asta îmi dă speranță.

Mijesc ochii spre o poiană de la nord, unde observ o strălucire, ca o oglindă care reflectă soarele.

Sau ca un dragon auriu.

Se pare că micuțul Coadă-Împănată e încă afară, dornic să-și satisfacă curiozitatea. Din moment ce n-am nicio șansă să-mi găsesc dragonul din vârful unui copac, mă dau jos cât mai atent și silențios cu putință. Când tălpile îmi ating pământul, aud voci apropiindu-se și mă lipesc de trunchi, ca să nu fiu văzută.

N-ar trebui să mergem în grupuri.

— Ascultă la mine, cred că l-am văzut îndreptându-se în direcția asta, spune o voce încrezută, pe care o recunosc imediat.

Tynan.

— Ar fi bine să ai dreptate, pentru că, dacă am bătut atâta drum până aici ca să nu găsim nimic, o să-ţi arăt eu ţie!

Când îi aud vocea, mă cutremur până-n măduva oaselor. E Jack. Nimeni altcineva nu are acel efect fizic asupra mea, nici măcar Xaden.

— Eşti sigur că n-ar trebui să ne petrecem timpul căutându-ne propriii dragoni, în loc să vânăm ciudăţenia aia?

Glasul mi se pare familiar, dar risc să mă aplec din ascunzătoare ca să fiu sigură. Da, e Oren.

Mă trag înapoi la adăpostul copacului când trece trioul, fiecare dintre ei înarmat cu o sabie mortală. Am nouă pumnale fixate în diferite locuri pe corp, aşa că nu-i ca şi cum n-aş fi la rândul meu înarmată, însă, din păcate, mă simt dezavantajată din cauza incapacităţii mele de a mânui o sabie. Sunt al naibii de grele.

Stai... ce au spus că fac? Vânează?

— Dragonii noştri nu se vor lega de alţi cadeţi! pufneşte Jack. Ne vor aştepta. Trebuie să facem asta. Cel sfrijit va ucide pe cineva. Trebuie eliminat.

Mi se face greaţă şi-mi înfig unghiile în palme. Au de gând să-l ucidă pe micul dragon auriu!

— Dacă suntem prinşi, am dat de dracu'! comentează Oren.

E puţin spus. Mă îndoiesc că dragonii ar trece cu vederea uciderea unuia dintre ei, dar par ocupaţi să-i elimine pe cei vulnerabili din specia noastră, prin urmare nu-i deloc exagerat să ne închipuim că fac acelaşi lucru cu ai lor.

— Atunci ai face bine să taci, ca să nu ne audă cineva! i-o întoarce Tynan pe tonul ăla batjocoritor, care mă face să-mi doresc să-i trag un pumn în faţă.

— E spre binele tuturor, argumentează Jack cu voce joasă. Nu poate fi călărit. E o ciudăţenie, asta e clar, şi toată lumea ştie

că dragonii Coadă-Împănată sunt inutili într-o bătălie. Refuză să lupte, adaugă el, iar vocea îi scade pe măsură ce se îndepărtează spre nord.

Se duc direct spre poiană.

— La naiba! şoptesc, chiar dacă nemernicii nu mă mai pot auzi.

Nimeni nu ştie nimic despre dragonii din rasa Coadă-Împănată, aşa că n-am habar de unde-şi obţine Jack informaţiile, însă n-am timp acum să mă concentrez asupra presupunerilor lui.

N-am cum să-l avertizez pe profesorul Kaori şi nu ni s-a dat de înţeles că am fi supravegheaţi de călăreţi seniori, aşa că nu mă pot baza pe ei ca să opresc nebunia asta. Dragonul auriu ar trebui să fie în stare să scuipe foc, dar dacă nu poate?

Există o şansă să nu-l găsească, însă... La naiba, nici măcar pe mine nu mă pot convinge cu un asemenea argument! Au luat-o pe drumul cel bun, iar dragonul e ca un far strălucitor. Fireşte că o să-i dea de urmă!

Umerii îmi cad şi oftez spre cer, eliberând o răsuflare lungă în semn de frustrare.

Nu pot să stau aici şi să nu fac nimic!

Poţi ajunge prima acolo şi să-l avertizezi.

Un plan bun, mult mai bun decât al doilea, care presupune să înfrunt singură trei bărbaţi înarmaţi, care cântăresc cu nouăzeci de kilograme mai mult decât mine.

O iau la fugă pe un drum diferit de cel al micii găşti, încercând să fac cât mai puţin zgomot, recunoscătoare că am crescut jucându-mă de-a v-aţi ascunselea cu Dain în pădure. Uite un domeniu de expertiză la care excelez!

Au un avans faţă de mine, iar poiana e mai aproape decât am preconizat, aşa că măresc viteza, plimbându-mi privirea între poteca acoperită cu frunze uscate pe care am ales-o şi locul spre care cred sau, mai bine zis, spre care ştiu că se îndreaptă. Le pot

desluşi siluetele, profilate în depărtare.

Aud un *poc*, apoi pământul îmi fuge de sub picioare şi mă prăbuşesc. Îmi întind mâinile în lături, încercând să mă echilibrez, dar în următoarea clipă mă izbesc de sol. Îmi muşc buza inferioară ca să nu ţip când îmi sucesc glezna. Pocnetele nu sunt de bine. Niciodată nu sunt de bine.

Mă uit îndărăt şi blestem creanga căzută, ascunsă sub maldărul de frunze uscate, care mi-a scrântit glezna. La naiba!

Blochează durerea! Blocheaz-o! Însă nu există niciun truc mintal care să oprească agonia care-mi răscoleşte trupul când mă proptesc în genunchi, apoi mă ridic încet, lăsându-mi greutatea pe glezna stângă.

N-am de ales decât să şchioapăt ultimii câţiva metri până la poiană, strângând din dinţi pe toată distanţa. Bruma de satisfacţie că l-am întrecut pe Jack e aproape îndeajuns cât să mă facă să zâmbesc.

Poiana, străjuită de copaci înalţi, e suficient de mare pentru zece dragoni, însă cel auriu stă singur în centrul ei, întins la soare, de parcă ar vrea să se bronzeze. E la fel de frumos precum îmi amintesc, dar, dacă nu poate scuipa foc, e doar o ţintă uşoară.

— Trebuie să fugi de aici! îi şuier de la adăpostul copacilor, ştiind că mă poate auzi. Te vor ucide dacă nu pleci.

Îşi răsuceşte capul spre mine, apoi şi-l înclină într-un unghi care îmi provoacă dureri de gât.

— Da! şoptesc mai tare. Tu, Auriule!

Clipeşte din ochii aurii şi dă din coadă.

Cred că glumeşte!

— Du-te! Fugi! Zboară!

Îl tot uşuiesc, dar când îmi aduc aminte că e un dragon capabil să mă sfâşie cu ghearele, îmi las mâinile să cadă. Nu merge deloc bine. De fapt, totul merge cât se poate de *rău*.

Copacii foşnesc înspre sud, iar Jack păşeşte în poiană cu

sabia legănându-i-se în mâna dreaptă. O clipă mai târziu îşi fac apariţia Oren şi Tynan, amândoi cu armele scoase.

— La naiba! mormăi.

O gheară mi se strânge în jurul inimii.

Acum totul merge *îngrozitor*.

Capul dragonului se smuceşte în direcţia lor şi un mârâit îi reverberează din piept.

— Ei bine, n-o să te doară! îi promite Jack, de parcă asta ar face crima acceptabilă.

— Prăjeşte-i! strig în şoaptă, iar inima îmi bate cu putere când cei trei se apropie.

Însă dragonul nu-i preschimbă în grămăjoare de cenuşă şi cumva sunt sigură până-n măduva oaselor că nu poate. Cu excepţia colţilor, e complet lipsit de apărare în faţa a trei războinici bine antrenaţi.

E pe cale să moară doar pentru că e mai mic, mai slab decât ceilalţi dragoni... la fel ca mine. Simt că mă sufoc.

Se dă înapoi, mârâitul lui crescând pe măsură ce-şi dezveleşte colţii.

Mă străbate acelaşi presentiment de la Parapet – oricum aş acţiona în continuare, sunt toate şansele să sfârşesc aici.

Însă trebuie să acţionez cumva, deoarece intenţia lor e complet greşită.

— Nu poţi face asta!

Fac primul pas în iarba înaltă până la genunchi, iar atenţia lui Jack se abate asupra mea. Simt cum glezna îmi pulsează şi strâng din dinţi când îmi las greutatea pe ea, ca să nu observe că şchioapăt. Dacă află că sunt rănită, o să mă atace mai repede.

Pe unul dintre ei am şansa să-l reţin îndeajuns cât să scape dragonul, dar să mă ocup de toţi trei deodată...

Nu te gândi la asta.

— Oh, ia te uite! exclamă Jack şi zâmbeşte, îndreptând sabia spre mine. Putem elimina ambele verigi slabe în acelaşi

timp.

Se uită spre prietenii săi şi râde, întrerupându-le înaintarea.

Fiecare pas doare mai tare decât precedentul, dar reuşesc să ajung în mijlocul poienii, poziţionându-mă între grupul lui Jack şi dragonul auriu.

— Aştept de mult momentul ăsta, Sorrengail! spune Jack, care se apropie încet de mine.

— Dacă poţi zbura, acum ar fi un moment bun să o faci! îi strig peste umăr micului dragon, scoţând două pumnale din tecile de la coaste.

Dragonul fornăie. Da, e de mare ajutor!

— Nu puteţi ucide un dragon.

Încerc să-i aduc cu picioarele pe pământ, clătinând din cap spre trio, iar frica îmi pompează adrenalină prin vene.

— Fireşte că putem!

Jack ridică nepăsător din umeri, însă Oren pare puţin nesigur, aşa că-mi pironesc privirea asupra lui când cadeţii se împrăştie în poiană, la câţiva metri în faţa mea, compunând formaţia perfectă pentru un atac.

— Nu poţi! mă adresez direct lui Oren. E împotriva tuturor principiilor noastre!

Tresare, dar Jack nu o face.

— Să lăsăm în viaţă ceva atât de *slab,* incapabil să lupte, e împotriva principiilor noastre! strigă Jack şi ştiu că nu se referă doar la dragon.

— Atunci va trebui să treci de mine!

Inima mi se zbate între coaste când ridic pumnalele, învârtindu-l pe unul dintre ele ca să-l pot prinde de vârf şi să-l arunc, în timp ce măsor distanţa de şase metri şi ceva care mă desparte de atacatori.

— Asta chiar nu-i o problemă! mârâie el.

Toţi trei ridică săbiile şi inspir adânc, pregătindu-mă pentru luptă. Nu suntem pe rogojină. Nu există instructori. Nu există

opţiunea de a ceda. Nimic care să-i împiedice să mă ciopârţească... să *ne* ciopârţească.

— Vă recomand stăruitor să vă regândiţi acţiunile! ordonă o voce autoritară – vocea *lui* – din partea dreaptă a poienii.

Mă furnică scalpul şi toţi ne răsucim capetele în direcţia lui.

Xaden stă sprijinit de trunchiul unui copac, cu braţele încrucişate la piept, iar în spatele lui, privindu-ne cu ochii aurii mijiţi şi colţii expuşi, se află Sgaeyl, înfricoşătorul lui dragon bleumarin Coadă-Pumnal.

În cele şase secole de istorie scrisă despre legătura dintre dragon şi călăreţ există sute de cazuri bine cunoscute în care dragonii pur şi simplu nu s-au mai putut recupera emoţional după pierderea călăreţilor de care s-au legat.
Acest lucru se întâmplă când legătura este deosebit de puternică, iar în trei cazuri documentate a provocat moartea prematură a dragonului.

— NAVARRE, O ISTORIE NEEDITATĂ, DE COLONELUL LEWIS MARKHAM

CAPITOLUL 14

Xaden. Pentru prima dată, sufletul mi se umple de speranţă când îl văd. Nu va permite să se întâmple una ca asta. Poate că mă urăşte, dar e lider de aripă. Nu poate să-i privească cum ucid un dragon.

Însă, mai mult ca sigur, cunosc regulile mai bine decât oricine altcineva din cvadrant.

Nu are încotro. Fierea îmi urcă în gât şi-mi înalţ bărbia ca să potolesc aciditatea. Ce vrea Xaden, şi asta e mereu discutabil, nu contează aici. Poate doar să observe, nu să intervină.

Moartea mea urmează să aibă şi public. Minunat!

S-a zis cu speranţa!

— Şi dacă n-avem chef să ne *regândim acţiunile?* strigă Jack.

Xaden se uită spre mine şi, în ciuda distanţei, jur că-i văd maxilarul încleştându-se.

Speranţa e un lucru nestatornic, periculos. Îţi distrage atenţia şi ţi-o îndreaptă spre posibilităţi, în loc s-o menţină acolo unde-i e locul – pe probabilităţi. Cuvintele lui Xaden îmi revin în minte cu o claritate alarmantă. Îmi desprind cu greu privirea dintr-a lui, concentrându-mă pe cele *trei probabilităţi* din faţa mea.

— Nu poţi face nimic, nu-i aşa? *Lider de aripă?* îl provoacă Jack.

Se pare că şi el ştie regulile.

— Nu din cauza mea ar trebui să-ţi faci griji astăzi, răspunde Xaden, iar Sgaeyl înclină capul, cu un licăr mai mult decât ameninţător în ochi.

— Chiar ai de gând să faci asta? îl întreb pe Tynan. Să ataci un coleg de detaşament?

— Astăzi nu dau doi bani pe detaşamente, zice el, cu un zâmbet sinistru pe buze.

— Aşadar, presupun că n-o să zbori? îl întreb peste umăr pe dragonul auriu, care scoate un mârâit gutural în semn de răspuns. Grozav! Atunci, dacă ai putea să-mi păzeşti spatele cu ghearele, aş aprecia enorm!

Pufăie din nou şi arunc o privire spre ghearele lui.

Sau ar trebui să le numesc... labe.

— Oh, pe toţi *dracii*, nu ai nici gheare?

Mă răsucesc spre cei trei bărbaţi, tocmai când Jack eliberează un strigăt de luptă şi se avântă spre mine. Nu ezit. Arunc pumnalul spre el, distanţa dintre noi micşorându-se fulgerător, iar lama i se înfige în umărul mâinii în care ţine sabia. Arma îi cade din strânsoare şi el se prăbuşeşte în genunchi, strigând de durere.

Bun.

Însă Oren şi Tynan s-au năpustit asupra mea în acelaşi timp, iar acum sunt aproape de mine. Arunc al doilea pumnal şi-l nimeresc pe Tynan în coapsă, încetinindu-l, dar fără să-l opresc.

Oren îmi sare la gât, dar mă feresc şi scot un alt pumnal din teacă, pe care i-l trec peste coaste, la fel cum am făcut în timpul confruntării. Glezna rănită mă împiedică să-i dau un picior sau un pumn, aşa că totul depinde de lame.

Se redresează repede şi se răsuceşte cu sabia, lovindu-mă

în stomac cu o mişcare care m-ar fi eviscerat dacă n-aş fi purtat armura Mirei. În schimb, lama se izbeşte de solzi şi alunecă de pe mine.

— Ce naiba?

Oren face ochii mari.

— Mi-a distrus umărul! se văicăreşte Jack, care se clatină pe picioare, distrăgându-le atenţia celorlalţi. Nu-l pot mişca!

Îşi strânge umărul în timp ce eu rânjesc.

— Când ai articulaţii fragile, îi spun, scoţând un alt pumnal, ştii *exact* unde să loveşti.

— Ucideţi-o! ordonă Jack.

Strângându-şi în continuare umărul, se îndepărtează câţiva metri, apoi se întoarce şi o ia la fugă în direcţia opusă, dispărând imediat printre copaci.

Laş nenorocit!

Tynan loveşte cu sabia şi mă învârt, orbită o clipă de o durere sfredelitoare, apoi mă las pe spate şi îi înfig pumnalul într-o parte. Mă răsucesc chiar în timp ce mă atacă şi Oren, aşa că îi trag un cot în bărbie, care-i zguduie bine capul.

— Căţea nenorocită! ţipă Tynan, apăsându-şi palma pe partea care-i sângerează.

— Ce insultă – profit de expresia năucită a lui Oren şi-i crestez şoldul – originală.

Mişcarea mă costă scump; ţipătul aproape că-mi sfâşie gâtul când sabia lui Tynan îmi taie antebraţul drept de-a lungul osului.

Armura o împiedică să-mi pătrundă între coaste, dar ştiu că mâine voi avea o vânătaie de toată frumuseţea. De îndată ce mă retrag câţiva paşi şi lama îmi alunecă din trup, sângele începe să curgă în voie.

— În spatele tău! strigă Xaden.

Mă învârt şi-l văd pe Oren cu sabia ridicată, gata să-mi reteze capul de pe umeri, însă dragonul clămpăne din fălci, iar

cadetul se împiedică, cu groaza căscându-i ochii de parcă tocmai a realizat că făptura are dinţi.

Fac un pas într-o parte şi-l lovesc cu mânerul pumnalului în cap.

Orice urmă de vlagă îi părăseşte trupul şi-şi pierde cunoştinţa, dar nu aştept să-l văd cum se prăbuşeşte la picioarele mele, ci mă întorc numaidecât spre Tynan, care are sabia murdară de sânge pregătită.

— Nu ai voie să intervii! strigă Tynan la Xaden, dar nu îndrăznesc să-mi dezlipesc ochii de la adversarul meu ca să văd cum reacţionează liderul de aripă.

— Nu, dar pot spune mai departe, replică Xaden.

În mod cert e de partea mea, dar gândul mă derutează al naibii de mult, din moment ce sunt convinsă că vrea să mă ucidă. Însă poate că viaţa pe care o protejează nu e a mea, ci a dragonului auriu.

Risc să trag repede cu ochiul. Da, Sgaeyl pare furioasă. Îşi mişcă şerpuitor capul – un semn clar de agitaţie –, iar ochii ei aurii îngustaţi sunt aţintiţi asupra lui Tynan, care îmi dă târcoale de parcă am fi pe rogojină, dar nu-l voi lăsa să ajungă între mine şi micul dragon auriu.

— Eşti rănită la braţ, Sorrengail! strigă Tynan cu chipul palid şi transpirat.

— Sunt obişnuită cu durerea, idiotule. Tu eşti?

Ridic pumnalul cu mâna dreaptă, doar ca să-i demonstrez că pot, în ciuda sângelui care mi se scurge pe braţ şi picură de pe vârful lamei, îmbibându-mi bandajul din palmă. Apoi las privirea să-mi cadă cu subînţeles pe locul în care l-am rănit.

— Ştiu exact unde te-am înjunghiat. Dacă nu ajungi în curând la un tămăduitor, o să sângerezi până o să mori.

Cu trăsăturile contorsionate de furie, porneşte în atac.

Încerc să azvârl pumnalul spre el, dar îmi scapă printre degetele alunecoase de la sânge şi aterizează cu un bufnet în

iarbă, la aproape un metru distanţă.

Acum ştiu că bravada nu va fi suficientă ca să-mi salveze viaţa.

Am braţul rănit. Am glezna luxată. Dar cel puţin l-am pus pe Jack Barlowe pe fugă înainte să mor.

Ca ultim gând, nu e rău deloc.

Tocmai când Tynan îşi ridică sabia cu ambele mâini, pregătindu-se să-mi dea lovitura finală, observ o mişcare în dreapta mea. E Xaden. Încălcând regulile, face un pas înainte, de parcă ar vrea să-l oprească pe Tynan să mă omoare.

Abia dacă am timp să mă arăt surprinsă că Xaden m-ar salva vreodată, din *orice* motiv, pentru că o rafală de vânt mă izbeşte din spate şi mă împleticesc înainte, călcând pe glezna luxată. Întind braţele ca să-mi recapăt echilibrul, strâmbându-mă din cauza durerii sfredelitoare.

Tynan rămâne cu gura căscată şi se retrage împleticit, cu capul dat pe spate atât de mult, că-i e aproape perpendicular cu trunchiul. Umbrele ne învăluie pe amândoi, în timp ce el continuă să se îndepărteze.

Respirând greu şi cu plămânii strigând după aer, risc să mă uit înapoi, ca să văd ce l-a determinat pe Tynan să se retragă.

Şi împietresc.

Cu cel auriu ascuns sub o aripă neagră enormă, brăzdată de o cicatrice, stă cel mai mare dragon pe care l-am văzut vreodată – dragonul negru nelegat despre care ne-a vorbit profesorul Kaori la curs. Nu îi ajung nici până *la gleznă*.

Pământul mi se cutremură sub picioare când scoate un mârâit din piept. Dragonul îşi coboară capul uriaş, dezvăluindu-şi colţii de pe care picură salivă.

De îndată ce îi simt răsuflarea fierbinte pe piele, frica mi se răspândeşte în fiecare celulă din corp.

— *Fereşte-te, Argintio!* ordonă o voce profundă, răvăşitoare, cu siguranţă masculină.

Clipesc de câteva ori. Stai. *Ce?* Tocmai mi-a vorbit?

— Da. Tu. Mişcă!

Nu-i loc de contrazicere în tonul lui, aşa că şchioapăt într-o parte şi aproape că mă împiedic de corpul inert al lui Oren. Tynan o ia la goană înspre copaci, strigând îngrozit.

Ochii dragonului negru, aprinşi de furie, se mijesc în direcţia lui, iar gura i se deschide cu o clipă înainte ca focul să erupă pe câmp, căldura izbindu-mă în faţă şi carbonizând totul în cale... inclusiv pe Tynan.

Pe măsură ce flăcările sfârâie încet pe lateralele potecii înnegrite, mă întorc încet cu faţa spre dragon, întrebându-mă dacă eu urmez.

Ochii lui aurii imenşi mă studiază, dar rămân neclintită, înălţându-mi bărbia.

— Ar trebui să închei socotelile cu inamicul de la picioarele tale!

Îmi ridic sprâncenele până la linia părului. Nu şi-a mişcat gura. Mi-a vorbit... dar nu i s-a mişcat gura. Oh, la naiba! Pentru că e în mintea mea.

— Nu pot ucide un om inconştient.

Clatin din cap, însă dacă e un semn de protest la sugestia lui sau o reacţie instinctivă, născută dintr-un sentiment pur de nedumerire, rămâne de stabilit.

— El te-ar ucide dacă ar fi în locul tău!

Îmi cobor privirea spre Oren, încă inconştient, lungit la picioarele mele. Luând în calcul perspicacitatea afirmaţiei, nu-i ca şi cum l-aş putea contrazice.

— Asta-i stă lui în caracter, nu mie!

Dragonul doar clipeşte drept răspuns, dar nu ştiu dacă e de bine sau nu.

Cu coada ochiului disting o străfulgerare albastră, iar vântul pare să şuiere când Xaden şi Sgaeyl îşi iau zborul, lăsându-mă singură cu uriaşul negru şi micuţul auriu. Presupun

că grija de moment a lui Xaden pentru viaţa mea s-a încheiat.

Nările uriaşe ale dragonului freamătă.

— *Eşti rănită. Opreşte sângerarea!*

Braţul meu.

— Nu-i chiar atât de simplu, mai ales după ce ai fost lovit cu o...

Clatin iar din cap. Serios, chiar mă cert cu un dragon? E al naibii de ireal.

— Ştii ceva? E o idee grozavă!

Reuşesc să rup ce a mai rămas din mâneca dreaptă a cămăşii şi să înfăşor materialul în jurul rănii, ţinând un capăt între dinţi cât îmi strâng cu putere antebraţul, aplicând presiune ca să opresc hemoragia.

— Gata. E mai bine acum?

— *Va fi!* spune dragonul, aplecându-şi botul spre mine. *Ai şi palmele bandajate. Sângerezi des?*

— Mă străduiesc să n-o fac.

Pufneşte.

— *Să mergem, Violet Sorrengail!*

Îşi înalţă capul, iar dragonul auriu se uită pe furiş de sub aripa lui.

— De unde ştii cum mă cheamă? îl întreb, cu gura căscată.

— *Şi când mă gândesc că aproape uitasem cât de locvace sunteţi voi, oamenii!*

Oftează şi respiraţia lui zgâlţâie copacii din apropiere.

— *Urcă-te pe spatele meu!*

Oh! La naiba! Mă alege pe *mine.*

— Să mă urc pe spatele tău? repet ca un papagal nerod. Te-ai văzut măcar? Ai idee cât eşti de mare?

Aş avea nevoie de o afurisită de scară ca să ajung acolo sus!

După privirea pe care mi-o aruncă, e clar că îl enervez.

— *Nimeni nu trăieşte un secol fără să fie foarte conştient*

de spaţiul pe care îl ocupă. Aşa că urcă odată!

Dragonul auriu iese de sub adăpostul aripii celui mare. În comparaţie cu monstruozitatea din faţa mea, e micuţ şi complet inofensiv, cu excepţia dinţilor, ca un căţeluş jucăuş.

— Nu pot pur şi simplu să-l abandonez aici. Ce se întâmplă dacă se trezeşte Oren sau se întoarce Jack?

Dragonul negru fornăie.

Cel auriu se înclină, flexându-şi picioarele, apoi se avântă spre cer şi se îndepărtează în zbor, cu aripile aurii scăldate în lumina soarelui atingând în treacăt vârfurile copacilor.

Deci chiar poate zbura. Asta era bine de ştiut acum douăzeci de minute.

— *Urcă!* mârâie dragonul negru, zguduind pământul şi copacii de la marginea câmpului.

— Nu mă vrei pe mine, îl contrazic. Sunt...

— *N-am de gând să mă repet!*

Am înţeles mesajul.

Covârşită de o frică aproape sufocantă, mă îndrept şontâcăind spre piciorul lui. Nu seamănă deloc cu căţăratul într-un copac. Nu există mânere şi nici nu-i o ascensiune uşoară, doar solzi duri ca piatra, care nu-mi oferă niciun punct de sprijin. Nu mă ajută nici glezna, nici braţul. Cum naiba o să ajung sus? Ridic mâna stângă şi inspir adânc înainte s-o pun pe piciorul lui din faţă.

Solzii îi sunt mai mari şi mai groşi decât mâna mea, dar surprinzător de calzi la atingere. Se întrepătrund cu următorii de deasupra, într-un model complicat care nu lasă niciun spaţiu de care să mă pot apuca.

— *Eşti călăreţ, nu-i aşa?*

— Cred că fix de asta o să ne dăm seama acum, spun.

Inima îmi bate cu putere. O să mă gătească de vie pentru că sunt atât de lentă?

Din pieptul lui răsună un alt mârâit jos, care-i trădează

frustrarea, apoi mă lasă fără cuvinte când se apleacă înainte, cu piciorul din faţă preschimbat într-un fel de rampă. Dragonii nu se roagă de *nimeni,* dar iată-l aici, înclinându-se ca să-mi fie mai uşor să-i urc pe spate. E abrupt, dar mă descurc.

Mă târăsc pe piciorul lui fără ezitare, ajutându-mă de genunchi şi de braţe ca să-mi trag greutatea şi să-mi scutesc glezna de efort, însă încordarea din braţul rănit mă face să icnesc când mă caţăr peste umărul lui şi îi ajung pe spate, ferindu-mă de ţepii ascuţiţi care-i înconjoară gâtul aidoma unei coame.

La naiba! Sunt pe spatele unui dragon!

— Aşază-te!

Văd şaua – porţiunea circulară de solzi netezi situată chiar în faţa aripilor – şi mă aşez, îndoindu-mi genunchii exact aşa cum ne-a învăţat profesorul Kaori. Apoi mă agăţ de crestele groase de solzi, care formează ceea ce noi numim oblâncul, acolo unde capul i se leagă de umeri. Totul la el e mai mare decât la orice model pe care am exersat. Trupul meu nu e clădit ca să stea pe *niciun* fel de dragon, nicidecum pe unul de o asemenea dimensiune. Nu există nicio şansă să pot rămâne în şa. Asta va fi prima şi ultima dată când călăresc.

— Numele meu e Tairneanach şi sunt fiul lui Murtcuideam şi al lui Fiaclanfuil, descendent din neamul viclenilor Dubhmadinn.

Se îndreaptă cât e de înalt, aducându-mă cu ochii la nivelul coroanelor copacilor din jurul poienii. Îmi strâng puţin mai tare coapsele în jurul lui.

— Însă n-o să am pretenţia să reţii toate informaţiile până ajungem pe câmp, aşa că Tairn va fi în regulă, până când, în mod inevitabil, va trebui să-ţi reamintesc.

Inspir repede, dar nu apuc să-i procesez numele sau istoria, pentru că se apleacă uşor şi se lansează spre cer.

Cred că aşa se simte o piatră aruncată dintr-o catapultă,

numai că eu am nevoie de fiecare dram de putere ca să rămân pe această piatră.

— La naiba!

Tairn îşi flutură aripile enorme, biciuind aerul, şi, pe măsură ce ne înălţăm, pământul devine tot mai mic.

Când corpul mi se desprinde de pe spatele dragonului, îmi încleştez degetele, încercând să mă agăţ de trupul lui, dar vântul, unghiul, totul e mult prea nou, mult prea copleşitor, iar strânsoarea îmi scapă.

Îmi alunecă mâinile.

— La dracu'!

Străduindu-mă să găsesc un punct de sprijin, mâinile îmi coboară razant pe spatele lui Tairn, însă trec de aripile dragonului şi mă apropii cu repeziciune de solzii ascuţiţi care-i acoperă coada-iadului.

— Nu, nu! NU!

Dragonul se înclină spre stânga şi orice speranţă de a rămâne pe spinarea lui dispare odată cu mine.

Cad în gol.

Doar pentru că ai supravieţuit Treieratului nu înseamnă că vei supravieţui călătoriei spre terenul de zbor. Să fii ales nu e singurul test, iar dacă nu-ţi poţi păstra locul în şa, atunci vei zbura direct spre pământ.

— PAGINA CINCIZECI, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 15

Groaza preia controlul. Aerul vâjâie împrejur pe măsură ce mă apropii de terenul stâncos de dedesubt, iar undeva departe, sub mine, soarele se reflectă în solzii dragonului auriu.

O să mor. E singurul deznodământ posibil.

Deodată, coastele şi umerii îmi sunt prinse ca într-o menghină, oprindu-mi căderea vertiginoasă, apoi sunt trasă înapoi în sus, cu putere, corpul zvâcnindu-mi ca un bici.

— *Ne faci să arătăm prost. Încetează!*

Sunt prinsă în ghearele lui Tairn. Chiar... m-a salvat, în loc să mă considere nedemnă şi să mă lase să cad în braţele morţii.

— Nu e aşa de uşor să stau pe spatele tău când faci acrobaţii! strig.

Se uită în jos la mine şi pot jura că-şi arcuieşte creasta de deasupra ochiului.

— *Un simplu zbor cu greu poate fi considerat acrobaţie.*

— *Nimic* nu e simplu la tine!

Îmi trec mâinile în jurul ghearelor dragonului; deşi sunt ascuţite, mă strâng inofensiv de o parte şi de alta a trupului. E uriaş, dar e şi atent când zboară de-a lungul muntelui.

E unul dintre cei mai periculoşi dragoni din Navarre. Lecţia profesorului Kaori. Ce altceva mai spusese? E singurul dragon negru nelegat şi n-a fost dispus să-şi aleagă un călăreţ în

acest an. N-a mai fost văzut în ultimii cinci ani. Călăreţul său a murit în timpul rebeliunii tyrriene.

Tairn mă aruncă spre cer şi mă eliberează din strânsoare, trimiţându-mă în zbor deasupra lui. M-a azvârlit atât de sus, încât mă ia ameţeala, apoi cad în gol preţ de două bătăi de inimă înainte să mă prindă pe spate, între aripi.

— *Acum aşază-te în şa şi, de data asta, străduieşte-te să rămâi acolo, altfel nimeni nu va crede că te-am ales cu adevărat!* mârâie el.

— *Mie* nu-mi vine să cred că m-ai ales!

Îmi stă pe limbă să-i spun că nu-i aşa de uşor pe cât crede să mă întorc în şa, însă zboară la altitudine joasă şi bate uşor din aripi, reducând astfel intensitatea vântului. Mă târăsc pe spatele lui, centimetru cu centimetru, până când ajung la şa şi mă aşez din nou. De data asta îi strâng atât de tare crestele, încât mâinile îmi sunt cuprinse de crampe.

— *Va trebui să-ţi întăreşti musculatura picioarelor. N-ai exersat?*

Indignarea îmi trece ca un fior pe şira spinării.

— Fireşte c-am exersat!

— *Nu e nevoie să strigi! Te aud foarte bine. Probabil că tot muntele te aude.*

Oare toţi dragonii sunt bădărani? Sau doar al meu?

Fac ochii mari. Am... un dragon. Şi nu orice dragon. Îl am pe Tairneanach.

— *Strânge-mă mai tare cu genunchii! Abia te simt pe spate.*

— Încerc!

Îmi înfig genunchii de o parte şi de alta a crestelor, iar muşchii coapselor îmi tremură când se înclină spre stânga, mai lent de data asta, într-un unghi nu chiar atât de abrupt când schimbă direcţia, făcând un ocol mare ca să ne conducă înapoi spre Basgiath.

— Nu sunt la fel de puternică precum alţi călăreţi.

— *Ştiu cu exactitate cine şi ce eşti, Violet Sorrengail!*

În cele din urmă, genunchii nu-mi mai tremură, iar muşchii îmi încremenesc, încordaţi, de parcă ar fi fost strânşi de nişte legături invizibile, dar nu simt niciun strop de durere. Mă uit peste umăr la coada-iadului şi am senzaţia că e la kilometri întregi în spatele nostru. Nu îndeajuns ca altcineva să observe, doar dacă ar fi chiar deasupra noastră, dar...

El face asta. Mă ţine pe loc.

Mă apasă un sentiment puternic de vinovăţie. Ar fi trebuit să acord mai multă atenţie antrenamentelor pentru întărirea picioarelor. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp pregătindu-mă. N-ar trebui să-şi irosească energia ca să-şi ţină călăreţul în şa.

— Îmi pare rău! N-am crezut că voi ajunge atât de departe.

Un oftat zgomotos îmi răsună în minte.

— *Nici eu n-am crezut, aşa că avem ceva în comun.*

Mă aşez mai sus în şa şi admir peisajul, iar vântul îmi smulge lacrimi din colţurile ochilor. Nu-i de mirare că majoritatea călăreţilor aleg să poarte ochelari de protecţie. Cel puţin o duzină de dragoni sunt în aer, purtându-şi călăreţii într-o serie de picaje şi viraje. Roşii, portocalii, verzi şi bruni, cerul e plin de culoare.

Îmi pierd suflul când zăresc un călăreţ alunecând de pe spatele unui Roşu Coadă-Sabie, care, spre deosebire de Tairn, nu se grăbeşte să-l prindă pe cadetul din primul an. Îmi feresc privirea, înainte ca trupul să se izbească de pământ.

Nu e cineva cunoscut, îmi spun în minte. Rhiannon, Ridoc, Trina, Sawyer. Probabil că s-au legat fără probleme şi aşteaptă pe terenul de zbor.

— *Va trebui să le oferim un spectacol.*

— Minunat!

Numai minunată nu mi se pare ideea.

— *N-o să cazi! Nu voi permite ca aşa ceva să se întâmple.*

Legăturile din jurul picioarelor se extind şi la mâini şi simt pulsul energiei invizibile.

— *Ai încredere în mine!*

Nu-i o întrebare. E un ordin.

— Hai să terminăm odată!

Nu-mi pot mişca picioarele, degetele, mâinile, aşa că tot ce pot face e să mă las pe spate şi să sper c-o să mă bucur de orice încercare infernală la care mă va supune.

Dragonul flutură cu putere din aripi şi ne avântăm dintr-odată în sus, în ceea ce pare o ascensiune la 90 de grade. Se ridică deasupra crestelor presărate cu zăpadă şi rămâne acolo o fracţiune de secundă, după care se răsuceşte şi plonjează înapoi, în acelaşi unghi terifiant.

E cel mai înfiorător şi, totodată, cel mai palpitant moment din viaţa mea.

Apoi Tairn se răsuceşte din nou şi mă trezesc în mijlocul unui vârtej.

Cu fiecare rotire, trupul îmi este împins dintr-o parte în alta, dragonul întrerupând coborârea doar ca să se încline brusc într-o parte. În acel moment pare că pământul a făcut schimb cu cerul, iar Tairn repetă acrobaţia până când un zâmbet larg mi se întinde pe faţă.

Nimic nu se compară cu o asemenea experienţă.

— *Cred că ne-am făcut treaba.*

După o fluturare de aripi, ne redresăm şi zburăm din nou drept, însă apoi se întoarce imediat spre dreapta şi o ia către valea care duce la canionul terenurilor de antrenament. Soarele mai are puţin şi apune în spatele piscurilor, dar n-am nevoie de mai multă lumină ca să-l văd pe dragonul auriu în faţa noastră. Pluteşte, de parcă aşteaptă ceva. Poate că n-a ales un călăreţ, dar va trăi ca să se hotărască anul viitor, iar asta e tot ce contează.

Sau poate că, în cele din urmă, îşi va da seama că noi, oamenii, nu suntem aşa grozavi.

— De ce m-ai ales?

Trebuie să ştiu, pentru că, de îndată ce vom ateriza, vom fi bombardaţi cu întrebări.

— *Pentru c-ai salvat-o,* spune Tairn.

Când ne apropiem de dragonul auriu, cel negru îşi înclină capul spre acesta, care se ia după noi. Zburăm mai lent.

— Dar... încep, nedumerită. Dragonii preţuiesc puterea, viclenia şi... ferocitatea la călăreţii lor.

Niciuna dintre aceste trăsături nu mă defineşte.

— *Chiar insist să-mi spui mai multe despre ce anume ar trebui să preţuiesc,* îmi răspunde Tairn cu sarcasm când trecem peste Mănuşa-de-Oţel, apropiindu-ne de intrarea îngustă spre terenurile de antrenament.

Inspir adânc la vederea atâtor dragoni. Sunt sute adunaţi de-a lungul marginilor stâncoase ale versantului muntos, în spatele tribunelor construite peste noapte. Spectatori. Iar în partea inferioară a văii, pe câmpul pe care am defilat cu doar câteva zile în urmă, sunt două şiruri de dragoni, aşezaţi faţă-n faţă.

— *Sunt împărţiţi între cei care au ales în anii trecuţi şi sunt încă în cvadrant şi cei care au ales azi,* mă lămureşte Tairn. *Noi suntem a şaptezeci şi una legătură care intră pe terenuri.*

Mama va fi aici, pe podiumul dispus înaintea tribunelor. De data asta poate că voi primi mai mult decât o privire în treacăt, deşi sunt aproape sigură că atenţia îi va fi îndreptată în mare parte asupra celor şaptezeci şi ceva de perechi nou legate.

Când apărem în zbor, un răget feroce de sărbătoare se înalţă din rândul dragonilor, toate capetele întorcându-se în direcţia noastră. Şi ştiu că e din respect pentru Tairn. Din acelaşi motiv se dau în lături şi îi fac loc ca să aterizeze chiar în mijlocul câmpului. Dragonul negru îmi desface legăturile care mă ţin în şa, iar cât pluteşte deasupra ierbii, preţ de câteva secunde, îl remarc pe cel auriu, care dă repede din aripi ca să ne

prindă din urmă.

Cât de ironic! Tairn e cel mai adorat dragon din Vale, iar eu sunt cel mai dispreţuit călăreţ din cvadrant.

— Eşti cea mai inteligentă din anul tău. Cea mai vicleană.

Cu un nod în gât, ignor complimentul. Am fost instruită pentru a fi scrib, nu călăreţ.

— L-ai apărat cu ferocitate pe cel mai mic dintre dragoni. Iar la nivel de putere, curajul e mai important decât forţa fizică. Cred c-ar trebui să ştii asta înainte să aterizăm.

Cuvintele lui mă emoţionează, însă mă străduiesc să-mi ascund reacţia.

Oh, la naiba! N-am spus aceste lucruri cu voce tare. Le-am gândit doar.

Îmi poate citi gândurile.

— Vezi? Cea mai inteligentă din anul tău.

S-a zis cu intimitatea!

— N-o să mai fii niciodată singură.

Sună mai mult a amenințare decât a consolare.

Fireşte, ştiu că dragonii menţin o legătură mintală cu călăreţii lor, însă amploarea ei e oarecum descurajantă.

Tairn pufneşte drept răspuns.

Dragonul auriu ne-a prins din urmă, aripile sale fluturând de două ori mai repede decât ale lui Tairn. Într-un final, aterizăm în spaţiul gol din mijlocul câmpului. Impactul mă zgâlţâie uşor, dar mă îndrept în şa şi chiar dau drumul oblâncului de creste.

— Vezi, mă ţin foarte bine când nu te mişti.

Tairn îşi strânge aripile şi se uită peste umăr la mine, atât de expresiv, încât am impresia că aceasta e versiunea dragonilor pentru a-ţi da ochii peste cap.

— Descalecă înainte să-mi revizuiesc alegerea, apoi spune-i responsabilul cu lista...

— Ştiu ce am de făcut! îl întrerup, trăgând aer în piept. Pur

şi simplu nu credeam că voi fi în viaţă ca s-o fac.

Cântărind ambele variante pentru a descăleca, mă mişc spre dreapta, ca să-mi protejez cât se poate de mult glezna.

Tămăduitorii nu au voie să intre pe terenul de zbor, doar călăreţii au acces, însă sper că cineva s-a gândit să aducă o trusă medicală, pentru că o să am nevoie de copci şi de o atelă.

Trec de solzii de pe umărul lui Tairn şi, înainte să mă lamentez cu privire la distanţa pe care trebuie s-o sar cu glezna mea rănită, dragonul se mişcă uşor, înclinându-şi piciorul din faţă.

Se aude un vuiet dinspre versanţi, ca un bombănit... asta dacă dragonii bombăne.

— *Da, o fac. Ignoră-l!*

Din nou, tonul lui nu lasă loc de comentarii.

— Mersi, îi şoptesc, apoi alunec pe fund de pe spatele lui, de parcă ar fi un tobogan deformat dintr-un loc de joacă mortal, şi amortizez impactul cu glezna stângă când ating pământul.

— *E şi asta o variantă.*

Nu-mi pot reţine zâmbetul care-mi luminează chipul, nici tempera bucuria care-mi face ochii să lăcrimeze la vederea celorlalţi cadeți din primul an, care stau în faţa propriilor dragoni. Sunt în viaţă şi nu mai sunt cadet. *Sunt călăreţ.*

Primul pas doare ca naiba, dar mă răsucesc spre dragonul auriu, cu ochi scânteietori, care s-a ghemuit lângă Tairn şi-şi flutură coada-împănată.

— Sunt bucuroasă c-ai scăpat!

„Bucuroasă” nici măcar nu-i cuvântul potrivit. Uşurată, încântată, recunoscătoare.

— Dar poate c-ar trebui să zbori data viitoare când cineva îţi propune să-ţi salvezi pielea, bine?

Clipeşte de câteva ori.

— *Poate că eu te salvam pe tine!*

Vocea îi e mai înaltă şi mai melodioasă în mintea mea.

Rămân cu gura căscată, complet şocată.

— Nu ţi-a spus nimeni că n-ai voie să vorbeşti cu alţi oameni în afară de călăreţul tău? Nu te băga singură în necazuri, Aurio! şoptesc. Din ce am auzit, dragonii sunt foarte stricţi cu privire la încălcarea acestei reguli.

Pur şi simplu stă şi se uită la mine, cu aripile strânse, înclinându-şi capul în acel unghi imposibil, care aproape că mă face să pufnesc în râs.

— Pe toţi dracii! exclamă călăreţul dragonului roşu din stânga mea.

Mă răsucesc cu faţa spre el. E din anul întâi, Divizia Gheară, A Patra Aripă.

— E cumva...

Se uită la Tairn cu ochii holbaţi de groază.

— Da, spun cu un zâmbet şi mai larg. El e!

Glezna îmi tremură, mă doare şi am impresia că se va desprinde dintr-o clipă în alta, în timp ce străbat câmpul, îndreptându-mă spre mica formaţie din faţă. În spatele meu se stârneşte sporadic câte o rafală de vânt, pe măsură ce tot mai mulţi dragoni aterizează, iar călăreţii descalecă pentru a-şi înregistra numele, dar adierea e tot mai blândă cu cât înaintezi mai mult de-a lungul câmpului.

Se lasă amurgul, iar luminile-magice aruncă sclipiri asupra mulţimii din tribune şi de pe podium. În centru, chiar deasupra locului unde stă cu lista roşcata de la Parapet, e mama, purtându-şi toate decoraţiile şi medaliile militare, ca nu cumva să uite lumea cine este. Cu toate că pe estradă se află un grup de generali, câte un reprezentant pe aripă, doar unul e mai decorat decât Lilith Sorrengail.

Iar Melgren, comandantul general al forţelor din Navarre, are privirea trufaşă aţintită spre Tairn, analizându-l făţiş. Atenţia îi zboară spre mine şi-mi reprim un fior. În ochii lui nu disting nimic mai mult decât o evaluare rece.

Mama se ridică de pe scaun când mă apropii de baza podiumului, unde stă responsabila cu lista, care înregistrează perechile legate. Aceasta îi face un semn următorului călăreţ să avanseze, pentru a putea rosti în taină numele complet al dragonului.

În stânga mea, profesorul Kaori sare de pe estrada de doi metri şi se holbează cu gura căscată la Tairn, privirea rătăcindu-i asupra dragonului negru uriaş, memorând fiecare detaliu.

— E chiar... începe colonelul Panchek, apropiindu-se de marginea podiumului, cu o duzină de ofiţeri de rang înalt, îmbrăcaţi în uniforme, pe urmele lui, toţi cu gurile căscate.

— Nu-i rosti numele! şuieră mama, cu ochii pe Tairn, nu pe mine. Nu înainte să-l spună ea.

Pentru că doar călăreţul şi responsabilul cu listele ştiu numele întreg al dragonului, iar ea nu e *sigură* că sunt a lui. *Exact* asta îmi transmite. *De parcă aş fi în stare să-l păcălesc pe Tairn.* Mânia îmi clocoteşte în vene, depăşind durerea care îmi curge prin corp, şi avansez odată cu rândul, până când înaintea mea rămâne un singur călăreţ.

Mama m-a forţat să intru în Cvadrantul Călăreţilor. Nu i-a păsat dacă am supravieţuit sau dacă am murit după ce am trecut de Parapet. Singurul lucru de care-i pasă e cum i-ar putea distruge reputaţia defectele mele sau cum s-ar putea folosi de legătura mea.

Iar acum stă uitându-se la dragonul meu, fără să se deranjeze să-mi arunce măcar o privire ca să vadă dacă sunt teafără.

Ducă-se naibii!

Nu mă aşteptam la altceva, dar tot sunt dezamăgită.

Călăreţul din faţă termină şi se dă din drum, iar responsabila cu listele îşi ridică imediat capul, uitându-se cu ochii larg deschişi la Tairn, apoi îşi coboară privirea stupefiată spre mine şi-mi face semn să înaintez.

— Violet Sorrengail! Mă bucur să văd c-ai reuşit, spune ea, notând în Cartea Călăreţilor, apoi îmi oferă un zâmbet fugar, şovăitor. Pentru consemnare, spune-mi te rog numele dragonului care te-a ales.

Ridic bărbia.

— Tairneanach.

— *O să ai de lucru la pronunţie!* îmi bubuie în cap vocea lui Tairn.

— *Hei, cel puţin mi-am amintit,* îi trimit în gând, întrebându-mă dacă mă poate auzi din celălalt capăt al câmpului.

— *Cel puţin nu te-am lăsat să cazi şi să mori,* spune dragonul pe un ton complet plictisit, dar măcar ştiu că mă aude.

Femeia zâmbeşte şi clatină din cap, scriindu-i numele dedesubt.

— Nu-mi vine să cred că s-a legat, Violet! E o legendă.

Deschid gura să confirm...

— *Andarnaurram,* îmi răsună în minte vocea înaltă şi melodioasă a dragonului auriu. *Andarna pe scurt.*

Sângele mi se scurge din obraji şi vederea mi se înceţoşează în colţurile ochilor când mă răsucesc pe glezna teafără şi mă uit peste câmp la dragonul auriu – la Andarna –, care acum stă între picioarele din faţă ale lui Tairn.

— Poftim?

— Violet, eşti în regulă? mă întreabă roşcata, iar toată lumea din jur şi de deasupra mea se apleacă înainte.

— *Spune-i!* insistă dragonul auriu.

— *Tairn! Ce ar trebui să...* îl întreb în gând.

— *Spune-i responsabilei cu lista numele ei,* răspunde el.

— Violet, repetă ea. Ai nevoie de un vindecător?

Mă întorc spre femeie şi-mi dreg glasul.

— Şi Andarnaurram! îi şoptesc.

Face ochii cât cepele.

— Ambii dragoni? ţipă cu glas sugrumat.
Dau din cap.
Şi se dezlănţuie iadul.

În pofida faptului că acest ofiţer se consideră specialist în ceea ce priveşte rasele de dragoni, sunt o grămadă de lucruri pe care nu le cunoaştem despre felul în care se autoguvernează aceştia. Există o ierarhie clară în rândul celor mai puternici, iar cei mai bătrâni primesc respectul cuvenit, însă nu reuşesc să-mi dau seama cum îşi creează legile sau când anume au decis să se lege de un singur călăreţ, în loc să obţină mai multe avantaje legându-se de doi.

— GHIDUL DE CĂPĂTÂI AL RASELOR DE DRAGONI, DE COLONELUL KAORI

CAPITOLUL 16

Unul dintre generali strigă atât de tare, încât vocea îi răzbate până la micul punct medical amplasat pentru călăreţi la capătul tribunelor.

— Categoric nu!

Nu sunt decât vreo douăsprezece mese înşirate şi câteva provizii transportate în zbor, ca să ne curăţăm până ce vom putea ajunge în Cvadrantul Tămăduitorilor, dar cel puţin calmantele îşi fac efectul.

Doi dragoni. Am... *doi* dragoni.

În ultima jumătate de oră, generalii au zbierat unii la alţii şi aerul nopţii s-a răcit, iar un instructor pe care nu l-am mai întâlnit mi-a cusut braţul.

Din fericire, Tynan a tăiat prin ţesut, dar n-a reuşit să reteze muşchii.

Din nefericire, umărul lui Jack e examinat la câţiva metri distanţă. A coborât ţanţoş de pe spatele unui Portocaliu Coadă-de-Scorpion, apoi şi-a înregistrat legătura la responsabila cu lista, care, în ciuda generalilor care se ceartă pe podiumul din spatele ei, şi-a văzut în continuare de treabă.

Jack nu conteneşte să se holbeze la Tairn, care se află de cealaltă parte a câmpului.

— Cum e? mă întreabă profesorul Kaori, strângându-mi curelele din jurul gleznei luxate.

Sunt cel puţin un milion de întrebări nerostite în ochii lui negri, dar nu dă glas niciuneia.

— Doare ca naiba.

Din cauza umflăturii, mi-a fost aproape imposibil să-mi încalţ cizma fără să lărgesc de tot şireturile, dar cel puţin n-am fost nevoită să traversez câmpul desculţă, aşa cum a păţit o fată din A Doua Aripă, care şi-a rupt piciorul când a descălecat. E la şapte mese în spate, plângând în surdină, în timp ce călăreţii medici de pe terenul de zbor încearcă să i-l pună la loc.

— În următoarele câteva luni trebuie să te axezi pe întărirea legăturilor şi pe călărit, în aşa fel încât să nu întâmpini probleme la încălecat sau descălecat, mă pune la curent profesorul Kaori, aplecând capul ca să-mi aranjeze curelele atelei, ceea ce, din câte am observat, nu cred că vei întâmpina. Glezna ar trebui să ţi se vindece înainte de viitoarea rundă de confruntări.

Două cute adânci i se formează între sprâncene.

— Sau îl pot chema pe Nolon...

— Nu! O să mă vindec.

— Dacă eşti sigură, spune el sceptic.

— Fiecare pereche de ochi din vale e aţintită asupra mea şi a dragonului... *dragonilor* mei, mă corectez. Nu-mi pot permite să par vulnerabilă.

Profesorul se încruntă, dar dă din cap.

— Ştiţi cine a reuşit din detaşamentul meu? îl întreb, cu un nod în gât, de frică.

Te rog, fă ca Rhiannon să fie în viaţă! Şi Trina. Şi Ridoc. Şi Sawyer. Toţi.

— Nu i-am văzut pe Trina şi pe Tynan, îmi răspunde el precaut, de parcă ar încerca să atenueze o lovitură, dar nu reuşeşte.

— Tynan nu se va întoarce, şoptesc, iar vinovăţia îmi roade stomacul.

— *Nu tu l-ai ucis, aşa că nu-ţi asuma meritele!* îmi mârâie Tairn în minte.

— Înţeleg, murmură profesorul Kaori.

— Fir-ar al dracului, cum adică trebuie să mă operez? strigă Jack din stânga.

— Păi, se pare că lama a secţionat câteva ligamente, însă nu vom şti sigur până nu te ducem la tămăduitori, îl lămureşte alt instructor cu o răbdare infinită, fixându-i atela.

Îl privesc pe Jack drept în ochii ăia diabolici şi zâmbesc. Nu-mi mai e frică de el. A *fugit* din poiană.

Cu obrajii roşii de furie, îşi balansează picioarele peste marginea mesei, coboară şi se îndreaptă spre mine.

— Tu!

— Eu ce?

Alunec de pe marginea mesei şi-mi pun mâinile în preajma tecilor de pe coapse.

Profesorul Kaori îşi mută privirea de la unul la altul, evident nedumerit.

— Tu? murmură el.

— Eu, îi răspund, menţinându-mi atenţia asupra lui Jack. Însă profesorul Kaori intervine între noi şi-şi ridică palma.

— Nu m-aş apropia de ea dac-aş fi în locul tău.

— Te piteşti în spatele instructorilor, Sorrengail? mă provoacă Jack, care îşi strânge pumnul teafăr.

— Nu m-am ascuns acolo, pe teren, şi nici acum n-o fac, i-o întorc, împingându-mi bărbia înainte. Nu eu am luat-o la fugă.

— N-are de ce să se ascundă, din moment ce s-a legat de cel mai puternic dragon din anul tău, îl avertizează profesorul Kaori pe Jack, ai cărui ochi se îngustează spre mine. Dragonul tău portocaliu e o alegere bună, Barlowe. Baide, nu-i aşa? A mai avut patru călăreţi înaintea ta.

Jack dă din cap, iar profesorul Kaori se uită spre şirul de dragoni.

— Oricât de agresivă ar fi Baide, după felul în care te priveşte Tairn, n-ar avea nicio problemă să te facă una cu pământul dacă mai faci un pas spre călăreţul lui.

— Tu? răbufneşte Jack, care se uită neîncrezător la mine.

— Eu!

Junghiul din gleznă devine o durere surdă, suportabilă, chiar dacă mă sprijin pe ea.

Licărul din ochii lui Jack trece de la stupoare la invidie, apoi la teamă.

— Nu ştiu ce v-a spus ea din ce s-a întâmplat acolo... începe el, întorcându-se spre profesor.

— Nimic, zice instructorul, cu braţele încrucişate peste piept. E ceva ce ar trebui să ştiu?

Jack păleşte, făcându-se alb ca hârtia în luminile-magice. Un alt cadet rănit din anul întâi se împleticeşte pe lângă noi, cu sângele scurgându-i-se din piept şi coapsă.

— Toţi cei care trebuie să ştie au aflat deja.

Îl privesc în ochi.

— Cred că ajunge pentru seara asta, intervine profesorul Kaori, când un şir de dragoni zboară înspre noi, cu siluetele distincte pe cerul întunecat. S-au întors călăreţii seniori. Voi doi ar trebui să vă întoarceţi la dragonii voştri!

Jack pufneşte dispreţuitor şi străbate în pas de marş câmpul.

Arunc o privire spre generalii încă angrenaţi în discuţii aprinse pe podium.

— Profesore Kaori, s-a legat vreodată cineva de doi dragoni?

Dacă cineva deţine o asemenea informaţie, atunci acela sigur e profesorul cursului despre rasele de dragoni.

Se întoarce la rândul lui spre liderii nervoşi.

— Tu ai fi prima. Totuşi nu înţeleg de ce se ceartă în privinţa asta. Decizia nu le aparţine.

— Nu?

Zeci de dragoni aterizează în faţa cadeţilor din anul întâi, stârnind alte rafale de vânt, în vreme ce şirurile de lumini-magice plutesc între ei.

— Nicio alegere făcută de dragoni nu poate fi contestată de oameni, mă asigură Kaori. Doar ne place să păstrăm iluzia că deţinem controlul. Ceva îmi spune că i-au aşteptat pe ceilalţi să se întoarcă înainte să se întrunească.

— Pe cei din conducere? întreb mirată.

Kaori clatină din cap.

— Pe ceilalţi dragoni.

Dragonii au de gând să se întrunească?

— Vă mulţumesc pentru că mi-aţi îngrijit glezna! Ar fi mai bine să merg acolo.

Îi zâmbesc cu timiditate, apoi străbat terenul slab luminat spre Tairn şi Andarna, simţind greutatea fiecărei priviri din vale când mă opresc între cei doi dragoni.

— Să ştiţi c-aţi provocat un scandal de toată frumuseţea.

Mă uit la Andarna, după care îmi înalţ privirea spre Tairn. În cele din urmă, mă întorc cu faţa spre câmp, la fel ca toţi cadeţii din primul an.

— Nu ne vor permite să facem asta.

Oh, la naiba, dacă mă vor pune să aleg?

Gândul mă nelinişteşte.

— *Empyreanul decide*, spune Tairn, însă disting o undă de tensiune în vocea lui. *Nu părăsi terenul de zbor! S-ar putea să dureze.*

— *Ce ar putea...*

Întrebarea îmi piere pe limbă când cel mai mare dragon pe care l-am văzut vreodată, unul mai mare chiar şi decât Tairn, trece prin deschiderea văii, îndreptându-se maiestuos spre noi.

Fiecare dragon pe lângă care trece se duce spre mijlocul câmpului şi îl urmează, iar în scurt timp se adună cu zecile.

— E cumva...

— *Codagh,* răspunde Tairn.

Dragonul generalului Melgren.

Când se apropie, remarc găurile neuniforme de pe aripile lui, brăzdate de cicatricile dobândite în luptă. Ochii galbeni i se aţintesc asupra lui Tairn într-un fel care mă înfioară şi emite un mârâit gutural, mutându-şi privirea asupra mea.

Tairn mârâie la rândul lui şi păşeşte înainte, astfel încât ajung să stau între ghearele lui masive.

Nu-i niciun dubiu că eu sunt pricina ambelor mârâieli de nemulţumire.

— *Da! Despre tine vorbim!* spune Andarna, alăturându-se şirului care avansează.

— *Până ne întoarcem, rămâi în preajma liderului de aripă!* îmi ordonă Tairn.

Cu siguranţă a vrut să spună *liderul de detaşament.*

— *Ai auzit ce-am zis!*

Sau nu.

Mă uit în jur şi-l observ pe Xaden de cealaltă parte a câmpului, cu braţele încrucişate la piept şi picioarele desfăcute, uitându-se lung la Tairn.

Călăreţii se cufundă într-o tăcere sinistră, pe măsură ce dragonii eliberează pajiştea şi-şi iau zborul până la ultimul, aterizând la jumătatea drumului spre cel mai sudic pisc; abia le mai disting siluetele întunecate în lumina lunii.

Cum au plecat dragonii, se dezlănţuie haosul. Cei din primul an roiesc în mijlocul câmpului, unde se întâmplă să mă aflu şi eu, strigând de entuziasm şi căutându-şi prietenii. Scrutez mulţimea, nădăjduind s-o întrezăresc pe...

— Rhi! o strig când dau cu ochii de ea.

Îmi croiesc loc prin îmbulzeală, şchiopătând.

— Violet!

Mă îmbrăţişează strâns, retrăgându-se când gem din cauza unui nou val de durere care-mi sfredeleşte braţul.

— Ce ai păţit?

— Sabia lui Tynan, îi răspund, abia reuşind să dau glas cuvintelor înainte ca Ridoc să mă salte în braţe şi să mă învârtească, picioarele zburându-mi înainte.

— Uite cine a călărit pe cel mai periculos şi dat naibii dragon!

— Las-o jos! îl mustră Rhiannon. Sângerează!

— Ah, la naiba, scuze! spune Ridoc, iar picioarele îmi ating din nou pământul.

— E-n ordine!

Noi pete de sânge îmi pătează bandajele, dar nu cred că mi-am rupt copcile. Iar calmantele sunt formidabile.

— Sunteţi teferi? De cine v-aţi legat?

— Verdele Coadă-Pumnal, spune Rhiannon, zâmbind larg. Feirge. Şi chiar a fost... uşor, adaugă ea, oftând profund. Am văzut-o şi pur şi simplu am ştiut.

— Aotrom! spune Ridoc cu mândrie. Un Brun Coadă-Sabie.

— Sliseag, zice Sawyer, cuprinzându-i pe după umeri pe Ridoc şi Rhiannon. Un Roşu Coadă-Sabie.

Ovaţionăm în cor şi primesc o îmbrăţişare şi de la el. Pentru Sawyer mă bucur cel mai mult, mai ales după tot ce a îndurat ca să ajungă până aici.

— Şi Trina? întreb după ce mă eliberează.

Ne uităm unii la alţii în căutarea unui răspuns. O greutate imensă îmi apasă inima şi încerc să găsesc altă explicaţie care să-i justifice absenţa.

— E posibil să nu se fi legat, nu-i aşa?

Sawyer clatină din cap, cu umerii gârboviţi de tristeţe.

— Am văzut-o căzând de pe spatele unui Portocaliu

Coadă-Măciucă.

Inima mi se face bucăţi.

— Tynan? întreabă Ridoc, mutându-şi iute privirea de la unul la altul.

— L-a ucis Tairn, spun încet. În apărarea lui, Tynan m-a atacat primul, adaug şi fac un semn spre rana de pe braţ. A încercat să...

— A încercat să ce?

Sunt răsucită de umeri şi lipită de un piept. *Dain*. Îmi înfăşor braţele în jurul lui şi-l strâng cu putere, inspirând adânc.

— La naiba, Violet! Zău... la naiba!

Pentru o clipă, îşi înteţeşte strânsoarea, apoi se îndepărtează, ţinându-mă la un braţ distanţă.

— Eşti rănită!

— Sunt bine, îl asigur, însă cuvintele mele nu reuşesc să-i înlăture scânteia de îngrijorare din ochi.

Mă îndoiesc că o va face ceva vreodată.

— Însă noi suntem singurii din primul an care am mai rămas din detaşamentul tău.

Dain îşi înalţă privirea spre ceilalţi şi încuviinţează din cap.

— Patru din nouă. Era – îşi încleştează maxilarul – de aşteptat. Dragonii ţin în acest moment o întâlnire între liderii lor – cei care formează Empyrean. Staţi aici până se întorc, le spune colegilor mei înainte să mă privească în ochi. Tu vii cu mine!

Probabil că l-a trimis mama după mine. Având în vedere câte s-au întâmplat, cu siguranţă vrea să mă vadă. Mă uit în cealaltă parte a câmpului, însă nu mama mă urmăreşte, ci Xaden, cu o expresie de nedescifrat pe chip.

Când Dain mă apucă de mână şi mă trage în partea opusă, îmi desprind privirea de pe Xaden şi-l urmez spre marginea terenului, unde suntem ascunşi de umbre. *Bănuiesc că nu-i vorba despre mama.*

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? Cath mi-a spus că nu doar

Tairn te-a ales, ci şi dragonul mic... Adam?

Îşi întrepătrunde degetele cu ale mele şi în ochii căprui îi sclipeşte panica.

— Andarna, îl corectez, dar nu-mi pot reţine zâmbetul când mă gândesc la micul dragon auriu.

— O să te pună să alegi.

Expresia i se înăspreşte şi mă dau câţiva paşi înapoi, tulburată de certitudinea din glasul său.

— N-o să aleg! spun cu hotărâre, apoi îmi desprind mâna dintr-a lui. Niciun om n-a fost pus vreodată să *aleagă.* Şi n-am de gând să fiu eu primul.

Şi cine naiba se crede Dain ca să-mi spună asta?

— O să fii, mă contrazice el, trecându-şi o mână prin păr, iar calmul i se năruie. Trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere, nu?

— Bineînţeles că am...

— Atunci trebuie s-o alegi pe Andarna! spune el, de parcă el ar fi cel care decide. Auria e cea mai sigură alegere dintre cei doi.

De ce, pentru că Tairn e... Tairn? Are cumva impresia că sunt prea slabă pentru un dragon atât de puternic ca Tairn?

Deschid gura, dar o închid repede la loc, ca un peşte care se zbate pe uscat, în căutarea unei replici care să nu fie *du-te dracului.* Nu-i cu putinţă să renunţ la Tairn. Însă inima nu mă va lăsa nici s-o resping pe Andarna.

— *Chiar o să mă pună să aleg?* le transmit în gând.

Nu-mi răspunde niciunul, iar acolo unde am simţit în minte o... extensie a fiinţei mele, o întindere a frontierelor mintale, de când Tairn mi-a vorbit prima dată în poiană, acum nu mai e nimic.

M-au blocat. *Nu te panica!*

— N-o să aleg! repet, de data asta pe un ton mai blând.

Dacă nu-l voi putea avea pe niciunul? Dacă au încălcat

vreo lege sacră şi acum vom fi cu toţii pedepsiţi?

— Ba da, şi trebuie s-o alegi pe Andarna!

Mă prinde de umeri şi se apleacă, din ce în ce mai agitat.

— Ştiu că e prea mică pentru a purta un călăreţ...

— N-am verificat! spun defensiv, cu toate că ştiu că-i adevărat.

Statura ei nu e potrivită pentru aşa ceva.

— Şi chiar nu contează. Nu vei fi în stare să zbori alături de aripă, însă probabil te vor face instructor permanent în cvadrant, aşa cum e Kaori.

— El e instructor pentru că puterea peceţii lui îl face indispensabil ca profesor, nu pentru că dragonul lui nu poate zbura, îl contrazic. Şi, înainte să stea la catedră, a luptat alături de aripă perioada obligatorie de patru ani.

Dain îşi fereşte privirea şi aproape că-i văd rotiţele creierului învârtindu-se, în timp ce se gândeşte profund la... ce, mai exact? La riscul la care mă supun? La alegerile mele? La libertatea mea?

— Chiar dacă mergi cu Andarna în luptă, există doar *posibilitatea* să fii ucisă în luptă. Dacă îl alegi pe Tairn, Xaden o să te ucidă. Crezi că Melgren e înfricoşător? Sunt aici de un an, Vi. Cel puţin ştii la ce anume să te aştepţi din partea lui Melgren. Nu numai că Xaden e de două ori mai crud, dar e atât de imprevizibil, încât reprezintă un pericol.

Clipesc de câteva ori.

— Stai puţin! Ce vrei să spui?

— Sunt o pereche. Tairn şi Sgaeyl. Perechea cu cea mai puternică legătură de secole.

Un gând tulburător îmi răsare în minte. Dragonii-pereche nu pot fi separaţi prea multă vreme, pentru că le e pusă în primejdie sănătatea, aşa că sunt staţionaţi mereu împreună. *Mereu.* Ceea ce înseamnă... oh, pe toţi zeii!

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, mă îndeamnă Dain cu

voce mai blândă, după ce mă vede atât de agitată.

Aşa c-o fac. Îi povestesc despre Jack şi banda lui de tovarăşi asasini, care au vrut s-o vâneze pe Andarna. Îi spun despre căzătură, despre poiană şi despre Xaden, care m-a urmărit, Xaden... care m-a avertizat, protejându-mă în mod inexplicabil de atacul lui Tynan. A avut prilejul perfect să scape de mine, însă a decis să mă ajute. Ce naiba ar trebui să înţeleg din asta?

— Xaden a fost acolo, spune Dain încet, dar blândeţea îi părăseşte treptat vocea.

— Da, îi confirm. Dar a plecat după ce a venit Tairn.

— Xaden a fost acolo în timp ce o apărai pe Andarna, apoi Tairn... a venit în poiană? Dintr-odată? mă întreabă el încet.

— Da. Exact asta am spus.

Oare succesiunea evenimentelor îl nedumereşte?

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu înţelegi ce s-a întâmplat? Ce a făcut Xaden?

Îşi întăreşte strânsoarea. Slavă zeilor că port armura din solzi de dragon, altfel mâine aş avea vânătăi!

— O, chiar insist să-mi spui ce anume crezi c-am făcut!

O siluetă se desprinde din umbre, iar pulsul mi se accelerează când Xaden păşeşte în lumina lunii, întunericul alunecând de pe el ca un văl înlăturat.

Căldura mi se răspândeşte prin vene şi fiecare terminaţie nervoasă se trezeşte la viaţă. Detest reacţia pe care o are trupul meu la vederea lui, dar nici n-o pot nega. Atracţia faţă de el e a naibii de nepotrivită.

— Ai manipulat Treieratul!

Mâinile lui Dain îmi dispar de pe umeri. Se întoarce spre liderul nostru de aripă şi se pune între noi, încordându-şi fiecare muşchi din corp.

Oh, fir-ar, asta chiar e o acuzaţie gravă!

— Dain, eşti...

Paranoic. Mă strecor pe lângă el. Dacă Xaden chiar ar fi vrut să mă ucidă, n-ar fi aşteptat atât de mult. Deşi a avut nenumărate ocazii, încă sunt aici. Legată de un dragon. De perechea dragonului *său.*

Xaden nu vrea să mă ucidă. Conştientizarea acestui lucru îmi săgetează inima, mă îndeamnă să reexaminez tot ce s-a întâmplat în poiană, face ca pământul să-mi fugă de sub picioare.

— E cumva o acuzaţie oficială? îl provoacă Xaden, care se uită la Dain ca la un obstacol supărător.

— Ai intervenit? îi cere el socoteală.

— Ce anume vrei să ştii?

Xaden îşi arcuieşte o sprânceană neagră şi-l pironeşte pe Dain cu o privire care pe altul mai slab de înger l-ar face să pălească.

— Dacă am văzut-o depăşită numeric şi deja rănită? Dacă am crezut că are un curaj pe cât de admirabil, pe atât de *nesăbuit?*

Îşi întoarce privirea tăioasă asupra mea şi simt impactul până-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Şi aş acţiona la fel, spun, împingând bărbia înainte.

— Sunt al dracului de conştient de asta! răcneşte Xaden, pierzându-şi cumpătul pentru prima dată de când l-am întâlnit, la Parapet.

Inspir repede, iar Xaden face la fel, de parcă ar fi la fel de şocat ca mine de izbucnirea lui.

— Vrei să ştii dacă am văzut-o ţinându-le piept celor *trei* cadeți mult mai mari decât ea?

Privirea lui ameninţătoare se fixează din nou asupra lui Dain.

— Pentru că răspunsul la toate întrebările e da! Dar ai pus-o pe cea greşită, Aetos! Ar trebui să întrebi dacă şi *Sgaeyl* a văzut toate astea.

Dain înghite în sec şi bate în retragere, forţat să-şi reconsidere acuzaţia.

— Perechea lui i-a spus, şoptesc.

Sgaeyl l-a chemat pe Tairn.

— Nu i-a tolerat niciodată pe bătăuşi, îmi spune Xaden. Dar să nu faci greşeala să crezi că gestul de bunăvoinţă ţi-a fost adresat. Ţine la micul dragon. Din păcate, Tairn te-a ales nesilit de nimeni.

— Futu-i! mormăie Dain.

— Exact, zice Xaden, care clatină din cap spre Dain. Sorrengail e ultima de pe Continent pe care aş fi vrut-o legată de mine. N-am făcut eu asta!

Au! Apelez la toată stăpânirea mea de sine ca să nu-mi duc mâna la piept pentru a mă asigura că nu mi-a smuls inima din spatele coastelor, o reacţie complet lipsită de sens, din moment ce şi eu simt la fel faţă de el. E fiul Marelui Trădător. Tatăl lui e direct responsabil pentru moartea lui Brennan.

— Şi chiar dac-aş fi făcut-o...

Xaden se apropie de Dain, dominându-l cu statura lui.

— Chiar m-ai acuza de aşa ceva, ştiind că i-aş fi putut salva viaţa femeii pe care o consideri cea mai bună prietenă a ta?

Ochii îmi săgetează spre Dain. Tăcerea se prelungeşte pentru un moment agonizant. E o întrebare simplă, dar mă trezesc ţinându-mi respiraţia în aşteptarea răspunsului. Ce înseamn cu adevărat pentru el?

— Există... reguli, spune Dain, înălţându-şi bărbia ca să-l poată privi pe Xaden în ochi.

— De curiozitate, ai fi fost dispus să *încalci* aceste reguli ca s-o salvezi pe scumpa ta Violet în poiană? insistă liderul nostru de aripă, cu o voce ireal de glacială.

Îi studiază expresia lui Dain cu o fascinaţie nedisimulată.

Xaden *chiar* făcuse un pas. Exact înainte ca Tairn să

aterizeze, se mişcase... spre *mine*.

Dain strânge din dinţi, cu ochii înneguraţi de o luptă lăuntrică.

— E nedrept să-l întrebi asta.

Mă duc lângă Dain, fâlfâitul aripilor întrerupând liniştea nopţii. Se întorc dragonii. Au luat o decizie.

— Îţi ordon să răspunzi, *lider de detaşament!*

Xaden nici măcar nu se oboseşte să-mi arunce o privire.

Dain ezită, evident pus în dificultate, apoi închide strâns ochii.

— Nu. N-aş fi făcut-o.

Mi se frânge inima. În adâncul sufletului, întotdeauna am ştiut că Dain preţuieşte regulile şi ordinele mai mult decât relaţiile, mai mult decât pe mine, însă un asemenea adevăr, rostit cu atâta cruzime, taie mai adânc decât sabia lui Tynan.

Xaden pufneşte.

Dain îşi întoarce imediat capul spre mine.

— Ar fi fost tortură pură să privesc cum ţi se întâmplă ceva rău, Vi, dar regulile...

— E-n ordine! mă forţez să spun, atingându-i umărul.

Dar nu e.

— S-au întors dragonii, zice Xaden, când primul aterizează pe câmpul scăldat de lumină. Înapoi în formaţie, lider de detaşament!

Dain îşi smulge privirea de la mine şi se îndepărtează, amestecându-se în mulţimea de cadeți grăbiţi şi dragoni.

— De ce i-ai făcut una ca asta? îl iau la rost pe Xaden, apoi clatin din cap.

Nu-mi pasă care-i motivul.

— Las-o baltă! mormăi, grăbindu-mă spre locul în care Tairn mi-a spus să aştept.

— Pentru că te bazezi mult prea mult pe el, îmi răspunde oricum Xaden, care mă prinde din urmă fără să grăbească pasul.

Şi să ştii în cine poţi avea încredere e singurul lucru care te va – care *ne* va – ţine în viaţă, nu doar în cvadrant, ci şi după absolvire.

— Nu există niciun noi!

Mă feresc din calea unei călăreţ care trece în fugă. Dragonii aterizează în stânga şi-n dreapta, pământul cutremurându-se sub forţa mişcării. N-am mai văzut niciodată atât de mulţi zburând în acelaşi timp.

— O, cred că vei descoperi că situaţia s-a schimbat! şopteşte el lângă mine.

Mă apucă de cot, trăgându-mă din calea unui alt cadet care vine alergând din direcţia opusă. Ieri m-ar fi lăsat să mă izbesc de el.

La naiba, poate chiar mi-ar fi dat un brânci!

— Legăturile lui Tairn cu perechea şi cu călăreţul lui sunt atât de puternice pentru că el e atât de puternic. Pierderea ultimului călăreţ aproape că l-a costat viaţa, ceea ce, în consecinţă, aproape că a ucis-o şi pe Sgaeyl. Vieţile perechilor sunt...

— Înlănţuite, ştiu.

Înaintăm până când ajungem în spaţiul gol din centrul mulţimii de călăreţi. Dacă nu m-ar fi enervat Xaden cu atitudinea lui lipsită de tact faţă de Dain, mi-aş lua timp să admir priveliştea spectaculoasă a sutelor de dragoni care aterizează pretutindeni în jurul nostru. Sau poate că m-aş întreba cum de reuşeşte bărbatul de lângă mine să consume tot aerul de pe terenul ăsta uriaş.

— De fiecare dată când un dragon alege un călăreţ, legătura e mai puternică decât precedenta. Prin urmare, dacă mori, Violenţă, se declanşează nişte evenimente în lanţ care s-ar putea încheia cu moartea *mea.*

Îmi aruncă o privire dură, cu chipul parcă sculptat în marmură. Dar furia din ochii lui îmi taie răsuflarea. Furie pură.

— Deci, da, din păcate pentru toţi cei implicaţi, s-ar putea să existe un *noi*, dacă decizia lui Tairn a fost aprobată de Empyrean.

O! Pe toţi zeii!

Sunt înlănţuită de Xaden Riorson.

— Iar acum, că Tairn a intrat în joc şi ceilalţi cadeți ştiu că e dispus să se lege...

Oftează, în mod clar enervat, apoi îşi încleştează maxilarul şi priveşte în altă parte.

— De asta mi-a spus Tairn să stau cu tine, şoptesc, brusc conştientă de consecinţele acţiunilor de astăzi. Din cauza celor nelegaţi.

Pe cealaltă parte a câmpului sunt cel puţin treizeci de cadeți – inclusiv Oren Seifert –, care ne privesc cu lăcomie.

— Cadeţii nelegaţi vor încerca să te ucidă, în speranţa că-l vor convinge pe Tairn să se lege de unul dintre *ei*.

Xaden clatină din cap spre Garrick, când acesta se apropie, iar liderul de divizie ne priveşte pe rând cu gura strânsă într-o linie fermă înainte să se retragă.

— Tairn e unul dintre cei mai puternici dragoni de pe Continent, iar magia impresionantă pe care o canalizează e pe cale să devină a ta. În următoarele câteva luni, cei nelegaţi vor încerca să-i ucidă pe călăreţii din perechile nou formate, cât legătura e încă slabă şi mai au şanse să-i convingă pe dragoni să se răzgândească şi să-i aleagă pe ei, ca să nu mai aştepte până anul viitor. Şi vor face absolut orice ca să pună mâna pe Tairn.

Oftează din nou, de parcă asta e noua lui meserie.

— Sunt patruzeci şi unu de călăreţi nelegaţi pentru care ai devenit ţinta numărul unu, adaugă Xaden, ridicând un deget.

— Şi Tairn are impresia c-o să joci rolul gărzii de corp? pufnesc. Habar n-are cât îţi sunt de antipatică.

— Ştie foarte bine cât de mult îmi preţuiesc *propria* viaţă, răspunde el, plimbându-şi privirea de-a lungul trupului meu.

Pentru cineva care tocmai a aflat c-o să fie vânată, eşti iritant de calmă.

— O zi ca oricare alta din viaţa mea, spun şi dau din umeri, ignorând felul în care privirea lui îmi încinge pielea. Sincer, să fiu vânată de patruzeci şi unu de cadeți e mai puţin stresant decât să mă tot uit după *tine* prin cotloane întunecoase.

O briză uşoară îmi atinge spatele când aterizează Andarna, urmată de o rafală puternică şi un tremur al pământului când soseşte şi Tairn.

Fără vreun alt cuvânt, Xaden îşi desprinde privirea dintr-a mea şi străbate aproape diagonal terenul, îndreptându-se spre Sgaeyl, care-i pune în umbră pe dragonii celorlalţi lideri.

— *Spuneţi-mi că totul va fi bine!* murmur spre Andarna şi Tairn.

— *Totul e cum ar trebui să fie,* îmi răspunde Tairn ursuz şi plictisit deopotrivă.

— *N-aţi răspuns mai devreme!*

Fie, aduce puţin a acuzaţie.

— *Oamenilor nu le e permis să afle ce se întâmplă la Empyrean,* mă lămureşte Andarna. *Aşa e legea.*

Aşadar toţi călăreţii au fost blocaţi, nu numai eu. Gândul e ciudat de liniştitor. De asemenea, *Empyrean* e un termen cu totul nou pentru mine. Sunt convinsă că profesorul Kaori e în al nouălea cer în noaptea asta, cu toată politica dragonilor ieşind la iveală. Oare ce au decis?

Arunc o privire spre mama, dar ea se uită oriunde altundeva, numai la mine nu.

Generalul Melgren se îndreaptă spre marginea podiumului, cu uniforma plină de medalii. Dain are dreptate – comandantul din fruntea regatului e de-a dreptul *terifiant.* Nimic nu l-a oprit vreodată să sacrifice infanteria, iar cruzimea de care dă dovadă când vine vorba de interogarea şi executarea prizonierilor e bine cunoscută, cel puţin la masa din sufrageria familiei mele.

Dragonul lui uriaş, un coşmar în carne şi oase, ocupă tot spaţiul de lângă estradă, iar mulţimea amuţeşte când Melgren îşi aduce mâinile în faţa chipului.

— Codagh mi-a transmis că dragonii au discutat despre fata Sorrengail!

Vraja minoră îi permite să-şi amplifice vocea ca să fie auzit de toată lumea.

Femeie, îl corectez în gând, neliniştită.

— Deşi tradiţia ne-a arătat că există un călăreţ pentru fiecare dragon, n-a existat nicio situaţie în care doi dragoni să aleagă acelaşi călăreţ. Prin urmare, nu există nicio lege a dragonilor care interzice un asemenea deznodământ, declară el. Poate că nouă, călăreţilor, nu ni se pare echitabil.

După tonul lui, îmi dau seama că se numără printre ei.

— Dragonii îşi fac propriile legi. Tairn şi... – se uită peste umăr, iar aghiotantul său se grăbeşte să-i şoptească la ureche – Andarna au ales-o amândoi pe Violet Sorrengail, aşa că decizia lor e validă.

Mulţimea murmură şi o povară imensă mi se ia de pe umeri. Nu sunt nevoită să fac o alegere imposibilă.

— *Aşa cum trebuie să fie,* mârâie Tairn. *Oamenii n-au voie să intervină în legile dragonilor.*

Mama înaintează şi face acelaşi gest cu mâinile ca să-şi amplifice vocea, însă nu pot fi atentă la discursul cu care încheie formalităţile ceremoniei Treieratului, promiţându-le cadeţilor nelegaţi o nouă şansă anul viitor. *Asta dacă nu reuşesc să-l ucidă pe vreunul dintre noi în următoarele câteva luni, cât legăturile sunt încă slabe, şi să se lege ei înşişi de dragonii noştri.*

Eu le aparţin lui Tairn şi Andarnei şi... într-un mod cu totul sinistru, îi aparţin lui Xaden.

Mă furnică scalpul şi arunc o privire peste câmp la el.

De parcă mi-ar fi simţit ochii aţintiţi asupra lui, se uită la

mine şi ridică un singur deget. *Ţinta numărul unu.*

— Bun-venit într-o familie care nu cunoaşte restricţii, nu cunoaşte limite şi nu are sfârşit! încheie mama, uralele răsunând pe teren. Călăreţi, păşiţi înainte!

Mă uit confuză la stânga, apoi la dreapta, însă observ că şi ceilalţi fac la fel.

— *Cinci paşi*, spune Tairn.

Îi fac.

— Dragoni, onoarea vă aparţine, ca de fiecare dată! strigă mama. Acum sărbătorim!

O pală de căldură îmi învăluie spatele şi şuier de durere în timp ce de o parte şi de alta a mea ceilalţi călăreţi ţipă. Îmi simt spatele de parcă ar fi în flăcări, însă toată lumea de pe câmp aplaudă zgomotos, unii ieşindu-ne în întâmpinare.

Alţi călăreţi sunt traşi în îmbrăţişări.

— *Îţi va plăcea,* îmi promite Tairn. *E unică.*

Durerea se domoleşte într-o senzaţie de disconfort. Mă uit peste umăr şi văd... *ceva* de un negru ca noaptea, care mi se iţeşte de sub vestă.

— *Ce anume o să-mi placă?*

— Violet!

Dain ajunge lângă mine şi-mi cuprinde chipul în căuşul palmelor.

— I-ai păstrat pe amândoi.

— Aşa se pare, spun, cu un zâmbet pe buze.

E... incredibil, e prea mult pentru o singură zi!

— Unde e...?

Îmi dă drumul şi mă înconjoară.

— Pot s-o desfac? Doar în partea de sus? mă întreabă, trăgând de gulerul înalt al vestei.

Încuviinţez din cap. După câteva trageri şi smucituri, aerul rece de octombrie mi se strecoară la baza gâtului.

— Pe toţi dracii! Trebuie s-o vezi!

— *Spune-i băiatului să se dea la o parte!* ordonă Tairn.

— Tairn spune să te dai la o parte.

Dain se retrage.

Dintr-odată, nu mai văd prin ochii mei. Mă uit la propriul spate... prin ochii Andarnei. Pe piele mi se desfăşoară o relicvă strălucitoare, care înfăţişează un dragon negru, cu aripile desfăcute în zbor, întinse de la un umăr la celălalt, şi silueta scânteietoare a unui dragon auriu în mijloc.

— E frumoasă, şoptesc.

Acum sunt marcată de magia lor drept călăreţ, drept călăreţul *lor*.

— *Ştim*, răspunde Andarna.

Clipesc de câteva ori şi văd din nou prin ochii mei, apoi Dain îmi leagă repede şireturile de la corset, înălţându-mi chipul spre al lui.

— Trebuie să ştii c-aş face orice ca să te salvez, ca să te protejez, Violet! spune Dain repede, cu un licăr de panică în ochi. Ce-a zis Riorson...

Clatină din cap.

— Ştiu, îl liniştesc, deşi simt cum mi se frânge ceva în inimă. Întotdeauna m-ai protejat.

Ar face orice. *Mai puţin să încalce regulile.*

— Trebuie să ştii ce simt pentru tine, spune Dain.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare, cu o întrebare în privire, apoi gura lui o acoperă pe a mea.

Buzele îi sunt catifelate, dar sărutul e ferm şi un fior de plăcere îmi urcă pe şira spinării. După atâta amar de vreme, Dain *în sfârşit* mă sărută!

Însă fiorul dispare într-o fracţiune de secundă. Nu simt pasiune. Nu simt nicio scânteie de electricitate, niciun val pătrunzător de dorinţă. Dezamăgirea strică momentul, dar nu şi pentru Dain. Când se retrage, e tot numai un zâmbet.

S-a terminat într-o clipă.

A fost tot ce mi-am dorit vreodată... numai că...
La naiba! Nu-mi mai doresc asta.

Prin urmare, e firesc ca, cu cât e mai puternic dragonul, cu atât mai puternică să fie manifestarea peceţii călăreţului său. Ar trebui să te fereşti de un călăreţul puternic, care s-a legat de un dragon mai slab, dar să fii şi mai precaut faţă de un cadet nelegat, care va face orice ca să se lege.

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR,
DE MAIORUL AFENDRA

CAPITOLUL 17

După două luni în care am dormit în cazarma aglomerată, e ciudat şi de-a dreptul decadent să am propriul dormitor.

Niciodată n-o să mai consider luxul intimităţii ca fiind ceva ce mi se cuvine.

Închid uşa după mine şi pornesc, şchiopătând, pe coridor.

Uşa camerei lui Rhiannon, aflată pe cealaltă parte a holului îngust, se deschide, dezvăluind silueta înaltă şi zveltă a lui Sawyer în prag. Acesta îşi trece degetele prin păr, iar când dă cu ochii de mine, sprâncenele i se ridică şi încremeneşte, cu obrajii aproape la fel de roşii ca pistruii.

— Bună dimineaţa! mustăcesc.

— Violet!

Reuşeşte să afişeze un zâmbet stânjenit şi se îndepărtează, cotind-o spre coridorul principal, care duce spre dormitoarele celor din anul întâi.

Un cuplu din A Doua Aripă iese ţinându-se de mână din camera de lângă Rhiannon. Le surâd în timp ce mă sprijin cu spatele de uşa mea, aşteptând, şi-mi testez glezna, rotind-o de câteva ori. Mă doare, ca de fiecare dată când o mişc, însă atela şi cizma mi-o ţin imobilizată îndeajuns cât să-mi pot lăsa greutatea pe ea. Dacă aş fi în cu totul alt loc, aş folosi cârje, dar asta ar însemna să mă transform într-o ţintă şi mai vizibilă decât sunt

deja, conform spuselor lui Xaden.

Rhiannon iese din dormitor şi-mi zâmbeşte imediat ce mă observă.

— Gata cu corvezile de la micul-dejun?

— Aseară mi s-a spus că toate îndatoririle mai puţin *dorite* au fost împărţite cadeţilor nelegaţi, ca noi să ne putem concentra pe lecţiile de zbor.

Ceea ce înseamnă că va trebui să găsesc altă modalitate prin care să-mi slăbesc adversarii înainte de confruntări. Xaden are dreptate. Nu mă pot baza mereu pe otravă ca să-mi înlătur oponenţii, dar nici n-o să ignor singurul avantaj pe care-l am aici.

— Un motiv în plus ca să ne urască cei nelegaţi, bombăne Rhiannon.

— Deci, Sawyer?

Străbatem holul îngust, trecând pe lângă alte camere, apoi ieşim în coridorul principal care duce spre rotondă. Trebuie să recunosc că dormitoarele celor din primul an nu sunt la fel de spaţioase ca ale celor din al doilea, însă măcar am primit amândouă camere cu ferestre.

— Am avut chef să sărbătoresc! îmi răspunde ea, zâmbind larg, apoi mă priveşte cu coada ochiului. Din câte am auzit, şi *tu* ai sărbătorit.

Ne pierdem în mulţimea care se îndreaptă spre sala de adunare.

— N-am găsit pe nimeni cu care să vreau să sărbătoresc.

— Zău? Conform zvonurilor, tu şi un anume lider de detaşament v-aţi bucurat de un moment intens azi-noapte.

Privirea mi se îndreaptă fulgerător spre ea şi aproape că-mi pun singură piedică.

— Haide, Vi! Întreg cvadrantul era prezent sau ai impresia că nu v-a văzut nimeni?

Îşi dă ochii peste cap.

— N-o să-ţi ţin predici. Cili îi pasă dacă relaţia cu un ofiţer superior e dezaprobată? Nu există nicio reglementare în acest sens şi nimic nu ne garantează că vom trăi până la sfârşitul zilei.

— Bine punctat, recunosc. Dar e... mă opresc şi scutur din cap, căutând cuvintele potrivite. Nu-i chiar aşa în ceea ce ne priveşte. Dintotdeauna mi-am dorit să se întâmple asta, însă când m-a sărutat... n-am simţit nimic. Adică realmente nimic!

Nu-mi pot ascunde dezamăgirea din voce.

— Păi, e nasol, zice ea, înlănţuindu-şi braţul cu al meu. Îmi pare rău!

— Şi mie!

Oftez.

O altă uşă se deschide spre capătul coridorului şi iese Liam Mairi, cu braţul în jurul taliei unei fete din anul întâi, care s-a legat de un Brun Coadă-Măciucă. Se pare că toată lumea a sărbătorit azi-noapte, cu excepţia mea.

— Bună dimineaţa, doamnelor!

Ridoc îşi croieşte drum cu dificultate prin mulţime, cuprinzându-ne pe după umeri când intrăm în rotondă.

— Sau ar trebui să spun călăreţilor?

— Îmi place cum sună călăreţi, răspunde Rhiannon, răsplătindu-l cu un zâmbet.

— Are o sonoritate aparte, confirmă Ridoc.

— Sună mai bine decât morţi. Unde ai relicva? îl întreb când trecem pe lângă coloanele sculptate în formă de dragoni şi pătrundem în spaţiul comun.

— Chiar aici.

Îşi coboară mâna de pe umerii mei ca să suflece mâneca tunicii, dezvăluind silueta brună a unui dragon pe partea superioară a braţului.

— A ta?

— N-o poţi vedea. E pe spate.

— O să te ţină în siguranţă dacă vei fi vreodată separată de

dragonul tău uriaş, zice Ridoc, ochii sclipindu-i jucăuş. Pe cuvânt, chiar am crezut c-o să fac pe mine când l-am văzut pe câmp. Dar a ta, Rhi?

— Undeva unde n-o s-o vezi niciodată, răspunde ea.

— M-ai rănit! spune Ridoc, ducându-şi mâna la inimă.

— Mă îndoiesc profund, i-o întoarce ea, dar un surâs îi înfloreşte pe chip.

Străbatem spaţiul comun şi intrăm în cantină, alăturându-ne cozii pentru micul-dejun.

E ciudat să mă aflu de partea asta şi tresar când îi arunc o privire tipului de după tejghea.

E Oren.

Îmi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât simt ace de gheaţă înţepându-mi şira spinării. Trec în grabă pe lângă locul în care serveşte şi optez pentru fructele proaspete la care nu se poate umbla, în caz că se hotărăşte să-mi adopte tehnica şi să mă otrăvească.

— Ce nemernic! mormăie Ridoc în spatele meu. Nu-mi vine să cred c-au încercat să te omoare.

— Mie da!

Dau din umeri şi risc să iau o cană cu suc de mere.

— Sunt cea mai slabă verigă, nu-i aşa? Din păcate, asta înseamnă că oamenii au obligaţia să mă elimine pentru binele aripii.

Ne îndreptăm spre secţiunea celei de-A Patra Aripi şi găsim o masă cu trei locuri libere.

— Vă deranjează dacă... începe Ridoc.

— Nicio problemă! E doar a voastră!

Câţiva călăreţi din Divizia Coadă se grăbesc să elibereze banca.

— Scuze, Sorrengail! spune altul peste umăr, când se aşază la altă masă, lăsând-o pe asta goală.

Ce naiba?

— Asta a fost foarte ciudat, spune Rhiannon, care ocoleşte masa, iar eu o urmez, trecându-mi picioarele peste bancă.

Ne aşezăm cu spatele la perete şi ne punem tăvile înaintea noastră. Aproape că sunt tentată să-mi miros subraţul, ca să văd dacă miros.

— Uite ceva şi mai ciudat! remarcă Ridoc, făcându-mi semn spre celălalt capăt al sălii, unde stau cei din Prima Aripă.

Urmărindu-i privirea, sprâncenele mi se înalţă a mirare. Jack Barlowe e alungat de la masă şi forţat să se salte în picioare, ca alţii să-i ia locul.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă Rhiannon, muşcând dintr-o pară.

Jack se mută la altă masă – ai cărei ocupanţi nu-i fac loc – apoi se aşază la două mese mai încolo.

— Cum au decăzut cei puternici! observă Ridoc, urmărind aceeaşi scenă ca mine, însă nu găsesc nicio satisfacţie în hăituirea lui Jack.

Câinii sălbatici muşcă mai tare când sunt încolţiţi.

— Hei, Sorrengail! mă salută cu un zâmbet crispat fata îndesată din Prima Aripă pe care am învins-o în a doua confruntare, când trece pe lângă masa noastră.

— Bună!

Îi fac un semn stângaci cu mâna în vreme ce se îndepărtează, apoi mă întorc ca să le şoptesc lui Ridoc şi Rhiannon:

— N-a mai vorbit cu mine de când i-am luat unul dintre pumnale în timpul confruntării!

— Se poartă aşa pentru că te-ai legat de Tairn, spune Imogen.

Îşi suflă şuviţele de păr roz de pe faţă, apoi se aşază pe banca din faţa noastră, trăgându-şi mânecile tunicii ca să lase la vedere relicva rebeliunii.

— Dimineaţa de după Treierat e un calvar. Balanţa puterii

se schimbă, iar tu, micuţă Sorrengail, eşti pe cale să devii cel mai puternic călăreţ din cvadrant. Toţi cei cu un simţ al raţiunii cât de cât dezvoltat o să se teamă de tine.

Clipesc de câteva ori confuză şi inima începe să-mi bată mai tare. De aceea se comportă lumea aşa? Mă uit cu atenţie în jur. Grupurile s-au separat, iar o parte dintre cadeţii pe care i-aş fi considerat o ameninţare nu mai stau pe locurile obişnuite.

— De asta stai *tu* cu noi? o întreabă Rhiannon pe fata din al doilea an. Pentru că aş putea număra pe degetele de la o singură mână toate dăţile în care ai fost drăguţă cu noi.

Ridică un pumn cu toate degetele strânse.

Quinn – tipa înaltă din anul doi, detaşamentul nostru, care nu ne-a învrednicit nici măcar cu o privire de la Parapet – ia loc lângă Imogen, apoi soseşte şi Sawyer, care se aşază lângă Rhiannon. Quinn îşi aranjează buclele blonde după ureche şi-şi dă bretonul din ochi, zâmbind la ceva ce-i spune Imogen. Trebuie să recunosc că piercingurile mi se par destul de grozave, un şir de cercei rotunzi împodobindu-i fiecare ureche, însă, din jumătatea de duzină de embleme, cea verde-închis, de culoarea ochilor ei, înfăţişând două siluete, mă intrigă cel mai mult. Ar fi fost util să mă fi informat cu privire la semnificaţia fiecărei embleme în parte, dar, din câte am auzit, se schimbă în fiecare an.

Sinceră să fiu, îmi place foarte mult prima pe care am primit-o. Am fost nevoită să cos cu mare atenţie emblema în formă de flacără, semnul celei de-A Patra Aripi, cu un doi roşiatic în centru, asigurându-mă că o prind doar de ţesătura care îmbracă corsetul, din moment ce acele nu străpung solzii de dragon.

Totuşi preferata mea e cea de lângă emblema pentru Divizia Flăcără. Suntem detaşamentul cu cei mai mulţi membri care au supravieţuit probei Parapetului: Detaşamentul de Fier din anul acesta.

— Până acum n-aţi fost destul de interesanţi ca să stăm cu voi, spune Imogen înainte să muşte dintr-o brioşă.

— Eu stau de obicei lângă iubita mea, în Divizia Gheară. În plus, cei mai mulţi dintre voi muriţi, aşa că n-are rost să încerc să vă cunosc, adaugă Quinn, dându-şi din nou buclele după ureche. Fără supărare.

— Nicio problemă.

Muşc din măr şi aproape scuip îmbucătura când Heaton şi Emery, singurii călăreţi de anul trei din detaşament, se aşază de-o parte şi de alta a lui Imogen şi Quinn, vizavi de noi.

Mai lipsesc Dain şi Cianna, care mănâncă la masa liderilor, ca de obicei.

— Credeam că Seifert se va lega, îi spune Heaton lui Emery peste masă, de parcă i-am fi prins în mijlocul discuţiei.

Flăcările din părul lui, în mod normal roşii, au devenit verzi.

— A trecut cu bine de toate probele, dar a pierdut în faţa lui Sorrengail.

— A încercat s-o ucidă pe Andarna!

La naiba! Poate c-ar fi trebuit să-mi ţin gura!

Toate capetele de la masă se răsucesc în direcţia mea.

— Bănuiesc că Tairn le-a spus celorlalţi, zic şi dau din umeri.

— Dar Barlowe s-a legat? întreabă Ridoc. Din câte am auzit, dragonul lui Portocaliu Coadă-de-Scorpion nu-i atât de puternic.

— Aşa-i, confirmă Quinn. Şi de asta are probleme atât de mari în dimineaţa asta.

— Nu vă faceţi griji, sunt sigură că va găsi o cale să compenseze antipatia generală prin alte mijloace, mormăie Rhiannon, aruncând o privire spre tava mea. Ai nevoie de proteine, Vi! Nu poţi supravieţui doar cu fructe.

— E singurul fel de mâncare la care sunt sigură că nu s-a

umblat, mai ales cu Oren în spatele tejghelei, spun, descojind o portocală.

— Oh, pe toţi dracii! exclamă Imogen, care-mi pune în farfurie trei cârnaţi. Are dreptate. O să ai nevoie de toată forţa ca să călăreşti un dragon atât de mare ca Tairn.

Mă holbez la cârnați. Imogen mă urăşte la fel de mult ca Oren. Ce naiba, doar ea mi-a rupt mâna şi mi-a dislocat umărul în ziua evaluării!

— *Poţi avea încredere în ea!* spune Tairn şi tresar, scăpând portocala.

— *Mă urăşte.*

— *Nu te mai contrazice cu mine şi mănâncă!* îmi spune dragonul pe un ton care nu admite comentarii.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Imogen, care-şi înclină capul şi-mi susţine provocator privirea.

Folosesc furculiţa ca să rup şirul de cârnaţi, apoi îmi îndes unul în gură şi-l mestec, concentrându-mă din nou asupra conversaţiei de la masă.

— Care e pecetea ta? îl întreabă Rhiannon pe Emery.

Un curent de aer străbate masa, făcând paharele să se clatine. Mânuieşte aerul. M-am prins.

— Uluitor! exclamă Ridoc, cu ochii mari. Cât de mult aer poţi manevra?

— Nu-i treaba ta!

Abia dacă se uită la el.

— Sorrengail, după ce-ţi termini cursurile, eşti a mea, spune Imogen.

Înghit mâncarea din gură.

— Poftim?

Îşi pironeşte ochii de un verde-pal într-ai mei.

— Ne întâlnim în sala de antrenament!

— O antrenez eu deja în lupta corp la corp... începe Rhiannon.

— Bine, o întrerupe Imogen. Nu ne putem permite să piardă vreo confruntare. Dar am de gând să te ajut cu greutăţile. Trebuie să-ţi întărim musculatura din jurul articulaţiilor înainte să se reia confruntările. Doar aşa vei supravieţui.

Mi se ridică firele de păr de pe ceafă.

— Şi de când îţi pasă ţie dacă supravieţuiesc?

Asta nu poate fi ceva ce ţine de detaşament. E imposibil, din moment ce nu i-a păsat nici cât negru sub unghie până acum.

— De acum! răspunde Imogen, strângând furculiţa în pumn, dar ce o dă de gol e privirea aruncată rapid spre podiumul din capătul sălii.

Grija faţă de mine nu provine din bunătatea inimii ei. Ceva îmi spune că e un ordin.

— La formaţia din această dimineaţă, detaşamentele vor fi comasate. Vom fi doar două în fiecare divizie, continuă ea. Aetos şi-a păstrat cel mai mare număr de cadeţi în viaţă – face semn spre emblemă –, prin urmare va fi lăsat să-şi păstreze detaşamentul, însă probabil că ni se vor adăuga câţiva membri noi când le vor desfiinţa pe cele mai puţin norocoase.

Cât mai discret cu putinţă, mă uit în dreapta, peste mesele celei de-A Patra Aripi, spre podiumul unde stă Xaden alături de liderul executiv şi de liderii de divizie, printre care se numără şi Garrick, ai cărui umeri laţi îmi dau impresia că ocupă cel puţin două locuri. El e primul care se uită spre mine, cu fruntea brăzdată de cute de... Oare despre ce emoţie e vorba? Îngrijorare? Apoi îşi fereşte privirea.

Dintr-un singur motiv ar putea fi îngrijorat – *ştie.* Ştie că soarta mea e înlănţuită de a lui Xaden.

Privirea îmi fuge spre el. Izbitor. De. Frumos. Dacă ţin cont de căldura care mi se răspândeşte prin vene şi de roşeaţa din obraji, se pare că trupului meu nu-i pasă că Xaden însumează tot ce poate fi mai periculos în cvadrant.

Foloseşte un pumnal ca să cureţe un măr, desprinzând

coaja într-o singură spirală lungă, însă lama nu se abate de la traseu când Xaden îşi ridică brusc privirea. Ochii ni se întâlnesc.

Şi simt furnicături în tot capul.

Pe toţi zeii, există vreo parte a trupului meu care să nu reacţioneze fizic atunci când îl văd?

Se uită la Imogen, apoi din nou la mine şi primesc confirmarea de care aveam nevoie ca să fiu pe deplin sigură. El i-a ordonat să mă antreneze. Mai nou, treaba lui Xaden Riorson e să-şi ţină în viaţă cel mai mare duşman.

*

Câteva ore mai târziu, după reorganizarea detaşamentelor şi citirea listei morţii, toţi călăreţii din anul întâi, A Patra Aripă, aşteptăm pe terenul de zbor, în faţa dragonilor noştri, echipaţi în costumele din piele pentru zbor. Uniforma e mult mai groasă decât cea pe care o purtăm de obicei, prevăzută cu o jachetă cu nasturi, pe care am îmbrăcat-o peste armura cu solzi de dragon.

Şi, spre deosebire de uniformele obişnuite, indiferent de modelul pe care-l alegem, echipamentele de piele pentru zbor n-au nici un alt însemn, cu excepţia celui de pe umăr, care indică anul, şi a celor care indică rangul. Niciun ecuson cu nume. Nicio emblemă. Nimic din ce ne-ar putea da în vileag, dacă suntem separaţi de dragoni în spatele liniilor inamice. În schimb, avem o mulţime de teci pentru arme.

Încerc să nu mă gândesc că într-o bună zi o să-mi aduc contribuţia în război, preferând să mă concentrez pe haosul organizat care se desfăşoară în această dimineaţă pe terenul de zbor. Nu-mi scapă felul în care ceilalţi călăreţi se uită la Tairn sau faptul că dragonii se retrag din calea lui. Sinceră să fiu, dacă şi-ar dezveli colţii ăia spre mine, şi eu mi-aş lua tălpăşiţa.

— *Ba n-ai face-o, fiindcă n-ai făcut-o. Ai rămas s-o aperi pe Andarna!* îmi umple mintea vocea lui.

— Doar pentru că se întâmplau foarte multe în momentul acela, îi răspund. *Andarna nu vine azi?*

— N-are nevoie de lecţii de zbor, dacă nu te poate căra.

— Corect.

Deşi mi-ar fi plăcut s-o văd. Ea e mai tăcută, nu-i la fel de băgăcioasă ca Tairn.

— Te-am auzit! Acum fii atentă!

Îmi dau ochii peste cap, dar mă concentrez pe ceea ce spune Kaori în mijlocul câmpului Are mâna ridicată şi foloseşte o vrajă minoră ca să-şi amplifice vocea în aşa fel încât să-l putem auzi.

Zeii să ne ajute când o să-şi dea seama Ridoc cum s-o facă! Îmi reprim un zâmbet, gândindu-mă că va găsi o cale să-i enerveze la culme pe toţi călăreţii din cvadrant, nu numai pe colegii din detaşament.

— ... cu doar nouăzeci şi doi de călăreţi, sunteţi cea mai mică promoţie pe care am avut-o vreodată.

Umerii mi se pleoştesc.

— Credeam că o sută unu au fost dornici să se lege... în afară de tine.

— Dacă au fost dornici, asta nu înseamnă c-au şi găsit cadeţii potriviţi, răspunde Tairn.

— Şi totuşi doi dintre voi m-aţi ales pe mine?

Şi au rămas patruzeci şi unu de cadeți nelegaţi? Asta e aproape o insultă.

— Tu meriţi. Cel puţin aşa cred, dar se pare că nu eşti atentă la curs.

Fornăie şi o pală de abur fierbinte mă loveşte în ceafă.

— Sunt patruzeci şi unu de cadeți nelegaţi care ar ucide ca să fie în locul vostru, continuă Kaori. Dragonii ştiu că legătura voastră e deosebit de fragilă în acest moment. Aşa că, dacă eşuaţi sau cadeți, există posibilitatea ca dragonul să vă abandoneze în favoarea unui cadet nelegat, pe care l-ar putea

considera o alegere mai bună.

— Încurajator, bombăn.

Tairn scoate un sunet care aduce c-un pufnet.

— Acum vom încăleca şi vom efectua o serie de manevre pe care dragonii voştri le cunosc deja. Sarcina voastră e simplă astăzi. Rămâneţi în şa! încheie Kaori.

Apoi se întoarce şi parcurge în pas alergător cei câţiva metri care-l mai despart de piciorul din faţă al dragonului său şi execută o mişcare verticală ca să încalece.

La fel ca la ultimul obstacol din Mănuşa-de-Oţel.

Înghit în sec, regretând c-am mâncat atât de mult la micul-dejun, şi mă răsucesc spre Tairn. În stânga şi-n dreapta, călăreţii execută aceeaşi manevră. Nu pot face aşa ceva nici măcar când sunt sănătoasă, darămite cu glezna în curs de vindecare.

Tairn îşi apleacă umărul şi-şi transformă piciorul într-o rampă.

Senzaţia de înfrângere mă îneacă aproape complet. M-am legat de cel mai mare – şi cu siguranţă cel mai morocănos – dragon din cvadrant, însă tot el e nevoit să mă ajute.

— Mă ajut pe mine. Ţi-am văzut amintirile. N-am de gând să te las să înfigi pumnale în piciorul meu ca să te caţări. Acum, să-i dăm bice!

Pufnesc, dar urc, clătinând din cap în timp ce mă strecor printre ţepi ca să găsesc şaua. Coapsele mă dor de ieri şi scâncesc când ajung în poziţie, apucându-mă cu mâinile de oblâncul acoperit cu solzi.

Dragonul lui Kaori ţâşneşte spre cer.

— Ţine-te bine!

Simt aceleaşi cătuşe de energie în jurul picioarelor şi mâinilor, apoi Tairn se ghemuieşte preţ de o clipă înainte să ne avântăm în văzduh.

Vântul mă face să lăcrimez şi risc să-mi eliberez o mână, ca să-mi pun ochelarii de zbor. Uşurarea mă învăluie

instantaneu.

— Chiar trebuia să fim a doua pereche care urcă? îl întreb pe Tairn.

Părăsim canionul, înălţându-ne tot mai mult spre lanţul muntos. Acum înţeleg de ce adesea nu-i vedeam pe dragoni antrenându-se, cu toate că am crescut la Basgiath. Suntem înconjuraţi doar de călăreţi.

— Toţi o să mă vadă dacă alunec din şa.

— Am fost de acord să-l urmez pe Smachd doar pentru că instructorul tău e călăreţul lui.

— Deci eşti genul care stă înfrunte. Bine de ştiut. Aminteşte-mi să petrec mai mult timp la templu, o să am nevoie de ajutorul lui Dunne.

Îmi îndrept atenţia spre Kaori, ca să observ când încep manevrele.

— Zeiţa puterii şi a războiului?

De data asta, Tairn chiar pufneşte dispreţuitor.

— Ce, dragonii nu cred c-avem nevoie de ajutorul zeilor?

La naiba, chiar e frig aici sus! Strâng şi mai tare oblâncul cu mâinile înmănuşate.

— Dragonii nu ţin cont de zeii voştri neînsemnaţi.

Kaori se înclină spre dreapta, iar Tairn îl urmează îndeaproape, lansându-ne într-un picaj abrupt spre unul dintre piscurile din faţă. Îmi încleştez picioarele, dar ştiu că doar datorită lui Tairn rămân în şa.

Menţine cătuşele invizibile când se înalţă din nou, apoi se învârte, desenând în văzduh o spirală aproape completă, însă n-am cum să ignor faptul că imită mişcările lui Kaori şi le complică dinadins.

— Ştii, n-o să mă poţi ţine legată aici tot timpul.

— Nu mă pune la încercare! Sau ai prefera să te zdrobeşti de gheţarul de dedesubt, cum a păţit călăreţul lui Gleann?

Privesc brusc peste umăr, însă tot ce văd e coada

unduitoare a lui Tairn, ţepii uriaşi ascunzând restul priveliştii.

— Nu te uita!

— Am pierdut deja un călăreţ? întreb cu un nod în gât.

— Gleann a ales prost. În fine, niciodată n-a avut legături puternice.

Oh. Pe. Toţi. Zeii!

— Dacă o să continui în ritmul ăsta, o să-ţi iroseşti magia ţinându-mă în şa în loc s-o canalizezi când avem nevoie de putere în luptă, spun.

— E o cantitate infimă din puterea mea.

Cum naiba o să fiu călăreţ, dacă nu pot sta de una singură pe spatele afurisitului meu de dragon?

— Fie, facem ca tine.

Cătuşele invizibile cedează.

— Mersiiioooh, la naiba!

Când se înclină spre stânga, îmi alunecă imediat coapsele. La fel şi mâinile. Cad de pe spatele lui şi bâjbâi cu degetele după un punct stabil, de care să mă agăţ, dar nu găsesc nimic.

Mă prăbuşesc spre gheţar, cu urechile asurzite de vâjâitul vântului, cu inima încătuşată de groază. Dedesubt, forma unui corp devine tot mai mare.

Sunt trasă în sus de ghearele lui Tairn, care mă prind şi mă strâng la fel cum s-a întâmplat şi-n timpul Treieratului. Dragonul negru se înalţă, aruncându-mă din nou în văzduh, însă de data asta sunt pregătită pentru impactul dintre fundul meu şi spatele lui.

Aud în minte un răget dezgustat, pe care nu-l înţeleg.

— Ce naiba înseamnă asta?

Caut disperată şaua şi-mi reiau repede locul, cât zboară în linie.

— Cred că în limba voastră s-ar tălmăci prin «pe toţi dracii». Acum ai de gând să stai în şa?

Intră înapoi în formaţie şi reuşesc să nu zbor din şa.

— *Trebuie să fiu capabilă să fac asta de una singură. Pentru amândoi*, spun.

— *Om argintiu şi încăpăţânat!* bombăne Tairn, urmându-l pe Kaori într-un picaj.

Cad din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

*

Ceva mai târziu, după cină, o iau spre sala de antrenament.

Am alunecat de atâtea ori de pe spatele lui Tairn, încât mă doare fiecare muşchi din corp. În plus, sunt destul de sigură că ghearele lui mi-au lăsat nişte vânătăi de toată frumuseţea pe braţe.

Străbat rotonda spre aripa academică, când îl aud pe Dain strigându-mi numele.

În timp ce aleargă ca să mă prindă din urmă, aştept acel val de fericire la gândul că petrecem un minut singuri, dar întârzie să apară. În schimb, simt o stânjeneală de care nu ştiu cum să scap.

Ce naiba e-n neregulă cu mine? Dain e chipeş, tandru şi un bărbat *foarte, foarte* bun. Are simţul onoarei şi e cel mai bun prieten al meu. Prin urmare, de ce nu există nicio scânteie între noi?

— Rhiannon mi-a zis încotro te-ndrepţi, spune el de îndată ce ajunge lângă mine, la fel de îngrijorat ca de obicei.

— Mă duc să mă antrenez.

Mă străduiesc să zâmbesc şi cotim spre sala de gimnastică, ale cărei uşi boltite sunt larg deschise dinaintea noastră.

— Nu ţi-a ajuns zborul de azi?

Îmi atinge umărul şi se opreşte, aşa că fac la fel, întorcându-mă spre el pe coridorul pustiu.

— Cu siguranţă mi-au ajuns căzăturile de azi.

Îmi cercetez bandajul de pe braţ. Cel puţin nu mi-am rupt copcile.

— Sincer să fiu, am crezut că vei fi bine după ce te-a ales Tairn, zice Dain, cu maxilarul încleştat.

— Şi voi fi, îl asigur. Trebuie doar să-mi întăresc musculatura ca să rămân în şa în timpul manevrelor, iar Tairn insistă să facă totul mai complicat decât Kaori.

— *Spre binele tău.*

— *Eşti tot timpul prin preajmă?* îi arunc înapoi în gând.

— *Da! Obişnuieşte-te!*

Mă lupt cu impulsul de a mârâi în faţa băgăciosului, arogantului...

— *Sunt încă aici!*

— Violet? mă strigă Dain.

— Scuze, încă nu m-am obişnuit ca Tairn să-mi invadeze gândurile.

— E un semn bun. Înseamnă că legătura se consolidează. Ce-i drept, nu înţeleg de ce insistă atât de mult cu manevrele.

În afară de grifoni, nu există altă ameninţare în aer şi, după cum bine ştim, cu o simplă răsuflare de foc scapi imediat de păsările alea. Spune-i să te ia mai uşor.

— *Spune-i să-şi vadă de treabă!*

— O să... ah... îi zic.

Îmi înăbuş un hohot de râs.

— *Las-o mai moale cu el. E cel mai bun prieten al meu.*

Tairn pufneşte.

De pe buzele lui Dain se desprinde un oftat. Îmi cuprinde tandru faţa între palme, apoi privirea i se opreşte preţ de o bătaie de inimă pe gura mea, înainte să se îndepărteze.

— Uite, în legătură cu noaptea trecută...

— Te referi la partea în care mi-ai spus că Xaden o să mă omoare dacă mă leg de Tairn? Sau la aia în care m-ai sărutat?

Îmi încrucişez mâinile la piept, menajându-mi braţul drept.

— Sărutul, recunoaşte Dain, coborând vocea. Nu... N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Nu-i aşa?

Schiţez un zâmbet, uşurată. Slavă zeilor că simte la fel!

— Şi asta înseamnă că rămânem prieteni, nu?

— Cei mai buni, consimte el, însă ochii îi sunt umbriţi de o tristeţe pe care n-o înţeleg. Şi nu e fiindcă nu te vreau...

— Poftim? întreb, surprinsă. Ce vrei să spui?

Am înţeles oare greşit lucrurile?

— Exact ce spui şi tu, îmi răspunde Dain, încruntându-se. Relaţiile fizice în interiorul liniei de comandă nu sunt deloc încurajate.

— Oh!

Mda, cu siguranţă *nu* mă refer la asta.

— Şi ştii cât de mult am muncit ca să ajung lider de detaşament. Sunt hotărât să devin lider de aripă anul viitor şi oricât de mult aş ţine la tine...

Clatină din cap.

Ah! Pentru el totul se rezumă la politică.

— Aşa-i, spun. Am înţeles.

N-ar trebui să conteze că singurul motiv pentru care nu vrea să aibă o relaţie cu mine e rangul. Sinceră să fiu, chiar nu e o problemă. Însă motivul lui cu siguranţă mă face să pierd o parte din stima faţă de el, iar la asta nu mă aşteptam.

— Şi poate că anul viitor, dacă vei fi într-o altă aripă, sau după absolvire... continuă Dain, cu speranţă în ochi.

— Haide, Sorrengail! N-o să stau aici toată noaptea! îmi strigă Imogen din prag, ţinându-şi braţele încrucişate peste piept. Firește, dacă *liderul de detaşament* a terminat cu tine.

Dain se trage înapoi, oscilând cu privirea între mine şi Imogen.

— Ea te antrenează?

— S-a oferit să mă ajute.

— Loialitate faţă de detaşament, bla, bla, spune Imogen, cu un zâmbet care nu-i ajunge şi-n privire. Nu te îngrijora, o să am mare grijă de ea. Pa, Aetos!

Îi arunc un zâmbet lui Dain şi mă îndepărtez, refuzând să mă uit peste umăr ca să verific dacă e încă acolo. Imogen mă urmează grăbită, apoi mă conduce spre colţul din stânga, unde sticla se contopeşte cu piatra, şi deschide o uşă pe care n-am observat-o până acum.

Încăperea scăldată de luminile-magice e înţesată cu o varietate de aparate din lemn, prevăzute cu suporturi, frânghii şi scripeţi, dar observ şi băncile cu leviere şi barele ataşate de pereţi.

În celălalt capăt al încăperii e o fată tyrriană din primul an, pe care am văzut-o în pădure, făcând flotări pe un covoraş în timp ce Garrick stă ghemuit lângă ea şi o încurajează să continue.

— Nu te îngrijora, Sorrengail! spune Imogen pe cel mai mieros ton cu putinţă. Suntem doar trei aici. Eşti în deplină siguranţă.

Garrick se întoarce, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, chiar dacă continuă să-i strige instrucţiuni fetei din primul an. Dă din cap o dată, apoi revine la îndatoririle lui.

— Tu eşti singura din pricina căreia îmi fac griji, îi spun în timp ce mă conduce spre un aparat cu un scaun şlefuit din lemn şi două pătrate căptuşite, unite la nivelul genunchilor.

Izbucneşte în râs, probabil singurul sunet autentic pe care l-am auzit vreodată din partea ei.

— Bine punctat! Fiindcă nu putem face nimic cu glezna şi cu braţul până nu se vindecă, o să ne ocupăm de cei mai importanţi muşchi pe care-i foloseşti ca să stai pe spatele unui dragon.

Îşi plimbă privirea în jos pe corpul meu şi oftează cu vădit

dezgust.

— Şi anume cu cei de pe partea interioară a coapselor alea prăpădite.

— Faci asta doar pentru că te-a pus Xaden, nu-i aşa? o întreb când mă aşez pe scaunul maşinăriei, cu lemnul capitonat între genunchi, în timp ce ea face ajustările necesare.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei şi se îngustează.

— Regula numărul unu. Tu, *bobocule,* o să-i spui doar Riorson, şi niciodată să nu-mi pui întrebări despre el. Niciodată!

— De fapt, sunt două reguli, precizez, dar încep să cred că prima mea presupunere despre ei e corectă.

După devotamentul înflăcărat pe care îl are faţă de el, trebuie să fie iubiţi.

Nu sunt geloasă. Nici vorbă. Acel sentiment urât care mi se răspândeşte în piept nu e gelozie. Nu poate fi!

Imogen pufneşte şi trage de o pârghie, aplicând imediat presiune asupra lemnului. Cele două pătrate căptuşite se dau în lături, despărţindu-mi coapsele.

— Acum treci la treabă! Adu-le laolaltă! De treizeci de ori.

Nu există nimic mai sacru decât Arhivele. Chiar şi templele pot fi reclădite, însă cărţile nu pot fi rescrise.

— GHIDUL EXCELĂRII ÎN CVADRANTUL SCRIBILOR, DE COLONELUL DAXTON

CAPITOLUL 18

Căruciorul de lemn al bibliotecii scârţâie în timp ce-l împing pe podul care leagă Cvadrantul Călăreţilor de cel al Tămăduitorilor, apoi dincolo de uşile spitalului şi-n inima Basgiathului.

În pofida luminilor-magice care îmi arată calea prin tunel, merg pe un drum atât de familiar încât l-aş putea parcurge cu ochii închişi. Pe măsură ce cobor, mirosul de pământ şi piatră îmi umple nările, însă junghiul de dor care m-a copleşit aproape zilnic în ultima lună, de când mi-au fost repartizate îndatoririle de la Arhive, nu mai e la fel de tăios ca ieri, iar ieri n-a fost la fel de intens ca alaltăieri.

Îi fac semn din cap scribului din primul an din faţa intrării, care sare de la locul său şi se grăbeşte să deschidă uşa întărită.

— Bună dimineaţa, cadet Sorrengail! spune el, ţinând uşa deschisă ca să pot trece. Mi-ai lipsit ieri.

— Bună dimineaţa, cadet Pierson! îi răspund cu un zâmbet şi împing căruciorul.

Mi-am găsit sarcina favorită din cvadrant.

— Nu m-am simţit prea bine.

Am avut ameţeli toată ziua, fără îndoială pentru că n-am băut suficientă apă, dar măcar m-am putut odihni.

Arhivele miros a pergament, a lipici pentru legarea cărţilor şi a cerneală. Într-un cuvânt, un miros ca acasă.

Rafturile înalte de şase metri se întind de-a lungul structurii cavernoase şi mă las furată de privelişte cât aştept lângă masa

cea mai apropiată de intrare, locul unde mi-am petrecut majoritatea timpului în ultimii cinci ani. Doar scribii pot trece mai departe, iar eu sunt călăreţ.

Gândul îmi aduce un surâs pe buze în vreme ce se apropie o femeie în tunică crem, cu glugă pe cap şi un singur dreptunghi auriu pe umăr. E în primul an. Când îşi dă jos ţesătura care-i acoperă capul, lăsând să-i curgă pe spate părul lung şaten, şi-şi îndreaptă privirea spre mine, zâmbesc cu gura până la urechi.

— Jesinia! o strig prin semne.

— Cadet Sorrengail! îmi răspunde ea la fel.

Ochii luminoşi îi strălucesc, însă îşi reţine zâmbetul.

În momentul de faţă, detest ritualurile şi datinile scribilor. Normal ar fi să-mi îmbrăţişez prietena, însă ar fi certată pentru că şi-a pierdut calmul. Până la urmă, cum putem şti cât de adânciţi sunt scribii în munca lor, cât de loiali, dacă îşi permit să zâmbească?

— Mă bucur mult să te văd, îi comunic prin semne, încă zâmbind larg. Ştiam c-o să treci examenul.

— L-am trecut numai pentru că am învăţat cu tine în ultimul an, îmi spune ea prin gesturi, strângând din buze ca să nu le permită să se curbeze.

Apoi se întristează.

— Am fost îngrozită să aud c-ai fost forţată să intri în Cvadrantul Călăreţilor. Eşti bine?

— Sunt bine, o asigur, apoi fac o pauză, scormonind prin minte după gestul potrivit care să indice faptul că m-am legat de un dragon. M-am legat de un dragon şi...

Sentimentele mele sunt complicate, dar mă gândesc la ce-am simţit zburând pe spatele lui Tairn, la imboldurile blajine ale Andarnei să continui, când credeam că muşchii o să-mi explodeze de durere după sesiunile de antrenament cu Imogen, la relaţiile cu prietenii mei, şi nu pot nega adevărul.

— Sunt fericită!

Ochii i se măresc.

— Nu eşti în permanenţă îngrijorată c-ai putea să – se uită vigilentă în stânga şi-n dreapta, dar nu-i nimeni atât de aproape încât să ne poată vedea –, ştii tu... să mori?

— Ba da. Însă, oricât de ciudat ar părea, te obişnuieşti cu gândul.

— Dacă spui tu, gesticulează ea, deşi pare sceptică. Hai să ne ocupăm de cărţi! Toate sunt volume returnate?

Dau din cap şi bag mâna în buzunarul pantalonilor, de unde scot un mic sul de pergament pe care i-l înmânez înainte să-i comunic prin semne.

— Şi câteva cărţi solicitate de profesoara Devera.

Bibliotecara călăreţilor întocmeşte în fiecare seară o listă cu cărţile returnate şi solicitate, iar eu le aduc înainte de micul-dejun. Probabil de aceea îmi chiorăie stomacul.

Din moment ce pierd o grămadă de calorii din pricina antrenamentelor de zbor, a lecţiilor de luptă corp la corp cu Rhiannon şi a sesiunilor de tortură ale lui Imogen, mi-a crescut semnificativ apetitul.

— Te mai pot ajuta cumva? mă întreabă Jesinia după ce strecoară sulul într-un buzunar ascuns al robei.

Poate pentru că sunt în Arhive, dar simt cum mă asaltează dorul de casă.

— Din întâmplare, aveţi cumva un exemplar din *Legende din Ţinuturile Aride?*

Îi dau dreptate Mirei. N-avea sens să iau volumul de basme cu mine, însă mi-ar plăcea să-mi petrec o seară ghemuită în pat, citind o poveste familiară.

Jesinia se încruntă.

— Titlul nu-mi sună cunoscut.

— N-are legătură cu studiile academice sau ceva asemănător, e doar o colecţie de basme populare de la tata. Ce-i drept, sunt un pic cam întunecate, dar îmi plac la nebunie.

Cad puţin pe gânduri, dar nu există vreun semn pentru wyvern sau veninos, aşa că le rostesc în şoaptă.

— Wyvern, veninos, magie, lupta dintre bine şi rău... ştii, chestii de genul.

Zâmbesc larg. Dacă există vreo persoană care-mi poate înţelege dragostea pentru cărţi, aceea e Jesinia.

— N-am auzit până acum de carte, dar o să o caut cât pun astea la loc.

— Mulţumesc! Chiar aş aprecia!

Acum, că voi fi în stare să mânuiesc magia, mi-ar prinde bine nişte basme populare despre ce se întâmplă când oamenii pângăresc puterea canalizată prin ei. Fără îndoială că au fost scrise sub formă de parabole ca să ne avertizeze în privinţa pericolelor care ne aşteaptă dacă ne legăm de dragoni, însă în cei şase sute de ani de istorie ai Navarrei n-am citit nici măcar despre un singur călăreţ care şi-a dat sufletul în schimbul puterii. Dragonii n-ar permite una ca asta.

Jesinia dă din cap şi împinge căruciorul, dispărând printre rafturi.

De obicei durează în jur de cincisprezece minute ca volumele solicitate atât de profesorii, cât şi de cadeţii din cvadrantul meu să fie găsite, dar nu mă deranjează deloc să aştept. Cadeţii vin şi pleacă, unii în grupuri, pregătindu-se să devină istoricii regatului, şi mă trezesc uitându-mă lung la fiecare siluetă ascunsă de glugă în căutarea unui chip cunoscut, pe care ştiu că nu-l pot găsi – al tatălui meu.

— Violet?

Mă întorc spre stânga şi-l văd pe profesorul Markham în fruntea unui detaşament de scribi de primul an.

— Bună ziua, domnule profesor!

Mi-e uşor să-mi păstrez chipul lipsit de expresie în preajma lui, pentru că se aşteaptă la asta.

— Nu mi-am dat seama că ai îndatoriri la bibliotecă, spune

el, uitându-se pe culoarul pe care a dispărut Jesinia. Te ajută cineva?

— Jesinia... dau să zic, dar tresar şi mă corectez rapid. Vreau să spun... cadet Neilward e un ajutor de nădejde.

— Să ştiţi că, reia profesorul, întorcându-se spre cei cinci scribi din detaşament care s-au aşezat în semicerc în jurul meu, cadetul Sorrengail a fost cea mai strălucită elevă a mea până când mi-a furat-o Cvadrantul Călăreţilor.

Mă priveşte pe sub glugă.

— Am sperat că se va întoarce, în schimb s-a legat nu de unul, ci de doi dragoni.

O fată din dreapta lui icneşte, apoi îşi acoperă gura cu mâna şi murmură o scuză.

— Nu-ţi face griji, şi eu am simţit la fel, îi spun fetei.

— Poate că i-ai putea explica câte ceva cadetului Nasya, aici de faţă, care tocmai s-a plâns că nu e suficient aer proaspăt, spune el, apoi se răsuceşte spre băiatul din stânga lui. Acest grup abia şi-a început serviciul în Arhive.

Nasya se face roşu ca sfecla sub gluga crem.

— E o metodă prin care se evită izbucnirea unui incendiu, îi lămuresc. Cu cât e mai puţin aer, cu atât sunt mai mici şansele ca istoria noastră să ardă din temelii.

— Şi care-i treaba cu glugile astea groase? mă întreabă Nasya, ridicând din sprâncene.

— Te ajută să nu ieşi în evidenţă printre volume, îi explic. E un simbol că nimic şi nimeni nu e mai important decât documentele şi cărţile din această cameră.

Arunc o privire în jur şi mă loveşte din nou dorul de casă.

— Întocmai! mă aprobă profesorul Markham, ţintuindu-l cu privirea pe Nasya. Iar acum, te rog să ne scuzi, cadet Sorrengail, avem treabă de făcut. Ne vedem mâine la Sumarul-Luptei!

— Da, domnule!

Mă dau înapoi, făcând loc detaşamentului să treacă.

— *Eşti tristă?* mă întreabă Andarna cu voce blândă.

— *Vizitez Arhivele. Nu trebuie să-ţi faci griji!* îi răspund.

— *E dificil să-ţi iubeşti a doua casă la fel de mult ca pe prima*. Înghit în sec.

— *E uşor când a doua e cea adevărată.*

Şi asta a devenit Cvadrantul Călăreţilor pentru mine – adevărata casă. Dorul pentru pacea şi solitudinea găsite aici nu se compară cu adrenalina oferită de zbor.

Jesinia reapare cu căruţul încărcat cu cărţile şi corespondenţa cerute de profesorii din cvadrant.

— Îmi pare foarte rău, îmi comunică ea prin semne, dar n-am găsit cartea aceea. Am căutat chiar şi în catalog, după cuvântul wyvern – parcă aşa ai spus –, însă n-am dat de nimic.

Pentru o clipă, mă uit în gol. Arhivele noastre au fie o copie, fie originalul fiecărei cărţi din Navarre. Excepţie făcând volumele extrem de rare sau cele interzise. De când fac parte basmele populare din asemenea categorii? De fapt, dacă mă gândesc bine, în timp ce învăţam să devin scrib, n-am dat niciodată peste un volum ca *Legende din Ţinuturile Aride* pe rafturi. Am găsit basme populare despre himere şi, firește, despre krakeni. Dar despre wyverni şi veninoşii care i-au creat? Nimic. Bizar.

— Nu-i nimic. Mulţumesc c-ai verificat! îi răspund prin semne.

— Arăţi diferit, spune ea şi-mi dă căruciorul.

Fac ochii mari.

— Nu în sensul rău, doar... diferit. Faţa îţi e mai subţire şi chiar şi postura...

— M-am antrenat.

Ezit şi-mi las mâinile să atârne pe lângă corp cât îmi evaluez răspunsul.

— E greu, dar şi grozav. Devin tot mai pricepută pe rogojină.

— Pe rogojină? repetă ea, nedumerită.

— Pentru luptele corp la corp.

— Aşa-i, am uitat că şi voi vă luptaţi unii cu alţii, spune Jesinia, iar ochii i se umplu de compasiune.

— Voi fi bine, îi promit, făcând abstracţie de momentele în care l-am surprins pe Oren strângând pumnalul în prezenţa mea sau de felul în care Jack îmi aruncă priviri dispreţuitoare, fierbând de furie. Dar tu? E aşa cum îţi doreşti?

— E tot ce-mi doream să fie şi chiar mai mult decât atât. Mult mai mult. Responsabilitatea pe care o avem, nu numai de a înregistra istoria, ci şi de a aduna informaţiile de pe front, e mai mult decât mi-am putut imagina vreodată. Şi e extrem de satisfăcător!

— Bun. Mă bucur mult pentru tine!

Şi vorbesc serios.

— Dar eu îmi fac griji pentru tine, spune Jesinia, trăgând adânc aer în piept. Din cauza atacurilor tot mai frecvente de la graniţe.

Preocuparea îi conturează fiecare cută de pe frunte.

— Ştiu. Am auzit la Sumarul-Luptei.

De fiecare dată e la fel. Lovesc când scuturile de protecţie cad, jefuiesc satele şi tot mai mulţi călăreţi sunt ucişi Inima mi se strânge ori de câte ori primim un raport, iar o parte din mine devine tot mai tăcută cu fiecare atac pe care trebuie să-l analizez.

— Şi Dain? mă întreabă ea când ne îndreptăm spre uşă. Ai apucat să-l vezi?

Zâmbetul îmi păleşte.

— Asta e o poveste pentru altă dată.

Jesinia oftează.

— O să fac tot posibilul să fiu aici pe la ora asta, ca să te

pot vedea.

— Sună minunat!

Mă retrag, ca să nu fiu tentată s-o îmbrăţişez, şi ies pe uşa pe care mi-o ţine deschisă.

Când las căruciorul la bibliotecă şi-mi croiesc drum spre coada pentru prânz, timpul e aproape pe terminate, aşa că-mi îndes cât de repede pot mâncarea în gură, în vreme ce membrii detaşamentului nostru iniţial pălăvrăgesc în jurul meu. Cadeţii noi, doi din anul întâi şi tot atâţia din al doilea, care ni s-au alăturat după ce a fost desfiinţat Al Treilea Detaşament, s-au aşezat la o masă separată. Refuză să stea lângă cineva cu o relicvă a rebeliunii.

Deci dă-i dracu'!

— A fost cel mai tare lucru pe care l-am văzut *vreodată*, continuă Ridoc. Într-o clipă se lupta cu tipul din al treilea an, care mânuia sabia cu măiestrie, apoi Sawyer...

— L-ai putea lăsa pe el să spună povestea, îl mustră Rhiannon, dându-şi ochii peste cap.

— Nu, mersi! răspunde Sawyer, privindu-şi cu o teamă aproape palpabilă furculiţa.

Ridoc râneşte şi continuă povestea.

— Apoi sabia se răsuceşte pur şi simplu în mâna lui Sawyer, încovoindu-se în direcţia cadetului din anul trei, chiar dacă Sawyer era total pe lângă ţintă, zice Ridoc, strâmbându-se la el. Îmi pare rău, omule, dar aşa a fost. Dacă sabia ta n-ar fi decis să se sucească şi să se împlânte direct în braţul tipului...

— Eşti metalurgist? intervine Quinn uimită, înălţându-şi sprâncenele. Serios?

Măi să fie, Sawyer poate mânui metalul! Îndes în gură şi mai multe bucăţi de curcan şi mă holbez fără jenă la el. Din câte ştiu, e singurul dintre noi care a manifestat o formă de putere, darămite o pecete.

Sawyer încuviinţează din cap.

— Aşa mi-a spus Carr. Aetos m-a târât direct la profesor când a văzut ce se întâmplă.

— Sunt atât de invidios! spune Ridoc, apucându-se de piept. Vreau să mi se manifeste pecetea!

— N-ai mai fi aşa de entuziasmat dacă ţi-ar fi teamă că furculiţa te-ar putea înjunghia în cerul gurii, deoarece încă n-o poţi controla! zice Sawyer, care-şi împinge tava la o parte.

— Bine punctat! spune Ridoc, cu ochii în propria tavă.

— O să se manifeste când dragonul tău va avea încredere să-ţi ofere puterea lui, spune Quinn, apoi dă pe gât restul apei Speră doar că dragonul va avea încredere în tine înainte de şase luni, altfel...

Scoate un sunet ca un *bum* şi face un gest cu mâinile ca de explozie.

— Nu-i mai speria pe copii! spune Imogen. Nu s-a mai întâmplat de... – face o pauză ca să se gândească – decenii.

Când ne holbăm cu toţii la ea, îşi dă ochii peste cap.

— Uite, pecetea pe care v-o transferă dragonii la Treierat reprezintă canalul prin care vă e trimisă magia în corpuri. Dacă nu manifestaţi nicio putere după câteva luni, se întâmplă lucruri rele.

Rămânem mască.

— Magia te consumă, adaugă Quinn, scoţând din nou acel *bum* ca de explozie.

— Relaxaţi-vă! Nu există un termen-limită bătut în cuie, e doar o estimare, zice Imogen.

— Futu-i, *mereu* trebuie să fie ceva, mormăie Ridoc.

— Mă simt ceva mai norocos acum, zice Sawyer, cu ochii aţintiţi pe furculiţă.

— O să-ţi facem rost de nişte tacâmuri de lemn, îi spun lui Sawyer. Şi probabil că ar trebui să eviţi armurile şi luptele cu... orice.

Sawyer pufneşte.

— Ăsta-i adevărul. Cel puţin o să fiu în siguranţă în timpul zborului de azi.

Adăugarea lecţiilor de zbor în programul nostru a fost esenţială de la Treierat. Aripile folosesc terenul de zbor prin rotaţie, iar astăzi e ziua noastră norocoasă din săptămână.

Când simt o furnicătură pe scalp, ştiu că, dacă mă întorc, o să-l surprind pe Xaden cu ochii pe noi. Cu ochii pe mine. Însă n-am de gând să-i fac pe plac. Nu mi-a adresat mai mult de un cuvânt de la Treierat. Asta nu înseamnă că sunt singură – o, nu sunt niciodată singură! Întotdeauna e un coleg din anii mai mari prin preajmă, când merg pe coridoare sau când mă îndrept noaptea spre sala de antrenament.

Şi toţi au relicve ale rebeliunii.

— Îmi place mai mult când avem lecţiile dimineaţa, spune Rhiannon, strâmbându-se. E mai greu după ce am mâncat micul-dejun şi prânzul.

— De acord! îi spun înainte să-mi umplu iar gura cu mâncare.

— Termină-ţi curcanul! îmi ordonă Imogen. Ne vedem diseară!

Ea şi Quinn îşi golesc tăvile şi le duc la ferestruica de la bucătărie.

— E măcar *mai* amabilă când te antrenează? întreabă Rhiannon.

— Nu, dar e eficientă.

Îmi termin curcanul, iar sala se goleşte în jurul nostru cât ne îndreptăm cu toţii spre ferestruica de la bucătărie.

— Cum e profesorul Carr? îl întreb pe Sawyer, apoi îmi aşez tava pe stivă.

Profesorul de mânuire a magiei se numără printre singurii pe care nu i-am cunoscut, din moment ce încă nu mi s-a manifestat pecetea.

— Al naibii de înfricoşător! îmi răspunde Sawyer. Abia

aştept ca întregul an să ia lecţii cu el, ca să se poată bucura de stilul lui unic de instruire.

Trecem prin spaţiul comun, apoi prin rotondă şi ieşim în curte, încheindu-ne nasturii paltoanelor. Dimineţile de noiembrie au venit cu rafale de vânt şi îngheţ, iar prima zăpadă nu-i prea departe.

— Ştiu că va funcţiona! spune Jack Barlowe în faţa noastră, înconjurând cu braţul o fată spre care îşi apleacă afectuos capul.

— Aia nu e Caroline Ashton? întreabă Rhiannon, rămânând cu gura căscată în timp ce Caroline se îndreaptă spre aripa academică alături de Jack.

— Mda! scuipă Ridoc. S-a legat de Gleann în dimineaţa asta.

— Nu era deja legat? întreabă Rhiannon, urmărindu-i cu privirea până ce dispar în clădire.

— Călăreţul lui a murit la prima lecţie de zbor, spun, uitându-mă la poarta care duce spre câmp.

— Deci bănuiesc că toţi cei nelegaţi încă urmăresc acelaşi scop, bombăne Rhiannon.

— Da, o aprobă Sawyer, încordat. Exact asta fac.

*

— *Ai căzut doar de câteva ori de această dată,* remarcă Tairn când aterizăm pe terenul de zbor.

— *Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu,* îi răspund.

Inspir adânc şi mă străduiesc să-mi răresc bătăile inimii.

— *Ia-o cum vrei!*

Îmi dau mintal ochii peste cap şi mă desprind din şa exact când Tairn îşi îndoaie umărul ca să pot aluneca pe piciorul lui din faţă. Metoda a devenit o obişnuinţă, aşa că abia dacă îi mai

observ pe ceilalţi călăreţi, care sunt în stare să sară direct pe pământ sau să descalece aşa cum trebuie.

— În plus, să ştii c-ai putea simplifica lucrurile.

— Oh, crede-mă că ştiu!

— Nu eu sunt cea care se avântă în picaje şi se învârte de-a lungul malurilor abrupte, când Kaori doar ne învaţă cum să planăm.

Tălpile îmi ajung pe pământ şi-mi arcuiesc o sprânceană spre Tairn.

— Te pregătesc pentru luptă. El te învaţă nişte trucuri banale.

Clipeşte cu un ochi auriu aţintit spre mine, apoi îşi fereşte privirea.

— Crezi că am putea s-o chemăm pe Andarna să ni se alăture săptămâna viitoare? Chiar dacă doar ca să zboare pe lângă noi?

Fac toate verificările întocmai cum ne-a instruit Kaori, ca să nu rămână niciun fragment blocat între ghearele lungi ale dragonului sau între solzii tari ca piatra de pe burtă.

— Nu sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama dacă am ceva înfipt în carne. Şi nu i-aş cere Andarnei să ni se alăture până ce nu ne va ruga chiar ea. Nu poate ţine pasul şi nu ar face decât să atragă atenţie nedorită asupra noastră.

— Nu apuc niciodată să o văd şi pe ea! mă plâng făţiş. *Am parte numai de mutra ta morocănoasă.*

— Mereu sunt aici, spune Andarna, însă nu zăresc nicio licărire aurie.

Probabil că e în Vale, ca de obicei, dar măcar acolo e în siguranţă.

— Morocănosul ăsta te-a prins de zeci de ori, Argintio!

— Ştii, ai putea să-mi spui Violet.

Îmi aloc timpul necesar ca să cercetez cu atenţie fiecare şir de solzi. Unul dintre cele mai mari pericole pentru un dragon e

ca vreun obiect mic să-i rămână prins între despărţiturile înguste dintre solzi şi să nu-l poată scoate, provocând o infecţie.

— *Ştiu,* repetă el. *Sau aş putea să-ţi spun Violenţă, aşa cum face liderul de aripă.*

— *N-ai îndrăzni!*

Îmi mijesc ochii şi continui examinarea, mutându-mi atenţia asupra părţii superioare a pieptului.

— *Şi ştii cât de tare mă enervează măgarul ăla.*

— *Te enervează?* râde Tairn deasupra mea, însă sunetul aduce izbitor de mult cu torsul unei pisici *Aşa numeşti tu când bătăile inimii...*

— *Să nu te aud!*

Un mârâit gutural erupe în pieptul lui Tairn, făcându-mi oasele să vibreze. Mă răsucesc şi-mi duc mâinile la pumnalele din teci, când îl zăresc pe Dain apropiindu-se.

— *E doar Dain.*

Ies dintre picioarele din faţă ale lui Tairn, însă prietenul meu se opreşte la câţiva metri distanţă.

— *Nu-i şade bine furios,* mârâie din nou Tairn şi în ceafă mă loveşte o trombă de abur.

— *Linişteşte-te!* îi zic şi îl privesc peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

Ochii aurii ai lui Tairn sunt îngustaţi spre Dain, iar de pe colţii dezveliţi picură salivă. Un alt mârâit îi scutură pieptul.

— *Eşti îngrozitor. Încetează!*

— *Spune-i că dacă te răneşte o să-i pârjolesc pământul de sub picioare!*

— *Oh, pe toţi dracii, Tairn!* exclam, apoi mă duc spre Dain, care are maxilarul încleştat şi ochii măriţi de teamă.

— *Spune-i tu sau o să stau de vorbă cu Cath!*

— Tairn spune că dacă mă răneşti o să te ardă.

Dragonii din jurul nostru îşi iau zborul fără călăreţii lor, îndreptându-se spre Vale. Însă nu şi Tairn. Nici vorbă. Dragonul

negru rămâne neclintit în spatele meu, ca un tată excesiv de protector.

— N-am de gând să te rănesc! răbufneşte Dain.

— *Cuvânt cu cuvânt, Argintio!*

Expir lent.

— Scuze, de fapt a spus că, dacă mă răneşti, o să-ţi pârjolească pământul de sub picioare, îi transmit lui Dain, uitându-mă din nou peste umăr. Mai bine?

Tairn clipeşte.

Dain rămâne cu ochii aţintiţi asupra mea, dar o văd acolo – acea furie învolburată despre care m-a prevenit Tairn.

— Aş prefera să mor decât să-ţi fac vreun rău.

— *Eşti fericit acum?* îl întreb pe Tairn.

— *Sunt flămând! Cred că mă voi înfrupta dintr-o turmă de oi,* spune dragonul negru, care-şi ia zborul fluturând cu putere din aripi.

— Trebuie să vorbesc cu tine! spune Dain supărat, coborându-şi glasul.

— Bine. Condu-mă înapoi!

Îi fac semn lui Rhiannon să o ia înainte, iar ea pleacă împreună cu ceilalţi, lăsându-ne pe mine şi pe Dain în urmă.

— De ce nu mi-ai spus că nu poţi sta naibii în şa? strigă el la mine, apucându-mă de cot.

— Poftim?

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui. Tairn mârâie în mintea mea.

— *Mă descurc!* îi strig în gând.

— În tot timpul ăsta, l-am lăsat pe Kaori să-ţi predea, crezând că are totul sub control. La urma urmelor, ar trebui să ştim dacă călăreţul celui mai puternic dragon din cvadrant nu poate rămâne în şa, punctează Dain, trecându-şi agitat mâna prin păr. Şi cu siguranţă *eu* ar trebui să aflu dacă cea mai bună prietenă a mea cade în fiecare zi când zboară!

— Nu-i un secret! zic, cu furia clocotindu-mi în vene. Toţi din aripă ştiu. Nu-i vina mea că nu stai cu ochii pe detaşamentul tău, dar, crede-mă, Dain, toată lumea ştie. Şi n-am de gând să stau aici şi să-mi ţii predici de parcă aş fi un copil.

Mă îndepărtez, parcurgând distanţa care mă desparte de restul aripii.

— Tu nu mi-ai spus!

Mânia cedează loc suferinţei în timp ce mă prinde din urmă şi merge în ritmul meu.

— Nu există nicio problemă! Dacă e nevoie, Tairn mă poate ţine în şa folosind magie. Eu i-am cerut să o lase mai moale cu cătuşele invizibile. Iar dacă plănuieşti să-l iei la întrebări, te sfătuiesc să-ţi reconsideri planul. E mai degrabă genul care întâi loveşte şi abia apoi pune întrebări.

— De fapt, e o problemă uriaşă, fiindcă el nu-şi poate canaliza...

— Toată puterea? îl întreb când părăsim terenul de zbor şi o luăm spre scările care coboară pe lângă Mănuşa-de-Oţel. Ştiu. De ce crezi că i-am cerut să o lase mai moale?

Frustrarea e o chestie vie în mine, care respiră şi înăbuşă orice gând raţional.

— Zbori de o lună şi tot cazi din şa!

Vocea lui mă urmăreşte în jos pe trepte.

— Şi nu face asta jumătate de aripă, Dain?

— Nu de zeci de ori! strigă el.

Îmi suflă în ceafă când grăbesc pasul şi urmez cărarea dinspre cetate, cu pietrişul scrâşnind sub cizme.

— Chiar vreau să te ajut, Vi! Cum pot s-o fac?

Oftez la tonul plângăcios din vocea lui Uit mereu că mi-e cel mai bun prieten şi că e nevoit să mă vadă în fiecare zi riscându-mi viaţa. Nu ştiu cum m-aş simţi dacă rolurile s-ar inversa. Probabil că aş fi la fel de îngrijorată, aşa că încerc să-i îmbunătăţesc starea de spirit.

— Ar fi trebuit să mă vezi cu o lună în urmă, când am căzut de treizeci de ori, îi spun.

— De *treizeci* de ori?

Ultimele cuvinte le rosteşte cu o voce piţigăiată.

Mă opresc la gura tunelului şi mă întorc spre el.

— Jur că sună mai rău decât e de fapt, Dain!

— O să-mi spui măcar cu ce parte a zborului ai probleme? Lasă-mă să te ajut!

— Vrei o listă cu defectele mele? îl întreb şi-mi dau ochii peste cap. N-am destulă putere în coapse, dar îmi întăresc musculatura. Nu pot strânge cu mâinile oblâncul, dar devin din ce în ce mai puternică. A durat săptămâni bune ca să mi se vindece bicepsul, aşa că-l tonific şi pe acesta. Însă nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Dain! Mă antrenează Imogen.

— Pentru că i-a cerut-o Riorson, ghiceşte el, încrucişându-şi braţele la piept.

— Probabil. De ce contează asta?

— Fiindcă nu se poate spune că-ţi doreşte binele.

Clatină din cap, arătând mai mult decât oricând ca un străin.

— În primul rând, ai încălcat regulile ca să treci de Mănuşa-de-Oţel şi, da, Amber a trăncănit o *oră* întreagă despre comportamentul tău dezonorant.

Dezonorant? La naiba cu asta!

— Şi tu ai crezut-o pe cuvânt? Fără să mă întrebi şi pe mine ce s-a întâmplat?

— E lider de aripă, Vi. Nu-i pot pune la îndoială integritatea.

— Mi-am demonstrat nevinovăţia cu ajutorul Codexului, iar Riorson a acceptat justificarea. Şi el e lider de aripă.

— Bine. Ai reuşit. Nu mă înţelege greşit, nu mi-aş fi iertat-o dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, indiferent dacă ai procedat corect sau nu. Apoi m-am gândit că aveai să fii bine dacă

supravieţuieşti Treieratului, dar chiar şi legată de cel mai puternic dintre ei...

— Hai, spune-o pe şleau!

Îmi strâng pumnii, înfigându-mi unghiile în carne.

— Sunt îngrozit că nu vei reuşi să absolvi, Vi, recunoaşte Dain, lăsându-şi umerii în jos. Ştii exact ce simt faţă de tine, chiar dacă nu pot să fac nimic în privinţa asta, şi sunt îngrozit!

Ultima replică mă scoate din sărite. Un hohot de râs îmi scapă de pe buze.

Ochii i se fac cât cepele.

— Locul ăsta îndepărtează toate ipocriziile şi politeţurile, dezvăluind cine eşti cu adevărat în adâncul sufletului, îi repet cuvintele de astă-vară. Nu asta mi-ai spus? Aşa eşti tu cu adevărat? Cineva atât de îndrăgostit de reguli, încât nu ştie când să le respecte sau să le încalce pentru cineva la care ţine? Cineva atât de concentrat pe ceea ce nu pot face, încât nu observă cât de mult reuşesc să fac?

Căldura îi dispare din ochii căprui.

— Hai să lămurim un lucru, Dain!

Mă apropii cu un pas, însă distanţa dintre noi pare să se mărească.

— Nu din cauza regulilor tale nu vom putea fi *niciodată* mai mult decât prieteni. Ci pentru că n-ai încredere în mine. Chiar şi acum, după ce am supravieţuit în ciuda şanselor potrivnice şi m-am legat nu de unul, ci de *doi* dragoni, tot crezi că nu voi reuşi. Aşa că scuză-mă, dar eşti pe cale să devii una dintre ipocriziile pe care locul ăsta le îndepărtează de *mine*.

Mă dau în lături şi pornesc spre tunel, forţându-mi plămânii să se oxigeneze.

În afară de ultimul an, când Dain a intrat în Cvadrantul Călăreţilor, nu-mi pot aminti un singur moment în care n-a fost lângă mine.

Dar nu-i mai pot înghiţi pesimismul în ceea ce priveşte

viitorul meu.

Când intru în curtea interioară, lumina soarelui mă copleşeşte câteva clipe. Nu sunt cursuri în această după-amiază, dar îi observ pe Xaden şi pe Garrick rezemaţi de peretele clădirii academiei, ca nişte zei care-şi cercetează domeniul.

Xaden îşi arcuieşte o sprânceană neagră când trec prin dreptul lui.

Îi arăt degetul mijlociu.

Azi n-am chef nici de rahaturile lui!

— Totul e-n ordine? mă întreabă Rhiannon când îi ajung din urmă pe ea şi pe băieţi.

— Dain e un măgar...

— Faceţi-le să se oprească! ţipă cineva în timp ce coboară scările rotondei, ţinându-se de cap.

E un cadet din primul an, A Treia Aripă, care stă cu două rânduri în faţa mea la Sumarul-Luptei şi-şi uită în permanenţă condeiul.

— În numele zeilor, faceţi-le să se oprească! zbiară el, împleticindu-se în curtea interioară.

Îmi duc mâinile la pumnale.

O umbră se mişcă în stânga, iar o privire pe furiş îmi confirmă bănuială că Xaden s-a mişcat, punându-se nonşalant în faţa mea.

Mulţimea se desparte, formând un cerc în jurul cadetului din primul an care strigă cu mâinile pe cap.

— Jeremiah! strigă altcineva, păşind înainte.

— Tu! strigă Jeremiah.

Se răsuceşte, arătând cu degetul spre călăreţul din al treilea an.

— Crezi că am cedat psihic!

Îşi înclină capul, iar ochii îi fulgeră.

— De unde ştie? N-ar trebui să ştie!

Timbrul vocii i se schimbă, de parcă nu i-ar mai aparţine.

Fiori reci îmi coboară pe şira spinării.

— Şi tu!

Se răsuceşte din nou, indicând pe cineva din al doilea an din Prima Aripă.

— Ce naiba e în neregulă cu el? De ce strigă?

Se întoarce spre Dain.

— O să mă urască pentru totdeauna Violet? Chiar nu-şi dă seama că încerc s-o ţin în viaţă? Cum reuşeşte să...? Îmi citeşte gândurile?

Felul în care-l imită pe Dain e ciudat, stânjenitor şi înfricoşător.

— Oh, zei! şoptesc, iar inima îmi bubuie atât de tare, încât o pot auzi cum îmi pompează sângele prin vene.

Dă-o naibii de ruşine! Cui îi pasă dacă Dain se gândeşte la mine? Se manifestă *puterea peceţii* lui Jeremiah. Poate citi gândurile – e un intinsic. Puterea lui e o condamnare la moarte.

Ridoc se împleteceşte în stânga mea, împins din drum, însă nu e nevoie să mă uit ca să aflu cui îi aparţine braţul musculos care îmi atinge umărul. Cumva, mirosul de mentă îmi domoleşte bătăile năvalnice ale inimii.

Jeremiah îşi scoate sabia scurtă din teacă.

— Faceţi-le să înceteze! Nu vedeţi? Gândurile nu încetează!

Panica îi e palpabilă, sufocându-mă şi pe mine.

— Fă ceva! îl implor pe Xaden, uitându-mă în sus la el.

Privirea lui fermă şi nimicitoare e fixată asupra lui Jeremiah, însă trupul i se încordează când îmi aude rugămintea, gata să atace.

— Dă-i drumul şi recită în gând orice nenorocit de text pe care l-ai memorat!

— Poftim?

— Dacă ţii la secretele tale, goleşte-ţi mintea! *Acum!* îmi ordonă Xaden.

Oh, la naiba!

Nu-mi vine nimic în minte, deşi e limpede că suntem într-un pericol iminent. Hmm... *Există multe avanposturi dincolo de scuturile de protecţie ale Navarrei. Se presupune că astfel de posturi sunt amplasate într-o zonă de pericol iminent şi că ar trebui să fie ocupate doar de personalul militar şi niciodată de civilii care în mod normal îi însoţesc*.

— Şi tu! strigă Jeremiah, răsucindu-se spre Garrick. Fir-ar al dracului! Va afla despre...

Umbrele se înalţă şi se înfăşoară în jurul picioarelor lui Jeremiah, apoi îi şerpuiesc peste piept până când îi acoperă gura cu benzi negre.

Abia mai pot respira.

Un profesor îşi croieşte drum prin mulţime, claia de păr alb sărind cu fiecare pas al bărbatului robust.

— E un intinsic! strigă cineva din mulţime.

Se pare că nu mai e nimic altceva de spus.

Profesorul îl prinde pe Jeremiah cu mâinile de cap, iar în curtea interioară cufundată în tăcere răsună un *poc* înfiorător. Umbrele lui Xaden se retrag şi Jeremiah se prăvăleşte pe pământ, cu capul într-un unghi nefiresc şi macabru. Are gâtul rupt.

Fără să piardă timpul, profesorul se apleacă şi ridică trupul neînsufleţit al lui Jeremiah cu o forţă surprinzătoare, cărându-l spre rotondă.

Xaden inspiră adânc lângă mine, apoi pleacă împreună cu Garrick spre aripa academică. *Şi eu mă bucur să te văd!*

— Până la urmă, poate că nu mai vreau să mi se manifeste pecetea, murmură Ridoc.

— Moartea e o binecuvântare prin comparaţie cu ce vei păţi dacă nu manifeşti una, spune Dain, iar în acel moment pot jura că simt relicva arzând, chit că dragonul meu nu a început să canalizeze magie.

— Şi ăsta, spune Sawyer de lângă Rhiannon, este profesorul Carr.

*

— Întotdeauna trebuie să-ţi verifici sursele, îmi spune tata şi-mi ciufuleşte părul, stând lângă mine la masa din Arhive. Aminteşte-ţi că sursele de primă mână sunt mereu valide, însă trebuie să priveşti în profunzime, Violet. Trebuie să afli *cine* spune povestea.

— Şi dacă vreau să fiu călăreţ? îl întreb cu vocea uneia dintre versiunile mele mai tinere. La fel ca Brennan şi mama.

— *TREZEŞTE-TE!* tună în Arhive o voce familiară, mistuitoare.

O voce care nu aparţine acestui loc.

— Nu eşti ca ei, Violet. Acesta nu e drumul tău.

Tata îşi cere iertare cu un zâmbet, cel prin care îşi exprimă compasiunea, spunându-mi în acelaşi timp că nu poate face nimic, cel pe care îl afişează când mama ia o decizie cu care el nu e de acord.

— Şi aşa e cel mai bine. Mama ta n-a înţeles niciodată că, deşi armele regatului sunt călăreţii, cei care au adevărata putere în lume sunt scribii.

— *Trezeşte-te înainte să mori!*

Rafturile din Arhive se zgâlţâie, iar inima-mi tresare în piept.

— *Acum!*

Deschid ochii şi trag adânc aer în piept când visul se destramă. Nu sunt în Arhive, sunt în camera mea din Cvadrantul Călăreţilor.

— *Mişcă-te!* rage Tairn.

— La dracu’! S-a trezit!

Lumina lunii se reflectă într-o sabie care taie aerul

deasupra mea.

Oh, la naiba! Mă rostogolesc pe partea opusă a patului, însă nu îndeajuns de repede, iar lama mă izbeşte peste spate cu o forţă pe care nici măcar păturile groase de iarnă n-o pot amortiza.

Adrenalina maschează durerea, însă sabia e respinsă, incapabilă să străpungă solzii de dragon.

Mă lovesc cu genunchii de podeaua tare de lemn şi reuşesc să-mi vâr mâna sub pernă, de unde apuc două pumnale, apoi mă eliberez din încâlceala de cuverturi şi mă pun pe picioare. Cum naiba mi-au descuiat uşa?

Suflu firele de păr de pe faţă şi întâlnesc ochii căscaţi de şoc ai unui cadet nelegat din primul an. Dar nu e singur. În camera mea sunt şapte cadeți. Patru bărbaţi nelegaţi. Trei femei, dintre care doar două sunt nelegate – scot un sunet de surpriză când o recunosc pe cea legată, care aleargă spre uşă şi o trânteşte în urma ei.

Ea le-a deschis uşa. Nu există altă explicaţie.

Restul sunt toţi înarmaţi. Toţi sunt hotărâţi să mă ucidă. Toţi stau între mine şi uşa închisă.

Strâng mânerele pumnalelor în mâini, respirând tot mai repede.

— Bănuiesc că n-are rost să vă rog frumos să plecaţi?

Va trebui să lupt ca să ies de aici.

— *Îndepărtează-te de perete. Nu-i lăsa să te încolţească!*

O observaţie pertinentă, însă nu există suficient spaţiu în această cameră cât o debara ca să mă desfăşor în voie.

— La naiba! V-am spus că armura ei e impenetrabilă! şuieră Oren din cealaltă parte a odăii, blocându-mi ieşirea.

Ticălosul naibii!

— Ar fi trebuit să te ucid la Treierat, recunosc.

Uşa e încuiată, dar sigur mă va auzi cineva dacă ţi...

O femeie se năpusteşte spre mine, sărind peste pat, dar mă

feresc, lipindu-mă de sticla rece a ferestrei. *Fereastra!*

— E prea sus. O să cazi în prăpastie şi nu pot ajunge acolo îndeajuns de repede!

Bine, nu iau în considerare fereastra. O altă femeie aruncă un pumnal spre mine, sfâşiindu-mi cămaşa de noapte când se implântă în şifonier, dar n-a atins carnea. Mă învârt, lăsând în urmă mâneca ruptă, şi ocolesc patul, aruncând unul dintre pumnale. Lama i se înfige în umăr, ţinta mea preferată, şi se prăbuşeşte la podea cu un strigăt, apăsându-şi rana.

Restul armelor mele sunt depozitate lângă uşă. La naiba! La naiba! *La naiba!*

— Gata cu aruncatul lucrurilor! Păstrează arma!

Pentru cineva care nu mă poate ajuta, Tairn n-are nicio problemă să-şi dea cu părerea.

— Trebuie să-i ţinteşti gâtul! strigă Oren. O voi face chiar eu!

Mut lama în mâna dreaptă şi parez un atac din stânga, crestând antebraţul celeilalte femei, apoi unul din dreapta, înfigând lama în coapsa unui bărbat. Pe altul îl lovesc cu călcâiul în burtă şi cade pe spate pe pat, cu tot cu sabie.

Însă acum sunt încolţită între birou şi dulap.

Au mai rămas doi.

Şi se năpustesc în aceeaşi clipă.

Pumnalul mi-e smuls din mână cu o uşurinţă îngrozitoare şi inima mi se face cât un purice când Oren mă prinde de gât, trăgându-mă spre el. Dau să-i secer genunchii, însă tălpile mele goale n-au niciun impact asupra lui când mă saltă de la podea, lăsându-mă fără aer în timp ce încerc să-l lovesc cu picioarele.

Nu! Nu! Nu!

Îi apuc braţul cu mâinile şi-l zgârii cu unghiile până îi dă sângele. S-ar putea să-i rămână cicatrici, însă nu-şi slăbeşte strânsoarea, strivindu-mi gâtul.

Aer. Nu mai am aer!

— *Aproape a ajuns!* îmi promite Tairn, cu un ton panicat.

Cine? Nu pot respira. Nu pot gândi.

— Ucide-o! strigă unul dintre cadeți. Ne va respecta doar dacă o eliminăm.

Pe Tairn îl vor.

Răgetul de furie al dragonului negru îmi explodează în cap când Oren îmi coboară puţin trupul şi mă răsuceşte, lipindu-mi spatele de pieptul lui. Cel puţin am picioarele pe podea, însă un văl negru mi se lasă peste ochi, plămânii străduindu-se din răsputeri să inhaleze oxigenul care nu există.

Ochii lacomi ai unei fete însângerate se aţintesc într-ai mei.

— Fă-o! comandă ea.

— Dragonul tău e al meu! îmi şuieră Oren la ureche, retrăgându-şi degetele din jurul gâtului meu.

În mână îi apare un pumnal şi simt mângâierea rece a metalului pe piele.

Aerul îmi năvăleşte în plămâni, iar oxigenul îmi pătrunde în sânge, suficient cât să mi se limpezească mintea şi să-mi dau seama ca până aici mi-a fost. O să mor. Mă cuprinde o tristeţe covârşitoare şi mă întreb dacă aş fi reuşit. Aş fi fost destul de puternică ca să absolv? Aş fi ajuns demnă de Tairn şi Andarna? Aş fi făcut-o mândră pe mama?

Vârful pumnalului îmi înţeapă pielea.

Uşa dormitorului sare în lături şi lemnul se face ţăndări când se izbeşte de perete, însă nu apuc să mă întorc să văd cine stă în prag, pentru că un ţipăt îmi străpunge urechile.

— *A mea!* strigă Andarna.

Pielea îmi freamătă de energia care îmi furnică de-a lungul şirei spinării, răspândindu-se în viteză până în vârfurile degetelor de la mâini şi picioare, iar la următoarea răsuflare nu se aude nimic în jurul meu. În cameră domneşte o linişte deplină.

— *Pleacă!* îmi comandă Andarna.

Clipesc şi-mi dau seama că fata din anul întâi din faţa mea are privirea fixă. Nu respiră. Nu se mişcă.

Nimeni n-o face.

Toată lumea din cameră a împietrit... cu excepţia mea.

Drept răspuns la Marele Război, dragonii au pus stăpânire pe tărâmurile vestice, iar grifonii, pe cele centrale, abandonând Ţinuturile Aride şi uitând de generalul Daramor, care aproape a distrus Continentul cu armata lui. Aliaţii noştri au navigat spre casele lor, iar când provinciile Navarrei s-au unit pentru prima dată în spatele scuturilor de protecţie, sub oblăduirea primilor călăreţi legaţi, am trăit o perioadă de pace şi prosperitate.

— NAVARRE, O ISTORIE NEEDITATĂ, DE COLONELUL LEWIS MARKHAM

CAPITOLUL 19

Ce. Mama. Dracului?

La prima vedere, am impresia că toţi cei din cameră s-au transformat în stane de piatră, dar ştiu că nu poate fi adevărat. Corpul lui Oren e cald în spatele meu, pielea e maleabilă sub degete când mă eliberez din strânsoarea lui şi-i împing la o parte antebraţul însângerat, înlăturând lama de la gât.

O singură picătură roşie alunecă de pe vârful tăişului şi cade pe podeaua de lemn, sângele prelingându-mi-se pe gât.

— *Repede! Nu-i pot ţine aşa!* mă zoreşte Andarna cu glas firav.

Ea a făcut asta? Scot mai multe respiraţii şuierătoare prin traheea zdrobită, apoi mă strecor pe sub antebraţul lui Oren şi-l ocolesc în tăcere.

O tăcere totală şi nepământeană.

Observ că ceasul de pe birou nu mai ticăie când mă strecor între cotul lui Oren şi un tip care a fost în A Doua Aripă. Nimeni nu respiră. Privirile tuturor sunt îngheţate. La stânga, femeia pe care am tăiat-o stă aplecată, strângându-se de mână, iar bărbatul pe care l-am înjunghiat se sprijină de perete, holbându-se îngrozit la coapsa lui.

Măsurând trecerea timpului prin bătăile accelerate ale inimii, mă împleticesc spre singurul loc gol din cameră, însă drumul către uşa acum deschisă nu e liber.

Xaden umple pragul ca un fel de înger întunecat şi răzbunător, mesagerul reginei zeilor. E complet îmbrăcat şi cu chipul transfigurat de o furie pură, cu umbrele întinse pe pereţi de o parte şi de alta a lui, suspendate în aer.

Pentru prima dată de când am traversat Parapetul, mă simt atât de uşurată să-l văd, încât îmi vine să plâng.

Andarna geme în mintea mea... şi se dezlănţuie haosul.

Greaţa îmi ia cu asalt stomacul.

— *Fir-ar să fie, era şi timpul!* mârâie Tairn.

Privirea lui Xaden se opreşte asupra mea şi, pentru o fracţiune de secundă, ochii lui de nuanţa onixului îi trădează şocul, apoi se apropie cu paşi mari şi cu umbrele unduindu-se în jurul lui, oprindu-se lângă mine. Când pocneşte din degete, camera e inundată de strălucirea luminilor-magice care plutesc deasupra noastră.

— Sunteţi *morţi* cu toţii!

Vocea lui Xaden e nefiresc de calmă, ceea ce o face şi mai înfricoşătoare.

Toţi cadeţii se întorc spre el.

— Riorson!

Pumnalul lui Oren zăngăneşte pe podea.

— Crezi că scapi dacă te predai?

Tonul înşelător de blând al lui Xaden, la fel de fatal ca o lovitură de pumnal, îmi face pielea de găină pe braţe.

— E împotriva Codexului să ataci un alt călăreţ în somn!

— Dar ştii că el n-ar fi trebuit niciodată să se lege de ea! protestează Oren, care îşi ridică mâinile cu palmele spre noi, în semn de capitulare. Tu mai ales ai toate motivele să-i vrei morţi pe cei slabi. Noi doar corectăm o greşeală!

— Dragonii nu fac greşeli!

Umbrele lui Xaden se înfăşoară în jurul gâtului fiecărui atacator, în afară de al lui Oren, apoi se încleştează. Cadeţii se zbat, dar n-are niciun rost. Se învineţesc la faţă, însă umbrele îi strâng în continuare, până când cad toţi în genunchi, prăbuşindu-se în faţa mea ca nişte marionete.

Nu găsesc în inimă nicio urmă de compasiune pentru ei.

Xaden înaintează ca un prădător, ca şi cum ar avea tot timpul din lume, iar când îşi întinde palma, alte spirale de întuneric îmi ridică pumnalul scăpat pe podea.

— Lasă-mă să-ţi explic! spune Oren cu ochii pe lamă, tremurând.

— Am ascultat tot ce era de ascultat! zice Xaden, care apucă mânerul pumnalului. Ar fi trebuit să te ucidă în poiană, dar ea e miloasă. Un defect pe care eu nu-l am.

Aruncă pumnalul cu o asemenea viteză, încât abia observ mişcarea. Pe gâtul lui Oren apare o linie orizontală, din care i se revarsă sânge pe gât şi pe piept.

Se apucă de grumaz, un gest de altfel inutil, iar în clipa următoare se prăbuşeşte pe podea, o băltoacă purpurie formându-se în jurul lui.

— La naiba, Xaden! spune Garrick când intră cu sabia scoasă, uitându-se repede prin cameră. N-ai avut timp să pui întrebări?

Privirea i se mută asupra mea, cercetându-mă de parcă ar vrea să-mi evalueze rănile, apoi i se opreşte pe rana de la gât.

— N-a fost nevoie! răspunde tăios Xaden în timp ce intră Bodhi, care evaluează şi el rapid situaţia.

Încă mă uimeşte asemănarea dintre veri. Bodhi are acelaşi ten bronzat şi aceeaşi linie proeminentă a sprâncenelor ca Xaden, însă nu are trăsături la fel de colţuroase, iar ochii îi sunt de o nuanţă mai deschisă de căprui. Arată ca o versiune mai blândă şi mai prietenoasă a vărului său mai mare, însă corpul meu nu ia foc de fiecare dată când îl văd, aşa cum reacţionează

în preajma lui Xaden. Sau poate că Oren tocmai mi-a spulberat simţul raţiunii.

Un hohot de râs neadecvat îmi scapă de pe buze, iar cei trei bărbaţi mă privesc de parcă m-am lovit la cap.

— Stai să ghicesc... începe Bodhi, masându-şi ceafa. Trebuie să facem curăţenie?

— Cheamă ajutoare dacă ai nevoie! răspunde Xaden şi dă din cap.

Cadavre.

Sunt în viaţă. Sunt în viaţă. Sunt în viaţă! Îmi repet mantra în minte în timp ce Xaden şterge sângele de pe pumnalul meu pe tunica lui Oren.

— Da. Eşti în viaţă! spune Xaden, care păşeşte peste cadavrul lui Oren şi peste încă două, smulgându-mi pumnalul din umărul femeii căzute înainte să ajungă la dulap.

Nici măcar n-o recunosc şi totuşi a încercat să mă omoare.

Garrick şi Bodhi scot primele cadavre din cameră.

— Nu mi-am dat seama că am rostit cuvintele cu voce tare.

Genunchii îmi tremură şi mă copleşeşte iar senzaţia de greaţă. La naiba, am crezut că am depăşit genul ăsta de reacţii la adrenalină, dar iată-mă tremurând ca o frunză în timp ce Xaden îmi scotoceşte prin şifonier, de parcă n-ar fi ucis şase oameni ceva mai devreme.

De parcă măcelul ăsta ar fi ceva obişnuit.

— E din cauza şocului, spune el, luându-mi mantia din cuier, apoi o pereche de cizme. Eşti rănită?

Cuvintele lui scurte şi la obiect rup zăgazurile durerii, care revine ca un val şi mă izbeşte direct în spate. S-a ales praful de efectele adrenalinei!

Fiecare răsuflare îmi înfige cioburi de sticlă în plămâni, aşa că inspir scurt şi superficial. Din fericire, reuşesc să stau în picioare şi mă dau înapoi până ce simt zidul de piatră lipit de partea nevătămată, lăsându-mi greutatea pe el.

— Hai, Violenţă!

Porecla jucăuşă intră în contradicţie cu tonul tensionat. Xaden îmi aruncă mantia pe braţ şi-mi aduce cizmele, ocolind cadavrele pe care mi le-a lăsat pe podea.

— Adună-te odată şi spune-mi unde eşti rănită!

A omorât şase oameni, fără să se aleagă nici măcar cu o picătură de sânge pe costumul din piele neagră ca noaptea. Cizmele cad pe podea cu un bufnet, chiar lângă picioarele mele, iar mantia aterizează pe fotoliul mic din colţ.

Abia pot respira, dar oare pot risca să-mi arăt slăbiciunea în faţa lui?

Îi simt degetele calde sub bărbie, când îmi înalţă capul, iar privirile ni se încrucişează. Stai... mi se pare mie sau zăresc o umbră de panică în ochii lui?

— Respiri ca naiba, deci bănuiesc că are legătură cu...

— Coastele, închei înainte să ghicească.

Să maschez durerea n-o să funcţioneze cu el.

— Tipul din pat m-a lovit în coaste cu sabia, dar cred că sunt doar învineţite.

N-am auzit pocnetul vestitor de oase rupte.

— Trebuie să fi fost o sabie tocită, spune Xaden, care îşi înalţă o sprânceană neagră. Doar dacă nu cumva are vreo legătură cu motivul pentru care dormi îmbrăcată cu vesta de piele.

— *Ai încredere în el!* îmi comandă Tairn.

— *Nu-i aşa uşor!*

— *Trebuie să fie de acum.*

— Sunt solzi de dragon.

Ridic braţul drept şi mă întorc lent, ca să poată vedea gaura din cămaşa de noapte.

— Mira mi-a făcut-o. Aşa am supravieţuit atât de mult.

Oscilează cu privirea între corpurile noastre, strângând din buze înainte să încuviinţeze o singură dată din cap.

— Ingenios! Deşi aş spune că există mai multe motive pentru care ai ajuns atât de departe.

Înainte să apuc să-l contrazic, ochii i se îndreaptă spre gâtul meu şi se încruntă la ceea ce bănuiesc că e urma vineţie a unei mâini.

— Ar fi trebuit să-l ucid mai lent!

— Sunt bine.

Nu sunt.

Ochii lui îi găsesc din nou pe ai mei.

— Niciodată să nu mă minţi!

Rosteşte cu atâta ferocitate cuvintele, împingându-le printre dinţii încleştaţi, încât dau imediat din cap, îndrumată de instinct. O promisiune tăcută.

— Mă doare, recunosc.

— Lasă-mă să văd!

Deschid şi închid gura de două ori.

— E o cerere sau un ordin?

— Ia-o cum vrei, atât timp cât mă laşi să văd dacă nenorocitul ăla ţi-a rupt coastele.

Strânge din pumni.

Intră alţi doi bărbaţi, urmaţi îndeaproape de Garrick şi Bodhi. Toţi sunt... îmbrăcaţi. Complet îmbrăcaţi la – mă uit la ceas – două dimineaţa.

— Luaţi-i pe cei doi, iar noi îl aducem pe ultimul! le ordonă Garrick, iar băieţii se pun pe treabă, cărând ultimul cadavru afară din dormitor.

Îmi sare în ochi faptul că toţi au relicve ale rebeliunii care li se încolăcesc pe braţe, însă păstrez observaţia pentru mine.

— Mulţumesc! spune Xaden, apoi se întoarce din nou spre mine. Acum, lasă-mă să-ţi văd coastele! Pierdem timp.

Înghit nodul din gât, dar nu protestez. Mai bine să aflu dacă sunt rupte.

Mă întorc cu spatele la el, însă îi pot vedea chipul în

oglinda din podea până-n tavan în timp ce-mi ridic materialul cămăşii de noapte deasupra sânilor, lăsându-mi spatele, gol.

— Trebuie să...

— Ştiu să desfac un corset!

Maxilarul i se încordează o dată, iar ceva care-mi aminteşte de o poftă animalică îi străbate scurt expresia înainte să-şi ascundă reacţia.

Apoi Xaden îmi dă părul peste umăr cu o blândeţe surprinzătoare şi, când îi simt degetele pe trup, îmi reprim un fior şi-mi încordez muşchii, ca să nu-mi arcuiesc spatele la atingerea lui.

Ce naiba e în neregulă cu mine? Deşi încă am sânge pe duşumea, răsuflu tot mai greu dintr-un motiv complet *greşit*, în timp ce el îmi desface repede şireturile, începând cu cele de jos. Nu minţea. Chiar ştie să se descurce cu un corset.

— Cum naiba te bagi singură în chestia asta în fiecare dimineaţă? mă întreabă, dregându-şi glasul cât îmi descoperă spatele centimetru cu centimetru.

— Sunt ciudat de flexibilă. Are legătură cu ruptul oaselor şi sucitul articulaţiilor, îi răspund peste umăr.

Ochii ni se întâlnesc, iar căldura îmi flutură în stomac. Momentul dispare la fel de repede cum a venit şi-mi dă jos armura, inspectându-mi partea dreaptă a trupului. Degetele lui îmi mângâie coastele cu blândeţe, apoi apasă cu grijă.

— Ai o vânătaie de toată frumuseţea, dar nu cred că sunt rupte.

— Aşa credeam şi eu. Mulţumesc că ai verificat!

Ar trebui să fie stânjenitor, dar nu e, chiar dacă îmi leagă şireturile înapoi, strângându-le cu atenţie.

— O să trăieşti. Întoarce-te!

Îl ascult, trăgându-mi înapoi cămaşa de noapte peste umeri. Apoi el se lasă în genunchi pe podea, în faţa mea.

Ochii mi se fac cât cepele. Xaden Riorson îngenunchează

înaintea mea, cu părul negru la nivelul perfect ca să-mi trec degetele prin el. E probabil singurul lucru moale din înfăţişarea lui. Câte femei şi-au trecut degetele prin el?

De ce naiba îmi pasă?

— O să trebuiască să mergi, chiar dacă te doare, şi e important să ne mişcăm repede, spune el, apucând o cizmă şi bătându-mă uşor pe picior. Îl poţi ridica?

Dau din cap şi îl ridic, iar din minte îmi dispare orice gând raţional când îmi pune cizmele şi le leagă pe rând şireturile.

E acelaşi bărbat care n-avea nicio reţinere să mă omoare cu câteva luni în urmă, însă creierul meu nu poate înregistra diferenţa dintre cele două laturi ale lui.

— Să mergem!

Îmi trece mantia peste umeri şi o închide la gât, de parcă aş fi ceva preţios. Acum chiar ştiu că sunt în şoc, fiindcă numai preţioasă nu sunt în ochii lui Xaden Riorson. Privirea îi alunecă peste părul meu, clipeşte o dată şi-mi pune gluga, acoperind cascada argintie. Apoi mă apucă de mână şi mă trage pe coridor. Degetele îi sunt puternice când se înfăşoară în jurul alor mele, şi mă ţine ferm, dar fără să le strângă prea tare.

Celelalte uşi sunt închise. Atacul nu a fost nici măcar suficient de zgomotos cât să-mi deranjeze vecinii. Chiar dacă aş fi putut scăpa din încleştarea lui Oren, aş fi murit dacă nu-şi făcea apariţia Xaden. Dar *cum* s-a întâmplat asta?

— Încotro mergem?

Coridoarele sunt însufleţite de strălucirea discretă a luminilor-magice albastre, care îi anunţă pe cei care n-au ferestre că noaptea încă nu s-a sfârşit.

— Dacă o să continui să vorbeşti atât de tare, cineva o să ne audă şi o să ne oprească înainte să ajungem undeva.

— Nu ne-ai putea ascunde în umbre sau ceva de genul?

— Fireşte, pentru că un nor gigantic de întuneric care străbate coridoarele n-ar ridica atâtea suspiciuni ca un cuplu care

se furişează.

Îmi aruncă o privire care mă opreşte să-l contrazic.

Are dreptate.

Nu că am fi un cuplu.

Nu că nu m-aş căţăra pe el ca pe un copac, dacă am fi în cu totul alte circumstanţe. Gândul mă face să tresar când ajungem pe coridorul principal al clădirii în care se află dormitoarele. Niciodată, *niciodată* nu vor exista circumstanţele potrivite în ceea ce-l priveşte, cu atât mai puţin imediat după ce a executat şase oameni.

Însă, în apărarea mea, şi într-un fel bolnav şi scrântit, salvarea lui a fost a naibii de sexy, chiar dacă mă târăşte după el pe coridor cu o viteză ameţitoare. Chiar dacă a făcut-o doar pentru că viaţa lui e legată de a mea. Pieptul îmi ţipă după un răgaz, dar nu ne oprim, Xaden conducându-mă pe lângă scara în spirală care duce spre dormitoarele celor din anii doi şi trei, apoi prin rotondă.

Vor trece săptămâni până când mi se vor vindeca complet coastele.

Singurul sunet e cel făcut de cizmele noastre pe podeaua de marmură când intrăm în aripa academică. În loc s-o ia la stânga, pe lângă sala de gimnastică, coteşte la dreapta spre un rând de trepte care ştiu că duce la depozit.

La jumătatea drumului se opreşte şi aproape că mă izbesc de sabia prinsă la spatele lui. Apoi face un gest cu mâna dreaptă, ţinând-o pe a mea cu stânga.

Clic. Xaden împinge pietrele şi se deschide o uşă secretă.

— Pe toţi dracii! murmur la vederea tunelului vast ivit înaintea noastră.

— Sper că nu te temi de întuneric.

Mă trage înăuntru, în bezna sufocantă, şi închide uşa.

E în regulă. E absolut în regulă.

— Dar în caz că ţi-e, spune el cu voce tare, pocnind din

degete.

Deasupra noastră apare o lumină-magică.

— Mersi!

Tunelul e susţinut de arcade din piatră, iar podeaua e netedă de parcă ar fi fost străbătută mai mult decât dă de înţeles intrarea. Miroase a pământ, deşi nu e umezeală, şi pare să continue la nesfârşit.

Xaden îmi dă drumul la mână şi porneşte înainte.

— Ţine pasul!

— Ai putea fi...

Tresar. La naiba, mă doare pieptul!

— Puţin mai amabil?

Îmi târăsc picioarele după el şi îmi dau jos gluga.

— N-am de gând să te cocoloşesc aşa cum procedează Aetos, zice Xaden fără să se întoarcă. Asta nu va face decât să te omoare imediat ce părăseşti Basgiathul.

— Nu mă cocoloşeşte!

— O face şi ştii prea bine asta. Ba chiar deteşti când se comportă astfel, dacă mă iau după tensiunea dintre voi.

Încetineşte pasul şi merge alături de mine.

— Sau am interpretat greşit lucrurile?

— Dain crede că locul ăsta e prea periculos pentru cineva... ca mine, iar după câte s-au întâmplat, nu sunt sigură că-l mai pot contrazice.

Dormeam. E singurul moment în care ar trebui să avem siguranţa garantată.

— Nu cred că voi mai putea dormi vreodată, spun, privindu-i pe furiş profilul enervant de superb. Şi dacă îţi *trece* măcar prin cap să-mi propui să dormi cu mine de acum încolo, ca să mă protejezi...

Pufneşte batjocoritor.

— Nici vorbă! Nu mi-o trag cu cei din primul an – n-am făcut-o nici când eram *eu* în primul an – cu atât mai puţin... cu

tine.

— A zis cineva ceva despre sex? i-o întorc arţăgoasă, blestemând durerea tot mai intensă din dreptul coastelor. Ar trebui să fiu masochistă ca să mă culc cu tine şi te asigur că nu sunt.

Fanteziile nu se pun la socoteală.

— Masochistă, hm?

Un colţ al gurii i se ridică într-un rânjet.

— Nu prea pari genul drăgăstos în dimineaţa de după, cu îmbrăţişări şi toate cele, spun, iar pe buze îmi apare un zâmbet. Doar dacă nu cumva îţi faci griji că *eu* te voi ucide pe *tine* în somn.

Cotim, iar tunelul continuă.

— Nu-mi fac deloc griji în privinţa *asta*. Chiar aşa violentă cum eşti şi cu abilităţile alea de mânuire a pumnalelor, nu sunt sigur c-ai putea omorî nici măcar o muscă. Să nu crezi că n-am observat c-ai reuşit să-i răneşti pe trei dintre atacatori, dar nu i-ai ucis.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

— N-am ucis niciodată pe cineva, îi şoptesc de parcă ar fi un secret.

— Va trebui să treci peste asta. După absolvire vom fi nişte arme şi trebuie să ne perfecţionăm înainte să ieşim pe porţi.

— Într-acolo mergem? Dincolo de porţi?

Sunt complet dezorientată.

— Mergem să-l întrebăm pe Tairn ce naiba s-a întâmplat, spune Xaden, încordându-şi maxilarul. Şi nu mă refer la atac. Cum dracu' au reuşit să-ţi spargă încuietoarea?

Ridic din umeri, dar nu mă obosesc să-i explic. Nu m-ar crede. Abia dacă îmi vine mie să cred.

— Ar fi bine să ne dăm seama, pentru ca situaţia din seara asta să nu se mai repete. Refuz să dorm pe podeaua ta ca un câine de pază.

— Stai! Ăsta e un alt drum spre terenul de zbor?

Fac tot posibilul să blochez mintal durerea din gât şi coaste.

— *Mă aduce la tine*, îi spun lui Tairn.

— *Ştiu!*

— *Ai de gând să-mi explici ce s-a întâmplat acolo?*

— *Aş face-o, dac-aş şti.*

— Da, confirmă Xaden, iar tunelul coteşte din nou. Nu-i o cale prea cunoscută. Aşa c-o să te rog să pui micul tunel în dosarul cu secrete pe care le păstrezi despre mine.

— Lasă-mă să ghicesc: vei afla dacă spun?

— Da, zice el, rânjind din nou, dar mă uit repede în altă parte, înainte să-mi remarce privirea stăruitoare.

— Ai de gând să-mi promiţi o altă favoare în schimb?

Poteca începe să urce, iar panta e oricum, dar numai uşor de parcurs, nu. Fiecare răsuflare îmi aminteşte de ce s-a întâmplat cu mai puţin de o oră în urmă.

— O favoare din partea mea e mai mult decât suficient. În plus, am ajuns deja la o asigurare mutuală de distrugere reciprocă, Sorrengail. Acum te descurci singură sau trebuie să te car?

— Sună ca o insultă, nu ca o ofertă.

— Începi să te prinzi! spune, însă încetineşte ca să-şi potrivească pasul cu al meu.

Pământul îmi fuge de sub picioare, de parcă s-ar zgâlţâi, dar ştiu că nu-i aşa. Totul e doar în capul meu, rezultatul durerii şi al stresului. Mă împleticesc.

Xaden îmi trece un braţ pe după talie, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Urăsc felul în care bătăile inimii mi se accelerează la atingerea lui, dar nu protestez. Nu vreau să-i fiu recunoscătoare pentru nimic, dar, zeilor, mirosul de mentă mă înnebuneşte!

— Ce făceai în noaptea asta?

— Ce te îndeamnă să mă întrebi?

Tonul lui îmi sugerează clar că n-ar fi trebuit s-o fac. Problema lui.

— Ai ajuns în camera mea în câteva minute şi nu eşti tocmai îmbrăcat pentru somn.

Ce mama naibii, are o sabie prinsă la spate!

— Poate că şi eu dorm în armură.

— Atunci ar trebui să-ţi alegi parteneri de pat mai de încredere.

Pufneşte şi pe buze-i apare un zâmbet rapid. Unul real. Nu cel fals şi forţat pe care m-am obişnuit să-l văd, nici rânjetul arogant. Un zâmbet sincer, izbitor, la care nu rămân nicidecum indiferentă.

Însă dispare la fel de repede cum a apărut.

— Deci n-ai de gând să-mi spui? îl întreb.

Tăcerea lui m-ar frustra dacă nu aş avea dureri atât de mari. Şi nici nu înţeleg de ce trebuie să mă ducă la Tairn, dacă pot vorbi cu el oricând vreau.

Doar dacă nu cumva vrea să vorbească *el* însuşi cu Tairn, ceea ce denotă... un tupeu fantastic.

— Nu! Treburi de anul trei.

Îmi dă drumul când ajungem în faţa peretelui de piatră de la capătul tunelului, apoi face câteva gesturi cu mâna şi se aude un alt *clic*.

Împinge uşa şi ieşim în aerul rece şi tăios de noiembrie.

— Ce naiba! şoptesc.

Uşa e construită într-un turn de bolovani situat în partea estică a terenului.

— E camuflată.

Xaden îşi flutură mâna şi uşa se închide, integrându-se perfect în turnul improvizat, de parcă ar face parte din bolovani.

Se aude un sunet pe care acum îl recunosc drept o bătaie constantă de aripi, apoi disting siluetele a trei dragoni pe cer,

estompând lumina stelelor în timp ce coboară. Pământul se cutremură când aterizează înaintea noastră.

— *Bănuiesc că liderul de aripă vrea să-mi vorbească?*

Tairn face un pas înainte, iar Sgaeyl îl urmează cu aripile strânse, mijindu-şi ochii aurii spre mine.

Andarna trece printre ghearele lui Sgaeyl şi aleargă în salturi spre noi. Alunecă ultimii metri şi-şi înfige ghearele în sol, oprindu-se în faţa mea, apoi îşi întinde botul spre coastele mele, în vreme ce mă străbat un sentiment acut de panică şi alte senzaţii care ştiu că nu-mi aparţin.

— Nu sunt rupte, o asigur, trecându-mi mâna peste crestele denivelate de pe capul ei. Sunt doar învineţite.

— *Eşti sigură?* mă întreabă, cu ochii mari de îngrijorare.

— Pe cât de sigură pot fi.

Mă forţez să afişez un zâmbet. A meritat să-mi târăsc picioarele până aici, în toiul nopţii, ca să-i alung teama.

— Da, vreau să vorbim! Ce fel de puteri nenorocite ai canalizat prin ea? îi cere socoteală Xaden, uitându-se la Tairn de parcă n-ar fi... Tairn.

Da. Un tupeu fantastic. Fiecare muşchi din corp mi se încordează şi sunt convinsă că Tairn îl va incinera pe Xaden pentru obrăznicie.

— *Nu e treaba ta ce aleg sau nu să canalizez spre călăreţul meu!* îi răspunde dragonul negru cu un mârâit.

O, da, lucrurile nici că ar putea să meargă mai bine de atât!

— A spus... încep.

— L-am auzit! mă întrerupe Xaden, fără să mă privească.

— Ce ai făcut?

Sprâncenele mi se ridică până la linia părului, iar Andarna se retrage lângă ceilalţi. Dragonii comunică doar cu călăreţii lor. Aşa am fost învăţată.

— E şi treaba mea, dacă ai pretenţia s-o protejez! îi aruncă Xaden, ridicându-şi vocea.

— *Ţi-am trimis fără probleme mesajul, fiinţă umană!*

Tairn îşi roteşte capul în acea mişcare şerpuitoare care mă pune în alertă. Nu-i doar agitat.

— Şi *abia* am ajuns la timp! spune Xaden printre dinţii încleştaţi. Dacă întârziam treizeci de secunde, ar fi fost moartă.

— *Aş zice că ţi-au fost dăruite treizeci de secunde!* răspunde Tairn cu un mârâit ameninţător.

— Şi vreau să ştiu ce dracu' s-a întâmplat acolo!

Respir cu greutate.

— *Nu-l răni!* îl implor pe Tairn. *Mi-a salvat viaţa!*

N-am văzut pe nimeni care să îndrăznească măcar să *vorbească* cu dragonul altui călăreţ, darămite să ţipe la unul aşa de puternic precum Tairn, care mârâie drept răspuns.

— Trebuie să ştim ce s-a întâmplat în camera aia!

Pentru o bătaie de inimă, privirea întunecată a lui Xaden taie prin mine ca un pumnal, apoi şi-o aţinteşte din nou asupra dragonului, fără să-şi mascheze furia.

— *Nici să nu îndrăzneşti să încerci să mă citeşti, fiinţă umană, altfel vei regreta!*

Tairn deschide gura şi-şi răsuceşte limba într-o mişcare mult prea familiară.

O iau din loc şi mă poziţionez între cei doi, împingându-mi bărbia înainte spre dragonul negru.

— E doar puţin îngrozit. Nu-l pârjoli!

— *Cel puţin suntem de acord într-o privinţă!* îmi răsună în minte o voce feminină.

Sgaeyl.

Clipesc uimită spre dragonul Bleumarin Coadă-Pumnal, iar Xaden vine lângă mine.

— Mi-a vorbit!

— Ştiu. Am auzit! zice Xaden, încrucişându-şi braţele peste piept. E posibil pentru că ei doi formează o pereche. Din acest motiv am fost înlănţuit de tine.

— Pare atât de plăcut când o spui pe un asemenea ton!

— Nu e.

Xaden se întoarce spre mine.

— Dar exact aşa suntem acum, Violenţă. Încătuşaţi înlănţuiţi. Dacă tu mori, mor şi eu, aşa că am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat în dormitor, cum într-o clipă aveai pumnalul lui Seifert la gât, iar în următoarea erai în cealaltă parte a camerei. Ţi s-a manifestat pecetea lui Tairn? Spune adevărul! Acum!

Mă ţintuieşte cu privirea, fără să-şi desprindă ochii dintr-ai mei.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat! răspund cu sinceritate.

— *Natura trebuie să aibă totul în echilibru!* spune Andarna, de parcă ar recita date, la fel cum fac şi eu când sunt agitată. *E primul lucru pe care-l învăţăm.*

Mă răsucesc spre dragonul auriu, repetându-i lui Xaden ce a spus.

— Ce ar trebui să însemne asta? mă întreabă el pe mine, nu pe ea.

Bănuiesc că-l poate auzi doar pe Tairn, nu şi pe Andarna.

— *Ei bine, nu chiar primul*, continuă Andarna, care se aşază, fluturându-şi coada-împănată prin iarba acoperită de chiciură. *Primul lucru e că nu trebuie să ne legăm înainte să ajungem la maturitate.*

Îşi lasă capul într-o parte.

— *Sau poate că primul e unde sunt oile? Totuşi îmi plac mai mult caprele.*

— *Şi de asta Cozile-Împănate nu se leagă*, oftează Tairn, exasperat.

— *Las-o să explice!* îl îmboldeşte Sgaeyl, bătând cu ghearele în pământ.

— *Cozile-Împănate nu se leagă pentru că şi-ar putea transfera accidental darul oamenilor*, continuă Andarna. *Dragonii nu pot canaliza magia – nu cu adevărat – până nu*

sunt mari. Însă toţi ne naştem cu ceva special.

Îi transmit totul lui Xaden.

— Ca o pecete? întreb cu voce tare, ca să poată auzi şi el.

— *Nu,* răspunde Sgaeyl. *Pecetea e rezultatul combinării dintre puterea noastră şi abilitatea voastră de a o canaliza. Arată cine eşti cu adevărat în adâncul sufletului.*

Andarna se ridică, înălţându-şi mândră capul.

— *Însă eu ţi-am dat darul meu în mod direct. Pentru că încă sunt un dragon Coadă-Împănată.*

Îi repet cuvintele, uitându-mă cu ochii larg deschişi la Andarna. Nu se ştie aproape nimic despre dragonii din rasa Coadă-Împănată, fiindcă nu sunt văzuţi în afara Văii

Sunt protejaţi Sunt...

Înghit în sec. *Stai puţin! Ce* a spus?

— Încă eşti un dragon Coadă-Împănată?

— *Da! Pentru cel puţin câţiva ani, probabil.*

Clipeşte lent, apoi cască, unduindu-şi coada bifurcată.

Oh! Pe toţi zeii!

— Eşti... eşti un pui? şoptesc.

— *Nu sunt!* pufăie Andarna, eliberând rotocoale de abur în aer. *Am doi ani! Puii nu pot zbura!*

— Ce e? întreabă Xaden, plimbându-şi privirea de la Andarna la mine.

Mă uit urât la Tairn.

— Ai lăsat un dragon *tânăr* să se lege? Să se antreneze pentru război?

— *Ne maturizăm mult mai repede decât oamenii,* răspunde el, având tupeul să pară ofensat. *Şi nu sunt sigur că poate cineva să o* lase *pe Andarna să facă ceva.*

— Cât de repede? pufnesc. Are doi ani!

— *Va ajunge la maturitate într-un an sau doi, însă unii se dezvoltă mai greu decât alţii,* răspunde Sgaeyl. *Şi dac-aş fi ştiut că are de gând să se lege, m-aş fi opus vehement la Dreptul ei*

de Binefacere, adaugă dragonul bleumarin, aruncându-i Andarnei o privire dezaprobatoare.

— Stai! Andarna *e a ta? o* întreabă Xaden pe Sgaeyl.

Nu l-am auzit niciodată vorbind pe un asemenea ton. E... rănit.

— Ai ascuns-o de mine timp de doi ani?

— *Nu fi ridicol!* spune Sgaeyl şi pufăie zgomotos, aerul ciufulindu-i părul lui Xaden. *Chiar crezi că mi-aş lăsa puiul să se lege cât încă are pene?*

— *Părinţii ei au murit înainte să eclozeze,* răspunde Tairn.

Inima mi se frânge.

— Oh, îmi pare rău, Andarna!

— *Sunt înconjurată de o mulţime de bătrâni,* spune ea, de parcă asta ar compensa pierderea.

Dar, cum şi eu mi-am pierdut tatăl, ştiu că nu e aşa.

— *Nu destui ca să te ţină departe de câmp la Treierat!* bombăne Tairn. *Cozile-Împănate nu se leagă deoarece puterile lor sunt instabile. Imprevizibile.*

— Imprevizibile? repetă Xaden.

— *E ca şi cum i-ai da unui copil pecetea ta, lider de aripă. N-ai face-o, nu?* mârâie Tairn, iar Andarna se lasă pe piciorul lui din faţă.

— În numele zeilor, nu! Abia dacă o puteam controla când eram în primul an, spune Xaden, clătinând din cap.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Xaden pierzându-şi *vreodată* controlul. La naiba, aş da orice să văd aşa ceva! Să fiu eu cea cu care şi-l pierde. *Nicidecum.* Alung imediat gândul.

— *Exact. Dacă se leagă de prea tineri, pot să-şi ofere darurile direct călăreţilor, iar aceştia pot lua prea mult, ceea ce i-ar distruge.*

— Niciodată n-aş...

— *De aceea te-am ales!* mă întrerupe Andarna, punându-şi capul pe piciorul lui Tairn.

Cum de nu mi-am dat seama până acum? Ochii rotunzi, labele...

— *Fireşte că n-aveai de unde să ştii! Dragonii din rasa Coadă-Împănată nu trebuie văzuţi,* spune Tairn, aruncându-i perechii sale o privire piezişă.

— Dacă ar afla cei din conducere că orice călăreţ îi poate lua darurile pentru sine, în loc să depindă de propria pecete... începe Xaden, uitându-se lung la Andarna, care clipeşte din ce în ce mai rar.

— Ar fi vânată, închei încet.

— *De asta nu trebuie să spui nimănui despre ea,* spune Sgaeyl. *Sper că va ajunge la maturitate până când vei ieşi din cvadrant, iar bătrânii iau deja măsuri... mai stricte în privinţa Cozilor-Împănate.*

— N-o voi face! promit. Mulţumesc, Andarna! Orice ai făcut mi-a salvat viaţa!

— *Am oprit timpul,* îmi răspunde ea, iar gura i se deschide într-un căscat de-i trosnesc fălcile. *Însă doar pentru o perioadă scurtă.*

Stai! Ce? Cuvintele ei mă izbesc în moalele capului şi aproape că-mi pierd echilibrul. O privesc pe Andarna în ochii aurii şi uit de durere, de pământul solid de sub picioare, chiar şi de nevoia de a respira, străbătută de nenumărate valuri de şoc, la un pas să-mi pierd simţul raţiunii.

Nimeni nu poate opri timpul. *Nimic* nu-l poate opri. E... fără precedent.

— Ce a spus? întreabă Xaden, strângându-mă de umeri ca să mă susţină.

Tairn mârâie, iar un nor de abur ne învăluie pe amândoi.

— *Dacă aş fi în locul tău, mi-aş lua mâinile de pe călăreţul lui!* îl avertizează Sgaeyl.

Xaden slăbeşte strânsoarea, dar continuă să-şi ţină mâinile

pe umerii mei.

— Spune-mi ce ţi-a zis. Te rog!

Buzele i se unesc într-o linie subţire şi ştiu că ultimele cuvinte l-au costat.

— Poate opri timpul, reuşesc să spun, forţând cuvintele să iasă. Pe durată scurtă.

Masca indiferenţei se destramă şi e prima dată când nu-l mai văd pe liderul de aripă neînfricat, cu aură mortală, pe care l-am întâlnit la Parapet. E complet stupefiat când privirea i se îndreaptă spre Andarna.

— Poţi opri timpul?

— *Şi acum amândouă putem*, spune ea, clipind adormită.

Simt cât e de epuizată. Să-mi canalizeze un asemenea dar în seara asta a vlăguit-o. Abia dacă-şi mai poate ţine ochii deschişi.

— Pe durată scurtă, şoptesc.

— Pe durată scurtă, repetă Xaden lent, de parcă ar procesa informaţia.

— Şi dacă folosesc prea mult puterea, te pot ucide? o întreb cu blândeţe pe Andarna.

— *Ne poţi ucide pe amândouă*, răspunde ea, stând pe toate cele patru labe. *Dar ştiu că n-o vei face.*

— O să mă străduiesc din răsputeri să fiu demnă de un astfel de dar!

Consecinţele deţinerii acestei puteri extraordinare mă izbesc ca o lovitură mortală.

— Mă va ucide şi pe mine profesorul Carr?

Toţi ochii se aţintesc fulgerător asupra mea, iar Xaden mă strânge şi mai tare de umeri, mângâindu-mă liniştitor cu degetele mari.

— Ce te face să crezi asta?

— L-a ucis pe Jeremiah!

Alung panica, împiedicând-o să preia controlul, şi mă

concentrez pe scânteile aurii din ochii de nuanţa onixului ai lui Xaden.

— L-ai văzut frângându-i gâtul ca pe o surcea în faţa întregului cvadrant!

— Jeremiah a fost un intinsic, spune Xaden cu voce joasă. Citirea gândurilor e o infracţiune capitală. Ştii asta.

— Şi ce vor face dacă află că pot opri timpul?

Sângele îmi îngheaţă în vene.

— Nu vor afla! îmi promite Xaden. Nimeni nu le va spune. Nici tu. Nici eu. Nici ei.

Flutură o mână spre trioul de dragoni.

— Înţelegi?

— *Are dreptate*, spune Tairn. *Nu pot afla. Şi nu avem de unde să ştim cât timp vei avea abilitatea. Darurile Cozilor-Împănate dispar când ajung la maturitate şi încep să canalizeze putere.*

Andarna cască din nou, moartă de oboseală.

— *Du-te să dormi!* îi spun. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat în noaptea asta!

— *Să mergem, Aurio! o* îndeamnă Tairn, apoi toţi trei se înclină uşor şi-şi iau avânt spre cer, iar vântul îmi mângâie scurt, dar cu putere, faţa.

Andarna se chinuie să ţină pasul şi bate de două ori mai tare din aripi, dar Tairn coboară şi zboară pe sub ea, preluându-i greutatea şi luând-o spre Vale.

— Promite-mi că nu vei spune nimănui despre oprirea timpului! îmi cere Xaden, dar pare mai degrabă o poruncă. Nu numai pentru siguranţa ta. Abilităţile rare, păstrate secrete, sunt cea mai valoroasă monedă de schimb pe care o deţinem.

Mă încrunt şi îi studiez liniile desăvârşite ale relicvei rebeliunii care i se încolăcesc în sus pe gât, însemnându-l ca pe fiul unui trădător, avertizând pe toată lumea că nu se poate avea

încredere în el. Poate că mă atenţionează să păstrez tăcerea pentru propriul câştig, ca să mă folosească mai târziu.

Cel puţin asta înseamnă că intenţionează să mă ţină în viaţă.

— Trebuie să ne dăm seama cum au reuşit cadeţii nelegaţi să pătrundă în dormitorul tău, spune Xaden.

— A fost un călăreţ cu ei. Cineva care a fugit înainte să soseşti. Probabil că ea a descuiat-o din exterior.

— Cine?

Se opreşte şi mă apucă cu blândeţe de cot, răsucindu-mă spre el.

Clatin din cap. N-o să mă creadă. Abia dacă-mi vine mie să cred.

— La un moment dat trebuie să învăţăm să avem încredere unul în celălalt, Sorrengail. Restul vieţilor noastre depinde de asta.

Furia îi joacă în privire.

— Acum spune-mi *cine* a fost!

Să învinuieşti un lider de aripă că a comis o infracţiune e cea mai periculoasă dintre toate acuzaţiile. Dacă ai dreptate, atunci e un eşec pentru cvadrant, fiindcă n-a ales cel mai bun lider de aripă. Dacă greşeşti, eşti mort.

— PERIOADA MEA DE CADET: MEMORII, DE GENERALUL AUGUSTINE MELGREN

CAPITOLUL 20

Dimineaţa următoare, căpitanul Fitzgibbons termină de citit lista morţii şi rulează pergamentul cât stăm grupaţi în formaţie, răsuflările noastre formând norişori de abur în aerul îngheţat.

— Oren Seifert! Le încredinţăm sufletele lui Malek!

Pentru şase dintre cele opt nume de pe listă nu simt niciun dram de tristeţe, mai ales când trebuie să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul ca să-mi alin durerea produsă de contuziile de un negru-albăstrui de pe coaste, ignorându-i pe cadeţii care se holbează la salba de vânătăi din jurul gâtului.

Ceilalţi doi de pe lista de azi erau călăreţi din anul trei, A Doua Aripă, ucişi în timpul unor exerciţii operaţionale desfăşurate la graniţa cu Braevick, conform bârfelor de la micul-dejun, şi mă întreb dacă acolo a fost şi Xaden, înainte să vină să mă salveze noaptea trecută.

— Nu-mi vine să cred că au încercat să te ucidă în somn!

Rhiannon încă fierbe la micul-dejun, după ce le-am povestit celor de la masa noastră ce s-a întâmplat.

Poate că Xaden se străduieşte să păstreze evenimentele din noaptea trecută secrete, ca să ascundă ce povară reprezint pentru el, fiindcă nimeni altcineva din conducere nu ştie. N-a spus niciun cuvânt după ce i-am mărturisit cine a descuiat uşa, aşa că nu ştiu dacă mă crede sau nu.

— Partea cea mai rea e că am impresia că încep să mă obişnuiesc.

Fie mă pricep de minune să ignor ce nu-mi convine, fie chiar mă obişnuiesc să fiu mereu o ţintă.

Căpitanul Fitzgibbons face câteva anunţuri neimportante, însă uit de el când cineva se îndreaptă cu paşi mari în direcţia noastră, străbătând spaţiul care desparte Divizia Flacără de Divizia Coadă din A Patra Aripă.

Ca întotdeauna, inima mea fraieră, mânată de hormoni, începe să bată mai repede când dau cu ochii de Xaden. Chiar şi cele mai eficiente otrăvuri vin frumos împachetate, iar asta se poate spune şi despre el – pe cât e de frumos, pe atât e de letal. Afişează un calm înşelător, însă îi pot simţi încordarea de parcă ar fi a mea, ca o panteră care se apropie de pradă. Vântul îi răvăşeşte părul şi oftez din cauza avantajului nedrept pe care-l are faţă de toţi bărbaţii din curtea interioară. Nici măcar nu se străduieşte să *arate* sexy... pur şi simplu e.

Oh, la naiba! Exact senzaţia asta – felul în care-mi ţin respiraţia şi în care mi se încordează tot trupul când e în preajmă – e motivul pentru care nu m-am culcat cu nimeni şi n-am *sărbătorit* la fel ca restul prietenilor mei perfect normali. Sentimentul ăsta mă împiedică să doresc... pe altcineva.

Pentru că-l doresc pe *el*.

Nu există suficiente înjurături pe lume pentru asta.

Privirea îi stăruie într-a mea îndeajuns cât să-mi crească pulsul, apoi i se adresează lui Dain, ignorând anunţurile lui Fitzgibbons.

— Facem o schimbare în detaşamentul tău!

— Poftim? întreabă Dain, îndreptându-se de spate. Tocmai am luat patru cadeți după desființarea celui de-Al Treilea Detaşament.

— Da! confirmă Xaden, uitându-se spre dreapta, unde toţi membrii celui de-Al Doilea Detaşament din Divizia Coadă stau

în poziţie de drepţi. Beldden, facem o schimbare!

— Da, domnule!

Liderul de detaşament încuviinţează o dată din cap.

— Aetos, Vaughn Penley iese de sub comanda ta şi-l primeşti pe Liam Mairi din Divizia Coadă.

Dain închide brusc gura, dar nu protestează.

Urmărim cum cei doi cadeți din primul an fac schimb de locuri. Penley a fost cu noi doar de la Treierat, aşa că detaşamentul original nu-i oferă salutări prea călduroase, dar ceilalţi trei bombăne nemulţumiţi.

Liam dă din cap spre Xaden, iar stomacul mi se întoarce pe dos. Ştiu de ce l-a pus sub comanda lui Dain. Tipul e masiv, la fel de înalt ca Sawyer şi de bine făcut ca Dain, cu păr blond-deschis, nas proeminent şi ochi albaştri, iar relicva rebeliunii care i se încolăceşte pe mână, apoi îi dispare sub mâneca tunicii îi trădează misiunea.

— *Nu* am nevoie de gardă de corp! pufnesc către Xaden.

Oare am întrecut măsura adresându-mă astfel unui lider de aripă? Categoric. Îmi pasă? Nici cât negru sub unghie.

Xaden mă ignoră şi i se adresează lui Dain.

— Statistic vorbind, Liam e cel mai puternic cadet din primul an din cvadrant. A scos cel mai bun timp la Mănuşa-de-Oţel, n-a pierdut nicio confruntare şi s-a legat de un Roşu Coadă-Pumnal foarte puternic. Orice detaşament ar fi norocos să-l aibă şi e tot numai al tău, Aetos. Îmi poţi mulţumi când vei câştiga întrecerea Detaşamentelor în primăvară.

Liam intră în formaţie, preluând locul lui Penley în spatele meu.

— N-am. Nevoie. De. Gardă. De. Corp! repet ceva mai tare de data asta.

Mă doare-n cot dacă mă aude cineva.

Unul dintre cadeţii din primul an din spatele meu respiră sacadat, cu siguranţă îngrozit de îndrăzneala mea.

— Mult succes cu această abordare! pufneşte Imogen.

Xaden trece pe lângă Dain şi se poziţionează în faţa mea, invadându-mi spaţiul personal.

— Şi totuşi ai, după cum am descoperit amândoi azi-noapte. Nu pot fi mereu lângă tine. Dar Liam, aici de faţă – face un gest spre tyrrianul blond din spatele meu –, e în primul an, prin urmare, te va însoţi *la fiecare* curs, la *fiecare* confruntare, ba chiar l-am înscris la îndatoririle de la bibliotecă, aşa că sper că te vei obişnui cu el, Sorrengail.

— Întreci măsura!

Unghiile îmi muşcă palmele.

— Şi încă n-ai văzut nimic! mă avertizează el cu voce joasă, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Orice ameninţare la adresa ta e o ameninţare la adresa mea. Şi după cum am menţionat deja, am lucruri mai importante de făcut decât să dorm pe podeaua ta!

Roşeaţa îmi urcă pe gât şi-mi colorează obrajii.

— *Nu* doarme în camera mea!

— Bineînţeles că nu!

Are *tupeul* să afişeze un zâmbet înnebunitor, iar trupul meu trădător reacţionează din nou.

— L-am mutat într-una de lângă a ta. N-aş vrea să *întrec măsura!*

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre locul său din fruntea formaţiei noastre.

— La dracu’ cu dragonii-pereche! şuieră Dain, cu privirea aţintită înainte.

Căpitanul Fitzgibbons termină de făcut anunţurile şi coboară de pe estradă, semnalul că putem rupe rândurile, însă comandantul Panchek revendică imediat podiumul. Şi-a făcut un obicei din a evita formaţia de dimineaţă, ceea ce înseamnă că se întâmplă ceva.

— Ce face Panchek? mă întreabă Rhiannon.

— Nu sunt sigură!

Inspir adânc şi mă crispez la durerea ascuţită din coaste.

— Trebuie să fie ceva grav, dacă a adus şi Codexul cu el, spune Rhiannon.

— Linişte! ne ordonă Dain, aruncându-ne o privire peste umăr, prima din această dimineaţă.

Repetă gestul, cu ochii cât cepele când îmi zăreşte gâtul.

— Vi?

N-a mai vorbit cu mine de la disputa de ieri. Pe toţi zeii, cum e posibil să fi trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi să mă simt ca o persoană complet diferită?

— Sunt bine, îl asigur, dar se holbează în continuare la gâtul meu, şocul împietrindu-l pe loc. Lider de detaşament Aetos, se uită lumea!

Atragem mult mai multă atenţie decât comandantul Panchek, care ne informează că mai e ceva ce trebuie rezolvat în această dimineaţă, însă Dain tot nu-şi dezlipeşte privirea de pe mine.

— Dain!

Clipeşte de câteva ori şi-şi înalţă brusc privirea spre a mea, cerându-şi iertare prin ochii lui căprui într-un fel care îmi pune un nod în gât.

— La asta se referea Riorson prin *azi-noapte?*

Confirm cu un semn din cap.

— N-am ştiut. De ce nu mi-ai spus?

Fiindcă nu m-ai fi crezut.

— Sunt bine, repet şi fac semn cu capul spre estradă. Mai târziu...

Se întoarce fără tragere de inimă.

— În calitate de comandant al vostru, mi s-a adus la cunoştinţă faptul că a avut loc o încălcare a Codexului! strigă Panchek în curtea interioară. După cum bine ştiţi, încălcarea legilor noastre sacre nu e tolerată. Această problemă va fi

rezolvată aici şi acum! Îl rog pe acuzator să facă un pas înainte!

— Cineva are necazuri, murmură Rhiannon. Crezi că l-au prins în sfârşit pe Ridoc în patul lui Tyvon Varen?

— Asta chiar nu e împotriva Codexului! şopteşte Ridoc din spatele nostru.

— E ofiţer executiv în A Doua Aripă! îi spun, cu o privire peste umăr.

— Şi? mă provoacă Ridoc, ridicând din umeri şi rânjind fără pic de ruşine. Fraternizarea cu conducerea e descurajată, nu interzisă.

Oftez şi mă întorc spre estradă.

— Îmi lipseşte sexul.

Chiar aşa e, însă nu e vorba doar despre satisfacerea nevoilor fizice. Tânjesc după sentimentul de conexiune din acele momente, după acea alungare efemeră a singurătăţii.

Sunt convinsă că Xaden ar fi mai mult decât capabil să-mi ofere primul lucru, *dacă* s-ar gândi la mine în acel fel, dar pe al doilea? E ultima persoană după care ar trebui să tânjesc, însă dorinţa şi raţiunea nu fac niciodată casă bună.

— Dacă eşti în căutare de puţină distracţie, mă ofer bucuros... spune Ridoc, dându-şi părul castaniu de pe frunte, apoi îmi face cu ochiul.

— Îmi lipseşte sexul *de calitate*, îi replic, reţinându-mi zâmbetul când o persoană se desprinde din primul rând şi înaintează spre estradă, însă n-o pot distinge din pricina detaşamentelor înşiruite în faţa noastră. În plus, se pare că eşti luat!

Recunosc, e plăcut să glumesc cu un prieten despre un lucru atât de banal. E o frântură de normalitate într-un mediu de-a dreptul macabru.

— Nu e o relaţie exclusivistă, spune Ridoc. E la fel precum cea dintre Rhiannon şi cum o cheamă...

— Tara, completează Rhiannon.

— Ia tăceţi dracului odată! tună Dain cu vocea lui de ofiţer superior.

Ne închidem imediat gurile, însă a mea se deschide iarăşi când îmi dau seama că Xaden e cel care urcă treptele estradei. Trag adânc aer în piept.

— E vorba despre mine, şoptesc.

Dain îmi aruncă o privire peste umăr, încruntându-se nedumerit, apoi îşi mută atenţia înapoi spre estradă, unde Xaden stă pe podium, reuşind cumva să acapareze întreaga scenă cu prezenţa lui.

Din ce am citit, tatăl lui poseda acelaşi magnetism, aceeaşi abilitate de a captiva o mulţime şi de a reţine atenţia tuturor cu nimic altceva decât cuvintele lui... *cuvinte* care au dus la moartea lui Brennan.

— Azi-dimineaţă, începe Xaden, cu vocea puternică răsunând peste formaţie, un călăreţ din aripa mea a fost atacat în mod brutal, ilegal, în timp ce dormea, de un grup de cadeți nelegaţi, cu intenţia de a-l ucide.

Un cor de murmure surprinse umple aerul, iar umerii lui Dain înţepenesc.

— După cum ştim, e o încălcare a Articolului Trei, Secţiunea Doi din Codexul Călăreţilor de Dragoni, şi nu numai că e un act dezonorant, dar mai e şi o infracţiune pedepsită cu moartea.

Simt greutatea zecilor de priviri îndreptate asupra mea, însă a lui Xaden e cea mai apăsătoare.

Strânge cu mâinile părţile laterale ale podiumului.

— Am fost avertizat de dragonul meu şi am oprit atacul împreună cu alţi doi ofiţeri din A Patra Aripă.

Face semn cu bărbia spre aripa noastră, iar doi călăreţi – Garrick şi Bodhi – se desprind din formaţie, apoi urcă treptele estradei, aşezându-se în spatele lui Xaden cu mâinile pe lângă corpuri.

— Pentru că a fost o chestiune de viaţă şi de moarte, i-am executat personal pe şase dintre potenţialii criminali, aşa cum pot confirma martorii Garrick Tavis, liderul Diviziei Flacără, şi Bodhi Duran, ofiţerul executiv al Diviziei Coadă.

— Amândoi tyrrieni. Ce convenabil! spune Nadine, unul dintre noii membri ai detaşamentului nostru, din spatele lui Ridoc şi Liam.

Mă uit peste umăr şi o săgetez cu privirea. Liam îşi ţine ochii aţintiţi înainte.

— Însă atacul a fost orchestrat de un călăreţ care a fugit înainte să ajung, continuă Xaden, ridicând vocea. Un călăreţ care are acces la harta pe care sunt notate camerele în care dorm cadeţii din primul an, iar acest călăreţ trebuie adus numaidecât în faţa justiţiei!

La naiba, o să iasă urât!

— Te somez să răspunzi pentru crima împotriva cadetului Sorrengail! spune Xaden, iar atenţia i se îndreaptă spre mijlocul formaţiei. Lider de aripă, Amber Mavis!

Cvadrantul respiră la unison înainte ca haosul să cuprindă mulţimea.

— Ce dracu'? răbufneşte Dain.

Simt un junghi în piept. Pe toţi zeii, urăsc când Dain îmi dovedeşte că am dreptate!

Rhiannon mă apucă de mână şi mă strânge în semn de solidaritate, în timp ce atenţia tuturor din formaţie oscilează de la Xaden la Amber... la mine.

— Şi ea e tyrriană, Nadine, spune Ridoc peste umăr. Sau aversiunea ta îi vizează doar pe cei însemnaţi?

Familia lui Amber a rămas loială Navarrei, aşa că n-a fost nevoită să asiste la executarea părinţilor sau să fie însemnată cu relicva rebeliunii.

— Amber n-ar face niciodată aşa ceva! spune Dain. Un lider de aripă n-ar face niciodată aşa ceva, repetă el, întorcându-

se complet spre mine. Treci pe estradă şi spune-le că minte!

— Nu minte, îi spun cât de blând pot.

— Imposibil!

Obrajii îi capătă o tentă roşiatică.

— Am fost acolo, Dain!

Neîncrederea lui mă răneşte mai mult decât o lovitură în coastele deja învineţite.

— Liderii de aripă sunt deasupra oricărei suspiciuni...

— Atunci de ce te grăbeşti să afirmi că al nostru minte?

Sprâncenele mi se ridică în semn de provocare, stârnindu-l să răspundă, însă se încăpăţânează să tacă.

În spatele lui, Amber iese din formaţie şi face un pas înainte.

— N-am comis o astfel de crimă!

— Vezi? zice Dain fluturând din mână spre roşcată. Pune capăt chiar acum situaţiei, Violet!

— A fost cu ei în camera mea, spun simplu.

Strigătele nu-l vor convinge de contrariu. Nimic nu o va face.

— E imposibil! exclamă Dain, care îşi ridică mâinile, pregătit să-mi cuprindă chipul. Lasă-mă să văd!

Şocul pe care mi-l provoacă intenţia lui mă determină să mă împleticesc înapoi. Cum am putut uita că pecetea îi permite să vadă amintirile celorlalţi?

Însă, dacă îi arăt amintirea despre Amber, va vedea şi că am reuşit să opresc timpul şi nu pot face asta. Clatin din cap şi mă mai dau cu un pas în spate.

— Lasă-mă să văd amintirea! îmi ordonă el.

Indignarea îmi înalţă bărbia.

— Atinge-mă fără permisiune şi vei regreta tot restul vieţii!

Nu-i vine să creadă că am spus asta!

— Lideri de aripă! răsună vocea lui Xaden peste harababura din curtea interioară. Avem nevoie de un cvorum.

Atât Nyra, cât şi Septon Lizar – liderii Primei şi celei de-A Doua Aripi – urcă treptele estradei, trecând pe lângă Amber, care stă complet expusă în curte.

Un haos familiar tulbură aerul şi ne uităm spre creste, în timp ce siluetele a şase dragoni se înalţă deasupra muntelui, zburând spre noi. Tairn e cel mai mare dintre ei.

În câteva secunde ajung în cetate, plutind deasupra zidurilor. Vântul stârnit de bătăile puternice ale aripilor mătură curtea. Apoi, unul câte unul, aterizează pe piedestal, cu Tairn în centrul grupului.

Fiecare parte a trupului său întruchipează o ameninţare în carne şi oase când zdrobeşte zidăria sub strânsoarea ghearelor, cu ochii mijiţi, aprinşi de furie, aţintiţi asupra lui Amber.

Sgaeyl e cocoţată în dreapta, luându-şi locul în spatele lui Xaden. E la fel de înfricoşătoare ca în prima zi, însă pe-atunci nu-mi închipuiam că mă voi lega de un dragon şi mai înfricoşător... În ochii tuturor, nu şi-n ai mei. Roşul Coadă-de-Scorpion al Nyrei se poziţionează în spatele ei, iar dragonul Brun Coadă-Pumnal al lui Septon îi oglindeşte poziţia în stânga. În capete, scoţând rotocoale de fum pe nări, sunt dragonul Verde Coadă-Măciucă al comandantului Panchek şi Portocaliul Coadă-Pumnal al lui Amber.

— Lucrurile iau o întorsătură urâtă, spune Sawyer, care iese din formaţie şi vine lângă mine; Ridoc e în spatele meu.

— Poţi opri asta chiar acum, Violet! Trebuie s-o faci! mă imploră Dain. Nu ştiu ce ai văzut azi-noapte, dar n-a fost Amber. Ţine prea mult la reguli ca să le încalce.

Şi ea crede că eu le-am încălcat folosind pumnalul la ultima ascensiune pe Mănuşa-de-Oţel.

— Faci asta ca să te răzbuni pe familia mea! îi strigă Amber lui Xaden. Fiindcă n-au susţinut rebeliunea tatălui tău!

E o lovitură extrem de meschină.

Xaden nu o bagă în seamă şi se întoarce spre ceilalţi lideri

de aripă.

El nu-mi cere dovezi ca Dain. Mă crede şi e gata să execute un lider de aripă doar pe baza cuvântului meu. Ca o structură realmente palpabilă, simt cum scutul de apărare pe care l-am ridicat împotriva lui Xaden cedează.

— *Îmi poţi vedea amintirile?* îl întreb pe Tairn. *Le poţi împărtăşi?*

— *Da,* spune dragonul negru, înclinându-şi abia perceptibil capul la stânga şi la dreapta. *Amintirile n-au fost niciodată împărtăşite în afara legăturii dintr-o pereche. Se consideră o violare.*

— *Xaden stă în faţa tuturor şi luptă în numele meu doar pentru că i-am spus că a fost ea. Ajută-l!*

Şi, pe toţi zeii, îl admir pentru asta! Inspir adânc.

— *Arată-le doar ceea ce trebuie să vadă.*

Îl doresc şi îl admir? Am încurcat-o rău de tot!

Tairn fornăie, iar ceilalţi dragoni, cu excepţia lui Sgaeyl, înţepenesc pe zid. Chiar şi al lui Amber. Urmează călăreţii şi în curtea interioară se lasă tăcerea. Ştiu ce au aflat.

— Nenorocită fără scrupule! şuieră Rhiannon, strângându-mă mai tare de mână.

Dain păleşte.

— *Acum* mă crezi? îi arunc cuvintele ca pe o acuzaţie. Ar fi trebuit să fii cel mai vechi prieten al meu, *cel mai bun.* Am avut un motiv întemeiat să nu-ţi spun.

Se clatină înapoi.

— Liderii de aripă au format un cvorum şi am decis în unanimitate, anunţă Xaden, flancat de Nyra şi Septon în timp ce comandantul aşteaptă. Amber Mavis, eşti vinovată!

— Nu! strigă ea. Nu e o crimă să epurăm cvadrantul de cei mai slabi călăreţi! Am făcut-o ca să protejez integritatea aripilor!

Se mişcă dintr-o parte în alta, panicată, privindu-i pe toţi –

privindu-ne pe fiecare, în căutarea ajutorului.

Toată formaţia se dă înapoi.

— Şi, conform legilor noastre, sentinţa ta va fi îndeplinită prin foc, declară Nyra.

— Nu!

Amber se uită spre dragonul ei.

— Claidh!

Dragonul Portocaliu Coadă-Pumnal al lui Amber mârâie spre ceilalţi dragoni şi ridică gheara. Tairn îşi înclină capul ameninţător spre ea, iar răgetul lui îmi zgâlţâie pământul de sub picioare. Apoi îşi trosneşte colţii spre portocalia mai mică, iar ea se retrage, cu capul plecat, şi se prinde din nou de zid.

Priveliştea îmi frânge inima pentru Claidh, nu pentru Amber.

— *Chiar trebuie?* îl întreb pe Tairn.

— *Asta e calea noastră!*

— Te rog, nu! spun, uitând să gândesc cuvintele.

Una e ca Amber să fie pedepsită şi alta să sufere şi Claidh.

Poate că aş putea vorbi cu Amber. Poate că încă ne-am putea rezolva problemele. Poate că am reuşi să găsim o cale de mijloc prin care să ne transformăm furia în prietenie sau măcar într-o indiferenţă politicoasă. Clatin din cap, cu inima bubuindu-mi în piept. Eu sunt de vină. Mi-am dorit atât de mult să mă creadă cineva, încât nu m-am gândit la consecinţe dacă cineva chiar ar face-o.

Mă întorc spre Xaden şi dau din nou glas rugăminţii, vocea frângându-mi-se înainte să rostesc ultimul cuvânt.

— Vă rog, mai daţi-i o şansă!

Îmi susţine privirea, dar nu arată nici măcar un licăr de emoţie.

— *Am lăsat pe cineva să trăiască şi aproape că ţi-a venit de hac azi-noapte, Argintio*, spune Tairn, apoi continuă de parcă asta ar fi tot ce contează. *Justiţia nu e întotdeauna miloasă.*

— Claidh! scânceşte Amber.

Tăcerea e atât de profundă, încât sunetul se aude perfect în curtea interioară.

Formaţia se desparte, eliberând centrul.

Tairn se apleacă şi-şi întinde capul şi gâtul dincolo de estradă, unde stă Amber. Apoi îşi desparte colţii şi-şi încovoaie limba, incinerând-o cu o trombă de foc atât de fierbinte, încât o simt de aici. Totul se termină într-o clipă.

Un vaiet ascuţit umple aerul, spărgând una dintre ferestrele aripii academice, iar toţi călăreţii îşi acoperă urechile când Claidh începe să jelească.

Mira, nu te speria dacă nu poţi canaliza imediat puterea dragonului.

Da, ştiu că trebuie să fii cea mai bună la toate, însă n-o vei putea controla. Ca orice dragon, şi al tău îşi va canaliza magia când va simţi că eşti pregătită. Dar, de-ndată ce o va face, ar fi bine să manifeşti o pecete. Până atunci nu forţa lucrurile!

— PAGINA ŞAIZECI ŞI UNU, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 21

Mă uit pieziş la Liam în timp ce ne croim drum spre uşa Arhivelor. Nici măcar căruciorul nu mai scârţâie. A remediat problema din prima zi.

— Chiar nu e necesar!

— Ai tot repetat asta în ultima săptămână, remarcă el şi-mi aruncă un zâmbet, dezvăluind o gropiţă.

— Cu toate acestea, eşti încă aici în fiecare zi. De dimineaţa până seara.

Nu se pune problema că nu-mi place de el. De fapt, deşi mă irită al naibii de mult să recunosc asta, e chiar... drăguţ. E amabil, amuzant şi mă ajută ridicol de mult. Mi-e greu să-i detest prezenţa constantă, deşi lasă grămezi de aşchii de lemn peste tot pe unde merge – adică peste tot pe unde merg *eu*. Tipul ciopleşte mereu cu un cuţitaş pe care-l are asupra lui. Ieri a terminat de finisat figurina unui urs.

— Până la noi ordine, spune el.

Oftez adânc.

Pierson se ridică în picioare în faţa uşilor Arhivelor, netezindu-şi tunica de culoare crem.

— Bună dimineaţa, cadet Pierson!

— Asemenea, cadet Sorrengail!

Îmi oferă un zâmbet politicos, care păleşte când dă cu ochii

de Liam.

— Cadet Mairi!

— Cadet Pierson! răspunde el, de parcă n-ar fi sesizat schimbarea de ton a scribului.

Umerii mi se încordează când Pierson se grăbeşte să deschidă uşa. Poate pentru că n-am stat în preajma celor însemnaţi înainte de Basgiath, însă ostilitatea cu care sunt trataţi este izbitoare şi devine extrem de inconfortabilă pentru mine.

Intrăm în Arhive şi aşteptăm lângă aceeaşi masă ca de fiecare dată.

— Cum reuşeşti? îl întreb în şoaptă. Să nu reacţionezi când oamenii sunt atât de nepoliticoşi cu tine?

— Eşti mereu nepoliticoasă cu mine, mă tachinează Liam, bătând cu degetele în mânerul căruciorului.

— Pentru că eşti dădaca mea, nu pentru că...

Nici măcar nu pot rosti cuvintele cu voce tare.

— Pentru că sunt fiul colonelului Mairi, căzut în dizgraţie?

Maxilarul i se încordează şi se încruntă preţ de o clipă, ferindu-şi privirea.

Dau din cap şi simt un gol în stomac, gândindu-mă la ultimele luni.

— Totuşi, se pare că nu sunt cu nimic mai bună. L-am urât pe Xaden de când l-am văzut, deşi nu ştiam nimic despre el.

Nici acum nu ştiu. E enervant de bun la a fi total inaccesibil.

Liam pufneşte, atrăgând o privire mustrătoare de la scribul din colţ.

— Are efectul ăsta asupra oamenilor, în special asupra femeilor. Fie îl dispreţuiesc pentru acţiunile tatălui său, fie vor să şi-o tragă cu el din aceleaşi motive, depinde doar de locul în care ne aflăm.

— Tu chiar îl *cunoşti*, nu-i aşa?

Întind gâtul ca să-l pot privi mai bine.

— Nu te-a ales să-mi fii umbră doar pentru că eşti cel mai bun din anul nostru.

— Abia acum te-ai prins? mi-o întoarce Liam, zâmbind. Ţi-aş fi spus din prima zi, dacă n-ai fi fost atât de ocupată să pufneşti şi să boscorodeşti la adresa companiei mele.

Îmi dau ochii peste cap şi văd că se apropie Jesinia, cu gluga trasă peste păr.

— Bună, Jesinia! îi comunic prin semne.

— Bună dimineaţa! îmi răspunde ea tot aşa, cu un zâmbet timid pe buze când îşi ridică privirea spre Liam.

— Bună dimineaţa! repetă el gestul, apoi îi face cu ochiul, în mod cert flirtând.

Am rămas şocată în prima zi în care am aflat că Liam ştie să vorbească prin semne, dar, sinceră să fiu, l-am judecat puţin cam aspru la început, din moment ce nu voiam o a doua umbră.

— Doar atât pentru azi? mă întreabă Jesinia.

— Şi astea!

Mă întind după lista cu volume solicitate, remarcând schimbul evident de priviri dintre ei, apoi i-o înmânez.

— Perfect!

Se îmbujorează şi studiază lista înainte s-o bage în buzunar.

— Ah, şi maiorul Markham a plecat înainte să sosească raportul pentru lecţia voastră. Îl puteţi lua voi?

— Nicio problemă!

Aştept până când împinge căruciorul departe de noi şi-l împung pe Liam în piept.

— Încetează! îi şoptesc mai tare.

— Ce anume să încetez?

O urmăreşte până când coteşte după primul şir de rafturi.

— Să flirtezi cu Jesinia! E genul care caută o relaţie pe termen lung. Aşa că nu-i potrivită pentru tine.

Îşi ridică atât de mult sprâncenele, încât îi ating linia părului.

— Cum poate *cineva* să gândească pe termen lung pe-aici?

— Nu toată lumea face parte dintr-un cvadrant în care moartea e mai puţin întâmplătoare şi mai mult un sfârşit anticipat.

Inspir parfumul Arhivelor şi încerc să absorb puţin din pacea pe care o aduce cu sine.

— Deci vrei să spui că unii oameni încă mai încearcă să pună la cale chestiile alea mici şi drăguţe numite planuri?

— Întocmai, iar Jesinia se numără printre *acei* oameni. Crede-mă, o cunosc de ani buni.

— Corect. Pentru c-ai vrut să fii scrib când te faci mare, spune Liam şi se uită prin Arhive, cu o intensitate care mă face să râd.

De parcă ar exista posibilitatea să sară cineva din dosul rafturilor şi să mă înşface.

— De unde ştii?

Îmi cobor vocea când un grup din anul doi trece pe lângă noi, scribii dezbătând cu chipuri serioase meritele a doi istorici.

— Am făcut câteva cercetări în privinţa ta după ce am fost... ştii tu... desemnat, îmi explică Liam. În ultima lună te-am văzut exersând cu lamele alea ale tale, Sorrengail. Riorson are dreptate. Te-ai fi irosit ca scrib.

Pieptul mi se umple de mândrie.

— Rămâne de văzut.

Cel puţin confruntările n-au fost reluate. Mor destul de mulţi în timpul lecţiilor de zbor, ca să mai fie ucişi şi în luptele corp la corp.

— Când erai mic, ce-ţi doreai să fii la maturitate? îl întreb doar de dragul conversaţiei.

— În viaţă, zice el, ridicând din umeri.

Ei bine, asta e... ceva.

— De unde-l cunoşti pe Xaden?

Nu sunt atât de prostuţă încât să cred că toţi cei din

provincia Tyrrendor se cunosc între ei.

— Eu şi Riorson am fost adoptaţi pe aceeaşi moşie după apostazie, răspunde el, folosind termenul tyrrian pentru rebeliune, pe care nu l-am mai auzit de veacuri.

— Ai fost adoptat?

Rămân cu gura căscată. Adoptarea copiilor de către aristocraţi e un obicei care a dispărut după unificarea Navarrei, cu mai bine de şase sute de ani în urmă.

— Păi, mda!

Dă din nou din umeri.

— Ce credeai că se întâmplă cu copiii trădătorilor – tresare când rosteşte cuvântul – după ce le-au fost executaţi părinţii?

Trec cu privirea peste tomurile de pe rafturile întinse şi mă întreb dacă vreunul dintre ele conţine răspunsul.

— Nu m-am gândit.

Mi se pune un nod în gât când rostesc ultimul cuvânt.

— Multe dintre locuinţele noastre impunătoare au fost dăruite nobililor care au rămas loiali, continuă Liam, dregându-şi glasul. Aşa cum trebuie să fie.

Nu mă sinchisesc să fiu de acord cu răspunsul care, în mod evident, le-a fost băgat în cap. Răspunsul regelui Tauri la rebeliune a fost prompt, chiar crud, dar pe atunci eram doar o copilă de cincisprezece ani, mult prea îngropată în propria durere ca să simtă vreun dram de compasiune faţă de oamenii care mi-au ucis fratele. Totuşi, n-am fost niciodată de acord cu arderea din temelii a Aretiei, fosta capitală a provinciei Tyrrendor. Liam avea aceeaşi vârstă. N-a fost vina lui că mama sa şi-a pierdut încrederea în Navarre.

— De ce n-ai mers cu tatăl tău în noua lui casă?

Se uită la mine şi se încruntă.

— Cum aş fi putut să o fac, din moment ce a fost executat în aceeaşi zi ca mama?

Un hău mi se cască în stomac.

— Nu. Nu. Nu se poate! Tatăl tău a fost Isaac Mairi, nu-i aşa? Am studiat toate casele nobiliare din toate provinciile, inclusiv din Tyrrendor.

Am înţeles ceva de-a-ndoaselea?

— Da, Isaac a fost tatăl meu!

Îşi înclină capul, uitându-se înspre zona în care a dispărut Jesinia, şi am impresia că a încheiat definitiv conversaţia.

— Dar el n-a făcut parte din rebeliune, insist, încercând să pun lucrurile cap la cap. Numele lui n-a fost pe lista morţii după execuţiile din Calldyr!

— Ai citit listele morţii de la execuţiile din Calldyr? mă întreabă el, cu ochii aprinşi.

Îmi adun tot curajul, dar îi susţin privirea.

— Voiam să văd dacă e cineva pe ele.

Liam se retrage uşor.

— Fen Riorson?

Încuviinţez din cap.

— Mi-a ucis fratele în timpul Bătăliei de la Aretia.

Toate gândurile mi se învârtejesc în minte, cât mă străduiesc să suprapun ce am citit cu spusele lui.

— Însă tatăl tău n-a fost pe listă.

Dar Liam a fost... de faţă. Un val de ruşine pur se năpusteşte asupra mea. Ce dracului fac?

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să întreb!

— A fost executat în casa familiei, spune el, iar trăsăturile i se înăspresc. Înainte să fie dată altui nobil, fireşte. Şi, da, am fost de faţă. Aveam deja relicva rebeliunii, însă durerea a fost aceeaşi.

Îşi fereşte privirea şi-l observ când inspiră adânc.

— Apoi am fost trimis în Tirvainne, unde am fost adoptat de ducele Lindell, la fel ca Riorson. Sora mea mai mică a fost trimisă în altă parte.

— V-au despărţit?

Rămân cu gura căscată. Nici separarea fraţilor n-a fost menţionată în vreunul dintre volumele referitoare la rebeliune şi am citit o tonă.

— E cu un an mai mică decât mine, aşa că o voi revedea anul viitor, când va intra în cvadrant. E puternică, rapidă şi are un echilibru bun. Se va descurca.

Panica abia mascată din vocea lui îmi aminteşte de reacţia Mirei.

— Poate alege oricând alt cvadrant, spun încet, sperând că asta îl va linişti.

— Toţi suntem călăreţi.

— Poftim?

— Toţi suntem călăreţi. Face parte din înţelegere. Ni se permite să trăim, ni se dă o şansă să ne dovedim devotamentul, dar numai dacă trecem prin Cvadrantul Călăreţilor.

Se uită la mine uluit.

— Nu ştiai?

— Adică... încep, nedumerită. Ştiu că urmaşii conducătorilor şi ofiţerilor au fost forţaţi să se înroleze, dar doar atât. Multe dintre anexele tratatelor sunt confidenţiale.

— Personal, cred că cvadrantul a fost ales ca să ne ofere şansa să creştem în rang, dar alţii...

Se strâmbă.

— Alţii spun că e din pricina faptului că în rândul călăreţilor rata mortalităţii e foarte mare, ceea ce înseamnă că sperau să ne omoare fără să fie nevoiţi să-şi murdărească mâinile. Am auzit-o pe Imogen spunând că iniţial au crezut că onoarea nu-i va lăsa pe dragoni să se lege de însemnaţi, dar acum nu mai ştiu ce să facă cu noi.

— Câţi sunteţi aici?

Mă gândesc la mama şi mă întreb cât de multe ştie, cu câte a fost de acord înainte să devină comandantul Basgiathului după moartea lui Brennan.

— Xaden nu a...?

Se opreşte, dar îşi reia imediat gândul.

— Şaizeci şi opt dintre ofiţeri aveau copii sub douăzeci de ani. Suntem o sută şapte aici, toţi însemnaţi cu relicvele rebeliunii.

— Xaden e cel mai în vârstă, murmur.

— Da. Iar cel mai tânăr dintre noi e o fată de numai şase ani. Numele ei e Julianne.

Cred c-o să vomit.

— E însemnată?

— S-a născut cu relicva.

Înţeleg că dragonii au făcut asta, dar... pe toţi dracii!

— Şi e în regulă să întrebi. Cineva trebuie să ştie. Cineva trebuie să-şi amintească, spune Liam, iar umerii îi urcă şi coboară când respiră adânc. Oricum, ţi-e greu să fii aici? Sau îţi aduce mai degrabă un confort?

În regulă, schimbăm subiectul.

Cercetez rândurile de mese ocupate de scribii care se apucă de treabă şi mi-l imaginez pe tata printre ei.

— Am senzaţia că am venit acasă, dar nu chiar. Şi nu e ca şi cum acest loc s-a schimbat – nu se schimbă niciodată. La naiba, schimbarea e moarte curată pentru un scrib! Dar încep să-mi dau seama că *eu* m-am schimbat. Locul meu nu mai e aici.

— Mda, înţeleg.

Ceva din vocea lui îmi spune că într-adevăr înţelege.

Îmi stă pe vârful limbii să-l întreb cum au fost ultimii cinci ani pentru el, dar reapare Jesinia, împingând căruciorul cu volumele solicitate.

— Am aici totul pentru voi, spune ea prin semne şi gesticulează spre lista din vârful grămezii. Iar ăsta e pentru profesorul Markham.

— Te asigur că-l va primi! îi promit şi mă întind după cărucior.

Când gulerul înalt al uniformei îmi alunecă într-o parte, Jesinia scoate un sunet de surpriză şi-şi acoperă repede gura cu mâna.

— Oh, pe toţi zeii! Violet, gâtul tău!

Îşi mişcă haotic mâinile, iar compătimirea din ochii ei mă emoţionează nespus. „Compătimire” e un cuvânt care nu se regăseşte în cvadrantul nostru. Simţim furie, mânie şi indignare, dar... nicidecum compătimire.

— Nu-i nimic grav! o asigur, aranjându-mi la loc gulerul, astfel încât să ascund salba de vânătăi galbene, în vreme ce Liam mă ocoleşte ca să ia căruciorul. Ne vedem mâine!

Jesinia se înclină şi-şi frământă mâinile, iar noi ne răsucim spre uşă. Pierson o închide în urma noastră de îndată ce ajungem pe coridor.

— Riorson m-a învăţat să lupt în anii în care a fost la Tirvainne.

Liam schimbă din nou subiectul, intenţionat, fără îndoială, şi apreciez gestul.

— N-am mai văzut pe nimeni care să se mişte ca el. Numai datorită lui am reuşit să trec de prima rundă de confruntări. S-ar putea să n-o arate, dar are grijă de ai lui.

— Încerci cumva să-mi faci inventarul calităţilor lui?

Când urcăm panta, observ cu o oarecare satisfacţie că picioarele îmi sunt puternice astăzi. Ador zilele în care corpul meu cooperează.

— Eşti puţin cam legată de el pentru... începe el, încurcat. Păi, cam pentru totdeauna.

— Sau până când unul dintre noi moare, glumesc fără pic de amuzament şi cotim, urmând poteca spre Cvadrantul Tămăduitorilor. Cum reuşeşti să faci asta? Să protejezi o persoană a cărei mamă a condus aripa care a capturat-o pe a ta?

Toată săptămâna am vrut să-i pun întrebarea.

— Te întrebi cumva dacă poţi avea încredere în mine?

Îmi aruncă un alt zâmbet relaxat.

— Da!

Râde, iar sunetul reverberează între zidurile de piatră ale tunelului.

— Bun răspuns. Tot ce pot să-ţi spun e că supravieţuirea ta e esenţială pentru a lui Riorson, iar lui îi datorez totul. *Totul.*

Mă priveşte direct în ochi când rosteşte ultimul cuvânt, chiar dacă una dintre pietrele ieşite din pavaj face căruciorul să se hurducăie.

În clipa în care pergamentul aşezat deasupra cade pe pământ, mă reped să-l prind, săgetată de un junghi de durere din coaste, iar sulul se desfăşoară de-a lungul pantei line a pasajului.

— L-am luat!

Pergamentul gros nu e dornic să se ruleze înapoi, iar când ochii îmi cad pe o anumită frază, încremenesc dintr-odată.

Condiţiile de la Sumerton sunt deosebit de îngrijorătoare. Un sat a fost jefuit, iar un convoi cu provizii a fost atacat aseară.

— Ce zice? mă întreabă Liam.

— Sumerton a fost atacat.

Derulez pergamentul ca să văd dacă informaţia a fost marcată drept confidenţială, dar nu găsesc nimic.

— La frontiera sudică? întreabă Liam, la fel de confuz ca mine.

— Mda, confirm. Încă un atac la mare altitudine, dacă îmi amintesc bine coordonatele geografice. Spune că un convoi de aprovizionare a fost jefuit.

Citesc puţin mai jos.

— Şi depozitul comunităţii din peşterile din apropiere a fost jefuit. Dar nu are sens. Am încheiat un tratat comercial cu regatul Poromiel.

— Să fi fost un raid?

Ridic din umeri.

— Nimic care să indice aşa ceva. Bănuiesc c-o să fim puşi la curent la Sumarul-Luptei de astăzi.

Atacurile de la graniţa sudică sunt în creştere şi toate urmăresc acelaşi tipar. Satele montane sunt rase de pe faţa pământului oriunde sunt slăbite scuturile de protecţie.

O foame imensă, de nepotolit, mă ia cu asalt, iar în stomac mi se cască un gol care cere să fie potolit cu sânge de...

— Sorrengail? mă întreabă Liam, îngrijorat.

— S-a trezit Tairn, reuşesc să bâigui, strângându-mă de stomac, de parcă eu aş pofti la o turmă de oi sau de capre.

Sau la orice o alege el pentru micul-dejun.

— *Zei prea milostivi, te rog, du-te şi mănâncă ceva!*

— *Te sfătuiesc să faci aşijderea!* mârâie dragonul negru.

— *Eşti aşa un dragon matinal, nu?*

Senzaţia de foame se estompează, semn că a întrerupt legătura, fiindcă eu n-o pot face. Emoţiile lui se revarsă în mine doar când îi scapă de sub control.

— *Mulţumesc! Andarna?*

— *Încă doarme! Are nevoie de câteva zile ca să se refacă, după ce a consumat atât de multă putere.*

— O să fie vreodată mai uşor? îl întreb pe Liam. Să fii asaltat de emoţiile lor?

— Bună întrebare. Deigh se controlează destul de bine, numai să nu fie supărat, îmi împărtăşeşte el, clătinând din cap. Ar trebui să ne fie mai uşor după ce dragonii încep să-şi canalizeze magia spre noi şi avem puterea să-i blocăm, dar ştii că profesorul Carr nu o să-şi bată capul cu noi până când nu se va întâmpla asta.

Din moment ce mă însoţeşte la fiecare curs, bănuiam deja că Liam nu şi-a descoperit deocamdată abilitatea, dar e reconfortant să ştiu că se numără şi el printre călăreţii, tot mai puţini la număr, ale căror peceţi întârzie să se manifeste. Deşi Andarna mi-a oferit darul de a opri timpul, nu-l voi folosi decât

în ocazii excepţionale, mai ales că are nevoie de zile întregi ca să se recupereze.

— Nici Tairn n-a început să canalizeze prin tine, nu-i aşa? mă întreabă Liam cu o expresie de incertitudine şi vulnerabilitate pe chip.

— Nu, cred că are probleme cu angajamentele, şoptesc.

— *Am auzit!*

— *Atunci nu-mi mai intra în minte!*

Un alt val de foame mă paralizează şi aproape că mototolesc sulul lui Markham.

— *Nu fi măgar!*

Pot jura că l-am auzit pufnind drept răspuns, de parcă ar fi chicotit.

— Am face bine să ne grăbim sau vom rata micul-dejun.

— Aşa-i!

Termin de rulat pergamentul şi-l aşez în cărucior.

*

— Vreau să fiu şi eu un călăreţ şmecher, mormăie Rhiannon când cei din primul an, din A Doua şi A Treia Aripă, coboară treptele care duc spre turnul unde-şi ţine profesorul Carr cursul, îngreunându-ne şi mai mult drumul spre Sumarul-Luptei.

— O să fim! îi promit, înlănţuindu-mi braţul cu al ei.

Trebuie să recunosc că şi eu simt o împunsătură de gelozie în piept.

— O să fiţi şmechere, dar niciodată mai şmechere decât mine! zice Ridoc, care trece pe lângă Liam şi-şi aruncă braţul în jurul umerilor mei.

— Vorbeşte despre toţi cei care pot deja canaliza magie, îi explic, aranjându-mi cărţile ca să nu le scap. Deşi, dacă nu o canalizăm, măcar nu suntem stresaţi că avem nevoie de manifestarea peceţii înainte ca magia să ne omoare.

Relicva de pe mijlocul spatelui mă furnică şi mă întreb dacă nu cumva darul Andarnei a declanşat numărătoarea inversă pentru mine.

— Oh, am crezut că discutaţi despre testul de la cursul de fizică, pe care l-am luat *cu brio!* se laudă Ridoc, zâmbind larg. Am cel mai mare punctaj din clasă, fără îndoială.

Rhiannon îşi dă ochii peste cap.

— Fugi de aici, am luat cu cinci puncte mai mult decât tine!

— Am încetat să-ţi mai contabilizăm notele cu luni în urmă, zice el, aplecându-se puţin înainte. Notele tale de la acel curs fac ca lucrurile să fie nedrepte pentru ceilalţi.

Se uită printre umerii noştri.

— Stai! Tu cât ai luat, Mairi?

— Nu mă bag între voi, răspunde Liam.

Râd şi ne despărţim, intrând în învălmăşeala de cadeți care se îndreaptă spre cursul de Sumarul-Luptei.

— Scuze, Sorrengail! spune cineva, care se dă din drum, trăgându-şi prietenul după el când intrăm în sala de curs etajată.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze! îi strig, dar deja a plecat, ducându-se câteva rânduri mai încolo. N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta.

— Ne mişcăm mai repede aşa, glumeşte Rhiannon, în timp ce coborâm treptele în spirală ale turnului solid.

— *Îţi arată respectul cuvenit,* mormăie Tairn.

— *Faţă de cine cred ei că voi fi, nu faţă de cine sunt!*

Ajungem la rândul nostru şi ne găsim locurile, aşezându-ne ca o echipă printre cadeţii din primul an.

— *E bine că gândesc în perspectivă.*

Pe măsură ce călăreţii îşi croiesc drum înăuntru, camera freamătă de energie; observ că nimeni nu mai stă în picioare. Numărul nostru a scăzut semnificativ în ultimele patru luni. Tot mai multe scaune sunt goale. Ieri am pierdut încă un cadet din

primul an, când s-a apropiat prea mult de dragonul Roşu Coadă-de-Scorpion al altui călăreţ pe terenul de zbor. Într-o clipă era acolo, iar în următoarea era o grămadă de cenuşă. Tot restul lecţiei am stat cât mai aproape de Tairn.

Scalpul mă furnică, dar mă împotrivesc impulsului de a mă întoarce.

— Tocmai a intrat Riorson, spune Liam în dreapta mea, dezlipindu-şi ochii de figurina dragonului pe care o cioplește ca să se uite spre rândul celor din anul trei.

— Mi-am dat seama!

Ridic degetul mijlociu şi-mi menţin privirea înainte. Îmi place de Liam, dar încă sunt supărată pe Xaden pentru că l-a însărcinat să-mi fie gardă de corp.

Liam pufneşte şi mai aruncă unul dintre zâmbetele lui cu gropiţe.

— Şi acum aruncă priviri ucigătoare! Spune-mi, e amuzant să-l scoţi din sărite pe cel mai puternic călăreţ din cvadrant?

— Ai putea să încerci şi tu, ca să afli pe pielea ta, îi sugerez. Îmi deschid caietul la următoarea pagină goală.

Nu pot să mă întorc. N-o s-o fac. Să-l doresc pe Xaden e în regulă. Trebuie să fie. Să mă bucur de senzaţiile pe care mi le stârneşte? Asta e absurd!

— Mai bine nu!

Pierd lupta cu autocontrolul şi mă uit peste umăr. Aşa cum era de aşteptat, Xaden stă în ultimul rând, împreună cu Garrick, exersând arta de a arăta plictisit. Îi face lui Liam un semn din cap, iar el îi răspunde la fel. Îmi dau ochii peste cap şi-mi întorc privirea înainte.

Liam se concentrează asupra figurinei, care seamănă tot mai mult cu Deigh, Roşul lui Coadă-Pumnal.

— La cum te pune să mă supraveghezi, ai crede că la fiecare curs au fost tentative de asasinat!

— În apărarea lui, oamenilor chiar le place să încerce să te

ucidă, intervine Rhiannon, care-şi scoate lucrurile din traistă.

— O dată! S-a întâmplat doar o dată, Rhi!

Îmi modific poziţia ca să nu-mi las greutatea pe coaste. Sunt bandajate strâns, dar să mă sprijin de spătarul scaunului nu e o idee bună.

— Sigur. Şi cum ai numi toată treaba aia cu Tynan? întreabă Rhiannon.

— Treierat!

— Şi ameninţările constante din partea lui Barlowe?

— Aici are dreptate, spune Sawyer, aplecându-se înainte de pe scaunul de lângă Rhiannon.

— Sunt doar ameninţări. Singura dată când am fost realmente atacată a fost noaptea. În plus, nu e ca şi cum Liam aici de faţă doarme în camera mea.

— Păi... nu mă opun... începe el, trecând cuţitaşul peste bucata de lemn.

— Nici să nu îndrăzneşti să începi!

Îmi întorc rapid capul în direcţia lui, dar nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs.

— Flirtezi cu *neruşinare!*

— Mulţumesc, spune el.

Zâmbeşte şi se concentrează din nou la cioplit.

— N-a fost un compliment.

— N-o băga în seamă! E doar frustrată sexual. Asta ar putea face orice fată să fie puţin irascibilă, zice Rhiannon, care notează data în partea de sus a paginii goale şi-i urmez exemplul, înmuindu-mi condeiul în călimara portabilă.

Stilourile acelea uşor de folosit, care nu fac mizerie şi pe care alţii le utilizează deja, sunt un alt motiv pentru care abia aştept să canalizez magie. Gata cu condeiele! Gata cu călimările!

— N-are *nimic* de-a face cu asta!

Pe toţi zeii, putea s-o spună mai tare de atât?

— Însă nici nu te aud negând! subliniază Rhiannon, zâmbind dulce.

— Îmi pare rău că nu mă calific, mă tachinează Liam. Dar sunt sigur că Riorson ar fi de acord să analizez câţiva candidaţi, mai ales dacă asta înseamnă că n-o să-i mai arăţi degetul în faţa întregii aripi.

— Şi cum mai exact îi vei *evalua* pe candidaţi? Ce anume vei puncta? îl întreabă Rhiannon, cu o sprânceană ridicată, rânjind diabolic. Chiar trebuie să aud asta!

Reuşesc să mă stăpânesc pentru două secunde înainte să izbucnesc în râs când văd expresia brusc oripilată a lui Liam.

— Totuşi, mulţumesc pentru ofertă! O să am grijă să treacă pe la tine orice potenţial candidat.

— Adică ai putea să priveşti, continuă Rhiannon, fluturându-şi genele cu inocenţă spre Liam. Doar ca să te asiguri că e complet în siguranţă. Ştii tu, ca nimeni să nu şi-o... înfigă în ea.

— Oh, acum spunem glume cu scule? întreabă Ridoc de lângă Liam. Pentru că m-am pregătit întreaga viaţă pentru acest moment.

Chiar şi Sawyer râde.

— Futu-i! spune Liam în barbă. Spuneam doar că, din moment ce acum eşti protejată noaptea...

Râdem mai tare, iar el răsuflă lung.

— Aşteaptă! spun şi mă opresc din râs. Cum adică sunt protejată noaptea? Pentru că eşti în camera de lângă?

Zâmbetul îmi dispare.

— Te rog, spune-mi că nu te forţează să dormi pe coridor sau să faci ceva la fel de neplăcut!

— Nu! Fireşte că nu! Ţi-a aruncat o vrajă de protecţie asupra uşii, în dimineaţa de după atac!

Expresia lui îmi spune c-ar fi trebuit să ştiu asta.

— Să înţeleg că nu ţi-a zis?

— Ce a făcut?

— Ţi-a aruncat o vrajă de protecţie asupra uşii, repetă Liam, mai încet de data asta. Doar tu o poţi deschide.

La naiba! Nu ştiu ce să spun. E mai mult decât obsedat să deţină controlul şi e un gest total deplasat, dar e şi... înduioşător.

— Dar, dacă Xaden a aruncat vraja, înseamnă că el poate intra, nu-i aşa?

— Păi, mda, confirmă Liam, ridicând din umeri când profesorii Markham şi Devera coboară scările, îndreptându-se spre partea din faţă a sălii. Dar nu-i ca şi cum Riorson o să te omoare.

— Ai dreptate. Vezi tu, încă mă adaptez la schimbarea de atitudine.

Dau să-mi apuc condeiul, dar cade pe podea. Înainte să mă pot apleca, umbrele de sub pupitru ridică instrumentul ca pe o ofrandă. O desprind din încleştarea lor şi mă răsucesc spre Xaden.

E cufundat într-o discuţie cu Garrick şi nu-mi acordă nicio brumă de atenţie.

Însă, contrar aşteptărilor, se pare că o face.

— Dacă putem începe...! strigă Markham, iar toţi amuţim în timp ce desface pergamentul pe care Liam şi cu mine i l-am înmânat pe podium, la micul-dejun. Excelent!

Notez *Sumerton* în susul paginii, iar Liam abandonează cuţitaşul în favoarea condeiului.

— Primul anunţ, spune Devera, făcând un pas înainte. Am decis că, pe lângă dreptul de a se da mare, detaşamentul care va câştiga întrecerea din acest an va primi – zâmbeşte larg, ca şi cum ar urma un mare premiu – şi o călătorie pe front, să exerseze alături de o aripă activă.

În jurul nostru izbucnesc urale.

— Deci, în cazul în care câştigăm, primim o şansă să murim mai devreme? şopteşte Rhiannon.

— Poate că e o chestiune de psihologie inversă, îi spun.

Mă uit în jur, la cadeţii care se bucură, şi-mi fac griji pentru sănătatea lor mintală. Pe de altă parte, toţi cei din sală pot rămâne în şei pe spatele dragonilor lor.

— *Şi tu poţi.*

— *Chiar n-ai lucruri mai bune de făcut astăzi decât să asculţi cum îmi plâng de milă?*

— *Nu în mod deosebit. Acum fii atentă!*

— *Nu-mi mai invada mintea şi voi fi atentă!* replic.

Tairn oftează. Într-o bună zi voi fi în stare să traduc corespunzător acel sunet, dar nu azi.

— Ştiu că întrecerea Detaşamentelor începe abia în primăvară, continuă Devera. Însă m-am gândit că veştile vă vor oferi motivaţia necesară ca să vă implicaţi în toate domeniile care vă vor fi de folos pentru confruntări.

O altă rundă de urale.

— Şi acum, dacă tot avem atenţia voastră... spune Markham, ridicând o mână ca să facă linişte. Pentru că liniile de front sunt relativ tăcute astăzi, vom profita de ocazie ca să disecăm Bătălia de la Gianfar.

Condeiul îmi rămâne suspendat deasupra caietului. Cu siguranţă n-a spus asta.

Lumina-magică îşi împrăştie razele pe Stâncile Dralor, care separă Tyrrendorul, înălţând provincia cu câteva mii de metri deasupra Continentului, înainte să strălucească puternic pe vechea fortăreaţă situată de-a lungul graniţei sudice.

— Bătălia a fost esenţială pentru unificarea Navarrei şi, chiar dacă a avut loc cu şase sute de ani în urmă, ne-a oferit o lecţie importantă, care a avut impact asupra formaţiilor noastre de zbor până în prezent.

— Vorbeşte serios? îl întreb pe Liam.

— Mda! răspunde el, strângând atât de tare condeiul, încât îl îndoaie. Cred că da.

— Ce a făcut ca bătălia să fie unică? întreabă Devera cu sprâncenele ridicate. Bryant?

— Nu numai că fortăreaţa a fost pregătită pentru asediu, spune un cadet din anul doi, de undeva de deasupra noastră, dar a fost şi echipată cu prima săgeată de arbaletă, care s-a dovedit a fi fatală pentru dragoni.

— Da! Şi? îl încurajează Devera să continue.

— A fost una dintre ultimele bătălii în care dragonii şi grifonii au luptat cot la cot ca să distrugă armata din Ţinuturile Aride, adaugă cadetul.

Mă uit în jur, la cadeţii care încep să ia notiţe. E pur şi simplu... ireal. Chiar şi Rhiannon scrie febril.

Niciunul dintre ei nu ştie ce ştim noi, şi anume că un sat întreg de navarrieni a fost atacat aseară, la graniţe, şi că proviziile le-au fost furate. Cu toate acestea, discutăm despre o bătălie care a avut loc înainte de a fi inventate instalaţiile sanitare comode de interior.

— Acum fiţi atenţi! spune Markham. Pentru că în trei zile veţi preda un raport amănunţit, în care veţi compara bătăliile din ultimii douăzeci de ani.

— Pergamentul era marcat drept confidenţial? mă întreabă Liam în şoaptă.

— Nu, îi răspund cât pot de încet. E posibil să-mi fi scăpat asta?

Nici măcar harta strategică nu indică vreo activitate în apropierea acelei creste montane.

— Da, mă aprobă Liam, zgâriind pergamentul cu condeiul când începe să-şi ia notiţe. Asta trebuie să fie. Ţi-a scăpat.

Clipesc de câteva ori şi-mi forţez mâna să scrie despre o bătălie pe care am analizat-o de zeci de ori împreună cu tata. Liam are dreptate. E singura explicaţie plauzibilă. Poate că n-avem autorizaţia necesară pentru acele informaţii sau poate că n-au terminat de strâns toate datele pentru un raport complet.

Sau trebuie să fi fost marcat confidenţial. Şi doar mi-a scăpat.

Primul val de putere e inconfundabil. Prima dată când îl simţi, când te înconjoară cu o cantitate de energie aparent inepuizabilă, vei fi dependent de senzaţie, de posibilităţile pe care ţi le oferă, de controlul pe care-l ţii în palme.

Însă există o problemă: acea putere se poate oricând întoarce împotriva ta şi să te controleze.

— PAGINA ŞAIZECI ŞI PATRU, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 22

Restul lui noiembrie trece fără nicio menţiune despre cele întâmplate la Sumerton, iar când crivăţul de decembrie aduce primii fulgi de zăpadă, renunţ la speranţa că ne vor mai dezvălui ceva. Eu şi Liam nu-i putem întreba direct pe profesori despre ceea ce în mod clar era un raport confidenţial, fiindcă asta ar însemna să ne dăm singuri de gol că l-am citit.

— Deşi nu a fost marcat.

Întâmplarea mă îndeamnă să mă întreb ce anume nu ne-au mai spus la Sumarul-Luptei, însă păstrez gândul pentru mine. Pe lângă asta şi frustrarea că încă nu pot canaliza magie – spre deosebire de trei sferturi din anul meu –, zilele astea ţin multe lucruri doar pentru mine.

— *Nu în totalitate!* mârâie Tairn.

— *Să n-aud vreun comentariu din partea ta, după ce astăzi aproape că m-ai lăsat să mă izbesc de versantul muntelui!*

Mă ia ameţeala numai când mă gândesc cât de mult m-a lăsat să cad.

Fata din primul an din A Treia Aripă n-a fost la fel de norocoasă, după ce a alunecat din şa în timpul unei manevre noi, sfârşind pe lista morţii de azi-dimineaţă.

Rhiannon balansează toiagul, iar eu mă arcuiesc pe spate, ieşind din raza atacului. Spre surprinderea mea absolută, reuşesc

să-mi menţin echilibrul pe rogojina de antrenament.

— *Atunci data viitoare rămâi în şa!*

— *Începe să canalizezi magie şi poate că o să reuşesc!* i-o întorc.

— Eşti distrasă în noaptea asta, observă Rhiannon, care mă menajează cum nu ar face nici un alt oponent, în timp ce-mi recapăt echilibrul.

Ochii i se îndreaptă spre banca unde stă Liam, care cioplește un alt dragon, apoi revin asupra mea cu o privire care mă anunţă că vom discuta mai târziu despre asta, după ce o să scap de garda mea de corp atotprezentă.

— Dar eşti mai rapidă decât de obicei. Orice te pune Imogen să faci, chiar dă roade.

— *Încă nu eşti pregătită să canalizezi, Argintio!*

— De parcă ar fi existat vreun dubiu! strigă Imogen de la câteva covoraşe distanţă, ţinându-l pe Ridoc de cap şi aşteptând să bată în podea.

În stânga, Sawyer şi Quinn îşi dau ocol unui altuia, pregătindu-se de o nouă rundă, iar în spatele lui Rhiannon, Emery şi Heaton fac tot posibilul să-i antreneze pe ceilalţi cadeți din primul an cu care ne-am ales după Treierat. În tot timpul ăsta, Dain ne urmăreşte atent, evitând orice are legătură cu mine.

Conform ordinelor sale recente, serile de marţi sunt dedicate antrenamentelor în lupta corp la corp, fiindcă toate îndatoririle academice pe care le avem, laolaltă cu lecţiile de zbor şi instrucţiunile de mânuire a magiei, în cazul unora, nu ne lasă prea mult timp pentru rogojină. Cele mai îndepărtate dintre ele sunt ocupate de alţi călăreţi, care au avut aceeaşi idee, printre ei numărându-se şi Jack Barlowe.

De aceea l-a refuzat Liam pe Ridoc, când acesta l-a întrebat dacă vrea să lupte cu el.

— Mă iei prea uşor, îi spun lui Rhiannon.

Transpiraţia mi se scurge pe spate, udându-mi tunica

groasă, pe care am ales-o după ce mi-am pus vesta cu solzi de dragon la uscat pe bancă, lângă Liam.

Nu că el ar avea nevoie de mai mult antrenament. I-a învins deja pe toţi călăreţii pe care i-a întâlnit pe rogojină, în afară de Dain, şi ceva îmi spune că asta are legătură cu faptul că Dain nu vrea să rişte să fie învins de un călăreţ mai tânăr.

— Facem asta de o oră, spune Rhiannon, rotindu-şi în aer toiagul. Eşti obosită şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să te rănesc.

— Confruntările reîncep după solstiţiu, îi reamintesc. Nu-mi faci nicio favoare dacă mă menajezi!

— Nu greşeşte, se aude o voce profundă în spatele meu.

Cu coada ochiului îl zăresc pe Liam cum se ridică în picioare şi înjur printre dinţi.

— Nu-mi spui nimic nou! strig peste umăr când Xaden ne ocoleşte rogojina, însoţit de Garrick, ca de obicei.

Reuşesc să-mi desprind privirea de pe el abia când se îndepărtează. Zeilor, mi s-au aprins rău călcâiele!

— Pleacă dacă n-ai ceva util de spus!

— Mişcă-te mai repede! E mai puţin probabil să mori. E un sfat destul de util? strigă Xaden, luând poziţia de luptă pe una dintre rogojinile din centrul sălii de antrenament.

Ochii lui Rhiannon iau foc. Liam scutură din cap.

— Ce-i?

— Felul în care-i vorbeşti, murmură Rhiannon.

— Şi ce o să facă? O să mă omoare?

Mă năpustesc înainte, legănând toiagul spre picioarele lui Rhiannon, însă ea sare peste el şi se învârte, lovindu-l pe al ei de al meu cu un pocnet răsunător.

— Probabil că o să vă ucideţi unul pe altul, spune Liam, aşezându-se la loc. Abia aştept să văd cum o să lucraţi voi doi după absolvire!

După absolvire.

— Nu mi-am dat voie să mă gândesc la următoarea săptămână, darămite la absolvire.

Mai ales că există câteva întrebări dificile pe care nu îndrăznesc să le pun.

— Uite, ştiu că eşti frustrată deoarece Tairn încă nu canalizează magie prin tine, intervine Rhiannon, dându-mi din nou ocol pe rogojină. Spun doar că e mult mai sigur să-ţi descătuşezi furia aici cu mine, pe covoraş, decât cu liderul de aripă uriaş, care poate mânui umbrele.

— Nu vreau să-mi vărs furia pe tine! Eşti prietena mea.

Flutur cu nepăsare mâna spre Xaden.

— El e cel care mi-a dat o umbră de care nu pot scăpa, pentru că mă consideră *veriga lui slabă*. Dar mă ajută?

Îmi lovesc toiagul de al ei, dar Rhiannon parează.

— Nu! Mă antrenează?

Un alt atac, o altă ciocnire a toiegelor noastre.

— Nu! Are un talent incredibil să apară când sunt pe cale să mor şi să elimine ameninţările, dar atâta tot!

Naiba să-l ia, cu siguranţă n-are probleme în a-şi putea dezlipi ochii de pe mine, în timp ce eu îl devorez din priviri.

— Deci e ceva furie acolo, spune tărăgănat Rhiannon, răsucindu-se cu uşurinţă înapoi.

— Tu n-ai fi furioasă dacă cineva te-ar priva de libertate, dacă te-ai trezi cu Liam la uşă în fiecare dimineaţă şi înainte să mergi la culcare, oricât de grozav ar fi el?

Mă feresc de unul dintre atacurile ei.

— Apreciez! intervine Liam, întărindu-mi afirmaţiile.

— Da, spune Rhiannon. Aş fi! Şi-ţi împărtăşesc furia! Aşa că hai s-o folosim într-un mod productiv!

Mă atacă cu o ploaie de lovituri pe care le parez, reuşind să ţin pasul pentru că face exact ce i-am spus mai devreme, mă ia uşor.

Apoi fac greşeala să mă uit peste umăr spre centrul sălii.

Al. Dracului. De. Sexy!

Xaden şi Garrick şi-au scos cămăşile şi se luptă de parcă vieţile lor ar fi în joc, cu muşchii încordaţi, prinşi într-un vârtej de lovituri de pumn şi de picior. N-am văzut niciodată doi oameni mişcându-se atât de repede. E un dans frumos, hipnotizant, cu o coregrafie letală, şi-mi ţin răsuflarea când Garrick îşi ia avânt ca să-i dea lui Xaden lovitura decisivă, pe care liderul de aripă o deviază.

În ultimele luni am văzut mulţi călăreţi luptând la bustul gol. Nu-i ceva nou. Ar trebui să fiu complet imună la priveliştea oferită de trupurile masculine, însă nu l-am văzut niciodată pe Xaden fără cămaşă.

Fiecare parte a corpului său e şlefuită ca o armă, totul numai linii ascuţite şi o putere abia ţinută în frâu. Relicva rebeliunii i se încolăceşte în partea superioară a trunchiului, ieşind în evidenţă pe pielea bronzată şi subliniind fiecare pumn pe care-l dă, iar abdomenul... serios, câţi muşchi *există* acolo? Sunt atât de bine tonifiaţi, încât aş putea să-i număr pe fiecare în parte, dacă restul înfăţişării lui nu mi-ar distrage în asemenea hal atenţia. Şi are cea mai mare relicvă de dragon pe care am văzut-o vreodată. A mea ocupă tot spaţiul dintre omoplaţi, însă a lui Sgaeyl i se întinde pe tot spatele.

Şi ştiu exact cum se simte trupul ăla peste al meu, cât de multă forţă...

Usturimea din şold mă scoate din transă şi tresar.

— *Bine ţi-a făcut!* declară Tairn.

— Fii atentă! mă apostrofează Rhiannon, trăgându-şi în spate toiagul. Aş fi putut să... oh!

Cu siguranţă vede ce fac, ceea ce aproape toate femeile – şi câţiva bărbaţi – urmăresc cu bucurie.

Cum am putea să ne abţinem, când cei doi sunt de-a dreptul hipnotizanţi?

Garrick e mai lat şi mai musculos decât Xaden, relicva

rebeliunii extinzându-i-se doar până la umăr, a doua cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. Numai a lui Xaden ajunge până la linia proeminentă a maxilarului.

— Asta e chiar... murmură Rhiannon.

— Cu siguranţă e, sunt de acord.

— Nu vă mai holbaţi la liderul de aripă ca la un obiect! ne tachinează Liam.

— Asta facem? întreabă Rhiannon, fără să se obosească să-şi mute privirea.

Priveliştea îmi lasă gura apă: muşchii de pe spate, fundul atât de ferm.

— Mda, cred că asta facem, recunosc.

— Poate că doar ne uităm la tehnică, zice Rhiannon.

— Da, cu siguranţă e posibil.

Dar ştiu că eu nu de asta mă uit. Mă întreb fără pic de ruşine cum s-ar simţi pielea lui sub vârfurile degetelor mele, cum mi-ar reacţiona trupul dacă acea privire intensă ar fi concentrată complet asupra *mea*. Căldura mi se răspândeşte prin vene şi-mi încinge obrajii.

Un pocnet repetitiv îmi abate atenţia spre dreapta, unde Ridoc bate cu zel în podea. Imogen îi dă drumul, lăsându-l să respire sacadat pe covoraş, iar o împunsătură nedorită şi ilogică de gelozie mă săgetează în piept, când văd expresia de dorinţă pură de pe chipul ei, cât îi urmăreşte pe Xaden şi pe Garrick luptând.

— Dacă vă lăsaţi distraşi atât de uşor, atunci n-avem nicio şansă la întrecerea Detaşamentelor! strigă Dain. Puteţi să vă luaţi adio de la vizitarea liniilor de front!

Ieşim cu toţii din transă şi clatin din cap, de parcă aşa aş scăpa de nevoia ameţitoare de a face mai mult decât să mă uit la Xaden, ceea ce e... ridicol. Îmi tolerează existenţa doar pentru că dragonii noştri formează o pereche, însă iată-mă aici, salivând la vederea trupului său pe jumătate gol!

Totuşi e un trup pe jumătate gol *foarte* atrăgător.

— Înapoi la treabă! Mai avem o oră şi jumătate! ordonă Dain, însă am senzaţia că mi se adresează direct, ceea ce ar fi primul lucru pe care mi l-a spus de când amintirea mea a ucis-o pe Amber.

— *Pentru că a încălcat Codexul, şi-a semnat singură condamnarea la moarte,* mormăie Tairn.

Sunt destul de sigură că Dain se încruntă când mă uit la el, dar poate că-i citesc greşit expresia. Cu siguranţă nu sentimentul că a fost trădat îl îndeamnă să-şi strângă buzele.

— Începem? spune Rhiannon, ridicând toiagul.

— Da, categoric.

Rotesc umerii şi o luăm de la început. Îi răspund la fiecare mişcare, folosind tiparele învăţate, însă la următorul atac face o schimbare.

— *Nu te mai apăra şi atacă!* îmi comandă Tairn, iar mânia lui îmi inundă organismul şi-mi anulează jocul picioarelor.

Rhiannon se lasă-n jos, mă răsuceşte şi mă aruncă pe spate şi tot aerul îmi iese din plămâni când mă izbesc de covoraş.

Mă străduiesc să respir, dar oxigenul e de negăsit.

— Rahat, îmi pare rău, Vi! spune Rhiannon, care se lasă într-un genunchi lângă mine. Relaxează-te, va trece într-o secundă!

— Şi *ăsta-i* călăreţul pe care l-a ales Tairn! spune Jack batjocoritor cuiva din detaşamentul său, la marginea rogojinei. Încep să cred c-a ales prost şi, având în vedere că încă n-ai nicio putere, am senzaţia că şi tu crezi acelaşi lucru, nu-i aşa, Sorrengail? Dacă tot ai doi dragoni, n-ar trebui să poţi canaliza de două ori mai multă magie?

Nu aşa funcţionează în cazul Andarnei, însă niciunul dintre ei nu ştie asta.

Când gura de aer îmi pătrunde în plămâni, Liam se

interpune între mine şi Jack.

— Calmează-te, Mairi! N-am de gând să-ţi atac micuţa protejată. Nu când pot s-o înfrunt peste câteva săptămâni şi să-i sucesc accidental gâtul pricăjit în faţa unui public.

Jack îşi încrucişează mâinile la piept şi mă priveşte cu o plăcere nedisimulată.

— Spune-mi totuşi: nu te-ai săturat să te joci de-a doica?

Prietenul lui din Prima Aripă îi oferă ceva – o felie din portocala pe care o mănâncă –, iar Jack îi înlătură mâna cu o fluturare din încheietură.

— Pleacă cu rahatul ăla nociv de lângă mine! Vrei să ajung la infirmerie?

— Dispari dracului de aici, Barlowe! îl ameninţă Liam cu pumnalul în mână.

Reuşesc să respir o dată, apoi de două ori. Jack ridică privirea spre cineva care stă în spatele meu. După cum s-a schimbat la faţă, arătând pe jumătate invidios, pe jumătate speriat de moarte, trebuie să fie Xaden.

— E în viaţă numai datorită ţie! strigă cu dispreţ Jack, dar sângele îi fuge din obraji.

— Aşa-i, pentru că eu am fost cel care ţi-a înfipt un pumnal în umăr la Treierat.

Când în sfârşit respir cât de cât normal, mă împleticesc în picioare şi apuc toiagul cu ambele mâini.

— Putem încheia socoteala chiar aici, spune Jack, ocolindu-l pe Liam ca să mă privească în ochi. Dacă ai terminat să te ascunzi în spatele bărbaţilor puternici.

Un gol mi se cască în stomac, pentru că are dreptate. Singurul motiv pentru care nu-i accept confruntarea e pentru că nu sunt sigură că o voi câştiga, iar singurul motiv pentru care el nu mă atacă este că îi am alături pe Liam şi pe Xaden. Dacă îl atac acum pe Jack, îl vor ucide. Statura masivă a lui Garrick apare în stânga mea, aşa că îl adaug şi pe el pe lista protectorilor

mei. Chiar şi Imogen s-a apropiat, dar nu de dragul meu.

A făcut-o pentru *el*.

— Exact cum credeam! spune Jack, care-mi trimite o bezea.

— Ai fugit! mârâi, dorindu-mi să mă avânt şi să-l ciomăgesc bine, dar îmi forţez picioarele să rămână pe loc. În acea zi, în poiană, ai fugit când eraţi trei contra unu şi amândoi ştim că, atunci când va veni vremea, vei fugi din nou. Aşa procedează laşii.

Jack se înroşeşte şi ochii îi ies din orbite.

— Oh, pe toţi dracii, Violet! murmură Dain.

— Are dreptate, spune Xaden.

Garrick râde, iar Liam îl împinge pe Jack de pe covoraş în clipa în care sare spre mine. Cizmele lui scârţâie pe podeaua lustruită din lemn, când încearcă să se elibereze, însă Liam îl scoate din sală.

Cu o fluturare a mâinii, Xaden trânteşte uşa şi o încuie, blocându-l afară.

— La ce naiba te gândeai când l-ai provocat în felul ăsta? strigă Dain, mărşăluind spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Oh, *acum* ai chef să vorbeşti cu mine?

Împing bărbia înainte, dar Xaden e cel care-mi umple câmpul vizual, păşind între noi. Furia din ochii lui e palpabilă, însă nu mă retrag.

— Lasă-ne o clipă singuri!

Privirea lui e aţintită asupra mea, dar ştiu că nu mie mi se adresează.

Pulsul mi se accelerează.

Rhiannon se dă înapoi.

— Pot să ştiu şi eu de ce dracu’ nu porţi aia?

Tonul lui e blând, dar letal când arată spre armura de pe bancă.

— Trebuia s-o spăl la un moment dat!

— Şi te-ai gândit că ar fi o idee strălucită s-o faci în timpul *antrenamentului?*

Pieptul îi urcă şi coboară rapid, de parcă se luptă să-şi păstreze controlul.

Mă străduiesc din răsputeri să *nu* mă uit la pieptul lui şi să ignor căldura pe care o emană ca o afurisită de sobă.

— Am spălat-o înainte de antrenament şi am lăsat-o să se usuce pe bancă, sub atenta supraveghere a câinelui tău de pază, altfel aş fi nevoită să dorm fără ea, şi amândoi ştim ce se întâmplă în dosul uşilor închise pe aici.

— Nu şi-n cazul uşii tale! spune el, cu maxilarul încordat. M-am asigurat de asta!

— Şi ar trebui să am încredere în *tine?*

— Da, spune şi o venă i se umflă pe gât.

— Pentru că faci ca totul să pară atât de uşor! i-o întorc cu sarcasm.

— Ştii că nu te pot ucide. La dracu', Sorrengail, tot *cvadrantul* ştie că nu te pot ucide!

Se apleacă spre mine, eclipsând restul camerei.

— Asta nu înseamnă că nu mă poţi răni, îi răspund.

Clipeşte şi se trage înapoi, recompunându-şi calmul imperturbabil în mai puţin de o clipă, în timp ce inima mea încă bate sălbatic, lovindu-se de coaste.

— Renunţă la antrenamentul cu toiagul! E prea uşor de smuls din mână. Rămâi la pumnale.

Spre surprinderea mea, nu mi-l smulge din mână doar ca să demonstreze că poate să o facă.

— M-am descurcat foarte bine până când Tairn a dat buzna în mintea mea, cu tot cu furia lui, şi mi-a distras atenţia, îl contrazic, apărându-mă ca un câine încolţit.

— Atunci învaţă să-l blochezi! îmi spune cu nonşalanţă, de parcă ar fi un lucru banal.

— Cum anume, mai exact? Cu toată puterea asta pe care o

mânuiesc? Sau nu ştiai că încă nu pot canaliza magie?

Vreau să-l strâng de gât, să-i bag un pic de raţiune în capul ăla frumos al lui.

Xaden se înclină atât de mult spre mine, încât nasul lui aproape că-l atinge pe al meu.

— Sunt enervant de conştient de *tot* ce faci!

Mulţumită lui Liam.

Fiecare centimetru din corp îmi vibrează de furie, de iritare, de... orice o fi tensiunea asta electrică dintre noi, în timp ce stăm nemişcaţi, cu ochii înlănţuiri într-o confruntare mută.

— Lider de aripă Riorson, spune Dain. Încă nu e obişnuită cu legătura. Va învăţa să-l blocheze.

Cuvintele lui Dain dor ca un pumn. Inspir adânc şi mă îndepărtez de Xaden. Zei preamilostivi, le-am oferit un spectacol în toată regula. Ce are Xaden de mă face să uit de restul lumii?

— Alegi cele mai ciudate momente în care s-o aperi, Aetos, spune Xaden, care mai are puţin şi îşi dă ochii peste cap. Şi cele mai convenabile în care să *nu* o faci.

Dain îşi încleştează maxilarul şi-şi strânge mâinile în pumni pe lângă corp.

Se referă la Amber. O ştiu. Şi Dain o ştie. Şi toată lumea din camera asta uriaşă o ştie. Întreg detaşamentul a fost prezent când mi-a poruncit să spun că liderul nostru de detaşament minte.

Xaden îşi fixează din nou acei ochi insondabili asupra mea.

— Fă-ne un serviciu amândurora şi pune-ţi armura!

Înainte să vin cu o replică pe măsură, Xaden se îndepărtează şi iese de pe covoraş.

Spatele lui!

Suspinul meu înăbuşit e de necontrolat, iar Xaden se încordează preţ de o clipă înainte să apuce cămaşa pe care i-o întinde Garrick şi să şi-o tragă peste cap, acoperind relicva

bleumarin a dragonului care i se întinde de la talie până la umeri – modelul complex are şi câteva linii argintii, pe care nu le-am observat din cealaltă parte a sălii însă ştiu imediat ce sunt. Cicatrici.

— *N-ai dat înapoi şi ţi-ai ţinut temperamentul sub control*, spune Tairn, şi pieptul mi se umple de mândrie.

— *E pregătită*, spune Andarna cu o răbufnire bruscă de fericire, care mă lasă ameţită.

— *E pregătită, o* aprobă dragonul negru.

*

Câteva ore mai târziu, mă pieptăn în intimitatea dormitorului meu, complet îmbrăcată în continuare, cu tot cu cizme *şi* armură. Nu-mi vine să cred că m-am comportat ca o toantă în faţa întregului detaşament doar pentru că Xaden a decis să lupte fără cămaşă.

Chiar trebuie să mi-o trag.

Mă opresc la jumătatea periatului când un val de energie îmi străbate coloana vertebrală, apoi dispare într-o clipă.

Asta-i... ciudat.

Poate că e... *Nu!* M-am simţit complet diferit când Andarna a oprit timpul prin mine. A fost ca un potop care mi-a inundat corpul, răspândindu-se până în degetele de la mâini şi picioare, şi care apoi a... dispărut.

Un alt val mă ia cu asalt, mai puternic de această dată, şi scap peria, apucând marginea măsuţei de toaletă ca să nu mă prăbuşesc. Genunchii ameninţă să-mi cedeze, iar energia nu se mai disipează; mă înconjoară, îmi vibrează pe sub piele, îmi răsună în urechi şi îmi copleşeşte toate simţurile.

Ceva se extinde înăuntrul meu, cumva prea mare ca să-mi încapă în corp, prea vast ca să fie restrâns, iar când durerea îmi loveşte fiecare nerv, simt cum mă destram ca o tapiserie cu toate

cusăturile dintr-odată sfâşiate, cu un sunet care-mi reverberează în craniu asemenea unui trosnet de oase.

Genunchii mi se izbesc de podea şi-mi apăs tâmplele cu mâinile, încercând să împing tot ce simt înapoi în craniu, să-l forţez să se micşoreze.

Energia se revarsă într-un potop de putere brută, nesfârşită, care-mi erodează fiinţa, construind ceva cu totul nou pe măsură ce-mi umple fiecare por, fiecare organ, fiecare oscior. Capul îmi plesneşte de durere şi mă simt de parcă Tairn ar fi zburat prea sus, prea repede şi nu-mi pot acoperi urechile. Tot ce pot face e să zac pe podea şi să mă rog ca presiunea să se regleze.

Întinsă pe lemnul tare care îmi zgârie obrazul, mă uit fix la peria de păr şi inspir.

Inspir şi expir.

Inspir... şi... expir... predându-mă atacului violent.

Într-un final, durerea cedează, dar energia – puterea –, nu. E pur şi simplu acolo, curgându-mi prin vene şi umplându-mi fiecare celulă din corp. E tot ceea ce sunt şi tot ce pot fi vreodată.

Mă ridic lent şi-mi întorc mâinile ca să-mi analizez palmele străbătute de furnicături. Ar trebui să arate diferit, să se fi schimbat, dar nu-i aşa. Sunt tot degetele mele, aceleaşi încheieturi subţiri, însă acum sunt mult mai mult decât atât. Sunt îndeajuns de puternice cât să dea formă torentului din mine, să-l modeleze în orice îmi doresc.

— *E puterea ta, nu-i aşa?* îl întreb pe Tairn, dar nu-mi răspunde. *Andarna?*

Doar tăcere.

Ce să vezi, sunt mereu prin preajmă şi-mi invadează mintea când vreau puţină intimitate, dar acum, când încerc să dau de ei, nu reuşesc. I-am auzit mai devreme spunând că sunt pregătită, însă am bănuit că va trece cel puţin o zi înainte ca mintea să mi se deschidă complet în faţa acestei căi, după ce Tairn începe să

canalizeze. Se pare că nu!

Rhiannon. Trebuie să-i spun lui Rhiannon. Se va bucura că în sfârşit pot merge cu ea la cursul profesorului Carr. Şi Liam? Acum nu trebuie să mai pretindă că nu poate canaliza, doar ca să nu mă lase singură o oră pe zi.

Căldura mă învăluie, înţepându-mi pielea şi adunându-se undeva deasupra buricului.

Cât de ciudat! Probabil că e doar un efect secundar al puterii. Trag zăvorul de la uşă şi o deschid larg.

Vederea mi se înceţoşează şi mă izbeşte o nevoie intensă, răpindu-mi orice gând raţional în afară de satisfacerea acestei copleşitoare...

— Violet?

Pe coridor dau de silueta neclară a unui bărbat şi clipesc până când îl pot vedea clar pe Liam.

— Eşti bine?

— Dormi cumva pe coridor?

Mă apuc de tocul uşii în timp ce imaginea unei ninsori îmi umple mintea, cu fulgii sfârâind când intră în contact cu pielea mea încinsă. Dispare la fel de repede cum a apărut, însă dorinţa covârşitoare şi înnebunitoare persistă.

Oh, la naiba! Asta e... poftă trupească.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Pierdeam vremea pe aici înainte să mă întorc în cameră.

Mă uit la el şi îl privesc pentru prima oară cu adevărat. E mai mult decât chipeş, cu trăsături bine conturate şi ochi frumoşi, scânteietori. Nu sunt de un albastru-deschis ca ai mei, ci mai aproape de culoarea cerului.

— De ce te uiţi aşa la mine? mă întreabă Liam, punând deoparte cuţitaşul şi figurina dragonului pe jumătate cioplit.

— Aşa cum?

Dinţii mi se înfig în buza inferioară şi mă gândesc dacă să mă frec de el ca o pisică în călduri şi să-i cer să satisfacă această

dorinţă inimaginabilă, aproape dureroasă.

Dar nu pe el îl vrei cu adevărat.

El nu e Xaden.

— De parcă...

Îşi lasă capul pe-o parte.

— De parcă se întâmplă ceva. Nu pari să fii – ştii tu – în apele tale.

Oh, la naiba!

Pentru că nu sunt eu însămi. Toate acestea, nevoia, pofta trupească, dorinţa faţă de singura persoană care îmi e menită... e Tairn.

Emoţiile lui Tairn nu doar că mă copleşesc, ci mă controlează.

— Sunt bine! Du-te să dormi! îi spun, apoi mă întorc înapoi în cameră, trântind uşa când găsesc forţa ca s-o fac.

Încep să măsor podeaua cu piciorul, dar tot nu reuşesc să îndepărtez următorul val de căldură şi impulsul de a...

Trebuie să plec de aici înainte să fac o greşeală fatală şi să mă eliberez de sentimentele lui Tairn în braţele lui Liam!

Înşfac mantia garnisită cu blană cu o mână şi-mi ridic părul cu cealaltă, apoi mi-o înfăşor în jurul umerilor şi închei clema de la gât. În următoarea clipă scot capul pe uşă şi, după ce mă asigur că holul e gol, o iau la *fugă*.

Ajung la treptele spiralate – cele care duc spre râu – înainte să fiu nevoită să mă lipesc de zidul de piatră, ameţită din pricina amalgamului de emoţii al lui Tairn.

De îndată ce trece valul, cobor în fugă treptele, cu o mână sprijinită de perete pentru cazul în care senzaţiile mă asaltează din nou.

Când ajung în dreptul lor, luminile-magice strălucesc, apoi se sting după ce le las în urmă, de parcă nou dobândita putere funcţionează deja, răspândindu-se asupra lumii.

Departe. Trebuie să stau departe de toată lumea, până când

Tairn termină... orice face cu Sgaeyl.

Mă împleticesc de pe trepte şi ajung la zidurile de la baza cetăţii. Zăpada se cerne din cer şi-mi dau capul pe spate, savurând sărutul scurt şi revigorant al fulgilor de nea pe pielea înfierbântată din motive complet greşite.

Aerul e tăios şi rece şi...

Deschid brusc ochii, surprinsă de parfumul din aer, şi mă răsucesc, cu pelerina umflându-se înapoia mea, găsind sursa fumului dulceag, uşor de identificat.

Xaden stă cu spatele rezemat de perete, fumând, cu un picior îndoit şi sprijinit de piatră, privindu-mă de parcă n-ar avea nicio grijă pe lume.

— Ăla e... churam?

Xaden suflă câţiva norişori de fum.

— Vrei şi tu? Dacă ai venit să continuăm disputa de mai devreme, atunci nu-ţi dau.

Rămân cu gura căscată.

— Nu! Nu e permis să fumăm aşa ceva!

— Ei bine, oamenii care au făcut regula asta în mod clar nu erau legaţi de Sgaeyl şi Tairn, nu-i aşa?

Un rânjet îi ridică un colţ al gurii. Pe toţi zeii, aş putea să mă holbez la buzele lui pentru eternitate! Sunt atât de bine conturate şi, totodată, atât de decadente în raport cu linia ascuţită a maxilarului.

— Te ajută... să te distanţezi.

Îmi oferă churamul rulat şi ridică o sprânceană – pe cea brăzdată de cicatrice.

— Pe lângă ce reuşesc să blocheze scuturile, desigur.

Îl refuz cu o fluturare a mâinii şi trec prin zăpada proaspăt aşternută ca să mă proptesc de perete, lângă el, lăsându-mi capul pe spate, direct pe piatra rece.

— Cum vrei, zice Xaden, care trage cu sete din churam, apoi îl stinge de perete.

— Mă simt de parcă am luat foc!

Iar asta e puţin spus.

— Da, aşa se întâmplă.

Râsul lui are o notă malefică şi fac greşeala, de neiertat, să mă răsucesc şi să-i privesc zâmbetul.

Când e serios şi autoritar, periculos şi letal, Xaden e o privelişte devastatoare, care-mi accelerează pulsul. Însă Xaden râzând cu capul dat pe spate, cu buzele curbate într-un zâmbet, e izbitor de frumos. Inima mea stupidă şi nesăbuită începe să se zbată în piept, de parcă un pumn s-ar strânge de jur-împrejurul ei.

Aş sacrifica orice, aş da orice pentru un moment de intimitate, fără griji, alături de bărbatul de care voi fi legată până la sfârşitul vieţilor noastre.

Însă un astfel de sentiment trebuie să fie tot o urmare a influenţei lui Tairn. Pur şi simplu... trebuie.

Şi totuşi ştiu că nu e aşa. Deşi îl admirasem înainte pe Liam, de Xaden sunt complet *obsedată.*

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în lumina lunii.

— Oh, Violenţă! Va trebui să înveţi să ridici un scut împotriva emoţiilor lui Tairn, altfel escapadele lui cu Sgaeyl te vor înnebuni – sau te vor arunca în patul cuiva.

Închid ochii strâns, doar ca să scap de chipul lui frumos, în timp ce un nou val de căldură mă inundă, făcându-mi fiecare centimetru de piele să freamăte şi să ardă. Întind o mână şi mă sprijin din nou de perete, ca să nu-mi pierd echilibrul.

— O, ştiu! Mi-e groază să-l revăd pe Liam.

— Pe Liam? De ce?

Xaden se întoarce cu faţa spre mine, sprijinindu-se într-un umăr.

— Unde naiba e garda ta de corp?

— Sunt propria mea gardă de corp, îl contrazic, odihnindu-mi obrazul pe piatra îngheţată. Şi e în pat.

— În patul *tău*?

Vocea lui mă loveşte ca un trăsnet. Îmi ridic puţin pleoapele ca să-l privesc în ochi. Zăpada face totul mai strălucitor, subliniindu-i cutele dintre sprâncene şi conturul ferm al gurii.

— Nu! Oricum n-ar trebui să-ţi pese.

E gelos? Gândul e... ciudat de liniştitor.

O răsuflare grea îi părăseşte forţat buzele, umerii i se lasă.

— Nu-mi pasă, atât timp cât amândoi aţi consimţit, şi, crede-mă pe cuvânt, în condiţia ta actuală, nu-ţi poţi da consimţământul.

— N-ai nici cea mai vagă idee pentru ce sunt în stare să-mi dau consimţământul...

O dorinţă incontestabilă, de nepotolit, aproape că mă aduce în genunchi. Braţul lui Xaden mi se înfăşoară în jurul taliei, susţinându-mă.

— De ce naiba nu te protejezi?

— Nu toţi am primit lecţii! Abia a început să canalizeze înainte de... toate astea şi, în cazul în care ai uitat, ţi se permite să participi la cursurile profesorului Carr doar dacă poţi mânui puterea dragonului.

— Întotdeauna am crezut că e o regulă stupidă, oftează Xaden. În regulă! O să ai parte de un curs rapid. Doar pentru că am fost în aceeaşi situaţie şi a doua zi m-am trezit cu ceva regrete.

— Chiar ai de gând să mă ajuţi?

— Te ajut de *luni bune*.

Mâna i se încordează pe talia mea şi jur că-i pot simţi căldura atingerii prin mantie şi costumul din piele.

— Nu, l-ai trimis pe Liam să mă ajute. *El* mă ajută de luni bune.

Mă încrunt.

— De săptămâni. Aproape luni. În fine!

Are neobrăzarea să pară ofensat!

— Eu sunt cel care am năvălit pe uşa ta şi i-am omorât pe atacatori, *apoi* am înlăturat cealaltă ameninţare la adresa ta printr-un act de răzbunare cât se poate de public, în faţa unei mulţimi cât se poate de polarizate. Nu Liam a făcut asta. Eu am făcut-o.

— Mulţimea nu a fost polarizată! Toţi şi-au dat acordul. Am fost acolo!

— Tu nu gândeai limpede! De fapt, l-ai implorat pe Tairn să n-o omoare, ştiind al naibii de bine că avea să încerce din nou.

Asta e încă discutabil.

— Bine! Dar să nu îndrăzneşti să pretinzi că nu ai făcut mare parte din toate astea pentru propria persoană! Ar fi un mare inconvenient pentru tine dacă aş muri.

Ridic din umeri, provocându-l deliberat, ca să ignor valul de dorinţă sexuală care îmi străbate trupul. Xaden se uită lung la mine, cu neîncredere.

— Ştii ceva? În noaptea asta n-o să ne certăm. Asta dacă vrei să înveţi cum să te protejezi.

— Bine, nu ne certăm. Învaţă-mă!

Îmi ridic bărbia. Pe toţi zeii, abia dacă-i ajung la claviculă!

— Roagă-mă frumos! mă tachinează Xaden, trăgându-se mai aproape.

— *Dintotdeauna* ai fost atât de înalt? îl întreb, spunând primul lucru care-mi trece prin minte.

— Nu! Am fost copil la un moment dat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Roagă-mă frumos. Violenţă! şopteşte Xaden. Sau plec.

Îl simt pe Tairn la periferia minţii, emoţiile lui scăzând şi crescând în intensitate, şi ştiu că următorul val mă va lovi puternic. Cât de mult au de gând să-şi facă de cap ăştia doi?

— Cât de des se întâmplă?

— Destul de des încât să ai nevoie de un scut. Nu vei putea niciodată să-i blochezi complet, iar uneori uită *ei* să *ne* blocheze, ca-n seara asta. De aceea ajută churamul, măcar e ca şi cum ai trece pe lângă un bordel, în loc să iei parte la acţiunea dinăuntru.

Oh, fir-ar!

— În regulă. O să mă înveţi să-l blochez?

Mă răsplăteşte cu un alt zâmbet, iar privirea mi se opreşte pe buzele lui.

— Spune *te rog!*

— Mereu eşti atât de dificil?

— Doar când ştiu că am ceva de care ai nevoie. Ce pot să spun... îmi place să văd cum te chinui. E ca o mică răsplată pentru toate lucrurile prin care m-ai făcut să trec în ultimele luni îmi scutură zăpada din păr.

— Pentru toate lucrurile prin care *eu* te-am făcut să treci? Asta-i bună!

— M-ai speriat de moarte o dată sau de două ori, aşa că un *te rog* ar fi o răsplată corectă.

De parcă ar fi jucat corect măcar o dată în viaţa lui.

Inspir adânc şi înlătur un fulg de zăpadă care-mi aterizează pe nas.

— Cum doreşti! Xaden?

Îi zâmbesc dulce şi mă trag cu un centimetru mai aproape.

— Vrei să mă înveţi, te roooooooog, cum să mă protejez, înainte să sar accidental pe tine şi mâine să ne trezim *amândoi* cu regrete?

— O, eu mă pot controla fără probleme. Îşi arcuieşte din nou buzele şi-i simt zâmbetul ca pe o mângâiere.

Periculos. Totul e al naibii de periculos. Pielea mă arde atât de tare, încât mă gândesc serios să-mi scot mantia şi să o arunc la picioare, doar ca să simt o alinare cât de mică. Un amănunt demn de remarcat: Xaden nu poartă una.

— Şi pentru că m-ai rugat atât de frumos, spune el,

schimbându-şi poziţia ca să-mi cuprindă obrajii în palme, înainte ca mâinile să-i alunece spre ceafa mea. Închide ochii!

— E necesar să mă atingi?

Îmi cobor pleoapele când îi simt pielea lipită de a mea.

— Nici pe departe. E doar unul dintre beneficiile faptului că nu gândesc prea limpede. Pielea ta e incredibilă la atingere.

Complimentul mă face să inspir adânc. S-a ales praful de controlul lui!

— Trebuie să-ţi imaginezi că eşti altundeva. Oriunde. Eu prefer vârful dealului meu favorit de lângă ruinele Aretiei. Oriunde ar fi, trebuie să simţi că eşti acasă.

Există un singur loc la care mă pot gândi în acest fel. Arhivele.

— Închipuie-ţi pământul sub picioare şi găseşte-ţi echilibrul!

Îmi imaginez cizmele pe podeaua de marmură lustruită a Arhivelor şi le mişc puţin.

— Am înţeles.

— Se numeşte ancorare, o tehnică prin care te proiectezi mintal undeva, ca să nu fi absorbită de putere. Acum cheamă-ţi puterea! Deschide-ţi simţurile!

Palmele mă furnică şi simt cum mă înconjoară un curent de energie, la fel de dens ca în dormitor, dar lipsit de durere. E *pretutindeni:* umple Arhivele şi se împinge în pereţi, forţându-l să se deformeze şi să se curbeze spre interior, ameninţând să-i distrugă.

— E prea mult!

— Concentrează-te asupra picioarelor tale! Rămâi ancorată! Vezi de unde curge puterea? Dacă nu, alege un alt loc.

Mă întorc în mintea mea. Barajul de putere fluidă curge prin uşă.

— Gata, am găsit sursa!

— Perfect! Eşti un talent înnăscut! Celor mai mulţi călăreţi

le ia cel puţin o săptămână să înveţe să se ancoreze. Acum fă tot ce trebuie să faci mintal ca să te baricadezi de acel curent de energie. Tairn e sursa. Dacă blochezi puterea, îţi vei recupera o parte din control.

Uşa. Trebuie să închid uşa şi să răsucesc mânerul uriaş şi circular care sigilează Arhivele în cazul unui incendiu.

Cu dorinţa înteţindu-mi bătăile inimii, mă apuc de braţele lui Xaden ca să mă ancorez în realitate.

— Orice ai creat în minte, pentru tine e real, spune el cu o voce parcă tensionată. Opreşte robinetul. Construieşte un zid. Orice are sens şi te poate ajuta.

— E o uşă.

Îmi înfig degetele în materialul moale al tunicii sale, iar în mintea mea mă opintesc în uşă, închizând-o centimetru cu centimetru.

— Bun! Continuă!

Corpul fizic îmi tremură din pricina efortului mintal depus pentru a închide uşa, dar reuşesc.

— Am închis-o!

— Grozav. Încui-o!

Îmi imaginez că răsucesc mânerul uriaş şi că aud clinchetul făcut de încuietoare.

Uşurarea mă cuprinde într-o fracţiune de secundă, ca o furtună rece de zăpadă pe pielea mea încinsă. Puterea pulsează, schiţând mai clar conturul uşii.

— S-a schimbat. Pot vedea prin uşă.

— Mda. Nu vei putea niciodată să-l blochezi complet. Ai încuiat-o?

Încuviinţez din cap.

— Deschide ochii, dar străduieşte-te să ţii uşa încuiată. Adică să-ţi păstrezi un picior ancorat. Să nu fi surprinsă dacă o să-ţi alunece! O vom lua de la capăt.

Deschid ochii, păstrând în minte imaginea uşii încuiate a

Arhivelor, şi, deşi trupul îmi e în continuare înfierbântat şi înroşit din cauza căldurii, acea dorinţă de neostoit care mă controla e, din fericire... oarecum atenuată.

— Tairn e... încep, dar nu găsesc cuvântul potrivit.

Xaden mă studiază cu o intensitate care mă ademeneşte să mă înclin spre el.

— Eşti uluitoare! Mi-a luat săptămâni întregi să ridic un scut!

— Se pare că am avut un profesor mai iscusit.

Emoţia care mă inundă e mai mult decât bucurie. Euforia e cea care mă face să zâmbesc larg, ca o nebună. În sfârşit nu sunt doar bună la ceva, ci *uluitoare*.

Xaden îmi mângâie pielea catifelată de sub urechi cu degetele mari, iar privirea îi coboară pe gura mea, cu ochii aprinşi de dorinţă. Mâinile i se încordează şi mă trage cu câţiva centimetri mai aproape, apoi îmi dă drumul brusc, retrăgându-se cu un pas.

— La naiba! Să te ating a fost o idee proastă.

— Cea mai proastă! îl aprob, dar îmi trec limba peste buza de jos.

Simt că mă topesc când îl aud gemând.

— Să te sărut ar fi o greşeală apocaliptică.

— Catastrofală.

Ce ar trebui să fac ca să mai aud o dată acel geamăt?

Centimetrii care ne mai despart sunt pe cale să ia foc la cea mai mică scânteie, iar eu sunt o flacără vie. Ar trebui să fug cât mă ţin picioarele, dar să neg atracţia primară pe care o simt este complet imposibil.

— Amândoi vom regreta.

Xaden clatină din cap, însă nu-şi desprinde ochii de pe buzele mele şi disting ceva mai mult decât dorinţă în irisurile de culoarea onixului.

— Evident, şoptesc.

Dar ştiind că voi regreta nu mă împiedică să-mi doresc asta – să-l doresc pe el. Regretele sunt o problemă pentru viitor, Violet.

— La dracu'!

Într-o secundă e de neatins, iar în următoarea gura lui fierbinte şi insistentă o găseşte pe a mea.

Pe toţi zeii, da! E exact ce am nevoie!

Sunt prinsă între piatra neclintită a zidului şi muşchii puternici ai lui Xaden, însă nu mi-aş dori să fiu în altă parte. Gândul ar trebui să mă readucă la realitate, în schimb mă las dusă de val.

Xaden îmi trece o mână prin păr, cuprinzându-mi ceafa, şi-mi înclină capul într-o parte pentru un sărut mai profund. Îmi despart buzele cu nerăbdare, iar când el dă curs invitaţiei, limba lui alunecând peste a mea cu mişcări experimentate şi jucăuşe, mă agăţ cu disperare de pieptul lui, strângându-i în pumni materialul cămăşii ca să-l trag mai aproape, în timp ce fiori de dorinţă îmi dansează în sus şi-n jos pe coloană.

Are gust de churam şi mentă, de tot ce ar trebui să nu vreau, dar nu mă pot abţine să-mi doresc, şi îi răspund cu ardoare la sărut, prinzându-i buza inferioară şi trecându-mi dinţii peste ea.

— Violenţă! geme Xaden.

Porecla mea pe buzele lui mă aprinde şi mai tare.

Mai aproape. Am nevoie de el *mai aproape*.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, mă sărută şi mai apăsat, revendicându-mi fiecare linie şi curbură a gurii cu o urmă de nesăbuinţă care-mi trezeşte la viaţă fiecare celulă din corp. Se abandonează în braţele plăcerii la fel ca mine, iar când mă prinde de fund şi mă ridică, îmi înfăşor picioarele în jurul lui, agăţându-mă de el de parcă viaţa mea ar depinde de acest sărut fără sfârşit.

Stau cu spatele lipit de zidul de piatră, dar nu-mi pasă.

Mâinile mi se pierd în sfârşit prin părul lui şi e la fel de mătăsos pe cât mi-am imaginat. Mă sărută până când mă simt complet devorată şi explorată, apoi îmi ghidează limba în gura lui ca să pot face la fel.

E nebunie curată, dar nu mă pot opri. Nu mă satur. Aş putea trăi pentru totdeauna în clipa asta de extaz pur, dacă de asta e nevoie ca să am gura lui pe a mea, şi m-aş mulţumi cu o lume în care există doar căldura emanată de corpul său şi mişcările abile ale limbii lui.

Xaden îşi împinge şoldurile în ale mele, furându-mi un suspin de pe buze, apoi îşi coboară gura, trasându-mi o dâră fierbinte pe bărbie şi pe gât. În acest moment ştiu c-aş face orice ca să-l păstrez aici cu mine. Vreau să-i simt gura peste *tot*.

Suntem o încrengătură de limbi şi dinţi, de buze şi mâini exploratoare. Simt sărutul în fiecare celulă din corp, consumându-mă la fel ca puterea de mai înainte. Dorinţa îmi pulsează între coapse şi tresar când realizez că nu există nimic din ce ar putea face care să nu fie binevenit. Îl doresc.

Doar pe el. Aici. Acum. Oriunde. Oricând.

Niciodată nu mi-am pierdut în halul ăsta firea de la un simplu sărut. Niciodată n-am dorit pe cineva aşa cum îl doresc pe el. E deopotrivă palpitant şi terifiant, deoarece sunt conştientă că în acest moment are puterea să mă distrugă.

Şi l-aş lăsa.

Mă predau complet, topindu-mă în braţele lui, şi uit să-mi păstrez un picior ancorat, aşa cum m-a sfătuit. O străfulgerare de lumină mi se aprinde în spatele pleoapelor închise, urmată de un tunet asurzitor. Ninsoarea cu tunete nu e ceva neobişnuit pe aici, dar rezumă al naibii de bine ce simt acum, acest sentiment sălbatic şi scăpat de sub control.

Dar apoi Xaden pune capăt sărutului, răsuflând greu, iar între sprâncene îi apare o cută adâncă, trădând ceva asemănător panicii înainte să închidă strâns ochii.

Încă mă străduiesc să trag adânc aer în piept când se îndepărtează brusc de zid. În clipa următoare, mă prinde de coapse şi mă pune din nou pe picioare. Se asigură că-mi pot ţine echilibrul, apoi se retrage câţiva paşi, de parcă distanţa i-ar salva viaţa.

— Trebuie să pleci!

Are o voce calmă şi rosteşte clar fiecare cuvânt în parte, însă tonul îi contrazice patima din ochi şi respiraţiile sacadate.

— De ce?

Organismul meu suferă un şoc când simte din nou frigul, lipsit de căldura trupului său.

— Fiindcă nu pot!

Îşi trece mâinile prin păr, ţinându-se de creştet.

— Şi refuz să profit de o dorinţă care nu-ţi aparţine. Aşa că trebuie să urci treptele alea! Acum!

Clatin din cap.

— Dar îmi doresc...

Totul.

— Dorinţa asta nu e a ta!

Xaden îşi înalţă chipul spre cer.

— Asta e afurisita de problemă! Iar eu nu te pot lăsa afară singură, aşa că fie-ţi puţin milă de mine şi *du-te!*

Între noi se lasă o tăcere de gheaţă în timp ce-mi recapăt controlul. A spus *nu.*

Iar partea proastă nu e răceala dată de respingerea lui cavalerească, ci faptul că are *dreptate.* Toate acestea au început pentru că nu am reuşit să ţin în frâu emoţiile lui Tairn. Dar acelea au dispărut, nu-i aşa? Uşa mea e larg deschisă, dar nu simt nimic venind dinspre dragonul negru.

Reuşesc să dau din cap şi, pentru a doua oară în seara asta, o iau la fugă, urcând cât pot de repede treptele ca să ajung înapoi în cetate. Scuturile îmi sunt înlăturate, dar nu mă obosesc să închid acea uşă mintală, din moment ce Tairn nu mai dă

năvală în gândurile mele.

Raţiunea îşi reintră în drepturi înainte să ajung în vârf şi coapsele îmi ard din cauza efortului fizic. Xaden ne-a oprit înainte să facem o mare greşeală.

Dar eu n-am vrut să mă opresc.

Ce naiba e-n neregulă cu mine? Şi cum am ajuns, într-o clipă, să-mi smulg hainele de pe mine ca să fiu mai aproape de cineva pe care nu-l plac şi în care nu mă pot încrede pe deplin?

Drumul spre dormitor e mai dificil decât ar trebui, când tot ce vreau e să cobor din nou nenorocitele alea de trepte.

Mâine o să fie nasol.

Fără doar şi poate, cea mai îngrijorătoare privelişte pentru un instructor e puterea scăpată de sub control. În prunul meu an, am pierdut nouă cadeți ale căror peceţi nu au putut fi controlate de la prima manifestare.
Ce păcat!

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR, DE MAIORUL AFENDRA (O EDIŢIE NE AUTORIZATĂ)

CAPITOLUL 23

Stau cu picioarele încrucişate pe patul lui Rhiannon şi o urmăresc cum îşi umple traista cu manualele pentru cursurile de după-amiază.

— Chiar nu ştiu unde mi-a fost capul, îi spun.

Astăzi relicva de pe spate arde, de parcă ar vrea să-mi aducă aminte că acum pot canaliza putere. Îmi rotesc umerii înapoi, încercând să ameliorez senzaţia, însă e imposibil. A început numărătoarea inversă.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus mai devreme!

Îşi trece cureaua de pânză peste cap şi se întoarce cu faţa spre mine, sprijinindu-se cu spatele de marginea biroului.

— Şi nu te judec. Nici vorbă de aşa ceva. Sunt total de acord să explorezi... orice ai vrea să explorezi.

— Liam a fost cu mine din clipa în care mi-am părăsit camera azi-dimineaţă, iar noaptea trecută am fost puţin prea dezorientată ca să pot vorbi despre asta.

Îmi rotesc gâtul, încercând să scap de contractura dintre umeri. Dacă pun la socoteală lecţiile de zbor şi antrenamentele cu greutăţi ale lui Imogen, menite să-mi întărească articulaţiile în speranţa că nu se vor mai scrânti atât de des – ceea ce poate da rezultate sau nu –, sunt un pachet de cârcei şi junghiuri.

— A fost o noapte plină. Tairn a început în sfârşit să

canalizeze, apoi s-au mai întâmplat atât de multe.

— Bine punctat, zice Rhiannon, cu un zâmbet larg pe chip şi cu ochii strălucind. A fost bine? Spune-mi că a fost bine! Bărbatul ăla arată de parcă ştie exact ce face.

— A fost doar un sărut, răspund, însă obrajii îmi iau foc din cauza minciunii sfruntate. Dar, da, ştie *exact ce* face!

Mă încrunt şi-mi las imaginaţia să analizeze miile de consecinţe ale celor întâmplate aseară, aşa cum am făcut toată dimineaţa.

— Regrete? mă întreabă, studiindu-mă cu atenţie. După cum arăţi, aşa pare.

— Nu. Poate? Dar numai dacă lucrurile o să devină ciudate între noi.

— Corect. Pentru că te-ai pricopsit cu el pentru tot restul carierelor – şi al vieţii – voastre. Aţi discutat despre ce o să se întâmple după ce absolvă? O, pun pariu că poţi alege locurile în care să fii staţionată! Liderii de aripă au întotdeauna posibilitatea de a alege.

— El va putea alege, bombăn, jucându-mă cu o aţă desprinsă din materialul traistei. Va trebui să-l urmez. Tairn şi Sgaeyl nu s-au despărţit de ani buni. Ultimul ei călăreţ a murit cu aproape cincizeci de ani în urmă şi, din câte ştiu, a zburat oriunde şi oricând a vrut să fie alături de Tairn înainte ca Naolin – ultimul lui călăreţ – să moară în Tyrrendor. E un zbor de două zile spre acea parte de graniţă, aşa că ce vom face anul viitor şi-n anii de după?

Rhiannon strânge din buze.

— Nu ştiu. Feirge a spus că nu putem sta despărţiţi mai mult de câteva zile. Deci asta înseamnă că unul dintre voi îl va urma mereu pe celălalt?

— Habar n-am. Acum înţeleg de ce majoritatea perechilor de dragoni se leagă de cadeți din acelaşi an: ca să nu aibă astfel de probleme. Cum o să obţin rezultate bune anul viitor, dacă va

trebui să zbor constant cu Tairn pe front? Cum o să fie Xaden eficient dacă trebuie să zboare tot timpul aici?

Schiţez o grimasă, descurajată.

— E cel mai puternic călăreţ din generaţia lui. Va fi nevoie de el pe front, nu aici.

— Deocamdată, spune ea, uitându-se cu subînţeles la mine. *Deocamdată* e cel mai puternic călăreţ din generaţia lui.

— Ce...

Trei ciocănituri ne fac pe amândouă să ne uităm spre uşă.

— Rhi? strigă Liam, evident panicat. Sorrengail e acolo cu tine? Pentru că...

Rhiannon deschide uşa, iar Liam se împleticeşte înăuntru, apoi se echilibrează şi îşi plimbă privirea prin cameră până o întâlneşte pe a mea.

— Aici erai! Am fost la baie şi ai dispărut!

— Nu încearcă nimeni s-o asasineze în camera mea, Mairi, spune sec Rhiannon, dându-şi ochii peste cap. Nu trebuie s-o supraveghezi în fiecare clipă din fiecare nenorocită de zi. Acum dă-ne cinci minute, iar apoi o să mergem la curs.

Îl împinge în piept şi Liam se retrage, deschizând şi închizând gura, de parcă ar încerca să găsească un contraargument, dar nu reuşeşte. Rhiannon îl dă afară şi îi trânteşte uşa-n nas.

— E...

Oftez.

— Dedicat.

— E cuvântul potrivit, bombăne ea. Ai zice că îi datorează viaţa lui Riorson, la cum stă agăţat de tine ca scaiul.

Aşa mi-a dat de înţeles, dar păstrez informaţia pentru mine. Luând în calcul întâlnirile lui Xaden, puterea de a opri timpul şi vârsta Andarnei, am început să păstrez prea multe secrete.

— Oh! exclamă Rhiannon, aşezându-se pe marginea patului lângă mine, cu ochi luminoşi. Şi mie mi s-a întâmplat

ceva aseară.

— Da? exclam şi mă întorc spre ea. Te rog să continui!

— În regulă, spune ea şi inspiră adânc. Am făcut-o doar de trei ori. De două ori aseară şi o dată de dimineaţă, aşa că ai puţină răbdare.

— Sigur.

— Uită-te la cartea de pe birou!

— Mă uit.

Îmi fixez privirea pe manualul de istorie aflat pe partea stângă a biroului. Trece un minut, dar nu-mi mut ochii de la ea.

Apoi cartea *dispare*.

— Ce naiba, Rhi?

Sar în picioare şi mă întorc brusc spre ea.

— Ce...

Rămân cu gura căscată. Ţine cartea în mână, toată numai un zâmbet.

— E aceeaşi carte?

Mă aplec ca să văd. Da, e aceeaşi!

— Bănuiesc că pot invoca.

Zâmbetul îi devine şi mai larg.

— Pe toţi dracii! spun şi îi strâng umărul de încântare. E uluitor! E... incredibil! Nici măcar n-am cuvinte pentru a descrie asta!

Mutarea obiectelor şi încuierea uşilor sunt vrăji minore, care formează piatra de temelie pentru mânuirea puterii provenite din legătura noastră constantă cu dragonii, datorată relicvelor, după ce aceştia încep să canalizeze. Dar să faci lucrurile să dispară şi să le aduci la tine? N-am mai citit despre o asemenea putere de pecete de un secol. E o pecete a dracului de mişto!

— Nu-i aşa? exclamă Rhi, strângând cartea la piept. Pot s-o fac doar de la câţiva metri distanţă şi nu pot trece prin pereţi sau chestii de genul ăsta.

— Încă, o corectez, copleşită de bucurie. Încă nu poţi trece prin pereţi, Rhi. E una dintre peceţile rare şi-ţi va aduce o carieră strălucită.

— Aşa sper.

Se ridică în picioare şi pune cartea înapoi pe birou.

— Însă trebuie s-o dezvolt.

— O vei face! spun, convinsă.

Câteva minute mai târziu, ne îndreptăm toţi trei spre aripa academică, iar când trecem prin spaţiul comun ni se alătură Ridoc şi Sawyer, care abia au ieşit din bibliotecă.

— Am terminat asta pentru tine, spune Liam, întinzându-mi o figurină când urcăm treptele în spirală spre etajul al treilea.

E Tairn. A reuşit să-i redea până şi expresia când mârâie.

— E... extraordinar. Mulţumesc!

— Mersi! zice Liam, cu un zâmbet care-i scoate la iveală gropiţa. Am vrut s-o cioplesc mai întâi pe Andarna, dar nu petrec suficient timp în preajma ei.

— E destul de retrasă.

Ne desprindem din mulţimea care se îndreaptă spre etajul al patrulea şi, după ce-mi vâr dragonul în traistă, mă întind să-i dau o îmbrăţişare.

— Serios, o ador! Mulţumesc mult!

Holul e aglomerat, însă mulţimea se răreşte pe măsură ce ne îndreptăm spre sala profesorului Carr.

— Cu plăcere! îmi spune el înainte să se întoarcă spre Rhiannon. Următorul o să fie Feirge.

Rhiannon glumeşte cu Liam, susţinând că speră să-i surprindă întreaga latură dată naibii, însă nu mai sunt atentă la conversaţie, pentru că privirea îmi fuge spre fereastra înaltă, aflată lângă intrarea în turnul unde se ţine cursul de Sumarul-Luptei. Mi se taie răsuflarea.

Xaden stă cu mâinile încrucişate peste piept alături de alţi lideri de aripă, prins în ceea ce pare a fi o discuţie încordată.

După executarea lui Amber, comandantului i-a luat cinci minute s-o numească pe Lamani Zohar liderul celei de-A Treia Aripi, dar, având în vedere că era deja ofiţer executiv, a fost o alegere logică.

N-o să mă obişnuiesc niciodată cu cât de repede se întâmplă lucrurile pe aici, cu cât de repede e vârâtă sub preş moartea cuiva, peste care se calcă deja câteva minute mai târziu.

Pe toţi zeii, Xaden arată bine astăzi, uşor încruntat în timp ce ascultă cu atenţie ce îi spune Lamani înainte să dea din cap. E greu de crezut că noaptea trecută gura lui o devora pe a mea, că acele braţe erau înfăşurate în jurul meu. Gata cu îndoielile! Vreau mai mult.

De parcă îmi simte privirea aţintită asupra lui, Xaden îşi înalţă capul şi ochii ni se întâlnesc, cu acelaşi efect ca o atingere. Pulsul mi se accelerează şi buzele mi se întredeschid.

— O să întârziem, îmi aminteşte Rhiannon, privind peste umăr.

Xaden se uită în spatele meu şi se crispează.

— Vi, putem vorbi? mă întreabă Dain cu respiraţia întretăiată, de parcă ar fi alergat ca să mă prindă din urmă.

— Acum?

Îmi desprind cu greu privirea de la Xaden şi mă întorc spre cel pe care l-am crezut cel mai bun prieten al meu. Dain se strâmbă şi dă din cap, masându-şi ceafa.

— Am încercat să te prind după formaţia de dimineaţă, dar ai dispărut repede. După cele întâmplate aseară, e mai bine să discutăm acum decât mai târziu.

— S-ar putea să fie convenabil pentru tine să vorbim, după ce m-ai ignorat câteva săptămâni la rând, însă acum trebuie să merg la curs, spun strângând cureaua traistei.

— Avem câteva minute, insistă el, iar rugămintea din ochii lui e atât de apăsătoare, încât îi simt greutatea pe piept. Te rog!

Arunc o privire spre Rhiannon, pe al cărei chip se citesc

clar sentimentele reale pe care i le poartă lui Dain, în loc de respectul pe care i-l datorează în calitate de lider de detaşament.

— Vin imediat, îi spun, iar Rhi se uită fix la mine, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre sala lui Carr, cu restul detaşamentului.

Îl urmez pe Dain spre un loc de lângă perete, ca să nu stăm în calea celorlalţi cadeţi şi călăreţi.

— L-ai lăsat pe Tairn să împărtăşească tuturor amintirea în loc să mi-o arăţi chiar tu? mă întreabă.

— Poftim?

Despre ce naiba vorbeşte?

— Când a început tot rahatul ăsta cu Amber, te-am rugat să-mi arăţi ce s-a întâmplat, dar ai refuzat.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, singurul gest care-i trădează emoţia, iar mişcarea îmi risipeşte o parte din supărare.

Orice ar fi, e tot vechiul meu prieten, chiar dacă se comportă ca un nesimţit.

— Nu te-am crezut şi-mi asum vina, începe Dain, ducându-şi o mână la inimă. Ar fi trebuit să te cred, însă n-am putut s-o asociez pe femeia pe care o cunoşteam cu spusele tale şi nici tu n-ai venit să mă cauţi după atac, adaugă el pe un ton răstit. A trebuit să aud despre asta în formaţie, Vi. În ciuda divergenţei pe care am avut-o pe terenul de zbor, tu eşti tot... *tu pentru mine.* Iar prietena mea cea mai bună a fost atacată cu cruzime, aproape ucisă, şi tu n-ai suflat un singur cuvânt.

— Nu m-ai întrebat, zic încet. Ţi-ai întins mâinile spre capul meu, de parcă aveai dreptul la amintirea mea, după ce mi-ai spus răspicat că nu mă crezi.

Mă străduiesc să-mi păstrez vocea uniformă.

— Nu te-am întrebat?

— Nu m-ai întrebat! Iar după ce mi-ai spus de atâtea ori că locul ăsta e prea dur pentru mine şi că nu sunt îndeajuns de

puternică... Ei bine, răbufnirea de pe terenul de zbor mocnea de mult timp între noi. Partea cea mai rea e că ştiam că n-o să mă crezi. Din acest motiv aproape că nu i-am spus nici lui Xaden cine a fost, eram sigură că nici el nu avea să mă creadă.

— Dar te-a crezut.

Vocea îi coboară şi-şi încleştează maxilarul.

— Iar el a fost cel care i-a ucis în dormitorul tău.

— Pentru că Tairn a anunţat-o pe Sgaeyl, îi explic, cu mâinile la piept. Nu pentru că era deja acolo sau ceva de genul. Şi ştiu că-l urăşti...

— Şi tu ai *toate* motivele să-l urăşti, îmi reaminteşte Dain, întinzând mâna spre mine, pentru ca apoi să se răzgândească şi să şi-o tragă înapoi.

— Ştiu asta! replic. Conform rapoartelor de pe câmpul de luptă, tatăl lui i-a înfipt o săgeată în piept lui Brennan. Trăiesc cu acest adevăr în fiecare zi. Dar nu crezi că şi el îşi aminteşte, de fiecare dată când mă vede, că mama i-a condamnat tatăl la moarte? Lucrurile...

Cuvintele potrivite sunt greu de găsit.

— Lucrurile sunt complicate între noi.

Momente din noaptea trecută mi se desfăşoară fulgerător în minte, de la primul zâmbet al lui Xaden la ultima mângâiere a buzelor lui, dar le alung numaidecât.

Dain tresare.

— Ai mai multă încredere în el decât în mine.

Nu e o acuzaţie, dar ustură la fel de tare.

— Nu-i chiar aşa.

Mă săgetează un junghi de vinovăţie. Stai! E adevărat?

— Doar că... trebuie să am încredere în el, Dain. Nu întru totul, firește.

La naiba, îmi complic singură existenţa!

— Niciunul dintre noi nu poate face nimic cu privire la faptul că Tairn şi Sgaeyl formează o pereche. Crede-mă,

niciunuia nu-i convine situaţia, dar trebuie să găsim o cale de convieţuire. N-avem de-ales.

Mormăie o înjurătură, dar nu mă contrazice.

— Ştiu că vrei să mă protejezi, Dain, şoptesc. Însă să mă protejezi înseamnă şi să mă împiedici să evoluez.

Clipeşte de câteva ori şi ceva se schimbă între noi. De parcă, poate, doar poate, ar fi pregătit să mă asculte.

— Când mi-ai spus că locul ăsta îndepărtează totul pentru a dezvălui cine eşti în adâncul sufletului, am fost speriată. Dacă sub oasele casante şi ligamentele fragile era doar şi mai multă slăbiciune? Numai că, de data asta, n-aş fi putut da vina pe corpul meu.

— În ochii mei n-ai fost niciodată slabă, Vi! începe Dain, dar clatin din cap.

— Nu te-ai prins? îl întrerup. Nu contează ce crezi tu, contează ce cred *eu*. Şi ai avut dreptate. Însă Cvadrantul Călăreţilor a înlăturat frica şi furia pe care le acumulasem pentru că am fost trimisă aici şi a scos la iveală cine sunt cu adevărat. În adâncul sufletului, Dain, sunt un călăreţ. Tairn a ştiut. Andarna a ştiut. De asta m-au ales. Şi, până când nu încetezi să mai cauţi metode să mă ţii ferecată într-o cuşcă de sticlă, n-o să trecem peste asta, indiferent de câţi ani de prietenie ne leagă.

Aruncă o privire peste umărul meu.

— Şi ce? Riorson primeşte undă verde pentru problemele lui de control? Pentru că ultima dată când am verificat, Liam a fost mutat în detaşamentul nostru special ca să te supravegheze.

Bine punctat.

— Liam e prin preajmă fiindcă nici cel mai *puternic* călăreţ nu-şi poate păzi spatele de treizeci de cadeți nelegaţi care aleargă după el. Şi dacă eu mor, moare şi Xaden. Scuza ta care e?

Dain devine la fel de nemişcat ca o statuie, doar muşchii maxilarului zvâcnind înainte să se aplece şi să-mi şoptească:

— Uite, nu ştii totul despre Xaden, Vi. Am o autorizaţie de securitate mai mare datorită peceţii mele şi trebuie să fii atentă. Are secrete, motive să n-o ierte niciodată pe mama ta, şi nu vreau să se folosească de tine ca să se răzbune.

Simt cum mă enervez. Există un sâmbure de adevăr în spusele lui, dar n-am timp să mă concentrez acum pe nebuloasa care e Xaden. Câte o relaţie complicată pe rând.

Îmi mijesc ochii spre Dain, care se fâţâie din nou de pe un picior pe altul; în suflet mi se aprinde o scânteie de suspiciune.

— Stai, ai continuat să mă implori să părăsesc Basgiathul pentru că ai crezut că n-o să supravieţuiesc sau pentru că ai vrut să mă ţii la distanţă de Xaden?

Clatin din cap şi nu mai aştept un răspuns.

— Ştii ceva? E irelevant. Dacă doar ai încercat să mă protejezi, chiar apreciez. Însă asta trebuie să înceteze acum. Viaţa lui Xaden e legată de a mea din cauza lui Sgaeyl. Nimic mai mult! N-am nevoie de protecţie, iar dac-aş avea... am *doi* dragoni fantastici care să-mi ţină spatele. Poţi să accepţi asta?

Întinde mâna să-mi cuprindă obrazul şi-i susţin privirea, hotărâtă să-l fac să înţeleagă că fie îmi respectă alegerea, fie prietenia noastră n-are niciun viitor.

— În ordine, Vi! spune Dain, schiţând un zâmbet şi în colţurile ochilor îi apar câteva cute fine. Cum aş putea să mă cert cu cineva care are *doi dragoni fantastici?*

O piatră mi se ridică de pe inimă şi în sfârşit pot respira din nou.

— Exact! exclam, rânjind obraznic.

— Îmi pare rău că nu te-am întrebat dacă pot vedea amintirea, adaugă el, iar mâna îi coboară de pe obrazul meu pe umăr. Ai face bine să mergi la curs.

Apoi mă strânge blând de umăr şi se îndepărtează.

Răsuflu lung, îngândurată, şi mă îndrept spre clasa în care se ţine cursul lui Carr. Coridorul e pustiu.

Păşesc într-o sală foarte lungă, cu pereţi capitonaţi. Încăperea fără ferestre e însufleţită de candelabre cu luminimagice destul de puternice cât să imite strălucirea soarelui, învăluindu-i pe cei treizeci de cadeți din A Treia şi A Patra Aripă care stau aşezaţi în rânduri pe podea, despărţiţi la distanţe egale astfel încât fiecare să aibă suficient spaţiu.

Mă întâlnesc cu Rhiannon şi cu Liam la uşă, iar sprâncenele stufoase şi albe ale profesorului Carr se înalţă a mirare când mă apropii de locul în care stă, în faţa clasei, dominând spaţiul prin simpla lui prezenţă. Nu e numai impunător, e şi al naibii de intimidant.

Înghit în sec, amintindu-mi cum i-a sucit gâtul lui Jeremiah.

— Eşti în sfârşit gata să ni te alături, cadet Sorrengail?

Nu există niciun pic de bunătate în ochii lui, doar un spirit de observaţie lucid şi precis.

— Da, domnule!

Mă studiază de parcă aş fi una dintre insectele prinse pe perete în sala de biologie.

— Puterea peceţii?

— Încă n-o am, îi spun, păstrând secretă abilitatea de a opri timpul, aşa cum m-a sfătuit Xaden.

Ai mai multă încredere în el decât în mine. Din punctul ăsta de vedere, Dain are dreptate, iar vinovăţia mă loveşte ca un pumn în stomac.

— Înţeleg!

Plescăie din limbă şi mă evaluează.

— Ştii că fraţii tăi au fost înzestraţi cu peceţi extraordinare. Abilitatea Mirei de a crea un scut în jurul ei şi al detaşamentului e un avantaj excepţional pentru aripă şi a fost decorată de numeroase ori pentru curajul dovedit în spatele liniilor inamice.

— Da, Mira este incredibilă, spun, forţându-mă să zâmbesc, mai mult decât conştientă de priceperea surorii mele

pe câmpul de luptă.

— Iar Brennan...

Îşi fereşte privirea.

— Vindecătorii sunt extrem de rari şi să pierdem unul aşa de tânăr a fost o tragedie.

— Cred că tragedia a fost pierderea lui Brennan, precizez, ridicându-mi mai sus rucsacul pe umăr. Însă pierderea peceţii lui cu siguranţă a fost o lovitură pentru aripă.

— Hmm!

Clipeşte de două ori, apoi îşi întoarce privirea glacială asupra mea.

— Da, se pare că linia Sorrengail e binecuvântată, chiar şi cu un călăreţ... ei bine, aşa delicat cum eşti tu. Cum cel care te-a ales e Tairn, nu ne putem aştepta decât la o pecete care să cutremure pământul. Ia un loc! Cel puţin vei putea începe cu vrăjile minore date de relicvă.

Mă concediază cu o fluturare de mână.

— Nicio presiune, bombăn.

Ne îndreptăm spre spaţiul gol din rândul ocupat de detaşamentul nostru.

— Nu te stresa! îmi spune Rhiannon când ne aşezăm pe podeaua capitonată. Asta am încercat să-ţi reamintesc mai devreme. Eşti călăreţul lui Tairn.

— Ce vrei să spui?

Îmi pun traista lângă mine.

— Te îngrijorezi pentru integritatea aripii deoarece Riorson ar putea fi nevoit să te viziteze ca să-şi facă dragonul fericit, însă nu el e cel mai puternic călăreţ al generaţiei noastre. *Tu* eşti!

Îmi susţine privirea îndeajuns cât să-mi arate că vorbeşte serios.

Inima îmi sare în gât.

— Acum să începem! strigă Carr.

*

Ianuarie ia locul lui decembrie.

Ancorează-te. Ridică un scut. Imaginează-ţi că închizi uşa. Construieşte un zid. Simte cine şi ce are acces în jurul tău. Urmăreşte legătura până ajungi la dragonul tău.

Dragoni, în cazul meu. Construieşte o a doua intrare – o fereastră – în arhiva puterii pentru energia aurie a Andarnei. Blochează legăturile cât de mult poţi.

Vizualizează!

Imaginează-ţi un nod de putere în faţa ta – nu foarte încurcat; nimeni nu e încă pregătit pentru aşa ceva –, apoi descâlceşte-l. Descuie uşa.

Vizualizează!

Ţine tot timpul un picior bine ancorat. Eşti inutil dacă nu eşti conectat cu puterea ta şi eşti periculos dacă n-o poţi controla. Echilibrul dintre cele două e singurul lucru care te poate face un călăreţ grozav.

Imaginează-ţi puterea sub forma unei mâini care apucă creionul şi adu-l la tine. Ridică-l! Nu. Nu aşa! Încearcă din nou! Nu, din nou.

VIZUALIZEAZĂ!

Învăţ pentru examene. Mă pregătesc pentru zboruri. Ridic greutăţi cu Imogen. Mă întreb câte ore o să mă mai facă Xaden să petrec pe rogojină cu Rhiannon. Câştig prima confruntare, dobândind pumnalul unei fete din A Doua Aripă. Însă cel mai epuizant antrenament e reprezentat de orele nesfârşite pe care le petrec în Arhiva minţii mele, învăţând care uşă e a lui Tairn şi care e a Andarnei, lucrând apoi cu sârguinţă pentru a le separa.

Se pare că, deşi puterea care curge prin mine vine de la dragonii mei, abilitatea de a o controla e rezultatul propriului efort, aşa că sunt nopţi în care mă prăbuşesc în pat şi adorm înainte să-mi scot măcar cizmele.

Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni din ianuarie, nu numai că sunt enervată de faptul că Xaden nu se sinchiseşte să-mi vorbească despre sărut, dar sunt şi *epuizată*, şi asta fără vreo manifestare a unei puteri a peceţii care să-mi consume energia încercând s-o controlez.

Ridoc poate mânui gheaţa, ceea ce poate că e o pecete mai comună, dar e impresionant de privit.

Puterea de metalurgist a lui Sawyer creşte pe zi ce trece.

Liam poate vedea un copac de la cinci *kilometri* distanţă.

Presupun că pot opri timpul, dar n-am de gând s-o vlăguiesc pe Andarna doar ca s-o mai fac o dată, ţinând cont că i-a luat aproape o săptămână de somn profund ca să-şi refacă puterile. Fără pecete, pot folosi doar vrăji minore. În sfârşit am un stilou cu cerneală, în sfârşit pot încuia şi descuia o uşă. Pot face trucuri de petrecere.

În a treia săptămână din ianuarie câştig încă un pumnal într-o confruntare cu un tip din A Treia Aripă, al doilea pe care-l obţin fără să-mi otrăvesc adversarii. Mă aleg cu o încheietură inflamată, însă articulaţiile sunt intacte.

Iar în a patra săptămână, pe cel mai cumplit ger pe care l-am trăit vreodată la Basgiath, mă furişez în toiul nopţii ca să văd panoul pentru confruntări.

Lui Jack i s-a oferit în sfârşit şansa să termine cu mine pe rogojină. Mâine, mai exact.

— *O să mă omoare!*

Doar la asta mă gândesc dis-de-dimineaţă în timp ce mă îmbrac, vârându-mi pumnalele în tecile cele mai accesibile.

— *O să încerce.*

Tairn s-a trezit devreme.

— *Vreun sfat?*

Ştiu că Liam mă aşteaptă ca să ne îndeplinim sarcinile la bibliotecă înainte de micul-dejun.

— *Nu-l lăsa s-o facă.*

Pufnesc. Când o spune aşa, pare al naibii de simplu.

Pe drumul de întoarcere de la bibliotecă, îmi iau inima-n dinţi ca să vorbesc cu Liam despre asta.

— Dacă-ţi spun ceva, o să-i raportezi lui Xaden?

Îşi întoarce brusc faţa spre mine, împingând căruciorul peste podul dintre cvadrante.

— De ce crezi c-aş...

— Oh, fi serios!

Îmi dau ochii peste cap.

— Amândoi ştim că-i dai raportul cu privire la tot ce fac.

Fulgii de nea lovesc încontinuu ferestrele, scoţând sunete monotone şi melodioase.

— Îşi face griji. Eu doar i le înlătur, zice Liam, aruncându-mi o privire. Ştiu că nu-i corect. Ştiu că-ţi încalc intimitatea. Însă e nimic pe lângă ce-i datorez.

— Mda, m-am prins de asta.

Mă grăbesc să o iau înainte şi deschid uşa masivă dinspre cetate, ca să poată trece.

— Poate că trebuie să-mi reformulez întrebarea. Dacă ţi-aş spune ceva şi te-aş ruga în mod special să rămână între noi, ai fi de acord? Suntem prieteni sau sunt doar o îndatorire pentru tine?

Se opreşte în timp ce închid uşa, iar după felul în care bate cu degetele în mânerul căruciorului, îmi dau seama că se gândeşte.

— Dacă păstrez tăcerea, îţi va afecta siguranţa în vreun fel?

— Nu.

Vin lângă el şi pornim pe panta care la un moment dat se desparte în două tuneluri, unul dând spre dormitoare, iar celălalt, spre spaţiul comun.

— Nu poţi face nimic şi asta e de fapt problema.

— Suntem prieteni. Spune-mi! zice el, îngrijorat. Nu voi sufla o vorbă.

— Jack Barlowe va primi permisiunea să mă confrunte

astăzi.

Se opreşte, aşa că îi urmez exemplul.

— De unde ştii?

— Şi din acest *motiv* îţi cer să păstrezi secretul. Pur şi simplu... încearcă să ai încredere în faptul că ştiu asta.

— Instructorii nu vor permite una ca asta!

Clatină din cap, cu un licăr de panică în ochi.

— O vor face, îi spun, dând din umeri şi afişând un zâmbet crispat. A cerut să ne confruntăm încă din prima zi. În plus, nu e ca şi cum nu ştiam că va veni momentul. Ideea e că Jack mă va provoca să-l înfrunt astăzi şi, orice ar fi, tu nu trebuie să intervii.

Ochii albaştri i se fac cât cepele.

— Vi, dacă-l anunţăm pe Riorson, va pune capăt tărăşeniei.

— Nu! ripostez, apoi mă întind şi-i acopăr mâna cu a mea. Nu poate.

Stomacul mi se revoltă, dar cel puţin nu vomit, aşa cum am reacţionat când am aflat.

— Există o limită cu privire la ce poate face Xaden ca să mă protejeze, atât aici, cât şi după ce vom ajunge pe front. Ştim că dacă va opri asta, va stârni un tărăboi în cvadrant, mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Amber.

— Şi ai pretenţia să stau cu mâinile legate la spate şi să privesc cum se întâmplă... orice anume se întâmplă? întreabă el neîncrezător.

— Aşa cum ai procedat la ultimele două confruntări, îi spun, încercând să par mai liniştită decât sunt de fapt. Nu-ţi face griji! Am de gând să folosesc fiecare avantaj pe care îl am.

Iar tot ce am în prezent se află într-o fiolă mică, ascunsă într-un buzunar de la talie.

— Nu-mi place asta, bombăne Liam, evident nemulţumit.

— Mda, nici mie!

Astăzi nu avem lecţii de zbor. Dragonii au considerat că e prea frig ca să zburăm în ultima săptămână, prin urmare ne

îndreptăm cu toţii spre sala de antrenament după formaţie. Sar peste micul-dejun, dar când trec pe lângă Jack analizez cu atenţie tot ce are pe tavă, observând ce se află... sau nu acolo.

Până când se adună toţi cei optzeci şi unu de cadeți din primul an în sala de antrenament, adică supravieţuitorii, inima-mi bate într-un ritm haotic şi ameţitor.

Profesorul Emetterio strigă pe rând echipele de la confruntări, atribuind câte o rogojină fiecăreia. Măcar ne vom lupta toţi odată, aşa că nu vor asista toţi călăreţii.

Iar Xaden nu-i aici, ceea ce înseamnă că Liam s-a ţinut de cuvânt.

— Rogojina şaptesprezece, Jack Barlowe din Prima Aripă şi...

Se opreşte şi ridică din sprâncene, inspirând adânc.

— Violet Sorrengail.

Slavă zeilor că Rhiannon a plecat deja, pregătindu-se de confruntarea cu o femeie din A Treia Aripă, şi nu poate vedea cum tot sângele se scurge din obrajii lui Liam. Nu trebuie să vadă nimic din toate acestea. Şi Sawyer a plecat la covoraşul nouă.

— Nu se poate! zice Ridoc, clătinând din cap.

— În sfârşit! exclamă Jack, care îşi aruncă mâinile în aer de parcă ar fi câştigat deja.

— Să-i dăm drumul!

Îmi rotesc umerii înapoi şi mă îndrept spre covoraş. Nici Liam, nici Ridoc nu sunt chemaţi pe rogojină, aşa că mă însoţesc.

— Spune-mi că-mi pot încălca promisiunea! mă imploră Liam, iar rugămintea din ochii lui îmi arată în ce situaţie de rahat l-am pus.

— Cei din anul trei sunt ocupaţi să facă chestii de anul trei, îi spun când ating covoraşul cu degetele de la picioare. Nu-l poţi aduce aici la timp, dar ştiu cât de important e pentru tine să-ţi ţii

cuvântul. Mai ales faţă de el. Du-te!

Îşi plimbă privirea de la mine la Ridoc.

— Păzeşte-o ca şi cum ai fi eu!

— Vrei să spui ca şi cum sunt cu cincisprezece centimetri mai înalt şi am o conformaţie de taur?

Ridoc îi face semn cu degetul mare în sus.

— Sigur! O să fac tot ce pot. Între timp, ai face bine să *fugi*.

Privirea lui Liam o întâlneşte pe a mea.

— Rămâi în viaţă!

— Mă ocup de asta şi nu doar de dragul meu, îl asigur, zâmbind. Îţi mulţumesc că eşti o umbră grozavă!

Ochii i se măresc preţ de o clipă, apoi o zbugheşte din sala de antrenament.

— Barlowe şi Sorrengail! strigă profesorul Emetterio din partea opusă a rogojinii. Armele?

Jack ţopăie asemenea unui copil căruia i s-a făcut un cadou.

— Orice poate ţine în mâinile alea sfrijite.

Expresia din ochii lui îmi trimite un fior de nelinişte pe şira spinării.

Păşim amândoi pe rogojină şi înaintăm până când ajungem în mijloc, faţă în faţă.

— Nu folosiţi mânuirea! ne reaminteşte Emetterio. O bătaie în podea sau un knockout aduce victoria.

Toţi cei adunaţi în jurul covoraşului nostru ştiu că Jack nu va alege niciuna dintre variante. Dacă ajunge cu mâinile pe gâtul meu, sunt moartă.

— *Toată faza aia cu dacă-mor-eu-moare-şi-Xaden e doar o ipoteză, nu-i aşa?* întreb, scoţând din teacă pumnalele vârâte în cizme, la care se ajunge cel mai greu în toiul luptei.

— *Una pe care prefer să n-o testez,* mârâie Tairn.

Stau în picioare, strângând mânerele pumnalelor, în timp ce Jack mă înfruntă cu unul singur.

— Glumeşti, nu-i aşa? Doar unul?

— Doar de unul am nevoie!

Rânjeşte cu o încântare bolnavă.

— *Loveşte-l în esofag!* îmi sugerează Tairn.

— *N-am suficientă energie să te blochez, aşa că te rog să păstrezi tăcerea pentru câteva minute.*

Un mârâit gutural e singurul răspuns pe care-l primesc.

— Luptaţi curat! ne avertizează Emetterio. Începeţi!

Inima îmi bate atât de tare, încât îmi bubuie urechile când începem să ne dăm ocol unul altuia.

— *În ofensivă! Acum! Loveşte prima!* pufneşte Tairn.

— *Nu mă ajuţi!*

Jack se aruncă spre mine şi loveşte cu pumnalul, însă îl tai cu lama pe dosul braţului, vărsând primele picături de sânge.

— La naiba! exclamă el, sărind înapoi cu obrajii acoperiţi dintr-odată de pete.

Asta vreau, de asta am nevoie ca să câştig confruntarea, să se enerveze atât de tare, încât să acţioneze fără să gândească şi să facă o greşeală.

Se mişcă graţios înainte şi-şi întinde piciorul, ţintindu-mi abdomenul, dar mă poticnesc înapoi şi evit lovitura la mustaţă.

— Pariez că ai vrea să arunci lama, nu-i aşa? mă întreabă el batjocoritor, ştiind foarte bine că nu voi încălca una dintre reguli, când i-aş putea răni pe cei care luptă pe rogojinile din apropiere.

— Pariez că ai vrea să nu fi ştiut cum e să-ţi scoţi din trup unul dintre pumnalele mele, nu-i aşa? i-o întorc.

Îşi strânge buzele într-o linie subţire înainte să mă atace, împărţind o serie de pumni şi lovituri de pumnal. Nu pot para – e prea puternic pentru mine, iar uşurinţa cu care-mi smulge arma din mână vorbeşte de la sine –, aşa că-mi folosesc viteza, mă feresc şi mă las în jos, reuşind să-l tai din nou, de data asta pe antebraţ.

— La naiba! răcneşte Jack, care se răsuceşte şi mă vede venind prin spatele lui.

Mă prinde cu garda jos şi, fără să ezite, mă apucă de braţ şi mă aruncă peste spatele lui, trântindu-mă pe podea.

Amortizez căzătura cu umărul, dar nu se aude niciun trosnet sau pocnet. Să-i mulţumesc lui Imogen va fi primul lucru pe ordinea de zi, dacă scap cu viaţă de aici.

Continuând să-mi ţină braţul imobilizat, Jack îşi îndreaptă pumnalul direct spre pieptul meu, însă vesta îl deviază, iar lama alunecă pe coaste şi se înfige în covoraş.

— A folosit o lovitură mortală! strigă Ridoc. Nu e permis!

— Pune-l înapoi, Barlowe! urlă Emetterio.

— Ce credeai, Sorrengail? îmi şopteşte Jack la ureche, ţinându-mă nemişcată, cu braţul răsucit la spate. Recunoaşte, amândoi ştiam că aşa va fi între noi! Rapid. Ruşinos de uşor. Fatal. Dragul tău lider de aripă nu e aici ca să te salveze.

Nu, dar Xaden va suferi... poate şi mai rău, dacă Jack îşi va îndeplini scopul. Gândul îmi dă impulsul să acţionez.

Ignorând durerea, mă arunc cu toată greutatea într-o parte, rostogolindu-mă pe rogojină, şi aproape că îmi disloc umărul, însă reuşesc să scap din strânsoarea lui Jack, care se încurcă în picioarele mele.

Apoi îl lovesc direct în boaşe.

Cade în genunchi în timp ce mă repun pe picioare, ghemuit şi cu gura deschisă într-un strigăt mut.

— Renunţă! îi ordon, ridicând pumnalul pe care l-am scăpat. Pot să te despic în orice secundă. Amândoi ştim că dacă asta ar fi viaţa reală, ai fi terminat!

— Dacă asta ar fi viaţa reală, te ucideam din clipa în care ai pus piciorul pe rogojină! şuieră Jack printre dinţii încleştaţi.

— Renunţă!

— Du-te dracului!

Aruncă pumnalul.

Îmi ridic mâinile drept scut, însă lama îmi pătrunde fix în antebraţul stâng. Sângele ţâşneşte, iar durerea îmi arde cu o intensitate alarmantă nervii şi muşchii de-a lungul braţului, însă ştiu că nu e deloc indicat să-l îndepărtez. În acest moment, atât cât se poate, ţine rana închisă.

— Fără aruncări! strigă Emetterio de pe margine, dar Jack e deja în mişcare, atacându-mă fulgerător cu pumnii şi cu picioarele, o serie de lovituri pentru care nu sunt pregătită.

Pumnul lui mă izbeşte în obraz şi simt cum îmi crapă pielea.

Genunchiul lui îmi scoate aerul din plămâni, când mi-l împinge cu putere în stomac.

Însă rămân în picioare până când mâinile lui îmi apucă faţa. Fiecare celulă din corp mi-e cuprinsă de agonie, de o energie violentă şi vibrantă care mă străbate cu o intensitate care-mi dă senzaţia că-mi desprinde ligamentele de oase şi muşchii de tendoane.

Ţip, zdruncinată de o forţă internă pe care n-o înţeleg, de parcă puterea lui mi-ar invada corpul, asaltându-mă cu mii de înţepături sfredelitoare de energie.

Acum, dacă n-o fac acum, o să mă ucidă! Un văl întunecat mi se lasă deja peste ochi.

Duc o mână tremurândă la buzunarul costumului de piele, iar cu degetul mare destup fiola.

Râjetul sadic întipărit pe faţă şi roşeaţa care îi conturează ochii sunt singurele lucruri pe care le pot vedea când forţează tot mai multă putere în trupul meu, însă mâinile îi sunt ocupate şi e mult prea obsedat de victoria lui ca să-şi dea seama că nu mai ţip, ca să vadă că mă mişc.

— Îşi foloseşte puterea! urlă Ridoc.

Cu coada ochiului şi-n pofida vederii tot mai înceţoşate, observ mişcare de ambele părţi.

Îi îndes cu atâta forţă flaconul în gură, încât îi sparg un

dinte, curmându-i rânjetul.

Mâini se întind după noi şi-i aud pe Ridoc şi pe Emetterio ţipând, retrăgându-şi-le după contact. Orice ar fi făcut Jack, se transferă prin atingere de la mine la ei.

Dinţii îmi clănţăne şi durerea mă mistuie treptat, corpul meu dorindu-şi cu disperare să-mi pierd cunoştinţa şi să se elibereze de tortura insuportabilă, dar refuz să mă cufund în întuneric.

Apoi Jack şuieră. Ochii îi ies din orbite şi-mi dă drumul, încleştându-şi mâinile în jurul propriului gât când i se blochează căile respiratorii.

Cad în genunchi şi încă tremur când lovesc rogojina, dar la fel face şi Jack, care se zgârie pe gât pe măsură ce faţa i se învineţeşte.

Chipul lui Ridoc apare brusc lângă al meu.

— Respiră, Sorrengail! Respiră!

— Ce naiba e-n neregulă cu el? întreabă cineva când Jack se zvârcoleşte.

— Portocală! îi şoptesc lui Ridoc, simţind cum corpul în sfârşit îmi cedează. E alergic la portocale.

Mă prăbuşesc în neant.

Când mă trezesc, nu mai sunt pe rogojină, şi-mi dau seama după ferestrele din infirmeria Cvadrantului Tămăduitorilor că s-a lăsat noaptea. Am fost inconştientă ore întregi.

Iar cel care stă pe scaunul de lângă pat, uitându-se la mine ca şi cum ar vrea să mă ucidă cu propriile mâini, nu e Ridoc.

Ci Xaden. Are părul ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el, şi aruncă un pumnal în aer, iar şi iar, prinzându-l de vârf fără să se uite măcar la armă, ca într-un final să-l vâre la loc în teaca de la şold.

— Portocale?

Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar uneori trebuie să ştii când să dai lovitura finală, Mira. Din acest motiv trebuie să te asiguri că Violet va intra în
Cvadrantul Scribilor. Niciodată nu va fi în stare să ia o viaţă.

— PAGINA ŞAPTEZECI, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 24

Încerc să mă ridic în şezut, însă durerea îmi aminteşte că am avut un pumnal înfipt în braţ cu câteva ore în urmă. Acum e bandajat.

— Câte copci?

— Unsprezece pe o parte şi nouăsprezece pe cealaltă.

Îşi arcuieşte o sprânceană neagră şi se apleacă înainte, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Ai transformat portocalele într-o armă, Violenţă?

Mă foiesc până mă aşez în şezut şi ridic din umeri.

— M-am folosit de ce am avut la îndemână!

— Având în vedere că te-a ţinut în viaţă – ne-a ţinut în viaţă – n-o să te contrazic şi nici n-o să te întreb de unde ştii de fiecare dată cu cine ajungi să te confrunţi.

Privirea îi e încărcată categoric de furie, dar există şi o urmă de uşurare.

— Pentru că i-ai spus lui Ridoc, Emetterio l-a putut aduce aici la timp. Din păcate, e la cinci paturi de tine şi trăieşte, spre deosebire de cadetul din anul doi, de la un rând distanţă. L-ai fi putut ucide şi să ne scuteşti de toată dramă.

— N-am vrut să-l ucid.

Îmi rotesc umărul, verificându-i mobilitatea. Inflamat, dar nu e dislocat. Şi faţa mă doare.

— Am vrut doar să-l împiedic să *mă* ucidă.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

Acuzaţia i se rostogoleşte de pe buze sub forma unui mârâit.

— Şi n-ai fi putut face *nimic* altceva decât să mă faci să par vulnerabilă! îi spun cu reproş. Şi, din moment ce nu prea ai mai fost prin preajmă de săptămâni bune, n-am putut să vorbesc despre *nimic* cu tine. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că sărutul te-a speriat.

La naiba! N-am vrut să spun asta.

— Nu e relevant pentru discuţie!

Ceva îi străfulgeră în ochi, dar e repede înlocuit de o mască de indiferenţă glacială.

— Pe bune?

Ar fi trebuit să mă aştept la o asemenea reacţie, ţinând cont că evită de atâta vreme subiectul.

— A fost o greşeală! Tu şi cu mine vom fi staţionaţi împreună pentru tot restul vieţii, fără posibilitatea de a scăpa unul de celălalt. Implicarea, chiar şi într-o relaţie de natură fizică, e o greşeală colosală. Nu are rost să vorbim despre asta.

Îmi stăpânesc impulsul de a-mi palpa cutia toracică, dornică să verific dacă toate organele sunt la locul lor, pentru că am senzaţia că m-a eviscerat cu doar patru propoziţii. Dar a fost la fel de prins în moment ca mine. Am fost acolo şi n-aveam cum să mă înşel în privinţa... entuziasmului său. *Dar poate că a fost churamul.*

— Şi dacă eu vreau să vorbesc despre asta?

— N-ai decât, dar să nu ai pretenţia să iau parte la conversaţie. Amândoi avem limite, iar aceasta este una dintre ale mele! spune Xaden, cu un ton definitiv care-mi îngheaţă măruntaiele. Recunosc că nu a funcţionat prea bine să păstrez distanţa, aşa că, dacă micuţa cascadorie de astăzi a fost ca să-mi atragi atenţia, atunci felicitări! Ai obţinut-o!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îmi balansez picioarele pe marginea patului. Am nevoie de

cizme ca să plec cât mai repede de aici, înainte să mă fac şi mai tare de râs.

— Se pare că nu pot avea încredere în Liam să-mi raporteze situaţiile critice şi nici în Rhiannon să te antreneze pe rogojină, dat fiind faptul că Barlowe te-a doborât atât de repede, aşa că din acest moment o să preiau eu.

— O să preiei ce anume?

— Tot ce are legătură cu tine.

*

A doua zi, în timpul alocat în mod normal orelor de zbor, anulate din cauza viscolului înfiorător şi a temperaturii sub zero grade, mă antrenez cu Xaden pe rogojină. Din fericire, are cămaşa pe el, aşa că nu sunt distrasă de ceea ce ştiu că se află dedesubt. Nu numai că poartă costumul din piele pentru luptă şi cizme, dar mai e şi înarmat până-n dinţi cu o duzină de pumnale diferite, vârâte în tot atâtea teci.

E oare chiar atât de toxic că sunt atrasă de înfăţişarea asta a lui? Probabil. Însă o singură privire e îndeajuns ca să-mi crească temperatura corpului.

— Lasă-ţi lamele în afara rogojinei! mă instruieşte el, iar câţiva cadeţi de pe cele învecinate se uită în direcţia noastră.

Cel puţin Liam are timp să se antreneze la rândul lui câteva covoraşe mai încolo, împotriva lui Dain – o premieră. Majoritatea detaşamentelor sunt aici, profitând de timpul liber nesperat, aşa că, din fericire, toată lumea e ocupată să se antreneze în loc să ne urmărească.

— Dar tu eşti înarmat! zic, coborându-mi cu subînţeles privirea spre tecile lui.

— Ori ai încredere în mine, ori nu!

Îşi înclină capul într-o parte, expunând şi mai mult relicva rebeliunii care i se întinde pe gât. Aceeaşi relicvă pe care am

mângâiat-o cu degetele când m-a lipit de zidul fundaţiei, cu mai bine de o lună în urmă.

Nu! Nu te gândi la asta!

Însă trupul meu n-are nicio problemă să-şi amintească.

Expir cu un oftat adânc şi mă deplasez spre marginea rogojinii, unde scot din teci toate pumnalele pe care le deţin, inclusiv pe cele pe care le-am câştigat, şi le arunc pe podea.

— Sunt neînarmată. Fericit acum?

Mă întorc cu faţa spre el şi-mi depărtez braţele de corp. Mâneca lungă îmi acoperă bandajele de pe braţ, dar junghiul insistă să-mi amintească de rană.

— Deşi am mai fi putut aştepta câteva zile ca braţul să mi se vindece, înainte să facem asta.

Copcile dor, însă am trecut prin altele şi mai rele.

— Nu! spune Xaden, apoi scoate un pumnal şi se apropie de mine. Pe inamic îl doare în cot dacă eşti rănită. Va folosi asta în avantajul lui. Dacă nu ştii să lupţi când ai dureri, o să ne ucizi pe amândoi.

— Bine.

Îmi schimb poziţia corpului, enervată. Habar n-are că am *aproape* tot timpul dureri. E cam zona mea de confort.

— E chiar o observaţie bună, aşa că te las să savurezi momentul.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, spune el, rânjind.

Ignor valul de căldură pe care-l simt îndată în partea de jos a stomacului. Xaden îşi întoarce palma în sus, arătându-mi un pumnal cu o lamă ciudat de scurtă.

— Problema nu e neapărat stilul tău de luptă. Eşti rapidă şi ai devenit a naibii de formidabilă din august. Problema e că foloseşti pumnale care sunt prea uşor de smuls din mână. Ai nevoie de arme adecvate corpului tău.

Cel puţin n-a spus *slăbiciune*.

Studiez pumnalul din mâna lui. E frumos, cu un mâner

negru şi solid, gravat cu noduri tyrriene, rune străvechi şi mitice care se răsucesc şi se întrepătrund. Lama în sine e şlefuită până la o perfecţiune letală.

— E spectaculos.

— E al tău.

Înalţ brusc capul, dar nu disting nicio urmă de înşelăciune în ochii lui de nuanţa onixului.

— L-am comandat pentru tine, îmi explică el, iar buzele i se curbează uşor.

— Poftim?

Rămân cu gura căscată şi simt cum mi se strânge pieptul. Şi-a făcut timp să-l comande? La naiba! Gestul lui naşte senzaţii pe care nu mi le doresc. Sentimente confuze şi tandre.

— M-ai auzit bine. Ia-l!

Înghit nodul inexplicabil din gât şi iau pumnalul. Îl simt greu în palmă, dar e incomparabil mai uşor decât celelalte pe care le am. Nu simt presiune pe încheieturi, iar degetele mi se înfăşoară confortabil în jurul mânerului. În plus, spre deosebire de pumnalele pe care le-am aruncat pe podea, acesta îmi oferă o priză mult mai sigură.

— Cine l-a făcut?

— Cunosc pe cineva.

— În cvadrant? îl întreb, uimită.

— Ai fi surprinsă cât de ingenios poţi ajunge după trei ani petrecuţi aici.

Un surâs îngâmfat îi ridică un colţ al gurii şi mă holbez făţiş la el, înainte să-mi amintesc unde ne aflăm.

— E incredibil, spun, însă i-l dau înapoi. Dar ştii că nu-l pot lua. Singurele arme cu care avem voie sunt cele pe care le câştigăm.

Sunt permise doar armele câştigate în urma confruntărilor sau a calificărilor. Am pus ochii pe o arbaletă, însă nu sunt încă atât de pricepută.

— Întocmai.

Zâmbeşte preţ de o fracţiune de secundă, apoi se deplasează cu o viteză pe care n-o credeam posibilă. E mai rapid decât Imogen în timp ce-mi seceră picioarele cu o lovitură fulgerătoare, doborându-mă pe covoraş dintr-o singură mişcare.

Uşurinţa cu care mă ţine culcată pe spate e în egală măsură îngrozitoare şi ridicol de... excitantă, mai ales când îi simt şoldurile între coapsele mele. Am nevoie de toată stăpânirea ca să nu ridic o mână şi să-i dau la o parte şuviţa care-i atârnă pe frunte. *A fost o greşeală.*

Ei bine, dacă nici gândul ăsta nu stinge scânteia...

— Şi ce ai vrut să demonstrezi cu mişcarea asta? îl întreb, ştiind foarte bine c-a făcut-o fără să-mi taie răsuflarea.

— Sunt o duzină de pumnale prinse de trupul meu, aşa că începe să mă dezarmezi, zice Xaden, ridicând diabolic dintr-o sprânceană. Asta dacă nu cumva nu ştii cum să te descurci cu un adversar care stă deasupra ta, iar asta ar fi o cu totul altă problemă.

— Ştiu cum să mă descurc cu *tine* deasupra mea, îl provoc în şoaptă.

Îşi coboară gura spre urechea mea.

— N-o să-ţi placă ce se întâmplă dacă mă provoci.

— Sau poate că da.

Mă întorc îndeajuns cât să-i ating urechea cu buzele. Xaden tresare şi-şi ridică brusc capul, iar sub privirea lui pătimaşă devin conştientă de toate locurile în care trupurile noastre se ating.

— Dezarmează-mă înainte să testez teoria în faţa tuturor din sală!

— Interesant. N-aş fi zis că eşti exhibiţionist.

— Continuă să mă provoci şi presupun că vei afla.

Ochii îi fug spre gura mea.

— Am crezut că ai spus că a fost o greşeală să mă săruţi.

Nu-mi pasă că se uită întregul cvadrant la noi, dacă asta înseamnă că o să mă sărute din nou.

— A fost, spune Xaden, apoi rânjeşte. Acum doar te învăţ că lamele nu sunt singurul mijloc prin care îţi poţi dezarma oponentul. Spune-mi, Violenţă, eşti dezarmată?

Nesimţit arogant!

Pufnesc şi încep să-i scot pumnalele din teci, aruncându-le pe rogojină în timp ce mă priveşte nerăbdător, în mod clar amuzat. Apoi îmi înfăşor picioarele în jurul şoldurilor lui şi mă rostogolesc spre stânga, trântindu-l cu spatele pe podea. S-a lăsat, fireşte – n-ar fi cu putinţă să îngenunchez deasupra lui dacă n-ar fi vrut el asta –, dar continui să-i arunc celelalte pumnale pe care le are prinse pe lateralele costumului.

— Şi ultimul, spun zâmbind.

Mă aplec înainte, cu trupurile noastre înfierbântate aproape lipite când îi smulg pumnalul direct din mână.

— Mulţumesc!

Eliberat şi de ultima lamă, Xaden se împinge cu palmele în covoraş, cu o forţă nefirească, şi mă aruncă pe spate, iar coloana mi se lipeşte din nou de podea.

— Nu e...

Trag aer în piept, însă mişcarea mă ia atât de tare prin surprindere, încât îl strâng ferm între coapse. Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi arcuiesc trupul spre Xaden şi să văd dacă el chiar crede că sărutul a fost o greşeală.

— ... cinstit să-ţi foloseşti puterile pe rogojină!

Magice. Sexuale. De orice natură. E nedrept.

— Asta-i cealaltă problemă, zice el.

Sare în picioare şi-mi întinde mâna. O accept, însă capul mi se învârte când mă salt. *Nu acum! Nu ameţi acum!*

— Emetterio nu permite folosirea puterilor, deoarece vrea ca adversarii să aibă şanse cât de cât egale în cursul confruntărilor. Însă acolo, pe teren? Şansele nu sunt nicidecum

egale şi trebuie să înveţi să foloseşti tot ce ai la îndemână.

— Nu pot face prea multe în afară de a rămâne ancorată, a ridica un scut şi a muta o bucată de pergament.

Vâr în teacă noul pumnal, apoi şi pe celelalte, după ce le adun de pe jos. Sunt într-adevăr minunate, toate gravate cu diferite rune. Păcat că atât de multe din cultura tyrriană s-au pierdut cu secole-n urmă, de pe vremea unificării, inclusiv majoritatea runelor. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă toate.

— Se pare că va trebui să lucrăm şi la asta, oftează el şi ia o poziţie de luptă. Acum, demonstrează-mi că eşti demnă de porecla ta şi fă tot ce poţi ca să mă ucizi!

*

Februarie trece repede, marcând un nou nivel de epuizare. Xaden îmi ocupă fiecare moment liber al zilei, iar Dain a strâns din dinţi de câte ori liderul de aripă m-a scos de la antrenamentele detaşamentului, găsindu-mi ceva de o mie de ori mai important de făcut.

Activităţi care se încheie, de obicei, cu fundul meu tăbăcit pe covoraş.

Dar trebuie să recunosc că nu mă cocoloşeşte aşa cum o face Dain şi nici nu mă ia uşor ca Rhiannon. La fiecare antrenament mă împinge până când îmi ating limita fizică, dar niciodată mai departe, lăsându-mă adesea pe podeaua sălii de gimnastică ca o movilă transpirată, fără oase, gâfâind după aer.

De obicei, atunci îşi aminteşte şi Imogen că are nevoie de mine în sala cu greutăţi.

Îi urăsc pe amândoi.

Într-un fel.

E greu să pun la îndoială rezultatele când învăţ să-l dobor pe cel mai puternic călăreţ din cvadrant. Încă nu-l pot bate, dar e în ordine. Cel puţin nu mă lasă să câştig.

Nici nu m-a mai sărutat, chiar dacă *l-am provocat.*

Martie soseşte cu nenumăraţi centimetri de zăpadă, care trebuie îndepărtaţi înainte de formaţia de dimineaţă. Iar momentele în care relicva îmi arde spatele, în care mă simt de parcă mai am puţin şi-mi lepăd propria piele dacă nu reuşesc să eliberez puterea, îmi reamintesc că încă nu am o pecete. Au trecut deja aproape trei luni.

În fiecare dimineaţă mă trezesc întrebându-mă dacă asta e ziua în care o să sufăr o combustie spontană.

— Sharla Gunter, citeşte căpitanul Fitzgibbons de pe lista morţii şi mâinile înmănuşate îi alunecă pe pergamentul îngheţat.

Săptămâna asta e mai cald, dar nu cu mult.

— Şi Mushin Vedie! Le încredinţăm sufletele lui Malek!

— Vedie? o întreb pe Rhiannon după ce se rup rândurile din formaţie.

Nu-l cunoşteam prea bine, dat fiind faptul că era din A Doua Aripă, însă numele tot îmi produce un şoc, pentru că era considerat unul dintre cei mai buni dintre noi.

— N-ai auzit?

Îşi strânge gulerul căptuşit cu blană în jurul gâtului.

— Puterea i s-a manifestat ieri în timpul cursului lui Carr şi a izbucnit în flăcări.

— A... murit ars de viu?

Încuviinţează din cap.

— Tara a spus că profesorul Carr crede că ar fi trebuit să poată mânui focul, dar pur şi simplu l-a copleşit primul val de putere şi...

— A ars ca o torţă, adaugă Ridoc. Te cam face fericită că pecetea ta e încă ascunsă, nu?

— Să o numeşti *ascunsă* e un mod de a pune problema.

Cu excepţia abilităţii despre care n-ar trebui să suflu nici măcar o vorbă, mă dovedesc a fi tot ce mama urăşte – mediocră. Şi nu e ca şi cum m-aş putea duce la Tairn sau la Andarna

pentru ajutor. Pecetea e numai despre *mine* şi se pare că nu mă ridic la nivelul aşteptărilor, aşa cum îmi aminteşte constant relicva arzătoare de pe spate. O parte minusculă din mine speră că pecetea încă nu mi s-a manifestat pentru că este diferită de celelalte, nu doar utilă, ci şi... importantă, aşa cum a fost a lui Brennan.

— Cu siguranţă aş vrea să sar peste cursul de azi, spune Rhiannon, suflând în palme ca să şi le încălzească.

— Fără chiulit de la cursuri! ne admonestează Dain, pironindu-ne cu privirea. Mai avem câteva săptămâni până la întrecerea Detaşamentelor şi avem nevoie ca fiecare dintre voi să dea tot ce are mai bun.

Imogen pufneşte dispreţuitor.

— Haide, Aetos, cred că ştim cu toţii că A Doua Aripă are un detaşament în Divizia Coadă care o să ne facă praf pe toţi. I-ai văzut vreodată pe călăreţii şi cadeţii lor urcând în viteză Mănuşa-de-Oţel? Sunt destul de sigură că s-au antrenat, chiar dacă e acoperită cu gheaţă.

— Vom câştiga! proclamă Cianna, ofiţerul executiv. Sorrengail, aici de faţă, s-ar putea să ne încetinească la Mănuşa-de-Oţel, adaugă ea, strâmbând din nasul ca de şoim. Şi la capitolul mânuire, probabil, având în vedere ritmul în care progresează.

— Măi să fie, mersi!

Îmi încrucişez braţele peste piept. Pun pariu că pot bloca mai bine decât toţi la un loc.

— Însă abilităţile lui Rhiannon o să compenseze lipsurile, adaugă Cianna. Şi ştim că Liam şi Heaton o să facă ravagii în timpul confruntărilor de pe rogojină. Mai rămân manevrele de zbor sau orice alte probe pe care le vor alege liderii de aripă anul ăsta.

— Doar atât? Frate, şi eu care credeam c-o să fie mai complicat!

Sarcasmul lui Ridoc e îndeajuns de evident încât să-i atragă o privire mustrătoare din partea lui Dain.

— Fără noi, sunteţi zece, subliniază Dain, aruncând o privire spre grupul nostru. Doisprezece în total, ceea ce ne pune în dezavantaj faţă de câteva detaşamente, însă cred că vom reuşi.

Am mai pierdut doi dintre cadeţii nou-veniţi după ce celui mai mic i s-a manifestat pecetea în timpul cursului de Sumarul-Luptei. Amândoi au murit înghеţaţi, aproape eliminându-l şi pe Ridoc cu puterea emanată. Ridoc a fost tratat pentru degerături, dar n-a rămas cu sechele. Acum Nadine şi Liam sunt singurii rămaşi din lotul care ne-a fost adăugat după Treierat.

— Dar ca să reuşim trebuie să mergeţi la curs, continuă Dain, înălţându-şi sprâncenele spre mine. Mai ales tu. Ştii, o pecete ar fi grozavă. Dacă ai putea să o faci să se manifeste.

Am impresia că nu ştie cum să se comporte cu mine în ultima vreme, dacă să mă trateze ca pe un cadet care nu prea face faţă, dar e încă aici, sau ca pe fata cu care a crescut.

Urăsc nesiguranţa dintre noi, de parcă totul ar fi extrem de greşit şi incomod, ca atunci când ieşi din baie şi te îmbraci înainte să te usuci, dar e încă Dain. Cel puţin, în sfârşit mă susţine.

— Azi o să lipsească de la cursul lui Carr, îl întrerupe Xaden din spatele lui Sawyer, care se grăbeşte să-i facă loc.

— Nu, n-o să lipsesc! protestez, ignorând felul în care mi se accelerează pulsul când dau cu ochii de el.

— Trebuie să meargă! îl contrazice Dain, strângând din dinţi Adică, dacă aripa nu are alte treburi mai importante pentru cadetul Sorrengail, timpul ei e cel mai bine investit în îmbunătăţirea abilităţilor de mânuire.

— Cred că amândoi ştim că nu va manifesta o pecete în sala aia. Dacă acolo ar fi fost cheia, atunci ar fi făcut-o deja.

Nu i-aş dori nici celui mai mare duşman al meu să fie

învrednicit cu privirea pe care i-o aruncă Xaden lui Dain. Nu e furios sau indignat. Nu, pare... iritat, de parcă plângerile lui Dain sunt inferioare rangului său, ceea ce, conform liniei de comandă, chiar sunt.

— Şi, da, aripa are treburi mai importante pentru ea.

— Domnule, pur şi simplu nu sunt liniştit ştiind că nu exersează în fiecare zi mânuirea, iar în calitate de lider de detaşament...

Habar n-are că Xaden îmi dă lecţii suplimentare de mânuire în timp ce ne luptăm.

— În numele lui Dunne! oftează Xaden, invocând-o pe zeiţa războiului.

Îşi îndeasă mâna în buzunarul mantiei şi scoate un ceas de buzunar pe care-l aşază în palma întinsă.

— Ridică-l, Sorrengail!

Mă uit la cei doi bărbaţi din faţa mea şi îmi doresc să-şi rezolve singuri rahaturile, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Doar ca să se termine totul mai repede, înfig mintal picioarele în podeaua Arhivelor. Puterea intensă curge în jurul meu şi-mi face pielea de găină pe braţe, zburlindu-mi părul de pe ceafă.

Ridicând mâna dreaptă, îmi imaginez puterea care mi se scurge printre degete şi care-mi trimite mici şocuri de-a lungul pielii, în timp ce dau formă energiei într-o mână de sine stătătoare, căreia îi cer să străbată distanţa care mă desparte de Xaden.

Urmează o oprire scurtă, de parcă magia mea brută ar lovi un perete, apoi acesta cedează şi împing mai departe, păstrând controlul asupra mâinii arzătoare. În mintea mea răsună un trosnet ca al tăciunilor dintr-un foc pe cale să se stingă. Pentru o clipă, puterea mea mângâie mâna lui Xaden, apoi îmi strâng pumnul mintal în jurul ceasului de buzunar şi trag.

E al dracului de *greu!*

— Poţi s-o faci! mă îndeamnă Rhiannon.

— Las-o să se concentreze! o ceartă Sawyer.

Ceasul dă să cadă, dar îmi smucesc mâna înapoi, trăgând de puterea mea de parcă ar fi o frânghie, şi zboară spre mine. Îl prind cu mâna stângă înainte să mă poată lovi peste faţă.

Rhiannon şi Ridoc aplaudă.

Xaden înaintează şi-mi culege ceasul dintre degete, băgându-l înapoi în mantie.

— Vezi? Exersează. Acum trebuie să plecăm. Avem treabă!

Îşi pune mâna pe spatele meu şi mă conduce afară din mulţime.

— Unde mergem?

Detest felul în care trupul meu îmi porunceşte să mă las pe spate şi să mă bucur de atingerea lui, care-mi lipseşte de îndată ce-şi retrage mâna.

— Presupun că nu porţi echipamentul de zbor din piele pe sub mantie.

Deschide uşa de la clădirea cu dormitoare ca să pot intra. Mişcarea e atât de naturală, încât ştiu că nu e doar exersată, ci instinctivă, iar asta intră în contradicţie cu... ei bine, cu tot ce ştiu despre el.

Mă opresc şi mă uit la Xaden de parcă ne-am fi întâlnit prima dată.

— Ce-i? întreabă el.

Închide uşa după noi, separându-ne de frigul nimicitor.

— Mi-ai deschis uşa.

— Obiceiurile vechi mor greu, spune Xaden, ridicând din umeri. Tata m-a învăţat că...

Se opreşte brusc şi-şi fereşte privirea, cu fiecare muşchi din corp încordat de parcă s-ar pregăti pentru un atac.

Mă doare inima la vederea emoţiei mult prea familiare care-i traversează chipul. Suferinţă.

— Nu crezi că-i cam frig astăzi pentru zbor? îl întreb,

schimbând subiectul într-o încercare de a-l ajuta.

Durerea din ochii lui e genul care nu dispare, genul care creşte ca un val imprevizibil şi inundă fără milă ţărmul.

Apoi clipeşte, înlăturând-o la fel de repede cum a apărut.

— Te aştept aici.

Dau din cap şi mă grăbesc să mă schimb în pielea îmblănită care ni s-a dat pentru zborurile de iarnă. Când mă întorc, chipul îi e o mască de nedescifrat şi ştiu că astăzi nu vor mai exista alte uşi deschise pentru mine.

Ieşim în curtea interioară, care se goleşte pe măsură ce cadeţii se duc la cursuri.

— Nu mi-ai răspuns.

— În legătură cu ce?

Îşi ţine privirea aţintită pe poarta care dă spre terenul de zbor de la capătul aleii şi aproape că trebuie să fug ca să ţin pasul cu el.

— În legătură cu faptul că e prea frig pentru zbor.

— În după-amiaza asta, terenul de zbor e ocupat de cei din anul trei. Kaori şi ceilalţi profesori vă iau mai uşor, deoarece ştiu că se apropie întrecerea Detaşamentelor şi trebuie să exersaţi mânuirea.

Deschide poarta de la terenul de zbor şi mă grăbesc după el.

— Şi eu nu trebuie să exersez?

Vocea îmi răsună prin tunel.

— Câştigarea întrecerii Detaşamentelor n-are nicio însemnătate în încercarea de a te ţine în viaţă. Vei fi pe front înainte ca toţi ceilalţi să ajungă acolo anul viitor.

Luminile-magice îi subliniază trăsăturile dure ale chipului, aruncând umbre sinistre de fiecare dată când trecem de una.

— Asta se va întâmpla anul viitor?

Când ieşim din tunel, zăpada mă orbeşte o clipă. E troienită de ambele părţi ale potecii, mărturie a acestei ierni grele.

— O să merg pe front?

— Inevitabil. Nu putem spune cât vor tolera Tairn şi Sgaeyl să fie separaţi. Am senzaţia că amândoi va trebui să ne sacrificăm ca să fie fericiţi.

E evident că nu pare foarte încântat de asta, dar nu-l pot învinovăţi. După trei ani petrecuţi în cvadrant şi eu aş vrea să ies naibii odată de aici. Un gol mi se cască în stomac când îmi dau seama că voi fi şi eu în pielea lui după absolvire, fără pic de control asupra felului în care legătura dintre dragonii noştri va dicta staţionările mele viitoare.

Din moment ce nu ştiu ce altceva să spun, prefer să tac, aşa că ne îndreptăm în tăcere spre Mănuşa-de-Oţel.

— A Doua Aripă, observ, urmărindu-i pe cei din detaşamentul din Divizia Coadă cum alunecă şi-şi croiesc drum în sus pe Mănuşa-de-Oţel. Eşti sigur că nu vrei să exersezi cu propriul detaşament?

Xaden îşi ridică un colţ al gurii, destrămând masca aceea inumană.

— Când eram în anul întâi, şi eu credeam că victoria e tot ce contează. Dar când ajungi în anul trei şi descoperi ce facem...

Îşi încleştează maxilarul.

— Să spunem doar că jocurile sunt mult mai letale.

Ne îndreptăm spre scara dinspre terenul de zbor, însă coboară deja un grup, aşa că mă dau la o parte ca să îi fac loc.

Pe măsură ce se apropie, inima îmi bate tot mai tare şi-mi îndrept spatele, luând poziţia de drepţi. Sunt colonelul Panchek şi comandantul Aetos.

Tatăl lui Dain atinge primul pământul şi îmi zâmbeşte.

— Pe loc repaus! Arăţi bine, Violet! Frumoase urme de la zbor, adaugă comandantul, care face semn spre cele de pe pometii lui, de la ochelarii de zbor. Probabil că exersezi mult.

— Mulţumesc, domnule! Aşa e.

Îmi relaxez postura şi nu mă pot abţine şi-i întorc zâmbetul,

însă buzele îmi sunt strânse.

— Şi Dain e bine. E liderul meu de detaşament în acest an.

— Mi-a spus, confirmă el, cu ochii căprui la fel de calzi ca ai lui Dain. Mira m-a întrebat despre tine când ne-am întâlnit cu Aripa Sudică luna trecută. Nu-ţi face griji, vei primi permisiunea să-i scrii în anul doi şi veţi putea ţine legătura. Sunt sigur că ţi-e dor de ea.

— În fiecare zi, îi confirm.

Încerc să resping valul de emoţie pe care mi-l aduce recunoaşterea acestui lucru. E mult mai uşor să mă prefac că nu există nimic în afara acestor ziduri decât să mă las copleşită de dorul de sora mea.

Xaden încremeneşte lângă mine când mama coboară scările. *Oh, la naiba!*

— Mamă.

Cuvântul îmi scapă de pe buze, iar ea îşi întoarce capul, întâlnindu-mi privirea. Au trecut mai bine de cinci luni de când am văzut-o ultima dată şi, deşi vreau să fiu la fel de calmă şi de controlată ca ea, nu reuşesc. Nu sunt plămădită ca ea, ca Mira. Eu semăn cu tata.

Privirea ei mă cântăreşte din cap până-n picioare, cu precizia unui general care evaluează un cadet, însă nu există nicio urmă de căldură în ochii ei după ce termină analiza.

— Am auzit că ai probleme cu mânuirea.

Clipesc şi fac un pas înapoi, de parcă distanţa fizică m-ar pune la adăpost de mustrarea ei glacială.

— Ridic cele mai bune scuturi din anul meu.

Pentru prima dată, chiar mă bucur că nu am manifestat vreo pecete, că nu i-am oferit ceva cu care să se laude.

— Cu un dragon ca Tairn nici nu mă aştept la altceva.

Ridică o sprânceană.

— În caz contrar, toată acea putere incredibilă şi de invidiat va fi...

Oftatul i se transformă într-un nor de abur.

— Irosită.

Fac tot posibilul să ignor nodul tot mai mare din gât.

— Da, generale!

— Cu toate că ai ajuns subiect de discuţii.

Privirea i se îndreaptă spre creştetul meu şi ştiu că se uită la părul argintiu despre care crede că m-a însemnat drept blestemată, părul pe care mi-a spus că ar fi mai bine să-l tai.

— Da?

Chiar vorbeşte despre mine?

— Cu toţii ne întrebăm ce puteri – dacă există măcar vreuna – mânuieşti de la dragonul auriu?

Buzele i se destind într-un zâmbet pe care sunt sigură că-l consideră blând, însă o cunosc îndeajuns cât să nu cad în capcană.

— *Nu!*

Singurul cuvânt din partea lui Tairn îmi cutremură întregul corp.

— *Nu sufla o vorbă despre asta!*

— Nimic încă, îi răspund, trecându-mi limba peste buza de jos crăpată.

Iarna e infernală pentru piele în timpul zborului.

— Andarna mi-a spus că dragonii din rasa Coadă-Împănată sunt cunoscuţi pentru faptul că nu-şi pot canaliza puterile prin călăreţii lor.

Cu excepţia darurilor pe care le oferă direct, însă n-am de gând să le spun asta.

— De aceea nu se leagă des.

— Sau niciodată, intervine tatăl lui Dain. De fapt, speram că ai putea să-i ceri dragonului tău să ne lase să-l studiem. În scopuri pur academice, desigur.

Mă arde stomacul. Grupul dinaintea mea ar cerceta-o şi ar tortura-o pe Andarna cine ştie cât ca să-şi satisfacă setea de

cunoaştere şi ar putea chiar să descopere puterea neexploatată a tinerilor dragoni. Exclus!

— Din păcate, nu cred că va fi de acord să fie studiată. E destul de rezervată, chiar şi faţă de mine.

— Păcat, spune comandantul Aetos. De la Treierat, i-am pus pe scribi să caute în Arhive, însă singura referinţă pe care au găsit-o despre Cozile-Împănate datează de sute de ani, ceea ce e hilar, pentru că îmi amintesc că

tatăl tău a făcut o cercetare despre a doua revoltă din Krovla şi a menţionat ceva despre Cozile-Împănate, însă n-am reuşit să găsim volumul.

Se scarpină pe frunte.

Mama mă priveşte expectativ, de parcă m-ar chestiona fără să rostească vreun cuvânt.

— Nu cred că şi-a terminat cercetarea asupra acelui eveniment unic din istorie înainte să moară, colonele Aetos. Nici măcar n-aş putea să vă spun unde îi sunt însemnările.

Încerc să fac cuvintele să sune pe cât de adevărat pot. Ştiu exact unde-i sunt notiţele – într-un loc în care şi-a petrecut majoritatea timpului după orele de lucru. Dar ceva legat de avertismentul lui Tairn mă împiedică să le împărtăşesc informaţia.

— Ce păcat! comentează mama, forţându-se din nou să zâmbească. Mă bucur să văd că eşti în viaţă, cadet Sorrengail!

Îşi mută privirea spre stânga, iar expresia i se oţeleşte instantaneu.

— Cu toate că eşti obligată să trăieşti într-o companie mai mult decât îndoielnică.

La naiba! La naiba! La naiba!

Nu pot păşi în faţa lui Xaden şi să-l fac să pară slab. Nu pot nici măcar să-i arunc o privire, fără să-i spun mamei de partea cui sunt... fără să-mi spun *mie însămi* acest lucru.

— Am crezut că am rezolvat aceste *probleme* cu ani în

urmă, spune Xaden cu voce joasă, deşi se încordează precum coada unui arc.

— Hmm!

Mama se întoarce spre cetate, cu o expresie pur dispreţuitoare.

— Vezi dacă poţi stăpâni vreun fel de pecete, cadet Sorrengail. Ai o moştenire de dus mai departe.

— Da, generale!

Rostirea cuvântului oficial mă costă mult mai mult decât vreau să recunosc, sfâşiind cu precizia unei gheare ascuţite toată încrederea pe care am clădit-o în opt luni.

— Mi-a părut bine să te văd, Violet! îmi spune tatăl lui Dain cu un zâmbet empatic.

Panchek ne ignoră cu desăvârşire, luând-o înainte ca s-o prindă din urmă pe mama.

Nu-i adresez niciun cuvânt lui Xaden în timp ce urc scările, tot mai furioasă cu fiecare treaptă, astfel că până în vârful stâncii fierb de furie.

— Nu i-ai spus despre cum ai scăpat din atacul din camera ta.

E o afirmaţie, nu o întrebare.

— Şi nu mă refer la apariţia mea.

Ştiu exact la ce anume se referă.

— Nu mă întâlnesc niciodată cu ea. Şi mi-ai zis să nu spun nimănui.

— Nu mi-am dat seama că aşa stau lucrurile între voi, spune Xaden pe un ton surprinzător de blând, cât traversăm canionul în formă de cutie şi ne îndreptăm spre terenul de zbor.

— Oh, asta-i nimic! recunosc, încercând să par cât mai nonşalantă. După ce a murit tata m-a ignorat aproape un an.

Un râs lipsit de umor îmi scapă de pe buze.

— Ceea ce a fost aproape la fel de normal ca anii în care doar mi-a tolerat existenţa, fiindcă n-am fost perfectă ca

Brennan sau o războinică precum Mira.

N-ar trebui să spun asemenea lucruri. Sunt gânduri pe care familiile le ţin în spatele uşilor ferecate, astfel încât să-şi poată etala reputaţiile în public ca pe nişte armuri lustruite, fără pată.

— Atunci nu te cunoaşte prea bine, replică Xaden, ţinând pasul cu marşul meu furios.

Pufnesc.

— Sau vede direct prin mine. Problema e că niciodată nu sunt sigură care e răspunsul corect. Sunt prea ocupată să trăiesc după standardele pe care mi le-a impus ca să mă întreb măcar dacă dau doi bani pe astfel de standarde.

Mă uit bănuitoare la el.

— Oricum, despre ce a fost vorba mai devreme? Ce înseamnă că aţi rezolvat problemele cu ani în urmă?

— Doar i-am amintit că am plătit preţul pentru loialitatea mea.

Se încruntă, dar îşi ţine privirea aţintită înainte.

— Ce preţ?

Întrebarea îmi scapă de pe buze înainte să-mi pot stăpâni limba slobodă. Fără să vreau, îmi amintesc ce mi-a spus Dain, şi anume că Xaden are motive să n-o ierte niciodată pe mama.

— Limite, Violenţă!

Îşi coboară capul preţ de o bătaie de inimă, iar când îl ridică din nou poartă acea mască de nepăsare pe care o stăpâneşte mult prea bine.

Din fericire pentru noi, tensiunea momentului e spulberată când Tairn şi Sgaeyl aterizează pe câmp înaintea noastră, însoţiţi de un dragon mai mic, strălucitor, care mă face imediat să zâmbesc.

— Astăzi o să zburăm cu toţii? întreb, urmându-l pe Xaden până în faţa trioului.

— Astăzi o să învăţăm cu toţii. Tu trebuie să înveţi cum să rămâi în şa, iar eu, de ce naiba îţi e atât de greu s-o faci, îmi

răspunde el. Andarna trebuie să înveţe cum să ţină pasul. Iar Tairn trebuie să înveţe cum să împartă spaţiul într-o formaţie de zbor mai strânsă, pentru că, în afară de Sgaeyl, toţi ceilalţi dragoni sunt mult prea speriaţi ca să se apropie de el.

Tairn pufăie în semn de încuviinţare.

— Şi Sgaeyl ce trebuie să înveţe? întreb, ochind dragonul albastru gigantic.

Xaden rânjeşte.

— Ea se află la conducere de aproape trei ani. Va trebui să înveţe cum să urmeze un alt dragon. Sau cel puţin să exerseze.

Fornăitul lui Tairn aduce suspect de mult cu un râset, iar ea se repede la el cu colţii dezveliţi, ajungând la câţiva centimetri de gâtul lui.

— Relaţiile dintre dragoni sunt o enigmă totală, murmur.

— Da? Ar trebui să încerci una umană. La fel de periculoasă, dar fără foc.

Xaden încalecă cu o uşurinţă pe care i-o invidiez.

— Acum, hai să mergem!

Întrecerea Detaşamentelor e mult mai importantă decât pretind liderii de aripă.

Le place să glumească, spunând că e un simplu joc, o fanfaronadă pentru liderul de detaşament şi detaşamentul câştigător, însă nu-i aşa. Toţi se vor uita. Comandantul, profesorii, ofiţerii din comandament – toţi vor să vadă cine va ajunge pe primul loc.

Şi toţi vor aştepta cu nerăbdare să vadă cine va cădea.

— PAGINA ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 25

Un călăreţ din A Doua Aripă se opinteşte să se târască înainte pe rogojină, cu mâinile întinse în lături şi unghiile înfipte în covoraş.

— Cedează! strigă Rhiannon.

Liam i-a imobilizat piciorul şi îi arcuieşte spatele într-o poziţie de-a dreptul imposibilă.

Inima-mi bate cu putere, frenezia meciurilor de astăzi atinge cote înfricoşătoare.

E ultima confruntare din secţiunea asta a Întrecerii Detaşamentelor, iar mulţimea ne împinge de la spate, astfel încât e o luptă continuă să nu cad pe rogojină. După două probe suntem pe locul şapte din douăzeci şi patru de detaşamente, însă dacă Liam o să câştige sărim pe trei.

Timpul meu de zbor în cursa cu obstacole de pe cer a fost cel mai slab din detaşament, pentru că l-am forţat pe Tairn să renunţe la cătuşele magice şi am pierdut secunde preţioase când a trebuit să plonjeze după mine, să mă prindă şi să mă arunce înapoi în şa. Din nou şi din nou şi din nou. Jur, pufnetul dezgustat al lui Tairn pentru că i-am umilit întreaga descendenţă trecând ultimii linia de sosire a durut mai tare decât vânătăile de

pe fund provocate de aterizarea în şaua dură.

Când Mikael ţipă de durere, un sunet ascuţit care aproape îmi sparge timpanele, îmi fixez din nou privirea asupra confruntării din faţa mea. Liam se ţine tare şi preia conducerea.

— Futu-i! Pare că doare al naibii de rău, bombăn peste cadeţii din primul an care ovaţionează.

— Mda, n-o să mai meargă o vreme, îmi răspunde Ridoc, crispându-se când arcul descris de spinarea lui Mikael arată de parcă o să i se rupă coloana din clipă-n clipă.

Cu un alt ţipăt, Mikael loveşte cu palma în rogojină de trei ori în uralele nebune ale mulţimii.

— Da! Haide, Liam! strigă Sawyer din spatele meu.

Liam îşi aruncă adversarul pe rogojină, iar Mikael îşi întinde picioarele şi mâinile în lături, complet epuizat.

— Am câştigat! strigă Liam, grăbindu-se spre noi.

În clipa următoare, sunt absorbită într-o încrengătură de braţe, prinsă între colegi de detaşament veseli, care strigă de încântare. Şi sunt destul de sigură c-am zărit-o şi pe Imogen în busculadă.

Însă nu l-am văzut pe Dain. Unde naiba e Dain? N-ar fi pierdut asta pentru nimic în lume.

— Câştigătorul vostru! strigă profesorul Emetterio, iar vocea îi răsună în sala de antrenament potolind energia zeloasă, în timp ce Liam se desprinde din îmbrăţişarea noastră zdrobitoare. Liam Mairi, Al Doilea Detaşament, Divizia Flacără, A Patra Aripă.

Când Liam îşi ridică mâinile în semn de victorie şi face o mică piruetă, mulţimea izbucneşte în ovaţii care-mi răsună foarte plăcut în urechi.

Comandantul Panchek păşeşte pe covoraş, iar Liam se alătură detaşamentului cu transpiraţia curgându-i pe piele.

— Ştiu că vă aşteptaţi cu toţii ca ultima parte a întrecerii Detaşamentelor să aibă loc mâine, însă eu şi cadrele avem o

surpriză.

Acum se bucură de atenţia fiecărui călăreţ din sală.

— În loc să vă spun care va fi ultima încercare şi să vă las noaptea la dispoziţie ca să vă faceţi planuri, proba voastră finală va începe chiar acum!

Zâmbeşte şi-şi aruncă mâinile în aer, făcând o piruetă la fel ca Liam.

— În seara asta? întreabă Ridoc.

Îmi fuge pământul de sub picioare.

— Dain nu-i aici. Nici Cianna.

— Oh, la naiba! exclamă Imogen, scrutând ea însăşi mulţimea.

— După cum probabil aţi observat, liderii voştri de detaşament şi ofiţerii executivi au fost... hai să spunem sechestraţi împreună cu liderii de divizie şi de aripă. Şi, înainte să întrebe cineva, sarcina voastră nu implică găsirea lor.

Continuă să traseze cercuri mici, adresându-li-se călăreţilor de pe ambele părţi ale covoraşului.

— În această seară trebuie să vă bazaţi doar pe detaşamentul vostru şi să îndepliniţi o misiune unică, fără ajutorul conducerii sau instrucţiuni din partea liderilor de detaşament.

— Nu contrazice scopul pe care îl are un lider de detaşament? întreabă cineva din cealaltă parte a rogojinii.

— Scopul liderului de detaşament e să formeze o echipă strâns unită, care să poată duce la bun sfârşit o misiune după moartea sa. Gândiţi-vă că liderii voştri... au murit.

Panchek ridică din umeri şi zâmbeşte vesel.

— Călăreţi, sunteţi pe cont propriu. Misiunea voastră e simplă. Găsiţi şi obţineţi, prin orice mijloace, singurul lucru care ar putea reprezenta cel mai mare avantaj al duşmanului în efortul de război. Conducerea va asigura un arbitraj nepărtinitor, iar detaşamentul câştigător va primi şaizeci de puncte.

— E suficient ca să ajungem pe primul loc! îmi şopteşte Rhiannon, înlănţuindu-şi braţul cu al meu. Am putea câştiga gloria de a merge pe front.

— Care sunt limitele? întreabă cineva din dreapta.

— Orice din interiorul zidurilor Basgiathului, răspunde Panchek. Şi să nu îndrăzniţi să aduceţi un dragon aici! Îi veţi enerva atât de tare, încât vă vor incinera.

Detaşamentul din stânga mormăie nemulţumit.

— Aveţi la dispoziţie trei ore, continuă Panchek, care îşi scoate ceasul de buzunar, după care avem pretenţia să vă prezentaţi în sala pentru Sumarul-Luptei, cu comorile furate.

Ne holbăm la el în tăcere. Din tot ce mi-am imaginat că va reprezenta a treia şi ultima probă, ei bine, asta nu era deloc pe listă.

— Ce mai aşteptaţi? strigă Panchek, fluturându-şi mâinile spre noi. Mergeţi!

Se dezlănţuie iadul.

Asta se întâmplă când elimini conducerea. Suntem o gloată scăpată de sub control.

— Al Doilea Detaşament! strigă Imogen, ridicând mâinile. Urmaţi-mă!

Sawyer şi Heaton se asigură că o urmăm ca un cârd de rățuște pe Imogen, care traversează sala de antrenament şi ne conduce spre cea cu greutăţi.

— Ai fost grozav! îi spun lui Liam.

Merge lângă mine, încă încercând să-şi recapete răsuflarea.

— A fost trăsnet! zice Ridoc, dându-i lui Liam un burduf cu apă, pe care îl goleşte imediat.

— Haideţi! Haideţi! ne îndeamnă Imogen, dirijându-ne prin uşa deschisă.

Ne numără repede, apoi încuie uşa prin mânuire, folosind o vrajă minoră. Găsesc un loc pe una dintre bănci, flancată de Rhiannon şi de Liam.

— Prima chestiune. Cine vrea să preia comanda? întreabă Imogen, uitându-se la grupul nostru de zece.

Ridoc ridică mâna.

Rhiannon se întoarce şi-l forţează s-o lase jos.

— Nu! O să transformi totul într-un fel de farsă.

— Aşa e, îi dă el dreptate.

— Liam? Quinn? întreabă Imogen, pe un ton tăios.

— Nu!

Liam clatină din cap, iar privirea îi fuge în direcţia mea, dându-şi în vileag motivele.

— Nimeni nu va încerca să mă elimine în noaptea asta! protestez.

Se întoarce spre Imogen, repetă gestul şi fireşte că ea îi respectă decizia, din moment ce amândoi fac parte din Echipa Xaden.

— Preia tu comanda! sugerează Rhiannon, uitându-se la Imogen. Ne-ai adus până aici.

Un murmur de încuviinţare face înconjurul încăperii.

— Emery? Heaton? întreabă Imogen. Fiind în anul trei, e dreptul vostru.

— Nu, mersi! spune Heaton, care se lasă pe spate, sprijinindu-se de perete.

— Nici vorbă! Există un motiv pentru care niciunul dintre noi nu a vrut să aibă o funcţie de conducere, adaugă Emery de lângă Nadine. Ai ceva împotrivă să urmezi ordinele lui Imogen pentru câteva ore, Nadine?

Ne întoarcem toţi spre fata din primul an care şi-a arătat pe faţă ura pentru cei însemnaţi. Ştiind acum că se trage dintr-un sat din nord, de la graniţa cu provinciile Deaconshire şi Tyrrendor, pot să înţeleg de ce. Doar că nu sunt de acord cu ea, prin urmare nu suntem tocmai prietene.

Observ că înghite în sec, evident încordată, plimbându-şi privirea agitată de la unul la altul.

— E în regulă!

— Bine!

Imogen îşi încrucişează mâinile peste piept şi de sub tunică i se iţeşte relicva de pe încheietură.

— Avem mai puţin de trei ore la dispoziţie. Ce idei aveţi?

— Poate o piesă de armament? sugerează Ridoc. O săgeată de arbaletă ar fi mortală pentru oricare dintre dragonii noştri, dacă ajunge în mâinile duşmanului.

— Prea mare, spune Quinn pe un ton decisiv. Singura pe care o avem e în muzeu, însă nu săgeata e mortală, ci sistemul de lansare.

— Următoarea idee? continuă Imogen, uitându-se pe rând la noi.

— I-am putea fura lui Panchek lenj er... începe Ridoc înainte ca Rhiannon să-i acopere gura cu palma.

— Şi de asta nu te lăsăm la conducere.

Îşi arcuieşte o sprânceană la el.

— Hai, călăreţi! Gândiţi! Care e cel mai folositor lucru pentru duşman? ne îmboldeşte Imogen.

— Informaţiile? întreabă Liam.

Privirea îi alunecă spre mine.

— Violet, ce ai zice să furăm misivele cu veşti din Arhive? Cele care vin de pe front?

Clatin din cap.

— E trecut de şapte. Arhivele sunt încuiate şi e genul de uşă pe care nici mânuirea n-o poate deschide. Toată încăperea e sigilată împotriva incendiilor.

— La naiba! oftează Imogen. Era o idee bună.

Toţi se implică în conversaţie, vorbind din ce în ce mai tare pe măsură ce-şi expun teoriile ca să fie dezbătute.

Informaţii. O idee începe să prindă contur. Ar fi fără concurenţă, nimeni nu s-ar mai putea ridica la nivelul ăsta. Însă... Nu, e prea riscant.

— La ce te gândeşti, Sorrengail? mă întreabă Imogen.

Toată lumea amuţeşte.

— Pot vedea cum ţi se învârt rotiţele în minte.

— Probabil că nu-i nimic!

Mă uit la membrii detaşamentului nostru. Dar oare chiar să fie nimic?

— Treci aici şi spune-ne! ordonă ea.

— Serios, e o nebunie! De nerealizat. Dacă am fi prinşi, am fi aruncaţi în carceră.

Îmi pun lacăt la gură înainte să spun mai mult.

Dar deja e prea târziu – ochii lui Imogen strălucesc de interes.

— Treci. Aici. Şi. Spune-ne! îmi ordonă din nou Imogen, astfel încât să fie clar că nu e doar o sugestie.

— Putem mânui, nu-i aşa?

Mă ridic şi-mi trec mâinile pe părţile laterale ale corpului, peste mânerele celor şase pumnale puse în teci.

— Prin orice mijloace necesare, repetă Heaton cuvintele lui Panchek.

— În regulă!

Mă sprijin pe călcâie, lăsându-mi mintea să născocească un plan.

— Ştiu că Ridoc poate mânui gheaţa, Rhiannon poate recupera lucruri, Sawyer modelează metalul, iar Imogen poate distorsiona amintirile recente.

— Şi sunt rapidă, adaugă ea.

Ceva ce are în comun cu Xaden.

— Tu ce putere ai, Heaton? îl întreb.

— Pot respira sub apă, îmi răspunde el.

Clipesc de câteva ori.

— Minunat, însă nu cred că ne va fi de folos în ce urmează să facem. Emery?

— Pot controla vântul, spune el, zâmbind. Mult vânt.

Asta sigur e de folos în apărare, însă nu chiar ce-mi trebuie mie.

— Quinn? o întreb, întorcându-mă spre ea.

— Mă pot proiecta astral. Corpul meu rămâne într-un loc, iar eu merg în altă parte.

Rămân cu gura căscată, la fel ca aproximativ jumătate din detaşament.

— Da, ştiu. E destul de grozav!

Ne face cu ochiul, prinzându-şi buclele într-un coc.

— Da. *Asta* o să ne fie de folos!

Dau din cap în timp ce mă gândesc la cea mai simplă modalitate de a pune planul în aplicare.

— La ce te gândeşti, Sorrengail? mă îndeamnă Imogen, aranjându-şi după ureche o şuviţă scurtă de pe partea rasă a capului.

— O să-mi spuneţi că mi-am pierdut minţile, însă, dacă facem asta, vom câştiga cu siguranţă.

Poate că nu semăn îndeajuns cu mama ca să-i câştig aprobarea, însă ştiu unde ţine cele mai valoroase informaţii.

— Deci?

— O să dăm o spargere în biroul mamei!

*

— Eşti al naibii de înfiorătoare! zice Ridoc două ore mai târziu, îndepărtându-se de Quinn sau, mai bine spus, de proiecţia ei astrală.

În acest moment, trupul ei e în sala cu greutăţi, păzit de Heaton.

Noi, ceilalţi, ne furişăm pe coridoare, trecând de Cvadrantul Tămăduitorilor. Ne-am intersectat deja cu un detaşament din A Doua Aripă şi cu un altul din A Treia, însă niciunul n-a avut timp să pună întrebări sau să le descurajeze pe

celelalte.

Lucrăm contracronometru şi am pierdut două ore aşteptând să se lase noaptea ca să punem lucrurile în mişcare.

— N-am fost niciodată mai departe de aici, spune Emery când trecem de ultima uşă a spitalului.

— N-ai fost niciodată în Arhive? întreabă Imogen.

— M-am ferit de îndatoririle astea ca de ciumă, răspunde Emery. Scribii mă sperie. Toţi sunt tăcuţi şi se comportă de parcă ar putea distruge pe cineva doar scriind.

Zâmbesc. Afirmaţia ei conţine mai mult adevăr decât îşi dau seama majoritatea oamenilor.

— Infanteria e încă afară, spune Rhiannon, arătând cu degetul spre ferestre, unde vedem câmpul de dedesubt luminat de zecile de focuri de tabără.

— Probabil că e drăguţ să iei o pauză, remarcă Nadine, iar tonul nu-i mai e încărcat de îngâmfarea obişnuită, ci doar de epuizarea care cred că ne copleşeşte pe toţi. Scribii pot pleca acasă pe durata verii. Tămăduitorii se odihnesc la fiecare sfârşit de săptămână în bazele de tratament pentru minte şi trup, iar infanteriştii s-ar putea să fie puşi să exerseze cum să ridice şi să strângă tabăra iarna, dar cel puţin îşi petrec lunile alea în jurul unui foc de tabără.

— Iar noi putem merge acasă, o contrazice Imogen.

— După absolvire, replică Rhiannon. Pentru cât timp? Câteva zile?

Ajungem la o răspântie a tunelului şi putem fie să coborâm spre Arhive, fie să urcăm spre colegiul de război.

— Nu mai e cale de întoarcere, le spun, ridicând privirea spre scara spiralată pe care am urcat-o de atâtea ori şi pe care o cunosc ca-n palmă.

— Arată-ne drumul! ordonă Quinn, moment în care toţi sărim aproape jumătate de metru.

— Şşşt! sâsâie Imogen. Unii dintre noi pot fi prinşi, să ştii.

— Aşa-i! Scuze! şopteşte Quinn.

— Amintiţi-vă planul! spun. Să nu se abată nimeni de la el. *Nimeni!*

Toţi încuviinţează la unison din cap şi începem urcuşul pe treptele întunecoase, amestecându-ne printre umbre când traversăm curtea de piatră a Basgiathului.

— *Ar fi bun Xaden acum.*

— *Te descurci grozav!* mă asigură Andarna, pe cel mai vesel ton cu putinţă.

Am senzaţia că nimic n-o poate speria. E cel mai neînfricat copil pe care l-am întâlnit, şi am crescut cu Mira.

— Sunt şase etaje, şoptesc când ajungem la următorul şir de trepte şi continuăm să urcăm pe cât de repede posibil, fără să facem vreun zgomot.

Teama se amplifică, iar puterea îmi creşte drept răspuns, relicva de pe spate încingându-se până la o arsură incomodă. În ultima vreme e mereu acolo, fierbinte sub piele, amintindu-mi că aruncarea vrăjilor minore nu va fi destul ca să mai eliberez din ea, dacă nu mi se manifestă în curând pecetea.

În cele din urmă, ajungem în capătul scării, iar Liam se apleacă atât cât e necesar ca să cerceteze întinderea vastă a coridorului, pe care l-am perceput tot timpul ca fiind cel mai lung din lume.

— Sunt lumini-magice în torţe. Şi ai avut dreptate, şopteşte el, după ce se retrage în siguranţa oferită de casa scării. E o singură gardă postată în faţa uşii.

— Era vreo lumină pe sub uşă? întreb încet.

Inima-mi bate atât de tare, încât am impresia că tot colegiul o poate auzi.

— Nu, răspunde Liam, răsucindu-se spre Quinn. Soldatul are cam un metru optzeci înălţime şi pare destul de atletic. Cealaltă scară se află la capătul coridorului în stânga, aşa că trebuie să-i distragi atenţia şi apoi s-o tuleşti.

— Nicio problemă! îl asigură ea.

— Restul ştiţi ce aveţi de făcut? întreb.

Opt călăreţi dau din cap.

— Atunci, hai să-i dăm drumul! Quinn, e rândul tău. Noi o să coborâm câteva trepte, ca să nu ne observe în cazul în care se uită încoace.

Nu-mi vine să cred că suntem pe cale să facem asta! Dacă ne prinde, nu va avea niciun strop de milă. Nu-i stă în fire.

Ne retragem, iar Quinn urcă scara. Vocea îi e înăbuşită de pereţii de piatră, însă auzim cât se poate de limpede paşii soldatului când trece în fugă pe lângă trepte.

— Treci înapoi! N-ai voie aici!

— Acum! comandă Imogen.

Ne năpustim pe coridor, lăsându-i pe Rhiannon şi pe Emery în casa scării. Sawyer se grăbeşte spre scara din partea opusă şi închide uşa, folosindu-şi puterea ca să răsucească îmbinările metalice cât noi o luăm la goană spre capătul coridorului.

N-am alergat în viaţa mea atât de repede, iar Nadine e deja în dreptul uşii, încercând să îndepărteze orice vrăji de protecţie o fi folosit mama.

Liam păşeşte în locul în care stătea garda şi-şi ridică bărbia, luând aceeaşi postură.

— Eşti bine?

— Da! răspund, respirând greu.

Imogen preia conducerea şi o ajută pe Nadine, a cărei pecete este abilitatea de a destrăma vrăjile şi scuturile de protecţie, una despre care n-am crezut vreodată că avea să fie utilă aici Călăreţii sunt întotdeauna pe teren, ridicând şi menţinând scuturile de protecţie din jurul Navarrei. Pe de altă parte, nu mulţi încearcă să intre cu forţa în biroul generalului aflat la comandă.

— Şi voi fi bine şi înăuntru, îl asigur, zâmbind. Ceea ce e

amuzant, având în vedere că nu am gândit aşa ultima dată când am fost acolo.

— Am reuşit, şopteşte Nadine, deschizând uşa.

— Dacă mă auziţi fluierând... începe Liam, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— O să ieşim pe fereastră sau aşa ceva, îl liniştesc, în timp ce Ridoc şi Sawyer trec în grabă pe lângă noi. Relaxează-te!

Lăsându-l pe Liam să stea de strajă, mă alătur celorlalţi în biroul mamei.

— Nu atingeţi luminile-magice, altfel va şti! îi previn. Trebuie să le creaţi pe ale voastre.

Cu o mişcare din încheietură, modelez puterea sub forma unei flăcări mici şi albastre, pe care o las să plutească deasupra mea. Se numără printre lucrurile la care chiar mă pricep.

— Cât de bine arată! exclamă Ridoc, aruncându-se pe canapeaua stacojie.

— Nu avem timp să fii... tu! declară Sawyer, îndreptându-se spre bibliotecă. Ajută-mă să găsesc ceva util!

— Ne ocupăm noi de masă!

Imogen şi Nadine se apucă să inspecteze documentele răspândite pe masa de şedinţe cu şase locuri.

— Iar mie îmi rămâne biroul, mormăi.

Mă apropii de piesa de mobilier impozantă, rugându-mă să nu declanşez vreo vrajă de protecţie cu care şi-a securizat-o.

În mijlocul biroului sunt trei misive împăturite: o iau pe prima, sub care se află un pumnal ascuţit, cu un aliaj incrustat în plăsea şi un mâner însemnat de ceea ce arată ca o rună tyrriană, pe care probabil că-l foloseşte pe post de deschizător de scrisori sau ceva asemănător. Desfac scrisoarea cu cea mai mare atenţie.

Generale Sorrengail,

Raidurile de la Athebyne au decimat aripa. Să fii staţionat dincolo de siguranţa oferită de scuturile de protecţie vine cu

riscuri considerabile şi, deşi nu vreau sa solicit întăriri, sunt nevoită s-o fac. Dacă nu consolidăm avanpostul, vom fi nevoiţi să-l abandonăm. Îi protejăm pe civilii navarrieni cu fiecare viaţă, braţ, labă şi aripă, însă nu pot relata cât de critică e situaţia aici. Ştiu că primiţi rapoartele zilnice, de la scribii care ne însoţesc, însă mi-aş neglija îndatoririle de ofiţer al Aripii de Sud dacă nu v-aş scrie personal. Vă rog, trimiteţi-ne întăriri!

Cu stimă,

maior Kalista Nema

Inspir adânc, dureros de conştientă de junghiul din piept provocat de cererea din scrisoarea maiorului Am discutat despre atacurile aproape zilnice la Sumarul-Luptei, însă niciodată despre vreunul de o asemenea amploare.

Poate că n-au vrut să ne sperie.

Însă, dacă situaţia este atât de terifiantă pe teren, avem dreptul să ştim – vom fi chemaţi în serviciu înainte să absolvim. Poate chiar anul acesta.

— Toate astea sunt... socoteli, spune Imogen, răsfoind hârtiile de pe masa de şedinţe.

— E aprilie, îi spun, apucând următoarea misivă. Lucrează la bugetul pentru anul viitor.

Toţi se opresc şi se întorc să mă privească, având întipărite pe chipuri expresii în diferite grade de neîncredere.

— Ce?

Ridic din umeri.

— Credeţi că locul ăsta se conduce de unul singur?

— Continuaţi să căutaţi! ordonă Imogen.

Deschid următoarea scrisoare.

Generale Sorrengail,

Protestele privind legea recrutării sunt în creştere în provincia Tyrrendor. Ţinând cont că majoritatea recruţilor care

reîntregesc liniile noastre provin din vastul Tyrrendor, nu ne putem permite să pierdem din nou susţinerea poporului. Poate că suplimentarea fondurilor pentru apărarea avanposturilor va avea drept rezultat nu doar consolidarea economiei, amintindu-le tyrrienilor cât de necesari sunt pentru protejarea regatului nostru, ci şi pentru disiparea tulburărilor. Vă rugam să luaţi în considerare această soluţie ca alternativă la suprimarea revoltelor prin forţă.

Cu sinceritate,
locotenent-colonel Alyssa Travonte

Ce naiba? Împăturesc scrisoarea, o aşez înapoi pe biroul mamei şi mă răsucesc spre harta atârnată pe perete direct deasupra mea. Tulburările din Tyrrendor nu sunt o noutate şi nici sentimentele potrivnice faţă de recrutare, însă nu ni s-a dezvăluit niciun motiv politic la Sumarul-Luptei. În afară de potolirea nemulţumirii, n-ar avea niciun rost să crească costurile defensive, mai ales din moment ce acolo sunt staţionate cele mai puţine avanposturi, datorită barierei naturale reprezentate de Stâncile Dralor, care nu pot fi escaladate de grifoni. Tyrrendorul ar trebui să fie cea mai protejată provincie de pe Continent. Exceptând Aretia. Acolo unde ar fi trebuit să fie marcată capitala e doar un semn de arsură, de parcă incendierea oraşului ar fi deteriorat şi harta.

O studiez câteva secunde preţioase, observând fortificaţiile marcate de-a lungul graniţelor în zonele rurale. Aşa cum e logic, sunt mai multe avanposturi la frontierele unde activitatea e mai intensă şi, conform hărţii, mai multe trupe staţionate.

Arată toată Navarra, Krovla la sud, Braevickul şi Cygnisenul la sud-est şi chiar şi graniţele Ţinuturilor Aride, zonele deşertice aflate în ruine, din cel mai sudic punct al Continentului. De asemenea, înfăţişează şi posturile şi rutele alternative din interiorul regatului.

Un zâmbet mi se întinde lent pe faţă.

— Hei, Al Doilea Detaşament! Ştiu ce trebuie să furăm!

Avem nevoie de câteva minute ca să dăm harta jos de pe perete, să o decupăm din ramă şi s-o rulăm, legând-o cu un şnur din piele pe care Imogen l-a scos din traista ei.

Liam fluieră şi inima mai că-mi sare din piept.

— Fir-ar să fie! mormăie Ridoc, grăbindu-se să deschidă uşa în timp ce ne pregătim să fugim. Ce s-a întâmplat?

— Garda bate cu putere în uşa coridorului. O să cedeze în orice secundă. Trebuie să fugim *acum!* strigă Liam, păstrându-şi cumva vocea coborâtă.

Ţine uşa deschisă, astfel încât toţi să alergăm pe coridor. Harta e mult prea mare ca s-o poată căra o singură persoană, iar Imogen şi Sawyer trec cu greu pragul, exact când garda dă de perete uşa îndepărtată de pe culoar.

Dintr-odată, panica ameninţă să învingă simţul raţiunii.

— Şi am dat de dracu'! anunţă Nadine.

— Ce naiba credeţi că faceţi? strigă soldatul, năpustindu-se spre noi.

— Suntem morţi dacă ne prinde cu harta, spune Ridoc, care sare pe vârfurile degetelor de la picioare, gata de luptă.

În orice altă zi aş susţine că abilităţile călăreţilor în luptă sunt superioare – aşa trebuie să fie –, însă garda de la Basgiath e pe cale să ne facă să plătim cu vârf şi-ndesat.

— Nu-l putem răni! protestez.

Soldatul trece pe lângă primul şir de trepte, iar Rhiannon se deplasează spre mijlocul coridorului cu mâinile desfăcute.

— Te rog să funcţioneze! Te rog să funcţioneze! Te rog să funcţioneze! intonează Imogen.

Harta dispare din mâna ei şi reapare în josul coridorului în mâna lui Rhiannon.

Abia apuc să realizez că planul chiar a funcţionat, când garda se împiedică, dar continuă să se apropie. Dacă mai face

câţiva paşi, o să mă recunoască.

— Asta nu făcea parte din plan! spune Liam, care se mută lângă mine.

— Improvizează! Emery! şuieră Imogen, iar călăreţul din al treilea an se postează în faţa grupului nostru.

— Îmi pare rău, omule!

Îşi întinde mâinile şi împinge. Un torent de aer mătură coridorul şi smulge tapiseriile, lovindu-l pe soldat şi izbindu-l de peretele de piatră.

— Fugiţi!

Străbatem în goană holul spre locul unde soldatul zace leşinat.

— Băgaţi-l aici! şuier, deschizând forţat următoarea uşă, unde se află biroul unuia dintre secretarii din subordinea mamei.

Liam şi Ridoc îl trag înăuntru, iar eu îmi lipesc degetele de gâtul lui.

— Are pulsul bun şi puternic. E doar inconştient. Deschideţi-i gura!

Scot din buzunar fiola ascunsă şi o destup, turnându-i pe gât conţinutul.

— Va dormi tot restul nopţii.

Ochii mari ai lui Liam îi întâlnesc pe ai mei.

— Eşti cam înfricoşătoare!

— Mulţumesc! spun zâmbind, apoi ieşim de acolo, fugind cât de repede putem.

Cincisprezece minute mai târziu, încă avem palpitaţii când intrăm aproape patinând în sala în care se ţine cursul de Sumarul-Luptei. Exact la ţanc.

Suntem ultimul detaşament care ajunge. Dain stă pe primul rând de sus, alături de ceilalţi membri din conducere, iar după felul în care-şi încordează maxilarul presimt că vom avea parte de o muştruluială zdravănă din cauza întârzierii.

Îmi feresc privirea. Din moment ce prezentările încep în

ordinea detaşamentelor, primim un răgaz să ne tragem sufletul după alergătură şi să ne găsim locurile înainte să luăm cuvântul.

Un detaşament din Prima Aripă a furat manuscrisul lui Kaori despre obiceiurile şi defectele tuturor dragonilor activi. Impresionant.

Un detaşament din A Doua Aripă stârneşte un murmur apreciativ când arată uniforma unui profesor de la Infanterie, complet intactă, cu ceva ce călăreţii nu vor avea niciodată – un ecuson cu numele. Asta ar oferi inamicului acces la toate avanposturile noastre, având în vedere rangul de pe umăr.

Cea mai bună soluţie găsită de A Treia Aripă a fost să fure direct din pat un scrib dezorientat, cu ochii holbaţi, iar după cât de nemişcată îi e gura... Da, pecetea unui călăreţ are puterea de a-i amuţi pe ceilalţi. Bietul de el va rămâne traumatizat după ce-l vor lăsa să plece!

Când vine rândul nostru să urcăm pe scenă, Liam şi Sawyer, cei mai înalţi din detaşament, ţin fiecare de câte un colţ din partea de sus a hărţii, pentru ca toată lumea s-o poată vedea pe măsură ce se derulează.

Stau în spate, lângă Imogen, cercetând zona în care se află cei din conducere, în căutarea unei anumite perechi de ochi de nuanţa onixului *Iat-o!*

Xaden stă cu spatele rezemat de perete, alături de ceilalţi lideri de aripă, privindu-mă cu un amestec de curiozitate şi nerăbdare care-mi accelerează pulsul.

— A fost ideea ta! îmi şopteşte Imogen, împingându-mă înainte. Prezint-o!

Markham se forţează să se ridice în picioare, cu ochii mari cât farfuriile, urmat de Devera, care are gura căscată atât de larg, încât e aproape comic.

Îmi dreg glasul şi gesticulez spre hartă.

— Am adus arma supremă pe care o pot folosi duşmanii noştri. O hartă actualizată a tuturor avanposturilor aripilor

navarriene, care include şi numărul trupelor de infanterie care apără fortificaţiile.

Arăt spre forturile de-a lungul graniţei cu provincia Cygnisen.

— Precum şi locurile în care au fost atacuri în ultimele treizeci de zile, inclusiv cele de noaptea trecută.

Un murmur se ridică din cvadrant.

— Şi de unde putem şti că harta e într-adevăr actuală? întreabă Kaori, ţinându-şi jurnalul recuperat sub braţ.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul care mi se întinde pe faţă.

— Pentru că am furat-o din biroul generalului Sorrengail!

Se dezlănţuie haosul. Unii cadeți năvălesc spre scenă, profesorii încearcă să-şi croiască drum prin mulţime, însă ignor totul când Xaden îşi ridică un colţ al acelei guri frumoase şi-şi scoate o pălărie imaginară în faţa mea, înclinându-şi pentru o clipă capul înainte să mă privească din nou în ochi. Un sentiment intens de mulţumire îmi răscoleşte fiecare celulă din corp în timp ce îi zâmbesc.

Nu contează cum se va vota.

Eu am câştigat deja.

Nu există o legătură mai puternică decât cea dintre doi dragoni care formează o pereche. Depăşeşte profunzimea iubirii sau adoraţiei umane, atingând o nevoie primordială şi incontestabilă de apropiere. Unul nu poate supravieţui fără celălalt.

— GHIDUL DE CĂPĂTÂI AL RASELOR DE DRAGONI, DE COLONELUL KAORI

CAPITOLUL 26

Cu zborul pe distanţe scurte mă descurc.

Manevrele de zbor – planările şi picajele bruşte dictate de formaţia de luptă – mă trimit învârtindu-mă în văzduh, mai puţin în momentele în care Tairn mă ţine în şa mulţumită legăturilor create cu propria putere.

Însă zborul de şase ore spre premiul nostru, un tur de o săptămână la cel mai apropiat avanpost, s-ar putea să mă coste viaţa.

— Sunt sigură că voi muri, spune Nadine, înconjurându-şi genunchii cu mâinile.

— Şi eu simt la fel!

Fiecare vertebră strigă de durere când mă întind, iar mâinile, îngheţate cu doar câteva minute în urmă, încep să-mi transpire în mănuşile din piele.

Firește, Dain nu e aproape deloc afectat, postura lui fiind doar puţin încordată în timp ce salută împreună cu profesoara Devera un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma neagră a călăreţilor, care bănuiesc că e comandantul avanpostului.

— Bun venit, cadeți! ne urează el cu un zâmbet profesional, încrucişându-şi braţele pe pieptarul subţire din piele.

Părul grizonant îmi pune dificultăţi în a-i ghici vârsta, însă are acea expresie secătuită pe care o capătă toţi călăreţii care

sunt staţionaţi prea mult timp la graniţe.

— Sunt sigur că vreţi să vă schimbaţi în ceva mai potrivit cu climatul, apoi o să vă arătăm împrejurimile Montserratului.

Rhiannon inspiră şuierător, măturând munţii cu privirea.

— Eşti bine?

— Da. Vorbim mai târziu.

Mai târziu înseamnă după exact douăsprezece minute îmbibate de sudoare, când ni se arată barăcile care pot fi ocupate de două persoane. Sunt aerisite, cu mobilier puţin, două paturi, două dulapuri şi un birou amplasat sub o fereastră lată.

Rhiannon nu scoate o vorbă pe durata drumului spre camera de baie, unde ne spălăm după zbor, şi e alarmant de tăcută în timp ce ne punem uniformele din piele de vară. Se pare că în aprilie în Montserrat e la fel de cald ca în iunie la Basgiath.

— O să-mi spui ce-i cu tine?

Îmi bag rucsacul sub pat, asigurându-mă că toate pumnalele sunt la locurile lor.

Mânerele sunt abia vizibile în tecile de la coapse, însă, din moment ce ne aflăm atât de departe în est, mă îndoiesc că există prea multe persoane care să recunoască runele tyrriene.

Mâinile lui Rhiannon tremură de nervozitate când îşi fixează sabia la spate.

— Ai habar unde suntem?

Îmi imaginez o hartă.

— Suntem la mai bine de trei sute douăzeci de kilometri de coastă...

— Satul meu natal e la mai puţin de o oră de mers pe jos.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei într-o rugăminte nerostită şi e o emoţie atât de profundă în adâncimile acelea căprui-închis, încât simt că mă sufoc şi mă înec cu propriile cuvinte.

Îi apuc mâna şi i-o strâng. Ştiu exact ce-mi cere şi cât ne va costa dacă suntem prinse.

— Nu mai spune nimănui, îi şoptesc, în ciuda faptului că

suntem doar noi în camera mică. Avem şase zile la dispoziţie ca să ne dăm seama cum să o facem şi vom reuşi.

E o promisiune şi amândouă ştim asta.

Se aude o bătaie în uşă.

— Să mergem, Al Doilea Detaşament!

Dain. Cu nouă luni în urmă, mi-ar fi plăcut să merg în expediţie cu el. Acum îmi petrec timpul evitând aşteptările constante pe care le are de la mine sau evitându-l în general. E ciudat cât de multe se pot schimba într-un timp atât de scurt.

După ce ne alăturăm celorlalţi, maiorul Quade ne face măreţul tur al avanpostului. Stomacul îmi chiorăie, dar îl ignor, fascinată de atmosfera febrilă a bazei.

În principiu, fortăreaţa e formată din patru ziduri masive, plină cu barăci şi diverse încăperi, cu turnuri de apărare la fiecare colţ şi o intrare largă, cu arcadă, prevăzută cu o hersă cu ţepi, care pare gata să cadă în orice clipă. Într-un capăt al curţii se află un grajd cu o fierărie şi o armurărie pentru compania de infanterie staţionată aici, iar în celălalt e sala de mese.

— După cum puteţi observa, ne spune maiorul Quade în timp ce stăm adunaţi în centrul curţii interioare pline de noroi, suntem pregătiţi pentru asediu. În cazul unui atac îi putem adăposti pe toţi înăuntru şi hrăni pentru o perioadă rezonabilă.

Rezonabilă? zice pe muteşte Ridoc, ridicând din sprâncene.

Strâng din buze ca să nu râd. Lângă mine, Dain îl săgetează cu o privire care promite răzbunare. Într-o clipă, zâmbetul îmi dispare.

— Fiind unul dintre avanposturile estice, avem doisprezece călăreţi staţionaţi. Trei dintre ei sunt în patrulă acum, trei sunt pe poziţii, în eventualitatea în care e nevoie de ei, iar ceilalţi şase sunt în diferite stadii de odihnă, continuă Quade.

— Ce-i cu privirea aia? şopteşte Dain.

— Ce privire? întreb când răgetul unui dragon răsună între zidurile de piatră.

— Ar trebui să fie una dintre patrulele noastre care se întoarce, spune Quade, încercând să zâmbească, dar fără energie.

— Aceea care spune că cineva tocmai a furat toată bucuria din lumea ta, îmi răspunde Dain.

Îşi înclină puţin capul, coborându-şi vocea ca doar eu să-l pot auzi. Aş putea să-l mint, însă asta ar face ca semiarmistiţiul nostru să fie şi mai stânjenitor.

— Doar îmi aminteam de băiatul cu care obişnuiam să mă caţăr în copaci, atâta tot.

Tresare de parcă l-aş fi pălmuit.

— Aşa că vă vom hrăni şi vă vom trimite la culcare, apoi vom discuta despre acţiunile la care ne veţi însoţi, continuă Quade.

— Vom participa la vreo misiune activă? întreabă Heaton, vibrând realmente de entuziasm.

— Categoric nu! pufneşte Devera.

— Dacă vreţi luptă, atunci o să fiţi dezamăgiţi, pentru că aici e cel mai sigur loc de la graniţă în care să fii trimis, spune Quade. Însă primiţi un bonus pentru entuziasm. Lasă-mă să ghicesc, anul trei?

Heaton încuviinţează din cap.

Quade se întoarce puţin într-o parte şi le zâmbeşte celor trei siluete neclare îmbrăcate în uniforma neagră a călăreţilor care trec pe sub grilaj.

— Uitaţi-i! De ce nu veniţi voi trei să-i cunoaşteţi...

— Violet?

Îmi smucesc capul spre poartă, iar inima îmi explodează într-o serie de bătăi neregulate, care mă fac să-mi duc mâna la piept, într-o stare de şoc dintre cele mai bune posibile. *Nu se poate!* E imposibil! Mă împleticesc spre poartă, uitând să fiu stoică, să nu-mi arăt emoţiile, iar ea aleargă, deschizându-şi braţele chiar înainte să ne ciocnim.

Mă prinde şi mă lipeşte de pieptul ei, strângându-mă cu putere. Miroase a murdărie, a dragon şi a sânge, dar nu-mi pasă. O îmbrăţişez la fel de strâns.

— Mira!

Îmi îngrop faţa în umărul ei, iar ochii mă ard în timp ce-şi aşază mâna pe împletitura pe care m-a învăţat s-o fac. E ca şi cum povara celor întâmplate în ultimele nouă luni se prăvăleşte asupra mea, lovindu-mă cu forţa unei săgeţi de arbaletă.

Vântul de pe Parapet.

Privirea lui Xaden când şi-a dat seama că sunt o Sorrengail.

Jurământul lui Jack c-o să mă ucidă.

Mirosul cărnii arse din prima zi.

Expresia de pe chipul Aureliei când a căzut de pe Mănuşa-de-Oţel.

Pryor şi Luca şi Trina şi... Tynan. Oren şi Amber Mavis.

Alegerea lui Tairn şi a Andarnei.

Sărutul lui Xaden.

Indiferenţa mamei noastre.

Mira mă îndepărtează suficient cât să mă poată cerceta din cap până-n picioare, de parcă ar căuta leziuni.

— Eşti bine, afirmă ea, înfigându-şi dinţii în buza de jos. Eşti bine, nu-i aşa?

Dau din cap, însă dintr-odată văd faţa Mirei ca prin ceaţă, pentru că, deşi sunt în viaţă, înfloritoare chiar, nu mai sunt persoana pe care a lăsat-o la baza turnului. Iar când mă uit la sora mea, îmi dau seama că şi ea ştie asta.

— Da, şopteşte Mira, îmbrăţişându-mă din nou strâns. Eşti bine, Violet. Chiar eşti bine.

Dacă o spune de destule ori, s-ar putea să încep să o cred.

— Dar *tu?*

Mă dau înapoi şi o studiez cu atenţie. O nouă cicatrice îi porneşte de la lobul urechii şi se întinde până la claviculă.

— Pe toţi zeii, Mira!

— Sunt bine, îmi promite ea, apoi zâmbeşte larg. Dar uită-te la tine! N-ai murit!

De pe buze îmi scapă un hohot de râs iraţional, ameţitor.

— N-am murit! N-o să rămâi singurul copil!

Izbucnim amândouă în râs, iar lacrimile îmi udă obrajii.

— Alde Sorrengail sunt ciudate, o aud pe Imogen afirmând.

— Nici n-ai idee, răspunde Dain şi, când mă întorc, observ că buzele îi sunt curbate într-un zâmbet sincer, aşa cum n-am mai văzut de luni bune la el.

— Taci, Aetos! se răsteşte Mira, care-mi înconjoară umerii cu braţul. Pune-mă la curent cu tot ce s-a întâmplat, Violet!

S-ar putea să fim la sute de kilometri de Basgiath, dar mă simt mai acasă decât oricând.

*

E seara devreme, două zile mai târziu, chiar după cină, când eu şi Rhiannon sărim pe fereastra camerei noastre de la primul etaj şi aterizăm pe pământ. Mira e în patrulare şi, oricât de grozav e s-o am aproape, e singura noastră şansă.

— *Suntem pe drum!*

— *Nu vă lăsaţi prinse!* mă avertizează Tairn.

— *Încercăm.*

Eu şi Rhiannon ne furişăm de-a lungul zidului crenelat, apoi cotim spre câmp...

Şi mă lovesc atât de tare de Mira, încât mă clatin înapoi.

— La naiba! exclamă Rhiannon, prinzându-mă.

— Nici măcar nu te uiţi pe după colţ? mă ceartă Mira, cu braţele încrucişate la piept şi cu o privire tăioasă pe care s-ar putea să o merit.

Fie, o merit cu prisosinţă!

— În apărarea mea, n-am ştiut c-o să fii acolo, spun încet.

Pentru că ar fi trebuit să fii în patrulare.

— V-aţi comportat foarte ciudat după cină.

Îşi lasă capul într-o parte, cercetându-mă de parcă am fi din nou copii, la fel de intuitivă ca de obicei.

— Am schimbat tura. Vrei să-mi spui ce căutaţi în afara zidurilor?

Mă uit la Rhiannon, însă ea îşi fereşte privirea.

— Niciuna dintre voi? Serios? oftează ea. Trebuie să vă furişaţi dintr-o bază de apărare puternic fortificată pentru că...?

Mă uit în sus la Rhiannon.

— Oricum îşi va da seama! Crede-mă, e ca un copoi când vine vorba de chestiuni de genul ăsta, îi spun, simţind un nod în stomac.

— Zburăm spre casa familiei mele, explică Rhiannon, înclinându-şi bărbia.

Mira păleşte.

— Ce *anume* credeţi că faceţi?

— Zburăm spre satul ei natal. Conform lui Tairn, e un zbor de cinci minute şi... încep eu.

— Categoric nu! spune Mira pe un ton hotărât. Nici vorbă! Nu puteţi zbura de parcă sunteţi în vacanţă. Dacă vi se întâmplă ceva?

— În casa părinţilor ei? întreb în şoaptă. Pentru că ar putea fi vreo ambuscadă planificată în eventualitatea în care trecem pe-acolo?

Mira îşi mijeşte ochii.

La naiba! Lucrurile nu merg deloc conform planului şi, dacă mă iau după felul în care Rhiannon mă strânge de braţ, am impresia că-mi împărtăşeşte părerea.

— Suntem mai în siguranţă acasă la părinţii ei decât suntem la Basgiath, o contrazic.

— Ai dreptate! spune sora mea, strângând din buze.

— Vino cu noi! zic brusc. Serios, vino cu noi, Mira! Vrea

doar să-şi revadă sora.

Îşi coboară puţin umerii. Începe să cedeze, iar eu continui fără milă:

— Raegan era însărcinată când a plecat Rhiannon. Îţi poţi închipui să nu fii acolo cu mine, dacă aş avea un copil? N-ai face orice, inclusiv să te furişezi dintr-o bază de apărare puternic fortificată, ca să-ţi ţii nepoţica sau nepoţelul în braţe?

Îmi trag nasul în aşteptarea răspunsului.

— În plus, cu eroina din Strythmore de partea noastră, ce ar putea merge prost?

— Nu începe cu asta!

Se uită la mine, apoi la Rhiannon şi înapoi la mine. În cele din urmă, scoate un geamăt.

— Oh, la dracu', *bine!*

Îşi flutură degetul spre noi când amândouă zâmbim larg.

— Dar, dacă spuneţi cuiva, o să vă fac să regretaţi pentru tot restul vieţilor voastre!

— Vorbeşte serios, şoptesc.

— O cred în stare, îmi răspunde Rhiannon.

— Sunteţi aici de doar două zile şi deja aţi încălcat regulile, bombăne Mira. Haideţi pe aici, e o scurtătură!

O oră mai târziu, eu şi Mira stăm pe băncile căptuşite care flanchează ambele părţi ale mesei din sufrageria casei lui Raegan, urmărind-o pe Rhiannon cum îşi leagănă nepotul în braţe lângă şemineu, pierdută în conversaţie cu sora ei. De pe canapeaua de vizavi, părinţii şi cumnatul le privesc cu afecţiune.

Să asist la reuniunea lor a meritat orice risc.

— Îţi mulţumesc că ne-ai ajutat! îi spun Mirei peste masă.

— Aţi fi făcut-o cu sau fără mine.

Zâmbeşte cu căldură, cu ochii aţintiţi asupra familiei fericite, strângând în mâini cana cu vin pe care mama lui Rhiannon a fost îndeajuns de amabilă să o aducă mai devreme.

— Cel puţin în felul ăsta ştiu că eşti în siguranţă. Ce alte

reguli ai mai încălcat, surioară?

Ia o gură de vin, uitându-se pieziş la mine.

Un zâmbet strâmb îmi destinde buzele şi ridic un umăr.

— Doar câteva, pe ici, pe colo. Am devenit foarte pricepută la otrăvirea adversarilor înainte de confruntări.

Mira aproape că scuipă vinul şi-şi acoperă gura cu mâna.

— Nu te-ai fi aşteptat? o întreb râzând.

În ochi îi străluceşte respectul.

— Sinceră să fiu, n-am ştiut la ce să mă aştept. Doar mi-am dorit cu disperare să trăieşti. Apoi te-ai legat nu numai de cel mai puternic dragon, dar şi de o Coadă-Împănată. Surioara mea e dată naibii!

— Nu cred că mama îţi împărtăşeşte părerea, spun, trecându-mi degetul mare peste toarta cănii. Încă n-am manifestat nicio pecete. Sunt bună la ancorare, reuşesc să creez un scut destul de puternic, însă...

Nu-i pot spune despre darul pe care mi l-a oferit Andarna. Cel puţin nu încă.

— Dacă nu manifest curând o pecete...

Amândouă ştim ce se va întâmpla.

Mă studiază în tăcere, în felul acela al ei, apoi spune:

— Uite care-i treaba: dacă vrei să ţi se manifeste pecetea, încetează s-o mai blochezi gândindu-te că are vreo legătură cu mama. Vi, puterea ta e a ta şi numai a ta!

Mă foiesc sub privirea ei scrutătoare şi schimb subiectul, cu ochii pe gâtul ei.

— Cum te-ai ales cu ea?

— Grifoni, răspunde Mira. În apropierea satului Cranston, acum vreo şapte luni. Chestia a apărut de nicăieri în toiul unui raid. Scuturile de protecţie au căzut, dar de obicei pecetea îmi oferă puţină imunitate în faţa mânuitorilor din tabără duşmană, însă nu şi în faţa afurisitelor lor de păsări. Tămăduitorilor le-a luat ore-n şir ca să mă coasă, dar m-am ales cu o cicatrice destul

de mişto.

Ridică bărbia ca să se laude cu ea.

— Cranston? întreb, cu gândul la cursurile de Sumarul-Luptei. Noi n-am învăţat nimic despre asta. Eu...

Raţiunea îmi spune să-mi ţin gura.

— Tu ce? mă întreabă Mira, care mai ia o înghiţitură de vin.

— Cred că se petrec mult mai multe la graniţe decât ni se dezvăluie, recunosc încet.

— Păi, firește că așa e, spune Mira. Doar nu te aştepţi ca la Sumarul-Luptei să vă fie împărtăşite informaţii confidenţiale, nu-i aşa? Ştii cum stau lucrurile. În plus, la cât de des sunt atacate graniţele, ar trebui să vă dedicaţi întreaga zi cursului de Sumarul-Luptei ca să disecaţi fiecare asalt.

— Ai dreptate. Voi primiţi toate informaţiile?

— Doar pe cele de care avem nevoie. Adică aş fi putut jura că am văzut un grup de dragoni dincolo de graniţă pe durata atacului.

Ridică din umeri.

— Însă întrebările privind operaţiunile secrete îmi depăşesc gradul. Gândeşte-te în felul ăsta – dacă ai fi tămăduitor, ar trebui să ştii detalii despre toţi pacienţii celorlalţi?

— Nu!

— Exact! Acum spune-mi ce naiba se întâmplă între tine şi Dain. Am văzut mai puţină tensiune într-o arbaletă şi nu mă refer la din aia bună.

Îmi aruncă o privire care nu lasă loc de eschivări.

— Am fost nevoită să mă schimb ca să supravieţuiesc. El nu m-a lăsat.

E cea mai simplă explicaţie pe care i-o pot oferi despre ultimele nouă luni.

— Prietena lui, Amber, a fost ucisă din cauza mea. A fost lider de aripă. Iar toată treaba cu Xaden ne-a îndepărtat atât de

mult, încât nu ştiu cum să ne mai repar prietenia. Oricum, n-o mai pot întoarce la ce a fost odată.

— Execuţia acelui liderul de aripă e un eveniment bine cunoscut. Nu tu ai ucis-o. S-a condamnat singură la moarte când a încălcat Codexul.

Mira mă analizează preţ de o clipă.

— E adevărat că Riorson te-a salvat în noaptea aceea?

Încuviinţez din cap.

— Xaden e un subiect complicat.

Atât de complicat, încât nu-mi pot desluşi nici propriile sentimente. Să mă gândesc la el mă derutează şi mai mult. Îl vreau, dar n-am încredere în el, nu cum mi-aş dori să am. Însă, pe de altă parte, e persoana în care am cea mai multă încredere.

— Sper doar că ştii ce faci! spune sora mea, strângând şi mai tare cana. Pentru că-mi amintesc foarte clar că te-am avertizat să stai departe de fiul trădătorului.

Stomacul mi se întoarce pe dos la descrierea pe care i-a făcut-o Mira lui Xaden.

— E limpede că Tairn n-a luat în seamă avertismentul.

Pufneşte.

— Dar, obiectiv vorbind, dacă n-ar fi apărut Xaden în noaptea aceea şi dacă n-aş fi dormit în armură...

Mă opresc şi mă întind să-i ating mâna.

— Nici nu-ţi pot spune de câte ori mi-ai salvat viaţa fără să fii măcar acolo.

Mira zâmbeşte.

— Mă bucur c-a funcţionat. Pe bune, chiar a fost nevoie de un sezon întreg de năpârlire ca să adun toţi solzii ăia.

— Te-ai gândit să-i spui mamei despre asta? Să le confecţionezi pentru toţi călăreţii?

— Le-am spus celor din conducere.

Se lasă pe spate şi mai ia o înghiţitură.

— Au spus că vor analiza ideea.

O privim pe Rhiannon sărutând obrăjorii dolofani şi perfecţi ai nepotului ei.

— N-am văzut niciodată o familie mai fericită, spun. N-am fost aşa nici când Brennan şi tata erau în viaţă.

— Nu, n-am fost, zice Mira, zâmbind cu tristeţe înainte să se întoarcă spre mine. Dar îmi amintesc multe nopţi pe care le-am petrecut ghemuiţi în faţa focului, alături de tata şi de cartea pe care o adori.

— Ah, da, cartea pe care m-ai convins s-o abandonez în fostul meu dormitor.

— Vrei să spui cartea pe care am luat-o în cazul în care mama ar fi avut chef nitam-nisam să-ţi caute prin lucruri cât timp eşti în cvadrant?

Zâmbetul i se transformă într-un rânjet.

— O am la Montserrat. Mi-am închipuit c-o să te superi dacă n-o mai găseşti după absolvire. Adică ce te-ai face dacă ai uita vreun detaliu despre călăreţii viteji care au biruit armata de wyverni şi pe veninoşii care au secătuit pământul de magie?

Clipesc.

— Fir-ar! Nu-mi amintesc. Dar presupun că o s-o citesc din nou în curând.

O bulă de fericire îmi creşte-n piept.

— Eşti cea mai tare!

— Ţi-o dau la avanpost! spune Mira, care se lasă pe spate, studiindu-mă câteva clipe în tăcere. Ştiu că sunt doar poveşti, dar nu reuşeam să înţeleg de ce răufăcătorii ar vrea să-şi vândă sufletele şi să devină veninoşi, iar acum...

Se încruntă.

— Iar acum empatizezi cu răufăcătorii? o tachinez.

— Nu. Dar deţinem genul de putere pentru care oamenii ar ucide, Violet. Dragonii şi grifonii sunt păzitorii graniţelor şi sunt sigură că pentru cineva suficient de gelos, suficient de ambiţios, riscul să-şi vândă sufletul e un preţ echitabil pentru abilitatea de

a mânui. Sunt doar bucuroasă că dragonii noştri sunt pretenţioşi şi că scuturile de protecţie îi ţin pe grifoni la distanţă. Naiba ştie ce soi de oameni aleg creaturile alea blănoase.

Mai stăm o oră, conştiente că riscăm să ne deconspirăm dacă mai zăbovim fie şi un minut în plus. Îi lăsăm lui Rhiannon un pic de intimitate ca să-şi ia rămas-bun de la familia ei şi ieşim în noaptea încărcată de Timiditate. Tairn a fost nefiresc de tăcut în ultimele ore.

— Ai fost staţionată cu călăreţi ai căror dragoni formează o pereche? o întreb pe Mira, închizând uşa în spatele nostru.

— Da, cu unul, îmi răspunde ea, mijindu-şi ochii. De ce?

— Doar mă întrebam cât de mult pot sta despărţiţi.

— Se pare că maximum trei zile, spune Xaden, ieşind din umbră.

Pentru merite deosebite în Bătălia de la Strythmore, unde curajul ei nu numai că a distrus un pluton din spatele liniilor inamice, dar a şi salvat o întreagă companie de infanterişti, propun ca Mira Sorrengail să fie decorată cu Steaua Navarrei. Însă, dacă criteriul nu este îndeplinit, ceea ce vă asigur că este, ar fi suficient, deşi ruşinos, şi Ordinul Ghearei.

— PROPUNERE SPRE DECORARE DIN PARTEA MAIORULUI POTSDAM CĂTRE GENERALUL SORRENGAIL

CAPITOLUL 27

În. după-amiaza următoare, Ridoc stă rezemat cu spatele de spătarul scaunului, întinzându-şi picioarele încălţate pe muchia mesei de lemn care ocupă mare parte din sala de şedinţe.

— Deci tot ce facem e să aşteptăm să se întâmple ceva? întreabă el.

— Da, răspunde Mira din capul mesei, apoi îşi flutură încheietura, făcându-l pe Ridoc să zboare pe spate. Şi ia-ţi picioarele de pe masă!

Unul dintre călăreţii din Montserrat râde, schimbând marcajele de pe harta uriaşă care ocupă singurul perete din camera ovală cu ferestre. E cel mai înalt turn din avanpost, de unde avem o privelişte completă a lanţului muntos Esben care ne înconjoară.

Am fost împărţiţi în două grupuri pentru ziua asta. Rhiannon, Sawyer, Nadine, Cianna şi Heaton şi-au petrecut dimineaţa în această sală cu Devera, studiind bătăliile anterioare în care a fost implicat avanpostul, iar acum sunt în patrulare.

Eu, Dain, Ridoc, Liam, Emery şi Quinn ne-am petrecut dimineaţa într-un zbor de două ore prin împrejurimi, cu un însoţitor în plus – Xaden. De când a sosit aseară, îmi distrage

atenţia în cel mai cumplit mod cu putinţă.

Dain nu încetează să-i arunce priviri urâte şi să facă remarci usturătoare.

Mira, suspect de tăcută de aseară, e cu ochii pe el.

Iar eu? Se pare că nu-mi pot ţine ochii acasă. Există o energie palpabilă în fiecare cameră în care intră, alunecându-mi pe piele ca o mângâiere ori de câte ori ni se întâlnesc privirile. Chiar şi acum, când stă lângă mine, la mijlocul mesei, sunt conştientă de fiecare răsuflare a lui Xaden.

— Îl puteţi considera cursul vostru de Sumarul-Luptei, spune Mira, uitându-se pieziş la Ridoc, care se aşază imediat frumos pe scaun. Zborul de azi-dimineaţă a fost doar un sfert din timpul pe care l-am petrece în mod normal în patrulare, aşa că acum ar fi momentul să ne întoarcem şi să-i raportăm comandantului descoperirile noastre. Însă, din dorinţa de a omorî timpul, pentru că ne aflăm în camera asta în calitate de membri ai zborului de patrulare din această după-amiază, hai să ne prefacem că am întâlnit un nou avanpost al inamicului dincolo de graniţa noastră.

Se întoarce spre hartă şi înfige o piuneză cu un mic steag purpuriu în vârf într-un punct cam la trei kilometri de frontiera cu Cygnisen.

— Chiar aici!

— Ar trebui să ne prefacem că a apărut peste noapte? întreabă Emery puţin sceptic.

— Doar de dragul discuţiei, anul trei!

Mira îşi mijeşte ochii la el, iar Emery îşi îndreaptă postura în scaun.

— Îmi place jocul ăsta! spune unul dintre călăreţii din Montserrat aşezat la capătul mesei, împletindu-şi degetele la ceafă.

— Care ne-ar fi obiectivele? întreabă Mira.

Îşi plimbă privirea în jurul mesei, sărindu-l intenţionat pe

Xaden. Noaptea trecută s-a uitat o singură dată la relicva rebeliunii care îi acoperă gâtul şi a plecat fără să scoată o vorbă.

— Aetos?

Dain tresare din cealaltă parte a mesei, de unde se uită ameninţător la Xaden, şi se întoarce spre hartă.

— Ce fel de fortificaţie e? Vorbim despre o structură temporară din lemn? Sau ceva mai substanţial?

— De parcă ar avea timp să construiască o fortăreaţă peste noapte! bombăne Ridoc. Trebuie să fie din lemn, nu-i aşa?

— Chiar trebuie să luaţi totul ad litteram?

Mira oftează şi-şi trece degetul mare peste frunte.

— Bine, să presupunem că au ocupat un donjon deja construit. Din piatră şi tot tacâmul.

— Dar civilii n-au cerut ajutor? întreabă Quinn, scărpinându-şi bărbia ascuţită. Protocolul cere să fie trimis un semnal de alarmă. Ar fi trebuit să aprindă balizele de urgenţă ca să-i alerteze pe călăreţii din patrulă, ai căror dragoni i-ar fi chemat pe toţi cei disponibili din zonă. Cei din această cameră şi-ar fi încălecat primii dragonii, în calitate de forţă de reacţie, iar ceilalţi ar fi fost treziţi din somn, permiţând călăreţilor să prevină de la bun început pierderea donjonului.

Mira râde zeflemitor şi-şi propteşte palmele de capătul mesei, uitându-se într-un fel intimidant la noi.

— La Basgiath vi se predă numai teorie. Analizaţi atacurile trecute şi învăţaţi doar... manevrele de luptă teoretice. Însă pe teren lucrurile nu merg mereu conform planului. Aşadar de ce să nu discutăm despre toate modalităţile prin care lucrurile pot scăpa de sub control, ca să ştiţi ce să faceţi când se întâmplă asta, în loc să-mi argumentaţi de ce n-ar fi trebuit să fie cucerit donjonul?

Quinn îşi schimbă poziţia pe scaun, stânjenită.

— Câţi din anul trei aţi fost chemaţi?

Mira îşi îndreptă spatele şi-şi încrucişează braţele peste

costumul din piele neagră şi cureaua care-i ţine sabia la spate.

Emery şi Xaden ridică mâinile, chit că Xaden abia dacă schiţează gestul.

Dain arată de parcă stă să-i explodeze capul.

— Nu e corect. Nu suntem niciodată chemaţi în serviciu înainte de absolvire.

Xaden strânge buzele într-o linie subţire şi dă din cap, ridicându-şi batjocoritor degetele mari.

— Da, sigur! râde Emery. Aşteaptă până anul viitor. Am pierdut socoteala dăţilor în care am fost chemaţi să stăm în camere de genul ăsta în avanposturile din interiorul regatului, în timp ce călăreţii erau trimişi pe front pentru o urgenţă.

Dain se albeşte la faţă.

— Acum, că asta-i lămurită, intervine Mira, care scoate de sub masă un set pentru modelaj, aşezând în mijlocul mesei un donjon de cincisprezece centimetri înălţime, prindeţi!

Rând pe rând, ne aruncă câte o figurină pictată a unui dragon, păstrând una pentru sine.

— Să presupunem că Mesina şi Exal nu există, iar noi suntem singurul detaşament disponibil să recâştige donjonul. Gândiţi-vă la puterea din camera asta. Gândiţi-vă la ce poate aduce fiecare călăreţ de la masă, în aşa fel încât să puteţi acţiona împreună şi să vă atingeţi obiectivul.

— Dar nu ne-au învăţat asta în primul an, spune Liam încet lângă mine.

Mira aruncă o privire spre vârtejurile magice de pe încheietura lui, dar, spre meritul său, Liam nu-şi trage mâneca în jos. Uneori e greu să ne amintim că cei din anul trei vor fi primii care vor sluji alături de copiii liderilor rebeliunii tyrriene – o revoltă care ne-ar fi putut lăsa în cele din urmă regatul fără apărare şi ar fi putut să transforme oamenii nevinovaţi din Navarre în victime de război. Toţi din încăpere s-au obişnuit cu Liam, cu Imogen, chiar şi cu Xaden, însă niciun călăreţ din

serviciul activ n-a zburat alături de un însemnat cu relicva rebeliunii.

Călăreţii tyrrieni care au rămas loiali Navarrei au fost avansaţi, nu pedepsiţi, iar cei care s-au întors împotrivă au fost ucişi sau executaţi. Şi aşa cum eu mi-am vărsat durerea pierderii lui Brennan asupra lui Xaden în ziua Parapetului, va exista mai mult de un călăreţ care nu-şi va putea gestiona furia faţă de cei însemnaţi.

Îmi dreg glasul.

Mira mă priveşte în ochi şi ridic o sprânceană, oferindu-i un avertisment cât se poate de clar.

Nu te lua de prietenii mei!

Ochii i se măresc aproape imperceptibil, dar îşi îndreaptă atenţia înapoi spre Liam.

— Nu vă învaţă strategii de luptă în anul întâi, pentru că sunteţi ocupaţi să rămâneţi în şa pe spatele dragonilor voştri. Aţi dat de gustul strategiei în timpul întrecerii Detaşamentelor şi e aproape luna mai, ceea ce înseamnă că trebuie să înceapă Jocurile de Război, nu-i aşa?

— În două săptămâni, răspunde Dain.

— Atunci ne-am sincronizat bine. Nu toţi veţi supravieţui jocurilor dacă nu sunteţi pregătiţi, continuă ea, uitându-se scurt la mine. Felul ăsta de a gândi o să ofere detaşamentului – întregii aripi – un avantaj, pentru că vă garantez că liderul vostru evaluează deja fiecare călăreţ după abilităţile sale.

Xaden se joacă cu figurina dragonului său, făcând-o să-i sară pe încheieturile degetelor, dar nu răspunde. De când a sosit, nu i-a adresat nici măcar un singur cuvânt Mirei.

— Aşa că hai s-o facem! ne îndeamnă sora mea, dându-se înapoi. Cine e la conducere? adaugă ea, cu ochii pe Quinn. Şi să pretindem că nu am trei ani de vechime peste cel mai înalt în grad dintre voi.

— Eu sunt la comandă! spune Dain.

Se ridică de la masă, împingându-şi bărbia înainte cu câţiva centimetri.

— *Liderul nostru de aripă* e aici, îl contrazice Liam, făcând semn spre Xaden. Asta înseamnă că el e la comandă.

— Ne putem preface că nu sunt aici, doar de dragul exerciţiului.

Xaden pune figurina dragonului pe masă şi se lasă pe spate, întinzându-şi braţul în jurul scaunului meu, un gest care-l face pe Dain să strângă din dinţi.

— Daţi-i lui Aetos aici de faţă poziţia după care toţi ştim că tânjeşte!

— Nu fi nesimţit! îi şoptesc.

— *Nici n-am început să fiu nesimţit.*

Îmi întorc atât de repede capul spre el, încât mă ia ameţeala, şi rămân cu gura larg deschisă, privindu-l din profil. Aia a fost vocea lui... în *capul* meu.

Xaden se întoarce cu faţa spre mine şi jur că-l aud râzând în mintea mea, deşi are buzele lipite, curbate în acel zâmbet larg care-mi accelerează pulsul.

— *Te holbezi! Dacă nu încetezi, va deveni stânjenitor în aproximativ treizeci de secunde.*

— Cum? şuier.

— *În acelaşi fel în care poţi vorbi cu Sgaeyl. Toţi suntem legaţi într-un mod glorios şi enervant. E doar unul dintre avantaje. Deşi încep să-mi doresc să-l fi încercat mai devreme. Expresia de pe chipul tău e nepreţuită.*

Îmi face cu ochiul şi se întoarce spre masă.

Fir-ar al naibii! *Mi-a făcut cu ochiul.* Şi văd oare o urmă de zâmbet?

— Tu. Eşti. Liderul. De. Aripă, spune Dain, rostind fiecare cuvânt printre dinţii încleştaţi.

— N-ar fi trebuit să fiu aici! zice Xaden. Însă dacă te face să te simţi mai bine, pentru Jocurile de Război îţi vei primi

ordinele de la Garrick Tavis, liderul diviziei tale, care va primi ordine de la mine. Vei acţiona în detaşamentul tău pentru binele aripii.

Aşa că prefă-te că sunt un alt membru al detaşamentului şi dispune de mine aşa cum vrei, Aetos!

Mă uit la Mira, care urmăreşte schimbul de replici cu o sprânceană arcuită.

— Chiar aşa, de ce eşti aici? îl provoacă Dain. Fără supărare, *domnule,* dar ar fi trebuit să plecăm în expediţie fără superiori.

— Ştii prea bine că Tairn şi Sgaeyl formează o pereche.

— Trei zile? replică Dain, aplecându-se. N-ai putut să rezişti trei zile?

— N-are nimic de-a face cu el, îi retez vorbele, aşezând dragonul pe masă cu ceva mai multă forţă decât e necesar. Are legătură cu Tairn şi Sgaeyl!

— *N-ai luat nicio clipă în considerare faptul că nu pot sta departe de tine?*

Îndoi braţul drept şi-l lovesc în biceps. N-a vrut să spună asta. Nu când se încăpăţânează să spună că sărutul a fost o greşeală. Şi dacă vorbeşte serios... nu muşc momeala.

— *Ei, ei, ne vei deconspira calea secretă de comunicare dacă eşti atât de... violentă.*

Abia îşi poate reţine un zâmbet, încântat că are ultimul cuvânt.

Trebuie să-mi dau seama cum naiba face asta, ca să mă pot contrazice mintal cu el.

— Bineînţeles că sari să-l aperi! replică Dain, cu o privire rănită. Cu toate că nu înţeleg cum poţi uita că tipul ăsta a vrut să te ucidă acum şase luni.

— Nu-mi vine să cred c-ai zis asta!

— Bine lucrat cu păstrarea unei atitudini profesionale, Aetos! remarcă Xaden, care se scarpină pe relicva de pe gât, dar

sunt sigură că nu e vorba de vreo mâncărime. Chiar îţi pune într-o lumină bună calităţile de lider.

Unul dintre călăreţii de la masă fluieră pe un ton jos.

— Voi, băieţi, n-aţi vrea să vi le scoateţi şi să vi le măsuraţi? Ar fi mai rapid.

Liam îşi înăbuşă hohotul de râs, dar i se zgâlţâie umerii.

— Destul! intervine Mira, bătând cu palma în masă.

— Oh, haide, Sorrengail! se plânge călăreţul de la masă cu un zâmbet larg.

Şi eu, şi Mira ne uităm în direcţia lui.

— Adică... Sorrengail cea mare. Nu ne-am mai distrat aşa de secole!

Clatin din cap şi mă uit la călăreţii de la masă.

— Mira are puterea de a extinde scutul, în eventualitatea în care cele de protecţie cad, prin urmare, primul lucru pe care l-aş face ar fi s-o trimit cu Teine să asigure zona. Trebuie să ştim dacă ne vom confrunta cu infanteria sau cu călăreţii de grifoni.

— Bun! mă aprobă Mira, mutându-şi dragonul mai aproape de castel. Să zicem că sunt grifoni.

— Ai vrea să-ţi faci treaba? îl întreb pe Dain şi zâmbesc dulce. Ce-i drept, nu pot să înţeleg cum poţi uita că eşti liderul de detaşament.

Mâna i se încleştează în jurul propriului dragon în timp ce-şi desprinde privirea dintr-a mea.

— Quinn, te poţi proiecta astral de pe spatele dragonului tău?

— Da, răspunde ea.

— Atunci te-aş pune să te proiectezi în donjon şi să cauţi punctele vulnerabile, ordonă Dain. Apoi să raportezi. La fel şi Liam. Vom folosi vederea ta la distanţă ca să ne spui unde sunt călăreţii de grifoni şi dacă sunt capcane.

— Bun! Punctele vulnerabile sunt poarta de lemn, zice Mira, iar Quinn şi Liam îşi mută dragonii pe poziţie, şi civilii

navarrieni închişi în temniţe.

— S-a zis cu aruncarea în aer a întregului loc! spune Ridoc.

— Mânuieşti vântul, nu-i aşa? îl întreabă Dain pe Emery. Deci poţi redirecţiona flăcările dragonilor în aşa fel încât civilii să scape cu viaţă.

— Da, răspunde Emery, însă ar trebui să fiu în donjon.

— Atunci va trebui să intri acolo, spune sec Mira.

Emery cască ochii.

— Vrei să-mi abandonez dragonul şi să merg pe jos?

— De ce crezi că ne antrenăm în lupta corp la corp? Sau ai de gând să laşi toţi acei oameni nevinovaţi să moară?

Mira flutură din mână, iar dragonul lui Emery zboară din a lui într-a ei. Îl aşază deasupra donjonului.

— Adevărata întrebare e cum te putem aduce suficient de aproape fără să fii ucis? continuă sora mea, studiindu-i pe cei de la masă. Ţinând cont de faptul că toţi ceilalţi vor fi ocupaţi să se lupte cu grifonii din momentul în care se dezlănţuie focul.

— Care e pecetea ta, Aetos? întreabă Quinn.

— Îţi depăşeşte gradul, răspunde Dain, care face înconjurul mesei cu privirea, sărindu-l pe Xaden, apoi repetă mişcarea şi oftează. Vreo idee?

Chiar îl forţează cvadrantul pe Dain să ţină secretă puterea de a citi amintirile? Când a vrut să mă atingă, în ziua în care Amber a fost condamnată la moarte, şi-a pierdut controlul? Cum a ajuns atât de departe fără să spună *nimănui* care e pecetea lui? Clatin din cap.

— Desigur!

Iau figurina lui Xaden şi o trimit spre donjon, ancorându-mi mintal un picior în Arhive, acolo unde îmi ţin puterea, şi o folosesc ca să ridic dragonul şi să-l fac să plutească deasupra clădirii.

— Nu mai ignora faptul că ai la dispoziţie un mânuitor de umbre foarte puternic, căruia îi poţi cere să acopere perimetrul,

astfel încât nimeni să nu vadă când aterizezi.

— Are dreptate, spune Mira, dar cuvintele sunt tăioase.

— Poţi face asta? îl întreabă Dain fără entuziasm pe Xaden.

— Pe bune mă întrebi asta? replică liderul nostru de aripă.

— Nu eram sigur dacă poţi acoperi o zonă atât de...

Xaden ridică o mână la câţiva centimetri deasupra mesei, iar umbrele se revarsă de sub scaune, umplând camera şi întunecând-o într-o clipă, de parcă ar fi miezul nopţii. Inima îmi sare în piept când îmi pierd simţul văzului.

— Relaxează-te, sunt doar eu!

Simt o atingere fantomatică pe obraz, nesperat de tandră.

Doar el, însă e puţin... înfricoşător. Îi trimit gândul, dar nu primesc un răspuns. Probabil că avem o comunicare unidirecţională, fiindcă eu nu cred că pot vorbi cu Xaden aşa cum o face el cu mine.

Ce a spus Sgaeyl despre pecete? *Dezvăluie cine eşti cu adevărat în adâncul sufletului.* Are sens. Mira e protectoare. Dain trebuie să le ştie pe toate. Iar Xaden... are secrete.

— Futu-i! spune cineva.

— Pot înconjura întreg avanpostul, dar cred că asta i-ar putea speria pe unii, spune Xaden.

Umbrele dispar, retrăgându-se înapoi sub masă. Inspir adânc şi observ că toţi cei de la masă, cu excepţia lui Emery – care fără îndoială că l-a mai văzut pe Xaden făcând trucul – s-au schimbat puţin la faţă, chipurile lor căpătând o tentă verzuie.

Chiar şi Mira, care se holbează la Xaden de parcă ar fi o ameninţare ce trebuie analizată.

— Sper că nu ţi-a trecut nimic prin minte cât eram în întuneric, mă tachinează el.

De data asta, simpatia faţă de nesimţit se evaporă complet. Nu mă sinchisesc să mă întorc spre Xaden, însă ridic un deget.

Râde, iar eu strâng din dinţi.

— Dă-l afară din mintea mea! mă răstesc la Tairn.

— *Te vei obişnui,* îmi răspunde el.

— *E normal pentru toate perechile de dragoni şi călăreţii lor?*

— *Pentru unele. E un avantaj grozav în luptă.*

— *Ei bine, acum e ca un ghimpe-n coaste!*

Mi-e dor de Andarna. Suntem atât de departe, că abia o mai pot simţi.

— *Atunci blochează-l aşa cum faci cu mine – sau încearcă să-i răspunzi,* mârâie Tairn. *Şi tu ai puterea să fii un ghimpe-n coastă. Crede-mă!*

— *Şi cum ar trebui mai precis să vorbesc cu el?*

Îl ţintuiesc pe Xaden cu coada ochiului, dar e preocupat de bătălia pe care o ducem în continuare împotriva unui donjon imaginar.

— *Dă-ţi seama care cărare din mintea ta îi aparţine.*

O, minunat! Ar trebui să fie floare la ureche!

Încheiem operaţiunea ipotetică, toţi folosindu-şi puterile cât mai bine... toţi, cu excepţia mea. Însă când vine vorba de eliminarea grifonilor în aer, Tairn eclipsează orice dragon din încăpere.

— Bună treabă! spune Mira, uitându-se în jos la ceasul de buzunar. Aetos, Riorson şi Sorrengail, ne vedem pe coridor! Restul sunteţi liberi!

Niciunul dintre noi n-are de ales, aşa că o urmăm pe Mira pe scara în spirală.

Închide uşa după noi şi trasează o barieră de energie albastră care blochează intrarea.

— Un scut fonic, spune Dain. Mişto!

— Taci!

Mira se răsuceşte pe treapta de sus, ridicând un deget în faţa lui Dain.

— Nu ştiu cine te-a călcat pe coadă, Dain Aetos! Ai uitat că eşti lider de detaşament? Că ai toate şansele să ajungi lider de

aripă anul viitor?

La naiba! E nervoasă şi nu vreau să iau parte la aşa ceva. Dau să mă retrag cu încă un pas, dar cu Xaden stând pe treapta din spatele meu, nu am unde să mă duc.

— Mira... începe Dain.

— Locotenent Sorrengail! îl corectează sora mea. O dai în bară, Dain. Ştiu cât de mult îţi doreşti poziţia lui anul viitor, adaugă ea şi-l arată pe Xaden cu degetul. Nu uita că am crescut la trei metri distanţă. Iar tu o *dai în bară* pentru că ce? Eşti supărat că Violet s-a legat de perechea dragonului său?

Căldura îmi înconjoară obrajii. Întotdeauna a spus lucrurilor pe nume, dar... la naiba!

— El e cel mai rău lucru posibil pentru ea! replică Dain.

— Oh, nu te contrazic! spune Mira, aplecându-se spre el. Însă nimeni nu se poate împotrivi alegerilor dragonilor. Ei nu ţin cont de părerile unor simple fiinţe umane, nu-i aşa? Însă orice se petrece între voi – degetul i se plimbă între mine şi Dain – afectează întreg detaşamentul. Dacă mi-am dat seama de asta după doar patru zile în compania voastră, fiţi siguri că şi ei au făcut-o. Şi, dacă aş fi ştiut că eşti aşa de autoritar şi de inflexibil în privinţa lucrurilor pe care ea nu le poate controla, nu aş fi sfătuit-o niciodată să te caute după ce a trecut Parapetul!

Îşi mută privirea de la mine la el.

— Sunteţi prieteni de când aveaţi cinci ani Rezolvaţi-vă naiba problemele!

Dain e atât de încordat, încât pare că o să se rupă în două, dar se uită la mine şi încuviinţează din cap. Fac şi eu la fel.

— Bine! Acum întoarce-te!

Mira îi face semn cu capul spre uşă, iar Dain pleacă, trecând prin scut.

— Cât despre tine, continuă ea, coborând două trepte ca să-l pironească pe Xaden cu o privire ameninţătoare. La asta se poate aştepta Violet anul viitor?

— Ca Aetos să fie un ticălos? întreabă el, lăsându-şi mâinile să atârne pe lângă corp. Probabil.

Mira se încruntă.

— În mod normal, dragonii-pereche se leagă de călăreţi din acelaşi an dintr-un motiv întemeiat. Nu poţi avea pretenţia ca aripa în care vei fi desemnat sau instructorii ei să vă lase să zburaţi la fiecare trei zile.

— N-a fost alegerea mea! spune Xaden.

— Ce ar trebui să facem? Să le spunem giganţilor dragoni scuipători de foc cum vor sta lucrurile? îmi întreb sora.

— Da! exclamă ea, răsucindu-se spre mine. Fiindcă nu poţi trăi aşa, Violet! Vei ajunge să pierzi antrenamentele de care ai nevoie, pentru că, la momentul actual, el e cel mai puternic dintre voi doi. Şi dacă nu te concentrezi pe instruire, aşa va fi mereu. Nu vei ajunge niciodată călăreţul care te poate face Tairn să fii. Asta urmăreşti, Riorson?

— Mira, şoptesc. Te înşeli în privinţa lui!

— Ascultă-mă! zice ea, prinzându-mă de umeri. Poate mânui umbrele, Violet, dar, dacă-l laşi să facă ce vrea, vei deveni şi tu una.

— Asta n-o să se întâmple! îi promit.

— O să se întâmple, dacă e după el, insistă Mira, care aruncă săgeţi din priviri în spatele meu. Să ucizi nu e singurul mijloc de a distruge pe cineva. Să te împiedice să-ţi atingi potenţialul pare o cale grozavă de a se răzbuna pe mama aşa cum a jurat. Gândeşte-te lung şi bine. Cât de bine îl cunoşti de fapt?

Trag adânc aer în piept. Am încredere în Xaden. Cel puţin cred că am. Dar Mira are dreptate. Sunt nenumărate căi de a distruge pe cineva, fără să-i iei viaţa.

— Aşa bănuiam şi eu!

Expresia din ochii ei se transformă în ceva mai grav decât furia. E dezamăgire.

— Ştii de ce o urăşte atât de tare pe mama? Ştii de ce toţi copiii ca el sunt puşi pe Para...

— În caz că n-ai observat, o întrerupe Xaden, urcând pe aceeaşi treaptă cu mine, sunt chiar aici!

— Eşti cam greu de trecut cu vederea, replică ea.

— Nu mă asculţi, spune el cu voce joasă. Eu. Sunt. Aici. N-a târât-o Tairn înapoi la Basgiath. Nu i-a străpuns scuturile ca să-şi reverse emoţiile în ea. Nu i-a cerut să zboare peste afurisitul ăsta de regat. Sora ta e chiar aici. *Eu* sunt cel care şi-a lăsat postul, poziţia şi ofiţerul executiv la conducerea aripii. N-a lipsit de la niciun *rahat.*

— Şi anul viitor? Când o să fii locotenent? De la ce *rahat* o să lipsească atunci? întreabă Mira.

— O să găsim o cale! intervin şi o iau de mână, strângând-o cu putere. Mira, şi-a folosit fiecare minut liber ca să mă antreneze pe rogojină pentru confruntări sau să zboare cu mine, în speranţa că voi reuşi să rămân în afurisita aia de şa fără să mă ţină Tairn. El e...

Sora mea tresare.

— Nu poţi rămâne în şa?

— Nu!

Cuvântul e mai degrabă o şoaptă, iar ruşinea îmi arde pielea.

— Cum dracului să *nu* poţi? mă întreabă ea cu gura căscată.

— Fiindcă nu sunt ca tine! strig.

Se trage înapoi de parcă aş fi pălmuit-o, eliberându-şi mâna din strânsoare.

— Dar... pari mult mai puternică acum.

— Articulaţiile şi muşchii îmi sunt mai puternici pentru că Imogen mă pune să ridic greutăţile astea oribile, dar antrenamentul nu e suficient ca să mă... repare.

Mira păleşte.

— Nu! N-am vrut să sune aşa, Vi! N-am vrut să spun că trebuie să fii reparată, numai că n-am ştiut că nu poţi sta în şa. De ce nu mi-ai zis?

— Fiindcă nu poţi să faci nimic în privinţa asta! îi explic, oferindu-i un zâmbet sec. *Nimeni* nu poate face nimic în privinţa felului în care sunt clădită.

Între noi se lasă o tăcere lungă şi stânjenitoare. În ciuda faptului că suntem atât de apropiate, sunt încă multe lucruri pe care nu ni le împărtăşim.

— E din ce în ce mai bună, spune Xaden cu voce calmă. Primele săptămâni au fost... dezastruoase.

— Hei, m-a prins înainte să mă izbesc de pământ! îl contrazic.

— Aproape, mormăie Xaden înainte să se întoarcă spre Mira. Nu trebuie să ai încredere în mine...

— Bine, fiindcă nu am, spune ea. Toată puterea aia în mâinile cuiva cu istoria ta e destul de rău, dar să ştiu că dragonii voştri sunt pereche şi că nu poţi sta mai mult de trei zile departe de Violet e de-a dreptul inacceptabil, din toate punctele de vedere la care mă pot gândi...

Rămâne neclintită, cu privirea pierdută.

— *Un grup de grifoni se îndreaptă încoace!* mă anunţă Tairn.

— La dracu', scuturile de protecţie sunt la pământ! strigă Mira, primind acelaşi semnal de alarmă de la Teine.

Mă prinde de umeri şi mă îmbrăţişează.

— Trebuie să plecaţi!

— Putem ajuta! o contrazic, dar mă strânge atât de tare, încât nu mă pot mişca.

— Nu poţi! Şi dacă Tairn îşi foloseşte puterea ca să te ţină în şa, va fi şi el vulnerabil. Trebuie să pleci! Ieşi de aici! Dacă mă iubeşti, Violet, o să pleci de aici, ca să nu-mi mai fac griji şi pentru tine!

Mă eliberează şi se uită la Xaden, în timp ce membrii detaşamentului nostru trec prin uşa din capul scării şi coboară pe lângă noi, tropăind pe trepte.

— Scoate-o de aici!

— Să mergem! strigă Dain. Acum!

— Chiar dacă n-ai încredere în mine, sunt cea mai bună armă pe care o aveţi, mârâie Xaden spre Mira.

— Dacă spui adevărul, atunci eşti cea mai bună armă pe care *ea* o are. Restul detaşamentului va ajunge aici dintr-un moment în altul, iar Teine crede că avem în jur de douăzeci de minute până sosesc grifonii.

Se uită la mine.

— Trebuie să rămâi în siguranţă, Violet. Te iubesc! Să nu mori! Aş urî să fiu singurul copil!

De data asta nu mai afişează niciun zâmbet îngâmfat ca în Ziua Recrutării de la Basgiath.

Xaden mă trage lângă el, iar Mira urcă în fugă restul treptelor rămase până pe acoperiş.

Nu poate fi real! Nu pot fugi la adăpost şi s-o las în urmă pe sora mea, fără să am posibilitatea să aflu dacă trăieşte sau nu. Am senzaţia că e exact genul de lucru despre care nu ni se vorbeşte la Sumarul-Luptei.

Nici vorbă! Fiecare celulă din corp mi se răzvrăteşte la acest gând.

— Nu!

Mă zbat în braţele lui Xaden, dar n-are rost. E prea puternic.

— Mira! Dacă eşti rănită? Viteza lui Tairn ar putea fi singurul lucru care să te salveze! Măcar lasă-ne să rămânem!

Se uită peste umăr din prag, dar privirea ei e de oţel.

— Vrei să am încredere în tine, Riorson? Scoate-o naibii de aici şi găseşte o cale să stea în şa! Dacă n-o face, amândoi ştim că e moartă.

— Mira! ţip, înfigându-mi unghiile în braţul lui Xaden, dar el mă cară deja în jos pe scări, cu un braţ înfăşurat în jurul taliei mele, de parcă aş cântări mai puţin decât sabia pe care o are prinsă la spate. Te iubesc! strig în sus, spre vârful turnului, dar nu ştiu dacă m-a auzit.

— Mă pot baza pe tine să-ţi iei singură rucsacul? mă întreabă Xaden, mărşăluind pe holul cazărmii. Sau vrei să te scot de aici fără lucrurile cu care ai venit?

— Îl iau eu!

Îl împing şi mă eliberează.

Îmi ia doar câteva minute să-mi iau rucsacul şi să-l înhaţ şi pe al lui Rhiannon, din moment ce ambele sunt neatinse, cu mantiile înghesuite înăuntru. Apoi ies pe coridor, unde mă aşteaptă Xaden cu propriul rucsac atârnându-i pe umăr. Pare mult mai mic decât cel pe care-l avea când a ajuns şi nu vreau să mă gândesc ce a fost nevoit să lase în urmă doar ca să mă scoată mai repede de aici.

Nu mă obosesc să mă uit la el când mă îndrept spre uşă, dar mă prinde de cot şi mă răsuceşte.

— Nici vorbă! E prea periculos să părăsim zidurile cetăţii. Urcăm!

Îşi trece un braţ în jurul taliei mele şi aproape că mă târăşte spre cel mai apropiat turn.

— Urcă!

— E o tâmpenie! strig la el, fără să-mi pese dacă ceilalţi membri ai detaşamentului care au urcat în acelaşi turn mă pot auzi. Tairn i-ar putea ajuta!

— Sora ta are dreptate. Trebuie să ieşi de aici, aşa că plecăm. Acum urcă naibii odată!

— Dain! îl strig, dar îmi dau seama că e chiar în faţa noastră.

Se întoarce, apucând rucsacul lui Rhiannon pe care şi-l aşază pe umăr.

— Pentru prima dată sunt de acord cu Riorson! Nu doar tu trebuie să ieşi de aici, Violet. Gândeşte-te la ceilalţi cadeți de primul an!

Expresia imploratoare din ochii lui îmi închide gura.

— Vrei să condamni un întreg detaşament *neinstruit* la moarte? Pentru că eu voi supravieţui. La fel şi Cianna, Emery şi Heaton. De Riorson nici nu mai zic. Dar cum rămâne cu Rhiannon? Ridoc? Sawyer? Vrei să-i ai pe conştiinţă? mă întreabă Dain, iar cuvintele îi ies întretăiate în timp ce alergăm spre uşa deschisă.

Nu-i vorba despre mine.

Dăm buzna pe acoperiş taman când Emery încalecă pe dragonul care stă într-un echilibru precar pe zidul mult mai îngust decât cel din cvadrant.

Oh, pe toţi zeii, niciodată nu voi fi în stare să încalec pe Tairn din poziţia asta!

— Ridoc şi Quinn sunt deja în aer, ne informează Liam când Emery se lansează spre cer, unde plutesc Cath şi Deigh, bătând din aripi.

— Tu eşti următorul! strigă Xaden spre Liam, iar Dain îl aprobă.

Deigh aterizează cu atâta forţă, încât distruge zidăria, iar Liam porneşte pe pasarela îngustă până la marele Roşu Coadă-Pumnal.

— Aetos, urmezi! strigă Xaden.

— Vi... dă el să-l contrazică.

— Aetos, e un ordin!

Tonul lui nu admite niciun comentariu şi toţi suntem conştienţi de acest lucru, mai ales când Cath îi ia locul lui Deigh pe zid.

— O aduc eu! Du-te!

— Du-te! îl îndemn.

Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă Dain ar păţi ceva din cauza

mea. Poate că s-a purtat ca un măgar în ultimele luni, dar asta nu şterge anii în care mi-a fost cel mai bun prieten.

Pare că duce o luptă cu sine, dar în cele din urmă dă din cap şi se întoarce spre Xaden.

— Am încredere în tine că o s-o scoţi de aici!

— Am auzit asta cam mult azi, replică Xaden. Acum urcă-te pe dragonul tău, ca s-o pot ajuta să încalece pe al ei!

Dain îmi aruncă o privire lungă şi intensă, apoi se întoarce şi aleargă, căţărându-se repede pe piciorul din faţă al lui Cath într-un fel care-mi aminteşte atât de mult de Mănuşa-de-Oţel, încât mă simt transportată în trecut.

— *Unde eşti?* îl întreb pe Tairn, cercetând cerul pustiu de deasupra noastră.

— *Aproape am ajuns! Am făcut tot ce-am putut!*

— N-o pot face! îi spun lui Xaden, răsucindu-mă în braţele lui ca să-l privesc. Ceilalţi au plecat. Consideră că asta e favoarea pe care mi-o datorezi, nu-mi pasă! Putem rămâne. N-o pot părăsi aşa! E greşit, ea niciodată nu mi-ar face una ca asta. Trebuie să rămân pentru ea. Pur şi simplu trebuie!

În ochii lui văd atât de multă compasiune, atât de multă înţelegere, încât, când îşi retrage braţele din jurul taliei mele, cred că o să mă lase să rămân. Apoi mâinile lui îmi cuprind obrajii, alunecând înapoi până la baza gâtului meu, şi gura lui o acoperă pe a mea.

Sărutul e pătimaş şi răvăşitor, iar eu îi răspund cu toată fiinţa mea, ştiind că ar putea fi ultimul. Limba lui îmi explorează gura cu o frenezie pe care i-o întorc, trăgându-i într-o parte capul ca să mă sărute mai profund.

Pe toţi zeii, nu e doar la fel de bine ca în fanteziile mele, când îmi aminteam de noaptea aceea. E mult mai bine. A fost grijuliu cu mine când m-a lipit de zid, dar acum nu există nicio urmă de ezitare în felul în care îmi revendică gura, nicio urmă de prudenţă în dorinţa care pare să-mi pulseze deasupra

buricului.

Xaden pune capăt sărutului doar când gâfâim amândoi, apoi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Pleacă pentru *mine,* Violet!

— *Aproape am ajuns!* spune Tairn.

Xaden a tras de timp, câştigându-le câteva minute lui Tairn şi lui Sgaeyl. Inima mi se îngreunează ca un bolovan, pironindu-mi picioarele-n loc.

— O să te urăsc pentru asta!

— Da, spune el, cu ochii aprinşi de o scânteie de regret sincer, trăgându-se înapoi. Pot trăi cu asta!

Îşi îndepărtează mâinile de chipul meu şi le mută pe braţele mele, întinzându-mi-le în formă de T.

— Mâinile sus! Ţine-te bine!

— Du-te. Naibii!

Silueta imensă a lui Tairn apare în spatele lui, iar Xaden îşi dă drumul pe podeaua de piatră exact când dragonul negru zboară deasupra noastră, umbra căzându-i peste mine preţ de o clipă înainte să mă apuce cu ghearele din faţă, la fel cum a făcut de atâtea ori pe parcursul lecţiilor de zbor.

— *Trebuie să ne întoarcem!*

— *Am făcut tot ce am putut şi nu-ţi risc viaţa.*

Se înalţă, apoi mă aruncă pe spatele lui cu o manevră exersată.

— *Acum ţine-te bine, ca să putem zbura mai repede decât ei!*

Mă uit peste umăr şi-l văd pe Xaden în spinarea lui Sgaeyl, apropiindu-se rapid, iar în spatele lor, la câteva sute de metri, zeci de grifoni încercuiesc donjonul.

Câştigarea Jocurilor de Război nu are legătură cu forţa. Ci cu şiretenia.

Trebuie să înţelegi care e cel mai vulnerabil punct al inamicilor – prietenilor – tăi, casă ştii cum să loveşti. Nicio prietenie nu e veşnică, Mira. Chiar şi cei mai apropiaţi ne devin duşmani într-un fel, fie că e vorba despre o iubire bine intenţionată sau despre nepăsare, fie că trăim îndeajuns încât să le facem rău.

— PAGINA OPTZECI, JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 28

Zidul de piatră din faţa biroului profesorului Markham din Cvadrantul Călăreţilor mă împunge în spate, iritându-mi relicva în timp ce mă sprijin cu toată greutatea lângă uşa închisă. Nu mai pot îndura îngrijorarea şi acumularea insuportabilă de putere care ameninţă să mă mistuie în orice clipă.

Au trecut două zile de când am părăsit Montserratul. O zi întreagă petrecută în zbor spre Basgiath şi una îngrozitor de lungă, cufundată în tăcere.

Abia răsare soarele. Nu mi-am mai îndeplinit sarcinile de la bibliotecă de când ne-am întors şi cumva am reuşit să ies pe uşa dormitorului înainte ca Liam să-şi dea seama că am dispărut. Micul-dejun nu contează. Nu-mi pasă dacă pierd formaţia de dimineaţă. Nu pot fi în alt loc decât aici.

Paşii care se aud pe scările circulare din stânga îmi încordează stomacul şi-mi accelerează pulsul, iar privirea mi se avântă în căutarea unei tunici crem.

În schimb, pe coridor intră Xaden, care se îndreaptă spre mine, cu două căni de cositor aburinde în mâini.

— Încă mă urăşti?

— Absolut!

Nu e pe de-a-ntregul adevărat, dar e uşor să-i pun în cârcă

toată vinovăţia care mă roade de două zile.

— Bănuiam că aştepţi deja aici, spune el, întinzându-mi una dintre căni. E cafea. Sgaeyl mi-a spus că n-ai dormit.

— Nu-i treaba lui Sgaeyl dacă dorm! mă răstesc la el. Dar mersi, adaug şi iau cana.

Arată de parcă ar fi avut parte de un somn bun şi de o vacanţă de ieri încoace.

— Pariez că tu ai dormit ca un bebeluş!

— *Încetează să-i mai povesteşti lui Sgaeyl despre obiceiurile mele de somn!* mârâi spre Tairn.

— *N-o să-ţi învrednicesc solicitarea cu un răspuns!*

— *Andarna e dragonul meu preferat!*

Tairn pufneşte.

Xaden se sprijină de peretele de vizavi şi ia o gură de cafea.

— N-am mai dormit bine din noaptea în care tata a părăsit Aretia ca să declare secesiunea.

Buzele mi se despart.

— Asta a fost cu mai bine de şase ani în urmă.

Xaden se uită fix în cafea.

— Aveai... încep, dar mă opresc. Nici nu ştiu câţi ani ai acum!

Mira avea dreptate. Nu ştiu mai nimic despre el. Şi totuşi... am senzaţia că-l *cunosc* cu adevărat, până-n esenţa fiinţei lui. Ar putea fi emoţiile mele mai încurcate de atât când vine vorba de el?

— Douăzeci şi trei, răspunde Xaden. Ziua mea de naştere a fost în martie.

Nici măcar n-am ştiut.

— A mea e în...

— Iulie, îmi completează el răspunsul, cu urma unui zâmbet pe buze. Ştiu. Am avut grijă să ştiu tot ce e de ştiut despre tine din clipa în care te-am văzut pe Parapet.

— Iar asta nu e deloc ciudat, spun, lăsând cafeaua să-mi

încălzească mâinile înghețate.

— Nu poţi distruge pe cineva înainte să-l înţelegi, spune Xaden încet.

Îmi ridic privirea spre el şi constat că ochii lui sunt deja aţintiţi asupra mea.

— Şi ăsta e planul tău şi-n continuare?

Cuvintele Mirei mă bântuie de două zile.

Tresare.

— Nu!

— Ce anume s-a schimbat?

Frustrarea mă face să-mi înteţesc strânsoarea pe cană.

— *Când anume ai decis să nu mă mai distrugi?*

— Poate când l-am văzut pe Oren ţinându-ţi un pumnal la gât, răspunde Xaden. Sau poate când mi-am dat seama că vânătăile de pe gâtul tău erau urme de degete şi am vrut să-i ucid din nou pe toţi, ca să o pot face mai lent. Poate când te-am sărutat prima dată ca un nebun sau când mi-am dat seama că sunt terminat, pentru că mă gândesc încontinuu că aş vrea să fac *mult mai mult* decât să te sărut.

Cuvintele lui îmi taie răsuflarea, dar el doar oftează, lăsându-şi capul pe spate.

— *Ce mai contează, din moment ce e clar că lucrurile s-au schimbat între noi?*

— Nu face asta! şoptesc, iar Xaden îşi ridică din nou capul ca să mă privească în ochi.

— *Ce anume să nu mai fac? Să nu-ţi mai spun că nu mi te pot scoate din minte? Sau să nu mai vorbesc în mintea ta?*

— Ambele!

— *Şi tu poţi învăţa să faci asta.*

De ce naiba e atât de greu să-mi desprind privirea de pe Xaden? Să-mi amintesc că acel sărut de pe turn a fost un joc pentru el, că *toate* astea ar putea fi un joc pentru el? Să-mi domolesc această dorinţă care îmi răscoleşte trupul de fiecare

dată când mă gândesc la el?

— *Haide! Încearcă!*

În timp ce mă uit lung în ochii lui cu pete aurii, decid că are dreptate. Aş putea măcar să-l întâlnesc la jumătatea drumului şi să încerc. Îmi ancorez mental un picior în Arhivele mele şi simt cum puterea îmi curge prin vene. O energie electrizantă, de un portocaliu intens, pătrunde prin uşa din spatele meu, iar o lumină aurie şi orbitoare străluceşte în fereastra pe care am creat-o pentru Andarna. Inspir adânc şi mă întorc lent.

Iar acolo, învârtindu-se de-a lungul marginii acoperişului, e o umbră desprinsă din noaptea scânteietoare. *Xaden.*

Alţi paşi se aud pe trepte şi ne uităm amândoi într-acolo.

— Bănuiesc că şi voi aţi avut aceeaşi idee, spune Dain când dă cu ochii de noi, apoi vine să se sprijine pe perete lângă mine. De cât timp aşteptaţi?

— Nu de mult, răspunde Xaden.

— Ore, spun simultan.

— La naiba, Violet! exclamă Dain, trecându-şi o mână prin părul umed. Ţi-e foame? Vrei să iei micul-dejun?

— *Nu, tâmpitule, e clar că nu-i e foame.*

Comentariul răutăcios al lui Xaden îmi umple mintea.

— *Las-o baltă!* îi arunc înapoi. Nu, mulţumesc!

— *Ia uite cine şi-a dat seama cum se face!*

Pentru o clipă, gura lui Xaden se curbează într-un zâmbet.

Alţi paşi răsună pe scări şi-mi ţin respiraţia, fixându-mi privirea pe pragul uşii.

Profesorul Markham se opreşte când ne zăreşte pe toţi trei în faţa biroului său, apoi îşi reia drumul spre noi.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

— Doar spuneţi-mi dacă e moartă! zic şi păşesc în mijlocul coridorului.

Markham mă priveşte cu o dezaprobare profundă.

— Ştii că nu pot divulga informaţii confidenţiale. Dacă e ceva de aflat, vom discuta la Sumarul-Luptei.

— Am fost acolo. Dacă sunt informaţii secrete, atunci le cunoaştem deja, îl contrazic, strângând tot mai tare cana de cositor.

Xaden mi-o ia din mână.

— Nu ţine de mine să...

— E sora mea! îl implor. Am dreptul să ştiu dacă e sau nu în viaţă şi merit să *nu* aflu asta într-o cameră plină de călăreţi.

Maxilarul i se încleştează.

— Avanpostul a suferit pagube majore, însă n-am pierdut niciun călăreţ la Montserrat.

Slavă zeilor! Genunchii îmi cedează, iar când Dain mă prinde în îmbrăţişarea lui familiară, simt cum uşurarea îmi inundă organismul.

— E bine, Vi, îmi şopteşte Dain în păr. Mira e bine.

Dau din cap şi mă lupt cu valul de emoţii care ameninţă să mă copleşească. Nu voi ceda. Nu voi plânge. Nu-mi voi arăta slăbiciunea. Nu aici.

Există un singur loc în care pot merge, o singură persoană care nu mă va mustra pentru că cedez.

Când îmi recapăt stăpânirea de sine, mă desprind din braţele lui Dain.

Xaden a plecat.

Sar peste micul-dejun şi lipsesc de la formaţie, îndreptându-mă spre terenul de zbor, îndeajuns de întrematăcât să ajung până în centrul pajiştii şi să cad în genunchi.

— E teafără! Încep să plâng, cu capul în mâini. N-am lăsat-o acolo să moară! Trăieşte!

Se aude o fluturare de aripi, apoi simt solzii duri ai unui dragon apăsându-mi dosul braţelor. Mă las moale pe umărul Andarnei, epuizată.

— Trăieşte! Trăieşte! Trăieşte!

Repet cuvântul până când mă conving că e adevărat.

*

— Ai fraţi? îl întreb pe Xaden la următorul antrenament de pe rogojină.

Poate că e din cauza comentariului făcut de Mira cum că nu ştiu mai nimic despre el sau poate că de vină sunt propriile emoţii contradictorii, însă el ştie mult mai multe despre mine, iar eu trebuie să câştig teren.

— Nu, răspunde el şi se opreşte surprins. De ce?

— Întrebam doar, răspund, luând poziţia de luptă. Haide!

Ziua următoare, la cursul de Sumarul-Luptei, îl întreb care e mâncarea lui preferată, folosind comunicarea noastră mintală. Sunt destul de sigură că l-am auzit scăpând ceva în fundul sălii înainte să-mi răspundă.

— *Tort de ciocolată. Nu mai fi aşa ciudată!*

Zâmbesc larg.

O zi mai târziu, după ce Tairn mă trece printr-o serie de manevre de zbor avansate, absolut terifiante, în urma cărora majoritatea călăreţilor din al treilea an nu au rămas în şa, stăm pe vârful unui munte cu Tairn şi Sgaeyl şi îl întreb cum l-a cunoscut pe Liam, doar ca să văd dacă-mi spune adevărul.

— *Am fost adoptaţi împreună! Ce-i cu întrebările din ultima vreme?*

— *Nu prea te cunosc.*

— *Mă cunoşti îndeajuns!*

Îmi aruncă o privire prin care-mi transmite că vrea să mă opresc.

— *N-aş zice! Spune-mi ceva real!*

— *Cum ar fi?*

Se răsuceşte în şa ca să mă privească.

— *Cum ar fi, cum te-ai ales cu toate cicatricile argintii de*

pe spate?

Îmi ţin respiraţia şi-i aştept răspunsul, aştept să spună orice m-ar putea apropia de el. Chiar şi de la şase metri distanţă, tot îl observ cum îşi încordează trupul.

— De ce vrei să ştii?

Strâng şi mai tare oblâncul acoperit de solzi. Am bănuit că nu vrea să vorbească despre cicatrici, dar ceva îmi spune că e mai mult decât o amintire dureroasă.

— De ce nu vrei să-mi povesteşti?

Sgaeyl tresare şi se avântă în înălţimi, lăsându-ne pe mine şi pe Tairn în urmă.

— Îl presezi cu un motiv? întreabă Tairn.

— Poţi să-mi dai unul să n-o fac?

— Îi pasă de tine. Asta e deja destul de greu pentru el!

Pufnesc, neîncrezătoare.

— Îi pasă să rămân în viaţă. E o diferenţă.

— Nu şi pentru el.

*

Cerul e complet senin deasupra Basgiathului în această după-amiază de la jumătatea lui mai, când va avea loc prima luptă a Jocurilor de Război, care vestesc apropierea absolvirii. Oricât de mult mi-aş dori să fiu entuziasmată că am supravieţuit primului meu an în Cvadrantul Călăreţilor, teama îmi roade stomacul.

Sumarul-Luptei e din ce în ce mai cenzurat. Profesorul Carr devine tot mai îngrijorat fiindcă n-am manifestat o pecete ca mai toţi cadeţii din primul an. Dain se comportă foarte ciudat – prietenos într-o clipă, indiferent în următoarea. Xaden e şi mai secretos – dacă e posibil –, anulând unele dintre antrenamentele noastre din motive inexplicabile. Am senzaţia că şi Tairn îmi ascunde ceva.

— Care crezi că va fi misiunea noastră? întreabă Liam din dreapta mea, în timp ce stăm în centrul curţii, aliniaţi în formaţie alături de restul cadeţilor din a Patra Aripă. Deigh crede că suntem în ofensivă. Vorbeşte întruna despre cum o să-i tăbăcească fundul lui Gleann.

Face o pauză de parcă şi-ar asculta dragonul, apoi îmi şopteşte:

— Se pare că dragonii poartă ranchiună.

Conducerea e adunată înaintea noastră, primind instrucţiunile de la Xaden.

— Fireşte că suntem în ofensivă, răspunde Rhiannon din stânga mea. Altfel am fi fost deja pe câmp. De la prânz, n-am văzut picior de călăreţ din Prima Aripă.

Mi se face greaţă. Prima Aripă. Normal că ei vor fi primul nostru oponent. *Totul e* posibil la Jocurile de Război, iar Jack Barlowe n-a uitat că l-am trimis la infirmerie pentru patru zile. M-a lăsat în pace câteva săptămâni, după ce Xaden i-a executat pe Oren şi pe ceilalţi care mă atacaseră, şi, fireşte, toată lumea a încetat să mă mai înfrunte după faza cu Amber Mavis. Însă am surprins câte o privire din partea lui când treceam pe coridoare sau în cantină şi de fiecare dată în ochi îi mocnea o ură profundă.

— Cred că are dreptate, îi spun lui Liam, străduindu-mă să nu mă fâţâi din cauza soarelui care-mi încălzeşte echipamentul de zbor din piele.

A trecut ceva timp de când nu mai invidiez uniforma crem a scribilor, însă vremea asta îmi lasă impresia că am tras băţul scurt în ceea ce priveşte îmbrăcămintea. În plus, nici faptul că n-am dormit bine din cauza genunchiului, care mă doare de *mor*, nu e de ajutor, iar faşa de susţinere pare să aibă o mie de grade.

— Aveţi vreo idee de ce călăreţii poartă doar negru?

— Pentru că-i şmecher, răspunde Ridoc din spatele meu.

— Ca să nu observe nimeni dacă sângerăm, intervine

Imogen.

— Uitaţi că am întrebat! bombăn, căutând un semn că întâlnirea conducerii se va sfârşi în curând.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac azi e să sângerez.

— *Suntem în ofensivă sau în defensivă?* îl întreb pe Xaden.

— *Sunt puţin ocupat în acest moment.*

— *Oh, nu, îţi distrag atenţia?*

Pe buze îmi înfloreşte un zâmbet.

La naiba, flirtez? Poate.

Îmi pasă? Destul de ciudat, dar... nu.

— *Da!*

Tonul lui e atât de sever, încât trebuie să-mi strâng buzele într-o linie subţire ca să nu râd.

— *Haide, stai acolo de o veşnicie! Dă-i un mic indiciu unei fete!*

— *Ambele,* mormăie Xaden, dar nu-şi foloseşte scuturile, deşi ştiu că mă poate bloca.

Ţinând cont că trebuie să prezideze şedinţa, mi se face puţin milă de el şi-l las în pace.

În ofensivă *şi* în defensivă? După-amiaza asta ar trebui să fie interesantă.

— Ai primit veşti de la Mira? mă întreabă Rhiannon, aruncându-mi o privire pe furiş.

Clatin din cap.

— E de-a dreptul... inuman.

— Credeai că o să facă o excepţie de la regula fără corespondenţă? Chiar dacă ar fi încercat, mama i-ar fi pus repede capăt.

Rhiannon oftează şi n-o învinovăţesc. Nu sunt prea multe de discutat despre subiect.

Întâlnirea conducerii se încheie, iar Dain se îndreaptă spre noi împreună cu Cianna. Aproape explodează, strângându-şi agitat mâinile pe lângă corp.

— Deci? întreabă Heaton. Ofensivă sau defensivă?

— Ambele, răspunde el.

Ceilalţi lideri de detaşament le raportează călăreţilor din subordine. Mă prefac surprinsă şi mă uit pe lângă el, dar nu mai e nici urmă de Xaden sau de liderii de divizie.

— Prima Aripă a luat o poziţie defensivă într-unul dintre forturile pentru exerciţiu din munţi şi păzesc un ou de cristal, ne informează Dain, iar călăreţii mai vârstnici din detaşament murmură de entuziasm.

Are sens. Probabil că e un gest simbolic pentru toate rasele de dragoni care îşi aduc ouăle la Basgiath de când s-a unit Navarre.

— Ne scapă ceva? întreabă Ridoc. Pentru că păreţi încântaţi de un ou!

— Ştim din anii trecuţi că ouăle valorează mai multe puncte, spune Cianna cu un zâmbet la fel de entuziasmat. Steagurile valorează cel mai puţin, iar profesorii capturaţi se situează pe undeva la mijloc.

— Dar le place să facă schimbări, adaugă Dain. Aşa cum ne-am putea trezi că mergem pe front pentru un obiectiv real, doar ca să descoperim apoi că nu e atât de important pe cât am crezut.

— Deci cum e asta şi ofensivă, şi defensivă? întreabă Rhiannon. Dacă ei au oul, e clar că noi trebuie să-l luăm!

— Pentru că şi noi vom primi un steag pe care trebuie să-l apărăm, dar niciun avanpost ca s-o facem, îi explică vesel Dain. Iar detaşamentul nostru a fost desemnat să-l poarte.

— *I-ai dat lui Dain misiunea să apere steagul celei de-A Patra Aripi?*

— *Sper că a învăţat ceva din lecţia surorii tale de la Montserrat*! îmi răspunde Xaden, însă vocea lui e slabă, ceea ce am învăţat că înseamnă că e departe.

Mă întreb dacă vom reuşi să comunicăm în felul ăsta în

câteva luni, când o să ne despartă o distanţă şi mai mare.

Un junghi de durere îmi străbate pieptul la gândul că el nu va mai fi aici. Îşi va risca viaţa în prima linie pe front.

— Şi cine o să poarte steagul? întreabă Imogen.

Dain reuşeşte cumva să zâmbească şi mai larg.

— Aici intervine partea amuzantă.

Următoarele douăzeci de minute, cât ne îndreptăm spre terenul de zbor, suntem puşi la curent cu strategia noastră, iar după cum sună, pare că Dain a fost atent la Mira.

Planul e simplu: mizăm pe abilităţile individuale ale fiecăruia şi pasăm des steagul, astfel încât Prima Aripă să nu poată observa cine-l poartă.

Când ajungem pe terenul de zbor, zeci şi zeci de dragoni umplu câmpul noroios, de parcă ar fi aranjaţi în formaţie în propriile detaşamente. E uşor să-l ochesc pe Tairn, pentru că se înalţă deasupra tuturor.

Mânaţi de o anticipare palpabilă, trecem de celelalte detaşamente, ai căror membri îşi încalecă deja dragonii şi primesc ordine de la liderii de detaşament şi de divizie pe ultima sută de metri.

— Vom câştiga! spune Rhiannon, debordând de încredere, şi mă ia de braţ când ne apropiem de secţiunea noastră de câmp.

— Ce te face aşa sigură?

— Vă avem pe tine, pe Tairn, pe Riorson şi pe Sgaeyl. Şi, evident, pe mine, adaugă ea, rânjind. N-avem cum să pierdem!

— Cu siguranţă eşti...

Cuvintele îmi pier de pe buze când Tairn apare complet în vedere.

Stă cu capul sus şi mândru în faţa detaşamentului nostru, fără să se deranjeze să-i acorde respect lui Cath pentru că e dragonul lui Dain, însă nu poziţia lui îmi taie răsuflarea. Şaua legată de spatele lui e cea care m-a lăsat cu gura căscată.

— *Am auzit că e la modă,* se laudă Tairn.

— E...

Nici măcar n-am cuvinte. Benzile negre de metal par elaborat legate între ele, trecute pe după fiecare picior din faţă şi unite la piept, unde formează o platoşă triunghiulară care urcă deasupra umerilor dragonului negru, transformându-se într-o şa cu chingi de protecţie.

— E o şa.

— E grozav, asta e! spune Rhiannon, înghiontindu-mă în spate. Şi e mult mai confortabilă decât coloana osoasă a lui Feirge, crede-mă! Ne vedem acolo sus! adaugă ea înainte să treacă prin faţa lui Tairn ca să-şi încalece dragonul.

— *N-o pot folosi,* spun pe un ton hotărât. *Nu e permis!*

— *Eu decid ce e permis şi ce nu!* mârâie Tairn, care *îşi* apleacă botul la nivelul meu, învăluindu-mă într-un nor de aburi. *Nu există nicio regulă care să nu-i permită unui dragon să facă modificări pentru a-şi ajuta călăreţul. Ai muncit din greu – poate chiar mai mult decât toţi din cvadrant. Doar pentru că trupul tău e construit diferit de al celorlalţi nu înseamnă că n-ai dreptul să-ţi păstrezi locul în şa. Un călăreţ nu e definit de nişte curele din piele şi de un mâner.*

— Chiar are dreptate, să ştii, spune Xaden, apropiindu-se. Oare unde a fost de s-a întors atât de repede?

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

Pulsul mi se accelerează, iar pielea mi-e străbătută de un val de căldură la simpla lui apariţie.

Toţi călăreţii arată bine în uniforma neagră, însă după felul în care pielea i se mulează pe fiecare muşchi, Xaden excelează chiar şi la acest capitol.

— Dacă n-o foloseşti, o voi lua ca pe o ofensă personală, spune el, studiind atelajul cu mâinile încrucişate la piept. Având în vedere că am făcut-o special pentru tine şi că aproape am fost carbonizat în procesul de a i-o pune, adaugă el, ridicând o sprânceană la Tairn. Deşi trebuie să recunosc că a ajutat la

proiectare.

— *Primele modele au fost inacceptabile şi ai avut neobrăzarea să-mi ciupeşti solzii de pe piept când ai montat-o azi-dimineaţă,* spune Tairn, îngustându-şi ochii aurii la Xaden.

— De unde era să ştiu că pielea prototipului va arde atât de uşor? Şi nu există manuale de instrucţiuni despre cum să potriveşti o şa pe un *dragon!* se apără Xaden.

— Nu contează, pentru că n-o pot folosi! intervin şi mă întorc spre el. E frumoasă, o minune a ingineriei...

— Şi? întreabă, cu maxilarul încleştat.

— Şi toată lumea va afla că nu pot rămâne aşezată fără ea! răspund cu obrajii în flăcări.

— Urăsc să-ţi dau vestea asta, Violenţă, dar toată lumea ştie deja asta! spune Xaden, făcând un semn spre şa. E cel mai uşor mod să călăreşti. Are chingi care te vor fixa imediat ce vă ridicaţi şi teoretic ar trebui să-ţi permită să-ţi schimbi poziţia pe parcursul zborurilor lungi, fără să se desfacă, pentru că am adăugat şi o centură pe...

— Teoretic?

— N-a vrut să mă lase s-o testez în zbor.

— *O să mă călăreşti când carnea îmi va putrezi pe oase, lider de aripă!*

Ei bine, asta-i foarte descriptiv.

— Uite, nu există nicio regulă care s-o interzică! Am verificat. În plus, în felul ăsta Tairn îşi poate folosi toată puterea şi îi iei o grijă de pe cap. Şi mie la fel, dacă are vreo importanţă.

Unghiile mi se înfig în palme în timp ce caut un alt motiv, o altă scuză, dar nu găsesc nimic. Aş vrea să nu fiu diferită de orice alt călăreţ de pe acest teren, însă sunt deja.

— *La dracu', privirea aia încăpăţânată şi înflăcărată mă face mereu să vreau să te sărut!*

Expresia lui Xaden rămâne neschimbată, plictisită chiar, însă ochii i se întunecă de dorinţă când îi alunecă spre gura mea.

— Şi-mi spui asta acum, unde toată lumea va vedea dacă o faci?

Mi se taie răsuflarea.

— Şi când ţi-am dat eu impresia că-mi pasă de ce crede lumea despre mine?

Când îşi ridică un colţ al gurii, nu mă mai pot concentra la nimic altceva. Naiba să-l ia!

— Îmi pasă doar de ce vor crede despre tine.

Pentru că e lider de aripă.

Nimic nu e mai rău decât cadeţii care împrăştie zvonuri că te-ai culcat cu cineva ca să-ţi asiguri spatele. Despre asta m-a prevenit Mira la Parapet.

— Încalecă, Sorrengail! Avem o bătălie de câştigat!

Îmi desprind privirea de la el şi mă uit la structura complicată şi elegantă a şeii.

— E frumoasă! Mulţumesc, Xaden!

— Cu plăcere!

Se apleacă spre mine, invadându-mi spaţiul, şi un fior îmi străbate şira spinării când buzele lui îmi mângâie urechea.

— Consideră că datoria a fost achitată.

— E o şa?

Sar de lângă Xaden, dar el nu se clinteşte nici cu un centimetru când ne întrerupe Dain, care ţine în mână un steag galben uriaş, prins de o prăjină de un metru şi ceva, şi-l priveşte cu ochi mari pe Tairn.

— *Nu, e un guler!* mârâie dragonul negru, trosnind din dinţi.

Dain se dă înapoi câţiva paşi.

— Da, răspunde Xaden. Ai vreo problemă?

— Nu, spune Dain, care se uită la Xaden de parcă ar fi absurd. De ce aş avea o problemă? Sunt de acord cu orice o ţine pe Violet în siguranţă, dacă n-ai remarcat.

— Bun!

Xaden dă o dată din cap şi se întoarce spre mine.

— Ar fi şi mai ciudat dacă te-aş săruta acum, nu?

Da, te rog!

— Ar fi bine ca data viitoare când mă săruţi să nu fie doar ca să-l enervezi pe Dain.

Data viitoare ar fi bine să fie doar pentru că amândoi ne-o dorim.

— Data viitoare, zici?

Privirea îi coboară din nou spre gura mea.

Şi, firește, acum doar la asta mă gândesc, la buzele lui lipite de ale mele, la felul în care mâinile lui îmi cuprind mereu cu grijă ceafa, la limba lui alunecând pe lângă a mea. Mă abţin să nu mă înclin spre el. Cu greu.

— Du-te şi condu-ţi aripa sau fă orice ai de făcut!

— O să fur un ou! îmi spune Xaden cu un zâmbet fugar, apoi se răsucește spre Dain. Nu-i lăsa pe cei din Prima Aripă să pună mâna pe steag!

Dain încuviinţează din cap, iar Xaden se îndreaptă spre porţiunea de câmp unde îl aşteaptă Sgaeyl.

— E o şa grozavă, spune Dain vesel, înainte să se ducă la Cath.

— Aşa e, îl aprob.

De îndată ce mă apropii de Tairn, dragonul îşi îndoaie piciorul din faţă.

— Ce? Fără scară?

— Ne-am gândit la asta şi am decis că te face să pari mult prea vulnerabilă.

— Bineînţeles că v-aţi gândit la...

Mă opresc când văd un fulger auriu galopând înspre mine.

— Andarna?

— Şi eu vreau să lupt!

Dragonul auriu se opreşte derapând chiar în faţa mea. Deschid gura, dar o închid repede la loc. Andarna a mai zburat

cu noi, însă doar pe distanţe scurte. Nu poate ţine pasul cu Tairn, iar felul în care solzii îi strălucesc în lumina soarelui reprezintă un dezavantaj pentru toată lumea.

Dar, dacă eu pot avea o şa, atunci...

— Ştiu!

Măturcu ochii terenul de zbor, care e mai noroios decât oricând din cauza torenţilor formaţi în urma topirii zăpezii de pe piscuri.

— Rostogoleşte-te! îi spun, arătând spre noroi Doar dacă nu cumva o să ai probleme cu aripile. Pentru solzii de pe burta ta îmi fac cele mai multe griji, cu siguranţă o să atragă atenţia.

— *Nicio problemă!* mă asigură ea, năpustindu-se spre câmp.

Când îl încalec pe Tairn, descopăr că şaua propriu-zisă acoperă locul de la baza gâtului şi oblâncul de solzi.

— Parcă ai spus că pielea e o alegere proastă?

Întreaga şa e confecţionată dintr-o piele neagră, elegantă, şi e prevăzută cu două mânere de care să mă prind, iar când mă aşez, remarc că mi se potriveşte mănuşă. Mă aplec şi ajustez sistemul de chingi, legând curelele.

— *Dacă suntem atacaţi cu foc, pielea e un risc „deoarece şaua ta ar aluneca imediat. Dar, dacă încasezi direct o salvă de foc, o bucată de metal nu-ţi va salva viaţa.*

Nu mă obosesc să subliniez faptul că singurele flăcări pe care le putem încasa provin de la alţi dragoni, ceea ce nu va fi o problemă, iar grifonii au doar ciocuri şi gheare. În schimb, găsesc curelele pentru coapse şi le prind.

— *E ingenioasă*, îi spun lui Xaden.

— *Să-mi spui dacă are nevoie de modificări după ce câştigăm astăzi!*

Nesimţit arogant!

Câteva momente mai târziu, suntem în aer, iar Andarna ţine pasul şi rămâne aproape complet ascunsă de Tairn, aşa cum

am exersat.

Misiunea noastră e să ţinem steagul departe de mâinile inamicului, aşa că zburăm în jurul perimetrului câmpului de luptă de o sută şaizeci de kilometri, care cuprinde cea mai mare parte a zonei centrale, în timp ce restul detaşamentelor se ocupă de recunoaştere şi de recuperare.

După o oră, mă întreb dacă misiunea pe care a primit-o Dain e mai degrabă o pedeapsă decât o onoare. Suntem împărţiţi în două formaţii compacte de câte şase – sau în una de şase şi una de şapte, dacă o punem la socoteală şi pe Andarna. Dain are steagul în grupul cu care zboară înaintea noastră, iar când ajungem la un alt vârf din lanţul muntos, îl pasează spre dreapta.

Tairn o ia spre stânga şi coborâm pe versantul muntelui, o manevră uşor înfricoşătoare. Curelele îmi sapă în coapse, dar mă ţin ferm în loc, iar inima mi-o ia la galop când o euforie pură mă loveşte la fel de puternic ca vântul care-mi atacă faţa şi ochelarii pentru zbor, pe măsură ce plonjăm, plonjăm şi iar plonjăm.

Şi, pentru prima dată, nu mi-e teamă că voi cădea de pe spatele lui. Treptat, îmi desprind mâinile de pe oblânc, iar în clipa următoare stau cu mâinile ridicate deasupra capului în timp ce ne îndreptăm spre Valea de dedesubt.

Am trăit douăzeci de ani şi nu m-am simţit nicicând mai vie ca în acest moment. Fără ca măcar să mă ancorez mintal în Arhive, puterea îmi năvăleşte în vene, trosnind însufleţită şi zguduindu-mi fiecare simţ într-un mod aproape dureros.

Tairn flutură din aripi, prinzând un curent de aer şi ridicându-se din picaj.

— Va trebui să lucrezi la întărirea musculaturii umerilor, Argintio! O să exersăm săptămâna asta!

Aplecându-mă cât pot de mult din şa, o văd pe Andarna strânsă în ghearele lui Tairn, cât dragonul negru se redresează graţios şi zboară din nou în linie dreaptă, de-a lungul fundului văii.

— *Mulţumesc! Acum mă descurc!* spune ea, iar Tairn o eliberează.

Puterea îmi zdruncină oasele, de parcă ar căuta o cale de ieşire, şi mă forţez să mă îndrept. E diferit de cum e în mod normal... de parcă, în loc să fie gata să o modelez cu mâinile, vrea să mă modeleze ea pe *mine*.

Un fior de teamă îmi coboară pe şira spinării. Ce se întâmplă dacă puterea acumulată pentru că nu am manifestat o pecete şi-a ales *fix* ziua asta ca să se elibereze? Clatin din cap. N-am timp să mă îngrijorez pentru ceea ce s-ar putea întâmpla – nu în toiul desfăşurării Jocurilor de Război. Puterea mea se simte liberă doar pentru că în sfârşit nu mă mai concentrez atât de tare să rămân în şa. Atâta tot.

Îndreptându-mi spatele, îmi plimb privirea peste peisaj în timp ce Tairn începe din nou să urce. Deodată, inima mi se zbate în piept. Sus, pe creasta dinspre vest, se află un turn gri care poate fi lesne confundat cu stânca. L-aş fi ratat dacă nu ar fi fost...

— *Văd bine?*

Frica nu face decât să înteţească energia incontrolabilă care-mi furnică pielea.

Capul lui Tairn e deja întors în direcţia aceea.

— *Dragoni.*

Mă uit peste umăr la Liam şi Rhiannon şi văd că Tairn a transmis deja mesajul, pentru că spargem formaţia şi ne împrăştiem exact când trei dragoni se lansează de pe stânca de deasupra, plonjând în direcţii diferite.

Le-am dat mai multe ţinte, dar acum trebuie să-i înfruntăm unu-la-unu.

O grindină formată din bucăţi de gheaţă îmi loveşte pielea, alunecând pe solzii de pe spatele lui Tairn, care e nevoit să-şi strângă aripile, ca să nu fie rănit.

Ne aflăm în cădere liberă, iar stomacul îmi sare-n gât, în

timp ce fundul văii se apropie într-un ritm ameţitor. Căldura şi energia ameninţă să-mi devoreze fiecare centimetru din corp şi am senzaţia că ochii mi-au fost cuprinşi de flăcări. Oh, la dracu', pecetea *chiar* o să mă mistuie în timpul jocului!

— *Ancorează-te acum!* rage Tairn.

Închid ochii strâns şi îmi fixez picioarele pe podeaua de marmură a Arhivelor, ridicând pereţii în jurul meu, lăsând intrări doar pentru torentul de putere al lui Tairn, pentru Andarna şi pentru a putea vorbi cu Xaden, şi imediat mă simt mai stăpână pe mine.

Când deschid ochii, urcăm din nou, însă Tairn flutură cu atâta forţă din aripi, încât alunec din şa cu fiecare bătaie.

Îl lasă pe cadetul din Prima Aripă care mânuieşte gheaţa să se lanseze într-un picaj în spatele nostru şi mă chircesc când dragonul lui abia reuşeşte să controleze căderea, înclinându-se în direcţia opusă faţă de noi.

— *Acolo păzesc oul.*

Aşa trebuie să fie, având în vedere că alţi trei dragoni le-au luat locul celorlalţi la marginea stâncii, pregătiţi să se avânte.

— *De acord! Ţine-te bine!* apucă să strige Tairn cu o secundă înainte ca unul dintre dragoni să se ridice din Vale spre dreapta şi să ne atace cu un şuvoi de foc.

— Tairn! ţip, privind cu groază flăcările care se îndreaptă spre noi.

Dragonul negru se ridică şi încasează explozia direct în burtă, ferindu-mă de tot, în afară de căldura dogoritoare a palei de foc.

Ce dracu'?

— *Andarna?*

Dacă păţeşte ceva pentru că Prima Aripă e însetată de sânge...

— *Rezistenţă la foc, îţi aminteşti?*

Suspin din rărunchi. O grijă în minus, însă un alt dragon e

pe urmele noastre, deschizându-şi gura şi răsucindu-şi limba.

Tairn zvâcneşte şi-şi flutură coada, lovindu-l pe atacatorul îndrăzneţ într-o parte, chiar lângă aripă. Celălalt dragon rage şi se prăbuşeşte, pierzând vertiginos altitudine.

Dar nu sunt atentă la coborâre. În schimb, folosesc timpul să scrutez muntele pentru a găsi avanpostul pe care l-am zărit mai devreme. Bătăile inimii mi se înteţesc când dau cu ochii de clădirea care tronează deasupra unei creste, pe care o mai apără un singur dragon.

— *Xaden! Oul e aici!* îi transmit.

— *Sunt deja pe drum! Suntem la mai bine de treizeci de kilometri distanţă.*

Când îi disting nota de panică din glas, simt cum mi se formează un nod de frică în gât, care creşte când îi văd pe Deigh şi pe Liam prinşi într-o luptă cu un Portocaliu Coadă-de-Scorpion familiar – Baide.

Jack.

— *Trebuie să-l ajutăm pe Liam!*

— *Mă ocup!* spune Tairn, accelerând.

Imediat ce o văd pe Andarna aterizând pe coasta muntelui, unde va fi în siguranţă, mă aplec pe gâtul lui Tairn şi urcăm mai iute ca niciodată. Vântul îmi răvăşeşte coada, şuviţele libere biciuindu-mi faţa, dar îmi ţin privirea aţintită asupra lui Deigh şi a lui Liam.

Baide îşi smuceşte coada, iar spinii veninoşi ajung periculos de aproape de gâtul lui Deigh.

— *Solzii lui sunt mai puternici decât crezi. Liam e cel în pericol!* mă avertizează Tairn, înălţându-se mai mult.

Suntem aproape acolo, când Jack îşi scoate sabia din teacă şi sare de pe spatele lui Baide pe cel al lui Deigh, luându-l pe Liam prin surprindere, în timp ce dragonii se luptă în apropierea turnului spre care ne îndreptăm cu o viteză formidabilă.

Liam abia are timp să sară în picioare înainte ca Jack să-i

înfigă sabia în lateral.

— Liam!

Urletul mi se desprinde de pe buze când cizma lui Jack îl izbeşte în stomac şi acesta îşi recuperează arma, aruncând trupul lui Liam... de pe Deigh.

Nu! Nu! Nu!

Liam cade, fluturând neputincios din braţe şi prăbuşindu-se în faţa noastră.

— *Prinde-l!* îi comand lui Tairn, îngrozită că nu vom reuşi să-l prindem la timp.

Deigh şi Baide se izbesc de turn şi-l văd pe Jack rostogolindu-se în siguranţă pe cea mai înaltă turelă, cu zâmbetul lui sadic atât de larg, încât îl observ de aici.

Tairn face o rotire periculoasă spre dreapta şi doar curelele de piele de pe coapse mă ţin aşezată în şa cât plonjăm după corpul lui Liam. Dragonul negru are aripile strânse, însă aflorimentele sunt prea aproape, iar noi suntem prea sus.

Nu! Gâtul mi se încleştează. Refuz să-l pierd! Nu după ce şi-a dedicat atâtea luni să mă ţină în viaţă. Eşecul nu e o opţiune. Pur şi simplu... nu e.

— *Andarna?* strig, deja deschizând fereastra din mintea mea în dosul căreia darul ei străluceşte în aşteptare.

— *Fă-o!* spune ea. *Concentrează-te pe tot în afară de tine şi Tairn.*

Are dreptate. N-are rost să mă avânt după Liam dacă Tairn e încremenit.

— *Fă-o!*

Mă întind după puterea aurie, iar spatele mi se arcuieşte când îmi străbate şira spinării, curgându-mi prin degetele de la mâini şi de la picioare, învăluindu-mi fiecare celulă din trup înainte să explodeze într-o undă exterioară de şoc care-l ocoleşte pe Tairn.

Dintr-odată, suntem singurii care ne mişcăm, plonjând pe

un cer fără vânt spre corpul împietrit al lui Liam, aflat la nici măcar un metru de stâncile de dedesubt.

Câteva clipe, asta e tot ce avem. Tremur din toate încheieturile din cauza efortului de a menţine timpul oprit, pe măsură ce puterea care se scurge din Andarna scade, apoi Tairn îşi întinde aripile şi ghearele, smulgând corpul lui Liam din aer şi izbind stâncile cu coada. Abia scăpăm cu viaţă.

— L-am prins!

Timpul îşi reia cursul şi vântul mă loveşte în faţă în timp ce urcăm, făcând o întoarcere strânsă ca să evităm creasta.

— *Andarna?*

— *Sunt în siguranţă!* răspunde ea abia şoptit.

Mânia şi furia îmi fac sângele să clocotească şi-mi aţintesc ochii pe silueta din vârful acelui turn. E ultima dată când ticălosul ăla îmi mai atacă prietenii sau încearcă să mă omoare.

Feirge apare de dedesubt cu Rhiannon, care are braţele întinse, iar Tairn încetineşte cât să i-l transfere pe Liam. E în viaţă... Trebuie să fie! Nu accept alt deznodământ.

Cu coada ochiului, îi văd pe Cath şi pe alţi dragoni venind dinspre nord, exact când un alt detaşament se lansează de pe stânca aflată deasupra.

Baide e în aer în spatele nostru, îndreptându-se spre nenorocitul ei de călăreţ, care încă se umflă în pene în vârful turnului ăluia blestemat.

— *Urcă!* îi ordon lui Tairn.

Îmi scot un pumnal de la coaste şi-mi las o mână liberă, aşteptând să-mi desprind chingile când va sosi momentul.

— *N-o să te dai jos din şa!* urlă Tairn şi avansăm, lăsându-l în urmă pe dragonul portocaliu mai mic.

Tairn întoarce capul spre stânga şi eliberează o trombă de foc spre linia dragonilor din Prima Aripă, un avertisment să stea deoparte.

O putere tot mai mare îmi sfârâie în piept când îmi aţintesc

privirea asupra lui Jack. Pe măsură ce ne apropiem, pot vedea bucuria bolnavă care-i luminează chipul şi sângele care-i picură de pe sabie. Sângele lui Liam.

Un dragon imens se profilează la orizont. Nu trebuie să mă uit sau să-mi deschid simţurile ca să ştiu că e Xaden, însă n-am timp de pierdut cu el. Tairn urcă mai repede decât oricând, iar puterea îmi freamătă pe piele, făcându-mi sângele să fiarbă.

Dacă până aici mi-a fost, dacă puterea o să mă mistuie, naiba să mă ia dacă nu-l iau pe nemernicul ăla cu mine! Tairn e rezistent la foc, dar Jack nu.

— Mai repede! strig, disperată că nu vom reuşi să ajungem la timp.

Tairn se năpusteşte spre turn, dând din ce în ce mai repede din aripi, iar eu îmi arunc instinctiv mâinile înainte, de parcă aş putea proiecta toată puterea care se zvârcoleşte în mine spre inamicul care a încercat să-mi ucidă prietenul *şi* care a încercat să mă ucidă cu fiecare ocazie.

Sfârâitul magiei creşte până când se transformă într-un vârtej fatal de energie şi, cu toate că am picioarele bine ancorate, puterea atinge punctul culminant şi acoperişul Arhivelor mele se dezintegrează. Energia trosneşte deasupra mea, în jurul meu, învăluindu-mi picioarele.

Sunt cerul şi puterea tuturor furtunilor care s-au dezlănţuit vreodată.

Sunt infinită.

Un ţipăt îmi sfâşie gâtul chiar în momentul în care fulgerele despică bolta cu un bubuit asurzitor.

Dâra de un albastru-argintiu, aducătoare de moarte, se izbeşte de turn, distrugând clădirea. Sar scântei şi fragmente de piatră, însă Tairn se înclină într-o parte ca să evite explozia, iar eu mă răsucesc în şa.

Jack se prăbuşeşte de pe versantul muntelui într-o avalanşă de bolovani căreia ştiu că nu-i va supravieţui.

După felul în care ţipă Baide sub noi, şi ea ştie asta.

Mâinile îmi tremură când îmi vâr pumnalul curat înapoi în teaca de la coaste. Singurele pete de sânge ce vor fi găsite mânjesc pietrele de dedesubt, cu toate că mă uit la mâinile mele de parcă ele ar trebui să fie mânjite de roşu.

Tairn rage, eliberând un sunet inconfundabil de mândrie.

— *Mânuitor de fulgere!*

Moartea unui cadet e o tragedie inevitabilă şi acceptată. Procesul diminuează numărul călăreţilor, lăsându-i doar pe cei mai puternici, iar, atât timp cât cauza decesului nu încalcă Codexul, orice călăreţ implicat în curmarea unei vieţi nu va fi pedepsit.

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR, DE MAIORUL AFENDRA (O EDIŢIE NEAUTORIZATĂ)

CAPITOLUL 29

Ajungem pe terenul de zbor după ceea ce par a fi câteva minute. Sau poate că a trecut o veşnicie. Nu sunt sigură.

Pământul se cutremură când dragonii aterizează la stânga şi la dreapta, iar câmpul se umple repede cu călăreţii din A Patra Aripă, care sărbătoresc, şi cu cei furioşi din Prima. Dragonii se ridică în aer imediat ce călăreţii lor descalecă, cu excepţia Andarnei, care aşteaptă între ghearele din faţă ale lui Tairn, în timp ce bâjbâi să-mi desfac cataramele.

Jack e mort.

L-am ucis.

Din cauza mea, părinţii lui vor primi o scrisoare, din cauza mea, numele lui va fi gravat în piatră.

De cealaltă parte a terenului, Garrick ridică oul de cristal deasupra capului, iar Dain flutură steagul, mulţimea repezindu-se spre cei doi de parcă ar fi zei.

Tairn se mută de pe un picior pe altul sub mine. După ce ultima cataramă îmi cedează sub degete, alunec din şa, ameţită, mai mult ca sigur din cauza stresului care mă împiedică să-mi ţin echilibrul în timp ce mă îndrept spre umărul lui şi descalec.

Mă împleticesc prin noroi şi îngenunchez între picioarele din faţă ale lui Tairn, acolo unde stă Andarna, în mod cert epuizată.

— Spune-mi că Liam e în viaţă! Spune-mi că a meritat!

— *Deigh zice că trăieşte. Sabia l-a străpuns într-o parte*, spune Tairn.

— Bine. Bine. E bine! Mulţumesc, Andarna! Ştiu cât de mult te-a costat.

Mă uit în ochii ei aurii, iar ea clipeşte lent.

— *A meritat!*

Greaţa mă prinde în ghearele ei, iar gura mi se umple cu salivă. *L-am ucis. Eu l-am ucis.*

— La naiba, Sorrengail! strigă Sawyer. Fulger? Ai ţinut secret asta faţă de noi!

Un fulger pe care l-am folosit ca să iau o viaţă.

Simt un junghi în stomac şi mă învăluie o umbră întunecată, dar nu e Xaden. Tairn şi-a strâns aripile în jurul nostru, izolându-ne de restul lumii, în timp ce deşert tot ce am mâncat astăzi.

— *Ai făcut ce a fost necesar!* spune Tairn, însă nu e îndeajuns ca să-mi convingă stomacul să nu se mai încleşteze, străbătut de spasme, făcând tot posibilul să dea afară ceea ce nici măcar nu e acolo.

— *Ţi-ai salvat prietenul,* adaugă Andarna.

Într-un final, mă liniştesc şi reuşesc să mă ridic în picioare, ştergându-mi gura cu dosul mâinii.

— Ai nevoie de odihnă, nu-i aşa?

— *Sunt mândră că eşti a mea!* spune Andarna cu voce tremurândă, clipind din ce în ce mai lent. *Chiar dacă am nevoie de o baie.*

Tairn îşi retrage aripile, iar Andarna înaintează şi se lansează spre cer, bătând istovită din aripi spre Vale.

Mă holbez în sus la şa. Trebuie să i-o dau jos ca să se poată odihni, însă mă gândesc numai la faptul că am o pecete, una reală, adevărată, iar primul lucru pe care l-am făcut a fost să ucid un om.

— Violet? îl aud pe Dain din stânga. *Tu* ai aruncat

fulgerul? Cel care a distrus turnul?

Cel care l-a ucis pe Jack.

Dau din cap, gândindu-mă la toate momentele în care am ţintit umărul în loc de inimă. La otrava pe care am folosit-o ca să incapacitez, nu să ucid. L-am lăsat pe Oren inconştient pe pământ la Treierat şi nici măcar nu i-am ţintit gâtul când a dat buzna în camera mea.

Toate acestea doar pentru că n-am vrut să fiu o ucigaşă.

— N-am mai văzut aşa ceva. Nu cred c-a mai fost vreun mânuitor de fulgere de mai bine de un secol, spune el, apoi face o pauză. Violet?

— L-am ucis, şoptesc, studiind platoşa centrală a şeii de pe piept.

Acolo trebuie să fie locul în care totul se leagă, nu-i aşa? Tairn trebuie să iasă din chestia asta cumva.

Mama va fi atât de mândră să afle că acum sunt la fel ca toţi ceilalţi. La fel ca ea. Stomacul gol mi se revoltă din nou şi am senzaţia că îmi vine să vomit toată vina pe care corpul meu vrea s-o expulzeze.

— La naiba! exclamă el, masându-mă pe spate. E în regulă, Vi!

De data asta, senzaţia dispare mai repede. Dain mă trage la pieptul lui, legănându-mă uşor şi plimbându-şi mâna în sus şi-n jos pe coloana mea într-o mişcare liniştitoare.

— L-am ucis!

De ce naiba tot continui să spun asta? Parc-aş fi o cutie muzicală stricată care repetă la nesfârşit aceeaşi melodie. *Toată* lumea mă vede. Toată lumea ştie că nu-mi pot asuma consecinţele propriei peceţi.

— Ştiu. Ştiu.

Mă sărută pe creştet.

— Şi dacă nu mai vrei să foloseşti o astfel de putere, nu trebuie să...

— Pleacă dracului cu tâmpeniile astea de lângă ea!

Xaden îl împinge în piept pe Dain şi mă trage din braţele lui, apoi mă strânge de umeri şi mă întoarce cu faţa spre el.

— L-ai ucis pe Barlowe.

Încuviinţez din cap.

— Fulgerul. Puterea peceţii tale e fulgerul, nu-i aşa?

Mă priveşte cu o asemenea intensitate, încât am impresia că răspunsul meu e cheia pentru orice are nevoie.

— Da.

Strânge din dinţi şi dă o dată din cap.

— Asta bănuiam şi eu, dar am fost sigur abia când te-am văzut doborând turnul.

Bănuia? Ce naiba ar trebui să însemne asta?

— Ascultă-mă, Sorrengail!

Întinde o mână ca să-mi aşeze după ureche şuviţele rebele de păr, iar atingerea lui e surprinzător de tandră.

— Lumea e un loc mai bun fără Barlowe. Amândoi ştim asta. Mi-aş fi dorit să fiu eu cel care-i curmă viaţa mizerabilă? Categoric. Însă ce ai făcut a salvat viaţa multor altora. A fost doar un bătăuş care ar fi devenit şi mai rău dacă puterile i-ar fi crescut. Dragonul lui va alege un alt călăreţ când va fi pregătit. Sunt bucuros că e mort. Sunt bucuros că l-ai ucis.

— N-am vrut să o fac, abia reuşesc să bâigui. Eram atât de al naibii de furioasă şi tocmai îl prinseserăm pe Liam! Am crezut că în sfârşit relicva o să mă mistuie.

Ochii mi se măresc.

— A fost aproape, Xaden. A fost prea aproape. A trebuit să fac ceva!

— Orice ai făcut l-a ţinut în viaţă.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare, un gest ce intră în contradicţie cu tonul lui, însă ochii îi scânteiază preţ de o clipă, cât să-mi dea de înţeles că e conştient de ce am făcut.

— Nu vreau asta! mă răstesc. Rhiannon poate muta

lucrurile dintr-un loc în altul, Dain poate citi amin...

— Hei! pufneşte Dain.

— Crezi că nu ştiam deja? strigă Xaden peste umăr.

— Kaori îşi poate transpune imaginaţia în realitate, iar Sawyer poate mânui metalul. Mira poate extinde scuturile de protecţie. Toţi au o pecete care nu e folositoare numai în luptă. Sunt instrumente ale binelui în lume. Dar eu ce naiba sunt, Xaden? Sunt o nenorocită de armă!

— Nu trebuie să-ţi foloseşti puterea, Vi! spune Dain, cu o voce blândă şi liniştitoare.

— Nu. O. Mai. Cocoloşi!

Xaden scuipă fiecare cuvânt spre Dain.

— Nu e un copil. E o femeie în toată firea. Un călăreţ. Trateaz-o ca atare şi ai cel puţin decenţa să-i spui adevărul. Ai impresia că Melgren sau orice alt general – inclusiv mama ei – o va lăsa în pace când are o asemenea putere? N-o poate ascunde, nu când tocmai a *demolat* unul dintre forturile pentru antrenament!

— Vrei doar să fie ca tine! îl contrazice Dain. Un asasin cu sânge-rece. În curând o să-i spui că e în ordine, c-o să se obişnuiască să ucidă.

Trag brusc aer în piept. Xaden îl priveşte cu o privire furioasă.

— Sângele care-mi curge prin vene e la fel de cald ca al tău, Aetos, iar dacă vrei să-mi iei locul anul viitor, atunci trebuie să înţelegi că nu te obişnuieşti niciodată să ucizi, dar accepţi că e necesar.

Se întoarce spre mine, privindu-mă intens, cu ochii lui întunecaţi.

— Nu suntem în şcoala primară. Suntem în război – şi m-ai mai auzit spunând asta o dată, însă adevărul crud pe care cei din prima linie de pe front uită să ţi-l spună e că în război există întotdeauna saci pentru cadavre.

Încep să clatin din cap, dar el îşi îngustează ochii.

— S-ar putea să nu-ţi placă. S-ar putea s-o deteşti, dar puteri ca ale tale salvează vieţi.

— Omorând oameni? ţip.

Dacă Sgaeyl avea dreptate şi pecetea dezvăluie cine eşti în adâncul sufletului, atunci mi se potriveşte perfect porecla pe care mi-a dat-o Xaden... Violenţă.

— Învingând armatele invadatoare înainte să apuce să-i rănească pe civili. Vrei să-l ţii în viaţă pe nepotul lui Rhiannon în acel sătuc? În felul ăsta poţi. Vrei s-o ţii în viaţă pe Mira când e în spatele liniilor inamice? În. Felul. Ăsta. Poţi. Nu eşti doar o armă, Sorrengail! Eşti arma *supremă!* Antrenează-ţi abilitatea, controleaz-o şi vei putea apăra un întreg *regat!*

Îmi înlătură mai multe şuviţe suflate de vânt din ochi, strecurându-mi-le în spatele urechilor, astfel încât să nu am de ales decât să-i văd onestitatea din privire. Când e sigur că n-o să-l mai contrazic, se uită în lateral.

— Rhiannon, ai putea s-o duci înapoi în cetate?

— Desigur! zice ea, grăbindu-se spre mine.

Dain pufneşte şi ne părăseşte, îndreptându-se spre ceilalţi lideri de detaşament.

— Şaua, încep să spun.

— Tairn şi-o poate scoate singur! A fost una dintre multele lui idei pentru model.

Xaden se întoarce să plece, dar se opreşte.

— Îţi mulţumesc că l-ai salvat pe Liam! E important pentru mine.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti... încep, apoi oftez, cu ochii fixaţi pe spatele lui. Şi a plecat deja!

— Voi doi aveţi o relaţie atât de ciudată, constată Rhiannon, prinzându-mă de braţ.

— Nu suntem într-o relaţie!

Mă uit în sus la Tairn. În mod surprinzător, şi-a ţinut gura

şi nu a intervenit în orice o fi fost acea dispută dintre Xaden şi Dain.

— *Du-te!* mă îndeamnă Tairn. *Dar nu lăsa vinovăţia să te înece, Argintio. Ce simţi e firesc. Dă-ţi voie să o simţi, apoi eliberează-te ea. Liderul de aripă a avut dreptate într-o privinţă. Cu o asemenea pecete, eşti cea mai mare speranţă pe care o are regatul ca să scape de hoardele de asupritori ale forţelor răului, care încearcă să-l distrugă. Odihneşte-te şi ne vedem mâine! Îmi dau singur jos şaua.*

— Cu siguranţă sunteţi într-o relaţie, continuă Rhiannon, trăgându-mă pe câmp. Pur şi simplu nu-mi dau seama dacă e genul de relaţie în care extremele se atrag, din moment ce săriţi unul la gâtul altuia, sau dacă e vorba de consumarea lentă şi letală a tensiunii sexuale mistuitoare.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Acum spune-mi cum naiba v-aţi mişcat atât de repede?

— Ce vrei să spui?

— Când Liam cădea, Feirge şi cum mine am zburat cât de repede am putut, dar ştiam că suntem prea lenţi, având în vedere poziţia şi viteza, aşa că m-am gândit că tu...

Clatină din cap.

— A fost ca şi cum erai deasupra lui într-o clipă, iar în cealaltă îl aveai deja. N-am văzut niciodată un dragon care să zboare atât de repede! De parcă am clipit şi am ratat totul.

Acum vinovăţia mă torturează din cu totul alt motiv. Rhiannon e prietena mea. Cea mai apropiată de aici, dacă spun lucrurilor pe nume în ceea ce priveşte legătura mea cu Dain. Dintre toţi, ea ar trebui să ştie...

— *Nu te simţi vinovată pentru că nu-i poţi spune. Secretul aparţine dragonilor, nu ţie,* mă avertizează Tairn. *Nimeni n-are dreptul să ne pună puii în pericol. Nici măcar tu, Argintio.*

— Tairn e foarte rapid, spun drept explicaţie.

Nu e o minciună, însă nici întregul adevăr.

— Şi slavă zeilor pentru asta! zice Rhiannon. Zihnal chiar îl iubeşte pe Liam, dacă azi a fentat de două ori moartea.

Dar nu Liam a fost cel care a păcălit moartea.

Eu am fost.

Şi mă întreb dacă undeva, în vreun plan al existenţei, Malek stă pe tron, furios că i-am smuls un suflet din încleştare.

Însă îmi amintesc că i l-am dat pe al lui Jack.

Fireşte, s-ar putea să-l fi pierdut pe al meu pentru totdeauna.

*

Ţinta din cameră se clatină când unul dintre pumnale se înfige în lemn, chiar lângă ultimul aruncat. S-ar putea să fiu furioasă pe lume, dar cel puţin abilitatea mea de a ochi nu are de suferit. Dacă ratez, am toate şansele ca lama să zboare pe fereastră, luând în considerare locul în care e proptită ţinta de perete. Are forma unui om.

Mai arunc trei pumnale dintr-un foc şi lovesc de fiecare dată gâtul.

Ce rost mai are să ochesc umerii dacă elimin oameni cu fulgerele? Ce rost au avut toate reţinerile mele de până acum? Cu o mişcare din încheietură, trimit următorul pumnal mai sus, direct în fruntea siluetei, exact când cineva bate în uşă.

Fie e Rhiannon, care mă întreabă pentru a zecea oară dacă vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat astăzi, fie e Liam...

Înlătur gândul. Nu poate fi Liam cel care verifică dacă mă pregătesc de culcare, deoarece e încă în infirmerie, vindecându-se după lovitura de sabie pe care a încasat-o într-o parte.

— Intră!

Cui îi pasă că sunt în cămaşă de noapte? De parcă n-aş putea ucide orice intrus cu un pumnal. Sau cu un fulger.

Uşa se deschide lângă mine, dar nu mă sinchisesc să mă uit

în timp ce arunc un alt pumnal. Acel fizic impunător? Acel păr negru pe care îl zăresc cu coada ochiului? Acel parfum înnebunitor? Nu e nevoie să mă uit – trupul îmi spune că e Xaden.

Apoi îmi aminteşte cu o acurateţe uluitoare cum m-am simţit când m-a sărutat şi mă înfior. La naiba, sunt prea nervoasă ca să am de-a face cu el sau cu sentimentele pe care le trezeşte în mine în noaptea asta.

— Îţi închipui că sunt eu? mă întreabă Xaden, închizând uşa şi rezemându-se cu spatele de ea, cu mâinile împreunate la piept.

Apoi, cu o reacţie întârziată, privirea înflăcărată îi rătăceşte pe corpul meu.

Din senin, prin fereastra deschisă pătrunde o adiere primăvăratică, însă nu reuşeşte să-mi răcorească pielea, mai ales când mă priveşte aşa.

Împletitura lungă mi se leagănă pe spate când mă întind să iau un alt pumnal de pe măsuţa de toaletă.

— Nu. Tu ai fost acum douăzeci de minute.

— Cine e acum?

— Nimeni pe care-l cunoşti!

Cu o fluturare din încheietură, următoarea lamă zboară şi se înfige în stern.

— De ce ai venit aici?

Mă uit spre el suficient cât să observ că a făcut baie şi poartă uniforma standard a călăreţilor în locul costumului de zbor din piele, însă cu siguranţă nu suficient pentru cât de al naibii de bine arată. Măcar o dată mi-ar plăcea să-l văd răvăşit sau agitat, orice în afara acelui control neclintit pe care-l poartă ca pe o armură.

— Lasă-mă să ghicesc! întrucât Liam nu mai e în serviciu, e de datoria ta să-mi ţii predici despre dormitul doar în bumbac.

— N-am venit să-ţi ţin predici, spune el blând şi-i simt

căldura privirii ca o mângâiere în timp ce-şi lasă ochii să se plimbe pe bretelele cămăşii de noapte. Dar cu siguranţă observ că nu-ţi porţi armura.

— Nimeni n-o să mai fie atât de prost încât să mă atace acum! spun, luând un alt pumnal din grămada tot mai mică de pe dulap. Nu când pot omorî pe oricine de la cincizeci de metri distanţă.

Ating vârful ascuţit ca briciul şi mă întorc puţin, doar cât să fiu cu faţa îndreptată spre Xaden.

— Crezi că funcţionează şi-n interior? Mai exact cum poate cineva mânui fulgerul dacă nu există cer?

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai lui, arunc pumnalul. Sunetul satisfăcător al lemnului crăpat îmi spune că am nimerit ţinta.

— La dracu', asta e mai excitant decât ar trebui! zice el, inspirând adânc. Cred că trebuie să-ţi dai singură seama cum e cu fulgerele.

Ochii îi alunecă spre gura mea, iar braţele i se încordează.

— N-ai de gând să intervii şi să-mi spui că mă poţi antrena? Că mă poţi salva?

Îmi lovesc limba de cerul gurii şi simt un impuls de nestăvilit, cu desăvârşire ridicol, să mi-o trec peste conturul relicvei pe care o are pe gât, trasând modelul complicat.

— E atipic pentru tine.

— Habar n-am cum să antrenez un mânuitor de fulgere şi, din ce am văzut astăzi, n-ai nevoie să fii salvată.

Există o dorinţă pură în ochii lui de culoarea onixului când îmi devorează trupul cu privirea, pornind de la degetele goale de la picioare şi urcând lent spre tivul cămăşii de noapte care mi se opreşte deasupra genunchilor, înainte să alunece tot mai sus, spre sâni şi până la gât, ajungând în cele din urmă la ochi.

— Doar de mine însămi! murmur.

Când mă priveşte aşa, îmi dau seama că lucrurile pe care

mă gândesc să i le fac m-ar distruge cu siguranţă, dar nu sunt sigură că-n noaptea asta îmi pasă. E o combinaţie periculoasă.

— Atunci de ce eşti aici, Xaden?

— Pentru că nu reuşesc să păstrez distanţa.

Nu pare prea bucuros să recunoască asta, dar cuvintele lui îmi taie oricum răsuflarea.

— N-ar trebui să fii afară şi să sărbătoreşti? îl întreb.

Toată lumea o face.

— Am câştigat o bătălie, nu războiul.

Se desprinde de uşă şi face un singur pas, micşorând distanţa dintre noi, şi-mi ridică împletitura de pe umăr, plimbându-şi uşor degetul mare de-a lungul şuviţelor.

— Şi m-am gândit că s-ar putea să fii încă supărată.

— Mi-ai spus să trec peste, îţi aminteşti? Deci de ce dracu' ţi-ar păsa dacă sunt supărată?

Îmi încrucişez mâinile la piept, alegând furia în defavoarea dorinţei.

— Ţi-am spus că va trebui să ai sânge-rece ca să ucizi. Niciodată nu ţi-am spus c-o să treci peste.

Îmi dă drumul la coadă.

— Dar ar trebui să o fac, nu-i aşa? îl întreb înainte să mă retrag în mijlocul camerei. Petrecem trei ani aici învăţând să devenim ucigaşi, îi apreciem şi-i lăudăm pe cei care o fac mai bine.

Nici măcar nu tresare, doar mă urmăreşte în felul acela calm şi enervant al lui.

— Nu sunt supărată pentru că a murit Jack. Amândoi ştim c-a vrut să mă omoare de la Parapet şi, într-un târziu, ar fi reuşit. Sunt supărată pentru că moartea lui *mă* schimbă!

Mă bat în piept, chiar deasupra inimii.

— Dain mi-a spus că locul ăsta îndepărtează tot ce-i la suprafaţă, dezvăluind cine eşti cu adevărat.

— N-o să-l contrazic.

Mă urmăreşte în timp ce mă plimb dintr-un colţ în altul al camerei.

— Şi continui să mă gândesc la faptul că mi-am întrebat tatăl, când eram mai mică, cum ar fi dacă aş vrea să fiu călăreţ ca mama şi ca Brennan. Iar el mi-a spus că nu sunt ca ei. Că drumul meu e diferit, numai că, în cele din urmă, acest loc mi-a îndepărtat umanitatea şi a furat tot ce era mai frumos în mine, dăruindu-mi o putere mai periculoasă decât a *oricui* altcuiva.

Mă opresc chiar în faţa lui Xaden şi-mi ridic mâinile.

— Şi nu e ca şi cum l-aş putea învinovăţi pe Tairn pentru o asemenea putere, nu că aş face-o. Peceţile se bazează pe călăreţ şi sunt doar alimentate de dragoni, ceea ce înseamnă că a fost dintotdeauna acolo, în adâncul meu, aşteptând momentul să izbucnească. Şi când mă gândesc că...

În gât mi se formează un nod.

— În tot acest timp m-am agăţat de speranţa plăpândă că aş putea fi asemenea lui Brennan şi că *asta* ar fi răsturnarea de situaţie în mica mea poveste. Că pecetea mea ar fi vindecarea şi aş putea repara toate lucrurile stricate. Însă eu sunt menită să le distrug. Câţi oameni o să ucid cu puterea asta?

Privirea i se îmblânzeşte.

— Câţi vei alege tu. Doar pentru că astăzi ai câştigat putere nu înseamnă că ţi-ai pierdut capacitatea de a alege.

— Ce-i în neregulă cu mine? întreb, iar mâinile mi se strâng în pumni. Orice alt călăreţ ar fi încântat.

Chiar şi acum simt puterea vibrându-mi sub piele.

— N-ai fost niciodată ca orice alt călăreţ, precizează Xaden, care se trage mai aproape, fără să mă atingă. Probabil pentru că tu nu ţi-ai dorit niciodată să fii aici.

Pe toţi zeii, vreau să mă atingă, să-mi şteargă ziua asta îngrozitoare din memorie, să mă facă să simt orice altceva în afară de această ruşine apăsătoare.

— Niciunul dintre *voi* n-a vrut să fie aici, spun, uitându-mă

cu subînţeles la relicva de pe gâtul lui. Şi vă descurcaţi toţi foarte bine.

Mă priveşte, mă priveşte *cu adevărat* şi am senzaţia că vede mult prea multe.

— Dacă am avea posibilitatea, mulţi dintre noi am arde locul ăsta din temelii, însă fiecare însemnat vrea să vină aici, pentru că e singura noastră cale să supravieţuim. Nu eşti în aceeaşi situaţie. Ai vrut o viaţă liniştită, plină de cărţi şi date concrete. Ai vrut să consemnezi bătăliile, nu să iei parte la ele. Nu e nimic în neregulă cu tine. Ai dreptul să fii furioasă pentru că ai ucis un om. Ai dreptul să fi furioasă pentru că omul acela a încercat să-ţi ucidă prietenul. Ai dreptul să simţi orice vrei în interiorul acestor pereţi.

E atât de aproape, încât îi pot simţi căldura trupului prin bumbacul subţire al halatului.

— Dar nu şi în afara lor.

Nu e o întrebare.

— Suntem călăreţi, spune el, de parcă explicaţia asta ar fi îndeajuns.

Îmi ia mâinile şi mi le lipeşte de pieptul lui.

— Aşa că fă orice ai nevoie ca să te eliberezi. Vrei să ţipi? Ţipă la mine! Vrei să loveşti ceva? Loveşte-mă pe mine! Pot suporta.

Să-l lovesc e ultimul lucru pe care vreau să-l fac şi, deodată, îmi dau seama că m-am săturat să mă împotrivesc.

— Haide! şopteşte el. Arată-mi de ce eşti în stare!

Mă ridic pe vârfurile degetelor şi-l sărut.

Cu toate că nu e interzis, pentru păstrarea eficienţei unităţii, cadeţii sunt încurajaţi să nu dezvolte legături romantice puternice atât timp cât studiază în cvadrant.
— ARTICOLUL CINCI, SECŢIUNEA ŞAPTE, CODEXUL CĂLĂREŢILOR DE DRAGONI

CAPITOLUL 30

Pentru o bătaie de inimă, poate chiar două, trupul îi rămâne rigid, apoi ne răsuceşte cu o viteză incredibilă şi mă lipeşte cu spatele de uşă, zguduind cadrul. *Oau*! Îmi prinde încheieturile într-o mână şi mi le ţine captive deasupra capului.

— Violet! geme Xaden.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe buze. Rugămintea din vocea lui descătuşează o cu totul altă formă de putere în adâncul meu. Să ştiu că e la fel de afectat ca mine de atracţia dintre noi e un imbold.

— Nu asta vrei!

— Ba exact asta vreau! îl contrazic.

Vreau să înlocuiesc furia cu plăcerea, moartea care domină ziua, cu siguranţa cutremurătoare a propriei vieţi. Şi ştiu că Xaden e capabil să-mi ofere asta, ba chiar mai mult.

— Mi-ai spus să fac orice am nevoie.

Îmi arcuiesc spatele şi-mi presez sfârcurile de pieptul lui. Respiraţia i se schimbă, iar în privirea lui se duce un război pe care sunt hotărâtă să-l câştig.

A sosit momentul să nu mai ignorăm această tensiune insuportabilă şi s-o spulberăm.

Xaden îşi coboară capul până când un singur centimetru ne mai desparte buzele.

— Şi ţi-am spus că sunt ultimul lucru de care ai nevoie.

Mârâitul sugrumat care-i zguduie pieptul îmi trezeşte la viaţă fiecare terminaţie nervoasă.

— Îmi sugerezi pe altcineva?

Inima îmi bate cu putere când îl provoc să recunoască exact ce vrea.

— La dracu', nu!

O strălucire inconfundabilă de gelozie îi întunecă pentru o clipă ochii înainte să-şi împingă şoldurile şi să le pironească pe ale mele de uşă, iar uşurarea instantanee pe care o simt la răspunsul lui e înlocuită de un val de dorinţă pură. Simt că e periculos de aproape să-şi piardă şi ultimul dram din controlul acela enervant. Mai trebuie doar să-l provoc. O. Singură. Dată. Şi sunt gată să-l provoc fără pic de ruşine şi să-l împing dincolo de orice limită.

— Bun!

Îmi înalţ capul şi-i prind buza de jos într-ale mele, sugând-o, apoi muşcând-o uşor cu dinţii.

— Pentru că te vreau doar pe tine, Xaden!

Cuvintele parcă rup ceva în interiorul lui şi cedează.

În sfârşit! Gurile ni se ciocnesc ca două săbii într-un duel, iar sărutul e fierbinte şi pasional şi complet scăpat de sub control. Dorinţa îmi şerpuieşte de-a lungul coloanei vertebrale când mă apucă cu mâinile de fund şi mă trage spre şoldurile lui, iar marginea uşii mă împinge în spate când o folosesc ca pe o pârghie, astfel încât să mă apropii mai mult de trupul lui puternic.

Îmi înfăşor picioarele în jurul taliei sale şi-mi încrucişez gleznele. Cămaşa de noapte mi se ridică odată cu mişcarea, dar nu-mi pasă, nu când sărutul mă devorează complet. Gura lui mângâietoare şi mişcările dibace ale limbii îmi fură orice gând raţional şi lumea mea se reduce la acest sărut, la acest minut, la acest bărbat. Al meu. În acest moment, Xaden Riorson e al meu.

Sau poate că eu sunt a lui. Cui dracu' îi pasă atât timp cât continuă să mă sărute?

Focul pasiunii îmi străbate fulgerător trupul, provocând

dependenţă, şi simt cum fiecare centimetru de piele îmi ia foc, pe măsură ce gura lui îmi coboară pe gât într-un asalt senzual care-mi desprinde un geamăt de pe buze.

— Pe toţi zeii! spune Xaden, cu buzele lipite de gâtul meu, apoi ne mişcăm.

Lemnul zgârie podeaua şi se prăbuşeşte înainte ca fundul să-mi aterizeze pe birou, iar gleznele îmi alunecă de pe spatele lui când se apleacă peste mine şi-şi strecoară degetele în părul meu, cuprinzându-mi ceafa între mâini şi luându-mi din nou gura în posesie. Îi răspund la sărut cu o pasiune pe care am cunoscut-o doar cu el.

Întind mâinile în spate pentru a-mi susţine greutatea, măturând orice întâlnesc în cale şi azvârlind totul pe podea. Ceasul a încetat să mai ticăie.

— O să mă urăşti mâine-dimineaţă! Nu. Vrei. Cu. Adevărat. Asta!

Subliniază fiecare cuvânt cu câte un sărut de-a lungul bărbiei mele, croindu-şi drum spre ureche. Mă muşcă de lob şi tot corpul mi se lichefiază.

— Nu-mi mai spune ce-mi doresc!

Respir sacadat şi-mi trec degetele prin părul lui, lăsându-le să rătăcească printre şuviţele scurte, şi-mi înclin capul, înlesnindu-i accesul. Xaden îmi acceptă invitaţia, iar gura lui îmi urmăreşte linia gâtului până la curbura umărului.

La naiba, cât de bine e! Fiecare atingere a gurii lui îmi stârneşte flăcări pe pielea încinsă şi inspir brusc când persistă într-un loc sensibil, deloc dornic să se grăbească. Dar apoi se opreşte din nou, mângâindu-mi gâtul cu respiraţia lui caldă şi umedă.

Mă încrunt la un gând care nu e binevenit.

— Doar dacă *tu* nu *mă* doreşti!

— Ţi se pare că nu te doresc?

Îmi ia mâna şi mi-o strecoară între trupurile noastre, iar eu

îmi înfăşor degetele în jurul lui, prin pantalonii din piele. Scâncesc, înnebunită, când simt cât e de excitat.

— Întotdeauna te-am dorit.

Geme când îl strâng, apoi îşi înalţă capul, înlănţuindu-mi privirea cu a lui. Recunosc dorinţa sălbatică care arde în acele irisuri însemnate cu pete aurii. O oglindeşte pe a mea.

— Intri într-o cameră şi nu-mi mai pot lua ochii de la tine. Ajung lângă tine şi se întâmplă asta. Se întăreşte instant. La dracu', abia pot *gândi* când eşti prin preajmă!

Îşi împinge şoldurile în mâna mea şi-l strâng mai tare.

— Să te doresc nu a fost niciodată problema.

— Atunci care e?

— Încerc să fac ceva onorabil şi să nu profit de tine după ce ai avut o zi de rahat.

Zâmbesc şi-l sărut în colţul gurii.

— Pe aici toate zilele sunt de rahat. Şi nu profiţi când te rog – îi muşc buza – rectificare, te *implor* să-mi faci ziua mai bună.

— Violet!

Îmi rosteşte numele ca pe un avertisment, de parcă ar fi ceva de care trebuie să mă feresc. *Violet*. Îmi rosteşte numele numai când suntem doar noi doi, când toate zidurile, pretextele şi armurile sunt înlăturate şi zău dacă nu vreau să-l aud din nou şi din nou rostit aşa.

— Nu vreau să gândesc, Xaden. Vreau doar să simt.

Îl eliberez. Trag o singură dată de panglică, iar părul lung mi se despleteşte şi-mi trec mâinile prin el.

Privirea i se întunecă şi ştiu că am câştigat.

— La dracu', părul ăsta! spune el, apoi îşi apropie gura de a mea. *Sigura* asta. Tot ce vreau să fac e să te sărut, chiar şi când mă scoţi din sărite.

— Atunci, sărută-mă!

Îmi arcuiesc spatele şi mă împing în el, revendicându-i

buzele şi sărutându-l de parcă acum ar putea fi singura dată când aş avea ocazia. O asemenea disperare nu e normală. E o vâlvătaie care ar putea să ne ardă din temelii dacă o lăsăm.

Sărutul e delicios de carnal, lipsit de inhibiţii. Mă lipesc complet de Xaden, cu trupul moale, răspunzându-i la fiecare împunsătură a limbii.

E cel mai rău tip de dependenţă, una periculoasă, fără de scăpare.

— Spune-mi să mă opresc! şopteşte el, mângâindu-mi cu degetul mare pielea extrem de sensibilă de pe partea interioară a coapsei.

— Nu te opri!

O să mor dacă o face.

— La naiba, Violet! geme Xaden, strecurându-şi o mână între picioarele mele.

Nu mai contează ce am spus mai devreme. *Aşa* vreau să-mi rostească de acum încolo numele. Fix aşa.

Când îmi plimbă materialul lenjeriei peste clitoris, un val intens de plăcere mi se răspândeşte prin corp, atât de dulce, încât o pot gusta.

Îmi capturează din nou gura cu un sărut înfometat, limba lui alunecând pe a mea în timp ce degetele lui mă mângâie prin ţesătură, folosind-o cu pricepere pentru fricţiune. Încerc să-mi împing coapsele în mâna lui pentru a înteţi senzaţia, însă picioarele îmi atârnă de pe birou, lipsindu-mă de un punct de sprijin. Trebuie să mă mulţumesc doar cu ce decide să-mi ofere.

— Atinge-mă! îi poruncesc, cu unghiile înfipte în ceafa lui, cu dorinţa bubuind prin mine în ritmul trepidant al unei tobe.

— Dacă pun mâna pe tine, spune Xaden cu voce răguşită, dacă pun cu adevărat şi fără reţinere mâna pe tine, nu ştiu dacă voi mai fi în stare să mă opresc.

Ar fi. O ştiu în adâncul sufletului. De aceea am încredere să-i dăruiesc trupul meu.

Cât despre inima mea? Nu intră în decizia asta.

— Nu mai fi atât de al naibii de *onorabil* şi fute-mă, Xaden!

Ochii i se măresc, apoi mă sărută de parcă aş fi oxigenul care i-a lipsit, de parcă viaţa lui depinde de asta... şi cred că a mea chiar ar putea. Degetele i se strecoară sub lenjeria mea şi-mi mângâie punctul sensibil şi umed dintre coapse, iar de pe buze îmi scapă un geamăt. Atingerea lui e electrizantă.

— Al naibii de moale!

Mă sărută pătimaş în timp ce degetele lui mă ating şi mă tachinează, făcând ca acel nod dulce de plăcere să mi se strângă dureros. Îmi înfig adânc unghiile în umerii lui, arcuindu-mi din nou spatele cât trasează cercuri tot mai mici în jurul clitorisului meu umflat.

— Pariez că ai un gust la fel de bun precum se simte.

Plăcerea mă cutremură, un foc viu care îmi respiră sub piele.

— Mai mult!

E tot ce sunt în stare să spun, să cer. Pielea mi se înroşeşte şi respir din ce în ce mai întretăiat. Sunt pe cale să ard, să iau foc, însă nu pot să fac nimic altceva decât să gem în gura lui când vâră un deget în mine. Muşchii mi se strâng în jurul lui şi-l strecoară şi pe al doilea.

— Eşti al dracului de fierbinte!

Vocea îi e răguşită, de parcă ar fi înghiţit cărbuni.

— Asta s-ar putea să ne aducă sfârşitul, dar abia aştept să te simt în jurul penisului meu când ai orgasm!

Oh, pe toţi *zeiii!*

Gura aia. Îmi proptesc mâinile de peretele din spate ca să am un punct de sprijin, iar ceva cade şi se sparge pe podea, undeva în stânga, când îmi rotesc şoldurile şi îi călăresc degetele. Când le îndoaie şi-mi masează pereţii interiori, scot un geamăt adânc, coapsele mele strângându-se în jurul şoldurilor

lui Xaden, îmbrăcate în piele. Iar când îşi foloseşte degetul mare ca să-mi mângâie din nou clitorisul, frecarea şi presiunea mă împing pe culmile unui extaz înnebunitor.

Ţip, însă gura lui o găseşte imediat pe a mea şi absoarbe sunetul, sărutându-mă cu mişcări delicios de viclene ale limbii, în ritm cu cele ale degetelor lui îngropate în mine. Puterea creşte, străbătându-mi în unde oasele, şi îl strâng şi mai tare pe Xaden, asaltată de un val neaşteptat de energie electrizantă.

— *Uită-te la tine! Eşti al dracului de frumoasă, Violet. Dă-ţi drumul pentru mine!*

Cuvintele lui mi se învârt în jurul minţii, gura lui e lipită de a mea, iar intimitatea dintre noi mă împinge la limita plăcerii şi apoi dincolo de ea.

Sărutul îmi amuţeşte ţipătul, spatele mi se arcuieşte şi primul val al orgasmului îmi cutremură trupul, descâlcind ghemul de tensiune care mi se dezintegrează într-o ploaie de scântei sub pleoape, spulberându-mă într-un milion de stele. Fulgerul loveşte în afara ferestrei, luminând încontinuu camera, în timp ce mişcările îndemânatice ale lui Xaden mă trimit de la primul orgasm la al doilea.

— Xaden! gem, pe măsură ce plăcerea scade şi creşte din nou.

Rânjeşte şi-şi retrage degetele dintre coapsele mele. Sunt numai gâfâieli şi dorinţă primară când mă întind după cămaşa lui. Vreau să şi-o dea jos *acum*. Îmi satisface grăbit îndemnul, sfâşiind materialul, şi ne sărutăm din nou, o încâlceală de limbi îndrăzneţe şi mâini rătăcitoare. Îmi place la nebunie să-i simt pielea sub vârfurile degetelor, imposibil de moale peste muşchii duri. Îi trasez liniile spatelui, memorând fiecare adâncitură şi cavitate în timp ce trupul i se încordează cu fiecare mişcare pe care o face.

— Am nevoie de tine *acum!* şoptesc, întinzând o mână după nasturii de la pantalonii din piele.

— Ştii ce spui? mă întreabă când îi împing pantalonii – şi orice mai are pe dedesubt – dincolo de şolduri, eliberându-i penisul lung şi gros.

E fierbinte şi tare în mâna mea, iar geamătul care-i scapă de pe buze mă face să mă simt invincibilă.

— Îţi cer să mi-o tragi! îi spun şi-l sărut.

Xaden geme şi-mi trage şoldurile spre marginea biroului, scoţându-mi lenjeria şi lăsându-mă goală.

Pulsul îmi creşte vertiginos.

— Iau inhibitoare de fertilitate.

Amândoi luăm, fireşte. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte cineva de aici sunt prichindei care să alerge prin cvadrant. Dar mai bine să fim siguri.

— Şi eu.

Mă apucă de şolduri şi mă ridică pentru un unghi mai bun, iar vârful penisului îmi atinge clitorisul. Gem, iar ochii ni se întâlnesc. Foamea pe care o văd întipărită în fiecare trăsătură a corpului său îmi pune capac. Nu-mi pasă dacă asta ne aduce sfârşitul. Am nevoie de el.

Fără reţineri. De acum încolo.

Îmi strecor mâna între noi şi-i ghidez capul penisului între coapsele mele, dar poziţia e de tot rahatul. E cu mult mai înalt decât biroul şi dacă n-aş fi atât de înnebunită după el, aş izbucni în râs. Îmi arcuiesc şoldurile, dar nu ajută. Fiecare secundă de aşteptare pare să se transforme într-un deceniu.

— Dracii să-l ia de birou! înjură el.

Aşa mă gândeam şi eu.

Bicepşii i se încordează când mă ridică, apucându-mă de spatele coapselor, iar eu îmi împletesc mâinile în jurul gâtului său şi picioarele în jurul taliei, cămaşa de noapte rămânând prinsă între noi când Xaden se învârte. Gurile ni se întâlnesc într-un sărut flămând, spatele mi se loveşte de dulap, dar abia dacă reacţionez, pierdută în senzaţiile provocate de limba lui

iscusită şi îmbătată de felul în care se simte între coapsele mele.

— La naiba, eşti bine? mă întreabă Xaden.

— Sunt bine! N-o să mă spargi.

Îl simt înăuntrul meu, împingând dincolo de acel prim centimetru îngust, şi gâfâi scurt când mi se încordează muşchii în jurul lui.

— *Mai mult!*

Sunt prea ocupată să-l sărut ca să vorbesc.

— *Te vreau complet!*

— *De la tine o să mi se tragă sfârşitul, Violet!*

Ultimele rămăşiţe de control i se spulberă şi mă pătrunde complet, dintr-o singură mişcare dură, întinzându-mă într-un mod care mă cutremură până-n măduva oaselor.

Gem, sărutându-l în continuare. *Adânc.* M-a pătruns atât de adânc, încât îl simt peste *tot.*

— *Spune-mi că eşti în regulă!*

Slavă zeilor, deja se mişcă!

— *Mă simt perfect!*

Mai mult decât perfect. Puterea îmi arde din nou sub piele, stârnită de o nevoie frenetică, fără cuvinte.

— *O, cum te simt în jurul meu! E atât de al dracului de bine!*

Se afundă din nou şi din nou, stabilind un ritm constant şi brutal. Gura îi coboară pe gâtul meu şi-mi cuprinde un sân în palmă.

Nici măcar nu mă pot gândi la plăcerea înnebunitoare în timp ce spatele mi se loveşte de dulap cu fiecare penetrare, umplând camera cu sunetul corpurilor noastre încordate şi cu scârţâitul lemnului. Fiecare mişcare adâncă şi pătrunzătoare a şoldurilor e mai bună decât cea dinainte. Îmi pierd răsuflarea.

— *La dracu', niciodată n-o să mă satur de tine, nu-i aşa?* spune Xaden, cu faţa îngropată în scobitura gâtului meu.

— *Taci şi fute-mă, Riorson!*

Mâine e o să avem suficient timp pentru regrete. Mult prea curând.

Mă întind şi mă prind cu mâna de partea de sus a dulapului, ca să mă pot legăna cu mai multă forţă, răspunzând la fiecare împingere a şoldurilor lui, trăgându-l tot mai adânc şi cu mai multă putere în mine. Xaden îmi îndepărtează una dintre bretelele cămăşii de noapte, iar aerul rece al nopţii îmi sărută sfârcul întărit înainte să fie acoperit de gura lui fierbinte.

Senzaţiile electrizante par să se încolăcească tot mai strâns, formând un nod tensionat de plăcere atât de adânc înăuntrul meu, încât tensiunea este sublim de insuportabilă.

Uşa dulapului scoate un sunet ascuţit şi se desprinde din balamale, însă umbrele lui Xaden ne învăluie numaidecât, protejându-mă când cadrul cedează şi bucăţile de lemn cad în jurul nostru. Puterea mi se aprinde în vene şi se declanşează drept răspuns la a lui, sfârâindu-mi sub piele. În clipa următoare, îl apuc de umeri şi îl sărut cu patimă.

Nu ne oprim. Nu ne *putem* opri.

— Futu-i! răbufneşte Xaden, care mă pătrunde iar şi iar, fără oprire, învârtindu-ne din nou până când simt o bucată de pânză lipită de spate, dar nu e patul. E draperia trasă de o parte a ferestrei.

Energia trosneşte iarăşi când gurile ni se întâlnesc, dar el continuă să mă penetreze, iar nodul acela dureros dinăuntrul meu se încordează tot mai tare cu fiecare mişcare.

Iar puterea... e prea multă. Îmi arde pielea şi-mi face sângele să fiarbă de nevoia eliberării.

— Xaden! strig şi mă zvârcolesc, prinzându-mă în acelaşi timp de el de parcă ar fi singurul lucru care mă ancorează pe pământ.

— Eşti în siguranţă, Violet! spune el cu respiraţia întretăiată pe buzele mele. Las-o să iasă!

Fulgerul erupe din mine, atât de strălucitor încât închid

strâns ochii Căldura încinge aerul şi imediat apoi bubuie tunetul.

Şi simt miros de fum.

— La naiba!

Puterea lui Xaden învăluie camera, eclipsând lumina care ne înconjoară, draperiile cad, dar ne mişcăm înainte ca materialul carbonizat să-mi atingă pielea.

Acel nod de plăcere mai are puţin şi explodează când mă întinde pe podea, însă în sfârşit îi simt tot trupul apăsându-l pe al meu, în timp ce continuă să se împingă în mine într-un ritm sălbatic. Umbrele se împrăştie, dezvăluindu-l pe Xaden deasupra mea, cu ochii întunecaţi de patimă aţintiţi în ai mei, într-o concentrare intensă, de departe cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Atât. De. Frumos.

Punctez fiecare cuvânt cu câte un sărut.

Xaden se îndepărtează, ochii lui căutându-i pe ai mei preţ de o răsuflare, poate două, apoi se năpusteşte asupra mea şi-mi oferă un alt sărut devastator, care mă face să-mi doresc mai mult, strângându-mi coapsele în jurul lui.

Bărbatul ăsta sărută cu tot corpul, legănându-şi şoldurile în ritm cu fiecare dezmierdare a limbii şi sprijinindu-şi suficient din greutate pe coate cât să pot respira, în timp ce-şi freacă pieptul de sfârcurile mele hipersensibile. Continuă această tortură răvăşitoare care ne înnebuneşte pe amândoi, însă nu ştiu cât mai rezist înainte să dau foc întregului dormitor.

— Am nevoie... am nevoie...

Ochii mei îi caută cu frenezie pe-ai lui. Unde-mi sunt cuvintele?

— Ştiu!

Mă pierd într-un alt sărut cât Xaden îşi strecoară o mână între trupurile noastre, folosindu-şi degetele îndemânatice ca să mă aducă din nou la orgasm. Explodează un alt fulger de lumină, urmat de un tunet şi de o revărsare de întuneric, pe

măsură ce valuri de plăcere mă răscolesc iar şi iar, până în vârfurile degetelor de la picioare, şi tot ce pot face este să îl prind de umeri pe Xaden şi să mă abandonez extazului.

— Frumoasă, şopteşte el.

De îndată ce-mi revin după orgasm, Xaden rupe ritmul şi-mi lipeşte genunchii de piept, penetrându-mă apoi şi mai adânc. Îmi mişc şoldurile ca să le întâlnesc pe ale lui, iar transpiraţia ni se prelinge pe piele în timp ce îl privesc cum se lasă pradă senzaţiilor, complet fascinată. Ador felul în care îşi pierde controlul, la fel de mult pe cât mă tem să-l pierd pe al meu. Îmi rotesc din nou şoldurile, smulgând un geamăt de pe buzele lui Xaden, care-şi întinde gâtul şi mă mai pătrunde o dată. De două ori.

A treia oară strigă şi zvâcneşte în mine, iar puterea îi erupe cu o forţă care spulberă ţinta din cealaltă parte a ferestrei, eliberând împrejur umbrele.

Bucăţile de lemn zboară prin cameră, însă Xaden ne acoperă cu un nou val de întuneric, îndeajuns cât să ne ferească de dărâmături. Apoi umbrele se retrag şi pumnalele zăngănesc pe podea lângă mine.

Arată pe cât de şocat, pe atât de subjugat, aşa cum mă simt şi eu, şi ne uităm lung unul la altul, întinşi pe podea, cu răsuflările întretăiate, după ceea ce nu poate fi descris altfel decât drept o nebunie curată.

— Niciodată nu mi-am pierdut controlul în halul ăsta, spune el.

Îşi sprijină greutatea pe o mână şi cu cealaltă îmi dă părul la o parte de pe faţă.

Gestul e atât de tandru, atât de în contradictoriu cu ceea ce tocmai am trăit, încât nu mă pot abţine şi clipesc de câteva ori, nedumerită, înainte să-i surâd.

— Nici eu, recunosc, iar surâsul firav mi se transformă într-un zâmbet larg. Nu că aş fi avut puteri ca să-mi pierd

controlul până acum.

Râde şi ne răsuceşte pe o parte, ţinându-mă aproape şi punându-mi capul pe bicepsul lui.

Adulmec mirosul de fum din aer.

— Am...

— ... dat foc la draperii? completează Xaden, ridicând o sprânceană. Da!

— Oh!

Nu găsesc în mine niciun strop de jenă, aşa că-mi trec degetele peste barba care-i acoperă maxilarul.

— Iar tu l-ai stins.

— Da. Chiar înainte să-ţi distrug ţinta, adaugă el. O să-ţi fac rost de alta.

Mă uit spre dulap.

— Tot noi...

— Da. Şi sunt cât se poate de sigur că vei avea nevoie de un scaun nou.

— A fost...

Nici măcar n-am apucat să-i scot complet pantalonii, iar o bretea de la cămaşa de noapte îmi atârnă de un umăr.

— Înfricoşător de perfect, continuă Xaden, care îmi cuprinde unul dintre obraji în palmă. Ar trebui să te spălăm şi să te băgăm în pat. Ne putem face griji mâine pentru... camera ta. În mod ironic, patul e singurul lucru pe care nu l-am distrus.

Mă ridic în şezut, dornică să mă asigur că patul a supravieţuit neatins, iar Xaden face acelaşi lucru lângă mine, înclinându-se înainte. Îmi pierd instantaneu interesul pentru orice altceva în afară de muşchii de pe spatele lui şi relicva dragonului bleumarin pe care Sgaeyl i-a transferat-o.

Întind mâna şi îi trasez conturul, zăbovind pe cicatricile argintii în relief. Xaden încremeneşte. Sunt linii scurte şi subţiri, prea precise ca să fie urme de bici, fără vreun model care să aibă noimă şi fără să se intersecteze măcar o dată.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb în şoaptă, ţinându-mi respiraţia.

— Chiar nu vrei să ştii.

E încordat, dar nu se fereşte de atingerea mea.

— Ba vreau!

Nu par întâmplătoare. Cineva l-a rănit intenţionat, cu răutate, iar gândul mă face să-mi doresc să vânez persoana respectivă şi să i-o plătesc cu aceeaşi monedă.

Xaden îşi încleştează maxilarul şi mă priveşte peste umăr. Îmi muşc buza inferioară, ştiind că momentul o poate lua în două direcţii. Mă poate respinge, ca de obicei, sau mă poate lăsa să mă apropii, deschizându-şi sufletul în faţa mea.

— Sunt foarte multe, spun, trecându-mi degetele peste coloana lui.

— O sută şapte.

Îşi fereşte privirea. Numărul mă loveşte ca un pumn în stomac, iar mâna îmi rămâne nemişcată. O sută şapte. E numărul pe care l-a menţionat Liam.

— Ăsta e numărul copiilor sub vârsta majoratului care poartă relicva.

— Da.

Îmi schimb poziţia ca să-l pot privi.

— Ce s-a întâmplat, Xaden?

Îmi dă părul de pe faţă, iar expresia care-i traversează chipul pare atât de aproape de tandreţe, încât inima mi-o ia la goană.

— Am văzut prilejul să închei o înţelegere, spune el domol. Şi am profitat.

— Ce fel de înţelegere te lasă cu asemenea cicatrici?

Disting conflictul din ochii lui, dar apoi oftează.

— Una prin care iau asupra mea responsabilitatea loialităţii celor o sută şapte copii ai liderilor rebeliunii, astfel încât să primim permisiunea de a lupta pentru vieţile noastre în

Cvadrantul Călăreţilor, în loc să fim condamnaţi la moarte ca părinţii noştri.

Îşi fereşte din nou privirea.

— Am ales posibilitatea morţii în defavoarea certitudinii ei.

Cruzimea ofertei şi sacrificiul pe care l-a făcut pentru ceilalţi copii mă izbesc ca o lovitură reală.

— Deci, dacă unul dintre ei trădează Navarre...

— Atunci viaţa mea e pecetluită. Cicatricile sunt o aducere aminte.

De asta a spus Liam *că-i datorează totul.*

— Îmi pare foarte rău pentru ce ţi s-a întâmplat!

Mai ales că nu el a fost cel care a condus rebeliunea.

Xaden mă priveşte de parcă ar putea să vadă cine sunt în adâncul sufletului.

— Nu ai de ce să-ţi ceri iertare.

Îl apuc de mână când dă să se ridice în picioare.

— *Rămâi!*

— N-ar trebui, spune el, două cute apărându-i între sprâncene. O să vorbească lumea.

— Când ţi-am dat eu impresia că-mi pasă ce crede lumea despre mine?

Folosesc cuvintele pe care mi le-a spus mai devreme împotriva lui şi mă ridic, lăsându-mi mâna pe porţiunea gâtului pe care are relicva.

— Rămâi cu mine, Xaden! Nu mă face să te implor.

— Amândoi ştim că e o idee proastă.

— Atunci o să fie ideea *noastră* proastă.

Când îşi coboară umerii, ştiu c-am câştigat. În această noapte e al meu. Ne furişăm pe rând ca să ne spălăm, apoi se bagă în pat lângă mine.

— Doar între aceşti pereţi, spune încetişor şi înţeleg ce vrea să zică.

— Doar între aceşti pereţi, îl aprob.

Nu e ca şi cum am fi într-o relaţie. Asta ar fi un... dezastru pentru linia de comandă.

— Până la urmă, suntem călăreţi.

— Problema e că o să-mi pierd firea dacă cineva spune...

Îi depun un sărut pe gură, reducându-l la tăcere.

— Ştiu ce vrei să spui. E... drăguţ.

Mă muşcă uşor.

— Nu sunt drăguţ. Te rog, nu face greşeala să crezi că exista ceva blând sau bun în mine. Asta doar te va răni şi, orice ai face...

Îşi ascunde faţa la gâtul meu, inspirând adânc.

— ... nu te îndrăgosti de mine!

Îl mângâi pe braţul însemnat cu relicva şi mă rog să n-o fi făcut deja. Această alăturare copleşitoare de dor şi satisfacţie din piept trebuie să fie o consecinţă a faptului că am avut nu un orgasm, ci trei. Nu? Nu poate însemna ceva mai mult.

— Violenţă?

Mă uit pe fereastră la nemărginirea întunecată a cerului, cu pleoapele tot mai grele, şi schimb subiectul.

— Cum ai ghicit că pot mânui fulgerul? îl întreb.

Se întinde atât cât să-mi pot pune capul sub bărbia lui.

— Am avut impresia că ai făcut-o în prima seară în care Tairn a canalizat magie prin tine, dar n-am fost sigur şi n-am spus nimic.

— Serios?

Încerc să mă gândesc la acel moment, dar mintea mi-e plină de un zumzet plăcut şi monoton, somnul luptând să mă prindă în mrejele lui.

— Când?

Mi se închid ochii.

Îşi înfăşoară braţele în jurul meu, trăgându-mă mai aproape, şi încep să mă cufund în somn.

— Prima dată când m-ai sărutat.

*

Când mă trezesc, Xaden a plecat deja, dar asta nu-i tocmai o surpriză. Însă faptul că a stat peste noapte? Ăsta da şoc!

Să găsesc pe noptieră un borcan cu o mână de violete primăvăratice proaspăt culese? Inima mi se umflă în piept. Am dat de belea.

A mai şi strâns toate dărâmăturile într-o grămadă în colţ, ceea ce înseamnă că şi-a folosit umbrele în timp ce dormeam, fiindcă n-am auzit nimic.

Încă sunt epuizată, dar mă îmbrac şi-mi strâng repede părul, observând că soarele a răsărit deja. Cu Liam în infirmerie, o să fac singură călătoria spre Arhive, dar s-ar putea să mă strecor să-l vizitez la-ntoarcere.

Îmi leg şireturile cizmelor, când aud o bătaie în uşă.

— Cred că glumeşti! spun destul de tare cât să audă persoana de dincolo de uşă. Dacă Liam e în infirmerie, nu înseamnă că am nevoie de altă – deschid uşa şi bâigui ultimele cuvinte – gardă de corp.

Pe hol dau de profesorul Carr. Are părul electrizat şi mă priveşte cu un interes ştiinţific, ridicându-şi sprâncenele când ochii îi alunecă peste umărul meu spre dezastrul din cameră.

— Avem de lucru!

— Sunt de serviciu la Arhive, protestez.

Pufneşte.

— Ţi s-au anulat sarcinile de la Arhive, până când ne asigurăm că n-o să dai foc locului. Fulgerele şi hârtia nu se înţeleg prea bine. Crede-mă, Sorrengail, scribii n-o să te mai vrea în preajma preţioaselor lor cărţi şi, după câte se pare, nu-ţi poţi controla puterea în somn.

Încerc să ignor înţepătura cuvintelor lui, pentru că sunt

departe de adevăr, dar mă trezesc urmându-l când se îndepărtează pe coridor.

— Unde mergem?

— Într-un loc unde nu vei da foc la pădure, spune el fără să se uite înapoi.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungem pe terenul de zbor, unde, spre surprinderea mea, Tairn e deja înşeuat.

— *Cum naiba ai făcut asta?*

Fornăie indignat.

— *De parcă i-aş fi lăsat să creeze ceva ce nu mi-aş fi dat seama cum trebuie pus. Aminteşte-ţi de unde-ţi vine puterea, Argintio!*

— *Cum se simte Andarna?* îl întreb pe Tairn când profesorul Carr îmi aruncă o traistă în mână.

— Pentru ce e asta?

— *Doarme, dar e bine*, mă asigură Tairn.

— Micul-dejun! răspunde Carr. După toată mânuirea pe care o s-o faci, vei avea nevoie.

Încalecă pe Portocaliul lui Coadă-Pumnal, iar de-ndată ce urc pe Tairn şi-mi potrivesc curelele, ne avântăm în văzduh.

Vântul de primăvară îmi înţeapă obrajii. Zburăm departe, spre inima lanţului muntos, şi sunt bucuroasă că mi-am pus echipamentul de zbor din piele, gândindu-mă că voi avea o lecţie înainte de prânz.

Aproximativ o jumătate de oră mai târziu, aterizăm deasupra liniei copacilor.

Tremur şi-mi frec braţele, luptând împotriva temperaturii scăzute care vine odată cu altitudinea.

— Nu-ţi face griji. N-o să-ţi mai fie frig multă vreme! mă asigură Carr, scoţând din buzunar un volum mic. Din ce am citit aseară, abilitatea ta specială are puterea să-ţi supraîncălzească organismul, aşa că...

Gesticulează în jurul nostru.

— În plus, nu prea ai ce să arzi aici sus, nu-i aşa? spun eu.

Şi nu există niciun martor, dacă decide să-mi sucească gâtul. Mă uit pe furiş la el, apoi îmi feresc privirea, desfăcând chingile şeii ca să pot aluneca pe piciorul din faţă al lui Tairn.

— *Nu mă părăsi!*

— *Niciodată! Îl pârjolesc de viu înainte să facă vreun pas spre tine.*

— Exact!

Profesorul Carr mă studiază cu atenţie şi evit să-i întâlnesc privirea când mă aplec să-mi verific faşa cu care mi-am bandajat genunchiul, asigurându-mă că nu a alunecat sub costumul din piele.

— Întotdeauna am fost intrigat de felul în care natura îşi găseşte echilibrul.

— Nu sunt sigură că înţeleg la ce vă referiţi, profesore!

— Genul acesta de putere în cineva atât de...

Oftează.

— Nu te-ai numi fragilă?

— Sunt cine sunt! îi răspund pe un ton înţepat.

Nu i-am dat niciun motiv acestui profesor să mă vadă ca fiind diferită.

— Nu e o insultă, cadet! mă asigură Carr, aruncând o privire spre şa. E un echilibru. În decursul carierei mele am descoperit un fel de corelaţie care menţine un sistem de control asupra puterii. În cazul tău e corpul.

Un mârâit se înalţă din pieptul lui Tairn, care-l înlătură pe micul dragon al lui Carr din spaţiul lui.

— Dragonul tău n-are încredere în mine, afirmă profesorul, de parcă asta ar fi o problemă academică ce trebuie înţeleasă. Şi luând în considerare că e cel mai puternic din cvadrant *în* momentul de faţă...

— *Dar nu de pe Continent,* recunoaşte Tairn.

— ... înseamnă că nici tu n-ai încredere în mine, cadet

Sorrengail, încheie el, susţinându-mi privirea.

Vântul din vârful muntelui îi face şuviţele albe să fluture asemenea penelor.

— De ce?

— *N-are rost să minţi.*

— Pe lângă faptul că mi-aţi spus că sunt fragilă?

Stau la baza piciorului din faţă al lui Tairn, pregătită să încalec dacă e necesar.

— Am fost acolo în ziua în care l-aţi ucis pe Jeremiah. Pecetea lui s-a manifestat, iar dumneavoastră i-aţi frânt gâtul ca pe o surcea, în faţa tuturor.

Carr îşi înclină capul, gânditor.

— Da, păi, era foarte panicat şi e un fapt cunoscut că intinsicii n-au dreptul să trăiască. I-am curmat suferinţa înainte să-şi vadă sfârşitul apropiindu-se.

— Niciodată n-am priceput de ce citirea minţii reprezintă o condamnare la moarte.

Îmi aşez mâna pe piciorul lui Tairn, de parcă aş putea să-i absorb forţa, chit că o simt deja răspândindu-se prin mine.

— Deoarece cunoaşterea înseamnă putere. În calitate de fiică de general, ar trebui să ştii asta. Nu putem lăsa liber pe cineva care are acces la informaţii confidenţiale. Ar pune în pericol siguranţa întregului regat.

Şi totuşi Dain e încă în viaţă.

— *Pentru că Aetos le e de folos atât timp cât îl pot controla.*

Tairn pufăie, iar aburul mă loveşte în ceafă în timp ce Portocaliul Coadă-Pumnal se retrage şi mai mult.

— *De asemenea, puterea lui e limitată la atingere, deci mult mai uşor de controlat.*

— Nu trebuie să ai încredere în mine şi, dacă vrei, poţi mânui de pe spatele dragonului tău, însă trebuie să mă crezi

când îţi spun că nu intenţionez să te omor, cadet Sorrengail. Pierderea unei astfel de resurse ar fi o tragedie pentru efortul de război.

O resursă.

— Şi faptul că te-ai legat de Tairn vă face pe tine şi pe Riorson cea mai râvnită pereche de călăreţi pe care a văzut-o regatul de o bună bucată de vreme. Aş putea să-ţi ofer un sfat?

Ochii i se îngustează.

— Chiar insist.

Cel puţin e brutal de sincer şi ştiu unde mă situez cu el.

— Să-ţi fie mereu clar cui îi eşti loial. Tu şi Riorson aveţi puteri excepţionale, mortale, pe care orice călăreţ ar fi invidios. Dar împreună?

Îşi adună sprâncenele stufoase într-o încruntătură.

— Aţi fi un inamic redutabil, pe care niciun comandant nu-l poate lăsa să existe. Înţelegi ce spun?

Vocea i se îmblânzeşte.

— Navarre e casa mea, profesore. Îmi voi da viaţa ca s-o apăr, aşa cum au făcut toţi călăreţii din familia Sorrengail înaintea mea.

— Excelent! exclamă. Acum să trecem la treabă! Cu cât mai repede o să stăpâneşti fulgerul, cu atât mai curând o să ne oprim amândoi din dârdâit.

— Bine spus! zic, uitându-mă spre creste. Vreţi să...

Gesticulez spre muntele care ne înconjoară.

— De preferat oriunde în perimetru, da.

Cercetez muntele din depărtare.

— Nu prea ştiu ce am făcut data trecută. A fost doar... o reacţie emoţională.

Iar ce am făcut noaptea trecută iese complet din discuţie.

— Interesant, spune Carr, notând ceva în carnetul lui cu o bucată de cărbune. Ai mai mânuit fulgere înainte de Jocurile de Război?

Mă gândesc o clipă să păstrez răspunsul pentru mine, însă tăcerea nu ajută la nimic.

— De câteva ori.

— Şi de fiecare dată a fost rezultatul unei reacţii emoţionale? Tairn pufneşte, iar eu îl lovesc cu dosul mâinii în picior.

— Da.

— Bun, să începem cu asta. Ancorează-te în putere şi încearcă să simţi orice ai simţit atunci.

Îşi îndreaptă din nou atenţia asupra carnetului său.

— *Ar trebui să-l aduc pe liderul de aripă?* izbucneşte în râs Tairn în mintea mea.

— *Taci!*

Îmi ancorez ambele picioare în Arhivele mele şi simt puterea curgând în jurul meu şi prin mine. Lumina aurie a Andarnei e acolo, însă e difuză după ce am consumat-o ieri, iar undeva mult deasupra mea observ umbrele întunecate ca cerneala care ştiu că reprezintă conexiunea cu Xaden.

— *Probleme?* întreabă Xaden, simţindu-mi intruziunea. Şi ce naiba faci atât de departe?

— Mă antrenez cu Carr.

Obrajii mi se încing la auzul vocii joase.

— *Oricum, de unde ştii cât de departe sunt?*

— *Consolidează-ţi mânuirea şi vei fi şi tu în stare să-ţi dai seama. Nu există niciun loc în univers în care nu te-aş putea găsi, Violenţă.*

Promisiunea ar trebui să sune ca o ameninţare, dar nu e aşa. E al naibii de liniştitor s-o aud.

— *În acest moment, m-aş mulţumi cu mânuirea unor fulgere. Carr se holbează la mine şi o să devină ciudat dacă nu-mi dau seama cum...*

Imagini cu... *mine* îmi inundă mintea. Sunt de noaptea trecută, însă cumva le văd prin ochii lui Xaden, simţind flacăra

mistuitoare a dorinţei nesăţioase. Îmi pierd controlul – nu, Xaden îşi pierde controlul când gem sub el, călărindu-i degetele cu coapsele, cu unghiile înfipte în spatele lui într-o durere ce dă înspre plăcere, în timp ce mă cutremur. Pe toţi zeii, am nevoie... nu – el are nevoie de mine. Pofta trupească i se transformă într-o foame de neostoit de a mă atinge, de a mă gusta, de a mă...

Puterea îmi inundă întregul sistem şi-mi trosneşte pe piele, aruncând scântei de lumină în spatele pleoapelor închise.

Imaginile se opresc, sentimentele sunt din nou numai ale mele şi zău dacă nu sunt atât de excitată, încât trebuie să-mi schimb poziţia ca să-mi domolesc durerea dintre coapse.

— Bună treabă! spune profesorul Carr, notând ceva.

— *Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!*

— *Cu plăcere!*

Obrajii îmi sunt în flăcări când îmi ridic dosul palmelor şi mi le trec peste piele.

— Vezi, ţi-am spus! comentează Carr, fluturând carnetul. Ultimul mânuitor de fulgere a spus că organismul i se supraîncălzeşte. Acum, fă-o din nou!

Tairn chicoteşte.

— *Să n-aud nici măcar un cuvânt din partea ta!* îl ameninţ.

De data asta mă concentrez pe senzaţia oferită de adrenalina puterii, şi nu pe ceea care a făcut-o să apară, aşa că îmi deschid fiecare simţ şi-mi las energia strălucitoare să curgă prin mine, să se adune până la apogeu. Apoi o eliberez, iar fulgerul loveşte la mai bine de doi kilometri distanţă. Ia uite, sunt o şmecheră cu acte-n regulă!

— Poate că ai putea ajusta ţinta de data asta? propune profesorul Carr, aplecat peste carnet. Nu uita să nu-ţi consumi forţa fizică cu care controlezi puterea. Nimeni nu vrea să vadă cum te epuizezi. O putere ca a lui Tairn te va mânca de vie dacă n-o poţi controla.

Fulgerul mai loveşte de cinci ori înainte să fiu stoarsă de

energie, însă nici măcar o dată nu nimereşte locul pe care l-am ţintit.

O să fie mai greu decât am crezut.

Întâi iulie, ziua în care se comemorează Bătălia de la Aretia, este proclamată prin prezenta Ziua Reunificării şi va fi sărbătorită în fiecare an la această dată pe tot cuprinsul Navarrei, în onoarea celor care şi-au pierdut viaţa în război ca să ne apere regatul de separatişti şi a celor salvaţi prin Tratatul de la Aretia.

— PROCLAMAŢIA REGALĂ A REGELUI TAURI CEL ÎNŢELEPT

CAPITOLUL 31

Se aude un ciocănit în uşă când scot o grămadă de haine din ruina care a fost cândva dulapul meu.

— Intră! strig, aruncându-le pe pat.

Uşa se deschide şi-n cameră păşeşte Xaden, cu părul ciufulit de vânt, de parcă ar fi venit direct de pe terenul de zbor, înteţindu-mi bătăile inimii.

— Am vrut doar să... începe el, apoi se opreşte, cercetând daunele de aseară. Cumva am încercat să mă conving astăzi că n-am produs atâtea pagube, dar...

— Mda, e...

Se uită la mine şi amândoi zâmbim.

— Uite, nu trebuie să fie stânjenitor, spun, apoi dau din umeri, încercând să risipesc tensiunea dintre noi. Amândoi suntem adulţi.

Îşi ridică sprânceana brăzdată de cicatrice.

— Bun, pentru că nu voiam să fie aşa. Dar te pot ajuta să faci curăţenie, măcar atât.

Privirea i se îndreaptă spre şifonier şi tresare.

— Când am plecat azi-dimineaţă, jur că în întuneric nu părea atât de distrus. Se pare că aseară ai dat foc şi la câţiva copaci. A fost nevoie de doi mânuitori de apă ca să-i stingă.

Mi se aprind obrajii.

— Ai plecat devreme, îi spun pe un ton cât se poate de nonşalant.

Mă duc spre birou – care a supravieţuit în mod miraculos – şi mă aplec să adun câteva cărţi pe care le-am azvârlit pe podea.

— Am avut o întâlnire cu conducerea şi a trebuit să mă trezesc devreme, îmi explică Xaden, iar braţul lui îl atinge în treacăt pe al meu când se apleacă să-mi ia cartea preferată cu basme, pe care Mira mi-a strecurat-o în rucsac după ce ne întorseserăm la Montserrat în acea noapte.

— Oh! exclam, mai relaxată acum. Are sens, adaug înainte să mă îndrept de spate, punându-mi volumele pe birou. Deci nu din cauză că am sforăit sau ceva de genul ăsta.

— Nu! mă asigură el, schiţând un zâmbet. Cum a mers antrenamentul cu Carr?

Subtilă schimbare de subiect.

— Pot mânui, dar nu pot ţinti şi e de-a dreptul epuizant!

Strâng din buze când mă gândesc la prima dată când am mânuit fulgerul.

— Să ştii că ai fost cam măgar ieri pe terenul de zbor.

Strânge cartea mai tare.

— Da. Ţi-am spus doar ce am considerat că ai nevoie să auzi ca să treci peste. Ştiu că nu-ţi place să te vadă ceilalţi vulnerabilă, iar tu...

— Am fost vulnerabilă, termin propoziţia în locul lui.

— Dacă te face să te simţi mai bine, şi eu mi-am deşertat stomacul după ce am ucis prima dată pe cineva. Nu mi-am schimbat părerea despre tine după o astfel de reacţie. Înseamnă doar că încă nu ţi-ai pierdut umanitatea.

— Nici tu nu ai făcut-o, spun blând, luând cartea de la el.

— Asta e discutabil!

Spune bărbatul care are o sută şapte cicatrici pe spate.

— Nu e. Nu pentru mine.

Îşi fereşte privirea şi ştiu că-şi va ridica scuturile în orice

clipă.

— Spune-mi ceva adevărat! îi cer, disperată să-l păstrez lângă mine.

— Cum ar fi? mă întreabă, la fel cum a făcut când zburam, când m-a lăsat pe acel munte pentru că am avut îndrăzneala să-l întreb despre cicatrici.

— Cum ar fi...

Gândurile îmi zboară în toate direcţiile, căutând ceva despre care să-l întreb.

— Unde ai fost în seara în care te-am găsit în curtea interioară?

Se încruntă.

— Ar trebui să fii puţin mai clară. Cei din anul trei sunt mereu trimişi pe undeva.

— Erai cu Bodhi Chiar înainte de Mănuşa-de-Oţel.

Îmi trec cu nervozitate limba peste buza inferioară.

— Oh!

Se apleacă şi ia o altă carte de pe podea, pe care o aşază pe birou, în mod cert trăgând de timp ca să se hotărască dacă să fie sau nu sincer cu mine.

— N-aş spune nimănui nimic din ce îmi împărtăşeşti, îi promit. Sper că ştii asta.

— Ştiu. N-ai spus nimănui despre ce ai văzut sub copac toamna trecută.

Îşi duce o mână la ceafă.

— Athebyne. Nu poţi şti de ce sau să întrebi altceva, dar acolo am fost.

— Oh!

Nu e chiar ce mă aşteptam, dar nu e ieşit din comun pentru cadeți să ducă ceva la un avanpost.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus!

Dau să aşez cartea înapoi la locul ei şi observ că s-a deteriorat destul de mult cotorul după ce noaptea trecută am

aruncat volumul străvechi de pe birou.

— La naiba!

Deschid coperta din spate şi observ că s-a desprins de la cotor.

Ceva îmi sare în ochi.

— Ce e asta? mă întreabă Xaden, uitându-se peste umărul meu.

— Nu sunt sigură!

Cu o mână ţin în echilibru cartea grea, iar cu cealaltă scot o bucată scorţoasă de pergament, eliberând-o de unde a fost ascunsă în spatele cotorului. Mă ia ameţeala când recunosc scrisul de mână al tatălui meu. Biletul e datat cu câteva luni înainte să moară.

Draga mea Violet,

Pe când vei găsi asta, mai mult ca sigur vei fi deja în Cvadrantul Scribilor. Să nu uiţi că folclorul se transmite de la o generaţie la alta, ca să ne înveţe despre trecut. Dacă îl pierdem, ne pierdem legătura cu trecutul. E nevoie doar de o generaţie disperată ca istoria să fie Schimbată – chiar ştearsa.

Ştiu că vei face alegerea potrivită când va sosi vremea. Întotdeauna ai fost mai bună decât mine şi decât mama ta.

Cu dragoste,

Tata

Mă încrunt şi-i dau scrisoarea lui Xaden, răsfoind cartea. Poveştile îmi sunt familiare şi încă pot auzi vocea tatei citind fiecare cuvânt, de parcă aş fi iarăşi copil, ghemuită în poala lui seara, după o zi lungă.

— E criptic, remarcă Xaden.

— A devenit puţin cam... criptic în anii de după moartea lui Brennan, recunosc încet. După moartea fratelui meu, tata a devenit şi mai retras. Am reuşit să petrec timp cu el doar pentru

că eram mereu în Arhive, studiind să ajung scrib.

Paginile flutură în timp ce răsfoiesc poveştile despre un regat năruit, care se întindea de la un ocean la altul, despre Marele Război, în care trei fraţi s-au confruntat ca să stăpânească magia din acest tărâm mistic. Unele basme vorbesc despre primii călăreţi care s-au legat de dragoni şi despre cum legăturile se pot întoarce împotriva lor, dacă încearcă să consume prea multă putere. Altele despre o mare nenorocire care a cotropit ţinutul, despre oamenii corupţi de magia neagră şi transformaţi în monştri cunoscuţi drept veninoşi, care au creat hoarde de creaturi înaripate numite wyverni şi au secătuit ţinutul de magie, însetaţi să dobândească mai multă. Una dintre legende aduce în prim-plan pericolul de a mânui magia din pământ în loc de cea din cer, de parcă cineva ar putea extrage cu uşurinţă magia din pământ şi ar putea înnebuni.

Unul dintre scopurile basmelor e să-i înveţe pe copii despre pericolul care-l reprezintă prea multă putere. Nimeni nu vrea să ajungă veninos; ei sunt monştrii care sălăşluiesc sub paturile noastre când avem coşmaruri. Şi cu siguranţă nu vrem să încercăm vreodată să controlăm magia fără un dragon care să ne ancoreze. Dar asta e tot ce sunt – poveşti pentru adormit copiii. Deci de ce mi-a lăsat tata un bilet misterios – şi de ce l-a ascuns în carte?

— Ce crezi că a încercat să-ţi spună? mă întreabă Xaden.

— Habar n-am. Fiecare basm din carte e despre cum prea multă putere corupe, aşa că poate a simţit că cineva din conducere e corupt, spun, înălţându-mi privirea spre el. Nu m-ar mira dacă generalul Melgren şi-ar smulge într-o zi o mască, dând la iveală că e un veninos înspăimântător – glumesc. Omul ăla mi-a dat întotdeauna fiori!

Xaden râde scurt.

— Ei bine, să sperăm că n-o să se întâmple. Tatăl meu obişnuia să spună că veninoşii stau la pândă în Ţinuturile Aride,

iar într-o bună zi vor veni să ne ia... dacă nu ne mâncăm legumele.

Aruncă o privire pe fereastra din stânga şi ştiu că-şi aminteşte de tatăl lui.

— A spus că într-o zi nu va mai rămâne magie în regat, dacă nu suntem precauţi.

— Îmi pare rău... încep, dar, când se încordează, decid că schimbarea subiectului e ceea ce are de fapt nevoie. Deci de ce dezastru să ne ocupăm mai întâi?

— Am o idee mai bună despre cum am putea să ne petrecem noaptea, spune el, punând un alt maldăr de haine pe pat.

— Hm?

Mă uit la el şi observ cum i se întunecă ochii în timp ce se uită fix la gura mea. Pulsul mi se accelerează, iar gândul de a-l atinge îmi trimite un val de energie prin corp.

Nu te îndrăgosti de mine...

Cuvintele lui din seara anterioară contrazic felul în care mă priveşte acum.

Fac un pas înapoi.

— Mi-ai spus să nu mă îndrăgostesc de tine. Te-ai răzgândit?

— Categoric nu!

Îşi încleştează maxilarul.

— Corect!

Nu mă aşteptam să doară atât de tare, ceea ce e o parte a problemei Sunt deja mult prea implicată emoţional ca să pot separa sexul, oricât de fenomenal ar fi.

— Uite care-i faza: nu cred că pot separa sexul de sentimente când vine vorba de tine.

Fir-ar, acum am spus-o!

— Suntem deja prea apropiaţi şi, dacă facem din nou sex, s-ar putea ca în cele din urmă să mă îndrăgostesc de tine.

Inima-mi bate din cauza confesiunii grăbite şi-i aştept răspunsul.

— Nu o vei face.

Ceva asemănător cu panica îi străfulgeră în privire. Îşi încrucişează braţele şi jur că-l *văd* cum îşi construieşte scuturi împotriva propriilor sentimente.

— Nu mă cunoşti cu adevărat. Nu aşa cum sunt în adâncul sufletului.

Şi a cui e vina?

— Ştiu îndeajuns, îl contrazic cu blândeţe. Şi vom avea tot timpul din lume să ne cunoaştem, dacă ai înceta să mai faci pe tine de frica sentimentelor şi ai admite, pur şi simplu, că şi tu o să te îndrăgosteşti de mine, dacă o ţinem tot aşa.

Nu e cu putinţă să-mi fi meşterit şaua, să fi petrecut atât de mult timp antrenându-mă pentru luptă şi zbor, dacă nu simte *ceva* pentru mine. Va trebui să lupte şi el sau lucrurile nu vor merge niciodată.

— *Nu* am nici cea mai mică intenţie să mă îndrăgostesc de tine, Sorrengail.

Se încruntă şi accentuează fiecare cuvânt ca nu cumva să înţeleg greşit sensul.

Pe dracu'! M-a lăsat să mă apropii de el. Mi-a povestit despre cicatrici. Mi-a întocmit un arsenal. Îi pasă. E la fel de implicat ca mine, chiar dacă nu e în stare s-o arate.

— Au! exclam, iar Xaden tresare. Ei bine, se pare că nu eşti pregătit să recunoşti în ce direcţie merg lucrurile. Deci, mda, cred că cel mai bine ar fi să cădem de acord că a fost doar o chestiune de moment.

Mă forţez să ridic cu nonşalantă din umeri.

— Amândoi am avut nevoie să ne descărcăm şi am făcut-o, nu-i aşa?

— Aşa e! consimte el, însă îngrijorarea îi brăzdează fruntea.

— Deci data viitoare când o să te văd, o să-mi păstrez calmul, aşa cum faci tu acum, şi o să mă prefac că nu-mi amintesc cum te simt când aluneci în mine.

Fierbinte şi tare. Chiar are un corp incredibil, însă nu-mi poate dicta ce să fac cu inima mea.

Xaden face un pas mare în faţă, rânjind, iar privirea lui îmi încălzeşte fiecare centimetru din trup.

— Iar eu o să mă prefac că nu-mi amintesc senzaţia dată de coapsele tale catifelate în jurul şoldurilor mele sau de acele mici sunete întretăiate pe care le scoţi chiar înainte să ajungi la orgasm.

Îşi trece dinţii peste buza de jos şi am. nevoie de toată stăpânirea mea de sine ca să nu i-o trag în gura mea.

— Iar eu o să ignor amintirea mâinilor tale care mi se înfig în şolduri, pironindu-mă de dulap ca să mă pătrunzi mai adânc, şi a gurii tale pe gâtul meu. Floare la ureche.

Îmi întredeschid buzele şi fac câţiva paşi în spate, inima bătându-mi năvalnic, în cel mai bun mod posibil, când Xaden mă urmează şi mă lipeşte cu spatele de perete.

Îşi propteşte mâinile de o parte şi de alta a capului meu şi se apleacă, cu buzele curbate într-un zâmbet strâmb.

— Atunci presupun că şi eu o să ignor câteva amintiri: o să uit cât de caldă şi alunecoasă eşti în jurul penisului meu şi cum ţipi, dornică de mai mult, până când nu mă pot gândi decât la cum să te împing dincolo de orice limită fizică, astfel încât să fiu exact ceea ce ai nevoie.

La naiba! E mai bun la jocul ăsta decât mine. Pielea mi-a luat foc. Îl vreau. Vreau exact ce am trăit azi-noapte. Dar vreau mai mult. Răsuflarea lui îmi mângâie buzele cu fiecare gâfâit care îi scapă de pe buze, iar eu nu sunt într-o stare mai bună.

Fir-ar să fie! Pot să-l am, nu-i aşa? Mă pot mulţumi cu ce-mi oferă şi să mă bucur de fiecare minut. Putem distruge fiecare piesă de mobilier din camera asta, apoi să ne mutăm într-a lui.

Dar cu ce o să rămânem dimineaţa?

Cu ce avem acum, dorindu-ne unul pe celălalt, deşi doar unul e suficient de curajos încât să dea tot. Şi merit mai mult decât o relaţie dictată de condiţiile lui.

— Mă doreşti, îi spun şi-i pun o mână pe piept, simţindu-i bătăile puternice ale inimii. Şi ştiu că asta te sperie, cu toate că şi eu te doresc la fel de mult.

Încremeneşte.

— Însă există o problemă, continui şi îi susţin privirea, ştiind că poate fugi în orice clipă. Nu-mi poţi comanda ce să simt.

Poate că dai ordine acolo, pe teren, dar nu aici! Nu poţi să-mi spui că ne-o putem trage, dar că nu mă pot îndrăgosti de tine. Nu e cinstit. Poţi doar să-mi respecţi alegerea. Aşa că n-o să mai facem asta decât atunci când o să *vreau* să-mi pun inima-n joc. Şi, dacă mă îndrăgostesc, atunci e problema mea, nu a ta. Nu eşti responsabil pentru alegerile mele.

Maxilarul i se încleştează o dată. De două ori. Apoi îşi ia mâinile de pe perete şi-mi oferă spaţiu.

— Cred că aşa e cel mai bine. Voi absolvi curând şi cine ştie unde o să ajung. În plus, tu şi cu mine suntem legaţi din cauza lui Sgaeyl şi Tairn, ceea ce complică... totul.

Se retrage pas cu pas, distanţa dintre noi fiind mai mult decât fizică.

— În plus, dacă o să *pretindem* asta suficient, până la urmă chiar vom uita ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Felul în care ne privim îmi spune că niciunul nu va uita *vreodată*. Şi poate să evite asta cât vrea, dar vom ajunge din nou în acest punct, până când va fi dispus să recunoască ce se întâmplă. Pentru că dacă e un lucru pe care-l ştiu sigur, acela e că o să mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta – dacă n-am făcut-o deja – şi că se află şi el la jumătatea drumului, indiferent dacă-şi dă seama sau nu.

Îi întorc spatele şi mă îndrept spre jumătăţile sfărâmate ale ţintei mele, le ridic, apoi traversez camera.

— Niciodată nu mi-a trecut prin minte că eşti un mincinos, Xaden!

Îi împing jumătăţile în piept.

— Îmi poţi aduce una nouă când o să-ţi vii în fire. Abia atunci o să ne mai descărcăm!

Şi îl dau afară din cameră pe bărbatul care mă scoate din minţi.

*

— Aţi auzit că regele Tauri o să sărbătorească Ziua Reunificării aici? întreabă Sawyer la prânz.

Îşi trece un picior peste bancă şi se aşază lângă mine.

— Serios?

Îmi atac cu zel puiul prăjit. De când mă antrenez cu Carr, apetitul meu seamănă cu o groapă fără fund. Din fericire, mă târăşte pe munte doar câte o oră pe zi, iar când mă întorc să iau micul-dejun, sunt moartă de foame.

După o lună, încă sunt praf la capitolul ţintirea fulgerului, dar reuşesc să arunc douăzeci pe oră, ceea ce este o îmbunătăţire. Mă uit în jur şi privirea mea o întâlneşte pe a lui Xaden, care mănâncă la masa conducerii, pe estradă.

Arată nemaipomenit în dimineaţa asta. Chiar şi încruntătura veşnic prezentă are un farmec aparte, mai ales când îşi dă ochii peste cap la ceva ce-i spune Garrick.

— *Nu te mai uita aşa la mine!*

— *Aşa cum?* îl întreb, arcuind o sprânceană.

Mă fulgeră cu privirea.

— *De parcă te-ai gândi la sesiunea de antrenament de noaptea trecută.*

— Păi, dah! spune Rhiannon de vizavi de mine. De asta

aduce Devera chiar acum cinci sute de uniforme negre în spaţiul comun. Unde merge regele, se mută şi petrecerea.

— *Păi, acum c-ai adus vorba...* spun şi-mi trec limba peste buza inferioară, amintindu-mi cum şoldurile lui m-au pironit pe rogojină după ce toată lumea s-a dus la culcare.

Am fost atât de aproape să cedăm dorinţei care pulsa între noi!

Maxilarul i se încordează şi strânge mai tare furculiţa.

— *Vorbesc serios, nu pot gândi când te uiţi aşa la mine.*

— Pe bune? Am crezut că sunt pentru absolvire, zice Ridoc.

Imogen pufneşte batjocoritor.

— De parcă toată lumea o să se îmbrace frumos pentru absolvire. E doar o formaţie uriaşă în care Panchek spune:

Uite, ai supravieţuit! Bravo! Du-te să-ţi primeşti misiunea, apoi împachetează-ţi catrafusele şi cară-te!

Toată lumea râde la imitaţia ei perfectă.

— *Tu ai făcut regula stupidă să nu ne îndrăgostim unul de celălalt,* îi reamintesc.

— *Încă te uiţi!* spune Xaden, care se forţează să-şi fixeze din nou ochii în farfurie.

— *Tu eşti de vină. E greu să-mi dezlipesc privirea.*

Mi-e dor de gura lui pe pielea mea, de senzaţia trupului său lipit de al meu. Mi-e dor de expresia de pe chipul lui când mă priveşte cum îmi pierd controlul, răvăşită de plăcere. Dar cel mai mult îmi lipseşte senzaţia trupurilor noastre înlănţuite în somn.

— *Eu stau cuminte, ţinându-mi mâinile acasă şi amintirile pentru mine, pentru că aşa mi-ai cerut, iar tu mi-o tragi din priviri. Nu joci cinstit!*

Scap furculiţa, iar toţi din jurul mesei se întorc spre mine.

— Te simţi bine? mă întreabă Rhiannon, ridicând din sprâncene.

Da, spun, ignorând roşeaţa care mi se întinde pe gât. Mă simt minunat.

Liam pune paharul jos şi-şi mută privirea de la Xaden la mine, apoi clatină din cap, abţinându-se cu greu să nu zâmbească. Normal că ştie ce se petrece. Ar trebui să fie de-a dreptul naiv, având în vedere că i-a ajutat pe Xaden şi pe Garrick să-mi aducă noul dulap.

— Ţi-am spus să nu te mai holbezi!

În voce i se citeşte amuzamentul, însă chipul îi este la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna.

Lovesc uşor farfuria cu furculiţa, incredibil de frustrată. Ştii ceva? Ducă-se dracului! Poate fi un joc în doi.

— Dacă ai fi cu adevărat bărbat şi ai recunoaşte că e ceva între noi, m-aş dezbrăca în pielea goală ca să-mi poţi vedea fiecare centimetru din corp. Şi după ce te-aş stârni atât de tare încât ai ajunge să mă implori, aş îngenunchea şi ţi-aş desface toate pieile de zbor pe care le porţi, apoi mi-aş pune buzele în jurul...

Xaden se îneacă.

Fiecare cap din sală se întoarce spre el, iar Garrick îl bate pe spate, până când Xaden îi face semn să se oprească şi ia o gură de apă.

Zâmbesc larg, o reacţie în urma căreia mă aleg cu şase priviri confuze şi o pereche de ochi daţi peste cap din partea lui Liam.

— De la tine o să mi se tragă sfârşitul!

*

Mai sunt doar zece zile până la absolvire şi o număr pe fiecare în parte. Atunci o să aflăm cât de departe de Basgiath va fi trimis Xaden. De obicei, locotenenţii proaspăt numiţi în funcţie sunt repartizaţi în posturile din forturile din interiorul

regatului, ca să supravegheze drumurile spre avanposturile de la graniţă, însă cineva cu puterea lui Xaden? Chiar nu vreau să mă gândesc la cât de departe va fi trimis.

Sau de ce nu vrea să recunoască că e ceva între noi. Sau de ce nu-mi dă un indiciu că măcar nu regretă cele întâmplate în acea noapte. Accept orice.

Nu te îndrăgosti de mine...

Simt o furnicătură familiară pe scalp şi ştiu că în sală intră Xaden pentru Sumarul-Luptei, împreună cu restul cadeţilor şi cu cei din conducere.

Profesoara Devera sare direct la raportul zilnic, dar îmi e greu să fiu atentă.

Astăzi se împlinesc şase ani de la moartea lui Brennan. Probabil că pe vremea asta ar fi fost căpitan sau poate maior, având în vedere direcţia spre care se îndrepta cariera lui. Poate că ar fi fost însurat. Poate că aş fi fost mătuşă. Poate că inima tatălui nostru n-ar fi cedat prima dată atunci, după moartea lui, şi a doua oară acum doi ani, în primăvară, când a şi murit.

— *Du-mă în pat!* îmi scapă în minte şi mă afund în scaun.

Totuşi nu regret. Astăzi, mai mult decât oricând, am nevoie de o distragere.

— *Ar putea fi stânjenitor în faţa atâtor oameni.*

Nu-l pot vedea acolo unde ştiu că stă, în partea de sus a sălii, dar cuvintele lui sunt ca o mângâiere pe ceafa mea.

— *S-ar putea să merite!*

— Şi ce anume aţi fi făcut diferit? întreabă Devera, iscodind mulţimea.

— Aş fi cerut întăriri dac-aş fi ştiut că scuturile de protecţie sunt slăbite în zonă, răspunde Rhiannon.

— *Nu m-am răzgândit, Violenţă. Nu există niciun viitor pentru noi.*

— Şi dacă nu sunt întăriri disponibile? întreabă Devera, arcuindu-şi o sprânceană. Aţi observat că numărul absolvenţilor

din Cvadrantul Călăreţilor se micşorează în fiecare an, în timp ce atacurile în creştere ne-au costat pierderea a şapte călăreţi *şi* a dragonilor lor în acest an, nu-i aşa? E nevoie de o companie întreagă de infanterişti ca să suplinească lipsa unui călăreţ.

— *Mai sunt zece zile până la absolvire,* spun şi apropierea termenului-limită mă aduce în pragul nebuniei.

— Aş mobiliza temporar călăreţii de la posturile din interiorul regatului ca să ajute la reconstruirea scuturilor de protecţie, răspunde Rhiannon.

— *Nu-mi aminti!*

— Excelent! o aprobă Devera.

— *Chiar ai de gând să părăseşti Basgiathul fără să...*

Fără să ce? Fără să-şi declare... dorinţa nemuritoare?

— *Da.*

Bineînţeles că ar face-o. Xaden e un maestru în a-şi stăpâni emoţiile, motiv pentru care este atât de hotărât să le ţină şi pe ale mele în frâu. Sau poate că există o altă explicaţie pentru care se înfrânează, pe care n-am luat-o în considerare? Sexul a fost grozav. Atracţia dintre noi? Explozivă. Suntem chiar... prieteni, deşi junghiul constant de durere din piept îmi spune că am depăşit cu mult acest prag. Măcar dacă ar fi un nesimţit, aş eticheta acea noapte ca fiind doar o partidă de sex – una care *mi-a luat minţile* – şi aş merge mai departe. Dar nu e nesimţit... cel puţin nu de obicei, şi acum înţeleg de ce îşi ia atât de în serios slujba. Îşi asumă responsabilitatea pentru fiecare însemnat aflat aici.

— *Orice-ţi trece prin minte poate aştepta până când nu mai e o cameră plină cu oameni între noi,* spune Xaden.

— Ce altceva mai aveţi pentru mine? continuă Devera, trecând la un cadet din anul doi.

A trecut o lună şi jumătate de când camera mea a fost distrusă şi am reuşit să ne ţinem mâinile departe unul de celălalt, cu toate că o noapte nu a fost îndeajuns ca să ne satisfacă pe

niciunul dintre noi, dacă luăm în considerare serile pline de tensiune de pe rogojina din sala de antrenament. Firește, amândoi știm că orice altceva ar complica și mai mult o situație deja complicată.

Dar cu siguranță nu se eliberează de această tensiune sexuală dintre noi în brațele altcuiva. Cu siguranță. Gândul perfid îmi acaparează mintea cu o iuțeală amețitoare.

Nu mai ascult, iar stomacul mi se răsucește din cauza unei posibilități mult prea reale.

— Ai pe altcineva?

— Nu discutăm despre asta acum. Fii atentă!

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă întorc și să strig la el. Dacă mi-am petrecut toate nopțile zvârcolindu-mă și răsucindu-mă singură în așternuturi în timp ce el...

— Și asta e o idee bună, Aetos! zice Devera, mulțumită. Un răspuns demn de un lider de aripă, dacă pot spune așa.

Oh, pe toți zeii, dacă Devera nu încetează să-i gâdile egoul, Dain va fi insuportabil astăzi în timpul antrenamentului!

Antrenamentul. Strâng puțin mai tare stiloul când îmi amintesc privirea pe care Imogen i-a aruncat-o lui Xaden în acea noapte. La naiba, are sens! Și ea poartă o relicvă și cu siguranță nu e fiica femeii care i-a ucis tatăl, așa că are un avantaj.

— E Imogen?

Îmi vine să vomit.

— Pe toți dracii, Violență!

— Ea e? Știu că am spus că nu o să mai ajungem din nou în acel punct, dar...

Mă dojenesc singură pentru că i-am spus că vreau mai mult, iar acum, în loc să fiu atentă, mă războiesc cu Xaden.

— Măcar spune-mi!

— Sorrengail! răbufnește Xaden.

Îngheț, simțind greutatea fiecărei priviri asupra mea.

— Da, Riorson? îl îndeamnă Devera să continue.

Îşi drege glasul.

— Dacă întăririle nu sunt disponibile, aş cere să fie transferată temporar Mira Sorrengail. Scuturile de protecţie sunt puternice la Montserrat, iar cu pecetea ei ar putea consolida punctele slabe până la sosirea celorlalţi călăreţi ca să le întărească.

— Bună idee! aprobă Devera. Şi care sunt călăreţii care ar fi cea mai logică alegere pentru reconstruirea scuturilor de protecţie în această trecătoare montană?

— Cei din anul trei, răspund.

— Continuă! mă încurajează Devera, înclinând capul spre mine.

— Cei din anul trei au fost învăţaţi să construiască scuturi de protecţie, iar în această perioadă a anului pleacă oricum. Putem să-i trimitem mai devreme, ca să fie de ajutor.

— *Ţi-ai exprimat al dracului de clar punctul de vedere.*

Ridic scutul şi-l blochez.

— E o alegere logică, confirmă Devera. Atât pentru astăzi. Nu uitaţi să vă pregătiţi pentru ultima rundă a Jocurilor de Război de dinainte de absolvire. De asemenea, în această seară ne aşteptăm să veniţi toţi în curtea Basgiathului, la ora nouă, pentru focul de artificii dedicat Zilei Reunificării. Doar în uniformă de gală, încheie, cu ochii la Ridoc.

— Cu ce altceva m-aş putea îmbrăca? întreabă el, ridicând din umeri.

— Nu ştie nimeni niciodată ce-ţi trece prin minte, spune Devera, concediindu-ne.

— Orice ar fi, trebuie să ştiu ce se întâmplă între tine şi... începe Liam în timp ce ne strângem lucrurile.

— Nu se întâmplă absolut nimic între noi. Niciun afurisit de lucru! insist.

Dacă Xaden nu vrea să admită că există ceva mai mult între noi, mesaj recepţionat. Mă întorc spre Rhiannon.

— Deci eşti fericită că în zece zile îi vei putea scrie în sfârşit surorii tale?

Zâmbeşte.

— Îi scriu o dată pe lună de când am ajuns aici Acum voi putea să i le trimit.

Absolvirea aduce cel puţin un lucru bun. Vom putea să le scriem din nou celor dragi.

*

Câteva ore mai târziu, îmi potrivesc banduliera peste corsajul uniformei negre de gală şi-mi strecor o şuviţă de păr înapoi în coafura drăguţă cu care m-a ajutat Quinn mai devreme, apoi mă întâlnesc cu Rhiannon pe coridor. Are părul desprins din codiţele ei obişnuite, renunţând la stilul mai conservator, iar cârlionţii strânşi îi formează un nimb frumos în jurul feţei, pe care şi-a pudrat-o cu fard auriu. Ţinuta pe care şi-a ales-o, o pereche de pantaloni lucioşi, mulaţi, şi o vestă care-i dezveleşte trunchiul în diagonală, arată formidabil pe silueta ei zveltă.

— Sexy! spun, în timp ce-şi strânge banduliera.

Eu am ales o bluză pe gât, fără mâneci, care să-mi ascundă armura, şi o fustă lungă până-n pământ, cu o crăpătură pe coapsă despre care Devera mi-a spus că e pentru mobilitate în cazul unui atac. Personal, nu mă deranjează frântura de piele pe care o descoperă, în special după toată munca pe care am depus-o cu Imogen ca să-mi întăresc muşchii picioarelor. Banduliera mea e simplă, aceeaşi bucată de satin negru pe care o poartă toată lumea, cu numele brodat pe umăr şi steaua argintie pentru primul an.

— Am auzit că vor fi o grămadă de tipi din infanterie acolo, spune Nadine când ni se alătură.

— Nu preferi puţin creier la pachet cu muşchii tăi? o întreabă Ridoc, alunecând printre noi, însoţit de Sawyer.

— Să nu îndrăzniţi să plecaţi fără mine! strigă Liam, alergând prin mulţime în timp ce ne îndreptăm spre şirul de trepte dinspre domeniul principal al Basgiathului.

— Speram c-ai primit liber în noaptea asta, îi răspund cu sinceritate când se apropie de mine. Dar ce bine arăţi!

— Ştiu, răspunde el sarcastic, aranjându-şi banduliera peste o vestă neagră ca noaptea. Am auzit că tămăduitorii au o slăbiciune pentru călăreţi.

— Greu de crezut! râde Rhiannon. Având în vedere cât de des trebuie să ne peticească la loc. Cred că sunt mai interesaţi de scribi.

— Ce preferă scribii? mă întreabă Liam.

Coborâm scările într-o mare de uniforme negre şi parcurgem cărarea pe care am străbătut-o atât de des pentru a îndeplini îndatoririle de la Arhive.

— Ţinând cont că aproape ai devenit unul?

— De obicei alţi scribi, răspund. Dar bănuiesc că şi călăreţi, cel puţin în cazul tatălui meu.

— Pur şi simplu sunt încântat să văd şi oameni care nu sunt călăreţi, spune Ridoc, ţinând uşa deschisă ca să putem trece în tunel. Lucrurile capătă o tentă incestuoasă pe aici.

— De acord, răspunde Rhiannon.

— În fine, tu şi Tara aţi fost ba împreună, ba despărţite tot anul, spune Nadine şi păleşte. La naiba! V-aţi despărţit iarăşi?

— Doar luăm o pauză până la Parapet, spune Rhiannon când ajungem în Cvadrantul Tămăduitorilor.

— E greu de crezut că în doar două săptămâni vom fi în anul doi, spune Sawyer.

— Greu de crezut că am supravieţuit, adaug.

Săptămâna asta a fost un singur nume pe lista morţii, un cadet din anul trei care nu s-a mai întors dintr-o misiune nocturnă.

Când ajungem noi în curtea interioară, petrecerea e-n toi. E

un amestec de uniforme albastru-deschis, ale tămăduitorilor, crem, ale scribilor, şi bleumarin, ale infanteriştilor, care copleşeşte negrul călăreţilor răspândiţi în mulţime.

Luminile-magice plutesc deasupra noastră, în forma a zeci de candelabre, iar draperii bogate, din catifea, acoperă zidurile Basgiathului, transformând spaţiul funcţional într-un fel de sală de bal. Există chiar şi un cvartet de coarde care cântă în colţ.

— *Unde eşti?* îl întreb pe Xaden, dar nu primesc niciun răspuns.

Ne răspândim cum intrăm, însă Liam rămâne lângă mine, la fel de încordat precum coarda arbaletei mele.

— Spune-mi că porţi armura pe sub toate astea!

— Crezi că o să mă înjunghie cineva sub ochii mamei?

Fac semn spre balconul deschis de unde mama pare să-şi cerceteze domeniul, înconjurată de admiratori. Privirile ni se ciocnesc şi-i şopteşte ceva bărbatului de lângă ea, care dispare din vedere.

Şi eu mă bucur să te văd!

— Cred că dacă ar vrea cineva să te înjunghie, acum ar fi momentul, mai ales ştiind că prin uciderea ta cresc şansele de a pune capăt vieţii fiului lui Fen Riorson, spune el cu vocea încordată.

Atunci observ privirile ofiţerilor şi ale cadeţilor din jurul nostru. Nu se holbează la părul meu argintiu sau la numele de pe bandulieră. Nu, ochii lor se măresc la vederea încheieturii mâini lui Liam şi la vârtejurile evidente ale relicvei rebeliunii.

Îmi înlănţui braţul cu al lui şi înalţ bărbia.

— Îmi pare rău!

— N-ai absolut niciun motiv să-ţi pară rău, mă asigură Liam, bătându-mă liniştitor pe mână.

— Fireşte că am!

Oh, pe toţi zeii, toată lumea e adunată aici ca să sărbătorească finalul a ceea ce el şi ceilalţi numesc apostazie.

Sărbătoresc moartea mamei lui.

— Poţi pleca! Trebuie să pleci! Asta e...

Clatin din cap.

— Merg acolo unde mergi şi tu, spune el, strângându-mi mâna.

Mi se pune un nod în gât şi scrutez mulţimea, dar ştiu instinctiv că nu e aici. Nu sunt nici Garrick, nici Bodhi, nici Imogen şi, în mod clar, nici Xaden. Nu mă mir că a fost într-o dispoziţie atât de proastă astăzi.

— Nu e corect faţă de tine! zic, aruncându-i o privire furioasă ofiţerului de infanterie care are neobrăzarea să se uite oripilat la încheietura lui Liam.

— Mă îndoiesc că ţie îţi place să sărbătoreşti moartea fratelui tău.

Liam afişează o demnitate pe care nu mi-am imaginat-o niciodată.

— Brennan ar fi detestat toate astea, spun cu un gest spre mulţime. El prefera să ia parte la acţiune decât să sărbătorească rezultatul.

— Mda, sună ca...

Cuvintele îi mor pe buze şi îl strâng mai tare, observând cum mulţimea se separă în faţa noastră.

Regele Tauri păşeşte lângă mama, iar după direcţia zâmbetului larg, cu dinţii la vedere, îmi dau seama că vine-ncoace. Poartă o bandulieră violet peste vestă, prinsă la piept de o duzină de medalii pe care nu le-a câştigat niciodată, de pe o sută de câmpuri de luptă pe care nu a pus niciodată piciorul.

Toate medaliile mamei sunt câştigate şi-i împodobesc ca nişte bijuterii scânteietoare banduliera neagră, drapată peste uniforma de gală cu guler înalt şi mâneci lungi.

— Du-te! îi şoptesc lui Liam, afişând un zâmbet de dragul mamei, când generalul Melgren li se alătură.

Poate că Melgren e un strateg strălucit, dar nu-i nici pe

departe o prezenţă plăcută.

— Când se apropie cel mai mare pericol? Nu prea cred, spune el, îndreptându-se de spate.

O să-i smulg capul superb al lui Xaden pentru că l-a forţat pe Liam să treacă prin aşa ceva.

— Majestatea Voastră! murmur, lăsându-mi un picior în spate, aşa cum m-a învăţat Mira, şi fac o reverenţă cu capul plecat, observând că Liam s-a îndoit de mijloc.

— Mama ta mi-a povestit că te-ai legat nu de unul, ci de doi dragoni excepţionali, spune regele Tauri, zâmbind pe sub mustaţă.

— Da, e foarte încrezătoare în puterea ta, adaugă Melgren cu un surâs de gheaţă, în timp ce mă cercetează făţiş.

— N-aş fi atât de convinsă în acest moment, răspund politicos.

Am petrecut suficient timp prin preajma generalilor, politicienilor şi nobililor de sânge regal egocentrici ca să ştiu când trebuie să fiu umilă.

— Încă învăţ să mânuiesc.

— Nu fi atât de modestă, fiica mea! mă apostrofează mama. Din câte spun profesorii ei, au mai văzut doar de câteva ori un dar atât de puternic în ultimul deceniu, la Brennan şi la băiatul lui Riorson.

Băiatul ăla e un bărbat de douăzeci şi trei de ani, dar nu sunt atât de nechibzuită încât s-o corectez şi să pun pe spatele lui Xaden o ţintă şi mai mare.

— Iar darul tău? îl întreabă regele Tauri pe Liam.

— Vederea la distanţă, Majestatea Voastră! răspunde Liam.

Ochii lui Melgren se îngustează asupra relicvei de pe mâna lui Liam, apoi şi-i înalţă spre bandulieră.

— Mairi, adică fiul colonelului Mairi?

Îi trag braţul mai aproape de al meu şi-l strâng cu putere, în semn de susţinere tacită, însă mama remarcă gestul.

— Da, generale! Cu toate că în mare parte am fost crescut de ducele Lindell la Tirvainne.

Maxilarul i se încleştează, de altfel singurul semn care îi trădează disconfortul.

— Ah! exclamă regele Tauri. Ducele Lindell e un om bun, un om loial.

Aerul superior pe care-l afişează mă face să-mi doresc să-i smulg medaliile de pe piept.

— Trebuie să-i mulţumesc pentru tăria de caracter pe care mi-a dat-o, Majestate!

Liam îşi joacă bine rolul.

— Da, aşa să faci, îl aprobă Melgren, scrutând mulţimea. Acum spune-mi unde e băiatul lui Riorson? Odată pe an îmi place să-l verific şi să mă asigur că nu provoacă probleme.

— Nu o face, răspund, alegându-mă cu o privire ameninţătoare din partea mamei. De fapt, e liderul nostru de aripă. Mi-a salvat viaţa când eram pe front la Montserrat.

Obligându-mă să plec în loc să rămân şi să ajut, dar meritul e al lui prin faptul că m-a oprit să o încurc pe Mira, ceea ce ar fi putut duce la moartea ei, a mea şi a lui Tairn. Xaden a făcut mai mult decât să mă salveze. M-a crezut când i-am spus că Amber a fost cea care i-a condus pe cadeţii nelegaţi în camera mea. Mi-a oferit un arsenal întreg de pumnale, făcute special pentru mine. Mi-a născocit o şa ca să pot rămâne pe spatele lui Tairn prin forţe proprii. M-a protejat şi m-a învăţat să mă apăr, astfel încât să nu am pentru totdeauna nevoie de protecţie.

Iar când ceilalţi se grăbesc să se aşeze în faţa mea, Xaden e mereu lângă mine, având încredere că mă pot descurca de una singură.

Însă nu spun nimic din toate acestea. Ce rost are? Lui Xaden nu i-ar păsa ce cred oamenii ăştia despre el – aşa că nici mie nu-mi pasă. Dar continui să afişez un zâmbet supus, aparent uimită de puterea celor trei oameni dinaintea mea.

— Dragonii lor formează o pereche, spune mama pe un ton glacial. Aşa că a devenit destul de apropiată de el din necesitate.

Pe lângă dorinţă şi durerea din piept pe care mi-e groază s-o definesc, sigur, merge şi *necesitate*.

— Excelent! exclamă regele Tauri, radiind. E bine să avem un Sorrengail aproape de cauza noastră. Ne vei anunţa dacă, oh, ştiu şi eu, o să pornească un alt război? glumeşte el.

Melgren e capabil să vadă deznodământul unei astfel de absurdităţi, totuşi ne priveşte pe mine şi pe Liam cu o atenţie de-a dreptul deranjantă.

Trupul mi se încordează.

— Vă asigur că este loial.

— Atunci unde e? întreabă regele Tauri, cercetând mulţimea. Am cerut ca toţi să fie prezenţi. Toţi cei însemnaţi.

— L-am văzut puţin mai devreme.

Nu e chiar o minciună. Sumarul-Luptei *chiar* a avut loc mai devreme.

— Cred că aş verifica zonele mai retrase. Nu-i prea plac petrecerile.

— Oh, uite! Acolo e Dain Aetos! spune mama, făcând semn cu capul undeva în spatele umărului meu. Ar fi atât de fericit dacă l-aţi saluta, îi spune regelui.

— Firește!

Cei trei se întorc şi pleacă, lăsându-ne pe mine şi pe Liam într-o tăcere desăvârşită. Apoi ne răsucim spre ei şi îi urmărim cu privirea, ca nu cumva din întâmplare să stăm cu spatele spre rege. Mă simt de parcă am scăpat din ghearele unei morţi inevitabile sau din calea unui dezastru natural.

— O să-l omor pentru că te-a forţat să vii aici! mormăi furioasă, privindu-l pe Dain cum îl salută pe rege cu maniere impecabile.

— Nu Xaden m-a forţat să vin.

— Poftim?

Privirea mi se îndreaptă fulgerător spre el.

— Nu mi-ar cere aşa ceva niciodată. N-ar cere aşa ceva nimănui. I-am spus că te voi proteja şi asta fac, te protejez, spune el, aruncându-mi un zâmbet strâmb.

— Eşti un prieten bun, Liam Mairi! spun, punându-mi capul pe umărul lui.

— Mi-ai salvat viaţa, Violet. Măcar atât pot face, să zâmbesc şi să rezist la o nenorocită de petrecere.

— Nu sunt sigură că eu pot zâmbi şi rezista la aşa ceva.

Nu când lumea se uită aşa la încheietura lui, de parcă ar fi condus personal armata la graniţă.

Dain zâmbeşte când regele îi dă permisiunea să plece şi se uită peste umăr, prinzându-mi privirea, apoi vine spre noi.

E uşor să-mi amintesc la câte evenimente de genul ăsta am luat amândoi parte de-a lungul anilor. Atingerea lui e blândă când îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Arăţi superb în seara asta, Vi!

— Mulţumesc! Şi tu arăţi fabulos.

Mâna îi cade şi se răsuceşte spre Liam.

— Încă n-a încercat să fugă? Nu-i plac chestiile astea.

— Încă nu, dar seara e abia la început, replică Liam.

Probabil că Dain observă cutele adânci de pe chipul lui Liam, care-i trădează încordarea, pentru că zâmbetul îi dispare când se uită din nou la mine.

— Treptele sunt la doi metri în dreapta. Le distrag atenţia până când o ştergeţi de aici.

— Mulţumesc! Să plecăm de aici! îi spun lui Liam.

De-ndată ce ieşim de la petrecere şi intrăm înapoi în Cvadrantul Călăreţilor, alerg direct în curte şi mă ancorez, lăsând puterea să se rotească în jurul meu şi prin mine. Simt energia aurie a Andarnei, puterea arzătoare a lui Tairn, care mă leagă de Sgaeyl, şi, într-un final, umbra scânteietoare a lui Xaden.

Deschid ochii şi, după ce urmăresc fluxul şi refluxul celei din urmă, ştiu că e undeva în faţa mea.

— Liam, ştii că te ador, nu-i aşa?

— Păi, asta-i drăguţ...

— Pleacă!

O iau din loc şi traversez curtea interioară.

— Poftim? strigă el, prinzându-mă repede din urmă. Nu te pot lăsa singură aici!

— Fără supărare, dar pot arde locul ăsta cu un fulger dacă vreau. Şi trebuie să-l văd pe Xaden, aşa că du-te!

Îl bat uşor peste mână şi continui să mă îndrept cu paşi mari în direcţia senzaţiei, folosind-o pentru a mă ghida.

— Adică ţinta ta e de tot râsul, după cum spui chiar tu, dar cu restul sunt de acord! strigă el după mine, rămânând în spate.

Trec pe lângă zona în care ne adunăm în formaţie, fără să mă obosesc să aprind vreo lumină-magică, şi mă apropii de siluetele care stau în dreptul singurei deschizături din zidurile astea uitate de zei. Există un singur loc în care ar putea fi Xaden.

— Spuneţi-mi că nu e acolo! le spun lui Garrick şi Bodhi, abia distingându-le trăsăturile în lumina lunii.

— Aş putea să-ţi spun asta, dar aş minţi, remarcă Bodhi, masându-şi ceafa.

— Nu vrei să-l vezi! Nu în seara asta, Sorrengail! mă avertizează Garrick. Ai şi tu instinct de supravieţuire. După cum poţi observa, şi noi păstrăm distanţa şi suntem cei mai buni prieteni ai lui.

— Da, ei bine, eu sunt...

Deschid gura şi o închid de câteva ori, pentru că... să fiu a dracului dacă ştiu ce sunt pentru el! Însă dorul acesta care-mi ţine inima ostatică, nevoia asta de a fi lângă el când ştiu că suferă, chiar dacă asta înseamnă să mă arunc cu capul înainte în necunoscut... Nu mai pot nega ce reprezintă el pentru mine. Arunc din picioare pantofii de piele ai uniformei de gală, care

sunt un adevărat pericol. Iar vântul ăsta? Păi, o să vedem cum decurg lucrurile.

— Eu sunt... a lui.

Pentru prima dată de anul trecut, păşesc pe Parapet.

Cât despre cei o sută şapte nevinovaţi, copiii ofiţerilor executaţi, poartă acum ceea ce va fi cunoscut drept relicva rebeliunii, transferată de dragonul care a dus la îndeplinire judecata regelui. Iar din mărinimia arătată de regele nostru, toţi au fost înrolaţi în prestigiosul Cvadrant al Călăreţilor de la Basgiath, ca să-şi dovedească loialitatea faţă de regat prin efectuarea serviciului sau prin moartea lor.

— ANEXA 4.2, TRATATUL DE LA ARETIA

CAPITOLUL 32

Să traversezi Parapetul în Ziua Recrutării reprezintă un risc notabil. Să traversezi Parapetul într-o uniformă de gală, desculţă, pe întuneric? Ei bine, asta-i nebunie curată!

Primii trei metri, cât încă sunt la adăpostul zidurilor, sunt uşor de parcurs, dar când ajung la margine şi vântul îmi umflă fusta ca pe pânza unei corăbii, încep să mă îndoiesc de planul meu. Va fi greu să ajung la Xaden dacă o să mă prăbuşesc în gol.

Însă îl zăresc stând cam la o treime din lungimea podului îngust de piatră, uitându-se lung la lună, de parcă s-ar adăuga poverii pe care-o poartă, şi mi se rupe inima. I-au fost întipărite pe spate vieţile a o sută şapte însemnaţi, pentru care şi-a asumat responsabilitatea. Dar pentru el cine îşi asumă responsabilitatea, de el cine are grijă?

Dincolo de râpă, toată lumea sărbătoreşte moartea tatălui său, iar el e aici, ţinând doliu de unul singur. Când a murit Brennan, i-am avut alături pe Mira şi pe tata, dar el n-are pe nimeni.

Nu mă cunoşti cu adevărat. Nu aşa cum sunt în adâncul sufletului. Nu acestea au fost cuvintele pe care mi le-a spus când i-am mărturisit că o să sfârşesc îndrăgostindu-mă de el? De parcă dacă l-aş cunoaşte mai bine, l-aş dori cumva mai puţin.

Însă tot ce descopăr mă face doar să mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult şi mai repede de el.

Oh, pe toţi zeii! Cunosc sentimentul ăsta. Negarea nu-l face mai puţin adevărat. Sentimentele mele sunt aşa cum sunt. N-am mai fugit de vreo confruntare de când am traversat anul trecut Parapetul şi nu am de gând să încep acum.

Ultima dată când am stat aici am fost îngrozită, însă acum nu distanţa până la pământ îmi accelerează pulsul. Sunt mai multe căi prin care pot cădea. La naiba! Durerea asta din piept străluceşte mai puternic decât magia ce-mi curge prin vene.

Sunt îndrăgostită de Xaden.

Nu contează că va pleca în curând sau că probabil nu simte acelaşi lucru pentru mine. Nici măcar nu contează că m-a avertizat să nu mă îndrăgostesc de el. Nu m-a adus până aici pasiunea de moment, nici atracţia dintre trupurile noastre, nici măcar legătura dintre dragonii noştri. Ci inima mea nesăbuită.

M-am ţinut departe de patul lui – de braţele lui – pentru că e de neclintit şi n-am vrut să mă îndrăgostesc de el. Dar oricum s-a întâmplat, aşa că ce rost mai are să mă înfrânez? N-ar trebui să mă agăţ de fiecare moment pe care îl mai are de petrecut aici?

Fac primul pas pe podul îngust de piatră şi-mi întind mâinile în lături pentru echilibru. E la fel ca mersul pe spinarea lui Tairn, ceea ce am făcut de sute de ori.

Exceptând faptul că sunt îmbrăcată într-o rochie.

Iar Tairn n-o să mă prindă dacă mă prăbuşesc.

O să fie atât de nervos când o să audă c-am făcut asta...

— *Sunt deja!*

Xaden îşi întoarce brusc capul în direcţia mea.

— Violenţă?

Mai fac un pas şi încă unul, ţinându-mi postura dreaptă cu ajutorul memoriei musculare, pe care nu o aveam anul trecut, şi încep să traversez.

Xaden îşi trage picioarele în sus şi sare pe Parapet.

— Întoarce-te acum! strigă el.

— Vino cu mine! strig peste şuieratul vântului, încordându-mă când o rafală îmi biciuieşte picioarele cu fusta. Ar fi trebuit să-mi fi luat pantaloni, mormăi, dar continui să merg.

Deja vine spre mine, iar paşii îi sunt la fel de lungi şi plini de încredere de parcă ar umbla pe pământ solid, micşorând distanţa dintre noi în timp ce înaintez încet, până ne întâlnim.

— Ce naiba cauţi aici? mă întreabă Xaden, cuprinzându-mi talia cu mâinile.

Poartă uniforma de piele a călăreţilor, nu uniforma de gală, şi niciodată n-a arătat mai bine.

Ce naiba caut aici? Risc totul ca să ajung la el. Şi dacă mă respinge... Nu! Frica nu-şi are locul pe Parapet.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ochii i se măresc.

— Ai fi putut să cazi şi să mori!

— Aş putea spune acelaşi lucru.

Zâmbesc şovăitor. O scânteie sălbatică îi aprinde ochii, de parcă a trecut de punctul în care îşi mai poate menţine masca elegantă şi indiferentă pe care o afişează când e în public.

Nu mă sperie. Oricum îmi place mai mult de el când e sincer cu mine.

— Şi ţi-a trecut prin minte că, dacă te prăbuşeşti şi mori, pot muri şi eu?

Se apleacă înainte, iar pulsul mi se accelerează.

— Din nou, spun pe un ton blând, punându-mi mâinile pe pieptul lui ferm, chiar deasupra inimii care bate. Aş putea spune acelaşi lucru.

Chiar dacă moartea lui Xaden n-ar ucide-o pe Sgaeyl, nu sunt sigură că eu aş supravieţui.

Umbrele se ridică, mai întunecate decât noaptea care ne înconjoară.

— Ai uitat că pot mânui umbrele, Violenţă? Sunt la fel de în siguranţă aici cum sunt şi în curtea interioară. Ai de gând să mânuieşti fulgerul ca să-ţi opreşti căderea?

Fie! Asta-i o observaţie bună.

— Probabil că... nu m-am gândit la partea asta atât de bine ca tine, recunosc.

Am vrut să fiu aproape de el, aşa că sunt aproape, naiba să-l ia de Parapet!

— Chiar o să mi se tragă sfârşitul de la tine, spune Xaden, iar degetele i se strâng pe talia mea. Du-te înapoi!

Nu mă respinge, asta e clar din felul în care mă priveşte. Ne-am confruntat emoţional în ultima lună, ba chiar de mai mult timp de atât, aşa că unul dintre noi trebuie să-şi expună jugulara. Iar acum am suficientă încredere în el încât să ştiu că nu mă va ucide.

— Doar dacă vii şi tu. Vreau să fiu oriunde eşti şi tu.

Şi vorbesc serios. Oricine altcineva... orice altceva de pe lumea asta poate să dispară, nu-mi pasă, atât timp cât sunt cu el.

— Violenţă!

— Ştiu de ce ai spus că nu vezi niciun viitor pentru noi.

Inima îmi goneşte de parcă ar încerca să-şi ia zborul în timp ce rostesc cuvintele.

— Ştii?

Fireşte, n-are de gând să simplifice lucrurile. Nu sunt sigură că bărbatul ăsta ştie ce înseamnă a *simplifica*.

— Mă vrei, spun, privindu-l în ochi. Şi, nu, nu mă refer doar în pat. Mă vrei, Xaden Riorson. S-ar putea să n-o spui, dar faci ceva mai bun de atât, îmi *arăţi*. Îmi arăţi de fiecare dată când ai încredere în mine, de fiecare dată când ochii tăi zăbovesc asupra mea. Mi-o arăţi cu fiecare antrenament de lupte pentru care nu ai timp, cu fiecare lecţie de zbor care te îndepărtează de la propriile studii. Îmi arăţi de fiecare dată când nu vrei să mă atingi, pentru că te temi că nu-mi doresc asta cu

adevărat, şi mi-o arăţi din nou când, înainte de o întâlnire a conducerii, îmi culegi violete, ca să nu mă simt singură când mă trezesc. Mi-o arăţi într-un milion de alte feluri. Te rog, nu nega!

Un muşchi îi zvâcneşte în maxilar, dar nu neagă.

— Crezi că nu avem un viitor împreună pentru că te temi că n-o să-mi placă de cel care se ascunde în spatele zidurilor pe care le ridici. Şi mie mi-e teamă. Recunosc. Tu o să absolvi, eu nu. Vei pleca în câteva săptămâni şi probabil că trebuie să ne pregătim pentru nişte inimi frânte. Însă, dacă lăsăm frica să spulbere ceea ce e între noi, atunci nu meritărm nimic.

Ridic o mână şi i-o aşez pe ceafă.

— Ţi-am spus că sunt singura care decide când sunt gata să-mi risc inima şi o fac acum.

Felul în care mă priveşte, cu un amestec de speranţă şi teamă, îmi trezeşte la viaţă fiecare celulă din trup.

— Nu vrei s-o faci! zice el, clătinând din cap.

Şi uite cum stoarce din nou viaţa din mine.

— Vorbesc serios!

— Dacă e vorba de chestia cu Imogen...

— Nu e!

Îmi smucesc capul, iar vântul îmi desprinde şuviţele pe care Quinn a petrecut atât de mult timp aranjându-le.

— Ştiu că nu e nimeni altcineva. Dacă aş fi crezut că te joci cu mine, n-aş fi mers pe Parapet în toiul nopţii.

Se încruntă şi mă trage mai aproape de căldura emanată de corpul lui.

— Atunci ce te-a făcut să spui asta? Trebuie să recunosc că m-a deranjat. Nu ţi-am dat niciodată motive să bănuieşti că mi-aş petrece timpul în patul altcuiva.

Ceea ce înseamnă că şi-l petrece doar în al meu.

— Propriile nesiguranţe şi felul în care te-a privit când ai luptat cu Garrick în sala de antrenament. S-ar putea să nu simţi nimic pentru Imogen, dar ea cu siguranţă simte ceva pentru tine.

Cunosc privirea. E aceeaşi pe care o am şi eu când mă uit la tine.

Ruşinea îmi încălzeşte obrajii. Aş putea schimba subiectul, dar nu va fi de niciun folos relaţiei noastre – dacă asta este o relaţie – să-mi ascund sentimentele, oricât de slabă şi iraţională m-ar face să par.

— Eşti geloasă, spune Xaden, care îşi reţine cu greu un zâmbet.

— Poate, recunosc, însă răspunsul e doar pe jumătate adevărat. Bine. Da. E curajoasă, puternică şi are aceeaşi duritate nemiloasă pe care o ai şi tu. Mereu am crezut că e o alegere mult mai bună pentru tine.

— Cunosc bine sentimentul. Şi tu eşti curajoasă, puternică şi ai o duritate nemiloasă. Ca să nu mai menţionez faptul că eşti cea mai inteligentă persoană pe care am întâlnit-o. Mintea aia a ta e a naibii de sexy. Eu şi Imogen suntem doar prieteni. Credemă, nu se uita la mine şi, chiar dacă ar fi aşa...

Face o pauză şi-mi strecoară o mână pe ceafă, ancorându-ne împotriva rafalelor de vânt.

— ... zeii să-mi ajute, eu am ochi doar pentru tine.

Speranţa are un efect mai puternic decât orice băutură servesc ei la petrecere.

— Nu se uita la tine?

— Nu. Gândeşte-te la ce tocmai ai spus şi scoate-mă din ecuaţie.

Îşi înalţă sprâncenele, aşteptând să trag concluzia corectă.

— Dar pe rogojină... încep şi fac ochii mari. Îi place de Garrick!

— Te prinzi repede.

— Da. Încetezi să mă mai respingi?

Se dă înapoi, ca să mă poată privi în lumina lunii, apoi ochii îi alunecă spre umerii mei.

— Încetezi să te mai pui în pericol doar ca să-ţi spui

punctul de vedere?

— Probabil că nu.

Oftează.

— Pentru mine exişti doar tu, Violentă. Asta aveai nevoie să auzi?

Încuviinţez din cap.

— Chiar şi când nu sunt cu tine, exişti doar tu. Data viitoare, întreabă-mă! N-ai avut niciodată probleme în a fi sinceră cu mine.

Vântul suflă în jurul nostru, dar el e la fel de imobil precum Parapetul însuşi.

— Dacă-mi amintesc bine, ai aruncat cu pumnale spre capul meu. Prefer asta decât să te văd încurcată în propriile gânduri. Dacă o să facem asta, trebuie să avem încredere unul în celălalt.

— Şi tu vrei să faci asta? întreb şi-mi ţin răsuflarea.

Oftează prelung şi profund, apoi recunoaşte:

— Da.

Mâinile îi alunecă în sus, mângâindu-mi obrajii cu degetele mari.

— Nu pot să-ţi fac nicio promisiune, dar m-am săturat să mă împotrivesc.

— Da.

Niciodată un singur cuvânt n-a însemnat atât de mult pentru mine. Apoi clipesc şi-mi amintesc comentariul pe care l-a făcut despre gelozie.

— Ce vrei să spui prin faptul că ştii cum e să fii gelos?

Mâinile i se încordează pe talia mea şi-şi fereşte privirea.

— Oh, nu, dacă trebuie să am încredere în tine şi să-ţi spun ceea ce gândesc, mă aştept la acelaşi lucru din partea ta!

N-o să fiu singura vulnerabilă de pe acest pod. Xaden *mârâie,* mutându-şi privirea asupra mea.

— L-am văzut pe Aetos sărutându-te după Treierat şi

aproape că mi-am pierdut capul.

Dacă nu l-aş fi iubit deja, asta m-ar fi putut împinge dincolo de limită.

— Pe atunci mă doreai?

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, Violenţă, recunoaşte el. Şi dacă am fost grosolan cu tine astăzi... păi, a fost doar o zi de rahat.

— Înţeleg. Şi ştii că Dain şi cu mine suntem doar prieteni, nu-i aşa?

— Ştiu că asta simţi acum, dar atunci nu eram sigur, spune Xaden, trecându-şi degetul mare peste curbura buzelor mele. Acum mişcă-ţi fundul înapoi pe pământ solid!

Vrea să rămână aici şi să se înece în suferinţă.

— Vino cu mine!

Îmi înfăşor degetele în jurul uniformei de zbor din piele, gata să-l trag pe toată distanţa dacă trebuie.

Xaden clatină din cap şi-şi fereşte ochi.

— Nu sunt în stare să am grijă de cineva în noaptea asta. Şi, da, ştiu că e de prost-gust să spun asta când e ziua morţii lui Brennan...

— Ştiu, îl întrerup şi-mi las mâinile să alunece pe braţele lui. Vino cu mine, Xaden!

— Vi...

Umerii i se pleoştesc, iar tristeţea care se risipeşte în aerul dintre noi îmi pune un nod în gât.

— Ai încredere în mine! îl îndemn şi mă desprind din braţele lui, apucându-l de mână. Haide!

Un moment de tăcere apăsătoare se scurge între noi înainte să încuviinţeze o dată din cap şi să înainteze, susţinându-mă în timp ce mă răsucesc.

— Mă descurc mult mai bine decât anul trecut, în iulie.

— Chiar observ.

Se ţine aproape, cu o mână pe talia mea, cât parcurg ultimii

metri din Parapet.

— Într-o blestemată de rochie!

— De fapt, e o fustă, spun peste umăr, parcurgând ultimii centimetri.

— Privirea înainte! mormăie Xaden şi numai frica din vocea lui mă reţine de la a face ceva necugetat, cum ar fi să ţopăi peste ultimii centimetri.

În clipa în care ajungem în siguranţa zidurilor, mă lipeşte cu spatele de pieptul lui.

— Să nu-ţi mai pui viaţa în pericol pentru ceva atât de banal cum ar fi să vorbeşti cu mine! îmi spune Xaden cu voce joasă, guturală, trimiţându-mi un fior pe şira spinării.

— Anul viitor o să fie şi mai amuzant, îi arunc şi merg înainte, împletindu-mi degetele cu ale lui în timp ce mă urmează.

— Liam va fi aici anul viitor, ca să se asigure că nu faci vreo tâmpenie.

— O să-i adori scrisorile, îi promit, sărind peste ultima porţiune a Parapetului direct în curtea interioară. Ha!

Îmi pun pantofii, uitându-mă în curtea interioară goală.

— Garrick şi Bodhi erau chiar aici.

— Probabil ştiu că o să-i omor pentru că te-au lăsat să treci. O rochie, Sorrengail? Serios?

Îi prind mâna într-a mea şi traversăm curtea.

— Unde mergem?

Sună la fel ca nesimţitul pe care l-am întâlnit în prima zi.

— Mă duci în camera ta, îi spun peste umăr când ne apropiem de dormitoare.

— Ce anume fac?

Deschid uşa, recunoscătoare pentru luminile-magice care mă ajută să-i disting trăsăturile, cu tot cu rânjet.

— Mă duci în camera ta.

Cotesc la stânga şi ajungem pe holul de la camera mea,

apoi urcăm scara lată în spirală.

— O să ne vadă cineva, zice Xaden. Nu pentru reputaţia mea îmi fac griji, Sorrengail. Eşti în primul an, iar eu sunt lider de aripă...

— Mai mult ca sigur toată lumea ştie deja – am dat foc la jumătate de pădure în acea noapte, îi reamintesc, trecând pe lângă coridorul celor din anul doi Ştii că, atunci când am urcat prima dată scările astea cu Dain, am fost îngrozită că nu există balustradă?

— Ştii că nu suport să-i aud numele rostit de buzele tale în timp ce te îndrepţi spre camera *mea?*

Urcă treptele în spatele meu, iar umbrele se scurg de pe pereţi de parcă i-ar simţi starea de spirit şi n-ar vrea să aibă de-a face cu el. Însă umbrele lui nu mă sperie. Nimic nu mă mai sperie la acest bărbat, cu excepţia magnitudinii sentimentelor mele pentru el.

— Treaba e, şi acum uită-te la mine... îi spun zâmbind când ajungem la etajul celor din anul trei şi împing uşa boltită a coridorului. Orice, în afară de a dansa într-o rochie pe Parapet!

— Probabil că nu e un moment bun să-mi aminteşti.

Mă urmează pe hol. Arată la fel ca etajul pentru anul doi, însă cu mai puţine uşi şi cu un acoperiş boltit, înalt.

— Care e a ta?

— Ar trebui să te las să ghiceşti, spune Xaden, dar îmi ţine degetele împletite cu ale lui şi mă conduce spre capătul coridorului lung şi masiv.

Firește, e ultima din capăt.

— A Patra Aripă! pufnesc. Întotdeauna trebuie să meargă cel mai departe.

Îşi înlătură propriile vrăji de protecţie, deschide uşa şi stă în spate, aşteptând să intru eu prima.

— Va trebui să-ţi arunc vrăji de protecţie peste noua uşă, înainte să plec, sau să te învăţ cum s-o faci în următoarele zece

zile.

Nu mă gândesc la momentul tot mai apropiat al plecării când intru prima dată în camera lui E de două ori mai mare decât a mea – la fel şi patul. Să prinzi anul trei în viaţă vine cu avantaje serioase. Sau poate că dimensiunea camerei îi reflectă rangul, cine ştie.

E impecabil de curată, cu un fotoliu aşezat lângă pat, un covor gri-închis, un dulap mare din lemn, un birou ordonat şi un raft cu cărţi care-mi trezeşte imediat invidia. Spaţiul de lângă uşă e ocupat de o sabie şi de atât de multe pumnale, încât n-aş putea să le număr, iar vizavi de birou e aşezată o ţintă identică cu cea pe care o aveam în camera mea. În colţ e o masă cu scaune, iar fereastra lui dă spre Basgiath şi e încadrată de draperii groase, negre, cu emblema celei de-A Patra Aripi brodată în partea de sus.

— Uneori ţinem şedinţele conducerii pentru divizii aici, spune Xaden din prag.

Mă răsucesc şi-l găsesc uitându-se curios la mine, de parcă ar aştepta să-i critic spaţiul. Trec de locul unde atârnă sabia şi-mi întind mâna spre mânerele pumnalelor.

— Câte confruntări ai câştigat?

— Întrebarea mai bună e câte am pierdut, spune el, închizând uşa în spatele lui.

— Iată orgoliul pe care-l ştiu şi-l iubesc atât de mult! spun şi mă îndrept spre pat, care e la fel ca al meu, acoperit de cuverturi negre.

— Ţi-am spus cât de frumoasă eşti în seara asta? zice Xaden cu voce joasă. Dacă nu, sunt un prost, pentru că eşti magnific de frumoasă!

Căldura mi se ridică din piept şi zâmbesc.

— Mulţumesc! Acum aşază-te! zic şi bat cu palma marginea patului.

— Poftim?

— Aşază-te! îi ordon.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— N-am spus niciodată că trebuie.

Nu e nevoie să întreb la ce se referă, dar n-am să las ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani să intervină între noi, nici măcar pentru o singură noapte.

Spre mirarea mea, face ce i-am cerut şi se aşază pe marginea patului, cu picioarele întinse înainte şi sprijinindu-se pe spate în podul palmelor.

— Şi acum ce?

Mă aşez între coapsele lui şi-mi trec mâinile prin părul des. Închide ochii şi se lasă în voia atingerii şi, jur, îmi simt inima deschizându-se larg.

— Acum am grijă de tine!

Ochii i se deschid larg şi, pe toţi zeii, sunt superbi! Am memorat fiecare sclipire aurie din profunzimile de onix, ceea ce e un lucru bun, pentru că nu ştiu unde va fi trimis după absolvire. Să-l revăd la câteva zile nu e acelaşi lucru cu să-l ating când poftesc.

Abandonându-i părul, îngenunchez înaintea lui.

— Violet...

— Doar îţi scot cizmele, spun şi un zâmbet poznaş îmi joacă pe buze când le desfac una după cealaltă, apoi i le scot şi mă ridic să le aşez lângă şifonier.

— Poţi să le laşi pur şi simplu acolo, îmi zice Xaden.

Le las pe podea lângă dulap şi mă întorc.

— Nu aveam de gând să-ţi cotrobăi prin haine şi, oricum, le-am văzut deja pe toate.

Privirea i se fixează pe fusta mea, înflăcărându-se de fiecare dată când mi se dezveleşte o porţiune a coapsei.

— Ai purtat-o toată noaptea?

— Asta primeşti dacă mergi în spatele meu, îl tachinez şi mă aşez din nou între coapsele lui.

— Nici măcar nu te pot contrazice legat de priveliştea din spate.

Îşi înclină bărbia ca să mă privească.

— Taci şi lasă-mă să-ţi scot asta! spun şi-i deschei nasturii aşezaţi în diagonală peste piept, iar el dă din umeri şi se eliberează de costumul de piele. Ai zburat în noaptea asta?

— De obicei ajută, zic şi mă întind să arunc costumul pe fotoliu. Ziua asta e mereu...

— Îmi pare rău, spun şi-l privesc în ochi ca să ştie că vorbesc serios, apoi revin la cămaşă.

— Şi mie îmi pare rău.

Îşi ridică braţele ca să-i pot scoate cămaşa, apoi o aşez pe fotoliu alături de jacheta pentru zbor.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău.

Îmi aţintesc ochii într-ai lui, trasându-i cu degetele trăsăturile colţuroase ale chipului, apoi îi ating cicatricea care îi secţionează sprânceana.

— Confruntare?

— Sgaeyl, spune Xaden, ridicând din umeri. Treierat.

— Mulţi dragoni le lasă călăreţilor cicatrici, însă Tairn şi Andarna nu m-au rănit niciodată, spun pe jumătate absentă, mâinile alunecându-mi pe gâtul lui.

— Sau poate au ştiut că porţi deja o cicatrice, adaugă el şi-şi trece mâna peste urma argintie pe care mi-a lăsat-o sabia lui Tynan pe braţ. Am vrut să-i ucid. În schimb, a trebuit să stau şi să privesc cum vin după tine, trei contra unu. Am fost la un pas să-mi pierd controlul şi să intervin, când a aterizat Tairn.

— Au fost doi contra unu imediat ce Jack a fugit, îi reamintesc. Şi n-ai fi putut interveni. E împotriva regulilor, îţi aminteşti?

Dar a făcut acel pas. Un singur pas, care mi-a spus că ar fi intervenit.

Colţul gurii i se ridică într-unul dintre cele mai sexy

zâmbete pe care le-am văzut.

— La sfârşitul zilei te-ai întors cu doi dragoni.

Expresia i se schimbă.

— Peste două săptămâni nu voi mai fi aici nici măcar să te văd la confruntări, cu atât mai puţin să fac ceva în privinţa asta.

— Voi fi bine! îi promit. Pe adversarii pe care nu îi pot bate, îi otrăvesc.

Xaden nu râde.

— Hai să te pregătim pentru culcare! spun şi mă aplec să-i sărut cicatricea de pe sprânceană. Când o să te trezeşti, va fi deja mâine.

— Nu te merit.

Mâinile i se strâng pe şoldurile mele şi mă trage mai aproape.

— Dar o să fac tot posibilul să te păstrez.

— Bine, spun şi mă aplec, atingându-i buzele cu ale mele. Pentru că eu cred că sunt îndrăgostită de tine.

Inima îmi bate haotic, iar panica îmi strânge cutia toracică într-o gheară. N-ar fi trebuit să rostesc cuvintele.

Ochii i se măresc.

— Crezi? Sau ştii?

Fii curajoasă!

Chiar dacă nu simte acelaşi lucru, măcar i-am mărturisit adevărul.

— Ştiu. Sunt atât de îndrăgostită de tine, încât nu-mi pot imagina cum va arăta viaţa mea fără tine. Şi probabil că n-ar fi trebuit s-o spun, însă, dacă facem asta, atunci trebuie să începem să fim complet sinceri.

Gura lui o revendică pătimaş pe a mea şi mă trage complet în poala lui, aşa că-l încalec. Mă sărută atât de profund, încât mă pierd în senzaţie, în el. Cuvintele nu-şi mai au rostul când îmi desface banduliera, îmi scoate bluza şi-mi descheie fusta, totul fără să-şi dezlipească gura de a mea.

— Ridică-te! îmi spune el, cu buzele lipite de ale mele.

— Xaden.

Inima-mi bubuie în piept.

— Am *nevoie* de tine, Violet! Acum! Şi eu nu am nevoie de *nimeni*, aşa că nu prea ştiu cum să gestionez sentimentul ăsta, dar fac tot ce pot. Şi, dacă nu vrei în noaptea asta, e în regulă, însă va trebui să ieşi imediat pe uşa aia, fiindcă, dacă n-o faci, în următoarele două minute o să fii goală, întinsă pe spate.

Intensitatea privirii şi vehemenţa cuvintelor ar trebui să mă bage în sperieţi, dar n-o fac. Ştiu că nu m-ar răni, chiar şi dacă şi-ar pierde ultima fărâmă de control.

Cel puţin nu cu trupul.

— Pleacă sau rămâi, dar oricum am nevoie să te ridici! mă roagă el.

— Cred că două minute îţi supraestimează abilităţile de a desface un corset, spun şi mă uit în jos spre armură.

Zâmbeşte şi mă ridică din poală. Tălpile mi se lovesc de podea.

— O să te cronometrez!

— Asta-i...

— Unu, doi, spun şi ridic câte un deget. Trei!

Sare în picioare, iar gura lui o acoperă pe a mea, oprindu-mă din numărat. Sunt prea distrasă de mişcările limbii lui, de senzaţia muşchilor sub degetele mele, ca să-mi mai pese unde-mi ajung hainele.

Un curent de aer îmi mângâie picioarele când fusta-mi aterizează pe podea, şi-l ajut, scoţându-mi pantofii în timp ce-i sug limba.

Geme, iar mâinile îi zboară pe spatele meu, dezlegând şireturile într-un timp record, apoi corsetul cade pe podea şi rămân în lenjerie, pentru că mai mult nu încăpea pe sub uniforma de gală.

Pumnalele amândurora cad pe podea când îmi desface

tecile de pe coapse, procedând la fel cu ale lui. Urmează un zdrăngănit răsunător de metale până când amândoi rămânem dezbrăcaţi, apoi mă sărută până rămân fără aer.

Îşi înfige mâinile în părul meu şi agrafele zboară în toate părţile, în timp ce cascada argintie îmi cade, despletită, pe spate. Xaden se trage înapoi doar cât să-şi poată plimba privirea vorace pe corpul meu.

— A dracului de frumoasă!

— Cred că ai depăşit puţin cele două minute, încep, dar mă apucă de partea din spate a coapselor şi mă ridică, măturându-mi picioarele de sub mine.

Mă lovesc cu spatele de salteaua patului cu o bufnitură surdă şi, sincer, ar fi trebuit să prevăd mişcarea, având în vedere că şi-a petrecut mare parte din an trântindu-mă pe spate la antrenamente.

— Încă numeri? mă întreabă Xaden, îngenunchind la marginea patului şi trăgându-mă spre el pe cuvertura moale.

— Ai nevoie de mine să ţin scorul? îl tachinez când fundul îmi atinge marginea patului.

— N-ai decât!

Zâmbeşte, iar înainte să mai pot scoate vreun cuvânt, gura lui e între coapsele mele.

Inspir adânc şi-mi arunc capul pe spate, ameţită de plăcerea intensă oferită de limba lui, lingând şi rotindu-se în jurul clitorisului.

— Oh, zei!

— Pe care dintre ei îl invoci? mă întreabă Xaden, cu gura lipită de mine. Pentru că suntem doar noi în camera asta, Vi, şi nu-mi place să împart cu nimeni.

— Pe tine!

Îmi strecor degetele în părul lui.

— Pe tine te invoc!

— Apreciez ridicarea la rang de divinitate, însă numele

meu e suficient.

Mă linge de la intrare până la clitoris, ajungând într-un final în jurul acelui punct sensibil care mă face să gem.

— La dracu', ai gust bun!

Îmi saltă coapsele pe umerii lui şi se poziţionează între ele de parcă n-ar vrea să fie în altă parte în această noapte.

Apoi mă devorează complet cu limba şi cu dinţii.

Plăcerea fierbinte şi intensă mi se încolăceşte în stomac şi mă pierd în senzaţie, şoldurile mele înălţându-se şi coborând în timp ce urmez culmea pe care mă împinge cu fiecare mişcare pricepută a limbii.

Coapsele îmi tremură când stabileşte un ritm în jurul clitorisului şi vâră două degete în mine, apoi încremenesc când îşi potriveşte mişcările limbii cu cele ale degetelor. Înnebunită. Sunt complet *înnebunită.*

Puterea năvăleşte în mine ca un potop şi se amestecă cu plăcerea până când devin una şi aceeaşi, iar când mă trece peste marginea uitării, numele lui e cel pe care-l strig, eliberând energia care iese din mine cu fiecare val al orgasmului.

Tunetul bubuie, zguduind geamul ferestrei lui Xaden.

— Primul, spune el, croindu-şi drum cu sărutări în sus pe corpul meu moale. Cu toate că am impresia că trebuie să lucrăm la spectacolul de artificii sau lumea va şti tot timpul ce facem.

— Gura ta e...

Clatin din cap, iar mâinile îi alunecă sub mine, mutându-ne spre centrul patului.

— Nu am cuvinte s-o descriu.

— Delicioasă, şopteşte el, buzele lui răvăşindu-mi adâncitura stomacului. Eşti absolut delicioasă. N-ar fi trebuit să aştept atât de mult ca să te gust.

Gâfâi când îmi acoperă vârful sânului cu gura, limba lui lingând şi rotindu-se în jurul sfârcului, apoi reuşeşte să aprindă un alt foc în interiorul meu peste tăciunele primului care s-a

stins.

Când ajunge la gât, sunt o flacără care se zvârcoleşte sub el, atingând fiecare parte la care pot ajunge, trecându-mi mâinile în jos pe braţele lui, pe spate, pe piept. Pe toţi zeii, omul ăsta e incredibil, fiecare parte a lui, clădită prin lupte şi mânuirea sabiei, e cioplită pentru bătălie.

Gurile noastre se întâlnesc într-un sărut profund şi ne pot gusta pe amândoi în el, în timp ce-mi despart genunchii şi îi fixez şoldurile acolo unde trebuie să fie – între coapsele mele.

— Violet! geme Xaden, şi-i pot simţi vârful penisului în mine.

— Nu primesc acelaşi timp să mă joc? îl tachinez şi-mi arcuiesc şoldurile ca să alunece înăuntru, tăindu-mi răsuflarea cu mişcarea.

Îmi muşcă buza de jos.

— Poţi să te joci cât vrei mai târziu, dacă te pot avea chiar acum!

Mda, e un plan care-mi convine.

— Mă ai deja!

Privirile ni se înlănţuie în timp ce rămâne nemişcat deasupra mea, susţinându-şi greutatea ca să nu mă strivească.

— Iar tu ai tot ce am de oferit.

E destul... pentru moment. Încuviinţez din cap şi-mi arcuiesc din nou şoldurile.

Cu ochii aţintiţi într-ai mei, mă pătrunde dintr-o singură rotire a şoldurilor, consumând fiecare centimetru, apoi din nou, până când îl simt complet înăuntrul meu.

Presiunea, întinderea şi potrivirea sunt dincolo de cuvinte.

— E al naibii de bine! spun şi-mi rotesc şoldurile pentru că nu mă pot abţine.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, replică Xaden şi zâmbeşte, folosindu-mi cuvintele de mai devreme împotriva mea.

Tare, adânc şi lent, stabileşte un ritm care mă face să mă arcuiesc cu fiecare împingere în timp ce ne unim din nou, din nou şi din nou.

Ne împinge în sus pe pat şi mă prind cu mâinile de tăblie, ca să am un punct de sprijin în timp ce-i răspund la fiecare unduire a şoldurilor. Zei, fiecare e mai bună decât anterioara! Când îl îndemn să se mişte mai repede, îmi oferă un zâmbet malefic şi continuă în acelaşi ritm ameţitor, care-mi face inima să palpite.

— Vreau să dureze! Am nevoie să dureze!

— Dar sunt...

Focul care se încolăceşte în mine e gata să izbucnească, atât de aproape că pot simţi cât de dulce va fi.

— Ştiu!

Se împinge înainte din nou şi scâncesc la cât de al naibii de bine se simte.

— Doar rămâi cu mine!

Îşi ajustează poziţia în aşa fel încât să-mi lovească clitorisul cu fiecare împingere şi-mi presează genunchii înainte, penetrându-mă şi mai adânc.

Nu o să supravieţuiesc. O să mor chiar aici, în acest pat.

— Atunci o să mor cu tine! îmi promite el, sărutându-mă.

Sunt atât de pierdută, încât nu mi-am dat seama că am rostit cuvintele cu voce tare, apoi îmi amintesc că nu trebuie.

— Mai mult! Vreau mai mult!

Puterea îmi vibrează sub piele, iar picioarele mi se încordează.

— Eşti aproape acolo. Futu-i, cum te simt în jurul meu! E atât de bine! Niciodată n-o să mă satur de asta, n-o să mă satur de tine!

— Te iubesc!

Cuvintele sunt incredibil de eliberatoare, chiar dacă el nu le spune înapoi.

Ochii îi fulgeră, controlul dispare şi se năpusteşte în mine în timp ce forţa încolăcită înăuntrul meu explodează odată cu puterile care se răspândesc prin cameră, trosnind ca sticla spartă. Xaden se lasă pe o parte, trăgându-mă după el cât se îndreaptă spre propria eliberare, iar ultimul val al orgasmului mă lasă tremurând peste trupul lui.

Trec câteva minute înainte să ne recăpătăm răsuflarea, iar briza răcoroasă îmi mângâie coapsele împletite cu ale lui.

— Eşti în regulă? mă întreabă el, dându-mi părul de pe faţă.

— Mă simt grozav! Tu eşti grozav! A fost...

— Grozav? completează Xaden.

— Exact!

— Am vrut să zic „exploziv”, dar „grozav” spune tot.

Degetele i se încurcă în părul meu.

— Îţi ador părul. Dacă vei vrea vreodată să mă faci să cad în genunchi în faţa ta sau să câştigi vreo ceartă, doar desfă-l. O să înţeleg ideea.

Zâmbesc, iar briza îmi răvăşeşte şuviţele argintii.

Stai! N-ar trebui să fie nicio briză.

Mă cuprinde un sentiment rău-prevestitor şi mă proptesc într-un cot, ca să mă uit peste umărul lui Xaden.

— Oh, nu, nu, nu!

Îmi acopăr gura cu mâinile şi evaluez pagubele.

— Sunt destul de sigură că ţi-am aruncat fereastra în aer.

— Dacă nu mai e nimeni prin preajmă care aruncă fulgere, atunci, da, tu ai fost. Înţelegi ce spuneam? Exploziv!

Râde.

Icnesc. De aceea s-a aruncat într-o parte, ca să mă ferească de distrugerea pe care eu însămi am provocat-o.

— Îmi pare atât de rău!

Cercetez camera după alte stricăciuni, dar găsesc doar nişte nisip în pat.

— Trebuie să învăţ să-mi controlez puterea!

— Am ridicat un scut. Nu-ţi face griji!

Mă trage înapoi pentru un sărut.

— Ce vom face?

Repararea unei ferestre e la un cu totul alt nivel decât înlocuirea unui dulap.

— În acest moment? întreabă el şi-mi dă din nou părul de pe faţă. Am ajuns la două, dacă încă ţinem socoteala, iar eu zic să ne spălăm, să scuturăm nisipul din pat şi să te conducem spre al treilea sau chiar al patrulea orgasm, dacă mai eşti trează.

Rămân cu gura căscată.

— După ce ţi-am spulberat fereastra?

Zâmbeşte şi dă din umeri.

— Sunt pregătit, în cazul în care decizi că urmează comoda.

Mă uit în jos spre trupul lui, iar dorinţa mi se aprinde din nou. Şi cum să nu se aprindă, când arată de parcă zeii l-au binecuvântat şi se simte de parcă m-au binecuvântat pe mine?

— Da, hai să ajungem la al treilea!

Ne apropiem de al cincilea, cu şoldurile mele în mâinile lui Xaden în timp ce îl călăresc încet şi îi urmez cu degetele spiralele negre ale relicvei de pe gât. Nu sunt sigură care dintre noi continuă să se mişte, dar pare că în noaptea asta nu ne putem opri, că nu ne mai săturăm.

— E într-adevăr frumoasă, îi spun, săltându-mă doar ca să mă las din nou în jos, permiţându-i să mă pătrundă mai adânc.

Ochii îi fulgeră, iar mâinile i se încordează.

— Obişnuiam să cred că e un blestem, dar acum mi-am dat seama că e un dar.

Îşi arcuieşte şoldurile, lovindu-mă într-un unghi sublim.

— Un dar?

Pe toţi zeii, mă lasă fără niciun gând raţional!

Cineva ciocăne la uşă.

— Du-te dracului! mârâie Xaden, prinzându-mă de umăr ca să se împingă în mine.

Mă las înainte şi-mi înăbuş geamătul în gâtul lui.

— Chiar mi-aş dori să pot, se aude vocea de dincolo de uşă, plină de regret.

— Ar fi bine ca cineva să fie mort dacă plec din patul ăsta! replică Xaden.

— Cred că sunt o *mulţime* de oameni morţi, de aceea cheamă tot cvadrantul în formaţie, idiotule! mârâie Garrick.

Tresărim amândoi şi ne privim şocaţi. Alunec de pe el, iar Xaden mă acoperă cu pătura şi se dă jos, trăgându-şi pantalonii din piele, apoi se îndreaptă spre uşă.

— Despre ce dracu' vorbeşti? întreabă el prin fanta îngustă a uşii deschise.

— Ai face bine să-ţi iei echipamentul de zbor şi adu-o şi pe Sorrengail cu tine, spune Garrick. Suntem atacaţi!

Imposibilitatea de a controla puterea peceţii e la fel de periculoasă pentru călăreţ – dar şi pentru cei aflaţi în vecinătate – precum a nu manifesta una.

— GHIDUL CVADRANTULUI CĂLĂREŢILOR, DE MAIORUL AFENDRA. (O EDIŢIE NEAUTORIZATĂ)

CAPITOLUL 33

Nu m-am îmbrăcat atât de repede în viaţa mea şi nici măcar nu mă sinchisesc să-mi fixez tecile pe coapse.

— Cât e ceasul? îl întreb pe Xaden.

Îmi pun uniforma de gală şi pantofii, apoi îmi dau părul de pe faţă.

Adunarea urgentă în formaţie, obligatorie pentru întreg cvadrantul înseamnă *acum.*

Scuturile de protecţie ameninţă să cadă. Câţi navarrieni o să pierdem?

— Patru şi un sfert, spune el, terminând de legat şireturile cizmelor, deja înarmat până-n dinţi în timp ce-mi adun tecile de pe jos, convinsă că-mi lipseşte una. O să îngheţi afară!

— Voi fi bine!

Mă las în genunchi şi localizez pumnalul lipsă pe care îl desprind din cureaua tecii înainte să mă ridic.

— Ţine! spune Xaden, care-mi trece peste umeri una dintre jachetele lui de zbor, acoperindu-mi părul. Dacă Garrick are dreptate şi suntem atacaţi, atunci bănuiala mea e că-i vor trimite pe cadeţii din ani mai mari să suplimenteze personalul din posturile din interiorul regatului, aşa că n-o să petreci prea mult timp afară în formaţie. Nu pot suporta gândul că o să îngheţi.

Ceea ce înseamnă că *el* va pleca.

Inima îmi protestează, dar îmi trec mâinile prin mânecile jachetei lui. Va fi în siguranţă, nu-i aşa? Va fi doar o misiune în

interiorul regatului, iar el e cel mai puternic călăreţ din cvadrant.

Cu mâinile pline de arme, nu mă pot împotrivi când îmi încheie nasturii peste piept.

— Trebuie să ne alăturăm formaţiei.

Îmi cuprinde faţa în palme.

— Şi dacă sunt nevoit să plec, nu-ţi face griji Sunt sigur că Sgaeyl o să mă târască înapoi în câteva zile.

Se apleacă şi mă sărută profund şi rapid.

— De la dorinţa pentru tine mi se va trage sfârşitul! Să mergem!

Cel mai bun lucru într-un colegiu de război cuprins de haos şi nebunie? Nimeni nu observă când mă strecor din camera liderului meu de aripă şi mă pierd în marea de călăreţi care-şi trag hainele pe ei, grăbindu-se spre formaţie. Toţi sunt mânaţi de adrenalină, prea ocupaţi să-şi rezolve problemele ca să observe ce fac sau strângerea scurtă de mână pe care mi-o oferă Xaden înainte să se îndrepte spre ceilalţi lideri adunaţi lângă estradă.

Nu sunt singura încă îmbrăcată în uniforma de gală.

Vântul muşcător îmi pătrunde prin haine când îmi iau locul în formaţie, dar cel puţin jacheta lui Xaden îmi ţine părul adunat.

— Sper să fie un motiv întemeiat, pentru că în sfârşit îmi făcusem intrarea cu tămăduitoarea aia brunetă superbă, se văicăreşte Ridoc, intrând în formaţie în spatele meu.

Liam stă în dreapta mea, încă încheindu-şi nasturii uniformei.

— O noapte bună? îl întreb.

— Bună, răspunde el, iar obrajii îi devin rozalii în lumina lunii.

— L-a văzut cineva pe Dain? întreb când Nadine se alătură formaţiei în faţa mea.

— Toţi conducătorii de detaşament sunt împreună cu restul conducerii, răspunde Nadine peste umăr, iar Rhiannon aleargă

spre noi.

Rhi scapă un căscat uriaş, apoi se răsuceşte spre mine şi aproape că se împiedică.

— Violet Sorrengail, şopteşte ea şi se trage mai aproape. Porţi cumva jacheta de zbor a lui Riorson?

Liam îşi smuceşte capul în direcţia mea şi-i blestem în gând auzul bun.

— Ce te face să spui asta?

Fac o treabă groaznică încercând să par şocată şi îmi vâr pumnalele în fiecare buzunar disponibil. Toate trei sunt considerabil mai adânci decât cele de la jacheta mea.

— Oh, nu ştiu! Pentru că e uriaşă şi sunt trei stele chiar aici.

Face un semn cu degetul spre locul de pe uniforma ei unde se află o singură stea.

Rahat! Se pare că niciunul dintre noi nu gândea limpede.

— Ar putea fi a oricărui cadet din anul trei, spun şi dau din umeri.

— Cu scutul celei de-A Patra Aripi pe ea?

— Asta limitează puţin aria, admit.

— Şi cu emblema *liderului de aripă* sub stele? mă ia Rhiannon peste picior.

— Bine, a lui e, şoptesc repezit când comandantul Panchek ocupă estrada, urmat de tatăl lui Dain şi de liderii de aripă.

Xaden face o treabă a naibii de bună, reuşind să-şi ţină privirea departe de mine, însă nu pot spune acelaşi lucru despre mine, mai ales că există o şansă foarte mare să fie trimis de aici, şi încă îi simt gura pe pielea mea.

— Ştiam eu! exclamă Rhi şi zâmbeşte. Spune-mi că e bine.

— I-am spart fereastra, îi mărturisesc, iar obrajii mi se înfierbântă.

— Adică... ai aruncat cu ceva în el?

— Nu. Adică a fost o lovitură de fulger... de fapt, au fost

mai multe şi i-am spart geamul, îi explic, uitându-mă spre estradă. Şi acum iată-l acolo, complet calm, rece şi stăpân pe sine!

Pieptul mi se strânge şi mă întreb care este el cel *adevărat?* Cel care stă acolo, deţinând controlul, gata să-şi conducă aripa? Sau cel pe care l-am avut în mine cu mai puţin de jumătate de oră în urmă? Cel care a spus că nu mă merită, dar că mă va păstra?

Xaden arată oricum, numai încântat nu, iar privirile ni se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă.

— *Ale dracului Jocuri de Război!*

Uşurarea şi neîncrederea mă lovesc în egală măsură.

— *Îţi baţi joc de mine?*

Am fost scoşi din paturi pentru Jocurile de Război?

— *Nu!*

— La naiba! spune Rhiannon, toată numai un zâmbet. Mi-aş dori să mă facă cineva să sparg ferestre.

Mă răsucesc spre ea şi-mi dau ochii peste cap.

— Oh, te rog! Ai avut mult mai multe...

— Hei, Aetos! spune Rhiannon şi se apleacă peste umărul meu ca să ascundă insigna şi rangul de pe jacheta lui Xaden. Bună dimineaţa, hm?

Dain se uită la Rhiannon de parcă ar fi băut prea mult mied în timp ce se apropie de detaşament.

— Nu chiar, nu.

Îşi plimbă privirea peste noi, ceilalţi.

— Ştiu că e devreme... sau târziu, depinde de noaptea voastră, dar am petrecut tot anul antrenându-ne pentru asta, aşa că treziţi-vă naibii odată!

Se întoarce cu faţa spre estradă, unde Panchek a ocupat podiumul.

— Mulţumesc! îi şoptesc lui Rhiannon când se îndreaptă lângă mine.

N-am chef să ascult predicile lui Dain cu privire la deciziile mele. Nu în această noapte.

— Cvadrant al Călăreţilor! strigă Panchek şi vocea lui umple curtea. Bine aţi venit la ultima rundă a Jocurilor de Război din acest an!

Un murmur se desprinde din formaţie.

— Alarma pe care aţi auzit-o este asemănătoare cu ceea ce aţi fi auzit dacă acesta ar fi fost un atac real – ca să vedem cât de repede vă mobilizaţi – şi vom continua exerciţiul de parcă aşa ar fi. Graniţele au fost atacate simultan, scuturile de protecţie au căzut, iar voi toţi aţi fost chemaţi în serviciu ca să întăriţi aripile. Colonele Aetos, ne faceţi onoarea să ne prezentaţi scenariul?

Tatăl lui Dain face un pas înainte, desfăşoară pergamentul şi începe să citească.

— A sosit momentul de care ne temeam. Scuturile de protecţie pentru a căror întărire ne-am dedicat întreaga existenţă au căzut şi a avut loc un atac fără precedent de-a lungul graniţelor, pe mai multe fronturi, punând satele sub asediul hoardelor de călăreţi de grifoni Sunt deja raportate morţi în rândul civililor şi al infanteriştilor, precum şi al călăreţilor.

Exagerează cam mult.

— La fel cum am proceda dacă aţi fi o forţă pregătită pentru luptă, vă vom trimite aripile în toate direcţiile, continuă el, concentrându-se pe toate aripile, până ajunge la a noastră. A Patra Aripă – către cel mai sudic punct. Fiecare detaşament va alege un avanpost pe care-l va întări în regiune.

Ridică un deget.

— Alegerile sunt primul venit, primul servit. Oricum, liderii de aripă vor fi însărcinaţi să-şi aleagă un cartier general pentru acest exerciţiu.

Se întoarce spre liderii de aripă, împărţindu-le instrucţiuni, apoi se uită în direcţia noastră – fără îndoială căutându-l pe Dain – înainte să-şi concentreze atenţia asupra lui Xaden.

Felul în care zâmbetul i se şterge preţ de o clipă îmi zburleşte părul de pe ceafă.

— Riorson, o să-ţi stabileşti cartierul general pentru A Patra Aripă la Athebyne. Lideri de aripă, compunerea detaşamentului din cartierul general depinde strict de voi, puteţi alege orice călăreţ din interiorul aripii. Consideraţi-l un test de conducere, pentru că într-un scenariu real nu există limite. Veţi primi noi ordine de-ndată ce veţi ajunge la avanpostul selectat pentru desfăşurarea acestui exerciţiu de cinci zile.

Face un pas în spate.

Athebyne? E dincolo de scuturile de protecţie... unde zboară Xaden în misiunile lui secrete. Privirea mea o caută pe a lui, dar e atent la colonel.

— Cinci zile întregi? O să fie atât de distractiv! exclamă Heaton cu o bucurie înfiorătoare, trecându-şi mâna prin flăcările violet vopsite în păr. O să ne prefacem că e război!

— Mda, adaugă Imogen încet. Cred că asta facem.

— Ca-n orice situaţie reală, liderii de detaşament trebuie să aleagă repede, apoi să raporteze pe terenul de zbor în treizeci de minute, spune Panchek. Rupeţi rândurile!

— *Tairn.*

— *Sunt deja pe drum.*

— Vom revendica avanpostul de la Etuval, cel mai nordic punct din regiunea care ne-a fost desemnată, spune Dain, privindu-ne pe toţi, iar Rhiannon se apleacă din nou peste umărul meu ca să ascundă insigna lui Xaden. N-o să aleg un avanpost de pe coastă, când ştim că nu aşa procedează Poromiel când atacă. Are cineva ceva împotrivă?

Clătinăm din cap.

— Bun! L-aţi auzit pe comandant. Aveţi treizeci de minute să vă schimbaţi, să vă strângeţi lucrurile pe care le puteţi căra pentru cinci zile şi să vă mişcaţi fundurile pe terenul de zbor!

Formaţia se împrăştie şi toţi ne grăbim spre dormitoare.

— Ce ordine crezi că vom primi când ajungem acolo? mă întreabă Rhiannon şi ne croim drum prin îmbulzeala de cadeţi care se grăbesc să ajungă în cazarmă. Mai multe ouă de vânat?

— Presupun că vom afla.

Îmi ia zece minute să-mi bandajez genunchii şi să-mi asigur umerii pentru un zbor lung, apoi mă îmbrac în costumul de zbor din piele. Îmi ia încă cinci minute să-mi descâlcesc părul, după ce s-a ocupat Xaden de el, apoi îl împletesc, şi-mi rămân exact cinci minute să împachetez. Pun jacheta lui Xaden în rucsac doar pentru eventualitatea în care cineva mi-ar scotoci prin cameră cât sunt plecată.

— *Poartă toate pumnale pe care le ai!* îmi cere Xaden, făcându-mă să tresar.

— *Port deja douăsprezece*, spun şi continui să arunc lucruri în rucsac.

— *Bine.*

— *Ne vedem pe terenul de zbor, nu-i aşa?*

Dacă pleacă fără să-şi ia rămas-bun, o să-l găsesc şi o să-l omor cu mâna mea.

— *Da*, răspunde el sec şi termin de împachetat, apoi ies pe coridor să mă întâlnesc cu Rhiannon şi cu Liam.

Un zumzet de încântare acompaniază mulţimea în timp ce ne croim drum spre terenul de zbor, iar în spaţiul comun primim raţiile de mâncare de la personalul de la bucătărie. Fără niciun dubiu, ne vom lua micul-dejun în aer.

Când ajungem, îmi ia o clipă să mă acomodez cu priveliştea. Toţi dragonii din cvadrant umplu câmpul, stând în aceeaşi formaţie pe care am avut-o şi noi în curtea interioară, iar sute de lumini-magice atârnă deasupra noastră asemenea unor stele plutitoare, oferind spaţiului o alură din altă lume, de parcă am fi într-o sală sublimă, nu pe terenul de zbor. E frumos şi ameninţător deopotrivă.

Un amestec vibrant de energie şi anticipare pluteşte în aer

şi mulţi cadeţi se încovoaie, vărsând tot ce au băut la petrecere, în timp ce câmpul se umple de călăreţi.

— Vom câştiga! afirmă Rhiannon când ne strecurăm printre numeroşii dragoni care mârâie şi trosnesc din dinţi.

Nu suntem singurii neliniştiţi în această noapte.

— O să fim cei mai buni! O să câştigăm sigur! spune Rhiannon, cu o expresie de determinare pe faţă. Aproape că pot mirosi numirea mea ca lider de detaşament.

— O vei primi, îi spun şi mă întorc spre Liam când ne apropiem de porţiunea noastră de câmp. Dar tu? Vrei să te umpli de glorie ca să te înalţi la rangul de lider de detaşament?

E un candidat redutabil, luând în considerare abilităţile de luptă corp la corp şi notele excepţionale de la cursuri.

— Vom vedea!

E neobişnuit de încordat în timp ce continuăm să mergem.

Ajungem la dragonii noştri şi nu pot să nu remarc faptul că Tairn ocupă locul pe care ar trebui să stea Cath, forţându-l pe dragonul lui Dain să se dea în lături, în timp ce Dain face numărătoarea. Dragonul meu înfumurat e gata înşeuat, cu Andarna ghemuită sub aripa lui.

La naiba! Au de gând s-o forţeze pe Andarna să ţină pasul cu noi!

— *Şi dacă nimerim în focurile inamicului, găseşti prima ascunzătoare disponibilă şi te ascunzi, aşa cum am stabilit. Eşti prea strălucitoare pentru binele tău,* îi spune Tairn Andarnei.

— *Bine!*

— *Ce porţi?* o întreb când iese de sub acoperământul aripii lui Tairn cu capul sus, etalând un harnaşament care seamănă cu o şa, dar nu e.

— *Liderul aripii a făcut-o pentru mine. Vezi? Se prinde de Tairn.*

Nu mă pot abţine şi zâmbesc la forma triunghiulară de pe spatele Andarnei, care în mod cert se potriveşte cu cea de pe

pieptul lui Tairn.

— E uimitor.

— *E doar pentru cazurile în care nu pot ţine pasul! Acum pot veni şi eu cu voi.*

Încă un motiv să-l ador pe Xaden.

— Îmi place la nebunie!

Mă întorc spre Tairn, care e ocupat să fornăie la Cath ca să-i ofere mai mult spaţiu.

— E nevoie de mine să ataşez ceva?

— *Mă descurc!*

— Sigur că te descurci!

Atunci mă loveşte gândul. Cinci zile. *La naiba!*

— O să fii în regulă dacă eşti separ...

— Al Doilea Detaşament! strigă Dain. Pregătiţi-vă pentru prima etapă de patru ore a zborului nostru! Va trebui să menţinem o formaţie strânsă în primele cincisprezece minute până se dispersează restul detaşamentelor, adaugă el şi se uită în direcţia mea, apoi peste umărul meu. Lider de aripă?

Mă răsucesc şi-l văd pe Xaden îndreptându-se spre noi, cu mânerele celor două săbii încrucişate pe spate ridicându-i-se deasupra umerilor, iar un nod mi se pune în gât. Cum ar trebui să-mi iau rămas-bun de la el în faţa atâtor oameni? Şi, mai rău, cum se vor descurca dragonii noştri?

— *Nu te îngrijora, Argintio!* intervine Tairn împăciuitor. *Totul e aşa cum trebuie să fie.*

— Cu ce te pot ajuta? scuipă Dain cuvintele, îndreptându-şi umerii.

— Am nevoie de tine! mi se adresează Xaden.

— Pardon? replică Dain înainte să pot măcar încuviinţa din cap.

— Relaxează-te, vrea doar să-şi ia rămas-bun, îi explic.

— Dacă vrei să-ţi iei rămas-bun, îţi iei de la el, mă corectează Xaden şi dă din cap spre Dain. Îmi compun

detaşamentul pentru cartierul general, iar tu vii cu mine. La fel şi Liam şi Imogen.

Îmi cade faţa.

— Eu *ce?*

— Vine pe dracu'! răbufneşte Dain, făcând un pas înainte. E în primul an, iar Athebyne e dincolo de scuturile de protecţie!

Xaden clipeşte.

— Nu te aud să-mi dai acelaşi argument în cazul lui Mairi.

Mă uit peste umăr şi sunt destul de sigură că Liam stă cu bărbia ridicată în faţa lui Deigh. Pare că se aştepta la asta.

— *Ce se întâmplă?* îl întreb pe Xaden.

— Liam e cel mai bun cadet din primul an, chiar dacă tot ce-a făcut a fost s-o păzească pe Violet, spune Dain şi-şi încrucişează braţele la piept.

— Iar Sorrengail *mânuieşte fulgerul,* comentează Xaden şi se trage cu un pas mai aproape, braţul lui atingându-mi umărul. Şi nu că ţi-aş datora vreo explicaţie, pentru că nu e cazul, dar Sgaeyl şi Tairn nu pot fi despărţiţi pentru mai mult de câteva zile...

Fireşte. Acum are sens.

— Asta ştii tu! exclamă Dain. Sau poţi să-mi spui cu sinceritate că Sgaeyl era la limită când ţi-ai făcut apariţia la Montserrat? N-ai testat niciodată cât de mult pot sta despărţiţi!

— Ai chef s-o întrebi tu? replică Xaden, arcuindu-şi o sprânceană.

Un mârâit gutural tună din pieptul lui Sgaeyl, care face câţiva paşi înainte, cu ochii sclipind ameninţător.

Inima-mi sare-n gât din cauza comportamentului lui Dain. Nu contează cât de mult timp petrec în preajma ei – o parte din mine o va privi întotdeauna drept pericolul de moarte pe care îl reprezintă.

— Nu face asta! Se ştie că mulţi călăreţi mor pe parcursul Jocurilor de Război. E mai în siguranţă cu mine! insistă Dain.

Orice se poate întâmpla când suntem departe de Basgiath. Cu atât mai mult dacă o iei cu tine dincolo de scuturile de protecţie.

— Asta nici măcar nu merită un răspuns. E un ordin!

Ochii lui Dain se îngustează.

— Sau ăsta a fost de la început planul tău? S-o separi de detaşament ca să te răzbuni în sfârşit pe mama ei?

— Dain! intervin, clătinând din cap spre el. Ştii că n-o să se întâmple asta!

— Oare? îmi aruncă el înapoi. A făcut mare tam-tam cu faptul că, dacă tu mori, moare şi el, dar ştii asta cu certitudine? Eşti sigură că Tairn nu va supravieţui morţii tale? Sau totul a fost doar un joc ca să-ţi câştige încrederea, Violet?

Trag adânc aer în piept.

— Opreşte-te chiar acum!

— Te rog, renunţă cât mai poţi, Aetos. Vrei adevărul? E mai în siguranţă cu mine în afara scuturilor de protecţie decât cu tine în interiorul lor. Amândoi ştim asta.

Privirea din ochii lui e similară cu cea din ai lui Sgaeyl şi îmi dau seama de ce l-a ales. Amândoi sunt cruzi, amândoi sunt dispuşi să elimine orice stă între ei şi ceea ce-şi doresc.

Iar Dain stă în calea lui Xaden.

— Încetaţi! spun şi-mi pun mâna pe braţul lui Xaden. Încetează, Xaden! Dacă vrei să vin cu tine, vin. E simplu.

Privirea i se îndreaptă spre a mea şi imediat se îmblânzeşte.

— Nu se poate! şopteşte Dain, dar cuvintele lui reverberează prin oasele mele ca un trăsnet.

Mă răsucesc şi-mi iau mâna de pe braţul lui Xaden, însă e limpede din expresia lui Dain că acum ştie că e ceva între mine şi Xaden – şi e rănit. Un gol imens mi se cască în stomac.

— Dain...

— El?

Ochii lui Dain se măresc şi se înroşeşte la faţă.

— Tu şi... el? exclamă Dain, nevenindu-i să creadă.

Oamenii vorbesc şi am crezut că asta e tot, dar tu...

Dezamăgirea îi gârboveşte umerii.

— Nu pleca, Violet! Te rog! Te va ucide!

— Ştiu că tu crezi că are toate motivele s-o facă, dar am încredere în el. A avut atâtea ocazii şi nu m-a rănit niciodată, spun şi mă duc spre Dain. La un moment dat, va trebui să treci peste asta.

Dain pare oripilat preţ de o clipă, apoi maschează totul şi oftează.

— Dacă pe el l-ai ales... Presupun că ar trebui să fie îndeajuns pentru mine, nu-i aşa?

— Da, aprob.

Slavă zeilor că suntem pe cale să depăşim toată nebunia! Înghite cu dificultate şi se apleacă spre mine.

— O să-mi lipseşti, Violet! şopteşte Dain, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre Cath.

— Îţi mulţumesc că ai încredere în mine, spune Xaden când ajung lângă piciorul lui Tairn.

— Întotdeauna!

— Trebuie să încălecăm!

Face o pauză, de parcă ar vrea să spună mai multe, dar o ia din loc. În timp ce se îndreaptă spre Sgaeyl, nu pot să nu remarc că cei mai importanţi bărbaţi din viaţa mea se îndepărtează de mine, luând-o în direcţii diferite, şi, având în vedere pe care dintre ei am ales să-l urmez, viaţa mea e pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

Primul atac cunoscut al grifonilor a avut loc pe i august (după Unificare) în apropierea postului comercial de la Resson. Aflat la limita scuturilor de protecţie ridicate de dragoni, postul a fost întotdeauna vulnerabil în faţa atacurilor, iar pe parcursul a şase secole şi-a schimbat conducerea de cel puţin unsprezece ori, în timpul a ceea ce a devenit războiul fără sfârşit pentru protejarea frontierelor de inamicii noştri însetaţi de putere.

— NAVARRE, O ISTORIE NEEDITATĂ, DE COLONELUL LEWIS MARKHAM

CAPITOLUL 34

Dimineaţa ne prinde zburând, apoi după-amiaza, iar când Andarna nu poate ţine pasul se agaţă de hamul lui Tairn.

Doarme când Xaden alege să ocolim Stâncile Dralor, înalte de mii de metri, care conferă Tyrrendorului un avantaj faţă de celelalte provincii din regat – faţă de celelalte provincii de pe Continent, de fapt, şi ne îndreptăm spre munţii de la nord de Athebyne.

Am o senzaţie de strângere în piept, apoi ceva se *descătuşează* când trecem dincolo de bariera scuturilor de protecţie.

— *Se simte diferit*, îi spun lui Tairn.

— *Fără scuturile de protecţie, magia e sălbatică. Dragonilor le e mai uşor să comunice în interiorul acestora. Liderul de aripă trebuie să ia asta în considerare când îşi conduce aripa spre acest avanpost.*

— *Sunt sigură că deja s-a gândit la asta.*

E aproape ora unu după-amiază când ne apropiem de Athebyne şi, la ordinul dragonilor, ne oprim pe malul unui lac, în vecinătatea avanpostului, ca să-şi poată astâmpăra setea. Suprafaţa lacului e limpede ca sticla, oglindind piscurile zimţate din faţa noastră, înainte să aterizeze dragonii pe mal şi să tulbure

apa. O pădurice deasă şi un şir de bolovani mărginesc ţărmul, iar iarba e culcată, semn că nu suntem primul grup care poposeşte aici.

Sunt zece dragoni în total şi, deşi s-ar putea să nu-i recunosc pe toţi călăreţii, ştiu că eu şi Liam suntem singurii din primul an. Deigh aterizează lângă Tairn, iar Liam sare din şa de parcă n-am fi petrecut şapte ore în aer.

— *Amândoi trebuie să beţi şi probabil să mâncaţi ceva,* le spun în timp ce desfac cataramele şeii.

Coapsele mă dor şi am cârcei, dar nu e la fel de rău pe cât a fost la Montserrat. Au ajutat orele suplimentare pe care le-am petrecut în ultima lună în şa.

Tairn pune o gheară pe un zăvor, iar Andarna cade pe pământ, scuturându-şi capul, corpul, apoi coada.

— *Iar tu trebuie să dormi,* replică Tairn. *O să stai trează toată noaptea.*

— *O să dorm când o faci şi tu!*

Evitând cu grijă ţepii, alunec pe piciorul lui din faţă până la malul acoperit de muşchi.

— *Pot rezista zile-n şir fără să dorm, însă aş prefera să nu arunci fulgere din cauza lipsei somnului.*

Îmi stă pe vârful limbii să-i spun că mânuirea fulgerelor necesită efort, însă după ce îmi amintesc de fereastra pe care am spulberat-o aseară în camera lui Xaden, îmi dau seama că nu am deloc experienţă în domeniu. Sau poate că Xaden e cel care mă face să-mi pierd controlul. Oricum ar fi, sunt un pericol pentru cei din jur. Mă mir că profesorul Carr nu a renunţat la mine.

— *E ciudat să fiu în afara scuturilor de protecţie,* spun, schimbând subiectul.

Tairn scurmă cu gheara în sol şi-şi întinde gâtul, în timp ce Liam se îndreaptă spre noi. După agitaţia generală a grupului, mă întreb dacă e ceva ce simt toţi, acest *ceva, greşit* din aer, care-mi zbârleşte părul de pe ceafă.

— Mai avem douăzeci de minute până la Athebyne, aşa că hidrataţi-vă! Nu ştim ce scenariu ne aşteaptă! strigă Xaden.

— Te simţi bine? întreabă Liam, cât Tairn şi Andarna fac cei câţiva paşi care-i mai despart de apă.

— *Stai lângă Tairn,* îi transmit Andarnei.

Atât de departe de protecţia pe care i-o oferă Valea e o ţintă strălucitoare.

— *Aşa voi face!*

Pe toţi zeii, ar fi trebuit s-o las la Basgiath! Ce naiba am avut în minte când am adus-o aici? E doar un pui, iar zborul a fost obositor.

— *Alegerea nu ţi-a aparţinut niciodată!* declară Tairn. *Oamenii, fie ei şi legaţi, nu decid unde zboară dragonii. Chiar şi unul tânăr ca Andarna ştie ce vrea.*

Cuvintele lui Tairn nu mă liniştesc prea mult. Dacă lucrurile se vor înrăutăţi, eu sunt responsabilă pentru siguranţa ei.

— Violet? întreabă Liam îngrijorat.

— Dacă-ţi spun că nu sunt sigură, o să-ţi strici părerea despre mine?

Există atâtea feluri în care pot răspunde la întrebare. Din punct de vedere fizic, am dureri, dar sunt bine, însă mintal... Ei bine, sunt o învălmăşeală de teamă şi anticipare pentru ce vor aduce Jocurile de Război. Am fost avertizaţi că cvadrantul pierde zece la sută dintre cadeţii de anul trei la testul final, dar e mai mult de atât. Pur şi simplu nu pot pune degetul pe rană.

— Aş crede că eşti sinceră.

Arunc o privire spre stânga şi-l văd pe Xaden cufundat în discuţie cu Garrick. Firește, liderul de divizie a făcut o triere drastică pentru detaşamentul special al lui Xaden.

Se uită în direcţia mea şi ochii ni se întâlnesc preţ de o clipă, suficient cât trupul meu să-şi amintească că l-am avut gol deasupra mea cu doar câteva ore în urmă, că muşchii lui bine

tonifiaţi îmi atingeau pielea. Sunt atât de îndrăgostită de acest bărbat! Ce şanse sunt să nu mi se citească pe faţă?

Păstrează o atitudine profesională. Asta ar trebui să fac. Însă felul în care sunt extrem de conştientă de fiecare lucru pe care l-a spus sau l-a făcut de când am plecat din camera lui, mă transformă într-un exemplu ambulant cu privire la motivul pentru care cadeţii din primul an n-ar trebui să se culce cu liderii de aripă, şi cu atât mai puţin să se îndrăgostească de ei. Partea bună e că va mai fi liderul meu de aripă doar pentru o săptămână şi ceva.

— *Continuă să mă priveşti în felul ăsta şi o să stăm aici mai mult de o jumătate de oră,* mă avertizează el fără să se uite la mine.

— *Promiţi?*

Îşi întoarce brusc privirea în direcţia mea şi jur că zâmbeşte, înainte să se întoarcă spre Garrick.

— Eşti în regulă cu tot ce ţi se întâmplă? întreabă Liam şi tresar.

— Şi dacă-ţi spun că nu sunt sigură? îi ofer acelaşi răspuns, curbându-mi buzele într-un surâs.

— Aş crede că te-ai băgat în ceva care te depăşeşte.

Expresia din ochii lui e oricum numai glumeaţă nu.

— Pentru cineva care a spus că-i datorează totul lui Xaden, nu e o recomandare prea strălucită.

Arunc rucsacul pe pământ şi-mi rotesc muşchii încordaţi ai umerilor.

— Nu te transforma în Dain.

— *Te simţi bine?* întreabă Xaden.

— *Sunt bine. Doar puţin amorţită!*

Ultimul lucru pe care-l vreau e să fiu o povară pentru el.

— Nu-i asta, spune Liam şi se strâmbă. Doar că-i cunosc priorităţile.

— Îmi pare rău c-ai fost târât aici din cauza mea, îi spun

încet, astfel ca nimeni altcineva să nu ne audă. Ar fi trebuit să fii la unul dintre posturile din interiorul regatului cu Dain, nu dincolo de scuturile de protecţie. Colonelul Aetos e un om corect, dar n-am niciun dubiu că misiunea e menită „să-i ofere liderului de aripă însemnat ceea ce i se cuvine!”

Rostesc ultimele cuvinte imitându-l pe tatăl lui Dain, iar Liam îşi dă ochii peste cap.

— Nu mi-e teamă, nu m-a *târât* nimeni aici şi nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar ordinele mele n-au întotdeauna legătură cu tine. Mai am şi alte abilităţi, să ştii, mă tachinează el cu un zâmbet care îi dă la iveală o gropiţă.

— Nu uit nicio clipă cât de grozav eşti, Liam!

Şi vorbesc serios. Tuşeşte şi-i fac semn să plece.

— Acum am nevoie de un moment de intimitate.

Se înclină cu o fluturare din mână, ca şi cum mi-ar prezenta pădurea din spatele nostru, şi mă îndrept spre umbrele ei adânci.

Când revin pe malul lacului, Xaden se îndepărtează de Garrick şi vine spre mine cu mâinile întinse.

Sprâncenele mi se ridică de mirare. El... nu. N-ar face-o. Nu în faţa altor opt cadeţi.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele. Se pare c-o face. Pulsul îmi creşte, şi nu numai din cauza atingerii lui. Îşi încalcă propriile reguli.

Mă uit cu subînţeles spre locul unde sunt adunaţi ceilalţi pe malul lacului, fiecare într-un stadiu diferit de relaxare, dar îi strâng mai tare mâna.

— Niciunul dintre ei nu va scoate o vorbă despre tine – sau despre noi. Pot băga mâna în foc pentru fiecare dintre ei, spune Xaden, conducându-mă spre un conglomerat de stânci de două ori mai înalte decât el, de pe o parte a lacului.

— Oamenii vorbesc. Lasă-i s-o facă!

Nu mi-e ruşine că-l iubesc şi pot face faţă oricărei bârfe

răutăcioase care-mi iese-n cale.

— Şi acum îmi spui!

Maxilarul i se încordează.

— Ţi-ai adus suficientă apă? Sau mâncare?

— Am luat tot ce am nevoie în rucsac. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine!

— Nouăzeci şi nouă la sută din ce fac e să mă îngrijorez pentru tine, spune el şi mă mângâie cu degetul mare pe dosul mâinii. Când ajungem la avanpost, vreau să te odihneşti după ce primim obiectivele scenariului. Cel mai probabil, Liam va rămâne cu tine, cât timp îi iau pe cei din anul trei în patrulare.

— Vreau să ajut! protestez imediat.

Nu de asta m-a luat cu el? Pentru fulgerul meu? Nu că aş putea primi vreun premiu pentru precizie, dar oricum.

— O să ajuţi, după ce te odihneşti Trebuie să fii complet întremată ca să mânuieşti pecetea aia a ta. Tairn e prea puternic.

Un punct de vedere pertinent, dar asta nu înseamnă că-mi şi place.

De-ndată ce suntem feriţi de orice privire, mă întinde pe cel mai mare bolovan şi se ghemuieşte în faţa mea.

— Ce faci? întreb şi îmi trec degetele prin părul lui doar pentru că pot.

Faptul că pot să-l ating pe acest bărbat e uluitor şi plănuiesc să profit de fiecare ocazie.

— Ai picioarele înţepenite.

Începe de la gambe, desfăcând contracturile cu degetele lui puternice.

— Bănuiesc că nu putem pleca înainte ca dragonii să fie gata, nu-i aşa?

Atingerea lui e înnebunitoare.

— Aşa-i. Mai avem în jur de zece minute, îmi spune el cu un zâmbet pus pe rele.

Zece minute. Având în vedere că nu ştim ce ne va aduce

restul zilei, mă agăţ de fiecare moment pe care-l putem avea.

Gem în timp ce muşchii mi se înmoaie şi-mi odihnesc capul pe bolovan.

— E o durere atât de dulce. Mulţumesc!

Râde şi trece la muşchii încordaţi de pe coapse.

— Crede-mă, motivele mele nu sunt deloc altruiste, Violenţă. Mă folosesc de orice scuză ca să-mi pun mâinile pe tine.

Barba care-i acoperă obrazul îmi zgârie palma când mi-o trec peste o parte a chipului său ca să ajung la ceafă.

— Sentimentul e mai mult decât reciproc.

Respiraţia i se schimbă când ajunge în partea de sus a coapselor, frământându-mi muşchii într-un abandon complet.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă!

— Poftim?

Mă priveşte, soarele făcându-i petele aurii din ochi să strălucească, şi-şi arcuieşte sprânceana brăzdată de cicatrice.

— Eram în toiul acţiunii, dacă-ţi aminteşti.

Un zâmbet mi se răspândeşte lent pe chip.

— Oh, îmi amintesc!

Unul dintre nasturii de sus ai jachetei lui pentru zbor e deschis şi apuc materialul, trăgându-l spre mine. Când se va potoli dorinţa constantă pentru el? L-am avut de mai multe ori în ultimele douăzeci şi patru de ore şi aş mai putea face o partidă... sau trei.

— E greşit să-mi doresc să fi avut timp să terminăm?

— Nu sunt sigur că voi *termina* vreodată.

Fiecare parte a corpului i se freacă de mine când se ridică.

— Sunt mult prea lacom când vine vorba de tine!

Îşi coboară capul şi înceţoşează restul lumii cu un sărut lent şi nimicitor. Limba îi alunecă printre buzele mele întredeschise ca să mi le acopere, de parcă n-ar avea alt plan pentru astăzi decât să-mi memoreze fiecare colţişor al gurii.

Întregul trup mi se trezeşte la viaţă, apoi începe să fiarbă când îşi croieşte drum cu sărutări spre gât. Îmi cuprinde talia cu palmele, mulându-mi rotunjimile pe formele lui dure, şi sunt toată numai căldură şi dorinţă. Inima-mi bate atât de tare, încât o aud în urechi ca pe nişte bătăi de aripi. N-o să mă satur niciodată.

Geme şi o mână îi alunecă pe fundul meu.

— Spune-mi la ce te gândeşti! îmi zice Xaden.

Îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său.

— Mă gândeam că eşti exact aşa cum am prezis când m-ai pătruns prima dată în camera mea.

— Oh, da? spune el şi se trage înapoi, curiozitatea sclipindu-i în privire. Şi ce înseamnă asta mai exact?

— O dependenţă foarte periculoasă.

Îi mângâi cu privirea linia argintie a cicatricei, genele dese pentru care multe femei ar fi în stare să ucidă şi forma nasului până la gura perfect sculptată. I-am spus deja că-l iubesc, nu e ca şi cum ar fi un secret. La naiba, în comparaţie cu el, eu sunt o carte deschisă!

— Fără de scăpare.

Privirea i se înnegurează.

— Am de gând să te păstrez! îmi promite aşa cum a făcut şi aseară, sau poate era azi-dimineaţă? Eşti a mea, Violet!

— Doar dacă şi tu eşti al meu, spun, înălţând bărbia.

— Sunt al tău de mai mult timp decât ţi-ai putea imagina vreodată.

De parcă cuvintele-l aţâţă, mă strânge de ceafă şi mă sărută prelung şi profund, furând fiecare răsuflare, fiecare gând raţional, şi nu mai contează decât mişcările limbii lui şi nevoia în creştere care-mi încinge pielea.

Xaden îşi desprinde gura cu o inhalare bruscă şi pune capăt sărutului, întorcându-şi capul într-o parte, de parcă ar asculta ceva.

— Care-i problema? îl întreb.

E rigid în braţele mele.

— La naiba! spune el cu ochii măriţi şi-şi fereşte privirea de a mea. Violet, îmi pare atât de rău...

— Serios, aşa îşi petrec timpul călăreţii de dragoni? întreabă o femeie din spatele lui Xaden cu vocea răguşită.

Se răsuceşte fulgerător şi umbrele mă învăluie ca un nor de furtună.

Fir-ar, nu văd nimic!

— Xaden! ţipă cineva şi mai multe perechi de picioare tropăie alergând încoace – Bodhi, poate?

— E o nerozie să ascunzi ceea ce a fost deja văzut! spune femeia tranşant. Iar dacă zvonurile sunt adevărate, există o singură fată cu părul argintiu în fabrica aia de moarte pe care o numiţi colegiu, ceea ce înseamnă că e fiica cea mică a generalului Sorrengail.

— La dracu'! înjură Xaden. *Trebuie să rămâi calmă, Violenţă!*

Calmă? Umbrele cad şi-mi las mâinile pe lângă corp, în eventualitatea în care trebuie să apuc repede un pumnal sau să mânuiesc, iar Xaden păşeşte în lături ca să pot vedea.

Pe pajişte, cam la zece metri distanţă, stă o pereche de călăreţi de grifoni, cu fiarele lor ameninţător de tăcute în spate. Au o treime din dimensiunea dragonilor noştri, dar ciocurile şi ghearele lor par capabile să sfâşie pielea şi solzii deopotrivă.

— *Tairn!*

— *Vin!*

— *Rămâi cu Sgaeyl!* îi ordon Andarnei.

— *Grifonii arată delicios de aici,* răspunde ea.

— *Sunt cât tine de mari. Nu!*

— O afurisită de Sorrengail!

Femeia pare doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, dar are privirea unui călăreţ veteran. Îşi arcuieşte o sprânceană,

privindu-mă de parcă aş fi ceva ce trebuie scos cu lopata din boxele cailor. Sunetul bătăilor de aripi umple aerul în timp ce o mână de dragoni ne înconjoară. Imogen, Bodhi. Un călăreţ pe care nu-l recunosc, din anul trei, cu o cicatrice pe buză. Liam. Dar niciunul nu întinde mâna după vreo armă.

Cel puţin sorţii sunt în favoarea noastră acum. Puterea se întinde sub pielea mea şi deschid uşa Arhivelor, lăsând energia să se scurgă în mine într-un torent de energie arzătoare. Cerul trosneşte.

— Nu!

Xaden mă prinde, mă lipeşte de pieptul lui şi-şi înfăşoară braţele în jurul meu, pironindu-mi-le pe lângă corp.

— Ce faci? îl întreb, zbătându-mă în braţele lui, dar n-are rost.

Mă ţine imobilizată. O pală de vânt mă loveşte într-o parte când Tairn aterizează.

— Pe toţi dracii, ăsta chiar e *uriaş!* remarcă femeia.

Imobilizată în braţele lui Xaden, observ cum grifonii se retrag rapid câţiva paşi, cu ochii măriţi când se uită în sus.

Xaden îşi foloseşte o mână ca să mă prindă de ceafă şi mă uit în sus la el. Ce naiba are de gând să facă? Să mă sărute înainte să murim?

— Dacă ai avut vreodată încredere în mine, Violet, trebuie să ai şi acum.

Rugămintea din ochii lui mă transformă în stană de piatră. Inamicii noştri sunt la câţiva metri distanţă, iar el vrea să... aibă un moment intim.

— Doar rămâi aici. Stai liniştită.

Ochii lui îi caută pe ai mei pentru un răspuns la o întrebare care nu mi-a fost adresată. Apoi mă pasează lui Liam.

Mă pasează. De parcă aş fi un nenorocit de rucsac.

Liam îmi pironeşte cu grijă mâinile pe lângă corp, dar strângându-mă ferm.

— Îmi pare rău pentru asta, Violet!

De ce naiba îşi cere toată lumea iertare?

— Dă-mi drumul! spun în timp ce Xaden se îndreaptă spre perechea de călăreţi de grifoni, cu Garrick lângă el.

Frica îmi strânge inima ca-ntr-o menghină la gândul că-şi imaginează că-i poate înfrânge singur pe călăreţi şi pe grifonii lor.

— Chiar nu pot! se scuză Liam cu voce joasă. Mi-aş dori să pot.

Tairn urlă în dreapta mea atât de tare, încât saliva pe care o împrăştie îl pocneşte pe Liam drept în faţă, iar mie îmi face să-mi ţiuie urechile. Liam îmi dă drumul şi se dă în spate cu mâinile sus.

— Am înţeles. Am prins ideea. N-o ating!

Eliberată din strânsoarea lui, mă răsucesc spre câmp, fix când Xaden ajunge în dreptul călăreţilor.

— Aţi ajuns *devreme!* spune el.

Iar inima mi se opreşte.

În ultimele zile de interogatoriu, Fen Riorson şi-a pierdut uzul raţiunii, aducând injurii grave la adresa Navarrei. I-a acuzat pe regele Tauri şi pe toţi aceia care i-au ieşit în cale de o conspiraţie cumplită, de nerostit, pe care istoricul nu cutează s-o consemneze aici. Execuţia a fost rapidă şi un gest de mărinimie pentru un nebun care ne-a costat nenumărate vieţi.

— NAVARRE, O ISTORIE NEEDITATĂ,
DE COLONELUL LEWIS MARKHAM

CAPITOLUL 35

Reuşesc cumva să respir, ceea ce e uimitor, având în vedere că simt că inima o să mi se sfărâme în milioane de bucăţi, şi-mi îngustez privirea asupra inamicului.

N-am mai văzut un călăreţ de grifon până acum. De obicei, dragonii îi transformă în cenuşă cât încă sunt în spinarea creaturilor pe jumătate vulturi, pe jumătate lei.

— Trebuia să ne întâlnim mâine. Transportul nu e complet, spune Xaden calm.

— Nu transportul e problema, răspunde femeia, clătinând din cap.

Spre deosebire de costumele noastre din piele neagră, ale lor sunt maro, ca să se asorteze mai bine cu penele întunecate ale bestiilor care momentan se holbează la mine de parcă aş fi cina.

— *Dacă încearcă ceva, o să fie următoarea mea gustare*, spune Tairn.

Transport. Abia procesez cuvintele lui Tairn la gândul şocant pe care mi l-au trezit cuvintele femeii. Iar Xaden îi cunoaşte. Colaborează cu inamicul, ajută inamicul. Trădarea îmi taie gâtul de parcă-aş fi înghiţit sticlă pisată. Din cauza asta se strecura din cvadrant.

— Deci aţi aşteptat prin apropiere, sperând că există o şansă să zburăm cu o zi mai devreme?

— De ieri patrulăm la Draithus – e la o oră de aici spre sud.

— Ştiu unde e Draithus, replică Xaden.

— Nu se ştie niciodată. Voi, navarrienii, acţionaţi de parcă nu există nimic dincolo de graniţele voastre, se răsteşte un călăreţ de grifon. Nici nu ştiu de ce ne sinchisim să-i avertizăm.

— Să ne avertizaţi?

Xaden înclină capul într-o parte.

— Acum două zile am pierdut un sat din apropiere din cauza unei hoarde de veninoşi. Au distrus totul.

Tresar şi fac ochii mari. A spus ce?

— Veninoşii nu vin niciodată atât de departe în vest, spune Imogen din stânga mea.

Veninoşii. Da, asta au spus amândoi. Ce mama naibii? Aş crede că cineva îşi bate joc de mine, dacă n-ar fi perechea de călăreţi şi grifonii care stau în spatele lor. Însă nimeni nu râde.

— Până acum, spune femeia, întorcându-se înapoi spre Xaden. Erau fără îndoială veninoşi şi aveau unul dintre...

— Nu mai spune nimic! o întrerupe Xaden. Ştii că nu avem voie să cunoaştem detaliile, altfel punem totul în pericol. E nevoie doar ca *unul* dintre noi să fie interogat.

— *Tu înţelegi despre ce vorbesc?* îl întreb pe Tairn şi mă uit în stânga şi-n dreapta ca să văd dacă cineva crede cuvintele ridicole care ies din gura femeii, însă toţi par îngroziţi că un sat a fost distrus de nişte creaturi mitice.

— *Din păcate, da!*

— Cu detalii sau nu, pare că hoarda se îndreaptă spre nord, spune bărbatul. Direct spre postul nostru de comerţ, de la graniţa cu garnizoana voastră de la Athebyne. Sunteţi înarmaţi?

— Suntem înarmaţi, admite Xaden.

— Atunci treaba noastră aici s-a încheiat. Aţi fost avertizaţi, spune bărbatul. Acum mergem să ne apărăm oamenii

La cum arată lucrurile, avem doar o oră ca să ajungem la timp.

Instantaneu, atmosfera se schimbă, se intensifică, ca şi cum cei din jur s-ar pregăti pentru ceva.

Xaden se uită peste umăr la mine, însă în loc să râdă de absurditatea celor discutate, are pe chip o expresie sumbră.

— Dacă ai impresia că vei convinge vreun Sorrengail să-şi pună gâtul la bătaie pentru oricine altcineva din afara graniţelor lor, atunci eşti un prost, spune bărbatul, rânjind în direcţia mea.

Puterea îmi sfârâie dureros sub piele, având nevoie de o eliberare.

Bărbatul se înclină uşor într-o parte, evaluându-mă făţiş.

— Sunt curios ce ar da regele tău la schimb pentru fiica celui mai ilustru general al său? Pun pariu că răscumpărarea ta ar valora suficient cât să înarmăm Draithusul pentru un deceniu.

Răscumpărare? Oh, nu prea cred!

Tairn mârâie.

— La dracu'! murmură Bodhi şi se trage mai aproape de mine.

— Încearcă. Te provoc! spun şi-mi întorc degetele spre ei, lăsând să iasă atâta putere cât să lumineze norii de deasupra.

Umbrele aleargă ameninţător dintre pinii de la marginea pajiştii când Xaden ridică mâinile, iar cei doi călăreţi de grifoni se încordează când întunericul se opreşte la câţiva paşi de picioarele lor.

— Faceţi un singur pas spre *acea* Sorrengail şi veţi fi morţi înainte să vă schimbaţi poziţia! îi ameninţă Xaden cu o voce letală. Ea nu intră în discuţie.

Femeia se uită la umbre şi oftează.

— Vom fi acolo cu restul grupului nostru. Dă-ne de ştire dacă puteţi scăpa de cei neîncrezători!

Se retrage, conducându-l pe bărbat spre grifoni. Încalecă într-o clipă şi se avântă spre cer.

Toate capetele se întorc spre mine cu priviri care variază de

la aşteptare la ceva asemănător fricii, iar stomacul îmi cade-n gol. Nimeni n-a fost surprins de familiaritatea călăreţilor de grifoni, nici de folosirea anumitor cuvinte precum „veninoşi”. Şi toţi ştiu că Xaden ajută inamicul.

Eu sunt intrusul aici.

— Mult noroc, Riorson! spune Imogen, dându-şi o şuviţă roz după ureche, iar relicva i se iţeşte de sub mâneca jachetei pentru zbor când se îndepărtează ca să ne ofere puţină intimitate.

Mintea îmi lucrează în viteză, căutând o explicaţie, orice altceva în afară de adevărul evident, devastator, în timp ce ceilalţi o urmăresc pe Imogen înapoi spre lac.

Observ relicva rebeliunii care se înfăşoară pe antebraţul unui cadet din anul trei când trece prin faţa mea.

Garrick e aici. E lider de divizie, dar... e aici, nu cu orice alt detaşament care compune Divizia Flacără. La fel şi Bodhi şi Imogen. Şi călăreţul din anul trei, cu cercel în nas, Soleil, care sunt sigură că are o relicvă a rebeliunii pe antebraţul stâng. Cel din anul doi, din Divizia Gheară? Şi el are una.

Şi Liam. Liam e lângă mine.

— *Tairn.*

Încerc să-mi păstrez respiraţia cât mai uniformă în timp ce Xaden se uită la mine, cu masca liderului de aripă lipsit de orice emoţie pe chip.

— *Argintio?*

Capul lui Tairn se leagănă spre mine.

— *Toţi au relicve ale rebeliunii,* îi spun. *Cu excepţia mea, fiecare membru al acestui detaşament e copilul unui separatist.*

În nebunia de pe terenul de zbor, Xaden şi-a construit un detaşament format doar din însemnaţi.

Şi toţi sunt trădători.

Iar eu nu m-am prins.

Şi m-am îndrăgostit de el.

— *Da, toţi sunt,* încuviinţează dragonul negru, cu o voce

resemnată.

Ceva e pe cale să mi se frângă în piept când adevărul mă loveşte din plin. E mai rău decât faptul că Xaden m-a trădat, că a trădat întregul regat. Există o singură explicaţie pentru care dragonul meu a fost al naibii de docil în preajma inamicului.

— *Şi tu şi Andarna m-aţi minţit!*

Trădarea e prea greu de îndurat, iar umerii îmi cad sub povara ei.

— *Ştiaţi ce face!*

— *Amândoi te-am ales,* spune Andarna, de parcă asta ar îndreptăţi lucrurile.

— *Dar ştiaţi!*

Mă uit la Liam, care are îndrăzneala să mă privească cu tristeţe, la Tairn, care are ochii aţintiţi înainte, de parcă nu s-ar putea decide dacă să-l pârjolească de viu sau nu pe Xaden.

— *Dragonii sunt uniţi prin legături,* spune Tairn în timp ce Xaden se apropie. *Există o singură legătură mai sacră decât cea dintre dragon şi călăreţ.*

Cea dintre dragon şi perechea lui.

Toată lumea ştie, în afară de mine. Chiar şi dragonii mei ştiu. Oh, pe toţi zeii, oare Dain a avut dreptate? Tot ce a făcut Xaden a fost doar un joc ca să-mi câştige încrederea?

Strălucirea dulce a fericirii, a iubirii, a încrederii şi a afecţiunii, care a ars atât de puternic în inima mea cu doar câteva minute în urmă, se stinge dureros, gâfâind după oxigen ca un foc de tabără stins cu o găleată de apă de-ndată ce nu mai serveşte la nimic. Tot ce pot face e să privesc cum tăciunii se udă şi mor.

Pe măsură ce se apropie, Xaden mă urmăreşte cu teamă crescândă, de parcă aş fi un soi de animal încolţit, gata să lupte cu dinţii şi ghearele.

Cum am putut să fiu atât de proastă şi să am încredere în el? Cum m-am putut îndrăgosti de el? Plămânii mă dor, iar

inima strigă de suferinţă. Nu e cu putinţă. Nu pot fi atât de naivă! Însă presupun că sunt, pentru că iată-ne aici. Întreg corpul îi e o ameninţare, mai ales relicva întunecată care, în acest moment, e foarte vizibilă pe gât. Tatăl lui a fost Marele Trădător şi asta l-a costat viaţa pe fratele meu, însă trădarea lui taie mult mai adânc.

Tresare când mă uit ameninţător la el.

— Am fost cu adevărat prieteni? îl întreb în şoaptă pe Liam, incapabilă să strig.

— Suntem prieteni, Violet, însă lui îi datorez totul, îmi răspunde el, iar când mă uit în sus la Liam, mă priveşte cu atâta suferinţă, încât aproape că îmi pare rău pentru el.

Aproape.

— Toţi îi suntem datori. Şi dacă i-ai da şansa să-ţi explice... Aici era. Furia îmi sare în ajutor, acoperind durerea.

— M-ai privit antrenându-mă cu el! răbufnesc, apoi îl împing pe Liam în piept şi el se împleticeşte în iarbă. Ai stat cu mâinile în sân, urmărind cum mă îndrăgostesc de el!

— Oh, la naiba! spune Bodhi, împletindu-şi mâinile în jurul gâtului gros.

— Violenţă, lasă-mă să-ţi explic! intervine Xaden.

Întotdeauna mi-a cunoscut adevărata fire, iar umbrele ar fi trebuit să-mi dea un indiciu despre a lui. E un maestru al secretelor.

Puterea neconsumată îmi cuprinde fiecare os când îi întorc spatele lui Liam şi mă răsucesc să-l înfrunt pe Xaden.

— Dacă-ţi trece măcar prin minte să mă atingi, jur că te omor!

Puterea îmi creşte odată cu furia, iar fulgerul despică cerul, sărind din nor în nor.

— Cred că vorbeşte serios! îl avertizează Liam.

— Ştiu, spune Xaden, iar privirile ni se înfruntă şi rămân ancorate în duel. Mergeţi toţi la mal! Acum!

Mă priveşte cu teamă când se trage mai aproape.

— Ştiu la ce te gândeşti, începe el, cu vocea aceea înşelător de blândă, iar frica îi fulgeră în ochii de nuanţa onixului.

— N-ai nici cea mai mică idee!

Trădătorul naibii!

— Crezi că am trădat regatul.

— O deducţie logică! Bravo ţie! spun şi un alt fulger se descarcă pe cer, spintecând fiecare nor. Colaborezi cu călăreţii de grifoni?

Îmi las mâinile pe lângă corp, pregătită în cazul în care e nevoie să mânuiesc, chit că ştiu că nu sunt pe potriva lui, nu încă.

— Pe toţi zeii, eşti un clişeu, Xaden! Eşti ticălosul care se ascunde la vedere!

Tresare.

— De fapt, se numesc zburători, spune el blând, susţinându-mi privirea. Şi poate că sunt un ticălos pentru unii, dar nu pentru tine.

— Poftim? Chiar ne certăm pe semantica trădării tale?

— Dragonii au călăreţi, iar grifonii au zburători.

— Şi o ştii pentru că eşti în aceeaşi tabără cu ei, spun şi mă retrag cu câţiva paşi, ca să nu cedez impulsului copleşitor de a-i trage un pumn în faţă. Colaborezi cu duşmanul nostru.

— Te-ai gândit vreodată că poţi începe un război de partea corectă şi să sfârşeşti de cea greşită?

— În cazul ăsta anume? Nu, spun şi gesticulez spre mal. Am fost pregătită să devin scrib, ai uitat? Tot ceea ce facem e să ne protejăm graniţele de mai bine de şase sute de ani. Ei sunt aceia care nu acceptă pacea drept soluţie. Ce transport trebuia să le dai?

— Arme.

Pământul îmi fuge de sub picioare.

— Ca să le folosească pentru a-i ucide pe călăreţii de

dragoni?

— Nu, spune Xaden şi dă ferm din cap. Ca să lupte împotriva veninoşilor.

Rămân cu gura căscată.

— Veninoşii există numai în poveşti. La fel ca în cartea pe care mi-a dat-o tata...

Clipesc. *Scrisoarea.* Ce scria? *Folclorul e transmis din generaţie în generaţie ca să ne înveţe despre trecut.*

A încercat să spună că... Nu. E imposibil!

— Sunt reali, spune Xaden încet, de parcă ar încerca să atenueze o lovitură.

— Adică vrei să spui că oamenii care pot cumva să acceseze sursa magiei, fără să fie canalizată de dragoni sau grifoni, şi care au corupt magia dincolo de orice mântuire... există?

Rostesc cuvintele rar, doar ca să ne asigurăm că sunt clare.

— Că nu fac parte din basmele creaţiei?

— Da, confirmă el, încruntându-se. Au secătuit toată magia din Ţinuturile Aride şi acum se răspândesc ca o molimă.

— Bun, cel puţin asta e în concordanţă cu folclorul, spun şi-mi încrucişez braţele la piept. Ce spunea legenda? Un frate s-a legat de un grifon, al doilea de un dragon, iar al treilea, pentru că era gelos, a extras magia direct de la sursă, pierzându-şi sufletul şi pornind războiul împotriva celorlalţi doi.

— Da, oftează el. Nu aşa am vrut să-ţi spun.

— Presupunând c-ai fi avut de gând să-mi spui *vreodată!*

Mă uit spre locul unde stă Tairn cu capul aplecat, de parcă ar putea să-l incinereze pe Xaden dintr-o clipă în alta.

— Vrei să intervii în discuţie?

— *Nu încă! Te las să ajungi la propriile concluzii. Te-am ales pentru inteligenţa şi curajul tău, Argintio! Nu mă dezamăgi!*

Abia mă abţin să nu-i arăt degetul mijlociu propriului

dragon.

— Bine. Dacă accept că veninoşii există şi cutreieră Continentul mânuind magia neagră, ar trebui să cred şi că nu atacă niciodată Navarre pentru că...

Ochii mi se măresc la posibila concluzie logică.

— Pentru că scuturile noastre de protecţie fac ca orice altă formă de magie cu excepţia celei a dragonilor să fie nulă.

— Da, spune el şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul. Ar fi lipsiţi de putere în clipa în care ar intra în Navarre.

La dracu'! Are sens, deşi îmi doresc cu disperare să nu fie aşa.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să cred că n-avem nicio idee de ce Poromielul e atacat fără milă şi încontinuu de mânuitori întunecaţi, chiar lângă graniţele noastre.

Xaden îşi fereşte privirea şi inspiră adânc înainte să mă privească în ochi.

— Sau ar trebui să crezi că ştim ce se întâmplă şi alegem să nu facem nimic.

Indignarea îmi înalţă bărbia.

— De ce naiba am alege să nu facem nimic când oamenii sunt măcelăriţi? E împotriva tuturor principiilor noastre!

— Pentru că singurul lucru care-i ucide pe veninoşi e acela care oferă putere scuturilor noastre de protecţie.

Nu mai spune nimic altceva, aşa că stăm în tăcere, iar susurul apei la mal e singurul sunet care tulbură liniştea, potrivindu-se cu ecoul cuvintelor lui care se agaţă de inima mea sfâşiată.

— De asta au avut loc atacuri de-a lungul graniţelor noastre? Caută materialul pe care-l folosim ca să ne alimentăm scuturile de protecţie? îl întreb.

Nu pentru că îl cred, nu încă, ci pentru că nu încearcă să mă convingă. *Rareori adevărul necesită efort,* obişnuia tata să spună.

Încuviinţează din cap.

— Materialul e forjat în armele pe care le folosesc să lupte cu veninoşii. Uite, ia-l!

Ridică mâna dreaptă şi scoate dintr-o teacă din lateral un pumnal cu mâner negru. Sunt brutal de conştientă de fiecare mişcare pe care o face, îngrozitor de conştientă că mă poate ucide oricând, iar acest moment nu face excepţie. Deşi ar fi o moarte mult mai rapidă dacă ar folosi una dintre săbiile pe care le are prinse la spate. Se mişcă încet, întinzând pumnalul ca pe o ofrandă.

Iau arma cu lama extrem de ascuţită, dar ce mă şochează e aliajul mânerului.

— L-ai luat de pe biroul mamei, spun, iar privirea îmi fuge spre a lui.

— Nu, probabil că mama ta are unul din acelaşi motiv pentru care şi tu ar trebui să ai. Ca să te aperi de veninoşi.

E atâta părere de rău în ochii lui, încât mi se strânge pieptul.

Pumnalul. Raidurile. Toate informaţiile, toate răspunsurile sunt acolo.

— Dar ai spus că nu e cu putinţă să luptăm cu ceva de genul ăsta, şoptesc, agăţându-mă de ultima speranţă că totul e doar o glumă oribilă.

— Nu, zice Xaden şi se trage mai aproape, întinzând mâna, apoi o lasă să cadă de parcă s-ar fi gândit mai bine. Ţi-am spus ce sper, că dacă ameninţarea ar fi acolo, conducerea ne va spune.

— Ai distorsionat adevărul ca să se muleze pe nevoile tale.

Înfăşor degetele în jurul pumnalului şi-l simt vibrând de putere. Veninoşii sunt reali. Veninoşii. Sunt. Reali.

— Da. Şi te-aş putea minţi, Violenţă, dar n-o fac. Indiferent de ce crezi acum, nu te-am minţit *niciodată!*

Sigur. Cum să nu?

— Şi de unde ştiu că ăsta-i adevărul?

— Pentru că doare să crezi că suntem genul de regat care ar face una ca asta. Doare să rearanjezi tot ce ştii. Minciunile sunt reconfortante. Adevărul e dureros.

Simt zumzetul puterii prin lamă şi mă uit la Xaden.

— Ai fi putut să-mi spui la un moment dat, în schimb ai preferat să ascunzi totul.

Tresare.

— Da, ar fi trebuit să-ţi spun cu luni în urmă, dar n-am putut. Risc *totul* spunându-ţi acum...

— Pentru că trebuie, nu pentru că vrei...

— Pentru că, dacă *cel mai bun prieten* al tău vede amintirea asta, totul e pierdut! mă întrerupe el şi respir greu.

— N-ai de unde să ştii...

— Dain n-ar încălca regulile nici măcar ca *să-ţi salveze viaţa*, Violet. Ce crezi c-ar face dacă ar afla despre asta?

Ce ar face Dain?

— Trebuie să cred că n-ar pune Codexul mai presus de suferinţa oamenilor de dincolo de graniţă. Sau poate c-aş fi putut construi scuturi care să-l ţină departe. Sau aş putea să cred că-mi va respecta limitele şi n-o să se uite.

Mă încrunt.

— Dar nu vom afla niciodată, nu-i aşa? Fiindcă n-ai avut încredere în mine c-o să fac ce-i corect.

Îşi desface larg mâinile.

— Problema asta e mai importantă decât tine sau decât mine, Violenţă. Iar conducerea nu va face altceva decât să stea în spatele scuturilor de protecţie şi să păstreze existenţa veninoşilor secretă, spune el cu voce imploratoare. Mi-am văzut tatăl executat doar pentru că a încercat să-i ajute pe aceşti oameni. Nu pot risca să te pierd şi pe tine.

Se apleacă mai aproape cu fiecare cuvânt, făcându-mi pulsul să crească, dar nu-mi mai las inima să facă alegeri în

locul minţii.

— Mă iubeşti şi...

— Te-am iubit, îl corectez şi-l ocolesc ca să-mi recuperez naibii *spaţiul* şi dau să plec.

— Mă iubeşti! strigă Xaden, oprindu-mă în loc şi atrăgând asupra noastră o privire din partea fiecărui călăreţ aflat în apropiere. Mă *iubeşti!*

Unul dintre tăciunii mici din pieptul meu încearcă să revină la viaţă şi-l strivesc înainte să aibă ocazia să ardă.

Mă întorc încet ca să-l pot privi.

— Tot ce simt...

Înghit în sec şi mă străduiesc să mă agăţ de furie ca să nu cedez.

— Tot ce *am simţit* pentru tine a fost clădit pe secrete şi înşelăciune.

Obrajii îmi ard de ruşine pentru că am fost atât de naivă încât să mă îndrăgostesc de el.

— Totul între noi e real, Violenţă!

Intensitatea cuvintelor lui îmi răneşte şi mai mult inima.

— N-avem destul timp ca să-ţi explic şi restul, dar trebuie să ştiu dacă mă crezi înainte să ajungem la avanpostul desemnat!

Mă uit la pumnal şi aud cuvintele din scrisoarea tatălui meu atât de clar, de parcă le-ar rosti chiar el. *Ştiu că vei face alegerea corectă când va sosi vremea.* M-a avertizat prin singurul mijloc pe care l-a avut la îndemână: cărţile.

— Da, spun şi-i înapoiez pumnalul. Te cred. Dar asta nu înseamnă că mai am încredere în tine.

— Păstrează-l! zice Xaden şi postura i se relaxează.

Îl vâr în teaca de la coapsă.

— Îmi dai o armă după ce-mi spui că m-ai înşelat luni în şir, Riorson?

— Categoric. Mai am unul, iar dacă ceea ce au spus

zburătorii e adevărat şi veninoşii se îndreaptă spre nord, s-ar putea să ai nevoie de el. N-am minţit când am spus că nu pot să trăiesc fără tine, Violenţă!

Se dă înapoi încet şi buzele i se curbează într-un zâmbet trist.

— Iar femeile lipsite de apărare n-au fost niciodată genul meu, îţi aminteşti?

Nu sunt nici pe departe gata să glumesc cu el.

— Hai să pornim spre Athebyne!

Încuviinţează din cap, iar câteva minute mai târziu suntem în aer.

— *Noi ştim că nu te-am minţit. Doar nu ţi-am spus totul*, zice Andarna, zburând în urma lui Tairn, în golul de aer cu cea mai mică rezistenţă la înaintare, în timp ce ne îndreptăm spre avanpost.

— *E o minciună prin omisiune,* o contrazic.

Se întâmplă adesea în zilele noastre.

— *Are dreptate, Aurio!*

Încordarea radiază din fiecare curbură a corpului lui Tairn şi din bătaia aripilor.

— *Ai tot dreptul să fii supărată*, adaugă el şi se îndreaptă spre lanţul muntos de la graniţă.

Curelele şeii îmi muşcă din carnea coapselor.

— *Am făcut o alegere ca să te protejăm – fără consimţământul tău. A fost o greşeală, una pe care nu o voi mai repeta.*

Vinovăţia pe care o simte îmi copleşeşte propriile emoţii, astâmpărându-mi furia, şi încep să gândesc.

Să gândesc în adevăratul sens al cuvântului.

Dacă veninoşii există, ar trebui să avem consemnări. Totuşi nu există nicio copie a volumului *Legende din Ţinuturile Aride* în Arhive – singurul loc în care Navarre ar trebui să aibă câte o copie a fiecărei cărţi scrise sau transcrise în ultimii patru sute de

ani, ceea ce înseamnă că tata nu mi-a dat doar o carte foarte rară... ci una interzisă.

Patru sute de ani de tomuri şi nici măcar un exemplar...

Patru sute de ani. Însă istoria noastră se întinde pe mai bine de şase sute. Toate sunt o copie ale unor lucrări timpurii. Singurele texte originale din Arhive mai vechi de patru sute de ani – în jurul perioadei când am intrat în război cu Poromielul – sunt pergamentele originale ale Unificării de acum mai bine de şase sute de ani.

E nevoie doar de o generaţie disperată ca să schimbe istoria – chiar s-o şteargă.

Pe toţi zeii, tata nu putea fi mai clar de atât! Mereu a spus că scribii deţin puterea.

— *Da*, spune Tairn când cotim peste ultimul vârf, cu zăpada topită de căldurii verii, şi vedem la orizont avanpostul de la Athebyne şi Stâncile Dralor. *O generaţie care schimbă textele. O generaţie care le predă. Odată cu următoarea, minciuna devine istorie.*

Se înclină spre stânga, urmând linia muntelui, apoi încetineşte pe măsură ce ne apropiem de terenul de zbor al avanpostului.

Strâng oblâncul cu mâinile când aterizăm în faţa structurii cocoţate pe o parte a ultimului vârf din lanţul muntos. Dispunerea e identică cu cea de la Montserrat, o fortăreaţă simplă, pătrată, cu patru turnuri şi ziduri groase pe care poate ateriza un dragon. Stilul militar e la fel peste tot.

Mă desprind din şa şi alunec pe piciorul din faţă al lui Tairn.

— Şi ar trebui să ne concentrăm cumva pe Jocurile de Război, mormăi şi-mi aranjez rucsacul pe umeri, gândindu-mă la avanpostul comercial care poate sau nu să fie atacat în curând de creaturi mitice.

Ceilalţi descalecă şi mă uit în spate, ca s-o văd pe Andarna

deja încovrigată între picioarele lui Tairn.

Xaden păşeşte alături de Garrick şi se uită în direcţia mea, aruncându-mi o privire plină de dor. I-am oferit totul, dar el nu m-a lăsat niciodată să mă apropii cu adevărat de el. Durerea îmi sfredeleşte pieptul cu genul de junghi ascuţit şi şerpuitor pe care doar inima frântă îl poate da. Îmi imaginez că aşa te simţi când eşti străpuns de o lamă boantă, mâncată de rugină. Nu e suficient de ascuţită ca să taie dintr-o singură lovitură şi există sută la sută şanse ca rana să se infecteze. Dacă nu pot avea încredere în el, nu există niciun viitor pentru noi.

Atmosfera e mai mult decât încordată când trecem toţi zece pe sub hersa ridicată a avanpostului. A avanpostului pustiu.

— Ce naiba?

Garrick traversează curtea interioară din centrul structurii, privind spre sălile de adunare care ar trebui să mărginească interiorul, la fel ca la Montserrat.

— Opriţi-vă! strigă Xaden, cercetând zidurile care se ridică în jurul nostru. Nu e nimeni aici. Răspândiţi-vă şi căutaţi!

ordonă el şi se uită la mine. Tu nu pleci de lângă mine. Nu cred că ăsta e un Joc de Război.

Dau să-l contrazic că n-are de unde să ştie asta, dar pala de vânt care pătrunde prin poarta deschisă mă opreşte. Singurele sunete din fortăreaţa care ar trebui să adăpostească mai mult de două sute de oameni sunt cele scoase de paşii noştri pe pământul stâncos – şi are dreptate. Totul pare *greşit.*

— Minunat! spun cu sarcasm nedisimulat în timp ce ceilalţi, cu excepţia lui Liam – care e din nou umbra mea –, se împart în grupuri de doi sau trei urcând mai multe scări.

— Pe-aici! ne îndrumă Xaden, îndreptându-se spre turnul de sud-vest.

Urcăm şi iar urcăm, ajungând într-un final la etajul al patrulea, la observatorul în aer liber cu vedere la valea de dedesubt, inclusiv la avanpostul comercial poromian.

— E una dintre cele mai bine plasate garnizoane pe care le avem, zic şi mă uit după infanteriştii şi călăreţii care ar trebui să fie aici. E imposibil s-o părăsească pentru Jocurile de Război.

— De asta mă tem şi eu, spune Xaden, cercetând valea înconjurătoare şi mijindu-şi ochii spre punctul comercial aflat la câteva sute de metri distanţă.

— Liam.

— L-am ochit.

Liam înaintează şi se sprijină pe crenelurile de piatră, cercetând clădirile din depărtare. Postul comercial e la aproximativ douăzeci de minute de mers pe jos pe cărarea pietruită şi şerpuitoare care porneşte de pe versantul muntelui unde e situată fortăreaţa noastră. Acoperişurile câtorva clădiri se înalţă deasupra zidurilor circulare de apărare, iar un grup de grifoni şi zburătorii lor se apropie dinspre sud.

Xaden se întoarce spre mine, iar expresia din ochii lui nu e deloc binevoitoare.

— Ce ţi-a spus Dain înainte să plecăm? S-a aplecat şi ţi-a şoptit ceva!

Clipesc şi încerc să-mi amintesc.

— A spus ceva de genul...

Fac o pauză şi caut prin memorie.

— „O să-mi lipseşti, Violet”.

Tot corpul îi devine rigid.

— Şi a spus că ceea ce fac o să te omoare.

— Da, dar mereu spune asta, adaug şi dau din umeri. Ce ar fi avut Dain de câştigat din abandonarea unui întreg avanpost?

— Am găsit ceva! strigă Garrick din turnul de sud-est, ţinând în mână ceva ce seamănă cu un plic.

El şi Imogen traversează meterezul solid venind în direcţia noastră.

— I-ai spus despre călătoriile mele aici? mă chestionează Xaden, iar ochii îi devin mai duri.

— Nu, răspund, clătinând din cap. Spre deosebire de alte persoane, *eu* nu-ţi ascund niciodată nimic!

Se dă înapoi şi cade pe gânduri, privirea mutându-i-se de la stânga spre dreapta înainte să revină asupra mea şi să facă ochii mari.

— Violenţă, spune el blând. Te-a atins vreodată Aetos după ce ţi-am spus despre Athebyne?

— Poftim?

Mă încrunt şi înlătur firele de păr pe care mi le suflă vântul peste faţă.

— Aşa, continuă Xaden şi-şi ridică mâna spre obrazul meu. Puterea lui necesită atingerea feţei cuiva. Te-a atins în felul ăsta?

Buzele mi se despart.

— Da, dar aşa mă atinge tot timpul. El... niciodată n-ar...

Pufnesc.

— Aş şti dacă mi-ar citi amintirile.

Xaden se schimbă la faţă, iar mâna îi alunecă înainte, apucându-mă de ceafă.

— Nu, Violenţă! Crede-mă, n-ai şti.

Nu există nicio acuzaţie în vocea lui, doar o resemnare care îmi răneşte ceea ce a mai rămas din inimă.

— N-ar face-o!

Dain e în multe feluri, dar nu m-ar viola niciodată în asemenea hal, n-ar lua ceva ce nu i-am oferit. *Numai că a încercat o dată.*

— Ţi-e adresat, spune Garrick şi-i întinde plicul lui Xaden.

Xaden îşi desprinde mâna de pe chipul meu şi rupe sigiliul, iar eu pot citi inscripţia în timp ce el parcurge misiva.

Jocurile de Război, pentru Xaden Riorson, liderul celei de-A Patra Aripi.

Recunosc scrisul de mână – cum aş putea să n-o fac când am crescut văzându-l toată viaţa?

— E de la colonelul Aetos.

— Ce spune? întreabă Garrick, încrucişându-şi mâinile pe piept. Care e misiunea noastră?

— Băieţi, văd ceva dincolo de postul comercial! strigă Liam de pe creneluri. Oh, la naiba!

Culoarea se scurge de pe chipul lui Xaden şi mototoleşte misiva în pumn înainte să-şi întoarcă ochii spre mine.

— Spune că misiunea noastră e să supravieţuim dacă putem!

Oh, pe toţi *zeii!* Dain mi-a citit amintirile fără permisiunea mea! I-a spus tatălui lui că aici se furişau. Fără să ştiu, l-am trădat pe Xaden... i-am trădat pe toţi.

— Nu se poate! spune Garrick, care clatină vehement din cap.

— Băieţi, e de rău! strigă Liam, iar Imogen se grăbeşte lângă el.

— Nu e vina ta, îmi spune Xaden, apoi îşi desprinde privirea de pe mine şi se întoarce spre prietenii lui, care aleargă pe metereze ca să ni se alăture. Am fost trimişi aici să murim!

Căci acolo, în ţinutul de dincolo de umbre, trăiau monştri care mişunau în toiul nopţii şi se înfruptau din sufletele copiilor care se apropiau prea mult de pădure.

— „BOCETUL WYVERNILOR”, LEGENDE DIN ŢINUTURILE ARIDE

CAPITOLUL 36

Xaden îi înmânează misiva lui Garrick, iar noi, ceilalţi, ne grăbim spre creneluri să vedem cu ce urmează să ne confruntăm, însă nu pot zări nicio ameninţare în valea de dedesubt şi nici pe câmpiile care se întind pe kilometri întregi până la Stâncile Dralor.

— *Ceva e în neregulă,* spune Tairn. *Am simţit asta de la lac, dar aici e mai puternic.*

— *Ai putea să ne indici ce anume e?* replic, gâtuită de panică.

Dacă tatăl lui Dain a aflat că Xaden şi ceilalţi transportă arme duşmanului, mai mult ca sigur asta e o execuţie.

— *Vine din valea de dedesubt.*

— Nu văd nimic jos, spune Bodhi, aplecându-se peste marginea meterezelor.

— Eu văd, răspunde Liam. Şi, dacă sunt ce cred eu, suntem terminaţi.

— Nu-mi spune ce anume crezi că sunt – spune-mi ce ştii cu siguranţă că sunt! ordonă Xaden.

— Scrisoarea spune că e un test al conducerii tale, citeşte în spatele nostru liderul de divizie. Spune că ai de ales, fie abandonezi satul în mâinile inamicului, fie abandonezi comanda aripii tale.

— Ce naiba înseamnă asta?

Bodhi se trage înapoi şi ia scrisoarea.

— Ne testează loialitatea, fără să ne-o spună pe şleau, spune Xaden, stând lângă mine cu mâinile încrucişate la piept. Conform misivei, dacă plecăm acum, vom reuşi să ajungem la timp la noul cartier general al celei de-A Patra Aripi de la Eltuval, ca să ne primim îndatoririle pentru Jocurile de Război, însă, dacă o facem, postul comercial de la Resson şi ocupanţii lui vor fi distruşi.

— De cine anume? întreabă Imogen.

— De veninoşi, răspunde Liam.

Mi se face rău.

— Eşti sigur? îl întreabă Xaden.

Liam încuviinţează din cap.

— Cât de sigur pot fi, având în vedere că nu i-am mai văzut până acum. Sunt patru. Au robe mov. Vinişoare roşii care se întind ca o pânză de păianjen în jurul ochilor înroşiţi. Înfricoşători ca naiba.

— Sună corect, spune Xaden, care-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Îmi place mai mult când doar livrăm armele, bombăne Bodhi.

— Oh, şi e şi un tip cu un toiag uriaş, continuă Liam. Şi pot jura pe Dunne că într-o clipă câmpia era pustie, iar în următoarea erau chiar acolo, îndreptându-se spre porţi.

Ochii îi sunt căscaţi şi pupilele, dilatate, folosindu-şi pecetea să vadă până pe fundul văii.

— Vene roşii? întreabă Imogen.

— Pentru că magia le-a întinat sângele când şi-au pierdut sufletele, murmur şi mă uit spre Xaden, dorindu-mi să-şi amintească cuvintele pe care ni le-a spus Andarna în acea noapte în care am traversat tunelul spre terenul de zbor. Natura îşi are echilibrul ei.

Toate capetele se răsucesc spre mine, mai puţin al lui Liam.

— Cel puţin dacă basmele sunt adevărate.

O parte din mine speră să fie, altfel nu ştiu nimic despre inamicul de dedesubt. Fireşte, dacă sunt reali...

— *Şapte grifoni au aterizat chiar lângă noi,* spune Tairn.

Ceilalţi încremenesc, primind fără îndoială acelaşi mesaj de la dragonii lor.

— *Andarna, rămâi lângă Tairn!* îi spun.

S-ar putea ca Xaden să aibă încredere în zburători, dar ea e aproape complet lipsită de apărare.

— *Bine,* răspunde dragonul auriu.

— Tipul cu toiagul tocmai a... începe Liam.

O explozie răsună în valea aproape lipsită de copaci, urmată de o trombă de fum albastru. Inima-mi sare din piept din cauza priveliştii.

— Astea au fost porţile, termină el.

— Câţi oameni locuiesc în Resson? întreabă Bodhi.

— Mai mult de trei sute, răspunde Imogen şi un alt bubuit cutremură valea. E postul la care se fac schimburile comerciale anuale.

— Atunci să coborâm, spune Bodhi şi se întoarce, iar Xaden se dă înapoi, blocându-i calea cu braţul întins. Glumeşti, nu-i aşa?

— Habar n-avem ce ne aşteaptă acolo!

Tonul lui Xaden îmi aminteşte de ziua de după Parapet. A intrat în rolul conducătorului.

— Şi o să stăm pur şi simplu aici, în timp ce oamenii mor? întreabă Bodhi.

Mă încordez. Îl privim toţi pe Xaden.

— N-am spus asta!

Xaden clatină din cap. Trebuie să aleagă. Asta scria în misiva Jocurilor de Război. Poate abandona satul sau comanda aripii care-l aşteaptă la Eltuval.

— Nu e un nenorocit de exerciţiu de antrenament, Bodhi! Unii – dacă nu toţi – dintre noi vor muri dacă mergem în vale.

Dacă am fi fost parte a unei aripi active, liderii mai în vârstă şi mai experimentaţi ar fi luat o astfel de hotărâre, dar nu avem aşa ceva aici. Dacă nu eram însemnaţi cu relicvele rebeliunii, dacă nu i-am fi ajutat pe inamici – privirea i se îndreaptă scurt spre mine –, n-am fi aici, nevoiţi să facem o alegere. Deci, lăsând la o parte toată structura de comandă, ce părere aveţi?

— Îi depăşim numeric, spune Soleil şi-şi îngustează ochii negri spre câmpia de jos, bătând cu unghiile vopsite în verde strălucitor în crenelurile de piatră. Şi avem avantajul aerian.

— Cel puţin nu e niciun wyvern, spun şi cercetez cerul doar ca să fiu sigură.

— Hă? Un ce? întreabă Bodhi, înălţându-şi sprâncenele.

— Un wyvern. Legendele spun că veninoşii i-au creat ca să concureze cu dragonii şi, în loc să canalizeze magie *din* ei, o canalizează în ei.

Să sperăm că există ceva în cartea aia care să nu fie adevărat.

— Mda, să nu cobim, zice Xaden, care-mi aruncă o privire înainte să se uită spre cer.

— Sunt patru veninoşi, iar noi suntem zece, spune Garrick, îndepărtându-se de marginea bastionului.

— Avem armele cu care îi putem ucide, adaugă Liam, întorcând spatele văii. Iar Deigh mi-a spus că un grup de şapte zburători de grifoni...

— Suntem aici, spune bruneta mai în vârstă de la lac, coborând cu paşi mari de pe colţul de sud-est al bastionului. Am lăsat restul grupului afară când am observat că avanpostul vostru e... abandonat.

Se uită cu resemnare la norii de fum care se înalţă din vale, iar umerii i se pleoştesc.

— N-o să vă cerem să luptaţi alături de noi.

— Nu? întreabă Garrick mirat.

— Nu, repetă ea şi-i oferă un zâmbet trist. Patru dintre ei echivalează cu o condamnare la moarte. Restul din grupul nostru au făcut deja pace cu zeii, adaugă femeia şi se întoarce spre Xaden. Am venit să-ţi spun să pleci. Habar n-ai de ce putere de mânuire sunt în stare. A fost nevoie doar de doi dintre ei ca să distrugă un întreg oraş luna trecută. *Doar de doi.* Am pierdut două grupuri în încercarea de a-i opri. Dacă sunt patru acolo jos...

Cuvintele îi rămân suspendate în aer.

— Au venit după ceva şi vor omorî fiecare om din Resson până îl vor găsi. Luaţi-vă dragonii şi plecaţi cât mai puteţi!

Pieptul mi se strânge şi un junghi de durere îmi străbate inima la gândul că-i lăsăm să moară. E împotriva tuturor principiilor noastre, chiar dacă nu sunt cetăţeni navarrieni.

— Avem dragoni, spune Imogen pe un ton ridicat. Cu siguranţă trebuie să conteze. Nu ne e frică să luptăm.

— Dar să muriţi vă e frică? A participat vreunul dintre voi la o luptă? întreabă bruneta, aţintindu-şi privirea asupra noastră şi dintr-odată mă simt... tânără, când doar tăcerea îi răspunde. Aşa bănuiam şi eu. Dragonii voştri contează. Pot zbura departe şi rapid. Focul dragonilor n-o să-i ucidă. Doar pumnalele pe care ni le-aţi adus o pot face, iar noi le avem pe astea, precizează ea, uitându-se la Xaden. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi! Ne-ai ţinut în viaţă în ultimii ani şi ne-ai dat şansa să luptăm.

— Mergeţi acolo să muriţi, spune Xaden direct.

— Da, spune bruneta, şi se aude o altă explozie. Scoateţi dragonii de aici! Repede!

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă cu paşi mari, străbătând meterezul cu capul sus înainte să dispară în turnul din partea opusă.

Maxilarul lui Xaden trosneşte şi pot vedea lupta care se duce în ochii lui.

O greutate incomensurabilă mi se aşază în stomac.

Dacă plecăm, toţi vor muri. Fiecare civil, fiecare zburător. Nu-i putem lăsa să moară, însă le vom împărtăşi soarta dacă rămânem.

Dacă luptăm, cel mai probabil vom muri alături de ei. Putem trăi ca nişte laşi sau putem muri ca nişte călăreţi. Când Xaden îşi trage umerii înapoi, simt cum mi se face rău. A luat o decizie. O pot vedea în trăsăturile chipului său, în postura dreaptă.

— Sgaeyl spune că n-a fugit niciodată de o luptă şi nu o va face nici astăzi. Şi nici eu n-am de gând să stau cu mâinile-n sân în timp ce mor oameni nevinovaţi. Însă n-o să ordon niciunuia dintre voi să mi se alăture. Sunt responsabil pentru voi *toţi*. Niciunul dintre voi n-a traversat Parapetul pentru că şi-a *dorit-o*. Niciunul. Aţi făcut-o pentru că eu am încheiat o înţelegere. Eu sunt cel care v-a forţat să intraţi în cvadrant, deci n-o să scadă în ochii mei cei care vor să plece spre Eltuval. Voi decideţi!

Îşi trece mâna prin păr.

— Nu te vreau în calea pericolului.

Într-o lume perfectă, asta e tot ce vreau să aud.

— Dacă ceilalţi pot alege, atunci aşa o să fac şi eu.

Strânge din dinţi.

— Suntem călăreţi, spune Imogen, când răsună o altă explozie. Îi apărăm pe cei lipsiţi de apărare. Asta facem noi.

— Ne-ai salvat pe toţi, vere, spune Bodhi. Iar pentru asta îţi suntem recunoscători. Acum trebuie să facem ceea ce am fost antrenaţi să facem, iar dacă asta înseamnă că n-o să mă întorc acasă, atunci presupun că sufletul meu îi va fi încredinţat lui Malek. Oricum nu m-ar deranja s-o revăd pe mama.

— O să-ţi spun ce ţi-am zis în anul întâi, după Treierat, când am decis să trimitem arme, spune Garrick. Tu ne-ai ţinut. În viaţă în toţi aceşti ani; noi vom decide cum murim. Eu sunt alături de tine.

— Exact! spune Soleil, bătând cu degetele chiar deasupra pumnalului din teaca de pe coapsă. Şi eu rămân.

Liam înaintează şi ajunge lângă mine.

— Am asistat la execuţia părinţilor noştri pentru că au ales să facă ce era corect. Aş vrea să cred că moartea mea va fi la fel de onorabilă.

Mi se strânge pieptul. Părinţii lor au murit ca să dezvăluie adevărul, iar ai mei l-au sacrificat pe Brennan ca să-l ţină ascuns.

— De acord, încuviinţează Imogen.

Toţi o fac.

Încuviinţează unul câte unul, până când mai rămân doar eu.

Xaden se uită în ochii mei.

Dacă ai impresia că vei convinge vreodată un Sorrengail să-şi pună gâtul în joc pentru cineva din afara graniţelor lor, atunci eşti un prost. Nu asta a spus zburătorul la lac?

La naiba cu tot!

— *Tairn?*

Nu doar eu merg la război.

— *Ne vom ospăta cu oasele lor, Argintio!*

Descriptiv, dar am înţeles mesajul.

N-am de gând să las oameni nevinovaţi să moară, indiferent de ce parte a graniţei trăiesc. Nu-mi voi lăsa colegii de detaşament să-şi rişte viaţa în timp ce fug, în ciuda rugăminţii din ochii lui Xaden.

În definitiv, Rhiannon, Sawyer şi Ridoc nu sunt aici. Vor trăi să ajungă în al doilea an.

Mira va înţelege. Nu mă îndoiesc că ar face la fel.

Cât despre mama... Pumnalul de pe biroul ei înseamnă că ştie şi n-a făcut nimic ca să pună capăt situaţiei. Bănuiesc că sunt al doilea copil pe care-l sacrifică ca să ţină existenţa veninoşilor secretă.

— Am fost lipsită de apărare, îi spun lui Xaden, înălţându-

mi bărbia. Iar acum sunt călăreţ. Şi călăreţii luptă.

Ceilalţi strigă în semn de aprobare.

Un milion de emoţii îi străbat chipul, însă Xaden doar dă din cap şi se îndreaptă spre bastion.

— Liam! Dă-mi un raport.

Fratele lui adoptiv se duce lângă el şi se concentrează.

— Zburătorii sunt pregătiţi. Toţi şapte – şase dintre ei. Pare că se străduiesc să ţină focul departe de civili, însă veninoşii mânuiesc un fel de foc pe care nu l-am mai văzut până acum în rândul călăreţilor. Trei au încercuit oraşul, iar unul îşi croieşte drum spre o clădire situată în mijloc. Un turn cu ceas.

Xaden ne împarte după obiective. Garrick şi Soleil vor survola perimetrul în recunoaştere, în timp ce restul dintre noi îi vom ţinti pe veninoşii din jurul Ressonului, urmărind înaintarea spre turnul cu ceas.

— Îi putem doborî doar cu pumnalele.

— Asta înseamnă că trebuie să descălecăm şi să luptăm de-ndată ce reuşim să-i ducem pe locuitorii oraşului în orice adăpost putem găsi, spune Garrick cu chipul sumbru. Nu vă aruncaţi pumnalele înainte să fiţi siguri de ţintă!

— Salvaţi cât de mulţi civili puteţi! adaugă Xaden. Să mergem!

Cu el în frunte, coborâm treptele şi traversăm curtea interioară tăcută. Când ieşim din avanpost, dragonii noştri sunt deja aşezaţi pe marginea crestei, mutându-şi greutatea de pe picioarele din faţă pe cele din spate, evident agitaţi, în timp ce ţin sub observaţie postul comercial de dedesubt.

Mă duc direct între Tairn şi Sgaeyl.

— *Ştiam că vei face alegerea corectă,* spune Sgaeyl, aruncând o privire spre locul în care Xaden şi Liam păşesc mult prea aproape de marginea stâncii din stânga mea. *Şi el a ştiut. Chiar dacă nu-i place când te pui în pericol, a ştiut că o vei face.*

— Păi, el mă cunoaşte mult mai bine decât îl cunosc eu pe el, spun şi-mi înalţ o sprânceană la ea.

— Eşti departe de fata speriată care stătea în curte, după Parapet, încercând să-şi mascheze frica. Aprob.

— Nu-ţi ceream aprobarea.

Dacă tot urmează să mor, măcar pot fi sinceră în ultimele momente.

Sgaeyl pufăie şi-şi lipeşte capul de al lui Tairn, însă el se concentrează doar pe postul comercial.

Terenul stâncos îmi scrâşneşte sub cizme când mă îndrept spre locul în care stă Andarna, între picioarele din faţă ale lui Tairn, privind desfăşurarea atacului de sub noi. Mă aşez chiar în faţa ei, blocându-i vederea a ceea ce trebuie să fie un masacru.

— Rămâi aici şi ascunde-te!

Nu iau un pui cu mine la luptă, punct.

— Rămâi aici! mârâie ea sarcastic în semn de răspuns.

Îmi înăbuş un zâmbet trist. E chiar păcat că n-o voi vedea trecând prin anii rebeli ai adolescenţei.

— De acord, spune Tairn, care-şi înclină umărul pentru mine. *Eşti o ţintă, micuţo.*

— Vorbesc serios! îi ordon Andarnei, mângâind-o pe nasul solzos. *Dacă nu ne întoarcem până dimineaţă, dacă crezi că se apropie veninoşii, zbori direct acasă în Vale. Orice ar fi, adăposteşte-te în spatele scuturilor de protecţie!*

Andarna îşi umflă nările.

— Nu te părăsesc!

Pieptul mă doare atât de tare, încât mă lupt cu impulsul de a-mi masa partea de deasupra inimii, îndreptându-mi în schimb umerii. Trebuie să rostesc cuvintele cu voce tare.

— Vei simţi momentul în care nu mai e nimic de părăsit. Poate că ţi se va frânge inima, dar, când o să simţi asta, zbori. Promite-mi că vei zbura!

Trec câteva bătăi de inimă înainte ca Andarna să

încuviinţeze într-un final.

— Du-te! şoptesc, mângâindu-i pentru ultima oară fălcile frumoase.

Va fi bine. Va reuşi să ajungă înapoi în Vale. Nu-mi dau voie să mă gândesc la altă variantă.

Dragonul auriu se întoarce şi se îndreaptă spre avanpost, iar eu mă adun şi mă aşez între picioarele lui Tairn, aruncând o ultimă privire rapidă spre valea de dedesubt. Xaden şi Liam stau în dreapta mea, făcând acelaşi lucru.

Un răget ascuţit străpunge aerul, iar un dragon enorm, gri, se ridică dintr-o vale aflată la două creste spre sud... de-a lungul graniţei poromiene. Îşi strânge cele două picioare sub corpul masiv în timp ce zboară departe de noi, îndreptându-se spre Resson.

— Mai e vreun grup în apropiere? întreabă Liam.

— Nu, răspunde Xaden.

Am impresia că pământul îmi fuge de sub picioare.

Aş *fi putut jura că am văzut un grup de dragoni dincolo de graniţă.* Nu asta a spus Mira la Montserrat?

Dragonul rage din nou, scuipând o dâră de foc albastru pe versantul muntelui, aprinzând unii dintre copacii mai mici, înainte să ajungă pe câmpiile din Resson. Foc. Albastru.

Nu. Nu. *Nu!*

— Wyvern.

Teama îmi înjunghie inima.

— Xaden, are două picioare, nu patru. Nu e un dragon, e un wyvern!

Poate că, dacă o mai spun de câteva ori, o să ajung să cred ceea ce văd.

Pe toţi dracii! Asta *a cenzurat* conducerea?

Se presupune că ar trebui să fie un mit, nu fiinţe în carne şi oase. La fel şi veninoşii.

— Păi, s-a zis cu superioritatea noastră aeriană, spune

Imogen de vizavi de noi şi dă din umeri. Să-i ia naiba! Şi ei pot muri.

— *Au creat abominaţii,* spune Tairn, cu un mârâit scăzut în piept.

— *Ştiai?*

— *Bănuiam! De ce crezi că am fost atât de dur în timpul manevrelor de zbor?*

— *Tu şi cu mine trebuie să ne îmbunătăţim abilităţile de comunicare.*

— Presupun că acum avem toate detaliile, spune Liam.

— Vrea cineva să se răzgândească? întreabă Xaden, uitându-se la noi.

Niciunul dintre noi nu răspunde.

— Nu? Atunci încălecaţi!

Mă îndrept spre umărul lui Tairn când Xaden se apropie.

— Întoarce-te, Violenţă! îmi ordonă el şi mă răsucesc cu faţa spre el.

Îşi scoate unul dintre pumnale şi mi-l strecoară în teaca goală din dreptul coastelor.

— Acum ai două.

— N-ai de gând să mă convingi să rămân în avanpost, unde o să fiu în siguranţă? îl întreb, iar apropierea lui îmi înteţeşte emoţiile.

Mi-a ascuns toate astea şi încă mă doare pieptul când mă uit la el.

— Dacă ţi-aş cere să rămâi în urmă, ai face-o?

Ne înfruntăm intens din priviri.

— Nu.

— Exact. Încerc să nu duc lupte pe care ştiu că nu le pot câştiga.

Ochii mi se aprind.

— Că tot veni vorba de lupte pe care ştii că le vei câştiga, generalul Melgren va şti ce se întâmplă aici. E în stare să vadă

deznodământul bătăliei chiar acum.

Xaden clatină lent din cap şi face semn spre gâtul lui, acolo unde relicva rebeliunii i se întinde pe piele.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că mi-am dat seama că e un dar, nu un blestem?

— Da.

Când eram în patul lui.

— Ai încredere în mine – din cauza ei, Melgren nu poate vedea nimic.

Buzele mi se despart când îmi amintesc că Melgren a spus că-i place să stea o dată pe an cu ochii pe Xaden.

— Mai păstrezi şi alte secrete faţă de mine?

— Da, spune el şi-mi cuprinde gâtul, aplecându-se spre mine. Rămâi în viaţă şi-ţi promit că-ţi spun tot ce vrei să ştii!

Simpla mărturisire îmi face inima să bată mai tare. Aşa furioasă cum sunt, nu-mi pot închipui o lume fără el.

— Am nevoie să supravieţuieşti bătăliei, chiar dacă urăsc că încă te iubesc.

— Pot trăi cu asta!

Un colţ al gurii i se ridică şi-şi ia mâinile de pe mine, îndreptându-se spre Sgaeyl.

Tairn îşi înclină umărul din nou şi încalec, apoi mă aşez în şa, legându-mi curelele după ce-mi asigur traista în spate. A sosit vremea.

— *Găseşte un loc sigur şi ascunde-te, Andarna! Nu suport gândul că ai putea fi rănită!*

— *Rupe-le gâturile!* spune Andarna şi se îndreaptă spre avanpostul abandonat.

Sgaeyl se avântă spre cer, iar eu mă apuc strâns de oblânc când Tairn se ridică bătând puternic din aripi.

— *E ceva în acel post comercial. Toţi o simţim,* spune Tairn şi o urmează pe Sgaeyl, coborând de pe creastă într-un picaj adânc, care-mi formează un gol în stomac.

Curelele şeii mi se înfig în coapse, dar îşi fac bine treaba şi rămân aşezată în timp ce-mi cobor ochelarii pentru zbor ca să-mi feresc ochii de vânt. Zburăm în semiîntuneric, când soarele se ascunde dincolo de Stâncile Dralor, cufundând după-amiaza în umbre.

Următoarea explozie desprinde o bucată din zidul de piatră al postului Tairn ratează la mustaţă un călăreţ de grifon, apoi ne aduce deasupra aşezării zburând atât de repede încât nu aud altceva în afară de strigătele orăşenilor care aleargă pe străzi fugind spre balamucul de la porţi.

— *Unde sunt wyvernii?* îl întreb pe Tairn.

— *S-au retras în vale. Nu-ţi face griji, se vor întoarce.*

Oh, minunat!

Măturcu privirea acoperişul micului post până când dau cu ochii de el, orice o fi. O figură înveşmântată într-o robă mov, lungă până-n pământ, care stă pe turnul cu ceas din lemn, aruncând foc albastru sub forma unor pumnale spre civilii de dedesubt.

E mai înfricoşător decât ar fi reuşit să-l deseneze orice ilustrator, cu râuri de vinişoare roşii curgând în toate direcţiile în jurul ochilor lipsiţi de viaţă, consumaţi de magie. E tras la faţă, cu pomeţi proeminenţi şi buze subţiri, strângând cu o mână noduroasă un toiag lung şi roşu din lemn deformat.

— *Tairn!*

— *Da, haide!*

Se desparte de Sgaeyl, cotind strâns, şi ne duce în sat. Câteva bătăi de aripi mai târziu, focul îi iese din gură şi incinerează din zbor turnul cu ceas.

— *L-am prins!*

Mă întorc în şa, urmărind cum se năruie structura de lemn. Totuşi, în doar câteva secunde, veninosul iese fără nicio zgârietură din flăcări.

— *Oh, la dracu'! E încă acolo!* strig şi ne întoarcem,

trecând pe deasupra postului pentru a ajunge în zona desemnată şi-mi dau mintal un şut, pentru că am crezut că ar fi putut fi atât de simplu.

Nu degeaba au ajuns creaturile astea să facă parte din poveştile care le dau coşmaruri celor din Navarre – şi faptul că nu sunt uşor de ucis nu e singurul motiv. Trebuie să ne apropiem îndeajuns cât să înfigem un pumnal în veninos.

Mă întorc în şa taman la timp ca să zăresc o masă de aripi şi colţi care-şi croieşte drum spre noi într-o hărmălaie asurzitoare. Tairn loveşte zidul de piatră cu coada, dislocând zidăria în încercarea de a se feri de wyvern. Abia reuşim să ne ferim de bucla sfârâitoare de foc albastru care izbucneşte din gura creaturii şi aprinde un copac.

— *S-a întors wyvernul.*

— *E altul!* rage Tairn. *Le trimit instrucţiuni celorlalţi.*

Fireşte c-o face. Poate că Xaden îi comandă pe călăreţii de pe câmpul ăsta, însă în mod clar Tairn îi conduce pe dragoni.

Wyvernul se roteşte şi se îndreaptă spre centrul oraşului, adunându-şi picioarele şi bătând din aripile ca nişte pânze de păianjen. Poartă în spate o femeie, un călăreţ îmbrăcat într-o uniformă maro, asemănătoare cu a noastră, având aceeaşi ochi roşii ca veninosul de pe turnul cu ceas.

— *Xaden, sunt mai mulţi wyverni!*

Urmează un moment de tăcere, dar pot simţi şocul palpabil al lui Xaden, urmat îndeaproape de furie.

— *Dacă vei fi separată de Tairn, cheamă-mă şi luptă până ajung acolo!*

— *Nu se va întâmpla una ca asta. N-o las din spatele meu, lider de aripă!* mârâie Tairn în timp ce arunc o privire în spaţiul aerian de deasupra oraşului, plin cu dragoni, grifoni şi wyverni, la fel ca-n basmele creaţiei.

— *Soleil a găsit o intrare sigilată în ceea ce pare a fi o mină,* spune Xaden. *Am nevoie...*

Tairn se întoarce brusc, îndreptându-se spre munte.

— ... de tine să încerci să creezi o diversiune, astfel încât Garrick şi Bodhi să-i poată evacua pe localnici, încheie el. *Liam e deja pe drum.*

— Am înţeles.

Îmi creşte pulsul.

— Tairn, nu pot ţinti.

— O vei face, spune el, de parcă ar fi un lucru stabilit. *Ordinele au fost transferate grifonilor.*

— Dragonii pot vorbi cu grifonii?

Sprâncenele îmi sar în sus de uimire.

— Fireşte. Cum crezi că am comunicat înainte ca oamenii să fie implicaţi?

Mă aplec pe gâtul lui Tairn când zburăm peste oraş, pe deasupra unui spital, a ceea ce pare să fie o şcoală şi peste nenumărate rânduri de tarabe dintr-o piaţă în aer liber, care în acest moment sunt în flăcări. Nu e nici urmă de roba mov a veninosului pe care l-am văzut prima dată şi trecem peste corpurile împuţinate ale unui grifon şi călăreţului său, lângă centrul oraşului. Stomacul mi se strânge când văd un wyvern întorcându-se – iar Sgaeyl e pe un curs de interceptare.

— Se descurcă singură, îmi aminteşte Tairn. *Şi el la fel. Avem ordine. Concentrează-te!*

Aşa e, trebuie să mă concentrez.

Trecem peste familiile care să grăbesc să plece din casele ruinate şi peste zidurile oraşului, îndreptându-ne spre deschiderea de pe versantul muntelui, unde Brunul Coadă-Măciucă al lui Soleil îşi flutură coada, zdrobind scândurile de lemn care închid tunelul abandonat. Pe marginea drumului sunt câteva clădiri, dar nimic mai mult.

Când ne apropiem, Tairn coteşte brusc spre stânga, iar curelele îmi sapă în carnea picioarelor când mi se mută greutatea în şa odată cu mişcarea abruptă. Apoi îşi strânge

aripile, planând înaintea lui Soleil, cu faţa spre Resson şi mulţimea gălăgioasă care străbate distanţa de nouăzeci de metri dintre oraş şi noi, condusă de doi grifoni şi zburătorii lor care aruncă mereu priviri în spate, scanând cerul.

Dar ei n-o văd pe veninoasa care ne taie calea dinspre nord, urmărind mulţimea cu ochii roşii îngustaţi. Vinişoarele de o parte şi de alta a ochilor ei sunt mult mai pronunţate decât la călăreţul anterior, iar roba lungă şi albastră îmi aminteşte de purtătorul toiagului care a supravieţuit prăbuşirii turnului cu ceas.

— *I-am spus deja lui Fuil. O va proteja pe Soleil,* spune Tairn, înclinându-se spre ameninţare.

— *Îndepărtează-ne de mulţime!*

Puterea îmi freamătă deja sub piele.

O fetiţă se împiedică şi cade în murdăria de pe stradă, iar inima mi se zbate când tatăl ei o ridică în braţe, continuând să alerge.

Pe lângă noi trece Deigh şi-l văd cu coada ochiului cum aterizează, apoi întind mâinile ca să eliberez puterea, concentrându-mă pe veninoasă.

Fulgerul trosneşte. O parte din zidul oraşului se desprinde.

La dracu'!

— *Continuă. Deigh zice că au nevoie de mai mult timp,* mă îndeamnă Tairn.

Fac greşeala să mă întorc şi îi văd pe amândoi, pe Liam şi pe Soleil, jos din şa, ghidând mulţimea de civili spre gura minei, cât Deigh şi Fuil stau de strajă de o parte şi de alta a potecii. Dacă se întâmplă ceva, dacă unul dintre wyvernii care înconjoară oraşul îi observă, sunt vulnerabili. Dar aşa sunt şi oamenii pe care îi ajută.

Se apropie un trio de grifoni, lăsându-i pe cei trei orăşeni pe care-i poartă în gheare în faţa intrării minei, apoi se întorc pentru o altă tură.

Mă străbate un curent de energie când trimit un fulger spre veninoasa din faţă, însă nimereşte una dintre clădirile aflate pe versantul muntelui, în dreapta mea. Scândurile se zdrobesc, iar lemnul zboară împrejur în urma exploziei.

Atenţia veninoasei se îndreaptă în sus şi încremenesc când mă observă. Privirea ei roşie e plină de cruzime pură şi-şi întinde mâna stângă, apoi o răsuceşte, strângând pumnul.

Stâncile se rostogolesc de pe munte.

Soleil ridică mâinile să oprească avalanşa înainte să-i zdrobească pe oamenii care intră în mină. Mâinile îi tremură, însă bolovanii deviază, lăsând calea de evacuare liberă.

Mă întorc spre veninoasă şi scot un icnet de mirare.

Aerul e încărcat de putere brută, ridicându-mi părul de pe braţe, în timp ce veninoasa stă cu mâinile coborâte spre pământ. Iarba din jurul ei se face maro, florile tufelor de trifoi sălbatic se ofilesc, iar frunzele se pleoştesc, pierzându-şi culoarea.

— *Tairn, ea...*

— *Canalizează,* mârâie el.

Arunc un alt val de putere în tip ce energia se răspândeşte dinspre veninoasă, dar cade mult prea aproape de drum şi de cei care se grăbesc spre adăpost.

— *Ai grijă! Conform lui Deigh, clădirea de pe cealaltă parte a drumului are o ladă marcată cu însemnul familiei lui Liam,* spune Tairn în timp ce lansez un alt fulger, care aterizează departe de veninoasă. *Spune că e foarte... instabilă,* încheie el, făcând pauze cât transmite informaţiile.

— *Nu-mi fac griji pentru* clădire, răspund, iar cercul morţii de sub aripile lui Tairn se extinde şi trag şi mai multă putere din el, pregătindu-mă să lovesc din nou.

Soleil se îndreaptă spre veninoasă cu pumnalul în palmă şi Fuil deasupra capului ei, iar restul orăşenilor reuşesc să intre în tunel.

Merită efortul cât timp aceştia supravieţuiesc.

Unda morţii se răspândeşte dinspre veninoasă, lovindu-l pe civilul din mijlocul drumului. Cade şi strigă fără niciun sunet, apoi se chirceşte, în timp ce din trupul lui mai rămâne doar o coajă uscată.

Aerul îmi îngheaţă în plămâni, iar inima mi se zbate în piept. Veninoasa tocmai l-a...

— Soleil! urlu, dar e deja prea târziu.

A intrat cu câţiva paşi în zona morţii, dragonul ei întinzându-se după ea. Trupurile amândurora se îndoaie şi cad, Fuil ridicând un nor de praf la impactul cu pământul.

Se usucă în câteva secunde şi trupurile li se împuţinează. O menghină îmi încleştează pieptul şi nu mai pot respira. Veninoasa are şi mai multă putere acum.

— *Spune-i lui Deigh!*

Mă uit în spate şi-l văd pe Liam alergând spre dragonul lui. Are nevoie de timp.

— *Rezolvat,* spune Tairn şi se înclină spre stânga când o minge de foc se rostogoleşte spre noi, prima dintr-o salbă care ne obligă să ne retragem peste drum.

— *Am pierdut-o pe Soleil,* îi transmit lui Xaden.

Singurul răspuns e un val de tristeţe şi ştiu că-i aparţine.

Grifonii şi zburătorii lor sunt încă în aer, mânuind ceea ce par a fi vrăji minore împotriva veninoasei, însă de ei se apropie doi wyverni fără călăreţi.

— *Spune-le să schimbe tactica! N-au nicio şansă dacă nu se pot apropia de veninoasă,* îi spun lui Tairn.

Grupul de grifoni schimbă cursul, iar eu îmi eliberez din nou puterea, lovind aproape de veninoasă, care se uită în sus spre mine, apoi se întoarce, distrasă de foşnetul aripilor.

Vin Garrick şi ceilalţi din anul trei! E depăşită numeric şi, la naiba, sper că ştie asta.

Grifonii fac echipă şi-l sfâşie pe unul dintre wyvernii care se apropie, iar Deigh şi Liam se lansează spre cer, scăpând din

cercul morţii care se extinde, însă celălalt wyvern coboară, îndreptându-se spre veninoasă.

Şi va trece chiar pe lângă clădiri.

— *Ai spus că acea clădire are materiale instabile în ea, nu-i aşa?* întreb.

— *Da.*

Nu sunt sigură că o voi nimeri, dar...

— *Excelentă idee.*

Tairn ne aşază pe poziţie, plutind la şase metri deasupra pământului, iar Liam zboară deasupra grifonilor, aruncând cu aşchii de gheaţă în gâtul wyvernului rănit. Sângele ţâşneşte în toate direcţiile când creatura se prăbuşeşte din cer cu un urlet sfâşietor.

Unul s-a dus.

Veninoasa ajunge la drum, iar celălalt wyvern se pregăteşte să aterizeze pe poteca murdară, ca ea să poată încăleca.

— *Acum!* strig.

Tairn inspiră adânc şi scuipă foc chiar în timp ce femeia se lansează spre cer, aruncând clădirea în aer cu orice se afla înăuntru. Căldura îmi năvăleşte peste faţă şi-mi înţeapă obrajii, iar structura explodează măturând totul în calea ei.

Aproape suntem prinşi în furtuna de foc, dar Tairn se înclină spre stânga şi scăpăm la mustaţă.

Strig şi ridic pumnul în semn de victorie când ne întoarcem. Avem un wyvern doborât, o mulţime de civili puşi la adăpost şi nu e cu putinţă ca ceva să fi supravieţuit acelei explozii.

Tairn coboară aripa dreaptă şi ne întoarcem brusc, pregătiţi să mai dăm o raită prin oraş. Arunc o privire spre dreapta şi tresar. Nu numai că explozia nu l-a omorât pe wyvern, dar şi călăreţul lui e teafăr şi nevătămat, zburând spre...

La naiba. La naiba. *La naiba!*

Mai mulţi wyverni decât dragoni se înalţă din valea de la

sud şi mă străduiesc din răsputeri să nu mă panichez când focul albastru trece peste noi. Mă răsucesc în şa şi văd o fiară pe urmele noastre, apropiindu-se înspăimântător de repede în vreme ce încercuim zidurile postului.

— *Ai vreo idee cum putem ucide atâţia wyverni?* îl întreb pe Tairn, panica apăsându-mi inima ca o ancoră care ameninţă să mă tragă în haosul propriilor gânduri.

Din câte pot vedea, sunt cel puţin şase wyverni, cu colţi ascuţiţi şi aripi uriaşe. Şi se îndreaptă direct spre noi.

— *Prin aceleaşi metode prin care putem fi ucişi şi noi,* spune Tairn, ghidând wyvernii departe de zidul central al postului, unde Garrick şi Bodhi sunt pe pământ, încolţindu-l pe veninosul de pe turnul cu ceas.

— *Nu am o săgeată de arbaletă la-ndemână!*

— *Nu, dar poţi mânui fulgerul. O descărcare din acea putere ar opri inima oricărui dragon.*

— *Spune-mi te rog că i-ai avertizat pe ceilalţi cum au murit Soleil şi Fuil.*

Oricine atinge pământul e vulnerabil.

— *Toţi ştiu care sunt riscurile.*

Pe toţi zeii, încă sunt copii acolo, unii ţipă, altora li se frâng inimile în tăcere, în timp ce mamele trag trupurile taţilor din stradă.

Cuvintele sunt de prisos.

— *Trebuie să-i atragem departe de oraş,* îi spun lui Xaden, întorcându-mă în şa atât cât îmi permit curelele, ca să obţin un punct bun de observare a spaţiului aerian şi a wyvernilor, dintre care unii par că încetinesc ca să înconjoare turnul cu ceas.

— *Ceea ce vor trebuie să fie acolo,* spune Tairn.

— *De acord cu ambele aspecte. Fă tot ce poţi ca să tragi de timp pentru evacuare,* răspunde Xaden. *Noi curăţăm marginea oraşului acum.*

Face o pauză şi un val de îngrijorare străbate bariera noastră emoţională.

— *Încearcă să nu mori.*

— *Lucrăm la asta!*

Unul dintre wyverni efectuează un picaj doar ca să se ridice din nou cu piciorul unui om între dinţi.

Dăm un nou ocol, apoi ne îndreptăm spre sud, prin postul comercial, departe de centrul oraşului.

— *Nu ne urmăresc,* mârâie Tairn. *Trebuie să-i momim.*

— *Veninoasei nu i-a plăcut când am mânuit fulgerul.*

— *Reprezinţi o ameninţare.*

— *Atunci hai să le atragem atenţia şi să-i ameninţăm.*

Mârâie în semn de aprobare.

Deschid porţile puterii lui Tairn, lăsând-o să-mi crească sub piele.

Cum ieşim dintre zidurile oraşului, ridic mâinile şi o las să ardă.

Fulgerul despică cerul, atrăgând asupra noastră atenţia hoardei, iar o creatură se desprinde din formaţia de zbor şi se îndreaptă spre noi, cu coada împodobită cu ţepi veninoşi fluturând în urmă.

Probabil că n-a fost cea mai bună idee.

— *Acum nu mai putem da înapoi,* îmi aminteşte Tairn.

Aşa e.

Cel puţin sunt în afara zidurilor oraşului.

Invoc mai multă putere şi mânuiesc energia, cu braţele tremurând din cauza fluxului de energie. Fulgerul trosneşte din nou, ratându-l pe wyvern cu mult mai mult decât aş vrea să recunosc. Groaza îmi umple gura cu gust de cenuşă. Nu sunt pregătită.

— *Încearcă din nou!*

— *Nu am suficient control!*

— *Încearcă din nou!* comandă Tairn.

Mânuiesc iar puterea, distrugând peretele care mă separă de Tairn, şi o cantitate şi mai mare din energia pe care o canalizează trece prin mine. Fulgerele străbat cerul într-o explozie atât de puternică, încât clipesc, parţial orbită.

— Din nou!

Las puterea să mă copleşească din nou şi din nou, concentrându-mă pe localizarea wyvernului în timp ce Tairn evită trombele de foc albastru. Într-un final, un fulger îl loveşte pe cel din spatele nostru, aruncându-l de pe cer. Creatura loveşte câmpia de dedesubt cu un bufnet satisfăcător.

— Cum rămâne cu veninoasa de care era legat?

Tremur din cauza efortului de a controla puterea, luptând s-o ţin în frâu ca să nu mă copleşească. Broboane de sudoare mi se preling pe chip.

— Să sperăm că sunt ca noi. Dacă ucizi wyvernul, moare şi călăreţul, însă e greu de spus cu atâţia fără călăreţi.

— „Să sperăm” nu e cea mai fericită exprimare în acest moment... spun şi mă întorc în şa, privindu-i îngrozită pe cei doi wyverni fără călăreţi care se ridică din vale. *Civilii au nevoie de mai mult timp ca să ajungă la mină. Haide să li-l oferim!*

Tairn mârâie aprobator şi ne grăbim înapoi spre post.

Cu ajutorul umbrelor, Xaden strânge de gât un wyvern, în timp ce un alt tip din anul trei aruncă aşchii de gheaţă în călăreţul lui, acompaniat de alţi patru care încearcă să-i ţină la distanţă pe nou-veniţi cu un amestec de focul dragonilor şi magie.

Puterea mă zguduie cu valurile ei arzătoare, însă mânuiesc mai multe fulgere decât am făcut-o vreodată. Rotesc mâna şi ţintesc un alt wyvern care stă chiar în faţa porţii principale – sau ceea ce a fost cândva poarta principală. Ratez creatura, dar lovesc un turn gol, trimiţând pietre în toate direcţiile, iar un bolovan îl loveşte pe unul dintre ei în coadă, făcându-l să se învârtă în aer.

Tairn se înclină într-o altă cotitură bruscă şi ne întoarcem. Inspir adânc şi arunc un alt fulger – care loveşte un wyvern în partea superioară a spatelui cu un sfârâit satisfăcător. Fiara uriaşă ţipă, apoi se izbeşte de dealul de dedesubt cu un bubuit asurzitor.

Întorcându-ne pentru un alt ocol, arunc trei fulgere succesive. Din păcate, viteza prea mare nu-mi oferă precizie, iar adrenalina nu mă ajută să nimeresc ţinta. Totuşi reuşesc să declanşez trei explozii rezonante, una dintre ele distrăgând atenţia unui wyvern care e pe urmele lui Bodhi. Dragonul lui profită de avantajul oferit de secundele în plus şi se înclină brusc spre stânga, apoi se înalţă iar deasupra wyvernului, înfigându-şi colţii în pielea cenuşie a gâtului său. Se aude un pocnet şi dragonul lui Bodhi eliberează corpul neînsufleţit, lăsându-l să se prăvălească de la cincisprezece metri înălţime.

— *La stânga!* strig când şi mai mulţi wyverni se înalţă în flancul din spatele nostru.

Las manevrele evazive în seama lui Tairn şi mă concentrez să arunc cât mai multe fulgere, pe măsură ce wyvernii din spatele nostru câştigă teren. Mâinile îmi tremură, tot mai vlăguite cu fiecare fulger pe care mă străduiesc să-l controlez, astfel încât să nu-i nimeresc pe călăreţii noştri.

Sgaeyl e în partea de vest a avanpostului, iar inima-mi sare-n gât când se lasă foarte jos şi Xaden face un salt impresionant de pe spatele ei, aterizând cu o rostogolire pe drumul de dedesubt. Umbrele ţâşnesc aproape imediat în toate direcţiile, învăluindu-i pe oamenii care ţipă şi se grăbesc să se retragă din calea unui wyvern flămând.

Probabil că unul dintre monştrii de pe urmele mele îl observă pe Xaden, pentru că-şi strânge aripile şi se năpusteşte spre pământ, apoi le întinde iarăşi şi trece cu picioarele deasupra vălului de umbre. La dracu', se îndreaptă direct spre Xaden, descleştându-şi fălcile de parcă ar vrea să-l înhaţe dintr-o

singură muşcătură!

— *Xaden!* strig tare, însă el a observat deja wyvernul şi aruncă o frânghie din umbre în sus, deasupra clădirilor, într-un lasou perfect care aterizează în jurul capului lui Sgaeyl.

Dragonul îl smuceşte în sus şi-l scoate din calea wyvernului, care se apropie în viteză. Într-un minut atârna de frânghia de umbre, iar în următorul Xaden e din nou în şa, în timp ce Sgaeyl se înclină într-o altă trecere joasă pe deasupra oraşului.

Am fost atât de concentrată pe Xaden, încât am uitat de wyvernii de pe urmele mele. Însă Tairn n-a uitat şi începe să se înalţe tot mai mult, conducând creaturile spre post şi câştigând altitudine cu o viteză care-mi provoacă greaţă.

— *Violenţă!* urlă Xaden. *Sub tine!*

Îmi cobor privirea şi trag aer în piept. Un şuvoi de foc albastru se îndreaptă spre noi.

— *Înclină-te!*

Tairn se rostogoleşte spre stânga, iar fundul mi se desprinde din şa şi rămân ţinută în loc doar de curele. Dragonul se roteşte cu capul în jos pentru a evita explozia, dar când se îndreaptă, wyvernul e tot după noi. Inima mai are puţin şi-mi explodează când deschide larg gura, cu colţii mânjiţi de sânge trosnind înfiorător, năpustindu-se spre laterala lui Tairn.

— *Nu!*

Îmi ridic mâinile ca să trimit un fulger spre el, pregătindu-mă de impact.

Între noi intervine o străfulgerare de albastru, iar wyvernul e îmbrâncit deoparte de un dragon bleumarin – Sgaeyl. Fălcile ei sfâşie dintr-o parte creatura, cu câteva muşcături rapide şi foarte brutale, iar carnea şi sângele se transformă în cea mai crudă gustare în plin zbor pe care am văzut-o vreodată. Apoi se întoarce şi prinde wyvernul mort de cap, cu coada-pumnal, şi-l aruncă la câteva sute de metri depărtare, de unde se prăbuşeşte

la pământ.

Sgaeyl prinde viteză şi se îndreaptă spre noi, cu aripa alunecând aproape afectuos pe sub cea a lui Tairn – ceea ce intră în totală contradicţie cu privirea ameninţătoare pe care mi-o aruncă, în timp ce din gură îi picură sânge de wyvern. Mesaj recepţionat. E treaba ei să-i ţină spatele lui Xaden, iar a mea, să am grijă de Tairn.

Mă răsucesc în şa, făcând o verificare rapidă pe toate părţile după wyverni.

— *Să urcăm, ca să vedem mai bine cu ce ne confruntăm,* îi spun lui Tairn.

Abia ajungem la treizeci de metri deasupra oraşului, că-i zăresc pe Liam şi pe Deigh zburând repede în direcţia opusă, cu un wyvern cu călăreţ pe urmele lor.

— *Liam are nevoie de ajutor!* mă grăbesc să spun.

— *Am pornit!* răspunde Tairn, răsucindu-ne în aer.

Atârnăm câteva secunde în aer, înainte ca aripile lui masive să prindă vântul şi să ne întoarcă, conducându-ne direct spre Liam.

Veninosul ridică un fel de toiag, trimiţând mingi de foc albastru spre Deigh, însă dragonul reuşeşte să le evite pe toate, în timp ce Liam se ridică şi aleargă pe spinarea lui spre coada-pumnal. În ultima clipă, Deigh o foloseşte ca să-l arunce pe Liam în aer spre wyvern. Nici măcar nu apuc să ţip înainte ca el să aterizeze ghemuit pe spinarea creaturii, scoţând un pumnal gravat cu rune, identic cu cele două pe care mi le-a dăruit Xaden.

Deşi veninosul se smuceşte spre el, înălţând toiagul, Liam e brutal de rapid şi-i taie beregata cu o precizie îngrozitoare. În câteva secunde, aripile wyvernului se opresc, iar trupul i se îngreunează, aflat în cădere liberă. Liam sare de pe spatele lui chiar în momentul în care Deigh zboară dedesubt, prinzându-l cu uşurinţă.

Un wyvern vine spre noi din stânga şi se apropie dând vârtos din aripi.

— *Tairn!*

Puterea erupe prin mine şi mă pregătesc să ţintesc, însă Tairn se rostogoleşte, răsturnându-mi lumea cu fundul în sus, şi-şi trece ghearele şi coada-iadului de-a lungul corpului wyvernului, despicându-l de la cap până la coadă, apoi se înalţă, lăsând creatura să se prăbuşească într-o dâră însângerată până la pământ.

Vâjâitul din mintea mea e mai mult decât rezultatul acrobaţiilor lui Tairn.

Pentru prima dată de când am decis să apărăm civilii din postul comercial, de când am fost avertizaţi că s-ar putea să nu supravieţuim celor patru veninoşi, panica din piept începe să se atenueze. S-ar putea să supravieţuim astăzi. S-ar putea.

Chiar atunci, un alt wyvern iese din norul de deasupra noastră şi se îndreaptă spre Tairn, câştigând viteză pe măsură ce dă din aripi, preschimbat într-o suliţă cu dinţi.

Nu avem timp pentru manevre evazive. E la câteva secunde distanţă, dar dintr-odată ceva roşu îmi umple câmpul vizual, iar Deigh e aici, atacând bestia cenuşie dintr-o parte.

Nu apucăm să răsuflăm uşuraţi, pentru că impactul îl aruncă pe Liam de pe spinarea lui Deigh şi peste gâtul lui Tairn cu o viteză ameţitoare.

— Violet!

— Liam!

Îi prind mâinile care se chinuie să se agaţe de ceva şi îmi scapă un ţipăt când umerii îmi trosnesc şi aproape că mi se dislocă din pricina efortului de a-i susţine greutatea. Tairn se avântă într-un viraj şerpuitor ca să-l urmeze pe Deigh.

— Ţine-te!

Cu o grimasă, Liam se propteşte în coate în ciuda unghiului imposibil, apoi apucă mânerele şeii. Mă trag peste el şi-i acopăr

capul, susţinându-l cu toată forţa în timp ce Tairn se roteşte şi se înclină ca să fie aproape de Deigh şi masivul wyvern cenuşiu.

Cele două făpturi sunt încleştate în luptă la câţiva metri în faţă, îşi sfărâmă solzii unei alteia cu ghearele, trosnesc din fălci, apoi... Deigh scoate nişte răgete cutremurătoare de durere. Sunt mult prea apropiate ca să pot acţiona şi nu există nicio garanţie că-l voi nimeri pe wyvern, nu pe Deigh.

Nu pot face nimic altceva decât să-l protejez pe Liam.

Apuc centura din poală, pe care n-o folosesc niciodată, o trec în jurul trunchiului lui Liam şi o leg.

— Asta o să te ţină pe loc până când te punem înapoi pe Deigh, însă nu pot mânui putere fără să-l lovesc! strig în timp ce vântul se înteţeşte în jurul nostru.

Agonia din ochii lui îmi taie răsuflarea.

— De ce ai făcut asta? strig şi caut cu degetele o parte pe care s-o apuc din costumul lui de piele, ca să-l trag mai aproape.

Mă mulţumesc cu partea din spate a gulerului său şi-l smucesc spre mine.

— De ce ai riscat?

Pe toţi zeii, dacă li se întâmplă ceva...

Liam mă priveşte în ochi.

— Chestia aia voia să muşte din Tairn. Mi-ai salvat viaţa, acum e rândul meu. Indiferent ce crezi despre mine din cauză că am păstrat secrete, suntem prieteni, Violet!

E imposibil să-i răspund, pentru că Tairn se roteşte, ridicând întregul trup al lui Liam, iar centura de piele îi alunecă de sub braţe. Încerc să-l apuc de spatele pieii lui de zbor, însă nu prea am de ce să trag. Trec câteva secunde. Nu pot respira, nu pot gândi, străduindu-mă doar să-l ţin pe Liam în siguranţă, până când Tairn se înalţă din nou, încercând să stea pe cât de aproape posibil de Deigh, fără să ne pună pe vreunul dintre noi în pericol.

Dar apoi ţipătul lui Deigh mă cutremură până-n măduva

oaselor, iar dragonul şi wyvernul se lasă într-un picaj.

— *Nu poţi face ceva?* îl implor pe Tairn.

— *Încerc!*

Se avântă spre dreapta şi coboară, ducându-ne în apropierea duelului, pregătit de atac. Noi ar trebui să luptăm acum pentru vieţile noastre, nu Liam şi Deigh.

Şi, pe toţi zeii, Deigh pierde, ceea ce înseamnă că Liam...

Gâtul mi se încleştează. *Nu!* Asta n-o să se întâmple.

— *Vino aici!* strig la Xaden, iar energia îmi trosneşte prin mâini, însă nu există o ţintă clară.

Cele două făpturi se mişcă prea repede.

— *Îi vânez pe veninoşii de pe ziduri!* răspunde Xaden.

— *Deigh se luptă pentru viaţa lui!*

O teroare care nu-mi aparţine îmi strânge pieptul. E a lui Xaden.

— *Dacă plec, toţi civilii vor muri.*

Suntem pe cont propriu. O privire rapidă spre câmp îmi spune că toţi dragonii sunt angajaţi în propriile lupte.

Tairn îşi flutură coada şi şi-o împlântă în posteriorul wyvernului, ieşind înapoi însângerată, dar blestemata asta de creatură nu-i dă drumul lui Deigh. Ghearele sale se încleştează, pătrunzând tot mai adânc în solzii roşii.

— Deigh!

Strigătul lui Liam e sfâşietor şi vocea i se frânge la final.

Tairn se aruncă în luptă şi-l muşcă pe wyvern de umăr, făcându-l să sângereze, însă nu e îndeajuns, apoi îi dă ocol creaturii, în căutarea unui unghi de atac mai bun, însă mişcarea aproape că-l face pe Liam să alunece din strânsoare, dar cureaua rezistă.

Un alt wyvern fără călăreţ zboară spre noi dinspre dreapta.

— *În dreapta!*

Tairn se smuceşte mai brusc decât a făcut-o vreodată şi smulge gâtul noii ameninţări, scuturând wyvernul ca pe o

păpuşă, înainte să-şi deschidă fălcile şi să lase creatura să se zdrobească de terenul stâncos aflat la câteva sute de metri sub noi.

Fără să ezite, Tairn se aruncă într-un alt picaj, ca să-i ajungă pe Deigh şi pe wyvernul care se îndreaptă spre pământ.

O groază rău-prevestitoare îmi apasă pieptul.

— *Suntem pe drum!* spune Xaden.

Dar va ajunge prea târziu.

— Violet? strigă Liam în bătaia vântului, distrăgându-mi atenţia de la bătălia înfiorătoare desfăşurată lângă noi, pe măsură ce coborâm în spirală. Trebuie să eliminăm călăreţii!

— Ştiu! răspund. O vom face!

Doar trebuie să reziste. Amândoi trebuie s-o facă.

— Nu! Vreau să spun că aia e...

Tairn se avântă din nou şi suntem aruncaţi în lateral când smulge o altă bucată din aripa wyvernului, zgâriindu-i coada cu ghearele, însă creatura l-a prins pe Deigh într-o încleştare mortală. Aripile fiarei sunt zdrobite, dar nu pare să-i pese de asta când îşi implântă adânc ghearele în burta lui Deigh, de parcă ar fi dispus să-şi sacrifice propria viaţă doar ca să-l ucidă.

— O să fie în regulă! îi promit lui Liam, cu obrajii biciuiţi de vânt.

Trebuie să fie în regulă, chiar dacă pământul se apropie tot mai repede de noi. Pur şi simplu... trebuie să fie.

Deigh ţipă din nou, iar de data asta sunetul e mai slab şi mai strident decât precedentul. Parcă ar fi un bocet.

— *Trebuie să ne înălţăm!* mă avertizează Tairn.

— Moare! strigă Liam şi se lungeşte peste Tairn spre dragonul său, de parcă ar încerca să-l atingă pentru ultima dată pe Roşul Coadă-Pumnal.

— Doar ţine-te... încep, dar ţipătul de durere al lui Deigh îmi strangulează cuvintele.

E eviscerat, iar noi nu putem face nimic.

Wyvernul urlă în semn de victorie cu o clipă înainte să se prăbuşească amândoi pe culmea dealului de dedesubt, cu o bufnitură îngrozitoare. Creatura se îndepărtează şchiopătând pe picioarele şi pe ghearele din vârfurile aripilor.

Deigh nu se mişcă.

Ţipătul crunt al lui Liam îmi frânge inima, iar Tairn flutură din aripi ca să ne salveze de aceeaşi soartă îngrozitoare.

— *DEIGH!*

Durerea lui Tairn îmi explodează în tot corpul, în timp ce aruncă mingi de foc spre wyvernul care se retrage. Plânsetul Andarnei îmi umple mintea.

Nu. Dacă Deigh...

— *E...*

Nu pot termina întrebarea.

— *E mort,* spune Tairn şi schimbă direcţia, întorcându-se spre dealul din afara zidurilor oraşului, unde s-a prăbuşit Deigh.

Nu. Nu. *Nu!* Asta înseamnă că...

— Liam!

Mă agăţ de prietenul meu când aterizăm în viteză, ghearele lui Tairn săpând în sol ca să ne oprească lângă corpul lui Deigh.

— *Ai doar câteva minute,* mă avertizează Tairn.

— Deigh, şopteşte Liam, care cade moale de pe spatele lui Tairn.

— O să te duc la el! îi promit, bâjbâind deja după catarama curelelor. *Deigh e mort!* îi strig lui Xaden cu voce tremurândă. *Liam e pe moarte.*

— *Nu!*

Îi simt groaza, tristeţea şi furia copleşitoare, care se înfăşoară în jurul minţii mele, amestecându-se cu propria mea mânie, până când mă lasă fără răsuflare.

Câteva minute. Avem doar câteva minute.

— Doar rezistă! îi şoptesc lui Liam, străduindu-mă să nu plâng când îşi ridică spre mine ochii aceia albaştri precum cerul,

măriţi de şoc şi durere.

După câte a făcut Liam pentru mine, măcar atât pot face şi eu pentru el. O să-l duc aproape de Deigh, la fel cum ştiu că m-ar purta şi el pe mine lângă Tairn sau Andarna. Tairn se lasă complet la pământ, aplatizându-şi pe cât de mult posibil statura masivă, şi-mi desfac curelele din jurul coapselor. Apoi îmi înfăşor braţele în jurul staturii robuste a lui Liam şi alunecăm amândoi pe laterala lui Tairn până când lovim solul stâncos de lângă post cu picioarele.

Deigh zace la câteva zeci de paşi mai departe, cu corpul adunat într-un unghi nefiresc.

Nu e cinstit. Nu e drept. Nu Deigh. Nu... Liam! Sunt cei mai puternici din anul nostru. Sunt cei mai buni dintre noi.

— Nu pot să ajung la el! spune Liam, care se împleticeşte înainte şi se împiedică.

Mă grăbesc să-l prind înainte să cadă, însă greutatea lui considerabilă e prea mult pentru mine şi amândoi ne prăbuşim în genunchi.

— Ba putem!

Forţez cuvintele să-mi iasă prin gâtul încleştat, încercând să-i trec braţul pe după umerii mei. Suntem atât de aproape!

Dacă apare un veninos, o să mă ocup atunci de el.

— Nu putem!

Se lasă greoi pe mine, alunecând pe o parte a trupului meu. Mă sprijin pe călcâie şi capul îi aterizează în poala mea, energia părăsindu-l aproape complet.

— E în regulă, Violet! spune Liam şi-şi înalţă privirea spre mine.

Îmi împing ochelarii de zbor pe creştet ca să-l pot vedea mai bine.

Se chinuie să respire.

— Nu e în regulă!

Vreau să strig din cauza nedreptăţii, însă n-ar ajuta la

nimic. Mâinile îmi tremură când îi ridic pe frunte ochelarii de protecţie, dându-i părul blond la o parte.

— Nimic din toate astea nu e în regulă! Te rog, rămâi cu mine! îl implor, iar lacrimile pe care nu le mai pot stăvili mi se preling pe obraji. Luptă să rămâi cu mine! Te rog, Liam!

— La Parapet... începe el şi chipul i se contorsionează de durere. Trebuie să ai grijă de sora mea!

— Liam, nu...

Cuvintele mă înecă, lacrimile mă sugrumă.

— Vei fi acolo!

Îi mângâi părul. E bine. Fizic, totul e bine, dar îl privesc cum se stinge.

— Trebuie să fii acolo!

Trebuie să-i zâmbească surorii pe care n-a mai văzut-o de atâţia ani şi să-i arate gropiţa aia a lui. Trebuie să-i dea teancul de scrisori pe care i le-a scris. *Merită* asta după toate prin câte a trecut.

Nu poate muri pentru mine!

— *Tairn!* strig. *Spune-mi ce să fac!*

— *Nu poţi face nimic, Argintio!*

— Ştim amândoi că n-o să fiu acolo. Doar promite-mi că vei avea grijă de Sloane! mă imploră Liam, căutându-mi privirea în timp ce respiră din ce în ce mai greu. Doar promite-mi!

— Promit, şoptesc şi-i apuc mâna, strângând-o cu putere, fără să mă obosesc să-mi şterg lacrimile. O să am grijă de Sloane!

Moare şi nu pot face nimic.

Nimeni nu poate face nimic. Cum poate fi toată puterea asta atât de *inutilă?*

Pulsul de sub degetul meu mare slăbeşte.

— Bine! Asta e bine!

Se forţează să afişeze un zâmbet firav, iar gropiţa se arată

pentru o clipă, apoi tresare din pricina durerii.

— Ştiu că te simţi trădată, dar Xaden are nevoie de tine. Şi nu doar să fii în viaţă, Violet. Are nevoie de *tine!* Te rog, ascultă-l!

— În regulă! Încuviinţez, tot cu un zâmbet forţat, dar udat de lacrimi.

În acest moment i-aş oferi orice mi-ar cere.

— Mulţumesc, Liam! Mulţumesc pentru că ai fost umbra mea! Mulţumesc pentru că mi-ai fost prieten!

Trăsăturile îi devin neclare când lacrimile curg şi mai repede.

— A fost... onoarea mea!

Pieptul lui Liam tresare în timp ce plămânii îi luptă pentru aer.

O pală de vânt îmi suflă de pe faţă şuviţele desprinse din împletitură. Câteva secunde mai târziu îl simt pe Xaden alergând spre noi, iar emoţiile lui tumultuoase le copleşesc pe ale mele.

— Nu, Liam! strigă Xaden cu glas sugrumat.

Se ghemuieşte în faţa noastră, muşchii feţei străduindu-se să-i controleze expresia, dar nu poate ascunde disperarea care străpunge bariera noastră mintală.

— Deigh, îl roagă Liam într-o şoaptă gâtuită, întorcându-şi chipul spre el.

— Ştiu, frate! spune Xaden, iar privirile ni se întâlnesc deasupra lui Liam şi ochii mi se umplu din nou de lacrimi. Ştiu, repetă el, apoi se apleacă, îl ia în braţe şi se ridică în picioare. Te duc eu!

Merge încet pe poteca stâncoasă până la corpul lui Deigh, spunându-i lucruri pe care nu le pot auzi din locul unde rămân îngenuncheată, cu pietrele înfigându-mi-se în carne prin materialul subţire al pantalonilor din piele, în timp ce-l urmăresc pe Xaden luându-şi rămas-bun.

Îl lasă jos pe Liam şi-l aşază pe umărul curat al lui Deigh, încuviinţând încet din cap la ceva ce i-a spus.

Zbieretul unui wyvern pare să despice văzduhul deasupra noastră şi-mi ridic instinctiv privirea.

Un nor de aripi cenuşii se ridică dinspre vale, îndreptându-se spre noi. Wyverni, zeci şi zeci de wyverni.

— *Uită-te spre vale!*

Capul lui Liam se rostogoleşte încet în timp ce amândoi se uită într-acolo.

Xaden îşi coboară capul, iar aerul îmi îngheaţă în plămâni când umbrele se ridică din senin în jurul lui într-o mişcare ameninţătoare, încărcată de tristeţe.

Câteva secunde mai târziu, strigătul lui sfâşietor şi mut îmi umple mintea cu atâta forţă, încât simt cum inima mi se sparge ca sticla izbită de o podea de piatră.

Nu e nevoie să întreb. Liam e mort.

Liam, care nu s-a plâns niciodată că e nevoit să mă păzească, care n-a ezitat niciodată să ajute, care nu s-a lăudat niciodată că e cel mai bun din an. A murit ca să mă protejeze. Oh, pe toţi zeii, iar eu care l-am întrebat doar cu o oră în urmă dacă suntem cu adevărat prieteni!

Dacă doar una dintre bestiile alea a reuşit să-mi ucidă prietenul, atunci ce pot face atât de multe?

Un wyvern însângerat plonjează spre noi, însă Tairn îşi ridică aripile şi mă acoperă. Aud sunetul colţilor lui trosnind şi un ţipăt strident înainte să şi le retragă.

— *Pe pământ suntem o ţintă*, spune Tairn, iar wyvernul se îndepărtează în zbor.

— Atunci hai să fim noi cei care-i vânează!

Mă împleticesc în picioare, chiar la timp să-l văd pe Xaden alergând în direcţia mea.

— Violenţă!

Mă apucă de umeri, cu faţa toată o mască de hotărâre.

— Liam mi-a zis să-ţi spun că sunt doi călăreţi cu acea hoardă.

— De ce mi-ar spune mie şi nu...

O greutate ca de plumb mi se lasă pe piept.

— Pentru că ştia că eu sunt cel care-i poate reţine îndeajuns.

Xaden îmi studiază chipul de parcă ar fi prima dată când îl vede.

— Iar eu sunt cea care îi poate ucide pe toţi.

O să mă omoare atâtea mânuiri, însă sunt cea mai bună şansă pe care o avem. Cea mai bună şansă pe care *el* o are ca să supravieţuiască.

— Îi poţi ucide! spune Xaden şi mă trage mai aproape, sărutându-mă pe frunte. Nu exist fără tine, Violenţă! adaugă el cu buzele lipite de pielea mea.

Înainte să pot reacţiona, se întoarce spre vale şi ridică braţele – creând un zid de umbre care umple spaţiul dintre creste.

— *Du-te! O să-ţi ofer cât de mult timp pot!*

Fiecare secundă contează, iar acestea par să fie ultimele care mi-au mai rămas – care ne-au mai rămas.

În decursul unei bătăi de inimă, mă uit peste umăr, dincolo de Tairn, şi văd ruinele în flăcări ale postului comercial. Locuitorii se îndepărtează în grabă de zidurile oraşului, fugind din calea wyvernului care le dă târcoale deasupra. Eşecul nostru mă izbeşte ca un pumn în stomac – nu am reuşit să evacuăm toţi civilii!

La a doua bătaie de inimă, inspir îngrozită aerul încărcat de fum, în timp ce un grifon fără călăreţ zboară prin ceaţă, urmat de Garrick şi de Imogen pe dragonii lor. Nu pot decât să sper că toţi ceilalţi sunt încă în viaţă.

La a treia bătaie de inimă, mă întorc spre trupurile neînsufleţite ale lui Liam şi Deigh, iar furia îmi străbate venele

mai repede decât orice fulger mânuit vreodată. Hoarta de wyverni din spatele zidului de umbre ridicat de Xaden îi va sfâşia pe Tairn şi Sgaeyl, aşa cum s-a întâmplat cu Deigh.

Şi *Xaden...* indiferent cât de puternic ar fi, Xaden nu va putea să-i ţină pentru totdeauna pe loc. Braţele îi tremură deja din cauza efortului de a controla atâta putere. El e primul care va muri dacă nu-mi însuşesc porecla pe care mi-a pus-o sub acel copac, cu atâtea luni în urmă. *Violenţă.*

Zeci de wyverni. Iar eu sunt singură.

Trebuie să fiu un strateg la fel de bun ca Brennan şi să am siguranţa Mirei. Mi-am petrecut ultimul an încercând să-mi demonstrez că nu semăn deloc cu mama. Nu sunt rece. Nu sunt nemiloasă. Dar se pare că semăn cu ea mai mult decât aş vrea să recunosc.

Pentru că acum, stând lângă trupul neînsufleţit al prietenului meu şi cel al dragonului său, tot ce vreau e să le arăt nenorociţilor ăstora exact cât de violentă pot să fiu. Îmi pun ochelarii de zbor, mă întorc spre umărul lui Tairn şi încalec repede, observând alţi patru wyverni pe cer, deasupra postului comercial. Nici măcar nu e nevoie să-i spun să se avânte în văzduh, atât de contopite ne sunt emoţiile. Amândoi vrem acelaşi lucru. Răzbunare.

Strâng curelele peste coapse, iar Tairn se lansează cu bătăi puternice ale aripilor masive. Wyvernul însângerat se grăbeşte înapoi, iar dragonul meu se îndreaptă direct spre el. Nu-mi pasă dacă e cel care tocmai ne-a ucis prietenii. Toţi vor muri.

De-ndată ce ne apropiem suficient, îmi desfac mâinile şi eliberez toată puterea cu un strigăt gutural. Fulgerul nimereşte din prima wyvernul, azvârlindu-l pe pământ, lângă zidurile oraşului.

Însă nu-l observ pe cel care vine din stânga.

Doar când simt urletul de durere al lui Tairn.

Însă al treilea frate, cel care a comandat cerului să-i încredinţeze puterea absolută, l-a înfrânt pe fratele invidios cu un preţ enorm şi îngrozitor.

— „ORIGINEA”, LEGENDE DIN ŢINUTURILE ARIDE

CAPITOLUL 37

Mă smucesc în şa şi văd o veninoasă – e cea care a ucis-o pe Soleil, cu vinişoarele ei întinse, răspândite ca nişte ramuri în jurul ochilor – apucând sabia pe care a înfipt-o între solzii lui Tairn, în spatele aripii.

— *Ai o veninoasă pe spate!* îi strig lui Tairn.

Femeia îmi aruncă o minge de foc albastru spre cap, care trece atât de aproape de ţintă, încât simt căldura pe obraz.

Tairn se roteşte şi se avântă într-o urcare ameţitoare, care-mi trage greutatea pe spate în şa, dar veninoasa se prinde repede de sabia bine înfiptă, deşi picioarele îi zboară de sub ea. În momentul în care Tairn se îndreaptă, femeia se uită la mine de parcă aş fi următoarea ei gustare, apropiindu-se cu o privire hotărâtă şi cu degetele încleştate în jurul unor pumnale cu vârfurile verzi.

— *Încă trei fără călăreţi pe urmele mele!* strigă Tairn.

La dracu’! E ceva ce-mi scapă. O informaţie ascunsă undeva la periferia minţii, ca răspunsul la un test pentru care ştiu că am învăţat.

— Nu eşti puţin cam mică pentru un călăreţ de dragon? şuieră veninoasa.

— Sunt destul de mare să te ucid!

Dacă nu fac ceva, eu şi Tairn suntem morţi.

— *Am nevoie să rămâi la acelaşi nivel!* îi spun lui Tairn, desfăcându-mi cataramele curelelor.

— Nu *te ridici din şa!* mârâie el.

— N-o las să te ucidă!

Mă ridic în picioare şi scot din teci cele două pumnale pe care mi le-a dat Xaden astăzi. Fiecare confruntare, fiecare obstacol, fiecare oră petrecută cu Imogen în sala cu greutăţi, fiecare dată în care m-am antrenat cu Xaden pe covoraş, toate acestea trebuie să ajute la ceva, nu-i aşa?

E doar o altă confruntare... cu un mânuitor de magie neagră nu atât de fictiv... pe un Parapet.

Un parapet în mişcare, zburător.

— Treci înapoi în şa! ordonă Tairn.

— Nu poţi scăpa de ea. Te va înjunghia iarăşi. Trebuie s-o ucid! Înlătur frica. Nu-şi are locul aici.

În lumina soarelui care apune şi-n strălucirea stranie a oraşului în flăcări de sub noi, mă feresc de primul ei atac, apoi de al doilea, lăsându-mă în jos şi ridicând antebraţul ca să blochez lovitura fulgerătoare şi să împiedic metalul să-mi izbească faţa. Forţa impactului are drept rezultat un pocnet despre care ştiu că provine de la unul dintre oasele mele.

Durerea sfredelitoare mă încremeneşte câteva secunde şi scap pumnalul din mână. Mai am doar unul. Inima-mi bate cu putere când picioarele mi se lovesc de unul dintre ţepii lui Tairn şi mă împiedic.

Nici măcar nu-mi pot susţine braţul rupt şi lipsit de vlagă în timp ce veninoasa avansează, câştigând teren cu fiecare lovitură şi tăietură a pumnalelor ei cu vârfurile verzi Parcă ştie ce voi face înainte să acţionez. Îmi contraatacă fiecare asalt cu un altul mai rapid, ca şi cum s-ar adaptat la stilul meu de luptă după doar câteva clipe de confruntare. E nefiresc de iute. Nu i-am văzut niciodată pe Xaden şi pe Imogen să se mişte atât de repede.

Reuşesc să parez fiecare atac, dar nu există niciun dubiu că sunt în apărare. Nici măcar nu e îmbrăcată în piele, ci doar într-o robă din pânză, umflată de vânt, şi totuşi...

Durerea înfloreşte în lateral, fierbinte şi ascuţită, şi mă

întorc neîncrezătoare când găsesc unul dintre pumnalele ei înfipt într-o parte, chiar sub marginea armurii cu solzi de dragon.

Tairn rage, Andarna ţipă.

— *Violet!* urlă Xaden.

— *E prea rapidă!*

După poziţia lamei, mă îndoiesc că a atins vreun organ vital, însă mă lupt cu greaţa care-mi umple gura cu salivă, echilibrând singurul pumnal împotriva veninoşilor care mi-a mai rămas, cât încerc să i-l smulg pe al ei. Însă ceva nu e în ordine. Rana începe să *ardă* şi mă zbat să-mi menţin echilibrul, pe măsură ce acidul mi se scurge cu iuţeală prin vene. Vârful pumnalului nu mai e verde şi-mi scapă dintre degete.

— Atâta putere neexploatată! Nu-i de mirare că am fost chemaţi aici. Ai putea porunci cerului să-ţi cedeze toată puterea sa, însă pun pariu că nu ştii ce să faci cu ea, nu-i aşa? Călăreţii nu ştiu niciodată ce să facă cu ea. Acum o să te despic şi o să văd de unde vine fulgerul ăla uimitor.

Flutură celălalt pumnal în direcţia mea şi îmi dau seama că *se joacă* cu mine.

— Sau poate că-l voi lăsa pe *el* s-o facă. Îţi vei dori să mori dacă te predau înţeleptului meu.

Are un *profesor?*

E o nenorocită de studentă, la fel ca mine, însă eu sunt complet depăşită. Abia dacă pot urmări cu privirea în ce mână are pumnalul. Braţul meu are propriile bătăi de inimă, iar durerea dintr-o parte e năucitoare.

— *Echilibrează lupta!* ordonă Xaden.

Îşi împarte puterea, iar umbrele aleargă de pe stâncile din stânga mea, cufundând lumea din jurul meu – şi pe veninoasă – într-un nor de beznă.

Iar eu am puterea luminii.

Acum eu deţin controlul şi cunosc spatele lui Tairn ca-n palmă. Mă deplasez spre dreapta, unde-i simt înclinarea

umărului, şi iau o poziţie de luptă, strângând pumnalul în mâna sănătoasă, apoi îmi las puterea să lumineze cerul pentru o clipă tunătoare şi nepreţuită.

Veninoasa e dezorientată, cu spatele întors spre mine. Împlânt pumnalul între coastele ei, acolo unde mi-a arătat Xaden cu atâtea luni în urmă, după care îl scot repede, ca să nu-l pierd. Adversara mea se împleticeşte înapoi şi faţa îi devine cenuşie înainte să cadă de pe spatele lui Tairn.

Mă clatin şi mă balansez în timp ce acidul din venele mele devine mai arzător, mai dur, incinerându-mă din interior spre exterior.

— *E moartă,* reuşesc să spun, trimiţând cuvintele spre Tairn, Xaden, Andarna, Sgaeyl... spre oricine vrea să asculte.

Umbrele se retrag, lăsând să pătrundă lumina estompată a amurgului, şi mă împleticesc spre şa, ţinându-mă de partea vătămată ca să opresc sângerarea.

— *Eşti rănită!* mârâie Tairn.

— *Sunt bine,* mint, holbându-mă la sângele negru care mi se prelinge printre degete.

Nu e bine. Chiar nu e bine.

N-o să fiu în stare să lupt corp la corp cu încă unul, nu cu rana dintr-o parte, iar în curând o să fiu prea slăbită ca să mai mânuiesc energie. Puterea mi se scurge odată cu sângele. Vâr pumnalul înapoi în teacă. Acum arma mea cea mai de preţ e mintea.

Inspir adânc şi mă străduiesc să-mi liniştesc bătăile inimii şi *să gândesc.*

— *Cad,* spune Tairn, iar eu îmi desprind privirea de la rană şi mi-o îndrept spre cei trei wyverni care se prăbuşesc din cer spre pământ.

Wyvernii fără călăreţi.

Creaţi de veninoşi.

Şi au murit pentru că am ucis o singură veninoasă.

Asta a încercat să-mi spună Liam. Când un dragon moare, călăreţul lui nu supravieţuieşte. Dar se pare că atunci când moare un veninos, mor toţi wyvernii pe care i-a creat. Toţi. Aşa îi putem salva pe toţi de pe câmpul de luptă.

Există doi călăreţi în hoarda pe care Xaden o reţine.

— *Trebuie să-i eliminăm pe călăreţi,* şoptesc.

— *Da,* consimte Tairn, urmându-mi gândul. *Excelentă idee.*

— *Eşti dispus să-ţi pui viaţa la bătaie pe presupunerea asta?*

Dacă mă înşel, amândoi suntem morţi, la fel şi Xaden şi Sgaeyl.

— *Sunt dispus să-mi pun viaţa la bătaie pentru tine la fel cum am făcut din prima zi!* spune el şi se înclină să zboare spre vale, în timp ce ceilalţi dragoni cu călăreţii lor se grăbesc să ne urmeze, fără îndoială ascultând de porunca lui Tairn.

Numai Garrick cu Brunul lui Coadă-de-Scorpion zboară înaintea noastră, repede şi jos, îndreptându-se spre Xaden. Trei veninoşi sunt morţi, însă unul...

Privesc cu groază cum un veninos cu un toiag la fel de înalt ca el iese din întuneric şi-l fixează pe Xaden cu o privire ameninţătoare.

— *La stânga!* îi strig lui Xaden.

Sgaeyl se roteşte şi scuipă foc spre duşman, dar asta nici măcar nu-l încetineşte.

Garrick se apleacă în şa şi aruncă un pumnal, însă înainte ca lama să ajungă la veninos, figura înveşmântată în robă loveşte cu toiagul în pământ şi dispare de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

S-a teleportat. Dar unde?

— Ce naiba? strig în vânt.

— *Un general poate recunoaşte un alt general, iar ăsta e conducătorul lor,* adaugă Tairn.

Înţeleptul?

— *Nu-i mai pot reţine pentru mult timp!* strigă Xaden, cu braţele tremurând atât de tare, încât pare că trupul i se sfâşie pe dinăuntru.

Ne îndreptăm repede spre gura văii.

— *Plan nou,* îi transmit lui Xaden, în vreme ce Tairn se forţează la maximum. *Am nevoie să laşi umbrele să cadă!*

— *CE?*

După formele încordate ale umbrelor prin care wyvernii îşi croiesc cu disperare drum, îmi dau seama că Xaden urmează să cedeze.

— *Atât de multă suferinţă!*

Mă tulbură durerea din vocea Andarnei. Întorc capul brusc spre postul comercial şi zăresc o sclipire aurie.

— *Nu! Nu e sigur pentru tine aici!*

— *Ai nevoie de mine!* strigă ea.

— *Te rog, ascunde-te! Unul dintre noi trebuie să scape cu viaţă de aici,* îi spun în timp ce Tairn zboară pe lângă Xaden şi Sgaeyl.

— *Xaden, trebuie să retragi umbrele! E singura cale!*

— *Tairn!* strigă Sgaeyl, frica răzbătând din vocea ei aşa cum n-am auzit-o niciodată.

— *Nu-mi cere aşa ceva!*

Chiar şi *vocea* lui Xaden tremură. Umbrele o să cadă cu sau fără voia lui. Şi-a epuizat aproape complet resursele de energie.

— *Dacă ai avut vreodată încredere în mine, Xaden, trebuie să ai şi acum!*

Folosesc cuvintele pe care mi le-a adresat mai devreme, abia reuşind să respir din cauza durerii sfredelitoare din lateral. Dacă n-are încredere în mine, epuizarea o să-l mistuie de viu.

— *La dracu'!*

Într-o clipă, zidul de umbre coboară, iar wyvernii se

îndreaptă spre noi cu o viteză înfiorătoare. Dacă nu reuşesc s-o fac, o să murim cu toţii. Sunt mult prea mulţi.

— *Ocheşte-l pe cel mai puternic călăreţ, Tairn!*

E cea mai bună şansă. Singura şansă. Suntem la un minut distanţă de o coliziune.

— *De-ndată ce l-am scos pe călăreţ, rămâne doar unul, Xaden. Omoară-l şi toţi wyvernii vor dispărea!*

— *Vin!*

Dar eu o să ajung acolo prima. Tairn e mai rapid decât Sgaeyl.

— *Ne-ai salvat ţinându-i atât de mult pe loc.*

Când e pe cale să-mi dea un răspuns, îmi ridic scuturile şi îl blochez, ca să mă pot concentra.

Capul lui Tairn se balansează la stânga şi la dreapta, căutând, iar eu distrug şi ultimul perete al Arhivelor, ancorându-mi zdravăn un picior pe podeaua de marmură.

— *Acolo!* spune Tairn, întorcându-şi capul spre dreapta. *Acela e!*

La marginea hoardei zburătoare e un veninos care stă în şezut, cu vinişoarele stacojii întinzându-i-se pe tâmple şi-n jos pe obraji.

— *Eşti sigur?* îl întreb.

— *Sigur!*

Focul albastru erupe din mijlocul hoardei şi abia apuc să inspir înainte ca un zid de umbre să se ridice de la marginea văii şi să respingă flăcările.

Puterea îmi sfârâie prin oase, iar toată fiinţa îmi vibrează din cauza cantităţii de energie pe care am adunat-o în corp.

— *Spune-mi că planul tău nu implică să sari pe spatele wyvernului!* spune Tairn în timp ce respir întretăiat.

Doar câteva secunde în plus şi vom fi suficient de aproape.

— *Nu e nevoie,* îi răspund *N-ai auzit ce a zis veninoasa? Am puterea să-i poruncesc cerului să-mi cedeze întreaga sa*

putere, însă pentru asta o să am nevoie de fiecare dram din a ta.

Eliberez puterea şi lovesc o dată, ratând wyvernul, apoi încă o dată şi ratez din nou.

Sunt aproape deasupra noastră şi ţintesc la nesfârşit, împingându-mă la limită în timp ce Xaden respinge flăcările albastre înainte să apuce să mă ardă de vie.

Nu nimeresc. Nu sunt pregătită. Poate dacă aş mai fi avut un an sau doi de antrenament, dar acum...

— Am nevoie de mai mult, Tairn!

— O să fii mistuită, Argintio! mârâie el, ocolind o flacără care i-a scăpat lui Xaden. *Eşti deja la limită.*

Mâinile îmi tremură când le ridic din nou.

— E singura cale prin care îi pot salva. Prin care o pot salva pe Sgaeyl. Tu poţi alege să trăieşti, Tairn. Chiar dacă eu n-o fac.

— Nu o să urmăresc cum moare un alt călăreţ doar pentru că nu-şi cunoaşte limitele. Încă un fulger şi s-ar putea să fie ultimul. Simt cum îţi scade puterea.

— Ştiu cu exactitate de ce anume sunt capabilă, îi promit.

Energia îmi umple încă o dată trupul, iar inima-mi tresare între coaste, străduindu-se să găsească ritmul potrivit.

Fierbinte. Sunt atât de fierbinte, încât am senzaţia că o să izbucnesc eu însămi în flăcări. Am luat prea multă putere.

— Nu sunt Naolin.

Frica ameninţă să mă consume. Veninosul călăreşte spre noi, suficient de aproape încât să-i observ gura strâmbă şi să-i aud mârâitul, dar groaza pe care o simt nu e a mea. E a lui Tairn.

— Lasă-mă să te ajut! strigă Andarna, iar inima mi se umflă de emoţie, chiar dacă bate neregulat din cauza energiei care-mi curge prin vene.

Nu am timp să mă uit în jur şi să văd unde e – sper doar că se află în siguranţă, între zidurile avanpostului.

— Doar cât am nevoie, îi spun.

Înghit în sec şi strâng pumnalul mânjit de sânge în mână, în timp ce zburăm spre zidul de wyverni. Mă întind după puterea ei aurie, care mi se răspândeşte de-a lungul şirei spinării şi explodează prin mine.

Apoi timpul se opreşte.

Tairn îşi întinde aripile şi planăm în faţa hoardei de wyverni care înaintează centimetru cu centimetru, împotrivindu-se magiei Andarnei cu a lor.

Trebuie să *vreau* să ucid acel veninos şi, zeii să mă ajute, chiar vreau.

— *Acum!*

Întind mâinile spre veninos şi ordon fulgerului să despice cerul – şi o face, ramificându-se în toate direcţiile, însă trebuie să controlez doar unul dintre braţele de un albastru-argintiu. Mă concentrez pe cel aflat cel mai aproape de adversar şi îl cobor în rafale lente, care sfidează timpul. Braţele îmi vibrează şi simt cum puterea lui Tairn îmi împinge corpul la limită, forţând ramura luminoasă spre lateral, centimetru cu centimetru, cu ultimele puteri, până când o poziţionez deasupra veninosului.

— *Mai mult, Tairn!*

Dragonul rage, iar fulgerul însuşi curge prin mine, sfârâindu-mi în plămâni şi forţându-mi respiraţia afară, pe măsură ce darul Andarnei slăbeşte. Nu trebuie să fiu lângă ea ca să-i simt extenuarea, puterea tot mai diminuată. Dar iau doar cât am nevoie. Andarna va trăi astăzi, chiar dacă va fi singura.

Mai am doar câteva clipe sau toată puterea asta va arde prin mine şi mă va copleşi.

Xaden ţipă prin bariera din mintea mea, iar sunetele durerii şi fricii lui sunt mai mult decât pot îndura. Dar nu am timp să mă concentrez asupra lui, să mă întreb ce se va întâmpla dacă nu reuşesc. Acum mă concentrez numai pe dorinţa de răzbunare, cu o detaşare care ar face-o mândră chiar şi pe mama.

În cele din urmă, fixez fulgerul acolo unde trebuie, în

vreme ce pielea îmi sfârâie şi mă arde, apoi eliberez timpul şi reuşesc să stau dreaptă suficient cât să văd că loveşte precis, ucigând veninosul cu prima atingere de energie. De parcă timpul ar fi încă îngheţat, se prăbuşeşte cu încetinitorul de pe spatele wyvernului.

În următoarele clipe, mai mult de jumătate dintre wyverni cad din cer, de parcă ar fi fost ei înşişi loviţi, de parcă ar fi aşteptat să-mi împlinesc scopul.

Rana din lateral începe să mă ardă de vie.

— *La stânga!* strigă Tairn, legănându-se spre wyvern şi călăreţul său dornic să mă răpună.

O frânghie de umbre ţâşneşte în sus, înfăşurându-se în jurul gâtului veninosului exact când Tairn se apleacă spre stânga ca să evite lovitura; abia reuşesc să-mi păstrez locul în şa.

Xaden îl trage pe veninos de pe spatele wyvernului şi-l înfige direct în lama pumnalului pe care-l ţine în mâna întinsă.

La naiba, uneori uit cât de frumos şi de mortal e!

Ştiind că toţi vor trăi, las gravitaţia să-mi ia trupul în primire şi alunec de pe spatele lui Tairn.

— *VIOLET!*

Aud strigătul lui Xaden în timp ce cad.

În cazul în care întâlneşti o otravă pe care n-o recunoşti, cel mai bine e s-o tratezi cu toate antidoturile. Pacientul va muri oricum, dar cel puţin în acest fel ai învăţat ceva.

— GHIDUL MODERN PENTRU TĂMĂDUITORI, DE MAIORUL FREDERICK

CAPITOLUL 38

Cred că e posibil să mor azi.

Aerul vâjâie pe lângă mine şi am senzaţia că stomacul mi-a rămas undeva deasupra.

Pentru că mă prăbuşesc.

O cădere fără sfârşit.

Tairn rage, iar panica din acel strigăt mă îndeamnă să-mi deschid forţat ochii, îndeajuns cât să-l văd plonjând după mine, dar nu-l pot simţi în mintea mea, nu pot simţi picioarele pe podeaua Arhivelor, nu-mi pot accesa puterea. Sunt deconectată, nu mai sunt ancorată.

Spatele mi se loveşte de ceva tare, aerul îmi părăseşte plămânii şi căderea încetineşte, dar nu se opreşte de tot. În cele din urmă, zăresc o strălucire aurie, care creşte şi scade în jurul meu. Vântul se opreşte, strigătele din jur încetează, dar arsura lăuntrică mă mistuie în continuare, devorându-mă cu dinţi de foc. *Timpul.*

Andarna a oprit timpul cu puterea rămasă.

Sunt pe spatele ei, căzând... fiindcă nu e suficient de puternică să mă care, însă e îndeajuns de curajoasă să zboare în toiul luptei. Acum şi ochii mă ard. N-ar trebui să fie aici.

Ar trebui să fie în siguranţă, între zidurile avanpostului, departe de wyvernii care au de trei ori mărimea ei.

A mai rămas vreunul? I-am distrus pe toţi?

Când timpul porneşte din nou, vântul îmi biciuieşte pielea

expusă şi alunec de pe spatele dragonului auriu, dar sunt prinsă de două braţe puternice.

— Violet!

Cunosc vocea aceea adâncă, panicată. *Xaden*. Dar nu mă pot mişca, nici măcar nu-mi pot despărţi buzele ca să ţip din cauza durerii pe care mi-o provoacă atunci când pune presiune pe rană.

— La dracu', trebuie să fie otravă! Trebuie să te împotriveşti!

Otravă. Vârful verde al pumnalului.

Dar ce otravă îmi poate paraliza atât trupul, cât şi magia?

— O să am grijă de tine. Trebuie doar... să trăieşti! Te rog să trăieşti!

Fireşte că vrea să trăiesc. Supravieţuirea lui depinde integral de asta.

Adunându-mi toate puterile rămase, reuşesc să-mi ridic pleoapele pentru o fracţiune de secundă şi, la vederea chipului său înnegurat de o groază aproape palpabilă, inima îmi tresare şi-mi pierd cunoştinţa.

*

— Poate că nu-i otravă, spune cineva cu voce profundă când mă trezesc, dar nu-mi pot convinge ochii să se deschidă.

Garrick, poate? Pe toţi zeii, toate mă dor!

— Poate că e magie.

— Ai văzut-o cum a înfipt pumnalul în ultimul? întreabă cineva.

— Nu acum, mârâie Bodhi. Ţi-a salvat nenorocita aia de viaţă. Ne-a salvat vieţile tuturor.

Dar nu am făcut-o. Soleil şi Liam sunt morţi.

— Sângele ei e *negrul* răbufneşte Xaden şi mă strânge la piept.

— Trebuie să fie otravă, spune Imogen, plângând – un sunet pe care nu l-am auzit niciodată din partea ei. Uitaţi! Trebuie s-o ducem înapoi la Basgiath! Nolon o poate ajuta.

Da, Nolon. Trebuie să mă ducă la Nolon. Dar n-o pot spune, nu-mi pot mişca buzele, nu pot nici măcar să găsesc cărarea mintală care mi-a devenit la fel de familiară ca respiratul. Faptul că sunt despărţită de Tairn, Andarna şi Xaden e o tortură în sine.

— E un zbor de douăsprezece ore, spune Xaden pe un ton ridicat. Şi sunt sigur că are braţul rupt.

În douăsprezece ore voi fi moartă. Promisiunea dulcii uitări îmi dă deja târcoale la marginea conştiinţei, o promisiune a păcii pe care o voi primi dacă mă las în voia ei.

— E cineva mai aproape, spune Xaden încet şi-i simt degetele mângâindu-mi obrazul.

Atingerea e tulburător de tandră.

Un alt val de durere mă consumă, învăluindu-mi fiecare nerv, iar tot ce pot face e să zac şi să-l îndur.

Faceţi-o să se oprească! Pe toţii zeii, faceţi-o să se oprească!

— Doar nu vorbeşti serios? întreabă cineva, coborându-şi vocea până aproape de un şuierat.

— O să pui totul în pericol, spune Garrick, iar somnul mă trage în mrejele lui, singura scăpare din calea durerii chinuitoare.

Tairn rage atât de tare, încât îmi vibrează cutia toracică. Cel puţin e aproape.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai spune-o încă o dată, zice Imogen. Sau probabil te va mânca. Şi, nu uita, dacă ea moare, există o şansă al naibii de mare ca şi Xaden să moară.

— N-am spus că nu trebuie, îi aminteam doar care sunt riscurile, replică Garrick.

Oare Tairn poate simţi deconectarea dintre noi? Suferă la

fel ca mine? A fost şi sabia otrăvită? Andarna poate zbura? Sau are nevoie de somn?

Somn. Asta e ceea ce vreau. Un somn rece, binecuvântător şi pustiu.

— Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine! strigă Xaden la cineva din apropiere. Mergem şi ăsta e un ordin!

— Nu e nevoie de ordine, omule. O vom salva!

E Bodhi. Cred.

— Dovedeşte că eşti demnă de porecla ta şi luptă, Violenţă! îmi şopteşte Xaden la ureche.

Apoi se adresează cu voce tare cuiva de la depărtare.

— Trebuie s-o ducem la el. Vom zbura.

Simt schimbarea când începe să meargă, însă mişcarea declanşează agonia care mă aruncă în beznă.

*

Până mă trezesc din nou, trec ore. Poate secunde. Poate zile. Poate o eternitate şi sunt condamnată la o tortură veşnică de către Malek din cauza nesăbuinţei mele, dar nu regret că i-am salvat.

Poate că e mai bine dacă mor. Dar atunci s-ar putea să moară şi Xaden.

Indiferent de ceea ce e între noi acum, nu-l vreau mort. Niciodată nu voi vrea asta.

Vântul constant de pe faţă şi bătaia ritmică a aripilor îmi dau de înţeles că zburăm şi-mi adun toată energia să ridic o singură pleoapă când trecem peste Stâncile Dralor. Căderea de mii de metri e inconfundabilă. E ceea ce a făcut rebeliunea tyrriană nu doar posibilă, ci aproape un succes în sine.

Otrava îmi arde fiecare venă, fiecare nerv din corp, în timp ce mă străbate necontrolat, încetinindu-mi bătăile inimii. Nici măcar ironia că mor otrăvită, din moment ce am cunoştinţe de

neegalat în domeniu, nu mă poate convinge să-mi adun energia să vorbesc, să-mi exprim orice gând despre vreun antidot. Cum aş putea, dacă nici nu ştiu ce anume a fost folosit pe mine? Până acum câteva ore, nici nu credeam că veninoşii există în afara legendelor, iar acum nu mai e nimic decât durere şi moarte.

E doar o chestiune de timp, iar al meu e pe sfârşite.

*

Moartea ar fi de preferat decât să mai trăiesc chiar şi o secundă în acest corp torturat, dar se pare că e o îndurare care nu mi se acordă, pentru că mă trezeşte o zdruncinătură.

Aer. Nu e suficient aer. Plămânii mei se luptă să respire.

— Eşti sigur de asta? întreabă Imogen.

Fiecare pas pe care-l face Xaden stârneşte un nou val de durere care începe din lateral şi radiază în tot corpul.

— Încetează să-l mai întrebi! răbufneşte Garrick. A luat o decizie. Îl susţii sau pleacă naibii de aici, Imogen!

— Şi e una proastă, replică un alt bărbat.

— Când o să ai o sută şapte cicatrici pe spate, atunci o să poţi lua decizii, Charan, mârâie Bodhi.

Răgetul lui Tairn mă ia prin surprindere şi tresar, ceea ce intensifică tortura de nedescris care-mi zguduie corpul.

— Ce a fost asta? întreabă Garrick de undeva din stânga.

— Practic a spus că mă va găti de viu dacă dau greş, răspunde Xaden, ţinându-mă mai aproape.

Bănuiesc că partea aia din legătură încă funcţionează. Capul îmi cade pe umărul lui şi jur că simt că-mi depune un sărut pe frunte, dar nu poate fi real.

Nu păstrezi secrete faţă de cineva de care-ţi pasă, mai ales secrete care o să mă coste viaţa, dacă bătăile neregulate ale inimii sunt un indiciu.

E chinuitor să pompez focul lichid care-mi cauterizează

venele.

Pe toţi zeii, mi-aş dori să mă lase să mor odată!

O merit. Din cauza mea a murit Liam. Sunt atât de uşor de dus de nas, că nu mi-am dat seama că Dain mi-a luat amintirile şi le-a folosit împotriva mea – împotriva lui Liam.

— Trebuie să lupţi, Vi! îmi şopteşte Xaden, cu buzele lipite de fruntea mea, în timp ce ne mişcăm. Poţi să mă urăşti pentru toate astea când te trezeşti. Poţi să ţipi, să mă loveşti, să arunci cu pumnale în mine dacă vrei, dar trebuie să trăieşti. Nu mă poţi face să mă îndrăgostesc de tine şi apoi să mori. Nimic nu are rost fără tine.

Sună atât de sincer, încât aproape că îl cred.

Şi exact asta m-a adus în situaţia de faţă.

— Xaden? strigă o voce familiară, dar nu o pot identifica.

Bodhi, poate? Cineva din anul doi? Atât de mulţi străini. Şi niciun prieten.

Liam e mort.

— Trebuie s-o salvezi!

Sunteţi toţi nişte laşi!

— ULTIMELE CUVINTE ALE LUI RIORSON (CENZURATE)

CAPITOLUL 39

XADEN

Vocea lui Sgaeyl e mai blândă decât cea pe care binevoieşte s-o folosească de obicei cu mine.

— *Va fi bine!*

Oricum, nu m-a ales pentru că am nevoie să fiu cocoloşit. M-a ales pentru cicatricile de pe spate şi pentru că sunt nepotul celui de-al doilea călăreţ al ei – unul care nu a supravieţuit cvadrantului.

— *Nu ai de unde să ştii că va fi bine. Nimeni nu ştie.*

Au trecut trei zile, iar Violet nu s-a trezit. Trei zile nesfârşite pe care le-am petrecut în acest fotoliu, în pragul nebuniei, studiind fiecare urcare şi coborâre a pieptului ei, doar ca să mă asigur că încă respiră.

Plămânii mi se umplu cu aer doar când o fac şi ai ei, iar între bătăile inimii sunt devorat de o frică sfredelitoare.

Mie nu mi s-a părut niciodată fragilă, dar acum e, zăcând în mijlocul patului meu, cu buzele palide şi crăpate, cu părul lipit de cap, mai mult gri decât argintiu. Timp de trei zile am avut impresia că viaţa i-a fost scursă din trup, că doar o frântură din suflet i-a mai rămas sub piele.

Dar cel puţin, spre deosebire de ieri, astăzi obrajii ei au mai multă culoare în lumina dimineţii, de-a lungul urmei întunecate lăsate de ochelarii de zbor.

Sunt un prost. Ar fi trebuit s-o las la Basgiath. Sau s-o trimit cu Aetos, chiar dacă ar fi fost greu pentru Sgaeyl şi Tairn.

N-ar fi trebuit să îndure pedeapsa dată de colonelul Aetos. Pentru o crimă pe care nici măcar nu ştia că am comis-o. Nici măcar nu bănuia.

Îmi trec o mână prin păr. Nu e singura care a suferit.

Liam ar fi fost în viaţă.

Liam. Vinovăţia se împleteşte cu suferinţa care-mi striveşte sufletul şi abia pot respira din cauza durerii din piept. I-am ordonat fratelui meu adoptiv s-o protejeze, iar ordinul meu l-a costat viaţa. A murit din cauza mea.

Ar fi trebuit să prevăd ce ne aştepta la Athebyne...

— Ar fi trebuit să-i spui despre veninoşi. Am aşteptat să-i divulgi informaţiile, iar acum suferă, mârâie Tairn.

Dragonul e întruchiparea vie, scuipătoare de foc, a rușinii mele, dar cel puţin legătura dintre noi patru e intactă – ceea ce înseamnă că Violet e în viaţă, chiar dacă Tairn nu poate comunica deocamdată cu ea.

Atât timp cât inima ei bate, Tairn poate să strige orice vrea la mine.

— Ar fi trebuit să fac multe lucruri diferit.

N-ar fi trebuit să mă împotrivesc sentimentelor faţă de Violet. Ar fi trebuit să mă agăţ de ea după primul sărut, aşa cum mi-am dorit, şi s-o ţin lângă mine. Ar fi trebuit să-i împărtăşesc totul.

Pleoapele mă zgârie ca şmirghelul de fiecare dată când clipesc, dar mă lupt cu somnul cu fiecare os din corp. În somn îi aud ţipătul care îmi frânge sufletul, îi aud plânsul când a murit Liam, o aud cum mă numeşte din nou şi din nou trădător nenorocit.

Nu poate muri, şi nu fiindcă există o şansă să nu supravieţuiesc. Nu poate muri pentru că ştiu că nu pot trăi fără ea, chiar dacă o fac. Undeva între şocul atracţiei dintre noi pe acel turn, apoi conştientizarea faptului că şi-a pus viaţa în pericol cedând o cizmă altcuiva pe Parapet, şi momentul în care

şi-a aruncat pumnalele spre capul meu, sub stejar, hotărârea mi s-a clătinat. Ar fi trebuit să sesizez pericolul apropierii de prima dată când am culcat-o pe spate pe covoraş şi i-am arătat cât de uşor mă poate ucide – o vulnerabilitate pe care nu i-am permis-o nimănui altcuiva –, dar am înlăturat-o ca pe o atracţie incontestabilă faţă de o femeie de o frumuseţe unică. Când am văzut-o cucerind Mănuşa-de-Oţel, apoi apărând-o pe Andarna la Treierat, m-am poticnit, uluit atât de viclenia ei, cât şi de simţul onoarei. Când am dat buzna în dormitor şi am văzut mâna mizerabilă a lui Oren pe gâtul ei, furia care m-a făcut să-i ucid cu atâta uşurinţă pe ceilalţi şase ar fi trebuit să-mi dea de înţeles că mă îndrept spre marginea unei prăpăstii. Iar când mi-a zâmbit după ce a reuşit să-şi stăpânească în doar câteva minute scuturile, cu expresia vrăjită de zăpada care cădea în jurul nostru, m-am îndrăgostit al dracului de tare.

Nici măcar nu ne sărutaserăm, iar eu eram deja îndrăgostit.

Sau poate că s-a întâmplat când şi-a aruncat pumnalele spre Barlowe sau când gelozia m-a mâncat de viu, văzându-l pe Aetos sărutând gura la care am visat de atâtea ori. Privind în urmă, au fost o mie de mici momente care m-au împins la limită pentru femeia care doarme în patul meu, acolo unde mi-am imaginat-o întotdeauna.

Şi nu i-am spus niciodată. Până când a început să delireze din cauza otrăvii. De ce? Pentru că mi-a fost teamă să-i dau putere asupra mea când ea deja deţinea totul? Pentru că e fiica lui Lilith Sorrengail? Pentru că i-a dat lui Aetos a doua şi a treia şansă?

Nu. Fiindcă nu i-aş fi putut spune acele cuvinte fără să fiu total sincer cu ea, iar după felul în care m-a privit la lac, ca pe un trădător...

Foşnetul cearşafurilor mă îndeamnă să-mi întorc brusc privirea spre chipul ei şi, pentru prima dată de când a căzut de pe spatele lui Tairn, reuşesc să-mi umplu complet plămânii cu

aer. Are ochii deschişi.

— Te-ai trezit!

Vocea îmi sună de parcă ar fi fost târâtă pe pietriş, când am crezut că doar inima a avut parte de un astfel de tratament.

Sar din fotoliu şi parcurg cei doi paşi care mă despart de marginea patului E trează. E în viaţă. Zâmbeşte? Trebuie să fie o iluzie provocată de lumină. Femeia asta cu siguranţă vrea să-mi dea foc.

— Pot să-ţi verific rana?

Salteaua se lasă uşor când mă aşez lângă şoldul ei.

Dă din cap şi-şi întinde mâinile ca o pisică, una care a dormit în soare, apoi şi le lasă pe pătură.

Dau la o parte cuvertura, desfac halatul care îi acoperă cămaşa scurtă de noapte, în care am schimbat-o în acea primă seară, apoi ridic uşor tivul peste pielea catifelată a şoldului, pregătindu-mă pentru fâşiile negre care i-au decolorat venele pe timpul zborului, dar s-au retras când am ajuns aici. Însă nu mai e nimic. Doar o linie subţire, argintie, chiar deasupra osului. Aerul îmi părăseşte plămânii de uşurare.

— Miraculos!

— Ce e miraculos? mă întreabă ea cu o voce răguşită.

Se uită în jos la noua cicatrice. La naiba, aş fi un tămăduitor groaznic!

— Apă! spun, iar mâinile-mi tremură de epuizare sau de uşurare, nu-mi pasă care din ele, şi torn într-un pahar apă din carafa de pe noptieră. Probabil că mori de sete.

Se ridică şi ia paharul, golindu-l până la ultima picătură.

— Mersi!

— *Tu* eşti, spun, după care aşez paharul gol pe noptieră şi mă întorc din nou spre ea, uitându-mă lung în ochii aceia verzi-albaştri care m-au bântuit încă de la Parapet. Tu eşti miraculoasă, închei în şoaptă. Am fost îngrozit, Vi. Nu există cuvinte potrivite.

— Sunt bine, Xaden, spune ea blând.

Ridică o mână şi mi-o odihneşte pe inimă, care bate năvalnic sub palma ei.

— Am crezut că o să te pierd.

Mărturisirea e sugrumată şi poate că-mi forţez norocul, după toate prin câte am făcut-o să treacă, dar nu mă pot opri să mă aplec şi să-mi lipesc buzele de fruntea ei, apoi de tâmplă. Pe toţi zeii, aş săruta-o pentru totdeauna dacă aş crede că asta va ţine la distanţa cearta care urmează, dacă ne va lăsa în acest moment binecuvântat, când cred că totul ar putea fi în regulă între noi, în ciuda faptului că am distrus în mod irevocabil singurul lucru bun din viaţa mea.

— N-o să mă pierzi, şopteşte ea şi-mi aruncă o privire mirată, zâmbind de parcă am spus ceva bizar.

Apoi se apleacă şi mă sărută.

Încă mă vrea. Revelaţia îmi ridică inima până la cer. O sărut profund, trecându-mi limba peste buza inferioară, insistând pe curbura delicată. E suficient ca dorinţa să-mi inunde corpul, fierbinte şi cotropitoare. Aşa a fost întotdeauna între noi – scânteile strălucitoare aprind un foc sălbatic, care îndepărtează orice gând care nu are legătură cu multele mijloace prin care o pot face să geamă. Vom avea înainte o viaţă de astfel de momente, în care o voi dezbrăca până la piele şi-i voi venera fiecare rotunjime, fiecare adâncitură a trupului, însă ăsta nu e unul dintre ele, nu când s-a trezit abia de cinci minute. Mă trag înapoi şi-i eliberez gura.

— Mă voi revanşa, îi promit, cuprinzându-i mâinile delicate în palmele mele aspre. Nu spun că nu ne vom certa sau că nu vei vrea să arunci cu pumnale în mine când o să fiu un măgar, dar jur că mă voi strădui mereu să fac lucrurile mai bine.

— Pentru ce să te revanşezi? mă întreabă ea şi se trage înapoi cu un zâmbet iscoditor.

Clipesc şi mă încrunt. Şi-a pierdut memoria?

— Cât de multe îţi aminteşti? Când te-am adus aici, otrava se răspândise deja spre creier şi...

Ochii îi fulgeră şi ceva se schimbă, ceva care-mi cade în stomac ca un bolovan, apoi îşi trage mâinile dintr-ale mele.

Îşi îndepărtează privirea, iar ochii îi strălucesc şi-mi dau seama că s-a reîntâlnit cu dragonii ei.

— Nu te panica. Totul e în regulă. Andarna e puţin diferită, dar e încă... ea.

E înfricoşător de uriaşă acum, dar n-am de gând să-i spun asta lui Violet. Darul i-a dispărut, conform lui Tairn, dar am suficient timp să-i împărtăşesc vestea. În schimb, spun:

— Tămăduitorul a zis că nu ştie ce efecte de lungă durată ar putea avea otrava, pentru că a fost ceva ce nimeni n-a mai văzut înainte, şi nu se ştie cât de mult va dura până să-ţi recapeţi amintirile, dacă există vreo daună ireparabilă, dar îţi spun că...

Ridică o mână şi se uită prin cameră de parcă ar fi observat pentru prima dată unde ne aflăm, apoi îşi dă picioarele jos din pat, strângându-şi halatul în jurul trupului. Privirea pe care mi-o aruncă în timp ce se împleteşte spre ferestrele mari care-mi mărginesc dormitorul îmi strânge pieptul ca-ntr-o menghină.

De la ferestre se vede muntele pe care e construită această fortăreaţă, valea de dedesubt, şirul de copaci carbonizaţi marcând locul în care pământul a fost ars până la piatră şi orăşelul tăcut – care a fost cândva un oraş adevărat – Aretia.

Oraşul pe care am muncit din greu să-l reclădim dintr-un morman de cenuşă şi ruine.

— Violet?

Îmi ţin scuturile ridicate încercând să-i respect intimitatea cât mă îndrept spre ea, dar, pe toţi zeii, trebuie să ştiu la ce se gândeşte.

Ochii i se măresc când se uită spre oraşul cu clădiri care au acelaşi acoperiş verde, apoi se opreşte asupra templului lui Amari, care a fost cel mai vizibil monument pe lângă bibliotecă.

— Unde suntem? Şi să nu îndrăzneşti să mă minţi! spune ea. Nu din nou!

Nu din nou.

— Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Slavă zeilor! murmur şi-mi trec mâinile prin păr.

E bine, demonstrează că e complet vindecată, dar... la dracu'!

— Unde. Suntem?

Scuipă fiecare cuvânt, iar ochii i se îngustează.

— Spune-mi!

— După cum mă priveşti, cred că ştii deja.

Nu e cu putinţă ca femeia asta sclipitoare să nu recunoască templul.

— Arată ca Aretia, spune ea şi gesticulează spre fereastră. Există un singur templu cu genul acela deosebit de coloane. Am văzut desenele.

— Da.

O. Femeie. Al. Naibii. De. Sclipitoare.

— Aretia a fost arsă din temelii Am văzut şi *acele* desene pe care scribii le-au adus pentru anunţurile publice. Mama mi-a spus că a văzut cu ochii ei vâlvătaia. Deci unde suntem?

Vocea i se ridică.

— În Aretia!

E o eliberare imensă să-i pot spune adevărul.

— Reconstruită sau niciodată arsă?

Se întoarce cu spatele la mine.

— În proces de reconstruire.

— De ce n-am citit nicăieri despre asta?

Încep să-i spun, dar ridică o mână şi aştept. Îi ia doar un minut să-şi dea seama.

Face semn spre relicva rebeliunii.

— Melgren nu poate vedea deznodământul când mai mult

de trei dintre voi sunteţi împreună. Din acest motiv nu aveţi voie să vă adunaţi mai mulţi.

Nu mă pot abţine. Zâmbesc. Femeia asta a naibii de sclipitoare e a mea. Sau a fost a mea. Va fi din nou, dacă am un cuvânt de spus. Însă probabil că nu am. Oftez, iar zâmbetul mi se şterge imediat. Fir-ar să fie!

Nu, nu o să renunţ până nu-mi cere ea.

S-ar putea ca lucrurile să fie complicate, dar aşa suntem amândoi. Complicaţi.

— Şi asta, dar nu mai suntem atât de importanţi încât să meritǎm atenţia scribilor. Nu ne ascundem. Pur şi simplu... nu ne trâmbiţǎm existenţa.

Acesta e şi motivul pentru care, teoretic, locul ăsta e încă... al meu. Nobilii n-au vrut să-şi arunce banii într-un oraş pârjolit sau să fie impozitaţi pentru terenurile inutilizabile. Dar la un moment dat vor observa. Şi atunci îl voi pierde. Şi îmi voi pierde şi minţile.

— Poţi afla tot ce vrei. Doar întreabă-mă!

Încremeneşte.

— Spune-mi un lucru acum.

— Orice.

— E...

Umerii i se cutremură când inspiră.

— Liam e într-adevăr mort?

Liam. Un nou junghi de durere îmi străpunge coastele. Câteva clipe trec în linişte şi mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite, dar nu pot, aşa că scot din buzunar figurina proaspăt terminată a Andarnei, ultima la care lucrase Liam.

Se întoarce imediat spre mine, iar privirea îi cade pe figurină şi ochii i se umezesc.

— E vina mea!

— Nu, e a mea! Dacă ţi-aş fi spus totul mai devreme, poate te-ai fi putut pregăti. Poate ne-ai fi învăţat pe toţi cum să-i

ucidem.

Sufletul mi se frânge din nou când o văd ştergându-şi cele două lacrimi cu dosul palmei. Îi aşez figurina în mână.

— Ştiu că ar fi trebuit, dar nu m-am îndurat s-o ard. L-am lăsat să se odihnească ieri. Ei bine, ceilalţi au făcut-o. Eu n-am părăsit camera de când am ajuns aici.

Privirile ni se întâlnesc şi fac tot ce pot ca să nu mă întind după ea, dar ştiu că sunt ultimul de la care aşteaptă consolare.

— Nu te-am părăsit.

— Ei bine, amândoi ştim că ai tot interesul să supravieţuiesc, spune ea cu un zâmbet sarcastic. Lasă-mă o clipă să mă îmbrac şi apoi discutăm!

— Dat afară din propria cameră.

Caut acel ton ironic şi jucăuş, care-mi venea atât de natural cu ea.

— Noua cameră.

— Acum, Riorson!

Nu-mi pot reprima o tresărire. Mi-a spus extrem de rar pe numele de familie. Poate pentru că nu-i place să-şi amintească faptul că sunt fiul lui Fen Riorson şi tot ce a costat-o tatăl meu. Pentru ea am fost mereu Xaden. Resimt pierderea ca pe un abis nesfârşit, ca pe o lovitură mortală.

— Baia e acolo, zic şi fac semn spre peretele îndepărtat, apoi mă îndrept spre ieşire cu sabia legănându-mi-se pe spate.

Vărul meu stă rezemat de perete, vorbind cu Garrick, care are o nouă cicatrice de cincisprezece centimetri de la tâmplă până în partea de jos a maxilarului, dar amândoi tac când ies şi închid uşa după mine. Amândoi sunt încordaţi, iar Garrick se întinde cât e de lung.

— S-a trezit!

— Slavă lui Amari! murmură Bodhi, iar umerii i se destind.

Braţul îi atârnă încă într-o faşă, recuperându-se după ce un

veninos i l-a fracturat în patru locuri.

— Va trebui să aleagă, spun şi mă uit la Garrick, sesizând îngrijorarea din ochii lui, deşi mi-a spus deja că bănuieşte că ne va păstra secretul.

Îngrijorarea e pentru sănătatea mea mintală, dacă n-o să mă ierte pentru că nu i-am spus mai devreme.

— Ori ne va păstra secretul, ori nu, continui.

— De asta trebuie să-ţi dai tu seama, replică el. Şi apoi s-o înveţi cum să ascundă asta de Aetos, dacă e cazul.

— Am primit vreo veste de la zburători?

— Syrena trăieşte, dacă asta întrebi, răspunde Bodhi. La fel şi sora ei. Dar ceilalţi...

Clatină din cap. Cel puţin ele au scăpat cu viaţă, iar acum că Violet s-a trezit, în sfârşit pot să respir.

— Ţi-ai dat seama ce era cu cutia aia de care era atras Cradh, în Resson?

Dragonul lui Garrick e foarte sensibil la rune, ceea ce i-a permis să detecteze cutia şi s-o recupereze de sub dărâmăturile turnului cu ceas.

— O analizează chiar acum. Să sperăm că vom primi un răspuns în următoarele câteva ore. Mă bucur că e în viaţă, Xaden. Le spun şi celorlalţi, adaugă el şi porneşte pe coridor, aproape la fel de familiarizat cu structura castelului ca mine, având în vedere că a petrecut fiecare vară aici înainte de apostazie, sau secesiune, aşa cum numesc navarrienii revolta tatei.

E amuzant cum oamenii redenumesc lucrurile care îi fac să se simte inconfortabil. Ne-am pierdut încrederea că regele nostru va face vreodată ceea ce trebuie. Şi am fost numiţi trădători.

Bodhi strâmbă din nas.

— Ce-i?

— Miroşi ca o balegă de dragon.

— Du-te naibii!

Mă adulmec şi nu-l pot contrazice.

— O să folosesc camera ta.

— Consider-o o favoare personală.

Îi arăt degetul mijlociu şi pornesc spre camera lui.

*

O oră mai târziu, spălat şi îmbrăcat într-un costum curat din piele, aştept nerăbdător în faţa camerei mele alături de Bodhi, care face tot posibilul să-mi ridice moralul, ca de obicei, când uşa se deschide şi în prag apare Violet.

Aproape-mi înghit limba când o văd cu părul ud, despletit, ondulându-i-se pe sub sâni. Nici nu-mi dau seama de ce şuviţele argintii îmi trezesc instinctul de trebuie-să-i-o-trag-chiar-acum, însă sunt prea ocupat să mă lupt să-mi ţin mâinile pe lângă corp, ca să mă întreb de ce.

Ea doar există şi mă excit. Am ajuns să accept acest adevăr în ultimul an.

Bodhi afişează un zâmbet care arată exact precum cel pe care obişnuia să-l aibă mătuşa mea.

— Mă bucur să te văd teafără şi pe picioare, Sorrengail! spune el, apoi mă plesneşte peste umăr şi o ia din loc, dar se mai uită o dată peste umăr. Mă duc să pregătesc planul de rezervă. Noroc!

Pe toţi zeii, vreau s-o ţin în braţe şi s-o iubesc până când uită de tot în afară de cât de bine ne simţim împreună, dar sunt sigur că ăsta e ultimul lucru pe care şi-l va mai dori vreodată.

— Intră, spune ea încet, iar inima mi-o ia la goană.

— Atât timp cât mă inviţi!

Intru, detestând neîncrederea din ochii ei.

Indiferent dacă Violet mă va crede sau nu, n-am minţit-o niciodată. Nici n-o voi face.

Doar că n-am fost pe deplin sincer.

— Toate sunt originale? mă întreabă ea, plimbându-şi privirea prin camera mea.

— Mare parte din fortăreaţă e din piatră, îi spun în timp ce studiază arcadele tavanului, lumina naturală care pătrunde prin ferestrele de pe peretele vestic. Piatra nu arde.

— Aşa e!

Înghit cu greutate.

— Cred că după câte ai văzut, întrebarea pe care vreau să ţi-o pun, înainte să-ţi spun tot, e destul de simplă. Eşti alături de noi? Eşti dispusă să lupţi alături de noi?

Ar putea la fel de bine să ne predea pe toţi. Înainte nu ştia suficient cât să ne condamne, dar situaţia s-a schimbat acum.

— Da, răspunde Violet.

Mă năpădeşte o senzaţie de uşurare mai puternică decât orice magie pe care Sgaeyl o canalizează prin mine şi întind mâna după ea.

— Îmi pare atât de rău că am păstrat...

Cuvintele îmi pier pe limbă când se îndepărtează şi mă evită.

— N-ai să vezi!

O durere infinită fulgeră prin ochii ei albaştri şi simt cum mă *ofilesc,* naiba să mă ia!

— Doar pentru că te cred şi sunt dispusă să lupt alături de voi nu înseamnă că-ţi voi mai încredinţa vreodată inima mea. Şi nu pot fi cu cineva în care nu am încredere.

Ceva în pieptul meu se destramă.

— Nu te-am minţit niciodată, Violet. Nici măcar o dată. Şi nici n-o voi face.

Se duce spre fereastră, apoi se întoarce încet spre mine.

— Nu e vorba despre faptul că ai ascuns asta de mine. Înţeleg. E vorba despre uşurinţa cu care ai făcut-o. Uşurinţa cu care te-am primit în inima mea, fără să primesc acelaşi lucru în

schimb.

Clatină din cap şi o văd în ochii ei, iubirea, dar e mascată de apărarea pe care, ca un prost ce sunt, am forţat-o s-o construiască.

O iubesc. *Fireşte* că o iubesc! Dar, dacă i-o spun acum, va crede că o fac din motive complet greşite – şi, sincer, ar avea dreptate.

Nu am de gând s-o pierd fără luptă pe singura femeie de care m-am îndrăgostit vreodată.

— Ai dreptate, am păstrat secrete, recunosc şi forţez limita, făcând pas după pas până când mă desparte unul singur de ea.

Îmi lipesc palmele de sticlă, de o parte şi de alta a capului ei, prinzând-o într-o capcană, dar amândoi ştim că poate pleca dacă vrea. Însă nu se mişcă.

— Mi-a luat mult timp să am încredere în tine, mi-a luat mult timp să-mi dau seama că m-am îndrăgostit.

Cineva ciocăne în uşă. Îl ignor.

— Nu spune asta.

Îşi înalţă bărbia, dar observ felul în care îmi priveşte gura.

— M-am îndrăgostit de tine, spun şi mă aplec, privind-o direct în ochii ei superbi.

Poate că e supărată pe mine, şi pe bună dreptate, dar, slavă lui Malek, nestatornică sigur nu e.

— Şi ştii ce? Poate că nu mai ai încredere în mine, dar încă mă iubeşti!

Buzele i se despart, dar nu neagă.

— Ţi-am oferit încrederea mea o dată, pe gratis, dar a doua oară n-o mai primeşti.

Maschează suferinţa dând repede din gene.

Niciodată. În ochii aceia nu va mai exista niciodată suferinţa pe care am provocat-o.

— Am fost un prost că nu ţi-am spus mai devreme şi nu voi încerca să-mi justific alegerile. Dar acum am încredere în

tine cu viaţa mea – cu vieţile *tuturor*.

Am riscat atât de mult prin simplul fapt că am adus-o aici, în loc să-i duc cadavrul înapoi la Basgiath.

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii şi tot ce nu vrei. Îmi voi petrece fiecare zi din viaţă încercând să-ţi recâştig încrederea.

Am uitat cum e să fii iubit, iubit cu adevărat – au trecut atâţia ani de când a murit tata. Iar mama... Nu intră în discuţie. *Nu mă gândesc la asta.* Dar apoi Violet mi-a dăruit acele cuvinte, mi-a dăruit încrederea şi inima ei, şi mi-am amintit. Naiba să mă ia dacă n-o să lupt să le păstrez!

— Şi dacă nu mai e posibil?

— Încă mă iubeşti. E posibil.

Pe toţi zeii, cât îmi doresc să o sărut, să-i amintesc ce suntem împreună, dar n-o voi face până nu-mi va cere.

— Nu mă tem de munca grea, mai ales când ştiu cât de dulci sunt recompensele. Aş prefera să pierd acest război decât să trăiesc fără tine, iar dacă asta înseamnă să-ţi demonstrez din nou şi din nou că te merit, atunci o voi face. Îmi vei dărui din nou inima ta şi o voi păstra.

Ea deja o are pe a mea, chiar dacă nu-şi dă seama de asta.

Ochii i se măresc, de parcă îmi vede în sfârşit hotărârea.

E vremea să afle totul. Cunoscând-o pe Violet, nu va sta ascunsă în spatele zidurilor de la Basgiath, mai ales că acum ştie cât de multă corupţie e în interior.

Va lupta în acest război de partea mea.

Un alt ciocănit insistent răsună la uşă.

— La dracu', n-are răbdare! spun. La cum îl cunosc, ai în jur de douăzeci de secunde să-mi pui o întrebare.

Clipeşte.

— Încă sper că misiva pe care ai primit-o la Atebyn are legătură cu Jocurile de Război. Crezi că e posibil să fi nimerit din întâmplare în mijlocul unui atac al wyvernilor la avanpost?

— În mod clar n-a fost un accident, surioară, spune el din

prag.

Oftez şi mă dau în lături, privind ochii măriţi ai lui Violet când îl vede stând în prag.

— Ţi-am spus că ştiu maeştri ai otrăvurilor mai buni, îi spun blând. Nu ai fost tămăduită. Ai fost vindecată.

— Brennan?

Se holbează şocată la fratele ei, cu gura căscată.

Brennan doar zâmbeşte şi-şi deschide larg braţele.

— Bine ai venit la revoluţie, Violet!

MULŢUMIRI

În primul şi-n primul rând, îi mulţumesc Tatălui Ceresc pentru că m-a binecuvântat mai presus de visurile mele cele mai sălbatice.

Îi mulţumesc soţului meu, Jason, pentru că e cea mai bună inspiraţie pe care o poate avea vreodată un scriitor pentru iubitul perfect dintr-o carte şi pentru sprijinul nemărginit pe care mi l-ai oferit ca să-mi urmez visurile. Le mulţumesc copiilor mei, care m-au învăţat mai multe decât aş putea eu să-i învăţ vreodată. Voi sunteţi motivaţia mea. Să nu vă îndoiţi niciodată că sunteţi esenţiali pentru existenţa mea. Surorii mele, Kate, te iubesc, vorbesc serios. Părinţilor mei, care sunt întotdeauna acolo când am nevoie de ei. Prietenei mele celei mai bune, Emily Byer, pentru că mă vânează când dispar cu lunile în peştera scrisului.

Mulţumesc echipei mele de la Red Tower. Nu există suficientă recunoştinţă în lume pentru editoarea mea, Liz Pelletier, pentru şansa pe care mi-a oferit-o de a-mi întinde aripile şi de a scrie fantasy, pentru că m-a hrănit şi m-a făcut să râd în ziua redusă la douăzeci şi una de ore, în care am editat textul. Niciun laptop nu a fost avariat în procesul scrierii acestei cărţi. Dar, serios, cartea asta e visul meu. Mulţumesc pentru că l-ai făcut să devină realitate cu sfaturile, contribuţia, răbdarea şi susţinerea fără limite – fără tine, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil. Pentru Stacy, pentru nopţile nedormite, pe care le-a petrecut redactând. Lui Heather, Curtis, Molly, Jessica şi Rikki, pentru că mi-au răspuns la avalanşa nesfârşită de e-mailuri şi pentru că au adus această carte pe piaţă. Lui Madison şi Nicole pentru observaţiile incredibile şi pentru că au stat treze noaptea ca să citească. Elisabeth, mulţumesc pentru această copertă frumoasă, şi lui Bree şi Amy, pentru arta rafinată. Îi mulţumesc agentului meu fenomenal, Louise Fury, care nici măcar n-a

clipit când i-am spus că vreau să scriu fantezie şi care mi-a făcut viaţa mai uşoară, stând pur şi simplu în spatele meu.

Le mulţumesc nevestelor, trinităţii noastre lipsite de sacralitate, Gina Maxwell şi Cindi Madsen – aş fi pierdută fără voi. Pentru Kila, care a făcut posibilă această carte. Pentru Shallby şi Cassie pentru că mă ţin cu picioarele pe pământ şi pentru că sunt întotdeauna fetele mele numărul unu în ceea ce priveşte reclama. Pentru Candi, care înfruntă tot ce ne iese în cale cu şarm şi amuzament. Pentru fiecare blogger şi cititor care mi-a acordat o şansă de-a lungul anilor, nu vă pot mulţumi îndeajuns. Pentru grupul meu de cititoare, The Flygirls, pentru că îmi aduc bucurie în fiecare zi.

În cele din urmă, pentru că tu eşti începutul şi sfârşitul, îi mulţumesc din nou lui Jason al meu. Există o frântură din tine în fiecare erou despre care scriu.

„Romanul *A Patra Aripă* m-a ținut trează toată noaptea, șoptindu-mi «încă un capitol» până când a răsărit soarele – și nici măcar atunci nu m-am putut opri. De-a dreptul captivant și uluitor de romantic. Atenție, provoacă dependență! O capodoperă spectaculoasă și noua mea obsesie fantasy!"

– **Lynette Noni**, autoarea romanului *Temnița durerii*

„Un roman fantasy cu dragoni, brutal, alert, irezistibil și plin de intrigi romantice care m-au ținut ca pe ace! *A Patra Aripă* conține tot ce vreau de la o carte, ba chiar mai mult. A fost fenomenală! Puneți-o în capul listei de viitoare lecturi!"

– **Samantha Young**, autoarea seriei *Pe strada Dublin*

„Am ovaționat, am râs, am zâmbit și am refuzat să las cartea din mână!"

– **Lexi Ryan**, autoarea seriei *Aceste jurăminte goale*

„O poveste țesută cu măiestrie într-o lume fascinantă a dragonilor, cu competiții pe viață și pe moarte și trădări. Rebecca Yarros ne oferă un roman fantasy plin de romantism, pe care cititorii îl vor devora."

– **K. A. Tucker**, autoarea seriei *Zece respirații scurte*

„Un roman imposibil de lăsat din mână! Am devorat fiecare pagină și m-am îndrăgostit iremediabil de aceste personaje și de lumea incredibilă pe care Rebecca Yarros a clădit-o cu atât de multă iubire. Abia aștept următorul volum!"

– **Helena Hunting**

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Primul volum din seria *Empyrean*

Intră în lumea brutală a
Colegiului de Război Basgiath,
unde fiecare cadet își păzește spatele și nimeni
nu știe dacă mai prinde următorul răsărit!

Violet Sorrengail ar fi trebuit să ducă o viață liniștită, înconjurată de cărți. Ar fi trebuit să fie în Cvadrantul Scribilor. Dar acum, la ordinele comandantului general, se alătură sutelor de candidați care își doresc cu înverșunare să facă parte din elita Navarrei.

Însă pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să te aleagă un dragon. Iar ei nu se leagă de oameni plăpânzi.

Îi incinerează.

Majoritatea cadeților vor s-o ucidă pe Violet, inclusiv Xaden Riorson, cel mai puternic și nemilos lider de aripă din Cvadrantul Călăreților.

Se vor destrăma prietenii vechi.
Dușmani de moarte vor deveni aliați... sau chiar iubiți.
Și mulți își vor pierde viața.

Odată intrat la Colegiul de Război Basgiath, există doar două căi prin care mai poți ieși:
absolvi sau mori.

„O aventură extraordinară!"

– **Tracy Wolff**, autoarea seriei *Crave*

„Un ritm alert, o poveste pasională de dragoste și CEI MAI MIȘTO DRAGONI pe care i-am cunoscut vreodată! *A Patra Aripă* e o aventură palpitantă, sexy și sălbatică!"

– **Mary E. Pearson**, autoarea seriei *Cronicile celor rămași*

ISBN 978-630-6525-24-9
9 786306 525249
STORIA BOOKS
storiabooks.ro